PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII, BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI, ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. VI.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

	PAG.
ΘΕΑΓΗΣ	1
ΕΡΑΣΤΑΙ	21
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ	41
ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ	137
ΙΠΠΙΑΣ ΜΕΙΖΩΝ	183
ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ	241
ΠΟΛΙΤΕΙΑ, Α	251
Β	328
Γ	391
Δ	453
Ε	504

Θ Ε Α Γ Η Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΘΕΑΓΗΣ.

ARGUMENTUM.

Demodocus quidam quum a filio Theage sollicitaretur, ut se traderet sapienti cuidam, sapientiæ discendæ causa, adit Socratem: a quo consilium capit hac de re, adducto etiam coram filio. Præfatur Socrates, rem esse illam maximi momenti, ut juventus nimirum, quæ est seminarium reipublicæ, recte excolatur: sapientiam autem ipsam esse præclaram scientiam, omniumque scientiarum primariam ac principem. Illam porro hac in re maxime versari, ut contineatur societas generis humani rationibus et institutis justi et moderati cujusdam imperii: atque adeo evitentur intemperies, quæ certæ sunt hominum pestes. Jam vero illam quidem civilem sapientiam disci sapientum hominum usu et consuetudine: veram tamen efficacemque illius consequendæ rationem pendere a Deo, qui unus nimirum efficiat, ut illa etiam hominum prudentum consuetudo possit esse fructuosa.

Θ Ε Α Γ Η Σ.*

§. 1. Ὦ Σώκρατες, ἐδεόμην ἄττα σοι ἰδιολογήσασθαι, εἰ σχολή.[a] κἂν ᾖ[b] ἀσχολία δὲ μὴ πάνυ[c] τις μεγάλη,[d] ὅμως ἐμοῦ ἕνεκεν[e] ποίησαι[f] σχολήν. Steph. I. 121. Bek. II. iii. 259.

ΣΩ. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τυγχάνω σχολάζων, καὶ δὴ σοῦ γε ἕνεκα καὶ πάνυ. ἀλλ' εἴ τι βούλει λέγειν, ἔξεστιν.

ΔΗ. Βούλει οὖν δεῦρο εἰς τὴν τοῦ Διὸς τοῦ[g] ἐλευθερίου στοὰν ἐκποδὼν[h] ἀποχωρήσωμεν;[i]

ΣΩ. Εἴ σοι δοκεῖ.

ΔΗ. Ἴωμεν δή, ὦ Σώκρατες. Πάντα τὰ φυτὰ κινδυνεύει τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχειν, καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα καὶ τὰ ζῶα, τά τε ἄλλα καὶ ἄνθρωπος. καὶ γὰρ ἐν τοῖς φυτοῖς ῥᾷστον ἡμῖν τοῦτο γίγνεται, ὅσοι τὴν γῆν γεωργοῦμεν, τὸ παρασκευάσασθαι πάντα τὰ[k] πρὸ τοῦ φυτεύειν καὶ

CODICES TREDECIM,
𝔄 Γ Θ Ξ Σ B C E F *u y e* 𝔯.

[a] εἰ σοι σχολὴ pr 𝔯.—[b] εἰ 𝔄ΓΞΣBC*uye*𝔯 : ἡ F.—[c] δὲ μὴ πάνυ om F.—[d] οὐ μεγάλη γρ F.—[e] ἕνεκα Eϛ.—[f] ποιῆσαι ϱ.—[g] τοῦ post Διὸς om ϱ.—[h] ἐκποδῶν 𝔄ΘBC et pr F.—[i] ἀποχωρίσωμεν F, ἀποχωρήσομεν 𝔯.—[k] τὰ om F.—[l] καὶ δύσκολος καὶ

ΔΗΜΟΔ.] Præced. edd. habent [inter Personas Dialogi] Δημόδικος: sed tamen in uno tantum (si bene memini) ipsius dialogi loco lectionem illam habent, in cæteris alteram. STEPH.

* Inscriptio hujus Dialogi Θεάγης, ἢ περὶ Σοφίας, μαιευτικὸς, in libros Platonis translata est a Grammaticis e Diogene Laert. iii. 59. BIP.

Dialogum hunc non a Platone scriptum, sed ei suppositum esse, censuerunt tum alii tum Schleiermach. (vers. Opp. Plat. ii. iii. 247.) quod plurima ex aliis dialogis petita, multa non Platonico modo dicta et disputata, nonnulla inania neque bene nexa sint. BECK.

αὐτὸ τὸ φυτεῦσαι· ἐπειδὰν δὲ τὸ φυτευθὲν βιῷ, μετὰ τοῦ-
II. iii. 260. το θεραπεία τοῦ φύντος καὶ πολλὴ καὶ χαλεπὴ καὶ δύσ-
κολος[l] γίγνεται. οὕτω δὲ ἔχειν ἔοικε καὶ τὸ περὶ τῶν ἀν-
θρώπων· ἀπὸ τῶν ἐμαυτοῦ ἐγὼ πραγμάτων τεκμαίρομαι
καὶ ἐς[m] τἄλλα. καὶ γὰρ ἐμοὶ ἡ τοῦ υἱέος τουτουί, εἴτε[n]
φυτείαν εἴτε[o] παιδοποιίαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν, πάντων
ῥᾴστη γέγονεν, ἡ[p] δὲ τροφὴ δύσκολός τε καὶ ἀεὶ ἐν φόβῳ
περὶ αὐτοῦ δεδιότι.[q] τὰ μὲν οὖν[r] ἄλλα πολλὰ ἂν εἴη λέ-
γειν, ἡ δὲ νῦν παροῦσα ἐπιθυμία τούτῳ πάνυ με φοβεῖ· ἔσ-
τι μὲν γὰρ[s] οὐκ ἀγεννής,[t] σφαλερὰ δέ.[u] ἐπιθυμεῖ γὰρ δὴ
οὗτος ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, ὥς φησι, σοφὸς γενέσθαι. δοκῶ
γάρ μοι, τῶν ἡλικιωτῶν τινὲς αὐτοῦ καὶ δημοτῶν εἰς τὸ
ἄστυ καταβαίνοντες, λόγους τινὰς ἀπομνημονεύοντες δια-
ταράττουσιν αὐτόν· οὓς ἐζήλωκε καὶ πάλαι μοι πράγ-
ματα παρέχει, ἀξιῶν ἐπιμεληθῆναί με ἑαυτοῦ[v] καὶ χρή-
ματα τελέσαι τινὶ τῶν σοφιστῶν, ὅς τις αὐτὸν[w] σοφὸν ποιή-
σει. ἐμοὶ δὲ τῶν μὲν χρημάτων καὶ ἔλαττον μέλει, ἡγοῦ-
I. 122. μαι δὲ τοῦτον[x] οὐκ εἰς σμικρὸν[y] κίνδυνον ἰέναι οἷ σπεύδει.
τέως μὲν οὖν[z] αὐτὸν κατεῖχον παραμυθούμενος· ἐπειδὴ δὲ
οὐκέτι οἷός τέ εἰμι, ἡγοῦμαι κράτιστον εἶναι πείθεσθαι αὐ-
τῷ, ἵνα μὴ πολλάκις ἄνευ ἐμοῦ συγγενόμενός τῳ διαφθα-
II. iii. 261. ρῇ. νῦν οὖν ἥκω ἐπ' αὐτὰ ταῦτα, ἵνα τῳ τούτων τῶν σοφι-
στῶν δοκούντων εἶναι συστήσω τουτονί. σὺ οὖν ἡμῖν εἰς κα-
λὸν παρεφάνης, ᾧ ἂν ἐγὼ μάλιστ'[a] ἐβουλόμην περὶ τῶν
τοιούτων μέλλων πράξειν συμβουλεύσασθαι. ἀλλ' εἴ τι
ἔχεις συμβουλεύειν ἐξ ὧν ἐμοῦ[b] ἀκήκοας, ἔξεστί τε καὶ χρή.

χαλεπὴ 𝔯.—[m] ἐς ΓΘΞΣΒC*uye*𝔯 : εἰς *ς. τἄλλα 𝔄Θ𝔯 : τὰ ἄλλα *ς.—[n] ἢ Γ.—[o] φυτείαν χρὴ εἴτε (omisso mox δεῖ) 𝔯.—[p] ἡ om 𝔄Θ.—[q] διότι pr E.—[r] οὖν om E.—[s] γὰρ delet Γ.—[t] ἀγενὴς 𝔢, ἀγεννὲς *u*.—[u] δὴ om E.—[v] αὐτοῦ corr Γ.—[w] αὐτῶν 𝔄ΘΒC*uye*.—[x] τούτων F*u*.—[y] μικρὸν 𝔄, μακρὸν F𝔯.—[z] οὖν om Ξ.—[a] μάλιστ' Γ.—

§. 1. *τουτουί*] Theagis filii, quem secum duxisse videtur. Beck.

δοκῶ] An *δοκεῖ γάρ μοι*? Steph.

δοκεῖ] Ex conject. Steph. scripsi. Aut *δοκῶ γὰρ*, omisso *μοι* legendum erat. Beck.

δοκούντων] *οἱ δοκοῦντες* dicuntur ii qui sunt in pretio et existimatione; *οἱ εὐδόκιμοι*: et ita in hoc auctore sæpe accipitur. Verisimile est patrem ad filium instituendum e tanta sophistarum turba nominatiorem celebrioremque quæsivisse. Serran. qui sic vertit, *Ut illum sophistarûm cuidam celebriori in disciplinam tradam.* Ita vero Steph. *Ut illum alicui eorum qui sophistæ habentur, commendem*, vel *conciliem*.

§. 2. ΣΩ. Ἀλλὰ μὲν δή, ὦ Δημόδοκε, καὶ λέγεταί γε συμβουλὴ[c] ἱερὸν χρῆμα εἶναι. εἴπερ οὖν καὶ ἄλλη ἡτισοῦν[d] ἐστὶν ἱερά, καὶ αὕτη[e] ἂν εἴη περὶ ἧς σὺ νῦν συμβουλεύει·[f] οὐ γάρ ἔστι περὶ ὅτου θειοτέρου ἂν ἄνθρωπος βουλεύσαιτο ἢ περὶ παιδείας καὶ αὑτοῦ καὶ τῶν αὑτοῦ οἰκείων. πρῶτον μὲν οὖν ἐγώ τε καὶ σὺ συνομολογήσωμεν τί ποτε οἰόμεθα τοῦτ'[g] εἶναι περὶ οὗ βουλευόμεθα. μὴ γὰρ πολλάκις ἐγὼ μὲν ἄλλο τι αὐτὸ ὑπολαμβάνω, σὺ δὲ ἄλλο, κἄπειτα πόῤῥω που τῆς συνουσίας[h] αἰσθώμεθα[i] γελοῖοι ὄντες, ἐγώ τε ὁ συμβουλεύων καὶ σὺ ὁ συμβουλευόμενος, μηδὲν τῶν αὐτῶν ἡγούμενοι.

ΔΗ. Ἀλλά μοι δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν, ὦ Σώκρατες, καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως.

ΣΩ. Καὶ λέγω γε ὀρθῶς, οὐ μέντοι[j] παντάπασί γε· σμικρὸν γάρ τι μετατίθεμαι. ἐννοῶ γὰρ μὴ καὶ ὁ μειρακίσκος οὗτος οὐ τούτου ἐπιθυμῇ[k] οὗ ἡμεῖς αὐτὸν οἰόμεθα II. iii. 262.
ἐπιθυμεῖν, ἀλλ' ἑτέρου, εἶτ' αὖ ἡμεῖς ἔτι ἀτοπώτεροι ὦμεν περὶ ἄλλου του βουλευόμενοι. ὀρθότατον[l] οὖν μοι δοκεῖ εἶναι ἀπ' αὐτοῦ τούτου ἄρχεσθαι, διαπυνθανομένους ὅ τι καὶ ἔστιν οὗ ἐπιθυμεῖ.

ΔΗ. Κινδυνεύει γοῦν οὕτω βέλτιστον εἶναι ὡς σὺ λέγεις.

§. 3. ΣΩ. Εἰπὲ δή μοι τί καλὸν ὄνομα τῷ νεανίσκῳ; τί αὐτὸν προσαγορεύωμεν;[m]

ΔΗ. Θεάγης ὄνομα τούτῳ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καλόν γε,[n] ὦ Δημόδοκε, τῷ υἱεῖ τὸ[o] ὄνομα ἔθου καὶ ἱεροπρεπές. Εἰπὲ δὴ ἡμῖν, ὦ Θέαγες, ἐπιθυμεῖν φὴς σοφὸς γενέσθαι καὶ ἀξιοῖς σου τὸν πατέρα τόνδε ἐξευρεῖν ἀνδρός τινος συνουσίαν τοιούτου ὅς τίς σε[p] σοφὸν ποιήσει;

ΘΕ. Ναί.

[b] εἰ μὴ E.—[c] γε καὶ συμβουλὴ F.—[d] ἥτις, omisso οὖν, Σ.—[e] αὕτη 𝔄ΓΞCFuyeϒ : αὐτὴ *s.—[f] συμβουλεύει (ut solet) Θ, βουλεύῃ Ξe : συμβουλεύῃ s.—[g] τοῦτ' Γ.—[h] συνηθείας ϒ.—[i] αἰσθόμεθα EFϒ.—[j] μέντι C.—[k] ἐπιθυμεῖ 𝔄ΓΘΣBCEFuyeϒ.—[l] ὀρθότερον Γ.—[m] προσαγορεύωμεν 𝔄ΘΣBCFuye, προσαγορεύσαιμεν Γ : προσαγορεύομεν *s.—[n] γε delet Γ.—[o] ἢ τὸ Γ.—[p] σε om F.—[q] ὥσπερ F.—[r] πεπαίδευνται 𝔄ΓΘΞΣB

§. 2. ἐπιθυμεῖς] Legi ἐπεθύμεις jubet Schleierm. Recte. Nam infra νῦν τυγχάνεις ἐπιθυμῶν, et ἀπεκρίνω sequitur. Beck.

§. 3. προσαγορεύομεν] An προσαγορεύωμεν? Steph. Non est opus. Patres filiis nomina imponebant, qua de re proprium est τίθεσθαι ὄνομα. Beck.

ΣΩ. Σοφοὺς δὲ καλεῖς πότερον τοὺς ἐπιστήμονας, περὶ ὅτου ἂν ἐπιστήμονες ὦσιν, ἢ τοὺς μή;

ΘΕ. Τοὺς ἐπιστήμονας ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατὴρ καὶ ἐπαίδευσεν ἅ περ[q] ἐνθάδε οἱ ἄλλοι πεπαίδευνται,[r] οἱ τῶν καλῶν κἀγαθῶν[s] πατέρων υἱεῖς, οἷον γράμματά τε καὶ[t] κιθαρίζειν καὶ παλαίειν καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνίαν;

ΘΕ. Ἐμέ γε.

II. iii. 263. I. 123. ΣΩ. Ἔτι οὖν οἴει τινὸς ἐπιστήμης ἐλλείπειν, ἧς προσήκει ὑπὲρ σοῦ τὸν πατέρα ἐπιμεληθῆναι;

ΘΕ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τίς ἐστιν αὕτη; εἰπὲ καὶ[u] ἡμῖν, ἵνα σοι χαρισώμεθα.

ΘΕ. Οἶδε καὶ οὗτος, ὦ Σώκρατες, ἐπεὶ πολλάκις ἐγὼ αὐτῷ[v] εἴρηκα· ἀλλὰ ταῦτα ἐξεπίτηδες πρὸς σὲ λέγει, ὡς δὴ[w] οὐκ εἰδὼς οὗ ἐγὼ ἐπιθυμῶ. τοιαῦτα γὰρ ἔτι καὶ[x] ἕτερα[y] καὶ πρὸς[z] ἐμὲ μάχεταί τε καὶ οὐκ[a] ἐθέλει με οὐδενὶ[b] συστῆσαι.

§. 4. ΣΩ. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἔμπροσθέν σοι ἦν πρὸς τοῦτον ῥηθέντα ὥς περ ἄνευ μαρτύρων λεγόμενα· νυνὶ[c] δὲ ἐμὲ ποίησαι μάρτυρα, καὶ ἐναντίον[d] ἐμοῦ κάτειπε τίς ἐστιν[e] αὕτη ἡ σοφία ἧς ἐπιθυμεῖς. φέρε γάρ, εἰ[f] ἐπεθύμεις[g] ταύτης ᾗ[h] οἱ[i] ἄνθρωποι τὰ πλοῖα κυβερνῶσι, καὶ ἐγώ σε ἐτύγχανον ἀνερωτῶν[j] Ὦ Θέαγες, τίνος ἐνδεὴς ὢν σοφίας μέμφει τῷ πατρὶ ὅτι οὐκ ἐθέλει[k] σε συνιστάναι[l] παρ' ὧν[m] ἂν σὺ σοφὸς[n] γένοιο; τί ἄν μοι ἀπεκρίνω; τίνα αὐτὴν[o] εἶναι; ἆρ'[p] οὐ κυβερνητικήν;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ δὲ ἐπιθυμῶν[q] ταύτην τὴν σοφίαν εἶναι σοφὸς ᾗ τὰ ἅρματα κυβερνῶσιν, εἶτ' ἐμέμφου τῷ πατρί, ἐμοῦ αὖ[r]

Cuye𝔯: παιδεύονται *ς.—[s] ἀγαθῶν καὶ καλῶν Γ.—[t] καὶ om F.—[u] καὶ om 𝔯.—[v] αὐτῷ om Σ, ante ἐγὼ ponit 𝔯.—[w] δὴ om Σe.—[x] ἔτι καὶ om 𝔯.—[y] καὶ ἕτερα om 𝔄Θ.—[z] καὶ πρὸς...τε om y.—[a] καὶ οὐκ...με om C.—[b] οὐδὲν 𝔯.—[c] νυνὶ 𝔄ΞΣB𝔯: νῦν ς.—[d] ἐναντίων 𝔄.—[e] ἐστιν om E.—[f] εἰ om pr Γ.—[g] ἐπεθύμεις corr Γ, ἐπιθυμεῖ Θ, ἐπιθυμοῖς F: ἐπιθυμεῖς *ς.—[h] ᾗ om e.—[i] οἱ om Σe.—[j] ἀνερωτῶν 𝔄ΓΘΞBCFuye, ἂν ἐρωτῶν 𝔯: ἐρωτῶν *ς.—[k] ἐθέλῃ 𝔄.—[l] συστῆσαι corr Γ.—[m] ὧν 𝔄ΓΘΞΣBCFy𝔯: ᾧ *ς.—[n] σωφώτερος F.—[o] τίνα αὐτὴν 𝔄ΓΘΞΣBCFuye𝔯: τίνα ταύτην αὐτὴν *ς.—[p] ἆρ' Γe.—[q] ἐπιθυμεῖς Θ.—[r] ἂν F.—[s] τίν' Γ.—[t] οὐχ Σ.—[u] δὴ om E.—[v] τυγχάνει

ἐρωτῶντος τίς ἐστιν αὕτη ἡ σοφία, τίν'[s] ἂν ἀπεκρίνω αὐτὴν εἶναι; ἆρ' οὐχὶ[t] ἡνιοχικήν;

ΘΕ. Ναί. II. iii. 264.

ΣΩ. Ἧς δὲ δὴ[u] νῦν τυγχάνεις[v] ἐπιθυμῶν, πότερον[w] ἀνώνυμός[x] τίς ἐστιν ἢ ἔχει ὄνομα;

ΘΕ. Οἶμαι ἔγωγε ἔχειν.

ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὴν μὲν οἶσθα,[y] οὐ[z] μέντοι τό γε ὄνομα, ἢ καὶ τὸ ὄνομα;[a]

ΘΕ. Καὶ τὸ ὄνομα ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν ἔστιν; εἰπέ.

ΘΕ. Τί δὲ ἄλλο, ὦ Σώκρατες, αὐτῇ ὄνομα τις φαίη ἂν εἶναι ἀλλ' ἢ σοφίαν;

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ ἡνιοχεία[b] σοφία ἐστίν; ἢ ἀμαθία δοκεῖ σοι εἶναι;

ΘΕ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ σοφία;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Ἧι τί χρώμεθα; οὐχ ᾗ ἵππων ἐπιστάμεθα ζεύγους ἄρχειν;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ κυβερνητικὴ σοφία ἐστίν;

ΘΕ. Ἔμοιγε[c] δοκεῖ.

ΣΩ. Ἆρ' οὐχ αὕτη[d] ᾗ πλοίων[e] ἐπιστάμεθα ἄρχειν;

ΘΕ. Αὕτη μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἧς δὲ δὴ σὺ ἐπιθυμεῖς, ἡ σοφία τίς ἐστιν; ᾗ τίνος ἐπιστάμεθα ἄρχειν;

ΘΕ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ᾗ[f] τῶν ἀνθρώπων.

ΣΩ. Μῶν ᾗ[g] τῶν καμνόντων; II. iii. 265.

ΘΕ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἰατρικὴ γὰρ αὕτη ἐστίν. ἦ γάρ;[h]

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Ἀλλ' ᾗ τῶν ᾀδόντων ἐπιστάμεθα ἐν τοῖς χοροῖς ἄρχειν;

δ e.—[w] πότερον...ἔχειν om e.—[x] ἀνώνυμός...πότερον om Σ.—[y] οἶ Θ.—[z] οὐ...ἔγωγε om Θ.—[a] ἢ καὶ τὸ ὄνομα om pr Ξ.—[b] ἡνιοχεία ΓΞΣBCFuyer : ἡνιοχία *s.—[c] ἐμοὶ F.—[d] οὐκ ἀὑτὴ (χ above) 𝔄 : οὐκ αὐτὴ *s.—[e] πλοῖα F.—[f] ἡ 𝔄C, ᾗ (η above) F.—[g] ᾗ (η above) F, ἡ 𝔄.—[h] ᾗ

ΘΕ. Οὔ.

ΣΩ. Μουσικὴ[i] γὰρ αὕτη γε.

ΘΕ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀλλ' ᾗ τῶν γυμναζομένων ἐπιστάμεθα ἄρχειν;

ΘΕ. Οὔ.

ΣΩ. Γυμναστικὴ γὰρ αὕτη γε.

ΘΕ. Ναί.[j]

ΣΩ. Ἀλλ' ᾗ τῶν τί ποιούντων; προθυμοῦ εἰπεῖν, ὥς περ ἐγὼ σοὶ τὰ ἔμπροσθεν.

I. 124. ΘΕ. Ἧι τῶν ἐν τῇ πόλει, ἔμοιγε[k] δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν τῇ πόλει εἰσὶ καὶ οἱ κάμνοντες;

ΘΕ. Ναί, ἀλλ' οὐ τούτων λέγω μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ πόλει.

ΣΩ. Ἆρά γε μανθάνω ἣν λέγεις τέχνην; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν οὐχ ᾗ τῶν θεριζόντων ἐπιστάμεθα ἄρχειν καὶ τῶν[l] τρυγώντων καὶ τῶν φυτευόντων καὶ σπειρόντων καὶ ἀλοώντων·[m] αὕτη μὲν γὰρ γεωργική, ᾗ τούτων ἄρχομεν.[n] ἦ γάρ;

II. iii. 266. ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Οὐδέ γε[o] ᾗ τῶν πριζόντων καὶ τρυπώντων καὶ ξεόντων καὶ τορνευόντων ξυμπάντων ἐπιστάμεθα ἄρχειν, οὐ ταύτην λέγεις· αὕτη μὲν[p] γὰρ οὐ τεκτονική;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Ἀλλ' ἴσως ᾗ[q] τούτων τε πάντων καὶ αὐτῶν τῶν γεωργῶν καὶ τῶν τεκτόνων καὶ τῶν δημιουργῶν ἁπάντων καὶ τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν· ταύτην ἴσως λέγεις τὴν σοφίαν.

ΘΕ. Ταύτην πάλαι,[r] ὦ Σώκρατες, βούλομαι λέγειν.

§. 5. ΣΩ. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν, Αἴγισθος ὁ Ἀγαμέμνονα[s] ἀποκτείνας ἐν Ἄργει ἆρα τούτων ἦρχεν ὧν σὺ λέγεις, τῶν τε δημιουργῶν καὶ ἰδιωτῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ξυμπάντων, ἢ ἄλλων τινῶν;

ΘΕ. Οὐκ, ἀλλὰ τούτων.

μὲν γάρ F.—[i] μουσικὴ corr F : μουσικῆς *ς.—[j] γε ναί om 𝔯.—[k] ἔμοιγε...πόλει om 𝔯.—[l] τῶν ante τρυγώντων om 𝔄Θ𝔯.—[m] ἀλοώντων 𝔄, ἀλυόντων u.—[n] ἀρχόμεθα EF.—[o] γε οἶμαι ᾗ 𝔄Ξ𝔯.—[p] μὲν add ΓΘΞΣBCuye𝔯.—[q] ᾗ C.—[r] πάλιν F.—[s] ἀγα-

ΣΩ. Τί δαὶ[t] δή;[u] Πηλεὺς ὁ Αἰακοῦ ἐν Φθίᾳ οὐ τῶν αὐτῶν τούτων[v] ἦρχεν;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Περίανδρον δὲ τὸν Κυψέλου ἄρχοντα ἐν Κορίνθῳ ἤδη ἀκήκοας γενέσθαι;

ΘΕ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐ τῶν αὐτῶν τούτων ἄρχοντα ἐν τῇ αὑτοῦ[w] πόλει;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί;[x] Ἀρχέλαον τὸν Περδίκκου,[y] τὸν νεωστὶ II. iii. 267.
τούτων[z] ἄρχοντα ἐν Μακεδονίᾳ, οὐ τῶν αὐτῶν ἡγεῖ τούτων[a] ἄρχειν;

ΘΕ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἱππίαν δὲ τὸν Πεισιστράτου ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄρξαντα[b] τίνων οἴει ἄρξαι; οὐ τούτων;

ΘΕ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Εἴποις ἂν οὖν μοι τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Βάκις[c] τε καὶ Σίβυλλα καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος;

ΘΕ. Τίνα γὰρ ἄλλην, ὦ Σώκρατες, πλήν γε χρησμῳδοί;

ΣΩ. Ὀρθῶς λέγεις, ἀλλὰ καὶ τούσδε μοι οὕτω πειρῶ[d] ἀποκρίνασθαι, τίν'[e] ἐπωνυμίαν ἔχει Ἱππίας καὶ Περίανδρος διὰ τὴν αὐτὴν ἀρχήν;

ΘΕ. Οἶμαι μὲν τύραννοι· τί γὰρ ἄλλο;

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅς τις ἐπιθυμεῖ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐν τῇ πόλει ξυμπάντων ἄρχειν, τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τούτοις ἐπιθυμεῖ, τυραννικῆς, καὶ τύραννος εἶναι;

ΘΕ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν ταύτης ἐπιθυμεῖν[f] σὺ φής;

ΘΕ. Ἔοικέ γε ἐξ ὧν ἐγὼ εἶπον.

ΣΩ. Ὦ μιαρέ, τυραννεῖν ἄρα ἡμῶν ἐπιθυμῶν πάλαι[g]
ἐμέμφου τῷ πατρὶ ὅτι σε οὐκ ἔπεμπεν[h] εἰς διδασκάλου I. 125.

μέμνον' u.—[t] δαὶ ΘΞ et corr 𝔄 : δὲ s.—[u] δὴ om Σ.—[v] τούτων om Σ.—[w] αὑτοῦ 𝔄Γ ΘΞΣΒCuyer : αὐτῇ *s.—[x] δαὶ ΓΘΞ et corr 𝔄 : δέ s.—[y] περδίκου ΣF.—[z] τοῦτον corr F.—[a] τούτων ἡγῇ Σ.—[b] ἄρξασθαι E.—[c] κάκις y.—[d] πειρῶ οὕτως r.—[e] τίν' Γ.

§. 5. τούτων] Videtur τούτων expungendum esse, et ex proxim. seq. irrepsisse. Steph.

διδασκάλου] Ex interpretamento accessisse videtur. Itaque uncinis inclusi. Deleri voluit etiam Schleierm. Beck.

II. iii. 268. τυραννοδιδασκάλου τινός; Καὶ σύ, ὦ Δημόδοκε, οὐκ αἰσχύνει πάλαι εἰδὼς οὗ ἐπιθυμεῖ οὗτος; καὶ ἔχων ὅποι[i] πέμψας[j] αὐτὸν δημιουργὸν ἂν ἐποίησας τῆς σοφίας ἧς ἐπιθυμεῖ, ἔπειτα φθονεῖς τε[k] αὐτῷ καὶ οὐκ ἐθέλεις πέμπειν; ἀλλὰ νῦν—ὁρᾷς;—ἐπειδὴ ἐναντίον ἐμοῦ κατείρηκέ[l] σου, κοινῇ βουλευώμεθα[m] ἐγώ τε καὶ σύ, ἐς τίνος[n] ἂν αὐτὸν πέμποιμεν καὶ[o] διὰ τὴν τίνος συνουσίαν σοφὸς ἂν γένοιτο τύραννος;

ΔΗ. Ναὶ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, βουλευώμεθα δῆτα, ὡς δοκεῖ γέ μοι βουλῆς δεῖν περὶ τούτου οὐ φαύλης.

ΣΩ. Ἔασον, ὦ 'γαθέ, διαπυθώμεθα[p] αὐτοῦ πρῶτον ἱκανῶς.

ΔΗ. Πυνθάνου δή.

§. 6. ΣΩ. Τί οὖν ἂν εἰ[q] Εὐριπίδῃ τι προσχρησαίμεθα,[r] ὦ Θέαγες; Εὐριπίδης γάρ πού φησι

σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.

εἰ οὖν ἔροιτό τις τὸν Εὐριπίδην[s] Ὦ Εὐριπίδη, τῶν τί[t] σοφῶν συνουσίᾳ φῂς σοφοὺς εἶναι τοὺς τυράννους; ὥσπερ ἂν εἰ εἰπόντα[u]

σοφοὶ γεωργοὶ τῶν σοφῶν συνουσίᾳ

ἠρόμεθα[v] τῶν τί σοφῶν, τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο;[w] ἆρ' ἂν ἄλλο τι ἢ τῶν[x] τὰ γεωργικά;

ΘΕ. Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο.

ΣΩ. Τί δαί;[y] εἰ εἶπε

II. iii. 269. σοφοὶ μάγειροι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ,

εἰ ἠρόμεθα τῶν τί σοφῶν, τί ἂν οἴει αὐτὸν ἀποκρίνασθαι;[z] οὐχ ὅτι τῶν μαγειρικῶν;[a]

ΘΕ. Ναί.[b]

—[f] ἐπιθυμεῖσ 𝔄.—[g] πάλιν F.—[h] ἔπεμψεν Γ.—[i] libri ὅθι.—[j] πέμψαι E.—[k] τε om ϱ.—[l] κατηγόρηκέ ΣBCuyϱ, κατηγόρησε EF.—[m] βουλευόμεθα 𝔄ΓΘΣBCy et pr u.—[n] ἐς τίνα corr Γ: ἔστιν οἷ *ς.—[o] καὶ ante διὰ om Θ.—[p] καὶ διαπυθώμεθα Γ.—[q] ἢ ϱ.—[r] προσχρησόμεθα 𝔵.—[s] τὸν εὐριπίδην ἔροιτο F.—[t] τί om pr E.—[u] εἰπάντα pr Σ.—[v] ἠρώμεθα 𝔄.—[w] τί ἂν οἴει αὐτὸν ἀποκρίνασθαι ϱ et γρ 𝔄ΣBCu.—[x] τῶν om F.—[y] δαὶ Θ et corr 𝔄.—[z] οἴει αὐτὸν ἀποκρίνασθαι] ἡμῖν ἀπεκρίνατο libri omnes.—[a] μαγείρων ΓΘΣBCEuy𝔵.—[b] ναὶ om Θ et pr Γ.—[c] ἆρ' Γ.—[d] τῶν τι σοφῶν om 𝔵,

ὁρᾷς] Videtur per parenthesin legendum. Steph.

§. 6. Εὐριπίδης] Sophoclis potius versus esse dicitur. Beck.

τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο] γρ. τί ἂν οἴει αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; Steph. Id vero ex seqq. ductum. Beck.

ΣΩ. Τί δ', εἰ

σοφοὶ παλαισταὶ τῶν σοφῶν συνουσίᾳ

εἶπεν, εἰ ἠρόμεθα τῶν τί σοφῶν, ἆρ'[c] οὐκ ἂν τῶν παλαίειν ἔφη;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ εἶπε

σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ,

ἡμῶν ἐρωτώντων Τῶν τί σοφῶν[d] λέγεις ὦ Εὐριπίδη; τί ἂν φαίη;[e] ποῖα[f] ἂν[g] εἶναι ταῦτα;

ΘΕ. Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ'[h] ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ[i] βούλει ἐγώ σοι εἴπω;

ΘΕ. Εἰ σὺ[j] βούλει.

ΣΩ. Ταῦτ' ἐστὶν ἅ περ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλικρήτην[k] ἐπίστασθαι. ἢ οὐκ οἶσθα τὸ ᾆσμα;

ΘΕ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ[l] συνουσίας ἐπιθυμεῖς ἀνδρὸς ὅς τις τυγχάνει ὁμότεχνος ὢν Καλλικρήτῃ τῇ[m] Κυανῆς,[n] καὶ ἐπίσταται τυραννικὰ ὥς περ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής, ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένῃ καὶ τῇ[o] πόλει;

ΘΕ. Πάλαι, ὦ Σώκρατες, σκώπτεις καὶ παίζεις πρός με.

ΣΩ. Τί δαί;[p] οὐ ταύτης φῂς τῆς σοφίας ἐπιθυμεῖν ἧ II. iii. 270.
πάντων ἂν τῶν[q] πολιτῶν ἄρχοις;[r] τοῦτο δὲ ποιῶν ἄλλο τι ἢ τύραννος ἂν εἴης;

ΘΕ. Εὐξαίμην μὲν[s] ἄν, οἶμαι, ἔγωγε τύραννος γενέσθαι μάλιστα μὲν πάντων ἀνθρώπων, εἰ δὲ μή, ὡς πλείστων· καὶ I. 126.
σύ γ' ἄν, οἶμαι, καὶ οἱ[t] ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι· ἔτι δέ γε ἴσως μᾶλλον θεὸς γενέσθαι· ἀλλ' οὐ τούτου ἔλεγον ἐπιθυμεῖν.

§. 7. ΣΩ. Ἀλλὰ τί δαὶ[u] ἔστι ποτὲ οὗ ἐπιθυμεῖς; οὐ τῶν πολιτῶν φῂς ἄρχειν ἐπιθυμεῖν;

c τῶν om ς.—e φαίην (η supra) 𝔄.—f ποῖαν e.—g ἃ 𝔄Θ, om e.—h οἶδ' om ΣBCEy et pr Fu.—i ἀλλ' εἰ r.—j σὺ add 𝔄ΓΘΞΣBCuyer.—k καλλικρίτην u.—l σὺ om r.—m τῆς e.—n κυάνης 𝔄.—o ἐν τῇ r, καὶ τῇ (ἐν supra) 𝔄.—p δαὶ Θ et corr 𝔄: δὲ *ς.—q τῶν om u.—

§. 7. τί δὲ] Π. τί γε ἐστί. STEPH. Rectius hic ἀλλὰ δὲ legitur. BECK.

ΘΕ. Οὐ βίᾳ γε οὐδ᾽ ὥς περ οἱ τύραννοι, ἀλλ᾽ ἑκόντων, ὥς περ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ[v] ἐν τῇ πόλει ἐλλόγιμοι ἄνδρες.

ΣΩ. Ἆρά γε λέγεις ὥς περ Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς καὶ Κίμων καὶ ὅσοι τὰ πολιτικὰ δεινοὶ γεγόνασιν;

ΘΕ. Νὴ Δία τούτους λέγω.

ΣΩ. Τί οὖν; εἰ τὰ ἱππικὰ ἐτύγχανες ἐπιθυμῶν σοφὸς γενέσθαι, παρὰ τίνας[w] ἂν ἀφικόμενος ᾠήθης δεινὸς[x] ἔσεσθαι ἱππεύς; ἢ παρ᾽ ἄλλους τινὰς ἢ τοὺς[y] ἱππικούς;

ΘΕ. Μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ παρ᾽ αὐτοὺς αὖ[z] τοὺς δεινοὺς ὄντας ταῦτα, καὶ οἷς εἰσί τε ἵπποι[a] καὶ χρῶνται ἑκάστοτε καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς;

ΘΕ. Δῆλον ὅτι.

II. iii. 271. ΣΩ. Τί δαί;[b] εἰ τὰ ἀκοντιστικὰ σοφὸς ἐβούλου γενέσθαι, οὐ παρὰ τοὺς ἀκοντιστικοὺς ᾤου ἂν[c] ἐλθὼν σοφὸς ἔσεσθαι, τούτους οἷς ἔστι τε ἀκόντια καὶ πολλοῖς καὶ[d] ἀλλοτρίοις καὶ οἰκείοις ἑκάστοτε χρῶνται ἀκοντίοις;

ΘΕ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Λέγε δή μοι· ἐπεὶ δὲ δὴ[e] τὰ πολιτικὰ βούλει σοφὸς γενέσθαι, οἴει παρ᾽ ἄλλους τινὰς ἀφικόμενος σοφὸς ἔσεσθαι ἢ τοὺς πολιτικοὺς τούτους, τοὺς αὐτούς τε δεινοὺς ὄντας τὰ πολιτικὰ καὶ χρωμένους ἑκάστοτε τῇ τε αὐτῶν πόλει καὶ ἄλλαις πολλαῖς, καὶ Ἑλληνίσι προσομιλοῦντας[f] πόλεσι καὶ βαρβάροις; ἢ δοκεῖς ἄλλοις τισὶ συγγενόμενος σοφὸς ἔσεσθαι ταῦτα ἅ περ οὗτοι, ἀλλ᾽ οὐκ αὐτοῖς τούτοις;

ΘΕ. Ἀκήκοα γάρ, ὦ Σώκρατες, οὕς σέ[g] φασι λέγειν τοὺς λόγους, ὅτι τούτων[h] τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν[i] οἱ υἱεῖς οὐδὲν βελτίους εἰσὶν ἢ οἱ τῶν σκυτοτόμων· καί μοι δοκεῖς ἀληθέστατα λέγειν ἐξ ὧν ἐγὼ δύναμαι αἰσθέσθαι.[j] ἀνόητος

[r] ἄρχης Ξ.—[s] μὲν om Ξ.—[t] οἱ om F.—[u] δαὶ Θ et corr 𝔄.—[v] οἱ post ἄλλοι add ΞΣBCFyer.—[w] τίνος 𝔄ΣCFe et pr Γ.—[x] δεινὸς om Γ.—[y] ἢ παρὰ τοὺς F.—[z] ἂν r.—[a] οἳ εἰσί τε ἱππικοὶ 𝔄ΓΘΞΣBCEFuyr.—[b] δαὶ ΓΘ.—[c] ἂν om EF.—[d] καὶ post πολλοῖς delet u, om e.—[e] δὴ δὲ r.—[f] προσομιλοῦντες Θ.—[g] γε Cy.—[h] τούτων om r.—[i] ἀνδρῶν om pr Ξ.—[j] αἴσθεσθαι ΓΞΣBue, ἔσεσθαι Fr et pr E, οἴεσθαι mg F.—

ἔσεσθαι] Postrema verba, ἐξ ὧν ἐγὼ δύναμαι ἔσεσθαι, nullam sententiam exhibent, et manuscriptus Codex ἔρεσθαι æque falso et nulla commoda sententia habet. Ego itaque aut οἴεσθαι puto legendum esse, id est, *arbitrari et censere*,

οὖν[k] ἂν εἴην εἰ οἰοίμην τινὰ τούτων ἐμοὶ μὲν ἂν παραδοῦναι[l] τὴν αὑτοῦ σοφίαν, τὸν δὲ υἱὸν τὸν[m] αὑτοῦ μηδὲν[n] ὠφελῆσαι, εἴ τι οἷός τ' ἦν εἰς ταῦτα ὠφελεῖν ἄλλον ὁντιναοῦν ἀνθρώπων.

ΣΩ. Τί ἂν οὖν,[o] ὦ[p] βέλτιστε ἀνδρῶν, χρήσαιο σαυτῷ, εἴ σοι ἐπειδὴ γένοιτο υἱὸς τοιαῦτα πράγματα παρέχοι,[q] II. iii. 272.
καὶ φαίη μὲν ἂν ἐπιθυμεῖν ἀγαθὸς γενέσθαι ζωγράφος, καὶ μέμφοιτο σοὶ τῷ πατρὶ ὅτι οὐκ ἐθέλεις ἀναλίσκειν εἰς αὐτὸν τούτων αὐτῶν ἕνεκα ἀργύριον, τοὺς δὲ δημιουργοὺς αὐτοῦ τούτου[r] τοὺς ζωγράφους ἀτιμάζοι τε καὶ μὴ βούλοιτο παρ' αὐτῶν μανθάνειν; ἢ τοὺς αὐλητάς, βουλόμενος αὐλητὴς γενέσθαι, ἢ τοὺς κιθαριστάς; ἔχοις ἂν αὐτῷ ὅ τι χρῷο[s] καὶ[t] ὅποι[u] πέμποις ἄλλοσε μὴ ἐθέλοντα παρὰ τούτων μανθάνειν;

ΘΕ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Νῦν οὖν ταὐτὰ ταῦτα αὐτὸς πρὸς τὸν πατέρα I. 127.
ποιῶν θαυμάζεις καὶ μέμφει εἰ ἀπορεῖ ὅ τί σοι χρήσηται[v] καὶ ὅποι[w] πέμπῃ;[x] ἐπεὶ Ἀθηναίων γε τῶν καλῶν κἀγαθῶν τὰ πολιτικὰ ὅτῳ ἂν βούλῃ συστήσομέν σε,[y] ὅς σοι[z] προῖκα συνέσται· καὶ ἅμα μὲν ἀργύριον οὐκ ἀναλώσεις,[a] ἅμα δὲ πολὺ μᾶλλον εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις[b] ἢ ἄλλῳ τῳ συνών.[c]

§. 8. ΘΕ. Τί οὖν, ὦ Σώκρατες; οὐ καὶ σὺ τῶν καλῶν κἀγαθῶν εἶ[d] ἀνδρῶν; εἰ γάρ σύ μοι ἐθέλοις[e] συνεῖναι, ἐξαρκεῖ καὶ οὐδένα ἄλλον ζητῶ.

ΣΩ. Τί τοῦτο λέγεις,[f] Θέαγες;

ΔΗ. Ὦ Σώκρατες, οὐ μέντοι κακῶς λέγει, καὶ ἅμα μὲν ἐμοὶ χαριεῖ, ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ' ὅ τι τούτου μεῖζον ἂν ἕρμαιον[g] ἡγησαίμην, ἢ εἰ οὗτός τε[h] ἀρέσκοιτο[i] τῇ σῇ συν- II. iii. 273.

[k] οὖν post ἂν ponunt 𝔄Θ, om y.—[l] προδοῦναι 𝔯.—[m] τὸν post υἱὸν om Σ.—[n] μηδένα Γ.—[o] οὖν ἂν 𝔄ΘΞ𝔯.—[p] ὦ om 𝔢.—[q] παρέχει Ε.—[r] τούτους 𝔯.—[s] χρῷ ΓΘ.—[t] ὅτι καὶ Θ.—[u] ὅπῃ 𝔯.—[v] χρήσηται 𝔄ΓΘ et corr Ξ: χρήσεται *ς.—[w] ὅπῃ 𝔯.—[x] πέμπει 𝔯: πέμποι *ς.—[y] τε Ξ.—[z] σοι Σ.—[a] ἀναλώσαις 𝔯ς.—[b] ἀνθρώποις om Γ.—[c] συνιών 𝔢.—[d] εἶ post ἀνδρῶν ponit Γ, om F.—[e] ἐθέλοις 𝔄ΓΘΞ: ἐθέλεις *ς.—[f] λέγεις om Θ et pr 𝔄.—[g] ἕρμαῖον Β, ἑρμαῖον Ε.—[h] τε om 𝔯.—[i] ἀρκέσοιτο ΓΞΣΒCΕuy cum pr 𝔄

ut respondeat verbo præcedenti δοκεῖς· aut αἰσθέσθαι, ut sit sententia, quam ego expressi. Cornar.

χρήσαιο αὐτῷ] Vulg. χρησ. σαυτῷ. Correxi sensu et Schleierm. jubente. Sequitur enim ὅ,τι χρῷο αὐτῷ. Beck.

ἀναλώσαις] Π. ἀναλώσεις. Steph.

ουσίᾳ καὶ σὺ ἐθέλοις[j] *τούτῳ συνεῖναι. καὶ μέντοι καὶ αἰσχύνομαι λέγειν ὡς σφόδρα βούλομαι. ἀλλ᾽ ἐγὼ ἀμφοτέρων ὑμῶν δέομαι, σέ τ᾽ ἐθέλειν*[k] *τούτῳ συνεῖναι καὶ σὲ*[l] *μὴ ζητεῖν ἄλλῳ μηδενὶ συγγενέσθαι ἢ Σωκράτει· καί με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε*[m] *φροντίδων, ὡς*[n] *νῦν πάνυ φοβοῦμαι ὑπὲρ τούτου, μή τινι ἄλλῳ ἐντύχῃ οἵῳ τοῦτον διαφθεῖραι.*[o]

ΘΕ. *Μηκέτι νῦν, ὦ πάτερ, ὑπέρ γ᾽ ἐμοῦ φοβοῦ, εἴ περ οἷός τ᾽ εἶ πεῖσαι τοῦτον τὴν ἐμὴν συνουσίαν προσδέξασθαι.*

ΔΗ. *Πάνυ καλῶς λέγεις. Ὦ Σώκρατες, πρὸς σὲ δ᾽ ἂν ἤδη*[p] *εἴη ὁ μετὰ τοῦτο*[q] *λόγος. ἐγὼ γάρ σοι ἕτοιμός εἰμι, ὡς*[r] *διὰ βραχέων εἰπεῖν, καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἷόν τε οἰκειότατα παρέχειν,*[s] *ὅτου ἂν δέῃ*[t] *ἔμβραχυ, ἐὰν Θεάγη τουτονὶ ἀσπάζῃ τε καὶ εὐεργετῇς ὅ τι ἂν οἷός τε ᾖς.*

§. 9. ΣΩ. *Ὦ Δημόδοκε, τὸ μὲν ἐσπουδακέναι σε οὐ θαυμάζω, εἴ περ οἴει ὑπ᾽ ἐμοῦ μάλιστ᾽ ἄν*[u] *σοι τοῦτον ὠφεληθῆναι· οὐ γὰρ οἶδα*[v] *ὑπὲρ ὅτου ἄν τις νοῦν ἔχων μᾶλλον σπουδάζοι*[w] *ἢ ὑπὲρ υἱέος αὑτοῦ, ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσται· ὁπόθεν*[x] *δὲ ἔδοξέ σοι τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν σὸν υἱὸν οἷός τε*[y] *ἦν ὠφελῆσαι πρὸς τὸ πολίτην ἀγαθὸν*[z] *γενέσθαι ἢ*
II. iii. 274. *σὺ αὐτός, καὶ ὁπόθεν οὗτος ᾠήθη ἐμὲ μᾶλλον ἢ σὲ αὐτὸν ὠφελήσειν, τοῦτο πάνυ θαυμάζω. σὺ γὰρ πρῶτον μὲν*[a] *πρεσβύτερος εἶ*[b] *ἐμοῦ, ἔπειτα πολλὰς ἤδη ἀρχὰς καὶ τὰς μεγίστας Ἀθηναίοις ἦρξας, καὶ τιμᾷ ὑπὸ Ἀναγυρασίων τε*[c] *τῶν δημοτῶν πολὺ μάλιστα καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης πόλεως οὐδενὸς ἧττον· ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἐνορᾷ οὐδέτερος*[d] *ὑμῶν. ἔπειτα εἰ ἄρα τῆς μὲν τῶν*[e] *πολιτικῶν ἀνδρῶν συνουσίας Θεάγης ὅδε καταφρονεῖ, ἄλλους δέ τινας ζητεῖ οἳ παιδεύειν ἐπαγγέλλονται οἷοί τε*[f] *εἶναι νέους ἀνθρώπους, ἔστιν ἐν-*

et γρ F.—[j] ἐθέλεις E.—[k] plerique τε θέλειν.—[l] σὲ om E et pr F.—[m] ἀπαλλάξετε 𝔄ΓΘΞΣΒue: ἀπαλλάξατε *ς.—[n] ὃς 𝔵.—[o] διαφθαρῆναι 𝔵.—[p] ἤδη om ϱ.—[q] τοῦτο Σ: τοῦτον *ς.—[r] ὡς om Θ et pr 𝔄.—[s] παρέχῃ 𝔵.—[t] δέοι ϱ.—[u] ἂν om Σ.—[v] οἶδας F.—[w] σπουδάζῃ pr Γ, σπουδάζει corr.—[x] πόθεν F.—[y] τ᾽ 𝔵.—[z] πολίτην αὐτὸν ἀγαθὸν ΣCye et pr B.—[a] μὲν corr 𝔄.—[b] ἢ ϱ.—[c] τε καὶ Γ𝔵, om Σ.—[d] οὐδὲν Fy.—[e] τῶν om Γ.—[f] οἴονται Θ. οἷοί τ᾽ 𝔵.—[g] ὁ κῖος ΓΞ, ὁ χεῖος corr F, οἰκεῖος E.

§. 8. ἀπαλλάξατε] Steph. 'An ἀπαλλάξετε, ἢ, ἀπαλλάξαι?' Prius verius est visum. Beck.

ταῦθα καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος[g] καὶ Γοργίας ὁ Λεοντῖνος καὶ I. 128.
Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος καὶ ἄλλοι[h] πολλοί, οἳ οὕτω σοφοί
εἰσιν ὥστε εἰς τὰς πόλεις ἰόντες πείθουσι τῶν νέων τοὺς γεν-
ναιοτάτους τε[i] καὶ πλουσιωτάτους, οἷς ἔξεστι τῶν πολιτῶν
ᾧ ἂν βούλωνται προῖκα συνεῖναι, τούτους[j] πείθουσιν ἀπο-
λείποντας[k] τὰς ἐκείνων συνουσίας αὐτοῖς συνεῖναι, προσκα-
ταθέντας ἀργύριον πάνυ πολὺ[l] μισθόν, καὶ χάριν πρὸς
τούτοις εἰδέναι. τούτων τινὰς εἰκὸς ἦν προαιρεῖσθαι καὶ τὸν
υἱόν σου καὶ αὐτόν σε, ἐμὲ δ' οὐκ εἰκός· οὐδὲν γὰρ τούτων
ἐπίσταμαι τῶν μακαρίων τε καὶ καλῶν μαθημάτων, ἐπεὶ
ἐβουλόμην ἄν· ἀλλὰ καὶ λέγω δή που ἀεὶ ὅτι ἐγὼ τυγ-
χάνω ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν ἐπιστάμενος πλήν γε σμικροῦ[m]
τινὸς μαθήματος, τῶν ἐρωτικῶν. τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα II. iii. 275.
παρ' ὁντινοῦν ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι καὶ τῶν προγεγονότων
ἀνθρώπων καὶ τῶν νῦν.

§. 10. ΘΕ. Ὁρᾷς, ὦ πάτερ, ὅτι Σωκράτης οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τι[n] [ἔτι][o] ἐθέλειν ἐμοὶ συνδιατρίβειν; ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν ἕτοιμον, ἐὰν οὗτος ἐθέλῃ·[p] ἀλλὰ ταῦτα παίζων πρὸς ἡμᾶς λέγει,[q] ἐπεὶ ἐγὼ οἶδα τῶν ἐμῶν[r] ἡλικιωτῶν καὶ ὀλίγῳ[s] πρεσβυτέρων οἳ πρὶν μὲν τούτῳ συνεῖναι οὐδενὸς ἄξιοι ἦσαν, ἐπειδὴ δὲ[t] συνεγένοντο τούτῳ, ἐν πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ πάντων βελτίους φαίνονται ὧν πρότερον χείρους.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν οἷον τοῦτό ἐστιν, ὦ παῖ Δημοδόκου;

ΘΕ. Ναὶ μὰ Δί' ἔγωγε, ὅτι ἐὰν σὺ βούλῃ, καὶ ἐγὼ οἷός τ' ἔσομαι τοιοῦτος γενέσθαι οἷοί περ καὶ[u] ἐκεῖνοι.

ΣΩ. Οὔκ, ὦ 'γαθέ, ἀλλά σε λέληθεν οἷον τοῦτ' ἔστιν, ἐγὼ δέ σοι[v] φράσω. ἔστι γάρ τι θείᾳ μοίρᾳ παρεπόμενον

—[h] καὶ οἱ ἄλλοι e.—[i] τε om F.—[j] τούτους om r.—[k] ἀπολείπον Σ, ἀπολείπουσι r.—[l] πολὺ] libri πολὺν.—[m] γε σμικροῦ 𝔄ΓΘΞΣBCFuyer: σμικροῦ γέ *s.—[n] τι om Σ, delet u.—[o] [ἔτι] om e.—[p] ἐθέλοι 𝔄ΘΞBCuye, ἐθέλει Σ: ἐθέλῃ cum *s corr Γ.—[q] λέγοι pr Γ.—[r] ἐμῶν om F.—[s] ὀλίγων E et pr F.—[t] δὲ om Θ.—[u] καὶ om Γ.—

§. 9. *πάνυ πολὺν*] Malim *πάνυ πολὺ*, ut *μισθὸν* sit *mercedis loco*. Beck.

ἐρωτικῶν] *ἐρωτικὰ* vocat *τὰ μετὰ τὰ φυσικὰ*, (sicuti et in Gorgia) rerum abstrusarum, quæ vel in naturæ sinu continentur, vel quæ sunt præter naturam, cognitionem: sicuti Phædrum et Symposium, dialogos mere metaphysicos, hunc *περὶ ἔρωτος*, illum, *περὶ καλοῦ* inscripsit. Serran.

§. 10. *ἐὰν οὗτος ἐθέλῃ*] Ficin. vertit *modo ipse voluisset*. Videtur legisse *αὐτός*. Faehse.

ἐμοὶ ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον. ἔστι δὲ τοῦτο φωνή,
ἣ ὅταν γένηται ἀεί μοι[w] σημαίνει, ὃ ἂν μέλλω πράττειν,
τούτου ἀποτροπήν, προτρέπει δὲ[x] οὐδέποτε. καὶ ἐάν τίς μοι[y]
τῶν φίλων ἀνακοινῶται καὶ γένηται ἡ φωνή, ταὐτὸν τοῦτο
ἀποτρέπει καὶ οὐκ ἐᾷ πράττειν. καὶ τούτων ὑμῖν[z] μάρτυ-
ρας παρέξομαι.[a] Χαρμίδην γὰρ τουτονὶ γιγνώσκετε τὸν
II. iii. 276. καλὸν γενόμενον,[b] τὸν Γλαύκωνος. οὗτός ποτε ἐτύγχανεν[c]
ἐμοὶ ἀνακοινούμενος[d] μέλλων ἀσκήσειν στάδιον εἰς Νε-
μέαν·[e] καὶ εὐθὺς αὐτοῦ ἀρχομένου λέγειν ὅτι μέλλοι[f] ἀσ-
κεῖν, ἐγένετο ἡ[g] φωνή. καὶ ἐγὼ διεκώλυόν τε αὐτὸν καὶ εἶ-
πον ὅτι Λέγοντός σου μεταξὺ γέγονέ μοι ἡ φωνὴ ἡ τοῦ
δαιμονίου· ἀλλὰ μὴ ἄσκει. Ἴσως, ἔφη, σημαίνει σοι ὅτι
οὐ νικήσω· ἐγὼ δὲ κἂν μὴ μέλλω νικᾶν, γυμνασάμενός γε
τοῦτον τὸν χρόνον[h] ὠφεληθήσομαι. ταῦτα εἰπὼν ἤσκει·
I. 129. ἄξιον οὖν πυθέσθαι[i] αὐτοῦ ἃ αὐτῷ ξυνέβη ἀπὸ ταύτης τῆς
ἀσκήσεως. Εἰ δὲ βούλεσθε τὸν Τιμάρχου ἀδελφὸν Κλει-
τόμαχον ἐρέσθαι,[j] τί εἶπεν αὐτῷ Τίμαρχος ἡνίκ'[k] ἀποθα-
νούμενος ᾔει[l] εὐθὺ τοῦ δαιμονίου, ἐκεῖνός τε καὶ Εὔαθλος ὁ
σταδιοδρομῶν,[m] ὃς Τίμαρχον ὑπεδέξατο φεύγοντα. ἐρεῖ
γὰρ ὑμῖν[n] ὅτι εἶπεν[o] αὐτῷ ταῦτα.[p]

ΘΕ. Τί;

§. 11. ΣΩ. Ὦ Κλειτόμαχε, ἔφη, ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνί, διότι Σωκράτει οὐκ ἤθελον πείθεσθαι. Τί[q] δὴ οὖν ποτὲ τοῦτο εἶπεν ὁ Τίμαρχος; ἐγὼ φράσω. ὅτε[r] ἀνίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου ὁ Τίμαρχος καὶ Φιλήμων ὁ Φιλημονίδου ἀποκτενοῦντες Νικίαν τὸν Ἡροσκαμάνδρου, ἠπιστάσθην[s] μὲν αὐτὼ μόνω τὴν ἐπιβουλήν, ὁ δὲ Τίμαρχος

[v] τοι Θ.—[w] με F.—[x] δὲ om 𝔄𝔯.—[y] με 𝔢.—[z] ἡμῖν E.—[a] παρέξομαι μάρτυρας Γ.—[b] γιγνόμενον Γ.—[c] ἀναχανεν 𝔯.—[d] ἀνακινούμενος Σ.—[e] νέμεαν Euye, νεμαίαν 𝔄.
ει
—[f] μέλλοι 𝔄ΘΞΣBCuy, μέλλοι F: μέλλει *ς.—[g] ἡ om 𝔯.—[h] τρόπον 𝔯.—[i] βούλεσθαι 𝔄.—[j] ἔρεσθε 𝔯 et corr Γ.—[k] ἡνίκ' Γ.—[l] εἴη Θ et mg 𝔄: ᾔει corr 𝔄.—[m] σταδιοδρόμος 𝔯.—[n] ὑμῖν om E.—[o] εἶπον 𝔯.—[p] ταῦτα 𝔄Θ: ταυτί *ς.—[q] : τί ΓΞ.

ἐρέσθαι] An ἔρεσθε. ut interpung. post βούλεσθε. STEPH.

εὐθὺ τοῦ δαιμονίου] Exposui *adversus dæmonii mandatum*, sicuti εὐθὺ τοῦ δόγματος dixit in Alcibiade II. *contra decretum*: neque potest particula εὐθὺ alio referri: quemadmodum docet constructio. SERRAN.

εὐθὺ τοῦ δαιμονίου] *Quum recta proficisceretur ad mortem a dæmonio prædictam*, vel, *præsignificatam*: pro εὐθὺ τῆς φωνῆς τοῦ δαιμ. STEPH.

ἀνιστάμενος πρὸς ἐμὲ[t] εἶπε, Τί[u] λέγεις, ἔφη,[v] ὦ Σώκρατες; II. iii. 277. ὑμεῖς μὲν πίνετε, ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξαναστῆναι· ἥξω δὲ ὀλίγον ὕστερον, ἐὰν τύχω.[w] καί μοι ἐγένετο ἡ[x] φωνή, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν, Μηδαμῶς, ἔφην, ἀναστῇς· γέγονε γάρ μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον. καὶ ὃς ἐπέσχε.[y] καὶ διαλιπὼν[z] χρόνον αὖθις ὡρμᾶτο ἰέναι, καὶ ἔφη Εἶμι δή, Σώκρατες. αὖθις ἐγένετο ἡ φωνή· αὖθις οὖν[a] αὐτὸν ἠνάγκασα[b] ἐπισχεῖν. τὸ τρίτον, βουλόμενός με λαθεῖν,[c] ἀνέστη οὐκέτι εἰπών μοι οὐδὲν ἀλλὰ λαθών, ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν νοῦν ἔχοντα· καὶ οὕτως ᾤχετ'[d] ἀπιὼν καὶ διεπράξατο ἐξ ὧν ᾔει[e] ἀποθανούμενος. ὅθεν δὴ τοῦτ'[f] εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὅ περ νῦν ὑμῖν[g] ἐγώ, ὅτι ἴοι[h] ἀποθανούμενος διὰ τὸ ἐμοὶ ἀπιστῆσαι.[i] Ἔτι τοίνυν περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ πολλῶν ἀκούσεσθον ἃ ἐγὼ ἔλεγον περὶ τῆς διαφθορᾶς[j] τοῦ στρατοπέδου. Καὶ τὰ μὲν παρεληλυθότα τῶν εἰδότων ἔστιν ἀκοῦσαι· πεῖραν δ' ἔξεστι νυνὶ λαβεῖν τοῦ σημείου, εἰ[k] ἄρα· τι λέγει. ἐπὶ γὰρ τῇ ἐπὶ στρατείαν[l] ἐξορμῇ Σαννίωνος[m] τοῦ Καλοῦ ἐγένετό μοι τὸ[n] σημεῖον, οἴχεται δὲ νῦν μετὰ Θρασύλλου[o] στρατευσόμενος[p] εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας. ἐγὼ οὖν οἴομαι[q] ἐκεῖνον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὁμοῦ τι τούτῳ[r] ἐλᾶν,[s] καὶ περί γε τῆς πραγματείας[t] τῆς ἄλλης πάνυ φοβοῦμαι.

—[r] ὅτι γ.—[s] ἠπιστάμην Θ, ἠπιστάτην ϒ.—[t] ἐμὲ 𝔄Θϒ : με ς.—[u] τί με Γ.—[v] ἔφη om Σ.—[w] τύχη EF.—[x] ἡ om F.—[y] ὑπέσχε Γ.—[z] διαλιπὼν 𝔄, διαλειπὼν Θ : διαλείπων *ς.—[a] οὖν om F.—[b] ἠνάγκασα αὐτὸν ϒ.—[c] μαθεῖν pr Γ.—[d] ᾤχετ' Γ.—[e] εἴη F.—[f] τοῦτ' Γ.—[g] ἡμῖν Γ.—[h] ᾔει ϒ.—[i] ἀποστῆναι Θ.—[j] διαφορᾶς uϒ.—[k] εἰ om Σ.—[l] στρατεία Ξe.—[m] σαννέωνος e.—[n] τὸ add 𝔄Θ.—[o] θρασύλου ϒ.—[p] στρατευόμενος Θϒ.—[q] ἴω (αι) Σ.—[r] τούτων F, τοῦτο Θ.—[s] γελαν 𝔄Θ.—[t] στρατείας 𝔄Θ.

§. 11. *ἐξ ὧν ᾔει ἀποθανούμενος*] Expressi sententiam. melius tamen, ut serventur Græcorum verborum vestigia, *ad præsentem mortem contendebat*: sed de industria verti, *mortem accersivit*, ut evitarem *βαττολογίαν*. idem enim mox repetitur. SERRAN. Ita vero STEPH. *Perpetravit ea ex quibus mortem sibi accersiturus proficiscebatur.*

εἰ ἄρα τι λέγει] *An aliquid dicat*, id est, 'An quæ dicit, minime sint nugæ; An prædictiones ejus seu præmonitiones non sint vanæ. Q. d. An dicat quod minime sit contemnendum.' STEPH.

τοῦ Καλοῦ] In Msto legitur τοῦ Καλοῦ, majuscula litera: ut proprium nomen significetur. quod quidem effecit ut *Cali filium* sim interpretatus: sicuti et Ficinus. Mox *εὐθὺ Ἐφέσου*, malo *adversus*: sicuti supra *εὐθὺ τοῦ δαιμονίου*. Asianorum enim bellorum ab Atheniensibus gestorum maxima pars fuit Ephesus. SERRAN.

τοῦ καλοῦ] *Sannio ille formosus in expeditionem proficisceretur.* Et mox, *εὐθὺ Ἐφέσου*, *recta Ephesum versus.* STEPH.

ἢ ὁμοῦ τι τούτῳ ἐλᾶν] Ita exposui ut minime dubia sit sententia, *Illum videlicet Sannionem eandem sortem subiturum*, vel, *incursurum, quam Timarchus*

II. iii. 278. §. 12. Ταῦτα δὴ πάντα εἴρηκά σοι, ὅτι ἡ δύναμις αὕτη
τοῦ δαιμονίου τούτου καὶ εἰς[u] τὰς συνουσίας τῶν μετ' ἐμοῦ
συνδιατριβόντων τὸ ἅπαν δύναται. πολλοῖς μὲν γὰρ ἐναν-
τιοῦται, καὶ οὐκ ἔστι τούτοις ὠφεληθῆναι μετ' ἐμοῦ διατρί-
βουσιν, ὥστε οὐχ οἷόν τέ μοι τούτοις συνδιατρίβειν· πολ-
λοῖς δὲ συνεῖναι μὲν οὐ διακωλύει, ὠφελοῦνται δὲ οὐδὲν συν-
όντες. οἷς δ' ἂν συλλάβηται τῆς συνουσίας[v] ἡ τοῦ δαιμο-
νίου δύναμις, οὗτοί εἰσιν ὧν καὶ σὺ ᾔσθησαι· ταχὺ γὰρ
παραχρῆμα ἐπιδιδόασι. Καὶ τούτων[w] αὖ τῶν ἐπιδι-
I. 130. δόντων οἱ μὲν καὶ[x] βέβαιον ἔχουσι καὶ παραμόνιμον τὴν
ὠφέλειαν·[y] πολλοὶ δὲ ὅσον ἂν μετ' ἐμοῦ χρόνον ὦσι,
θαυμάσιον ἐπιδιδόασιν, ἐπειδὰν δέ μου ἀπόσχωνται,[z] πάλιν
οὐδὲν διαφέρουσιν ὁτουοῦν. τοῦτό ποτε ἔπαθεν[a] Ἀριστείδης
ὁ Λυσιμάχου υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου. διατρίβων γὰρ μετ'
ἐμοῦ πάμπολυ[b] ἐπεδεδώκει ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· ἔπειτα αὐτῷ
στρατεία τις ἐγένετο καὶ ᾤχετο ἐκπλέων. ἥκων δὲ κατε-
λάμβανε μετ' ἐμοῦ διατρίβοντα Θουκυδίδην τὸν Μελη-
σίου[c] υἱὸν τοῦ Θουκυδίδου. ὁ δὲ Θουκυδίδης τῇ προτεραίᾳ
μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισὶν ἐγεγόνει. ἰδὼν με οὖν[d] ὁ
Ἀριστείδης, ἐπειδὴ ἠσπάσατό τε[e] καὶ τἆλλα διελέχθη,
Θουκυδίδην δέ, ἔφη, ἀκούω, ὦ Σώκρατες,[f] σεμνύνεσθαι ἄτ-
II. iii. 279. τα πρὸς σὲ καὶ χαλεπαίνειν ὥς τι ὄντα. Ἔστι γάρ, ἔφην
ἐγώ, οὕτως. Τί δαί;[g] οὐκ οἶδεν, ἔφη, πρὶν σοὶ συγγενέσθαι
οἷον ἦν τὸ ἀνδράποδον; Οὐκ ἔοικέ γε, ἔφην ἐγώ, νὴ τοὺς
θεούς. Ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός[h] γε,[i] ἔφη, καταγελάστως
ἔχω, ὦ Σώκρατες. Τί μάλιστ';[j] ἔφην ἐγώ. Ὅτι, ἔφη,
πρὶν μὲν[k] ἐκπλεῖν ὁτῳοῦν ἀνθρώπων[l] οἷός τ' ἦ[m] διαλέγεσθαι
καὶ μηδενὸς χείρων φαίνεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὥστε καὶ

—[u] εἰ Θ.—[v] ξ. corr 𝔄.—[w] καὶ τούτων...ἐπιδιδόασιν om 𝔯.—[x] καὶ om u.—[y] ὠφε-λίαν 𝔄.—[z] ἀπίσχωνται Γ.—[a] ἔμαθεν 𝔄Θ.—[b] πάνυ πολὺ Γ.—[c] μελισίου Eyc.—[d] οὖν με 𝔄ΓΘΞΣBCuyc𝔯.—[e] με F.—[f] ἔφη σώκρατες ἀκούω Eϛ.—[g] δαὶ Θ.—[h] αὐτό 𝔯.—[i] δ' Γ.—[j] μάλιστ' Γ.—[k] μὲν 𝔄ΓΘΞΣBCFuyc𝔯: με Eϛ.—[l] ὁτῳοῦν ἂν ἀνθρώπω

subierit. Sic illud τούτῳ ad superiorem narrationem referri quis non videt! De hac autem Theagis sive natura sive affectione, vide Polit. v. p. 429. SERRAN.

§. 12. υἱὸς] Affertur [a Cornario] alia lectio, υἱοῦ τοῦ Ἀριστείδου. Itidemque paulo post, τὸν Μελησίου, υἱοῦ τοῦ Θουκυδίδου. Sed quemadmodum ὁ Λυσιμάχου dici potest, et τὸν Μελησίου, sine adjectione, ut illic υἱὸς, hic υἱὸν subaudiatur, ita cum τοῦ subaudiri potest υἱοῦ. STEPH.

ἐδίωκον τὰς συνουσίας τῶν χαριεστάτων ἀνθρώπων· νυνὶ δὲ τοὐναντίον φεύγω, ἄν τινα καὶ αἰσθάνωμαι[n] πεπαιδευμένον· οὕτως αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ φαυλότητι. Πότερον δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἐξαίφνης σε προὔλιπεν[o] αὕτη[p] ἡ δύναμις ἢ κατὰ σμικρόν; Κατὰ σμικρόν, ἦ δ' ὅς. Ἡνίκα δέ σοι παρεγένετο, ἦν δ' ἐγώ, πότερον μαθόντι παρ' ἐμοῦ τι παρεγένετο, ἤ τινι ἄλλῳ τρόπῳ; Ἐγώ σοι, ἔφη, ἐρῶ,[q] ὦ Σώκρατες, ἄπιστον μὲν νὴ τοὺς θεούς, ἀληθὲς δέ. ἐγὼ γὰρ ἔμαθον μὲν[r] παρὰ σοῦ οὐδὲν πώποτε, ὡς αὐτὸς οἶσθα· ἐπεδίδουν δὲ ὁπότε[s] σοι συνείην, κἂν εἰ ἐν τῇ αὐτῇ μόνον οἰκίᾳ εἴην, μὴ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ οἰκήματι· μᾶλλον δὲ ὁπότε ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι.[t] καὶ[u] ἔμοιγε ἐδόκουν πολὺ μᾶλλον ὁπότε ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι ὢν λέγοντός σου βλέποιμι πρὸς σέ, μᾶλλον ἢ ὁπότε
ἄλλοσε[v] ὁρῴην.[w] πολὺ δὲ[x] μάλιστα καὶ πλεῖστον ἐπεδίδουν, II. iii. 280.
ὁπότε παρ' αὐτόν σε καθοίμην[y] ἐχόμενός σου καὶ ἁπτόμενος. νῦν δέ, ἦ δ' ὅς, πᾶσα ἐκείνη ἡ ἕξις[z] ἐξερρύηκεν.

§. 13. Ἔστιν οὖν, ὦ Θέαγες, τοιαύτη ἡ ἡμετέρα συνουσία· ἐὰν μὲν τῷ θεῷ φίλον ᾖ,[a] πάνυ πολὺ ἐπιδώσεις καὶ ταχύ, εἰ δὲ μή, οὔ. ὅρα οὖν[b] μή σοι ἀσφαλέστερον ᾖ παρ' ἐκείνων τινὶ παιδεύεσθαι, οἳ[c] ἐγκρατεῖς αὐτοί εἰσι τῆς ὠφελείας[d] ἣν ὠφελοῦσι τοὺς ἀνθρώπους, μᾶλλον ἢ παρ' ἐμοῦ ὅ τι ἂν τύχῃ,[e] τοῦτο πρᾶξαι.

ΘΕ. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἡμᾶς οὑτωσὶ I. 131.
ποιῆσαι, ἀποπειραθῆναι τοῦ δαιμονίου τούτου συνόντας ἀλλήλοις. καὶ ἐὰν μὲν παρείκῃ[f] ἡμῖν, ταῦτα βέλτιστα· εἰ[g] δὲ μή, τότε ἤδη παραχρῆμα βουλευσόμεθα[h] ὅ τι δράσομεν, εἴτε ἄλλῳ συνεσόμεθα, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ θεῖον τὸ σοὶ γιγνόμενον πειρασόμεθα παραμυθεῖσθαι εὐχαῖσί[i] τε καὶ θυσίαις καὶ ἄλλῳ ὅτῳ ἂν οἱ μάντεις ἐξηγῶνται.

Θ et rc 𝔄.—[m] ᾗ Eu et pr ΓΒ : ἦν *s.—[n] αἰσθάνομαι 𝔄, αἴσθωμαι ΓCye et γρ Bu.—[o] προὔλειπεν 𝔄Θ et pr Γu.—[p] αὐτὴ F.—[q] ἔφη ἐρῶ Σ.—[r] μὲν add 𝔄Θ.—[s] ὁπότερος F.—[t] δὲ οἰκήματι 𝔄.—[u] καὶ...οἰκήματι om ΓΘ.—[v] ἄλλοσε...ὁπότε om Θ.—[w] δρῴ-
δὲ
μην 𝔯.—[x] δὲ 𝔯, δὴ 𝔄 : δὴ *s.—[y] καθοίμην 𝔄ΓΘΞΣΒCye et pr u : καθήμην *s.—[z] λέξις 𝔯.—[a] ᾖ om Θ, εἴη 𝔯.—[b] αὖ F.—[c] ὅτ' 𝔄Θ, οἵτ' 𝔯.—[d] ὠφελίας 𝔄.—[e] τύχῃ 𝔄ΓΘΞΣΒCuye𝔯 : τύχοι *s. malim τύχῃs.—[f] παρήκει Σ.—[g] εἰ Γ.—[h] βουλευόμεθα

αἰσθάνωμαι] γρ. αἴσθωμαι. Steph. Steph.
μὲν νὴ τοὺς θεοὺς] An μέν τι νὴ τ.? §. 13. εὐχαῖσι] An εὐχαῖς? Steph.

ΔΗ. Μηκέτι πρὸς ταῦτα ἀντείπῃς,[j] ὦ Σώκρατες, τῷ μειρακίῳ· εὖ γὰρ λέγει Θεάγης.[k]

ΣΩ. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ χρῆναι οὕτω ποιεῖν, οὕτω ποιῶμεν.

Ξ.—[i] εὐχέσι corr F.—[j] ταῦτ' ἀντείποις Γ.—[k] θεαγένης e.

ΕΡΑΣΤΑΙ.

ARGUMENTUM.

Quid sit et quale officium philosophi, hic docetur. Est autem philosophi officium, divina nosse, gubernare humana: in illo contemplativa philosophia, in hoc activa comprehenditur: ad contemplativam conducit sapientia, ad activam prudentia et justitia. Prius autem duæ aliorum opiniones refutantur. Prima est eorum, qui philosophi officium dicunt esse, quam plurima discere: secunda Hippiæ sophistæ, volentis philosophiam artium omnium peritiam esse.

ΕΡΑΣΤΑΙ.*

§. 1. Εἰς Διονυσίου τοῦ γραμματιστοῦ[a] εἰσῆλθον, καὶ Steph. I. 132.
εἶδον αὐτόθι τῶν τε νέων τοὺς ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας εἶ- Bek. II. iii. 283.

* Thrasyllus, philosophus, imperantibus Augusto et Tiberio, Platonicus, a Diog. L. ix. 37. citatus, videtur dubitare, utrum hic dialogus revera Platonis sit. At hæc Thrasylli suspicio nemini, quod sciam, antiquorum alii, ne ipsi quidem Laertio, probata est, qui elegantissimum hunc dialogum inter genuinos Platonis fœtus in ejus vita recenset. Pro Platonico item agnoscunt Theodoretus, Proclus, Olympiodorus, et Stobæus, nec in ullis Platonis codicibus ad suspectos relegatur. Ipsa denique dialogi materia eum e schola Socratica prodiisse satis ostendit, et subtile prorsus in eo contexendo artificium, grata personarum dissimilium compositio, sermonumque unicuique perfecte convenientium lepor Atticus auctorem suum non obscure indicant. Forst.

'Ερασταὶ] A Diog. L. non 'Ερασταὶ vocatur hic dialogus, sed 'Αντερασταί: a quo dicitur etiam esse ἠθικός. Videtur autem inscriptio illa 'Αντερασταὶ confirmari posse vel ex isto p. seq. loco, αἰνιττόμενος εἰς τὸν ἀντεραστήν. Steph.

Laertio item adstipulantur Theodoretus v. 4. p. 672. et Proclus in Euclid. p. 19. Olympiodorus autem in Vita Platonis, Diogeni L. t. ii. p. 582. affixa, dialogum hunc nomine vulgato appellat. At alter certe titulus ei potius convenit: quanquam enim plures hic ἐραστὰς in initio memorat Plato, duos solummodo, eosque sibi invicem ἀντεραστὰς, loquentes inducit. Hinc ergo nomen suum dialogum hunc accepisse verisimillimum est; qui et ἠθικὸς quoque, ob eam quæ in fine philosophiæ asseritur notionem, a veteribus inscribitur. Forst.

'Εραστὴς ex Græcorum ingenio et sensu est *amicus dilectissimus;* in malam partem hoc loco non est interpretandum. Idem est quod 'Ερώμενος, *amasius.* Unde Plutarch. in Erotico: ἐραστοῦ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος. Stutzm.

Hunc dialogum, quem tuetur Forst. spurium esse tum ob externam formam tum ob internam indolem censuit Schleiermach. De notione philosophiæ in Platonis 'Ερασταῖς obvia singularem libellum edidit Aug. Magn. Kraftius L. 1786. 8. et nonnulla loca illustravit. Beck.

§. 1. Διονυσίου] Hic Platoni in re grammatica erat præceptor, teste Diog. L. iii. 5. aliisque, ac præsertim Olympiodoro in Vit. Plat. qui eum ideo hujusce dialogi scenam hic loci posuisse dicit, ἵνα μήτε Διονύσιος ὁ διδάσκαλος ἄμοιρος εἴη τῆς παρὰ Πλάτωνι μνήμης. Forst.

τοῦ γραμματικοῦ] γραμματιστοῦ Ms.

ναι τὴν ἰδέαν καὶ πατέρων εὐδοκίμων, καὶ τούτων ἐραστάς. ἐτυγχανέτην οὖν δύο τῶν μειρακίων ἐρίζοντε, περὶ ὅτου δέ, οὐ σφόδρα κατήκουον· ἐφαινέσθην μέντοι ἢ περὶ Ἀναξαγόρου[b] ἢ περὶ Οἰνοπίδου ἐρίζειν· κύκλους γοῦν[c] γράφοντες[d] ἐφαινέσθην[e] καὶ ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμοῦντο τοῖν[f] χεροῖν ἐπικλίνοντε καὶ μάλ'[g] ἐσπουδακότε. κἀγώ, καθήμην γὰρ παρὰ τὸν ἐραστὴν τοῦ ἑτέρου αὐτοῖν· κινήσας οὖν αὐ-

CODICES TREDECIM,
𝔄ΓΘΞΠΣBCEF*u y e*.

[a] *γραμματικοῦ* ς.—[b] *ἀναξαγόρα* F.—[c] *γὰρ* Γ.—[d] *γράφειν* 𝔄ΘΠ.—[e] *ἐφαινέσθην* 𝔄ΘΠ, *ἐφαίνοντο γρ u*: *ἐφαίνεσθον* *ς.—[f] *ταῖν* Γ*ye* et corr Π.—[g] *μάλ'* Γ.—[h] *ποθ'*

citat. in Montefalc. Bibl. Coislinian. p. 219. Atque ita etiam legisse videtur Olympiodorus in l. l. Mihi quoque hæc lectio magis placet, quod vox ista, tum alibi apud Platonem, tum apud cæteros scriptores Atticos, grammatices elementa tradentem proprie designat, *γραμματικὸς* vero, quemlibet in genere hujusce artis peritum. Forst.

γραμματιστοῦ] E cod. allatum et a Forst. probatum non placet. Vix enim illi juvenes elementa cognovisse videntur. Beck.

καὶ τούτων ἐραστὰς] De Græco hoc pueros assectandi more, quem Athenis sub honesta amicitiæ specie liberis duntaxat hominibus concedebat Solon, vide Petit. Leg. Attic. l. vi. Tit. 5. Potter. Archæol. Græc. l. iv. c. 9. Menag. ad Diog. L. l. i. 55. aliosque item a Davisio ad Ciceron. Tusc. l. iv. 33. laudatos. Forst.

οὖν] Particula *οὖν* in narratione est vinculum, ut, 'Ergo aut adulta vitium propagine.' Horat. Ἐπιεικεστάτους ἰδέαν, *facie liberali:* dixit Terent. 'Bona forma,' etc. Duos autem peculiariter designari ostendit universæ orationis tractus. Serran.

Οἰνοπίδου] Minime desunt de Œnopide (licet se eum nescire fateatur Dacier) veterum testimonia. Constat enim ex Diodoro Siculo, Æliano, Plutarcho, Sexto Empirico, Stobæo, aliisque, Chium ipsum fuisse, Anaxagoræ fere æqualem, in Ægyptum migrasse, ibique cum sacerdotibus et astronomis versatum esse, et exinde talem tum geometriæ tum astronomiæ scientiam hausisse, ut nonnulla, eaque non exigui momenti, (de quibus vide Ælian. V. H. l. x. 7. Proclum in Euclid. p. 19. 75. 87.) in harum utraque excogitasse aut saltem pro suis venditasse diceretur. Pauca etiam Œnopidis dicta in Maximi Collectaneis leguntur. Forst.

ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμοῦντο] Nonnulla, ni fallor, huc spectantia tam de Anaxagora quam de Œnopide traduntur. Illi a Diog. L. l. ii. 9. hæc tribuitur sententia, *τὰ δ' ἄστρα κατ' ἀρχὰς μὲν θολοειδῶς ἐνεχθῆναι, ὥστε κατὰ κορυφὴν τῆς γῆς τὸν ἀεὶ φαινόμενον εἶναι πόλον, ὕστερον δὲ τὴν ἔγκλισιν λαβεῖν.* Causamque item inclinationis hujusce assignat apud Plutarch. de Plac. Philos. l. ii. 8. eam nempe fieri *ἐκ τοῦ αὐτομάτου*, atque *ἴσως ὑπὸ προνοίας, ἵνα ἃ μέν τινα ἀοίκητα γένηται, ἃ δὲ οἰκητὰ μέρη τοῦ κόσμου, κατὰ ψύξιν καὶ ἐκπύρωσιν καὶ εὐκρασίαν.* De Œnopide vero refert Diod. Sic. l. i. sub finem, eum in Ægypto *συνδιατρίψαντα τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἀστρολόγοις μαθεῖν ἄλλα τε καὶ μάλιστα τὸν ἡλιακὸν κύκλον, ὡς λοξὴν μὲν ἔχει τὴν πορείαν* etc. Atque hoc, licet Pythagoras idem antea docuisset, is *ὡς ἰδίαν ἐπίνοιαν σφετερίζεται*, uti notat Plutarchus de Plac. Philos. l. ii. 12. Forst.

ἐφαίνεσθον καὶ ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμοῦντο] Uti nemo non continuo in *ἐφαίνεσθον* offendat, ita probemus necesse est illud interpretis: *quasdam sphæræ inclinationes.* Sphæræ certe mentio, nec temere a Ficino conficta videtur, et opportune fit, quandoquidem *περὶ τῶν μετεώρων* egisse hos pueros e sequentibus patet. Loco *ἐφαίνεσθον* scribendum *σφαῖρας* censeam, ut sensus sit: *videbantur autem de Anaxagora vel Œnopide disceptare: circulos enim sphæræ et inclinationes quasdam delineando imitabantur, manibus innixi et attenti admodum.* Heusd.

τὸν τῷ ἀγκῶνι ἠρόμην ὅ τί ποθ᾽[h] οὕτως ἐσπουδακότε τὼ μειρακίω εἴτην,[i] καὶ εἶπον Ἦ που μέγα τι[j] καὶ καλόν ἐστι περὶ ὅτου[k] τοσαύτην σπουδὴν[l] πεποιημένω ἐστόν. Ὁ δ᾽ εἶπε Ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; ἀδολεσχοῦσι μὲν οὖν[m] οὗτοι περὶ[n] τῶν μετεώρων καὶ φλυαροῦσι φιλοσοφοῦντες. Καὶ ἐγὼ θαυμάσας αὐτοῦ τὴν ἀπόκρισιν εἶπον Ὦ νεανία, αἰσχρὸν δοκεῖ σοι εἶναι τὸ φιλοσοφεῖν; ἢ τί οὕτω[p] χαλεπῶς λέγεις; II. iii. 284. Καὶ ὁ ἕτερος—πλησίον γὰρ καθήμενος ἐτύγχανεν αὐτοῦ, ἀντεραστὴς ὤν—ἀκούσας ἐμοῦ τε[q] ἐρομένου κἀκείνου ἀποκρινομένου, Οὐ πρὸς σοῦ γε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ποιεῖς τὸ καὶ[r] ἀνερέσθαι[s] τοῦτον εἰ αἰσχρὸν ἡγεῖται φιλοσοφίαν εἶναι.[t] ἢ οὐκ οἶσθα αὐτόν,[u] ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; ὥστε σὺ τί αὐτὸν ᾤου[v] ἀποκρινεῖσθαι[w] ἀλλ᾽[x] ἢ ὅτι αἰσχρόν ἐστι φιλοσοφία; Ἦν δὲ οὗτος μὲν τοῖν ἐρασταῖν περὶ μουσικὴν διατετριφώς, ὁ δ᾽ ἕτερος ὃν ἐλοιδόρει, περὶ γυμναστι-

Γ.—[i] ἤτην ς.—[j] μέγα τι ℭΘΠ : τὶ μέγα *ς.—[k] ὅτου ΘΠ : ὃ *ς.—[l] σπουδὴν om F.—[m] μὲν οὖν ℭΓΘΞΣBC, μὲν Πuye : οὖν ς.—[n] οὗτοι περὶ ℭΘΠ, οὗτοι μὲν περὶ pr B : οὗτοί γε περὶ *ς.—[p] τοιούτως Π.—[q] ἐμοῦ τε om Γ.—[r] καὶ om ΘCy et pr Ξ.—[s] ἀνερέσθαι ΘΠ : ἀνέρεσθαι ς.—[t] φιλοσοφίαν εἶναι ℭΘΠ : εἶναι φιλοσοφίαν *ς.—[u] τοῦτον ℭΘΠ.—[v] ὥστε σὺ τί αὐτὸν ᾤου ℭΘΠ : ὥστε τί σοι οἴει αὐτὸν *ς.—[w] ἀποκρινεῖσθαι ℭΘΠ : ἀποκρίνεσθαι *ς.—[x] ἀλλ᾽ ℭΘΠ : ἄλλο *ς.—[y] ἐρώμενον ΞΠΣBCuye

καὶ ὁ ἕτερος] Is, si locum Thrasylli supra memorati apud Diog. L. l. ix. 37. hactenus ab interpretibus male versum, recte intelligam, Democritus celebris iste philosophus Abderites fuisse ab eo conjicitur. Ita enim Thrasyllus, Εἴπερ οἱ Ἀντερασταὶ Πλάτωνος εἰσὶ, οὗτος ἂν εἴη ὁ παραγενόμενος ἀνώνυμος, τῶν περὶ Οἰνοπίδην καὶ Ἀναξαγόραν ἕτερος, ἐν τῇ πρὸς Σωκράτην ὁμιλίᾳ διαλεγόμενος περὶ φιλοσοφίας· ᾧ φησὶν ὡς πεντάθλῳ ἔοικε ὁ φιλόσοφος. Quæ verba huic homini, uti mox patebit, prorsus congruunt. FORST.

τραχηλιζόμενος] τραχηλίζω, *in cervicem supino, in collum resupino.* Alioqui significat etiam *obtorquere collum, obtorto collo trahere, angere, ut luctator luctatorem.* Et sic Diogenes Cynicus apud Diog. Laert. quum ὀλυμπιονίκην εἰς ἑταίραν πυκνότερον ἀτενίζοντα vidisset, inquit: ἴδε κριὸν ἀρειμάνιον, ὃς ὑπὸ τοῦ τυχόντος κορασίου τραχηλίζεται. Sic Philo de Vita Moys. lib. i. : τραχηλιζόμενοι ταῖς ἐπιθυμίαις, πάνθ᾽ ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν (acti libidine, tanquam collo obtorto). Sæpius vero τραχηλίζειν est genus solummodo exercitamenti: Plutarch. in Vita Anton. p. 296. ἐγυμνασιάρχει Ἀθηναίοις, καὶ διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχήλιζε. STUTZM.

καὶ ἐμπιμπλάμενος καὶ καθεύδων] Optime huic de vita athletarum observationi suffragatur Galenus, ὅλον γὰρ ἑωρῶμεν αὐτῶν τὸν βίον ἐν ταύτῃ τῇ περιόδῳ συστρεφομένων, ἢ ἐσθιόντων, ἢ πινόντων, ἢ κοιμωμένων, ἢ ἀποπατούντων, ἢ κυλινδουμένων ἐν κόνει τε καὶ πηλῷ. lib. ad Thrasyb. c. 37. At largam dudum similium de voracitate, somnolentia, hebetique athletarum ingenio testimoniorum messem collegerunt rei Gymnasticæ scriptores, aliique alibi. FORST.

ἀποκρίνεσθαι] Forsan ἀποκρινεῖσθαι. STEPH. At potius reponendum αὐτὸν ἂν ἀποκρίνεσθαι. MUDGE.

μουσικὴν] Passim apud antiquos sensu latiore et augustiore usurpatur, disciplinas omnes humaniores et quicquid demum menti excolendæ inservit, complec-

κήν. καί μοι ἔδοξε χρῆναι τὸν μὲν ἕτερον ἀφιέναι, τὸν ἐρωτώμενον,[y] ὅτι οὐδ' αὐτὸς προσεποιεῖτο περὶ λόγων ἔμπειρος εἶναι ἀλλὰ περὶ ἔργων, τὸν δὲ σοφώτερον[z] προσποιούμενον εἶναι διερωτῆσαι, ἵνα καὶ εἴ τι δυναίμην, παρ' αὐτοῦ ὠφεληθείην. εἶπον οὖν[a] ὅτι Εἰς κοινὸν μὲν τὸ ἐρώτημα ἠρόμην· εἰ δὲ σὺ οἴει τοῦδε κάλλιον ἀποκρινεῖσθαι,[b] σὲ ἐρωτῶ τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ τοῦτον, εἰ δοκεῖ σοι τὸ φιλοσοφεῖν καλὸν εἶναι ἢ οὔ.

I. 133. Σχεδὸν οὖν ταῦτα λεγόντων ἡμῶν ἐπακούσαντε τὼ μειρακίω
II. iii. 285. ἐσιγησάτην, καὶ αὐτὼ παυσαμένω τῆς ἔριδος ἡμῶν ἀκροαταὶ ἐγενέσθην. καὶ ὅ τι μὲν οἱ ἐρασταὶ ἔπαθον, οὐκ οἶδα, αὐτὸς δ'[c] οὖν ἐξεπλάγην· ἀεὶ[d] γάρ ποτε ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι. ἐδόκει μέντοι[e] μοι[f] καὶ

et pr 𝔄, ἐρώμενον EF: ἐρόμενον *ς.—[z] σοφώτατον 𝔄ΘΠ.—[a] γοῦν ΘΠ.—[b] ἀποκρινεῖσθαι Θ et corr 𝔄, ἀποκρίνεσθαι Π, ἂν ἀποκρίνεσθαι *ς.—[c] γ' 𝔄ΘΠ.—[d] ἀεὶ Θ:

tens. Sic Aristoph. in Equit. 188. οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι Πλὴν γραμμάτων. ubi notat Schol. ὅτι μουσικὴν τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν φησί· γράμματα δὲ τὰ πρῶτα στοιχεῖα. Hinc Plato, l. ii. de Rep. omnem παιδείαν in duas partes dividit, ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι, γυμναστική· ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσική. Et similiter, de Leg. p. 795. Eodemque sensu Lacedæmonii ab Æliano dicuntur μουσικῆς ἀπείρως ἔχειν. V. H. l. xii. 50. Forst.

τὸν ἐρόμενον] Ita omnes Edd. et Ficin. qui vertit, *quem prius interrogaveram.* At nuspiam alibi, quod sciam, vox ista sensu passivo accipitur. Legendum forsan τὸν ἐῤῥωμένον, quod athletam optime denotet, et rivali ejus τῷ σοφωτέρῳ elegantissime opponatur. Mudge. Similiter quoque Dacier, nisi quod nullam hic, quod miror, emendationem proponat. Forst.

κάλλιον ἂν ἀποκρίνεσθαι] Forsan ἀποκρίνασθαι, ut sit ἀποκρίνασθαι ἂν pro ἀποκρινεῖσθαι. Steph. At hujusmodi mutatione nihil opus est. Attici enim particulam ἂν non minus cum præsenti quam cum aoristo conjungunt. Forst.

φιλοσοφεῖν] Cicero, quod Plato dicit, de Rep. l. v. beatas fore respublicas, ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταυτὸν ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία—sic vertit: 'si aut docti et sapientes homines eas regerent, omne suum studium in doctrina et sapientia collocassent: hanc conjunctionem videlicet potestatis ac sapientiæ saluti civibus esse posse.' Cui loco similis est ille in Platonis epistola 7. ad Dionis propinquos: κακῶν οὖν οὐ λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη, πρὶν ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος ἐς ἀρχὰς ἔλθῃ καὶ πολιτικὰς, ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἔκ τινος μοίρας θείας ὄντως φιλοσοφήσῃ. Stutzm.

ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι] Ex hoc aliisque similibus apud Platonem locis nonnulli παιδεραστίαν Socrati intentare conati sunt. Et fatendum quidem est ipsum, quo facilius adolescentulos ab istorum commercio, qui eos revera studebant corrumpere, segregaret, suæque disciplinæ adjungeret, fictam nonnunquam hujusmodi personam induisse, et verbis tenus procacioribus horum hominum blanditiis pro more gentis et sæculi sui plus æquo usum fuisse. Eum vero istius vitii immunem prorsus fuisse, unicus Xenophontis locus ad probandûm videtur sufficere, πολλάκις γὰρ ἔφη μὲν ἄν τινος ἐρᾶν, φανερὸς δ' ἦν οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος. Mem. Socr. l. iv. c. 1. 2. Huic

ὁ ἕτερος οὐχ ἧττον ἐμοῦ ἀγωνιᾷν· οὐ μὴν ἀλλ' ἀπεκρίνατό[g] γέ μοι καὶ μάλα φιλοτίμως. Ὁπότε γάρ τοι,[h] ἔφη, ὦ Σώκρατες, τὸ φιλοσοφεῖν αἰσχρὸν ἡγησαίμην εἶναι,[i] οὐδ' ἂν ἄνθρωπον νομίσαιμι ἐμαυτὸν εἶναι, οὐδ' ἄλλον τὸν οὕτω διακείμενον, ἐνδεικνύμενος[j] εἰς τὸν ἀντεραστήν, καὶ λέγων μεγάλῃ[k] τῇ φωνῇ, ἵν' αὐτοῦ κατακούοι[l] τὰ παιδικά. Κἀγὼ εἶπον, Καλὸν ἄρα δοκεῖ σοι τὸ[m] φιλοσοφεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 2.] Τί οὖν; ἐγὼ ἔφην· ἦ[n] δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι εἰδέναι[o] πρᾶγμα ὁτιοῦν εἴτε καλὸν εἴτε αἰσχρόν ἐστιν, ὃ μὴ εἰδείη τις[p] τὴν ἀρχὴν[q] ὅ τι ἔστιν. Οὐκ ἔφη. Οἶσθ'[r] ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὅ τι ἔστι τὸ[s] φιλοσοφεῖν; Καὶ μάλ', ἔφη.[t] Τί οὖν ἔστιν; ἔφην ἐγώ. Τί δ' ἄλλο γε, ἢ κατὰ τὸ Σόλωνος;[u] Σόλων γάρ που εἶπε

αἰεὶ *ς.—[e] μέν τι Eς.—[f] μοι om pr Γ.—[g] ἐπεκρίνατο Θ.—[h] σοι Γ.—[i] εἶναι om EF.—[j] αἰνιττόμενος ς.—[k] μεγάλη 𝔄ΓΘΠ: μέγα *ς.—[l] κατακούη Ξ.—[m] σοι οἷόν τ' εἶναι τὸ 𝔄ΘΠ.—[n] εἰ Euς.—[o] εἰδέναι om pr Ξ.—[p] τὶ ϱ.—[q] ἀρχὴν om Σ.—[r] οἶσθ' Γ.—[s] τι ΘΠΣBCEF, τί uye, τι 𝔄, om Ξ.—[t] καὶ μάλ' ἔφη Γ, πάνυ γε 𝔄ΘΠ: καὶ μάλα ἔφη ς.—[u] τὸ σόλωνος ΘΞ et corr 𝔄Γ, τὸν σόλωνος F, τοῦ σόλωνος ΠΣBCuye

addas tamen Socratis ipsius in Platonis Phædro, p. 238. de hoc vitio sermonem, insignem Alcibiadis de eo in Plat. Sympos. p. 217. narrationem, item quæ notavit Max. Tyr. Ed. Davis. Diss. 24. aliaque denique veterum hac de re testimonia apud Clerici Silv. Philolog. c. 3. 2. et doctissimam Fraguier de Socrate dissertationem in Mem. Acad. Inscript. v. 6. Forst.

μέν τί μοι] An *μέντοι μοι*? Steph.

μέν τί μοι] Ita omnes quas vidi Edd. præter Morelianam, quæ *μέντοι μοι*, uti Steph. legendum conjicit, habet. Forst.

μάλα φιλοτίμως] Quæsivi vocabulum loci circumstantiæ aptum; vult enim significare, licet ille occupato esset animo, respondisse tamen *constanter* et *obfirmato ore*. Sic, *φιλοτίμως τὶ ποιεῖν* recte vertitur *enixe aliquid agere*. Certe *φιλοτιμεῖσθαι* pro *studiose aliquid moliri*, frequens est, ut *ambire* aliquando apud Latinos. Παιδικὰ autem, non de uno hic accipi potest, sed de duobus saltem: sicuti ex tota oratione constat. Sic in Phædon. p. 73. D. *παιδικὰ* de pluribus amasiis dicitur. Serran.

μάλα φιλοτίμως] *Responsum valde magnificum* (vel *liberale*) *dedit*. Vel, *cum magno quodam laudis studio respondit*. Steph.

αἰνιττόμενος] Steph. '*γρ. ἐνδεικνύμενος*.' Scil. Ald. Bas. 1. Forst.

μέγα τῇ] Pro *μέγα τῇ φωνῇ*, ut vulgo legitur, scripsi: *μεγάλῃ φωνῇ*, quæ lectio simplicior est. Stutzm.

μέγα τῇ] *μεγάλῃ φωνῇ* scripsissem, si librorum auctoritas accessisset. Beck.

τὰ παιδικὰ] *Ab amasio*. Sic pluralis hic talem singul. significationem alibi sæpe habet. Steph.

§. 2. *οὐκ ἔφη*] Vel *οὔκ, ἔφη*. Alioqui *οὐκ ἔφη*, *negavit*. Steph.

ὅ, τι ἔστι τὸ] *ὅτι ἔστι τὶ φ.* Ald. Bas. Forst.

φιλοσοφεῖν] Non est scientia omnium vel multarum rerum, sed, ut ipse Plato ait, Republ. vii. p. 532. C. *ἐπαναγωγὴ τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θεάν*. Et vii. p. 521. C. ibid. *Φιλοσοφία ἐστὶν ἡ τῆς ψυχῆς περιαγωγὴ ἐκ νυκτερίνης τινὸς ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος ἰούσης ἐπάνοδον*. Alcibiad. ii. (p. 145. B.) *Φιλοσοφία ἐστὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ βελτίστου*. Charmid. p. 174. D. *ἡ ἐπιστήμη περὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν*, Theætet. p. 176. C. *σοφία*, quæ Sexto Empirico dicitur adv. Matth. §. 125. *ἐπιστήμη θείων τε καὶ ἀνθρωπείων πραξέων* Stutzm.

τὸν Σόλωνα] *τῷ Σόλωνος* Bas. 2. operarum forsan vitio pro *τὸ Σόλωνος*. Forst.

γηράσκω δ'[v] *αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος·*[w]

καὶ ἐμοὶ δοκεῖ οὕτως[x] ἀεὶ χρῆναι ἕν γέ τι[y] μανθάνειν τὸν μέλλοντα φιλοσοφήσειν, καὶ νεώτερον ὄντα καὶ πρεσβύτερον, ἵν'[z] ὡς πλεῖστα ἐν τῷ βίῳ μάθῃ. Καί μοι τὸ μὲν πρῶτον ἔδοξέ τι εἰπεῖν, ἔπειτά[a] πως[b] ἐννοήσας ἠρόμην αὐτὸν
ii. iii. 286. εἰ τὴν φιλοσοφίαν πολυμάθειαν[c] ἡγοῖτο[d] εἶναι.[e] Κἀκεῖνος, Πάνυ, ἔφη. Ἡγεῖ δὲ δὴ[f] καλὸν εἶναι μόνον τὴν φιλοσοφίαν ἢ καὶ ἀγαθόν; ἦν δ' ἐγώ. Καὶ ἀγαθόν, ἔφη, πάνυ. Πότερον οὖν ἐν φιλοσοφίᾳ τι τοῦτο ἴδιον ἐνορᾷς,[g] ἢ καὶ ἐν τοῖς[h] ἄλλοις οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν; οἷον φιλογυμναστίαν[i] οὐ μόνον ἡγεῖ καλὸν[j] εἶναι ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν; ἢ οὔ; Ὁ δὲ καὶ μάλα εἰρωνικῶς εἶπε[k] δύο· Πρὸς μὲν τόνδε μοι εἰρήσθω ὅτι οὐδέτερα,[l] πρὸς μέντοι[m] σέ, ὦ Σώκρατες, ὁμολογῶ καὶ καλὸν εἶναι κἀγαθόν.[n] Ἆρ' οὖν καὶ[o] ἐν τοῖς γυμνασίοις τὴν πολυπονίαν φιλογυμναστίαν[p] ἡγεῖ[q] εἶναι; Κἀκεῖνος ἔφη, Πάνυ γε, ὥς πέρ γε[r] καὶ ἐν τῷ φιλοσοφεῖν τὴν πολυμάθειαν[s] φιλοσοφίαν ἡγοῦμαι εἶναι. Κἀγὼ[t] εἶπον, Ἡγεῖ δὲ δὴ[u] τοὺς φιλογυμναστοῦντας ἄλλου του ἐπιθυμεῖν ἢ τούτου ὅ τι ποιήσει αὐτοὺς εὖ ἔχειν[v] τὸ σῶμα; Τούτου,[w] ἔφη. Ἦ οὖν οἱ πολλοὶ πόνοι[x] τὸ σῶμα, ἦν δ'

et pr 𝔄Γ, τὸ τοῦ σόλωνος rc F : τὸν Σόλωνα *ς.—[v] δ' om 𝔄Θ et pr Π.—[w] πολλὰ δὴ διδ. 𝔄ΘΠ.—[x] οὕτως ἀεὶ 𝔄ΓΘΠCy, οὕτω ἀεὶ Ξ : ἀεὶ οὕτω *ς.—[y] τοι C.—[z] ἵν' Γ.—[a] ἔπειτά 𝔄ΘΠ : εἶτά *ς.—[b] περ Γ.—[c] πολυμαθίαν 𝔄ΓΘΞΠΣBCuye.—[d] ἡγεῖτο (οῖ) ΠΞ, ἡγειτο 𝔄.—[e] εἶναι add 𝔄ΘΠ.—[f] δὲ δὴ 𝔄ΘΞΠΣCuye, δὴ Γ, δὲ *ς.—[g] ὁρᾷς Eς.—[h] τοῖς add 𝔄ΘΠ.—[i] φιλογυμναστίαν 𝔄ΓΘΠΣBCFue et corr Ξ : φιλογυμνασίαν *ς.—[j] ἡγεῖ καλόν 𝔄, ἡγοῖ καλὸν Θ, ἡγῇ καλὸν (ῇ quidem corr) Π : καλὸν ἡγῇ *ς.—[k] ἔφη 𝔄ΘΠ.—[l] οὐδετέρῳ Θ.—[m] δὲ 𝔄ΘΠ.—[n] ὁμολογῶ καὶ καλὸν εἶναι καὶ ἀγαθὸν 𝔄ΘΠ : καὶ καλὸν κἀγαθὸν ὁμολογῶ εἶναι *ς.—[o] ἡγοῦμαι γὰρ ὀρθῶς. ἠρώτησα οὖν ἐγώ. καὶ 𝔄ΘΠ.—[p] φιλογυμναστίαν 𝔄 : φιλογυμνασίαν ς.—[q] ἡγοῖτ' Θ, ἡγεῖ τι 𝔄Π.—[r] γε add 𝔄ΘΠ.—[s] πολυμαθίαν 𝔄ΓΘΞΠΣBCuye.—[t] κἀγὼ ΘΠ : καὶ ἐγὼ *ς.—[u] δεῖ Γ, om 𝔄ΘΠ.—[v] ἔχειν εὖ EFς.—[w] τούτου 𝔄ΘΞ et pr Π : τοῦτο ς.—[x] πόροι

Σόλων γάρ που εἶπε] Varia elegiarum aliorumque Solonis poematum fragmenta conservarunt Plutarch. et Diog. L. in Vit. ejus, Demosth. de Falsa Legat. p. 333. Philo de Mund. Opif. Ed. Paris. p. 24. aliique. Hoc vero Solonis dictum citat Noster in Lachet. p. 189. et in l. vii. de Rep. p. 536. Cicero de Senect. et Val. Max. viii. 7. 14. Forst.

εἰρωνικῶς] Cicero de Orat. l. ii. ait, 'urbana etiam dissimulatio est, quum aliter sentias ac loquare...In hoc genere Fannius in annalibus suis Africanum hunc Æmilianum dicit fuisse...Sed uti ferunt, qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac *εἰρωνείᾳ* dissimulantiaque longe lepore et humanitate omnibus præstitisse.' Vide et Acad. Quæst. (l. iv.) ubi de eadem Socratis ironia loquitur. Stutzm.

τοῦτο, ἔφη] Legendum: Τούτου, ἔφη. Quæ respondendi ratio, etsi cui mira et minus apta videri possit, usus est Platonici. Min. 317. A. Ἐπίστανται δὲ ἄλλοι τινὲς ἢ οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ βασιλικοί; MIN. Οὗτοι μὲν οὖν. Phædon.

ἐγώ, ποιοῦσιν εὖ ἔχειν; Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, ἀπό γ'[y] ὀλίγων I. 134.
πόνων τὸ σῶμά τις εὖ ἔχοι;[z] Καί μοι ἔδοξεν ἤδη ἐνταῦθα
κινητέος εἶναι ὁ φιλογυμναστής, ἵνα μοι βοηθήσειε[a] διὰ
τὴν ἐμπειρίαν τῆς γυμναστικῆς. κἄπειτα ἠρόμην αὐτόν, Σὺ
δὲ δὴ τί σιγᾷς ἡμῖν, ὦ λῷστε, τούτου ταῦτα[b] λέγοντος; ἢ
καὶ σοὶ δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι εὖ τὰ σώματα ἔχειν ἀπὸ τῶν II. iii. 287.
πολλῶν πόνων, ἢ ἀπὸ τῶν μετρίων; Ἐγὼ μέν, ὦ Σώκρατες,
ἔφη, ᾤμην[c] τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο καὶ[d] νῦν γνῶναι, ὅτι οἱ
μέτριοι πόνοι εὖ ποιοῦσιν ἔχειν τὰ σώματα. πόθεν δή; οὐ-
χὶ ἄνδρα γε[e] ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον καὶ ἀτριβῆ[f] τὸν

pr Γ.—[y] γε (vel γ') ὀλίγων 𝔄ΘΠ: ὀλίγων γε *ς.—[z] ἔχειν Π.—[a] βοηθήση 𝔄ΓΘΠ.—[b] τούτου ταῦτα ΘΠ: ταῦτα τούτου *ς.—[c] τόλμην Σ.—[d] καὶ...δὴ om *u*.—[e] γε

p. 59. C. Ἄλλος δέ τις παρῆν; ΦΑΙΔ. Σχεδόν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι. HEUSD.

κινητέος] Videtur in verbo *κινητέος* ad proverb. alludere. STEPH.

τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο] Hoc ipsum ex Hippocrate est, cujus sententia l. vi. de Morbis Popularibus, §. 6. hæc est, *πόνοι, σιτία, ποτὰ, ὕπνος, ἀφροδίσια, πάντα μέτρια*. CORNAR.

τοῦτο καὶ νῦν] Schleiermach. conjicit: *τοῦτο καὶ τουτονὶ γνῶναι*. BECK.

πόθεν δή;] Varie hæc accipiunt interpretes. Ipsemet Dacierium secutus sum, nisi quod Πόθεν δή; a Socrate dictum existimo. Post *οὐχὶ* subaudi *ὁρᾷς* aut aliud simile ex orationis serie facile eruendum. Hujuscemodi Ellipseως exempla passim obvia. Vide de Rep. Ed. Cant. v. i. p. 330. n. 1. De Legg. p. 751. D. Æschin. Dialog. Ed. Amstel. l. iv. p. 90. et Hutchinson. ad Xenoph. K. A. 4°. p. 505. n. 1. FORST.

πόθεν δή; οὐχὶ κ. τ. λ.] Locus misere depravatus, ut pristini leporis non nisi tenuia supersint vestigia. Atqui hæc diligenter legenda sunt, si forte ad germanam ejus venustatem legentem adducant. Et primum quidem *πόθεν δή; οὐχὶ* facile suspicionem moveant, latere hic Atticam formam *πόθεν δὲ οὐχί;* Deinde *ἄνδρα ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ τ. λ.* manifesta habent indicia, opponi hæc antecedentibus p. 132. C. Ἦ οὐκ οἶσθα αὐτὸν, ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιμπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; ut vel hinc opineris, bene legisse Ficinum *cervice molli*, et *ἀστραβῆ* in *εὐστραβῆ* mutandum esse. Quid multis? Ita hic locus refingendus videtur: Ἐγὼ *μὲν—ᾤμην τὸ λεγόμενον νῦν δὴ τοῦτο καὶ νῦν γνῶναι, ὅτι οἱ μέτριοι πόνοι εὖ ποιοῦσιν ἔχειν τὰ σώματα, πόθεν δὲ οὐχί; ἄνδρα ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ εὐστραβῆ.—Equidem, o Socrates, existimabam, quod modo dictum est, e modicis laboribus corpus se bene habere, id nunc etiam illum non ignorare, virum scilicet insomnem, inpastum, exile habentem collum et curis extenuatum.* Sic festive retorquet quod alter in ipsum conjecerat, quum diceret, *hunc nihil habere cum philosophia commune, crassum habentem collum, bene pastum, totam vitam dormiendo transigentem.* Quod in marg. annotavit Steph. *ἀτριβῆ τὸν τραχ.* glossatoris esse putem, qui nesciverit, collum crassum stupiditatis indicium a veteribus esse habitum. Cæterum forma illa *πόθεν δὲ οὔ;* vel, quod eodem redit, *πῶς δὲ οὔ;* pari ironiæ suavitate usus est Plato Gorg. 487. A. Τὼ *δὲ ξένω τώδε—σοφὼ μὲν καὶ φίλω ἐστὸν ἐμὼ, ἐνδεεστέρω δὲ παῤῥησίας, καὶ αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος· πῶς γὰρ οὔ; ὥγε εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον, ὥστε διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τολμᾷ ἑκάτερος αὐτῶν αὐτὸς αὑτῷ ἐναντία λέγειν.* Sic item auctor dialogi de Divitiis, qui Æschinis nomine fertur p. 28. Ed. Cler. Πῶς *δ' οὐχί; ᾧγε ὑπάρχει γῆ τε ἄφθονος—;* HEUSD.

πόθεν δή; οὐχὶ κ. τ. λ.] Schleiermach. putat Socratem dixisse, *πόθεν δ' οὐχ οἱ πολλοί;* tum alterum respondisse, *οὐχί*. Mihi *πόθεν δὴ* Socrates dixisse, in responsione post Οὐχὶ excidisse *οἱ πολλοὶ* sc. *ποιοῦσιν* videtur. BECK.

τράχηλον ἔχοντα καὶ λεπτὸν ὑπὸ μεριμνῶν;[g] Καὶ αὐτοῦ ταῦτα εἰπόντος ᾔσθη τὰ μειράκια καὶ ἐπεγέλασεν,[h] ὁ δ' ἕτερος ἠρυθρίασε. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Τί οὖν; σὺ ἤδη ξυγχωρεῖς μήτε πολλοὺς μήτε ὀλίγους πόνους εὖ ποιεῖν ἔχειν τὰ σώματα τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς μετρίους; ἢ διαμάχει δυοῖν ὄντοιν νῷν περὶ τοῦ λόγου; Κἀκεῖνος, Πρὸς μὲν τοῦτον, ἔφη, κἂν πάνυ ἡδέως διαγωνισαίμην, καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἱκανὸς ἂν γενοίμην βοηθῆσαι τῇ ὑποθέσει ἣν ὑπεθέμην, καὶ εἰ ταύτης ἔτι φαυλοτέραν ὑπεθέμην· οὐδὲν[i] γάρ ἐστι· πρὸς μέντοι σὲ οὐδὲν δέομαι παρὰ δόξαν φιλονεικεῖν, ἀλλ' ὁμολογῶ μὴ τὰ πολλὰ ἀλλὰ τὰ μέτρια γυμνάσια τὴν εὐεξίαν ἐμποιεῖν τοῖς ἀνθρώποις. Τί δαὶ[j] τὰ σιτία; τὰ μέτρια ἢ τὰ πολλά; ἔφην ἐγώ. Καὶ τὰ σιτία ὡμολόγει. Ἔτι δὲ κἀγὼ προσηνάγκαζον αὐτὸν ὁμολογεῖν καὶ τἄλλα πάντα τὰ περὶ τὸ σῶμα, τὰ μέτρια μάλιστα ὠφελεῖν,[k] ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ μηδὲ τὰ ὀλίγα· καί μοι ὡμολόγει
II. iii. 288. τὰ μέτρια. Τί δέ, ἔφην, τὰ περὶ τὴν ψυχήν; τὰ μέτρια ὠφελεῖ[l] ἢ[m] τὰ ἄμετρα τῶν προσφερομένων; Τὰ μέτρια, ἔφη. Οὐκοῦν ἓν[n] τῶν προσφερομένων ψυχῇ ἐστὶ καὶ τὰ μαθήματα; Ὡμολόγει. Καὶ τούτων ἄρα τὰ μέτρια ὠφελεῖ, ἀλλ' οὐ τὰ πολλά; Συνέφη. [§. 3.] Τίν'[o] οὖν ἐρόμενοι ἂν δικαίως ἐροίμεθα, ὁποῖοι μέτριοι πόνοι[p] καὶ σι-

om EFς.—[f] ἀστραβῆ ς.—[g] λεπτὸν ὑπομετρίων ὑπομεριμνῶν Π.—[h] ἐπεγέλασεν 𝔄Θ Π : ἐγέλασεν ς.—[i] οὐδὲ Π.—[j] δαὶ ΘΠ : δὲ ς.—[k] ὠφελιμώτατα εἶναι μέτρια 𝔄ΘΠ, τὰ μέτρια ὠφελεῖν Cuy.—[l] ὠφελεῖ ς : codices ὠφελεῖν.—[m] ἢ...ὠφελεῖ om F.—[n] ἓν

οὐχὶ κ. τ. λ.] Ista dicuntur *εἰρωνικῶς*. non enim has difficultates afferunt moderati labores, sed immoderati, quod non continuo concedebat ille: quem idcirco ludificat. SERRAN.

ἀστραβῆ] *γρ. ἀτριβῆ*. STEPH. Omnes ante Steph. legunt *ἀτριβῆ*. Quid vero hic *ἀτριβὴς τράχηλος* sibi velit, non video. FORST.

ἀστραβῆ] Corpus alicujus *ἀστραβὲς* dicitur, quod distortum et depravatum non est, sed rectum; cui opponuntur gibbosa et *κυρταύχενα*. Plato in Polit. l. vii. *πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφεσθαι τὰ μέλη, χρῶνται καὶ νῦν ἔνια τῶν ἐθνῶν ὀργάνοις τισὶ μηχανικοῖς, ἃ τὸ σῶμα τῶν τοιούτων ποιεῖ ἀστραβές*. STUTZM.

ὑπὸ μεριμνῶν] *Curis vel studiis philosophicis.* Quo sensu Aristoph. Nub. 1406. *Γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις*. Similiterque ibidem 101. Socrates et Chærepho, utpote philosophi, *μεριμνοφροντισταὶ* dicuntur. Hinc Hesych. et Phavor. *Μεριμνηταὶ, οἱ φιλόσοφοι*. FORST.

σὺ ἤδη ξυγχωρεῖς κ. τ. λ.] Hoc de magnis laboribus non de moderatis dici consentaneum est. Ideo addens hic illa aut similia illis quæ desiderari puto, ita verto, *Moderatos labores efficere ut corpora bene se habeant: non autem magnos; nam qui efficere id possent? nonne contra reddunt hominem insomnem?* STEPH.

ὠφελεῖ] ὠφελεῖν Ald. Bas. FORST.

τία πρὸς τὸ σῶμά ἐστιν; Ὡμολογοῦμεν[q] τρεῖς[r] ὄντες ὅτι[s]
ἰατρὸν ἢ παιδοτρίβην. Τίνα δ'[t] ἂν[u] περὶ σπερμάτων[v] σπο-
ρᾶς, ὁπόσον μέτριον; Καὶ τούτου τὸν γεωργὸν ὡμολογοῦ-
μεν. Τίνα δὲ περὶ[w] μαθημάτων εἰς ψυχὴν φυτεύσεώς τε
καὶ σπορᾶς ἐρωτῶντες δικαίως ἂν ἐροίμεθα, ὁπόσα καὶ
ὁποῖα[x] μέτρια; Τοὐντεῦθεν ἤδη ἀπορίας μεστοὶ ἦμεν ἅπαν-
τες. κἀγὼ[y] προσπαίζων αὐτοὺς ἠρόμην, Βούλεσθε, ἔφην, I. 135.
ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐν ἀπορίᾳ ἐσμέν, ἐρώμεθα ταυτὶ τὰ μειράκια;
ἢ ἴσως αἰσχυνόμεθα,[z] ὥς περ ἔφη τοὺς μνηστῆρας Ὅμηρος,
μὴ[a] ἀξιοῦντας[b] εἶναί τινα ἄλλον[c] ὅς τις ἐντενεῖ τὸ τόξον;

Ἐπειδὴ οὖν μοι ἐδόκουν ἀθυμεῖν πρὸς τὸν λόγον, ἄλλῃ
ἐπειρώμην σκοπεῖν καὶ εἶπον, Ποῖα δὲ[d] μάλιστ' ἄττα το-
πάζομεν[e] εἶναι τῶν μαθημάτων[f] ἃ δεῖ[g] τὸν φιλοσοφοῦντα[h]
μανθάνειν,[i] ἐπειδὴ[j] οὐχὶ πάντα οὐδὲ πολλά; Ὑπολαβὼν II. iii. 289.
οὖν ὁ σοφώτερος εἶπεν ὅτι κάλλιστα ταῦτ' εἴη τῶν μαθη-
μάτων καὶ προσήκοντα, ἀφ' ὧν ἂν πλείστην δόξαν ἔχοι[k] τις
εἰς φιλοσοφίαν· πλείστην δ' ἂν ἔχοι δόξαν, εἰ δοκοίη τῶν
τεχνῶν ἔμπειρος εἶναι πασῶν, εἰ δὲ μή, ὡς πλείστων γε[l]
καὶ μάλιστα[m] τῶν ἀξιολόγων, μαθὼν αὐτῶν ταῦτα ἃ
προσήκει τοῖς ἐλευθέροις μαθεῖν, ὅσα ξυνέσεως ἔχεται, μὴ

om E.—[o] τίν' E.—[p] μέτριοι πόνοι 𝔄ΘΠ : πόνοι μέτριοι *ς.—[q] ὡμολογοῦμεν 𝔄Θ : ὁμολογοῦμεν *ς.—[r] libri μὲν τρεῖς.—[s] ὅτι 𝔄ΘΠ : ἢ *ς.—[t] δαὶ Θ et corr 𝔄.—[u] ἂν om ΘΠ et corr 𝔄.—[v] σπερμάτων 𝔄ΘΠ : σπέρματος *ς.—[w] περὶ solus 𝔄 cum ς.—[x] ὁποῖα καὶ ὁπόσα Γ.—[y] κἀγὼ om Π.—[z] αἰσχυνοίμεθα corr Σ.—[a] μὴ ante εἶναι ponit Γ.—[b] ἀξιούντων codices omnes.—[c] ἄλλον τινα Γ.—[d] δαὶ Θ.—[e] αὐτὰ τοπάζομεν 𝔄ΘΠ : τοπάζομεν ἄττα *ς.—[f] παθημάτων Π.—[g] δή Θ.—[h] φιλοσοφοῦντα 𝔄ΘΠ : φιλόσοφον *ς.—[i] θαυμάζειν, in mg μανθάνειν, F.—[j] ἐπειδὴ 𝔄ΘΠ : ἐπεὶ *ς.—[k] ἔχοι δόξαν Σ.—[l] τε (γ supra) Cuy, τε Γ.—[m] μάλα 𝔄ΘΠ.—[n] δημιουργίας Θ.—[o] ἢ ἐξ om E.

§. 3. ὁμολογοῦμεν μὲν] Mallem ὡμολογοῦμεν, et itidem infra. Mudge.

παιδοτρίβην] De pædotribæ munere speciatim agunt Spanhem. ad Aristoph. Nub. 969. et Perizon. ad Ælian. V. H. l. ii. 6. Forst.

τίνα δὲ περὶ] Deest περὶ in Ald. Bas. Forst.

φυτεύσεως] Comparat Plato institutionem cum plantatione. Sic apud Aristoph. Vesp. Ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν. Stutzm.

αἰσχυνόμεθα] Steph. legendum conjicit αἰσχυνοίμεθα. Ego vero nihil mutarim. Forst.

ἀξιοῦντας] ἀξιούντων, Ald. Bas. Forst.

τεχνῶν ἔμπειρος εἶναι πασῶν] Hic Democritus, secundum Diog. L. ix. 37. περὶ τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἐμπειρίαν. Vide etiam quæ de sua in artibus quibuscunque peritia Hippias Sophista jactitat apud Nostrum in Hipp. Min. p. 368. Forst.

ὅσα ξυν. ἔχεται] ἔχεσθαι, commodius ita *cum prudentia et cognitione* vertitur, quam *pertinendi* verbo: ξύνεσιν *cognitionem* sive *prudentiam* verti, ut τῇ χειρουργίᾳ opponeretur: sicut θεωρία sive γνῶσις, τῇ πράξει. At νόησις, id est, *intelligentia*, philosopho nostro summum

ὅσα χειρουργίας.[n] Ἆρ' οὖν οὕτω λέγεις, ἔφην ἐγώ, ὥς περ ἐν τῇ τεκτονικῇ; καὶ γὰρ ἐκεῖ τέκτονα μὲν ἂν πρίαιο πέντε ἢ ἓξ[o] μνῶν ἄκρον, ἀρχιτέκτονα δὲ οὐδ' ἂν μυρίων δραχμῶν· ὀλίγοι γε[p] μὴν καὶ ἐν[q] πᾶσι τοῖς Ἕλλησι γίγνοιντο.[r] ἆρα μή τι[s] τοιοῦτον λέγεις; Καὶ ὃς ἀκούσας μου ξυνεχώρει[t] καὶ αὐτὸς[u] λέγειν τοιοῦτον.[v] [§. 4.] Ἠρόμην δ' αὐτὸν εἰ οὐκ ἀδύνατον εἴη δύο μόνον[w] τέχνας οὕτω μαθεῖν τὸν αὐτόν, μὴ ὅτι πολλὰς καὶ μεγάλας. Ὁ δέ, Μὴ οὕτω μου, ἔφη, ὑπολάβῃς, ὦ Σώκρατες, ὡς λέγοντος ὅτι δεῖ ἑκάστην τῶν τεχνῶν τὸν φιλοσοφοῦντα ἐπίστασθαι ἀκριβῶς, ὥς περ αὐτὸν τὸν[x] τὴν τέχνην ἔχοντα, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἄνδρα ἐλεύθερόν τε καὶ πεπαιδευμένον, ἐπακολουθῆσαί τε τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ οἷόν τε[y] εἶναι διαφερόντως
II. iii. 290. τῶν παρόντων, καὶ αὐτὸν ξυμβάλλεσθαι γνώμην, ὥστε δοκεῖν χαριέστατον εἶναι καὶ σοφώτατον τῶν ἀεὶ[z] παρόντων ἐν τοῖς λεγομένοις τε καὶ πραττομένοις περὶ τὰς τέχνας. Κἀγώ, ἔτι γὰρ αὐτοῦ ἠμφεγνόουν[a] τὸν λόγον ὅ τι ἐβούλε-

—[p] τε F.—[q] ἐπὶ F.—[r] γίγνοιντο 𝔄Θ, γίγνοιτο Π: γίγνονται *ς.—[s] τι om 𝔄ΘΠ et pr Ξ.—[t] ξ. 𝔄ΘΠ.—[u] αὐτοῦ 𝔄ΘΠ.—[v] λέγειν τοιοῦτον 𝔄ΘΠ: τοιοῦτον λέγειν *ς.—[w] μόνας 𝔄ΘΠ.—[x] τὸν om Σ.—[y] τ' uye.—[z] τῶν ἀεὶ 𝔄Θ, τῶν ἀεὶ τῶν Π: ἀεὶ τῶν *ς.—[a] ἠμφεγνόουν 𝔄ΠF, ἠμφηγνόουν Σ, ἠμφηγνόουν ΓΒ: ἠμφιγνόουν cum ς corr

est *θεωρίας* fastigium. Ita religio mihi est ista vocabula confundere. *Νόησις* igitur sit *intelligentia: ξύνεσις, prudentia* sive *cognitio*, etc. SERRAN.

ξυνέσεως] *σύνεσις* est *intelligentia, perspicacia et prudentia in sciendo et judicando.* Aristot. Ethic. l. i. ad fin. tres ponit facultates vel virtutes *διανοητικὰς, σοφίαν, σύνεσιν, καὶ φρόνησιν*; at vi. 10. inter *φρόνησιν* et *σύνεσιν* distinguit, *φρόνησιν* esse dicens *ἐπιτακτικὴν*, ejusque finem esse, quid facto opus sit aut non opus sit; *ξύνεσιν* autem esse solum *κριτικὴν*, ac *ξύνεσιν* et *εὐσυνεσίαν* idem esse. Quid autem sit, hisce declarat: *ἔστι δὲ οὔτε τὸ ἔχειν τὴν φρόνησιν, οὔτε τὸ λαμβάνειν, ἡ σύνεσις, ἀλλ' ὥσπερ τὸ μανθάνειν λέγεται συνιέναι, ὅταν χρῆται τῇ ἐπιστήμῃ, οὕτως ἐν τῷ χρῆσθαι τῇ δόξῃ ἐπὶ τὸ κρίνειν περὶ τούτων, περὶ ὧν ἡ φρόνησίς ἐστιν, ἄλλου λέγοντος, καὶ κρίνειν καλῶς.* Ibidem tradit *σύνεσιν* non prorsus idem esse cum *ἐπιστήμῃ* vel *δόξῃ*, nec item particularem aliquam scientiam, nec etiam *περὶ τῶν αἰεὶ ὄντων καὶ ἀκινήτων*, nec *περὶ τῶν γιγνομένων ὁτῳοῦν*, sed *περὶ ὧν ἀπορήσειεν ἄν τις καὶ βουλεῦσαι*, atque ita versari circa eadem, circa quæ *ἡ φρόνησις*. Plato in Cratylo *περὶ τῆς συνέσεως* ait: *σύνεσις δ' αὖ οὕτω μὲν δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι. ὅταν δὲ ξυνιέναι λέγῃ, ταυτὸν παντάπασι συμβαίνει τῷ ἐπίστασθαι λεγόμενον.* STUTZM.

μνῶν] Plin. l. xxi. c. ult. 'Mna, quam nostri *minam* vocant, pendet drachmas Atticas centum.' Quin etiam ex Fannio, qui ait, 'Mnan vocitant, nostrique minan dixere priores. Centum hæ sunt drachmæ.' Proinde quum Plinius, verba Dioscoridis in Latinum vertens, *μνᾶν* reddit *libram*, procul dubio Atticam intelligit, seu drachmis tantum quatuor differentem a libra Romana, quæ drachmarum est nonaginta sex. STUTZM.

§. 4. *ἐπακολουθῆσαι*] Planius ita verteretur, *Ut iis quæ ab artifice quolibet*

το, Ἆρ'[b] ἐννοῶ, ἔφην, οἷον λέγεις τὸν φιλόσοφον ἄνδρα; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν οἷον[c] ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας ἢ τοὺς παλαιστάς.[d] καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τούτων μὲν λείπονται κατὰ τὰ[e] τούτων ἆθλα καὶ δεύτεροί εἰσι πρὸς τούτους, τῶν δὲ ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι καὶ νικῶσιν αὐτούς. τάχ' ἂν ἴσως τοιοῦτόν τι λέγοις[f] καὶ τὸ φιλοσοφεῖν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδεύοντας τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα· τῶν μὲν πρώτων[g] εἰς ξύνεσιν περὶ τὰς τέχνας ἐλ- r. 136.
λείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι, καὶ οὕτω γίγνεσθαι περὶ πάντα ὕπακρόν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφηκότα. τοιοῦτόν τινά μοι δοκεῖς[h] ἐνδείκνυσθαι. Καλῶς γέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δοκεῖς[i] ὑπολαβεῖν[j] τὰ περὶ τοῦ φιλοσόφου, ἀπεικάσας αὐτὸν[k] τῷ πεντάθλῳ.[l] ἔστι γὰρ ἀτεχνῶς τοιοῦτος οἷος[m] μὴ δουλεύειν μηδενὶ πράγματι μηδ' εἰς τὴν ἀκρίβειαν μηδὲν διαπεπονηκέναι, ὥστε διὰ

Ξυ.—[b] ἄρ' Γ: ἄρα ς.—[c] οἷοι corr Γ.—[d] παλαιστάς ΘΠ: πελταστάς *ς.—[e] τὰ om Π et pr 𝔄.—[f] λέγεισ 𝔄.—[g] πρῶτον pr 𝔄.—[h] δοκεῖ 𝔄ΘΠ.—[i] φαίνει 𝔄Π, φαίην Θ.—[j] ὑπολαμβάνειν 𝔄Π, ὑπολαμβάνει Π.—[k] αὐτῶν C, αὐτῶν y.—[l] πεντάθλων Π.—

dicuntur percipiendis par omnino sit, et præter quidem cæterorum hominum vulgus eximia singularique ratione. Eodem tamen sensus recidit. Serran.

ἄρα] Malo ἆρα interrog. quia dixit ἠμφιγνόουν. Steph.

τοὺς πελταστὰς] Legendum hic omnino videtur παλαιστὰς non πελταστάς. Cleric. in Silv. Philolog. c. 10. 4. Quæ mihi summopere arridet conjectura. Πελτασταὶ enim ubique ad rem militarem pertinent, nusquam vero, quod sciam, ad gymnicos, de quibus hic unice agitur, Græcorum ludos. Forst.

πελταστὰς] Hesych. πέλτην dicit δωράκιον ὅπλον et εἶδος ταρίχου. Livius peltam cetræ haud dissimilem ait. Amazonum peltas hederæ folio similes fuisse, auctor est Xenophon; et Plinius: ‘Indicæ ficus foliorum latitudinem peltæ effigiem Amazonicæ habuisse.’ Virgilius autem narrat, ‘Amazonidum lunatis agmina peltis,’ innuens lunæ semiplenæ formam habuisse. Stutzm.

τούτων μὲν λείπονται] Idem observat Pindar. Olymp. xiii. 42.—πεντάθλῳ ἅμα Σταδίου νικῶν δρόμον οὐκ Ἀντεβόλησεν τῶν ἀνὴρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον. Hinc suam item Longinus §. 34. uti notarunt ipsius editores, Hyperidis cum Demosthene comparationem descripsisse videtur. Ἔστι γὰρ (Hyperides) αὐτοῦ πολυφωνότερος καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων καὶ σχεδὸν ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ πένταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. Forst.

πεντάθλῳ] Suam hic secundum Diog. L. l. ix. 37. effigiem depinxit Democritus, quippe qui ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος. ἤσκητο γὰρ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ἠθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ καὶ τοὺς ἐγκυκλίους λόγους, καὶ περὶ τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἐμπειρίαν. Simili etiam de causa (quicquid contra statuat Prideaux, qui eam rem perperam videtur accipere, *Connection. V. et N. Test.* v. iii. p. 121.) nempe διὰ τὸ δευτερεύειν ἐν πάντι εἴδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσαντα, celebris ille Eratosthenes Cyrenæus Βῆτα et Πένταθλος cognominatus erat. Vide Suid. in voc. aliosque ibi a Kustero laudatos. Imo hæc πεντάθλων appellatio iis, qui τὰ ἐγκύκλια μαθήματα profitebantur, vulgo quidem tribui videtur. Forst.

II. iii. 291. τὴν τοῦ ἑνὸς τούτου ἐπιμέλειαν τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀπολελεῖφθαι, ὥς περ[n] οἱ δημιουργοί, ἀλλὰ[o] πάντων μετρίως ἐφῆφθαι.

§. 5. Μετὰ ταύτην δὴ[p] τὴν ἀπόκρισιν ἐγὼ προθυμούμενος σαφῶς εἰδέναι ὅ τι λέγοι,[q] ἐπυνθανόμην αὐτοῦ τοὺς ἀγαθοὺς πότερον χρησίμους ἢ ἀχρήστους εἶναι ὑπολαμβάνοι. Χρησίμους δή που, ὦ Σώκρατες, ἔφη. Ἆρ' οὖν, εἴ περ οἱ ἀγαθοὶ χρήσιμοι,[r] οἱ πονηροὶ ἄχρηστοι; Ὡμολόγει. Τί δαί;[s] τοὺς φιλοσόφους ἄνδρας χρησίμους ἡγεῖ ἢ οὔ; Ὁ δὲ ὡμολόγει χρησίμους, καὶ πρός γε ἔφη[t] χρησιμωτάτους εἶναι ἡγεῖσθαι. Φέρε δὴ γνῶμεν, εἰ σὺ[u] ἀληθῆ λέγεις, ποῦ[v] καὶ χρήσιμοι ἡμῖν εἰσὶν οἱ ὕπακροι οὗτοι; δῆλον γὰρ ὅτι ἑκάστου γε[w] τῶν τὰς τέχνας[x] ἐχόντων φαυλότερός ἐστιν ὁ φιλόσοφος. Ὡμολόγει. Φέρε δὴ[y] σύ, ἦν δ' ἐγώ, εἰ τύχοις ἢ αὐτὸς ἀσθενήσας ἢ τῶν φίλων τις τῶν σῶν, περὶ οὗ[z] σὺ σπουδὴν μεγάλην ἔχεις, πότερον ὑγίειαν βουλόμενος κτήσασθαι[a] τὸν ὕπακρον ἐκεῖνον τὸν φιλόσοφον[b] εἰσάγοις[c] ἂν εἰς τὴν οἰκίαν ἢ τὸν ἰατρὸν ἂν[d] λάβοις; Ἀμφοτέρους ἔγωγ' ἄν, ἔφη.[e] Μή μοι, εἶπον ἐγώ,[f] ἀμφοτέρους λέγε, ἀλλ' ὁπότερον μᾶλλόν τε[g] καὶ πρότερον. Οὐδεὶς ἄν, ἔφη, τοῦτό γε ἀμφισβητήσειεν, ὡς οὐχὶ τὸν ἰατρὸν καὶ μᾶλλον καὶ πρότερον. Τί δ'; ἐν νηῒ χειμαζομένῃ ποτέρῳ ἂν μᾶλλον ἐπιτρέποις σαυτόν[h] τε καὶ τὰ[i] σεαυτοῦ,[j] τῷ
II. iii. 292. κυβερνήτῃ ἢ τῷ φιλοσόφῳ; Τῷ κυβερνήτῃ ἔγωγε. Οὐκ-

[m] οἶος om 𝔄Θ.—[n] περ om Π.—[o] ἀλλ' ante ὥς ponunt 𝔄ΘΠ.—[p] δὲ Π.—[q] λέγειν Γ.—[r] οἱ χρήσιμοι 𝔄ΘΠ.—[s] δαὶ Π.—[t] γε τούτοις ἔφη Γ.—[u] σὺ om 𝔄ΘΠ.—[v] πῶς ς, om F.—[w] τε ΘΠ.—[x] ἐλπίδας Cy.—[y] δὴ 𝔄ΘΠ et corr u: δὲ *ς.—[z] ὧν 𝔄ΘΠ.—[a] βουλόμενος κτήσασθαι 𝔄ΘΠ: κτήσασθαι βουλόμενος *ς.—[b] σοφὸν 𝔄ΘΠ.—
αγ
[c] εἰσάγοις 𝔄.—[d] ἂν ante λάβοις om 𝔄Θ.—[e] ἔφην 𝔄.—[f] ἐγὼ ΘΠ, ἐγώ τ' pr 𝔄: ἔγωγ' *ς.—[g] τε 𝔄ΘΠ: γε *ς.—[h] σαυτόν Ξ et corr Γ, ἑαυτόν 𝔄ΘΠ: αὑτόν *ς.

§. 5. πῶς καὶ χρήσιμοι] ποῦ καὶ χρ. Ald. Bas. Forst.

μεγάλην ἔχεις] Forsan ἔχοις. Steph. At satis sana videtur lectio vulgata. Forst.

τὸν ὕπακρον] Nisi dicamus abesse hinc debere articulum τὸν, ut legatur, τὸν ὕπακρον ἐκεῖνον φιλόσοφον, intelligendum erit τὸν ὕπακρον ἐκεῖνον, ὅς ἐστι φιλόσοφος. Steph.

κυβερνήτῃ] Cui opus est (ut Plato alibi scribit), τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὡρῶν καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρων καὶ πνευμάτων, καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς εἶναι. Stutzm.

τῷ κυβερνήτῃ, ἔφη.—Ἔγωγε δὲ] Sic locum, qui videbatur, corruptum restitui. Socrates, responsum juvenis referens, non dicere potuit, τῷ κυβερνήτῃ

οὖν καὶ τἆλλα πάνθ'[k] οὕτως, ἕως ἄν τις δημιουργὸς ᾖ, οὐ χρήσιμός ἐστιν ὁ[l] φιλόσοφος; Φαίνεται, ἔφη. Οὐκοῦν νῦν[m] ἄχρηστός τις ἡμῖν ἐστὶν ὁ φιλόσοφος;[n] εἰσὶ γὰρ ἡμῖν[o] δή που δημιουργοί. ὡμολογήσαμεν δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς χρησίμους εἶναι, τοὺς δὲ πονηροὺς[p] ἀχρήστους.[q] Ἠναγκάζετο ὁμολογεῖν. [§. 6.] Τί οὖν μετὰ τοῦτο ἔρωμαί[r] σε; ἢ ἀγροικότερόν ἐστιν ἐρέσθαι; Ἐροῦ[s] ὅ τι βούλει. Οὐδὲν[t] δή, ἔφην ἐγώ, ζητῶ[u] ἄλλο[v] ἢ ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα. ἔχει δέ πως ὡδί. ὡμολογήσαμεν καλὸν εἶναι[w] τὴν φιλοσοφίαν καὶ αὐτοὶ φιλόσοφοι εἶναι, τοὺς δὲ φιλοσό- I. 137.
φους ἀγαθούς, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς χρησίμους, τοὺς δὲ πονηροὺς ἀχρήστους. αὖθις δ' αὖ τοὺς φιλοσόφους ὡμολογήσαμεν, ἕως ἂν οἱ δημιουργοὶ ὦσιν, ἀχρήστους εἶναι, δημιουργοὺς δὲ ἀεὶ εἶναι. οὐ γὰρ ταῦτα ὡμολόγηται; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς.[x] Ὁμολογοῦμεν[y] ἄρ',[z] ὡς ἔοικε, κατά γε[a] τὸν σὸν λόγον, εἴ περ τὸ φιλοσοφεῖν ἐστὶ περὶ τὰς τέχνας ἐπιστήμονας εἶναι ὃν σὺ[b] λέγεις τὸν τρόπον, πονηροὺς αὐτοὺς[c] εἶναι καὶ ἀχρήστους, ἕως ἂν ἐν ἀνθρώποις τέχναι

—[i] κατὰ Σ.—[j] τὰς ἑαυτοῦ u.—[k] πάνθ' Γ.—[l] ὁ add 𝔄ΘΠ.—[m] νῦν post τις ponit Θ, om F.—[n] ἐστιν ὁ φιλόσοφος 𝔄ΘΠ : ὁ φιλόσοφός ἐστιν *ς.—[o] ἡμῖν add 𝔄ΘΠ.—[p] μοχθηροὺς 𝔄ΘΠ.—[q] ἀχρήστους 𝔄ΓΘΣ et γρ BCuy : ἀχρείους *ς.—[r] ἔρομαί ΓF.—[s] ἐρέσθαι ἐροῦ ΘΠ : ἔρεσθαι Ἔρου *ς.—[t] οὐδὲ u.—[u] ζητῶν 𝔄ΘΠ.—[v] ἄλλος pr Γ, ἄλλως corr.—[w] καλὸν εἶναι 𝔄Π, καλῶν εἶναι Θ : εἶναι καλὸν *ς.—[x] πάνυ γε ἦ δ' ὅς 𝔄ΘΠ, ἔφη πάνυ Γ : πάνυ ἔφη *ς.—[y] ὡμολογοῦμεν ΓΞΠBCuye.—[z] ἄρ' Γ.—[a] γε om
δ
e.—[b] ὃν σὺ corr Γ, ὧν σὺ y et pr Γ, ὧν ὡς σὺ ue, ὧν ὡς σὺ 𝔄ΘΠΣBCE, ὧν ὡς σοὶ

ἔγωγε, ut vulgo legitur. Ἔγωγε autem juvenis ipsius etiam non est, cum ipse non loquatur, sed a Socrate tantum respondens inducitur. Ἔφη in manuscriptis ob similitudinem litterarum sequentium (ἐγὼ) forsitan omissum fuit: quare reponendum putavi. Post ἔφη igitur est distinguendum, et ἔγωγε ad ipsa Socratis verba referendum. STUTZM.

§. 6. τί οὖν μετὰ] Π. Τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο. STEPH. qui sic in Not. 'Ut locus qui proxime præcedit habet articulum qui videri potest supervacaneus, ita vicissim in hoc desiderari articulum, mihi fit verisimile: ut legamus, τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαι; hoc sensu, *Quid ergo? tene interrogem de eo quod ex quæ diximus consequitur?* Vel, *de eo de quo deinceps nobis statuendum est?*'

οἱ δημιουργοὶ] Obscura hæc reddit οἱ ante δημιουργοὶ, quod si expungatur, nihil ulterius desideres. HEUSD.

ὁμολογοῦμεν ἄρα] ὡμολογοῦμεν Bas. FORST.

εἶναι ὡς σὺ] εἶναι ὧν ὡς σὺ Ald. Bas. 1. εἶναι ὃν ὡς σὺ λ. BAS. Unde hæc forsan erui potest lectio, ἐπιστήμονας εἶναι ὧν σὺ λέγεις τὸν τρόπον etc. *istorum, quorum tu mentionem fecisti, modo scientes esse*, nempe ut in singulis artibus ὕπακροι tantum sint. FORST.

Schleiermach. ὃν σὺ λέγεις τ. τρ. (Tum τὸν ante τρ. abesse debuit.) BECK.

πονηροὺς αὐτοὺς εἶναι κ. τ. λ.] Fœdis hæc mendis contaminata sunt, quibus abstergendis ut operæ pretium faciamus, bene intelligendus est disputationis nexus. Dixerat ὁ ἀντεραστὴς, illud tandem esse philosophari, si quis omnium artium ad eum certe modum peritus esset, ut

ὦσιν.[d] ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως, ὦ φίλε, ἔχωσι, μηδ' ᾖ[e] τοῦτο φιλοσοφεῖν, περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακέναι, οὐδὲ πολυπραγ-
II. iii. 293. μονοῦντα κυπτάζοντα[f] ζῆν, οὐδὲ πολυμαθοῦντα, ἀλλ'[g] ἄλλο τι, ἐπεὶ ἐγὼ[h] ᾤμην καὶ ὄνειδος εἶναι τοῦτο καὶ βαναύσους καλεῖσθαι τοὺς[i] περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακότας.

§. 7. Ὧδε δὲ σαφέστερον εἰσόμεθα εἰ ἄρ'[j] ἀληθῆ λέγω, ἐὰν τοῦτο ἀποκρίνῃ. τίνες ἵππους[k] ἐπίστανται κολάζειν[l] ὀρθῶς; πότερον οἵ περ βελτίους[m] ποιοῦσιν ἢ ἄλλοι; Οἵ περ βελτίους.[n] Τί δαί;[o] κύνας οὐχ οἳ βελτίους[p] ἐπίστανται ποιεῖν, οὗτοι καὶ κολάζειν ὀρθῶς ἐπίστανται; Ναί. Ἡ αὐτὴ ἄρα τέχνη βελτίους τε ποιεῖ καὶ κολάζει ὀρθῶς;

F : ὡς σὺ *ς.—[c] αὐτοῦ Π.—[d] ἔχωσιν 𝔄ΘΞΠ et corr Γ : ἔχουσι *ς.—[e] μὴ δ' ᾖ corr Ξ, μὴ δὲ Γ, μὴ δὴ *ς.—[f] κτυπάζοντα 𝔄Θ et pr Π.—[g] ἀλλ' Γ.—[h] ἐγὼ 𝔄ΘΠ : γε *ς.—[i] τοὺς om Π.—[j] ἄρ' Γ.—[k] ἵππον F.—[l] κολάζειν...ἐπίστανται om Σ.—[m] βελτίους Ξe : βελτίστους *ς.—[n] βελτίους ΓΞBCFuye : βελτίστους *ς.—[o] δαὶ Θ.—
ους
[p] βελτίστους y. etiam posthac, quoties recurrit βελτίους, plerique cum ς βελτίστ-

eas sermonibus usurpare posset. Deinde vero, interrogante subinde Socrate, eo deductus erat, ut concederet, nullam omnino utilitatem philosophum præstare, quandoquidem ad artes tractandas non ipsius, sed opificum opera requireretur, et, cum inutilis esset, idcirco item malum esse. Nunc autem ea, quæ concesserat ille, breviter commemorat Socrates. Hoc monuisse sufficit, ut judicare quis possit de hac conjectura :—*πονηροὺς αὖ τοὺς φιλοσόφους εἶναι, καὶ ἀχρήστους, ἕως ἂν ἐν ἀνθρώποις τεχνῖται ὦσιν.* Ita in antecc. *ἕως ἂν (οἱ) δημιουργοὶ ὦσιν. φιλοσόφους* in Ficini Cod. apparuisse videtur. Quæ sequuntur item corrupta. Et *ἔχουσι* quidem nemo non videt in *ἔχωσι* mutandum, alterum vero *μὴ δὴ*— difficultatem habet. Reponebat Stephanus *μηδὲ τοῦτο φ.* sed requiritur verbum, quod ni inseratur, impedita manebit oratio. Leviter corrigendum : *μηδ' ᾖ*, ut scribatur :—*μὴ οὐχ οὕτως—ἔχωσι μηδ' ᾖ τοῦτο φιλοσοφεῖν*—. Heusd.

ἔχουσι μὴ δὴ] Pro *μὴ δὴ* Steph. legendum censet *μηδέ*. At potius ante *μὴ οὐχ* intelligendum *ὅρα*, et reponendum *ἔχωσι, μηδ' ᾖ* in modo subjunctivo. Mudge. Notissimum hoc apud Platonem aliosque scriptores Atticos loquendi genus. Conf. Apol. Socr. p. 114. Criton. 137. Phæd. 185. Forst.

πολυπραγμονοῦντα] Plato de Rep. l. iv. sic : *τὰ αὑτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν.* Stutzm.

κυπτάζοντα] Vertit Budæus *παρακύπτοντα* : quæ mihi placuit interpretatio, et res ipsa propriam et genuinam esse docet : ut illa nimirum desultoria *πολυπραγμοσύνης* levitas significetur : et *βαναύσου* nomen figurate hic plane intelligendum est, pro vulgari et sordido homine. Serran.

κυπτάζοντα] Participio *κυπτάζοντα* videtur respicere ad plerosque opifices, qui suo in opere obstipo sunt capite. Voci autem *βάναυσοι* magis respondet Latina *sedentarii*, sive *sellularii*, aut etiam quæ sumpta est a Græcis *mechanici*. Steph.

κυπτάζοντα] Signif. *immoror, tempus tero*, ut apud Platonem de Republ. l. v. *τὸ δὲ σκυλεύειν τοὺς τελευτήσαντας, πρόφασιν μὲν ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι, ὥς τι δεόντων δρῶντας, ὅταν περὶ τὸν τεθνηῶτα κυπτάζωσι.* Plutarch. in Apophthegm. *ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα, μάχης ἀμελῶσι*, ubi hocce verbum de eadem re est dictum, de qua et apud Platonem. Stutzm.

§. 7. *ἐὰν τοῦτο ἀποκρίνῃ*] Pro *ἐὰν πρὸς τοῦτο ἀποκρίνῃ, si ad hanc interrogationem responderis.* Steph. Similem habes ellipsin in Critone, p. 138. Forst.

βελτίστους] Utrobique *βελτίους* exhibet Bas. 2. Forst.

Φημί,[q] ἦ δ' ὅς. Τί δαί;[r] πότερον ἥ περ[s] βελτίους τε
ποιεῖ καὶ κολάζει ὀρθῶς, αὕτη[t] καὶ[u] γιγνώσκει τοὺς χρησ-
τοὺς καὶ τοὺς[v] μοχθηρούς, ἢ ἑτέρα τις;[w] Ἡ αὐτή, ἔφη.
Ἐθελήσεις οὖν[x] καὶ κατ' ἀνθρώπους τοῦθ'[y] ὁμολογεῖν, ἥ
περ[z] βελτίους ἀνθρώπους ποιεῖ, ταύτην εἶναι καὶ τὴν κολά-
ζουσαν ὀρθῶς καὶ διαγιγνώσκουσαν τοὺς χρηστούς τε καὶ
τοὺς[a] μοχθηρούς; Πάνυ γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἥ τις[b] ἕνα, καὶ
πολλούς, καὶ ἥ τις[c] πολλούς, καὶ ἕνα; Ναί. Καὶ καθ'
ἵππων δὴ[d] καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων οὕτως; Φημί. Τίς
οὖν ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη ἥ τις[e] τοὺς ἐν ταῖς[f] πόλεσιν ἀκολασ-
ταίνοντας καὶ[g] παρανομοῦντας ὀρθῶς κολάζει; οὐχ ἡ δι-
καστική; Ναί. Ἦ ἄλλην οὖν τινὰ καλεῖς[h] δικαιοσύνην ἢ
ταύτην; Οὐκ ἄλλην.[i] Οὐκοῦν ᾗ περ κολάζουσιν ὀρθῶς, II. iii. 294.
ταύτῃ καὶ γιγνώσκουσι τοὺς χρηστοὺς καὶ τοὺς[j] μοχθη-
ρούς;[k] Ταύτῃ. Ὅς τις δὲ ἕνα γιγνώσκει, καὶ πολλοὺς
γνώσεται; Ναί. Καὶ ὅς τίς γε[l] πολλοὺς ἀγνοεῖ, καὶ ἕνα;
Φημί. Εἰ[m] ἄρα ἵππος ὢν ἀγνοοῖ[n] τοὺς χρηστοὺς καὶ τοὺς
πονηροὺς ἵππους,[o] κἂν αὐτὸν[p] ἀγνοοῖ ποῖός τίς ἐστιν; Φημί.
Καὶ εἰ βοῦς ὢν ἀγνοοῖ[q] τοὺς πονηροὺς καὶ χρηστοὺς[r] * βοῦς,[s]
κἂν[t] αὑτὸν ἀγνοοῖ[u] ποῖός τίς[v] ἐστιν; Ναί, ἔφη. Οὕτω δὴ
καὶ εἰ κύων; Ὡμολόγει. Τί δ', ἐπειδὰν ἄνθρωπός τις ὢν[w]
ἀγνοῇ τοὺς χρηστοὺς καὶ πονηροὺς[x] ἀνθρώπους, ἆρ' οὐχ[y] II. 138.
ἑαυτὸν ἀγνοεῖ[z] πότερον χρηστός ἐστιν ἢ πονηρός, ἐπειδὴ καὶ
αὐτὸς[a] ἄνθρωπός ἐστιν; Ξυνεχώρει. Τὸ δ' ἑαυτὸν ἀγνοεῖν

τους.—[q] φημὶ...ὀρθῶς om ΓΘΠ : φαίνεταί μοι ἦδ' ὅς 𝔄 et γρ BCu, ἦδ' ὡς φημί E, ἦδ' ὅς φημι F.—[r] δαὶ uye.—[s] ἥπερ om 𝔄.—[t] ἡ αὐτὴ 𝔄ΘΠ, ἢ ἑτέρα τις γρ Bu.—[u] δὲ καὶ 𝔄ΘΠ.—[v] τοὺς om ς.—[w] ἑτέρα τις 𝔄ΓΘΠ : ἄλλη *ς.—[x] γοῦν F.—[y] τοῦθ' Γ.—[z] εἴπερ Π.—[a] τοὺς μοχθηροὺς 𝔄ΘΠ, τοὺς πονηροὺς y, πονηροὺς *ς.—[b] οὐκοῦν καὶ ἥτις 𝔄ΘΠ.—[c] εἴ τις 𝔄ΘΠF.—[d] δὴ 𝔄ΓΘΞΠΣCuye : δὲ *ς.—[e] ἥ τις om Π.—[f] ταῖς om F.—[g] ἢ F.—[h] καλεῖς καὶ 𝔄ΘΠ.—[i] ἀλλὰ ταύτην 𝔄ΘΠ.—[j] τοὺς add 𝔄ΘΠΣ.—[k] μοχθηροὺς 𝔄ΘΠ : πονηρούς *ς.—[l] γε om ϱ.—[m] εἰ...φημί om Γ.—[n] ἀγνοοῖ 𝔄ΘΠ : ἀγνοεῖ *ς.—[o] τοὺς χρηστοὺς καὶ πονηροὺς ἵππους 𝔄Θ, τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς χρηστοὺς ἵππους Π, τοὺς χρηστοὺς EF : τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς χρηστοὺς *ς.—[p] ἑαυτὸν 𝔄.—[q] ἀγνοοίη ΣBuye.—[r] καὶ τοὺς χρηστοὺς ϱ.—[s] βοῦς libris deest.—[t] καὶ Π.—[u] ἀγνοοίη ΓΞΣCEF.—[v] τις add 𝔄ΘΠ.—[w] τις ὢν 𝔄ΘΠ : ὢν τις *ς.—[x] μοχθηροὺς 𝔄ΘΠ.—[y] οὐχὶ y.—[z] ἀγνοοῖ 𝔄ΘΠ.—[a] αὑτὸν 𝔄.—[b] ἐστιν ἢ

φημὶ, ἦ δ' ὃς] φαίνεταί μοι, ἦ δ' ὃς Bas. 2. Forst.

μοχθηροὺς, ἢ ἄλλη] μ. ἢ ἑτέρα τίς Bas. 2. Forst.

ἀνθρώπους] Repono ἀνθρώπων, præsertim quum sequatur itidem καθ' ἵππων καὶ τῶν ἄλλων ἁπ. Steph.

καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους] καὶ τοὺς μοχθηροὺς Stob. et similiter in sequentibus μοχθηρὸς pro πονηρός. Mox ἆρ' οὖν καὶ αὑτὸν Stob. Ms. Forst.

σωφρονεῖν ἐστὶν ἢ μὴ σωφρονεῖν; Μὴ σωφρονεῖν.[b] Τὸ ἑαυτὸν ἄρα γιγνώσκειν ἐστὶ σωφρονεῖν; Φημί, ἔφη. Τοῦτ' ἄρα, ὡς ἔοικε, καὶ[c] τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα[d] παρακελεύεται, σωφροσύνην ἀσκεῖν καὶ δικαιοσύνην. Ἔοικεν. Τῇ αὐτῇ δὲ ταύτῃ καὶ κολάζειν ὀρθῶς ἐπιστάμεθα; Φημί.[e] οὐκοῦν ᾗ μὲν κολάζειν ὀρθῶς ἐπιστάμεθα, δικαιοσύνη αὕτη ἐστίν, ᾗ δὲ διαγιγνώσκειν καὶ[f] ἑαυτὸν καὶ ἄλλους,[g] σωφροσύνη; Ἔοικεν, ἔφη. Ταὐτὸν ἄρ'[h] ἐστὶ[i] δικαιοσύνη[j] καὶ[k] σωφροσύνη; Φαίνεται. [§. 8.] Καὶ μὴν οὕτω γε καὶ αἱ[l]
II. iii. 295. πόλεις εὖ οἰκοῦνται, ὅταν οἱ ἀδικοῦντες δίκην διδῶσιν.[m] Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Καὶ πολιτικὴ ἄρα ἡ αὐτή[n] ἐστιν. Ξυνεδόκει. Τί δαί;[o] ὅταν εἷς ἀνὴρ ὀρθῶς πόλιν διοικῇ, ὄνομά γε[p] τούτῳ οὐ[q] τύραννός τε καὶ βασιλεύς; Φημί. Οὐκοῦν βασιλικῇ τε καὶ τυραννικῇ τέχνῃ διοικεῖ;[r] Οὕτως. Καὶ αὗται ἄρ'[s] αἱ αὐταὶ τέχναι εἰσὶν ἐκείναις;[t] Φαίνονται.[u] Τί δέ;[v] ὅταν εἷς ὢν ἀνὴρ οἰκίαν διοικῇ ὀρθῶς, τί ὄνομα τούτῳ[w] ἐστίν; οὐκ[x] οἰκονόμος τε καὶ δεσπότης;[y] Ναί. Πότερον οὖν καὶ οὗτος δικαιοσύνῃ εὖ ἂν τὴν οἰκίαν διοικοῖ ἢ ἄλλῃ[z]

μὴ σωφρονεῖν: μὴ σωφρονεῖν 𝔄ΘΠ. σωφρονεῖν ἢ οὐ σωφρονεῖν ἐστιν οὐ *ς.—[c] καὶ om 𝔄ΘΠ.—[d] πρᾶγμα pr Π.—[e] ναι 𝔄Θ, om F. φημί...ἐπιστάμεθα om Π et pr *u*.—[f] om Γ.—[g] ἄλλους 𝔄ΘΠ: ἄλλον *ς.—[h] ἄρ' Γ.—[i] ἐστὶ καὶ 𝔄ΘΠΣC*uye* et rc B.—[j] δικαιοσύνηι C et rc B.—[k] om ΓΞBCF*uye* et corr Σ.—[l] αἱ add 𝔄ΘΠ.—[m] δώσουσιν Γ.—[n] ἡ αὐτή 𝔄ΘΠ: αὕτη *ς.—[o] δαὶ Θ.—[p] γε add 𝔄ΘΠ.—[q] ὁ Π.—[r] δοκεῖ Γ.—[s] ἄρ' Γ.—[t] εἰσιν ἐκείναις 𝔄ΘΠ: ἐκείναις εἰσί *ς.—[u] φαίνεται Γ.—[v] δ' *uye*.—
αυ
[w] τοῦτο Θ.—[x] οὐκ om 𝔄ΘΠ.—[y] διοικοίη Σ, διοικῇ *ye*.—[z] ἢ κάλλῃ ΘΠ.—[a] τοῦτὸ

τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα] Decantatissimum hoc præceptum, γνῶθι σεαυτὸν, quod templo Delphico erat inscriptum, varii passim celebrant auctores. Horum nonnullos, si tanti esse putes, vide apud Stob. Serm. 21. Menag. ad Diog. L. i. 40. et Davis. ad Cicer. Tusc. i. 22. Ad hoc non illepide respexit Aristoph. Nub. 840. ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά· Γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. Forst.

ᾗ δὲ διαγιγνώσκειν] ᾗ δὲ γιγνώσκειν Stob. Ms. Mox καὶ ἄλλους. Dein σωφροσύνη sine καί. Forst.

§. 8. καὶ πόλεις] καὶ αἱ πόλεις Stob. Forst.

δικαιοσύνῃ] Platoni id est, quod omnibus cæteris virtutibus (τῇ σοφίᾳ, ἀνδρείᾳ) τὴν δύναμιν παρέσχεν, ὥστε ἐγγενέσθαι, καὶ ἐγγενόμενά γε σωτηρίαν παρέχειν, ἕως ἂν ἐνῇ, Rep. xi. p. 433. B. igitur ordinis cujusque in civitate οἰκειοπραγία, ibid. p. 434. C. Δικαιοσύνη est virtus κατ' ἐξοχὴν, atque hæc dicitur ὑγίειά τέ τις ἂν καὶ κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς (Polit. l. iv. p. 444. D. E.) Sic etiam Aristoteles de Justitia Ethic. Nicom. l. v. c. 1. ait: ἡ δικαιοσύνη ἀρετὴ μέν ἐστι τελεία, ἀλλ' οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρὸς ἕτερον· καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις δοκεῖ κρατίστη τῶν ἀρετῶν εἶναι ἡ δικαιοσύνη, καὶ οὔθ' ἕσπερος, οὔθ' ἑῷος οὕτω θαυμαστός· καὶ παροιμιαζόμενοί φαμεν· ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι. Καὶ τελεία μάλιστα ἀρετὴ, ὅτι ὁ ἔχων αὐτὴν καὶ πρὸς ἕτερον δύναται τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι, ἀλλ' οὐ μόνον καθ' αὑτόν. Polus autem Pythagoricus de eadem apud

τινὶ τέχνῃ; Δικαιοσύνῃ. Ἔστιν ἄρα ταὐτό,[a] ὡς ἔοικε, βασιλεύς, τύραννος, πολιτικός,[b] οἰκονόμος, δεσπότης, σώφρων, δίκαιος· καὶ μία τέχνη ἐστὶ βασιλική, τυραννική, πολιτική, δεσποτική,[c] οἰκονομική, δικαιοσύνη, σωφροσύνη. Φαίνεται, ἔφη, οὕτως. [§. 9.] Πότερον[d] οὖν τῷ φιλοσόφῳ, ὅταν μὲν ἰατρὸς[e] περὶ τῶν καμνόντων τι λέγῃ, αἰσχρὸν μήθ'[f] ἕπεσθαι τοῖς λεγομένοις[g] δύνασθαι μήτε ξυμβάλλεσθαι μηδὲν περὶ[h] τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, καὶ ὁπόταν ἄλλος τις τῶν δημιουργῶν, ὡσαύτως· ὅταν δὲ δικαστὴς[i] ἢ βασιλεὺς ἢ ἄλλος τις ὧν νῦν δὴ[j] διήλθομεν,[k] οὐκ αἰσχρὸν περὶ τούτων μήθ'[l] ἕπεσθαι δύνασθαι μήτε ξυμβάλλεσθαι[m] περὶ αὐτῶν; Πῶς δ' οὐκ αἰσχρόν, ὦ Σώκρατες, περί γε τοσούτων πραγμάτων μηδὲν ἔχειν συμβάλλεσθαι; Πότερον οὖν καὶ περὶ ταῦτα λέγωμεν, ἔφην,[n] πένταθλον αὐτὸν δεῖν εἶναι καὶ ὕπακρον, τὰ[o] δευτερεῖα ἔχοντα[p] πάντων τὸν φιλόσοφον, καὶ ἀχρεῖον εἶναι ἕως ἂν[q] τούτων τις ᾖ, ἢ[r] πρῶτον μὲν τὴν αὑτοῦ οἰκίαν οὐκ ἄλλῳ ἐπιτρεπτέον οὐδὲ τὰ δευτερεῖα ἐν τούτῳ ἑκτέον, ἀλλ' αὐτὸν κολαστέον δικάζοντα ὀρθῶς, εἰ μέλλει εὖ οἰκεῖσθαι[s] αὐτοῦ ἡ οἰκία; Συνεχώρει δή μοι. Ἔπειτά γε δή που ἐάν τε[t] οἱ φίλοι αὐτῷ[u] διαίτας ἐπιτρέπωσιν, ἐάν τε ἡ πόλις τι προστάττῃ[v] διακρίνειν II. iii. 296.

𝔄, τοῦτο ΘΠ.—[b] πολιτικὸς om EF.—[c] om 𝔄Θ et pr Π.—[d] ἔφη οὕτως πότερον 𝔄ΘΠ: τί ς.—[e] μὲν ἰατρὸς 𝔄ΘΠ: μὲν ὁ ἰατρὸς *ς.—[f] μήθ' Γ.—[g] δυναμένοις Π et fortasse pr 𝔄.—[h] περὶ τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων add 𝔄ΘΠ.—[i] δικαστῆς δὲ Γ.—[j] δὴ add 𝔄ΘΞΠΣBCuye.—[k] διεληλύθαμεν 𝔄ΘΠ.—[l] μήθ' Γ.—[m] ξ. ΓΣ.—[n] ἔφη 𝔄.—[o] καὶ ταύτης μὲν τὰ 𝔄ΘΠ.—[p] ἔχοντα ΘΠ, ἔχοντας pr 𝔄: δ' ἔχοντα *ς.—[q] ἂν add 𝔄ΘΠ.—[r] ἢ om 𝔄ΘΠ et pr E.—[s] κεῖσθαι Σ.—[t] τε om Π.—[u] αὐτῷ οἱ φίλοι F.

Stob. t. ii. tit. 9. *δοκεῖ μοι τὰν δικαιοσύναν ματέρα τε καὶ τιθανὰν τῶν ἄλλων ἀρετῶν προσειπεῖν· ἅτερ γε ταύτας οὔτε σώφρονα, οὔτε ἀνδρεῖον, οὔτε φρόνιμον οἷόν τε εἶναι.* Stutzm.

ξυμβάλλεσθαι] Pro *judicium aliqua de re statuere*, eleganter accipitur. qua in significatione hic accipio. Mox *ὕπακρον* autem voco eum qui sit *summo artifici inferior*, id est, *ὁ μὴ πρωτεῖα ἀλλὰ τὰ δευτερεῖα ἔχων*: *Secundariæ sortis virum* vocat alicubi Plinius. Serran.

ἔπειτά γε δ' εἶπον] Sic lego pro vulgari: *ἔπειτά γε δή που*, contra quam lectionem et sensus et Ficini auctoritas pugnat. Originem hujus falsæ lectionis facile e litterarum similitudine comprehendis. Stutzm.

διαίτας ἐπιτρέπωσιν] Duo apud Athenienses arbitrorum erant genera, alii publice annuatim sorte capti, quos ideo *κληρωτοὺς διαιτητὰς* vocabant, alii, de quibus hic agitur, *κατ' ἐπιτροπὴν διαιτηταὶ*, ad quos nempe singuli litigaturi controversiarum suarum disceptationem conferebant. De utrisque fusius agunt Budæus, Comm. in L. G. p. 150. 151. Petit. de Leg. Attic. p. 344. Obiter autem hic corruptum, ut videtur, Pollucis locum l. viii. 126. ad *διαιτητὰς* spectantem notemus, *τῶν δ' ἐν ἱεροῖς πάλαι οὐδεμία δίκη πρὶν ἐπὶ διαιτητὰς ἐλθεῖν*

I. 139. ἢ δικάζειν, αἰσχρὸν ἐν τούτοις, ὦ ἑταῖρε, δεύτερον φαίνεσθαι ἢ τρίτον καὶ μὴ οὐχ ἡγεῖσθαι; Δοκεῖ μοι. Πολλοῦ ἄρα δεῖ[w] ἡμῖν, ὦ βέλτιστε, τὸ φιλοσοφεῖν πολυμάθειά[x] τε εἶναι καὶ ἡ περὶ τὰς τέχνας πραγματεία.

Εἰπόντος δ' ἐμοῦ ταῦτα ὁ μὲν σοφὸς αἰσχυνθεὶς τοῖς προειρημένοις ἐσίγησεν, ὁ δὲ ἀμαθὴς ἔφη ἐκείνως[y] εἶναι. καὶ οἱ ἄλλοι ἐπήνεσαν τὰ εἰρημένα.

—[v] *προτάττη u.*—[w] δεῖ om 𝔄ΘΠ.—[x] *πολυμαθία* 𝔄ΘΠ, *φιλομαθία* ΓΞΣBCF*uye*: *φιλομάθειά* ς. ultimas ejus vocis syllabas et quæ sequuntur ad finem dialogi rc habet Θ.—[y] *ἐκεῖνος* 𝔄ΠΣBCE*uy* et pr ΓF.

εἰσήγετο, ubi pro *ἱεροῖς* reponendum opinor *ἰδίοις*. Constat enim tum ex auctoribus supra memoratis, tum ex rei ipsius natura, arbitros ad dirimendas lites *privatas* fuisse constitutos. De peculiari autem ipsorum in *sacris* auctoritate nullibi, quod sciam, fit mentio. Forst.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ.

ARGUMENTUM.

In persona Alcibiadis, humanæ naturæ vitia, eorumque remedia proponit philosophus. Vitia illa sunt, negligentia, ignorantia, et arrogantia. Remedia vero, cura nostri et seria cognitio. Cura nostri versatur in eo, ut maximam diligentiam adhibeamus in nobis excolendis, (id est, animo nostro, quem vere nos ipsos censere debemus ;) non vero, ut inutilem operam in rebus alienis impendamus : quæ est præpostera diligentia, corporis videlicet, et eorum quæ ad corporis cultum pertinent, quæ quidem non sunt nos ipsi : cum corpus sit instrumentum animi, id est, non ipse homo, sed id quo homo utatur : res autem illæ, quæ ad corpus pertinent, veluti robur et divitiæ, etc. sint plane extra hominem. Seria vero nostri cognitio eo spectat, ut pudeat nos arrogantiæ nostræ, cum nihili simus, si bene nos norimus : tum ut ab uno Deo pendeamus, qui sit verum et solidum felicitatis nostræ firmamentum, et illa proinde remedia reddat in hominibus efficacia. Pietas igitur in primis commendatur, ut quæ honestæ ac beatæ vitæ, sive in privatis personis, sive in republica, caput exsistat.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ.*

§. 1. Ὦ παῖ Κλεινίου, οἶμαί σε θαυμάζειν ὅτι πρῶτος ἐραστής σου γενόμενος τῶν ἄλλων πεπαυμένων μόνος οὐκ ἀπαλλάττομαι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι δι' ὄχλου ἐγένοντό σοι διαλεγόμενοι, ἐγὼ δὲ τοσούτων ἐτῶν οὐδὲ[a] προσεῖπον. τούτου δὲ τὸ αἴτιον γέγονεν οὐκ ἀνθρώπειον,[b] ἀλλά τι δαι- Steph. II. 103. Bek. II. iii. 299.

CODICES QUATTUORDECIM,
𝔄ΓΔΞΠΣΥBCEFHU*p*.

[a] οὐ *p*.—[b] ἀνθρώπειον 𝔄Δ : ἀνθρώπινον cum *ϛ corr Π.—[c] καὶ om U*p*.—[d] πεύ-

* ἢ περὶ φύσεως ἀνθρώπου] Grammaticis debentur omnes hæ inscriptiones Platonis dialogorum, quibus, satis inepte quandoque, argumenta proponunt. Hic addo verba Procli ad Parmenidem : λαβοῦσιν ἐν τῷ παρόντι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς περὶ τῶν ἰδεῶν ἐν τῷ διαλόγῳ ζητήσεως πᾶσιν ὑπ' ὄμμασι κειμένης, ὡς καὶ τὸν διάλογον ἐπιγράψαι τινὰς περὶ ἰδεῶν. NURNB.

§. 1. Κλεινίου] Clinias Alcibiadis pater, secundum Herodotum viii. 17. Plutarch. Alcib. init. sumptu suo ac propria navi cum ducentis viris militavit ad Artemisium : occisus vero fuit in prœlio ad Coroneam (v. infr. §. 18.). Matre usus est Alcibiades Dinomache (§. 5. et 40. Plut. l. c.). Alcibiadis Thucydides primum facit mentionem v. 43. ad quem locum Duker de ejus ætate disputat, cum quo cf. Valcken. ad Herod. p. 626. Cum Socrates hunc cum eo sermonem institueret, nondum implerat ille annos viginti (§. 41.). Tutorem habuit Periclem (§. 2.) et præceptorem Sophilum, Antiphontis patrem, pædagogum autem Zopyrum quendam Thracem (§. 37.). Mores ejus, præter Platonem, adumbravit Diodorus Sic. xiii. p. 569. ed. Wessel. et Plutarch. p. 192. GOTTL.

ἐραστὴς] Cupiditate flagrabat Socrates cum adolescentibus colloquendi, ut eos redderet meliores. Cf. Plutarch. p. 193. De honesto vocis ἐραστὴς sensu egit Zeunius ad Xenoph. Rep. Lac. ii. 12. GOTTL.

μόνος οὐκ ἀπαλλάττομαι] Multo aliter rem narrat Xenophon Mem. Socr. i. 2. Plutarch. autem cum Platone facit et quod de Anyto, Socrati infestissimo, addit, sane confirmare videtur, a Socrate ipso Alcibiadis familiaritatem fuisse quæsitam. NURNB.

ἀνθρώπινον] Potest etiam ἀνθρώπινον, sublata hypostigme, jungi cum ἐναντίωμα : ut dicatur *non humanum sed divinum fuisse obstaculum*. STEPH.

οὐκ ἀνθρώπινον] Cod. Cizens. (vid. Mülleri notit. et recens. Codic. Mss. qui

μόνιον ἐναντίωμα, οὗ σὺ τὴν δύναμιν καὶ[c] ὕστερον πεύσει·[d]
νῦν δ' ἐπειδὴ οὐκέτι[e] ἐναντιοῦται, οὕτω προσελήλυθα. εὔ-
ελπις δέ εἰμι καὶ[f] τὸ λοιπὸν μὴ[g] ἐναντιώσεσθαι αὐτό.[h]
σχεδὸν οὖν κατανενόηκα ἐν τούτῳ τῷ[i] χρόνῳ σκοπούμενος
ὡς[j] πρὸς τοὺς ἐραστὰς ἔσχες· πολλῶν γὰρ γενομένων καὶ
μεγαλοφρόνων οὐδεὶς[k] ὃς οὐχ ὑπερβληθεὶς τῷ φρονήματι
II. 104. ὑπὸ σοῦ πέφευγε. τὸν δὲ λόγον ᾧ ὑπερπεφρόνηκας, ἐθέλω
διελθεῖν. οὐδενὸς φὴς ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἶναι εἰς οὐδέν· τὰ
γὰρ ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι, ὥστε μηδενὸς δεῖσθαι,
II. iii. 300. ἀπὸ[l] τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχήν.

σει pr Π, *πτεύσει* Δ.—[e] *οὐκ p.*—[f] *μηδὲ* U.—[g] *μὴ* om *Up.*—[h] *αὐτῷ p.*—[i] *τῷ* om pr $\overset{\text{ἧ}}{\Xi}$.—[j] *εἰ* F.—[k] *οὐδεὶς ἐστὶν ὃς Up.*—[l] *ὑπὸ* H et fortasse pr 𝔄.—[m] *μὲν* om *Up.*—

in bibliotheca episcop. Numburgo-Cizensis asservantur, part. i. Lips. 1806. 8. p. 16.) legit *ἀνθρωπεῖον*, h. e. *ἀνθρώπειον*, solemni formarum *ἀνθρώπειον* et *ἀνθρώπινον* commutatione ; vid. Interpp. ad Thucyd. i. 22. Schæfer. Melet. Crit. p. 2. Ceterum cum hoc loco conf. Athen. v. 12. p. 187. E. Ast.

καὶ ὕστερον] Schol. *παραπληρωματικός ἐστιν ὁ καὶ συνδεσμὸς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ* (Il. B. 827.) *ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.* Buttm.

δέ εἰμι καὶ τὸ λ.] Procl. *εἰμι μηδὲ τολοιπὸν ἐν. αὐτό.* Buttm.

ὑπὸ σοῦ] Ita Fic. Bas. 1. *ἀπὸ* Ms. Bodl. Etw.

ἀρξάμενα] Salvinius legit *ἀρξάμενον·* haud dubie vere. v. Obss. Miscellan. vol. ii. tom. i. p. 275. Gottl. Recte defendunt vulgarem scripturam Heusdius Specim. Crit. p. 39. et Heind. ad Gorg. §. 60. et confirmat eam Schol. Ruhnk. p. 69. ad verba *προσθήσω* cet. Pluribus illustrarunt hanc loquendi formulam Heusd. et Heind. l. l. Nimirum adverbii munere fungitur participium *ἀρξάμενος*, ut sit *inde a*, h. l. *inde a corpore usque ad animum.* Heindorfius quidem notionem *inprimis* inesse putat, de quo recte dubitaveris. Vid. Sturz. Lex. Xenoph. v. i. p. 427. Hac occasione oblata facere non possum, quin moneam, scripturam Eusebii in Platonis Polit. x. 4. *ἀπὸ Ὁμήρου ἀρξάμενοι*, quam Stephanus recepit, veram esse nosque male fecisse, e cod. Par. librisque editis *ἀρξαμένους* reponentes. Ast.

ἀρξάμενα] Part. *ἀρξάμενος* usurpatur in multitudine aliqua ab una re, tanquam a principio, definienda, Lat. *si incipias ab*—. Ponitur autem plerumque in eo et numero et casu in quo illud ipsum quod ita definitur enuntiatum est. Plat. Rep. vi. p. 498. C. *οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων—ἀντιτείνειν, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους.* Gorg. §. 60. *ἔστιν ὅστις Ἀθηναίων ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος—δέξαιτ' ἄν* ; Sic igitur hoc loco *τὰ γὰρ ὑπάρχοντά σοι—ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα*, cui statim analogice adjectum, *τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχήν* : cf. et 35. *τὰ μὲν τούτων* (regum Spartæ et Persiæ), *ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα, βασιλεῖς εἰσιν*, quanquam ibi lectio Par. F, *ἀρξάμενοι*, ad sensum horum *τὰ τούτων*, non rejicienda esset. Est tamen etiam ubi alii nomini adaptatur participium ; quod tum sane maxime consentaneum videtur cum ei nomini adaptatur a quo pendet actio principalis, ut Xen. Cyrop. vii. 5. 65. (23.) *ταῦτα γιγνώσκων, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν πάντας τοὺς—θεραπευτῆρας ἐποιήσατο εὐνούχους.* Sed ibid. i. 6. 8. legitur etiam *οὓς ἐγὼ αἰσθάνομαι, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἡμετέρων φίλων τούτων, ἡγουμένους δεῖν τὸν ἄρχοντα κ. τ. ε.* Plat. Symp. p. 173. D. *δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος* : in quo utroque loco ad normam superiorum locorum expectaveris *ἀρξαμένους*, quod in nullo tamen quod sciam codice adhuc inventum est. Quo minus tentandus est locus infr. §. 31. *ἔχεις εἰπεῖν Περικλῆς τίνα ἐποίησε σοφὸν ἀπὸ τῶν υἱέων ἀρξάμενος* : ubi, si locum e Gorgia supra

[§. 2.] Οἴει γὰρ δὴ εἶναι πρῶτον μὲν[m] κάλλιστός τε καὶ μέγιστος[n]—καὶ τοῦτο μὲν δὴ παντὶ δῆλον ἰδεῖν ὅτι οὐ ψεύδει[o]—, ἔπειτα νεανικωτάτου[p] γένους ἐν τῇ σεαυτοῦ πόλει, οὔσῃ μεγίστῃ τῶν Ἑλληνίδων, καὶ ἐνταῦθα πρὸς πατρός τέ σοι φίλους καὶ ξυγγενεῖς[q] πλείστους εἶναι καὶ[r] ἀρίστους, οἳ εἴ τι δέοι[s] ὑπηρετοῖεν ἄν σοι, τούτων δὲ τοὺς πρὸς μητρὸς οὐδὲν[t] χείρους οὐδ' ἐλάττους. ξυμπάντων δὲ ὧν εἶπον μείζω οἴει σοι δύναμιν ὑπάρχειν Περικλέα τὸν Ξανθίππου, ὃν ὁ πατὴρ ἐπίτροπον κατέλιπε σοί[u] τε καὶ τῷ ἀδελφῷ· ὃς οὐ μόνον ἐν τῇδε τῇ πόλει δύναται πράττειν ὅ τι[v] ἂν βούληται, ἀλλ' ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι καὶ τῶν βαρβάρων ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις γένεσι. προσθήσω δὲ καὶ ὅτι τῶν πλουσίων· δοκεῖς δέ μοι[w] ἐπὶ τούτῳ ἥκιστα μέγα φρονεῖν.[x] κατὰ πάντα δὴ ταῦτα σύ[y] τε μεγαλαυχούμενος κεκράτη-

[n] κάλλιστον καὶ μέγιστον p.—[o] ψεύδει ΔΠ.—[p] νεανικῶς p.—[q] ξ. ΞΣΥBFHU.—[r] καὶ om Γ.—[s] δέῃ p.—[t] οὐδὲν 𝔄ΔΠU et corr Γ: οὐδὲ *ς.—[u] σόν F.—[v] ἂ mg F, om pr F.—[w] μοι δέ μοι Γ.—[x] μέγα φρονεῖν 𝔄ΔΠ: μεγαλοφρονεῖν *ς.—[y] οὔ p.—

allatum normam facimus, dicendum erat ἀρξάμενον. Sed magis etiam abnormia Herodotus præbet, ut v. 49. ἔστι δὲ καὶ ἀγαθὰ τοῖσι τὴν ἤπειρον νεμομένοισι ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξαμένοισι. Buttm.

§. 2. κάλλιστος] Xenoph. Mem. i. 2. 24. Plutarch. in vita ejus init. Cornel. Alcib. 1. Gottl.

πρὸς πατρὸς] Priscianus hæc verba (πρὸς πατρὸς—ἄν σοι) et aliquot ex subsequentibus quoque locos apposuit lib. xviii. c. 14. ubi in edd. Ald. Putsch. et aliis quibusdam ita fere leguntur ut in Platonis libris, Krehlius autem (ut ipse ait p. 160. not. 2.) ex illis ea repetivit. In notis vero novissimus hic editor eadem ita apposuit, ut in libris aliquot Prisciani editis aliis, et in Mss. leguntur. Jam in his verbis, quæ hæc nota spectat, varietas ista ex editis ita comparata est, ut afferre pigeat, cum mihi certe exploratum sit natam esse ex male intellecta codicum scriptura, qualem, et quidem contaminatissimam, ex Langeriano codice apposuit Krehlius. Unde haud sane levis oritur suspicio etiam emendata illa quæ hic et in proximis apud Aldum et ceteros leguntur non ex Prisciani sed ipsius Platonis libris hausta esse. Certe e septem codicibus quos in edendis postremis illis Prisciani libris contulit Krehlius (vid. Præf. tomi sec.) Græca exhibent nonnisi duo, ita tamen ut legi vix possint. Buttm.

προσθήσω δὲ καὶ] Cod. Ciz. προσθήσω δ' ὅτι καὶ τῶν πλουσίων, quod magis placet. De ellipsi autem verbi εἶ, quam non puto firmari posse nisi loco Homerico Od. Σ. 126. Τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, nunc dubito: nam cum menti adhuc inhæreant superiora illa: οἴει γὰρ δὴ εἶναι —κάλλιστος—· ἔπειτα νεανικωτάτου γένους—: verba, προσθήσω δὲ καὶ ὅτι τῶν πλουσίων, veram ellipsin non patiuntur, sed intellectu e superioribus supplentur. Buttm.

κατὰ πάντα δὴ αὐτὰ] Nullum animi bonum Socrates memorat, quum tamen supra dixisset: τελευτῶντα εἰς ψυχήν. Sed et mox Alcibiadi dicet, quare animi bona omiserit. ἀμαθίᾳ γὰρ ξυνοικεῖς, ὦ βέλτιστε, τῇ αἰσχίστῃ, c. 13. Nurnb.

σύ τε] Duo Procli codices σύ γε—ἐκεῖνοι δὲ—. Buttm.

σύ τε] Ita Bas. 1. et Fic. γε Ms. Bodl. Etw.

μεγαλαυχούμενος] Plutarchus in Vita Alcib. p. 22. Ἐδόκει δὲ καὶ Ἀρχέστρατος οὐκ ἀπὸ τρόπου λέγειν, ὡς ἡ Ἑλλὰς οὐκ ἂν ἤνεγκε δύο Ἀλκιβιάδας. Dacier.

κας τῶν ἐραστῶν ἐκεῖνοί τε[z] ὑποδεέστεροι ὄντες ἐκρατήθησαν. καί σε ταῦτ' οὐ λέληθεν· ὅθεν δὴ εὖ οἶδα ὅτι θαυμάζεις[a] τί διανοούμενός ποτε οὐκ ἀπαλλάττομαι τοῦ ἔρωτος καὶ ἥν τιν' ἔχων ἐλπίδα[b] ὑπομένω τῶν ἄλλων πεφευγότων.

II. iii. 301. §. 3. ΑΛ. Καὶ ἴσως γε, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶσθ'[c] ὅτι σμικρόν[d] με ἔφθης. ἐγὼ γάρ τοι[e] ἐν νῷ εἶχον πρότερός[f] σοι προσελθὼν αὐτὰ[g] ταῦτ' ἐρέσθαι,[h] τί ποτε βούλει καὶ εἰς τίν'[i] ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με, ἀεὶ ὅπου ἂν[j] ὦ ἐπιμελέστατα παρών. τῷ ὄντι γὰρ θαυμάζω ὅ τί ποτ' ἐστὶ τὸ σὸν[k] πρᾶγμα, καὶ ἥδιστ' ἂν πυθοίμην.

ΣΩ. Ἀκούσει[l] μὲν ἄρα μου, ὡς τὸ εἰκός, προθύμως, εἴ περ, ὡς φῄς,[m] ἐπιθυμεῖς εἰδέναι[n] τί[o] διανοοῦμαι,[p] καὶ[q] ὡς ἀκουσομένῳ καὶ περιμενοῦντι λέγω.

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν· ἀλλὰ λέγε.

ΣΩ. Ὅρα δή· οὐ γάρ τοι εἴη ἂν θαυμαστὸν εἰ, ὥς περ μόγις[r] ἠρξάμην, οὕτω μόγις καὶ παυσαίμην.

[z] δὲ Up.—[a] οὐ θαυμάζεις Δ, θαυμάζεις ceteri: θαυμάζοις ς.—[b] ἐλπίδα ἔχων Up.—
μικρὸν
[c] οἶδ' p.—[d] μακρὸν U.—[e] τι H.—[f] πρότερον ΠF.—[g] αὐτὰ 𝔄ΔΠ, om p: ταυτὰ *ς.—[h] ἐρέσθαι ΔΠ, ἔρέσθαι U.—[i] τίν' Γ.—[j] ὅπου περ ἂν Up.—[k] σου F.—[l] ἀκούσει, ut solent, 𝔄ΔΠ et pr Γ.—[m] ἔφης 𝔄.—[n] εἰδέναι καὶ ἀκοῦσαι ς: sed καὶ om ΓΞΣΥBCF HUp et pr E, ἀκοῦσαι om Up.—[o] τε (addito rc ἂ) Γ: om p.—[p] : ἀκοῦσαι τί διανοοῦμαι: Ξ.—[q] καὶ ante ὡς om ς.—[r] περ καὶ μόγις 𝔄ΔΠ.—[s] οὖν τι λέγω Π.—

θαυμάζοις] Malim indic. modo legere *θαυμάζεις*. Steph.

θαυμάζοις] Ita Bas. 1. et Fic. *θαυμάζεις* legere mavult Steph. uti Ms. Bodl. Etw.

§. 3. *καὶ ἴσως γε*] Omittit *γε* Ms. Bodl. Etw.

πρότερός σοι] Ven. *πρότερόν σοι*. Sed adjectiva constat sæpenumero apud Græcos adverbiorum partes agere. Vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. 331. Ast.

αὐτὰ ταῦτ'] Ita Mss. tres. Vulgo *ταυτὰ ταῦτα*. Differunt autem hæc eo, quod *ταυτὰ ταῦτα* valet *eadem, quæ tu quoque dicis*, *αὐτὰ ταῦτα* *hæc ipsa, quæ tu ais*.—Mox apud Procl. *ὅπου περ ἂν ὦ*. Buttm.

ἐνοχλεῖς με ἀεὶ] Ciz. *ἐνοχλεῖς μοι*. Phavorin. Ἐνοχλῶ, Ἀττικῶς συντάσσεται αἰτιατικῇ, κοινῶς δὲ δοτικῇ. Quanquam promiscue construitur cum dativo et accusativo. Ast.

εἰδέναι, καὶ ἀκοῦσαι] *εἰδέναι, ἀκοῦσαι* Ms. Bodl. et Bas. 2. sed uterque perperam. Etw.

ὡς ἀκουσομένῳ] Particulam *γὰρ* post *ἀκουσομένῳ* videtur et Ficinus legisse. Sed *οὖν* etiam locum ibi habere possit. Steph.

εἰδέναι—ἀκουσομένῳ] Post *εἰδέναι* insertum olim legebatur *καὶ ἀκοῦσαι*: admodum inepte, post illud *ἀκούσει* et sequente *ἀκουσομένῳ*. Indicium autem adulteratæ lectionis hoc jam erat quod in longe maxima codicum parte legitur *εἰδέναι ἀκοῦσαι* sine *καί*. In textu autem Procli commentariis apposito importuna illa verba plane desunt. Recte itaque Bekk. omisit. Tum prius *καὶ* ante *ὡς*, omissum antea, ex omnibus nunc codd. et e Proclo adoptatum est. Buttm.

καὶ ὡς ἀκουσομένῳ] *καὶ* e Ven. Vind. et Bas. 2. reposuimus. Similiter Ficinus vertit, *ego enim tanquam exspectanti et auscultaturo id referam.* Ceterum ed. Bas. 2. verba legit ΑΛ. Ἀκοῦσαι τί διανοοῦμαι; ΣΩ. Καὶ ὡς ἀκ. etc. Ast.

εἴη ἂν] Ciz. *οἴει*. Ast.

ΑΛ. Ὦ 'γαθὲ λέγε·[s] ἀκούσομαι γάρ.

ΣΩ. Λεκτέον ἂν εἴη. χαλεπὸν μὲν οὖν πρὸς ἄνδρα οὐχ
ἥττονα ἐραστῶν[t] προσφέρεσθαι ἐραστῇ, ὅμως δὲ τολμητέον
φράσαι τὴν ἐμὴν διάνοιαν. [§. 4.] Ἐγὼ γάρ, ὦ Ἀλκι-
βιάδη, εἰ μέν σε ἑώρων ἃ νῦν δὴ διῆλθον[u] ἀγαπῶντά τε[v]
καὶ οἰόμενον δεῖν ἐν τούτοις καταβιῶναι, πάλαι ἂν[w] ἀπηλ-
λάγμην[x] τοῦ ἔρωτος, ὥς γε δὴ ἐμαυτὸν πείθω· νῦν δὲ ἕτερα II. 105.
αὖ κατηγορήσω διανοήματα σὰ[y] πρὸς αὐτὸν σέ, ᾧ καὶ
γνώσει ὅτι προσέχων γέ σοι τὸν νοῦν διατετέλεκα. δοκεῖς II. iii. 302.
γάρ μοι, εἴ τίς σοι εἴποι[z] θεῶν Ὦ Ἀλκιβιάδη, πότερον
βούλει ζῆν ἔχων ἃ[a] νῦν[b] ἔχεις, ἢ αὐτίκα τεθνάναι, εἰ[c] μή
σοι ἐξέσται μείζω κτήσασθαι; δοκεῖς[d] ἄν μοι ἑλέσθαι τε-
θνάναι. ἀλλὰ νῦν ἐπὶ τίνι δή ποτε ἐλπίδι ζῇς; ἐγὼ φράσω.[e]
ἡγεῖ, ἐὰν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς, τοῦτο
δὲ ἔσεσθαι μάλα ὀλίγων[f] ἡμερῶν, παρελθὼν δὲ[g] ἐνδείξεσθαι[h]

[t] ἐραστής p.—[u] διῆλθον 𝔄ΔΠUp et pr Υ.—[v] τε add 𝔄ΔΠ.—[w] πάλιν F.—[x] ἀπηλλάγην Up.—[y] σὰ om Up.—[z] εἴπῃ ΞΣΥBCFH.—[a] ἢ ἃ p, εἰ U.—[b] νῦν om F.—[c] εἰ... τεθνάναι om Δ.—[d] δοκεῖς 𝔄ΓΞΠΣΥBCHUp: δοκῇς *ς.—[e] φράζω ΓΣΥFH.—[f] ὀλίγων ἡμερῶν 𝔄ΔΠ: ἡμερῶν ὀλίγων *ς.—[g] οὖν 𝔄ΔΠ.—[h] ἐνδείξεσθαι 𝔄ΔΠ: ἐνδεί-

§. 4. διήλθομεν] Ciz. διῆλθον. Schol. Ciz. agnoscit διήλθομεν. Bas. 2. νῦν διήλθομεν. Ast.

εἴποι] Vind. et Bodl. εἴπῃ. Ast.

δοκῇς] For. δοκεῖς. Jungitur enim ἂν cum ἑλέσθαι. Sic paulo post, οὐκ ἂν αὖ δοκεῖς μοι ἐθέλειν. Steph.

δοκεῖς] Ita codd. opt. et plur. pro solœco δοκῇς. Partic. ἂν jungenda infinitivo hic ut mox 4. οὐκ ἂν αὖ μοι δοκεῖς ἐθέλειν. Buttm.

δοκεῖς ἄν μοι] Vid. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380. Schæfer. Melet. Crit. p. 60. Mox Vind. φράζω. Ast.

ἡμερῶν ὀλίγ.] Bekk. cum optimis Mss. ὀλίγων ἡμερῶν, atque sic etiam Proclus in scholiorum contextu. Schol. Ἰστέον, ὡς Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ ταῦτα διελέγετο πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων τῆς ἀρχῆς τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς αὐτοῦ ζωῆς, ὡς δηλοῖ τὸ ῥητόν. Ἀθήνησι γὰρ οἱ νέοι εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῄεσαν ὀκτὼ καὶ δέκα ἔτη γενόμενοι. δύο δὲ εἰς περιπόλους ἠριθμοῦντο, περιιόντες τὴν χώραν νυκτὸς, φυλακῆς ταύτης ἕνεκα καὶ γυμνασίας πολεμικῆς ἑαυτῶν. εἰκοστῷ δὲ ληξιαρχικῷ ἐνεγράφοντο γραμματείῳ, καθ' ὃ δὴ ἐκκλησιάζοντες παρελάμβανον καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, ἥτις καὶ λῆξις ἐκαλεῖτο, ὡς Πολυδεύκης ἐν ὀνομαστικοῖς. Vid. Poll. viii. 9. 23. et 25. Buttm.

δὲ ἐνδείξασθαι] Vel vocula δὲ pro δὴ posita est, vel potius illa locum hujus male occupat. Nec dubito quin ἐνδείξεσθαι reponi debeat. Steph.

δὲ ἐνδείξασθαι] Videtur tamen h. l. δὲ significare οὖν, quod resumit, vel redorditur sermonem, vel per paucissima interruptum. v. Abresch. Dil. Thuc. l. viii. 70. p. 780. cf. p. 40. Præcessit autem h. l. parenthesis. Ita Latinorum *igitur*, *ergo*. v. Ernest. Clav. Cic.—Quod vero Steph. conjicit, ἐνδείξεσθαι pro ἐνδείξασθαι, id sane melius contextui convenit. Gottl.

δὲ ἐνδείξασθαι] Ven. pro δὲ exhibet οὖν, quod Nürnberger recepit. Sed particula δὲ apodosin facit (v. Vater. ad Aristot. Rhet. p. 8. Weisk. de Pleonasm. p. 179. Hermann. ad Viger. p. 808.) præsertim parenthesi prægressa. Sic Phædon. p. 478. ed. Fisch. Xenoph. Anab. v. 5. 22. Hist. Græc. iv. 1. 14. Ast.

ἐνδείξασθαι] Steph. scribi malebat ἐνδείξεσθαι, falso; solet enim aoristus præteriti ita poni, ut actionem vel rem significet quoad tempus quidem indefinitam, per se vero definitam (quasi jam

Ἀθηναίοις ὅτι ἄξιος εἶ τιμᾶσθαι ὡς οὔτε Περικλῆς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν πώποτε γενομένων, καὶ τοῦτο ἐνδειξάμενος μέγιστον[i] δυνήσεσθαι ἐν τῇ πόλει, ἐὰν δ' ἐνθάδε μέγιστος ᾖς, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι,[j] καὶ οὐ μόνον ἐν[k] Ἕλλησιν ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις, ὅσοι ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν οἰκοῦσιν ἠπείρῳ. καὶ εἰ[l] αὖ σοι εἴποι[m] ὁ αὐτὸς οὗτος[n] θεὸς

ξασθαι *ς.—[i] μέγιστος γενήσῃ Up.—[j] ἕλλησι om pr E cum ς.—[k] ἐν om ΣΥ et pr Ξ.—[l] καὶ εἰ...γεγονέναι om p.—[m] εἴπῃ ΞΣΥC.—[n] οὗτος om U.—[o] ἔδει U.—[p] ἀσίην

præteritam), h. e. certam et indubitatam. Vulgaris quidem opinio, aoristum pro futuro poni posse, recte ab Hermanno (de Emend. Rat. Græc. Grammat. p. 189.) refutata est, sed quæ ipse hic vir eruditissimus de eo genere disputavit, mihi non satisfacere ingenue fateor. In locis enim Homeri, Epicteti et Joannis, quos laudavit, manifesta est hæc aoristi præteriti significatio. Il. Δ. 161. *Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.* Aoristum præsentis vides *τελεῖ* et aoristum præteriti *ἀπέτισαν*, igiturque res respectu temporis quidem indefinita, per se vero definita eaque tam certa significatur, ut jam acta fingatur esse. Sensus enim est: Etiamsi non statim Jupiter Trojanos punivit, tamen punit (non nunc, sed absolute) eos postea et illi pœnas dederunt, h. e. certo dant. Similis est Epicteti locus c. 60. *ἂν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας, καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι, παρέλιπες*: *si supra vires personam susceperis, et hanc male egisti* (h. e. *certo agis*) *et, quam sustinere poteras, neglexisti* (*certo negligis*). Et Joannis Evang. xv. 6. *ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω, ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη*, h. e. *qui in me non manserit, is ejectus est, ut palmes, et aruit*, pro *is certo ejicitur et arescit*. In hoc quoque aoristi præteriti usu nostra lingua cum Græca concordat. His adjiciamus Euripidis, qui feruntur, versus apud Justin. et Clement. *Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη, Τιμωρίαν ἔτισεν, ὧν ἦρξεν κακῶν.* Platon. Gorg. 511. D. *ἐὰν μὲν ἐξ Αἰγίνης δεῦρο σώσῃ, οἶμαι, δύ' ὀβολοὺς ἐπράξατο.* Eandem vim habent participia aoristorum præteritorum, quæ vulgo pro futuris poni existimantur, vid. Zeun. ad Viger. p. 343. Herm. p. 754. Locos præterea nonnullos Xenophontis et Platonis inspicere juvat. Xenoph. Œcon. vii. 8. *πολλὰ ὑπισχνουμένη μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς γενέσθαι, οἵαν δεῖ, se evasisse*, (h. e. *certo evadere* s. *evasuram esse*), *qualis deberet esse*. Ex his perspicitur, Schneiderum sine caussa offensum esse infinitivo aoristi, quem pro futuro positum esse censebat. Similiter Sympos. Platon. c. 30. *ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν, τί ἐρᾷ; Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι, γενέσθαι αὑτῷ.* Phædon. p. 279. Fisch. *πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ, οἷ ἐγὼ πορεύομαι, ἱκανῶς ἐκεῖ, εἴπερ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο* cet. p. 282. *οἷ ἀφικομένοις ἐλπίς ἐστιν, οὗ διὰ βίου ἤρων, τυχεῖν.* Euthyd. 278. C. *ἐφάτην γὰρ ἐπιδείξασθαι τὴν προτρεπτικὴν σοφίαν.* Sic in hoc ipso capite infra legitur: *ὥσπερ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις, ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι* cet. et in Sympos. c. 20. *μέλλοντος ἐπιδείξασθαι σαυτοῦ λόγους*. Ast.

παρελθὼν οὖν] Vulgo *παρελθὼν δέ*. Commodius *οὖν*, quo sicut Latino *igitur, ergo* (v. Ernest. Clav. Cic.) oratio post parenthesin resumitur, præeunte Nurnb. reposui e Mss. 3. unde demum adoptavi futurum *ἐνδείξεσθαι* pro vulgato *-ασθαι*, quamvis post illa *ἐὰν παρέλθῃς* aoristum etiam futuri locum tenere poterat. Schol. *Τὸ ἐνδειξάμενος ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ τάττει, τὸ δὲ ἐπιδειξάμενος ἐπὶ τοῦ ἀποτάδην*, h. e. de eo quod *directe, re ipsa* ostenditur. Buttm. qui sic in Addend. 'Conf. Meno. §. 15. ubi rogat Socratem Meno, ut velit *ἐνδείξασθαι εἰ ἔχει ὥσπερ λέγει*, quod simpliciter valet *διδάσκειν, demonstrare*: Socrates autem puerum illum provocari jubet *ἵνα ἐν τούτῳ ἐπιδείξηται*. Conf. etiam Alcib. II. §. 17.'

ἄλλοις· καὶ οὐ μόνον] γρ. *ἄλλοις Ἕλλησι· καὶ οὐ μόνον*. Steph.

καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. καὶ οὐ μόνον] Ita Ms. Bodl. Bas. 1. Fic. *τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι* Bas. 2. Etw.

ἄλλοις Ἕλλησι] Vocem postremam e Bas. 2. et Ciz. apposuimus. Ast.

ὅτι αὐτοῦ σε δεῖ[o] δυναστεύειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, διαβῆναι δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν[p] οὐκ ἐξέσται σοι οὐδὲ ἐπιθέσθαι τοῖς ἐκεῖ πράγμασιν, οὐκ ἂν αὖ μοι δοκεῖς[q] ἐθέλειν οὐδὲ ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν, εἰ μὴ ἐμπλήσεις[r] τοῦ σοῦ ὀνόματος καὶ τῆς σῆς δυνάμεως πάντας[s] ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀνθρώπους· καὶ οἶμαί σε πλὴν Κύρου καὶ Ξέρξου[t] ἡγεῖσθαι οὐδένα ἄξιον λόγου γεγονέναι. ὅτι μὲν οὖν ἔχεις[u] ταύτην τὴν ἐλπίδα, εὖ οἶδα καὶ[v] οὐκ εἰκάζω. [§. 5.] Ἴσως ἂν οὖν[w] εἴποις, ἅτε[x] εἰ- II. iii. 303.
δὼς ὅτι[y] ἀληθῆ λέγω, Τί δὴ οὖν, ὦ Σώκρατες, τοῦτ'[z] ἐστί σοι πρὸς λόγον[a] ὃν ἔφησθα ἐρεῖν, διὸ[b] ἐμοῦ οὐκ ἀπαλλάττει;[c] ἐγὼ δὲ[d] σοί γε ἐρῶ, ὦ φίλε παῖ Κλεινίου καὶ Δεινομάχης.[e] τούτων γάρ σοι ἁπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτεθῆναι[f] ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον· τοσαύτην ἐγὼ δύναμιν οἶμαι[g] ἔχειν εἰς τὰ σὰ πράγματα καὶ εἰς σέ. διὸ δὴ καὶ πάλαι οἶμαί[h] με[i] τὸν θεὸν οὐκ ἐᾶν[j] διαλέγεσθαί σοι,[k] ὃν ἐγὼ περιέμενον ὁπηνίκα ἐάσει.[l] ὥς περ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις

𝔄ΔΠ.—[q] μοι δοκεῖς 𝔄ΓΔΞΠΒCΗ, μοι δοκῇς ΣΥU: δοκεῖς μοι *ς.—[r] ἐμπλήσῃς Η.—[s] πάντως U.—[t] ἐξέρξου Η.—[u] ἔχεις post ἐλπίδα ponunt ΕFς.—[v] καὶ om Γ.—[w] οὖν ἂν Ες.—[x] οὔτε p.—[y] ὡς Up.—[z] τοῦτ' Γ.—[a] πρὸς τὸν λόγον Ξ.—[b] δι' ὃν ΞΣ
η
ΥΗ et γρ ΒC.—[c] ἀπαλλάττει 𝔄, ἀπαλλάττει Γ: ἀπαλλάττῃ cum *ς corr Υ.—[d] δέ
εν
𝔄ΔΠ: δή *ς.—[e] δεινομαχης ΥΒC, δεινομένης 𝔄ΓΔUp, δειμενάχης Σ, δεινομενάχης Ξ.—[f] ἐπιθεῖναι Up.—[g] ἐγὼ δύναμιν οἶμαι 𝔄ΔΠ, οἶδα ἐγὼ δύναμιν F: ἐγὼ οἶμαι δύναμιν *ς.—[h] οἴομαί 𝔄ΔΠ.—[i] με om Up.—[j] ἂν U.—[k] σε Γ.—[l] ἐάσῃ ΓU.—[m] ἐνδεί-

ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν] Vid. Matthiæ not. ad Homer. Hymn. p. 64. Ast.

§. 5. *ὃν ἔφησθα*] Sic omnes præter Ven. Ξ. et ed. Bas. 2. unde Astius recepit articulum, *τὸν λόγον*: cujus sententiæ accedo. Nam quod dicas fortasse, *λόγον ὃν* esse pro *ὃν λόγον*, id non satisfaciat sine exemplis; qualibus Heindorfius quoque, qui vulgatam hujus loci, non diserte tamen, tuetur ad Protag. §. 36. destitutus fuisse videtur. Buttm.

διὸ ἐμοῦ] *δι' ὃν ἐμοῦ* Ms. Bodl. Etw. Malim *διότι*, et post *πρὸς* addere articulum *τόν*. Schneid. Fortasse: *δι' ὃ* loco *διὰ τί*. Biest.

δι' ὃν ἐμοῦ] Hanc scripturam suppeditant Bodl. et Vind. Mox Bas. 2. *τῶν ἁπάντων*. Dein Ciz. *ἀδύνατόν ἐστι*, quod necessarium non est; solent enim adjectiva *ἕτοιμος*, *δυνατὸς*, *ἱκανὸς*, sine verbo substantivo poni. Ast.

Δεινομάχης] Nomen matris Alcibiadis in Mss. nonnullis scriptum est *Δεινομένης*, quæ tamen varietas infra ad §. 40. non affertur. Buttm.

ἐπιτεθῆναι] Apud Proclum est *ἐπιθεῖναι*: Ficinus: *has cogitationes tuas ad optatum finem perducere absque me minime potes.* Eundem autem vulgatæ quoque sensum esse, Matth. (Gr. Gr. §. 532. not. 2.) non credo: nam diversum est hoc nostrum: *harum tibi cogitationum finis* (liceat enim Græca verba pressius imitari) *imponi non potest.* Et in hac quidem sententia commodior genitivus casus mihi videtur: activa dativo ægre careret. Il. T. 107. *Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.* Buttm.

οἴομαι] Sic pro vulg. *οἶμαι* hic recte Mss. 3. Hic enim Socrates opinionem suam profert de numinis illius consilio, in paulo superiori *οἶμαι* autem suam de se ipso persuasionem. Buttm.

ὃν περιέμενον] Mendosus hic locus

ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι[m] ὅτι αὐτῇ παντὸς[n] ἄξιος εἶ, ἐνδειξάμενος δὲ[o] οὐδὲν ὅ τι οὐ παραυτίκα δυνήσεσθαι, οὕτω[p] κἀγὼ[q] παρὰ σοὶ ἐλπίζω μέγιστον δυνήσεσθαι ἐνδειξάμενος ὅτι παντὸς ἀξιός[r] εἰμί σοι[s] καὶ οὔτ' ἐπίτροπος οὔτε συγγενὴς[t] οὔτε ἄλλος οὐδεὶς ἱκανὸς παραδοῦναι τὴν δύναμιν ἧς

ξασθαι...δυνήσεσθαι om 𝔄ΔΠ.—[n] πάντα F.—[o] omisi ὅτι cum Up.—[p] οὕτω...δυνήσεσθαι om p.—[q] κἀγὼ...παντὸς] καὶ αὐτὸς U.—[r] παντὸς ἄξιός 𝔄ΔΠ : παντὸς μᾶλλον ἄξιός *ς.—[s] σοι add 𝔄ΔΠ.—[t] συνεργός τις Up.—[u] τοῦ add 𝔄ΔΠUp.—[v] οὖν

non est, ut quidam est suspicatus : sed ita dicitur ὃν περιέμενον ὁπηνίκα ἐάσει, ut diceretur, περιμένω σε ὁπηνίκα ἐάσεις, pro περιμένω ὁπηνίκα σὺ ἐάσεις. Steph.

ἐν τῇ πόλει] Malim ἐν omissum. Sed hoc leve et dubium. Illud certum puto, ὅτι ante οὐδὲν delendum esse, utpote ex sequenti ὅ τι natum. Sic volunt leges grammaticæ, et usus Platonicus, ut videre licet in antecedentibus et quæ sequuntur. Schneid.

ἐν τῇ πόλει] Præpositio ἐν Schneiderum offendit, sine causa. Est enim *coram, inter, apud,* (int. *cives,* pro quibus urbs posita est). Xenoph. Cyrop. viii. 5. 12. Κῦρος—εὐκλεεῖς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησεν. 7. 3. δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. Diodor. Sic. xi. 12. προτεθείσης δὲ βουλῆς ἐν τοῖς τῶν νεῶν ἡγεμόσι περὶ τῆς ναυμαχίας. Sic enim h. l. malim præpositionem ἐν intelligere, quam cum Wolfio (ad Xenoph. Histor. Græc. i. 1. 20. p. 114. ed. Schneid.) abundantiam ipsius statuere. Ast.

ἐνδείξασθαι] Scribendum potius ἐνδείξεσθαι, ut sequitur δυνήσεσθαι, quod pendet ab iisdem verbis, ἐλπίδας ἔχεις : et rursum, ἐλπίζω δυνήσεσθαι. Steph.

ὅτι] Post ὅτι subaudienda sunt hæc verba (ex præcedentibus repetita) αὐτῇ παντὸς ἄξιος εἶ. Verum satis erat dixisse, ἐνδειξάμενος δέ : ideoque non immerito suspicetur quispiam a librario per imprudentiam repetitam fuisse particulam ὅτι, recordante præcedentium verborum, ἐνδείξασθαι ὅτι αὐτῇ &c. Steph.

ἐνδείξασθαι] Verba ἐνδείξασθαι usque ad prius istud δυνήσεσθαι desunt in Mss. 3. cujus omissionis nullum neque ὁμοιοτέλευτον neque ὁμοιόαρκτον causa est. Immo his omissis, ut quæ ex superioribus (4. c.) menti audientis sponte recurrunt, cum elegantia et perspicuitate brevior sermo evadit hic : ὥσπερ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει, οὕτω κἀγὼ παρὰ σοὶ ἐλπίζω μέγιστον δυνήσεσθαι ἐνδειξάμενος ὅτι παντὸς ἄξιός εἰμί σοι. Hanc itaque veram scriptoris manum, cetera non interpretamentum, sed male seduli alicujus supplementum esse censeo, antiquum tamen illud, cum Proclus quoque habeat. Ceterum in his verbis aoristum ἐνδείξασθαι mendo carere docuimus ad Crit. §. 14. molestum autem ὅτι ante hæc οὐδὲν ὅ,τι οὐ præeuntibus Proclo et Bekkero omittere poteramus, sed nunc quoque retinuimus ob alia hujus anacoluthiæ exempla quæ collegit Heind. ad Phædo. §. 19. Buttm.

ὅτι οὐδὲν] ὅτι ante οὐδὲν delendum esse Schneider opinabatur, utpote ex sequenti ὅ τι natum, sed abundanter sic ὅτι poni, innumera exempla docent. Vid. Maittair. Gr. L. D. p. 98. ed. Sturz. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. p. 116. ad Viger. p. 191. Fischer. ad Plat. Phædon. p. 261. Lexic. Xenoph. v. iii. p. 346. Ita malim hunc locum capere, quam ὅτι cum οὐδὲν intellecto ἐστὶ conjungere, etsi plena nonnunquam formula οὐδείς ἐστιν, ὅστις οὐ reperiatur, v. c. apud Xenoph. Hist. Gr. vii. 5. 26. Οὐδὲν ὅ τι οὐ conjunctim est *nihil non*, h. e. *omnia*, Thucyd. iii. 81. Phædon. p. 495. ed. Fisch. Protagor. 317. C. 323. B. Hipp. M. 299. A. Herm. ad Viger. p. 709. Lex. Xenoph. v. iii. p. 356. Ast.

οὐ παραυτίκα] ὅτι παραυτίκα Ms. Bodl. Etw.

παντὸς ἄξιος] Ita Bekk. cum optimis Mss. cum olim legeretur παντὸς μᾶλλον ἄξιος, sine σοι, et cum voce importuna μᾶλλον, quam per incogitantiam librarii, formulam παντὸς μᾶλλον in animo habentis irrepsisse puto. Est autem mendosa ista scriptura etiam in textu Procli commentariis inserto, in quo proxime subsequentia ita leguntur : καὶ οὔτε ἐπίτροπος οὔτε σύνεργός τις ἄλλος οὐδεὶς κ. τ. λ. Buttm.

μετὰ τοῦ θεοῦ] Articulum e Ven. et Ciz. reposuimus. Ast.

ἐπιθυμεῖς πλὴν ἐμοῦ, μετὰ τοῦ[u] θεοῦ μέντοι. νεωτέρῳ μὲν οὖν[v] ὄντι σοι καὶ πρὶν τοσαύτης ἐλπίδος γέμειν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,[w] οὐκ εἴα ὁ θεὸς διαλέγεσθαι, ἵνα μὴ μάτην[x] διαλεγοίμην· νῦν δὲ ἐφῆκε·[y] νῦν γὰρ ἄν μου ἀκούσαις. II. 106.

§. 6. ΑΛ. Πολύ γέ μοι,[z] ὦ Σώκρατες,[a] νῦν ἀτοπώτερος αὖ[b] φαίνει, ἐπειδὴ ἤρξω λέγειν, ἢ ὅτε[c] σιγῶν εἵπου· καί τοι[d] σφόδρα γε[e] ἦσθ'[f] ἰδεῖν καὶ τότε τοιοῦτος. εἰ μὲν οὖν II. iii. 304. ἐγὼ ταῦτα[g] διανοοῦμαι ἢ μή, ὡς ἔοικε, διέγνωκας, καὶ ἐὰν μὴ φῶ, οὐδέν μοι ἔσται πλέον πρὸς τὸ πείθειν σε. εἶεν. εἰ δὲ δὴ ὅτι μάλιστα ταῦτα διανενόημαι, πῶς διὰ σοῦ μοι ἔσται καὶ ἄνευ σοῦ οὐκ ἂν γένοιτο; ἔχεις λέγειν;[h]

ΣΩ. Ἆρα ἐρωτᾷς εἴ[i] τινα ἔχω εἰπεῖν λόγον μακρόν,[j] οἵους δὴ ἀκούειν εἴθισαι; οὐ γάρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἐμόν. ἀλλ' ἐνδείξασθαι μέν σοι, ὡς ἐγῷμαι, οἷός[k] τ' ἂν εἴην[l] ὅτι[m] ταῦθ'[n] οὕτως ἔχει,[o] ἐὰν ἓν μόνον μοι ἐθέλῃς[p] βραχὺ ὑπηρετῆσαι.

om F.—[w] ὡς ἐμοὶ δοκεῖ om p.—[x] ταύτην p.—[y] ἀφῆκε p.—[z] γ' ἐμοὶ U.—[a] ὦς F.—[b] αὖ add ℨΔΠ.—[c] ὅτι Υ.—[d] καίτοίγε Π.—[e] γε om ΞΣΥ.—[f] ἦσθ' ΔΠ: ἦσθα *ς.—[g] τοιαῦτα Up.—[h] ἔχεις τι λέγειν p.—[i] ἢ p.—[j] λόγον μακρὸν εἰπεῖν Γ.—[k] οἷόν p.—[l] εἴη Up.—[m] ὅτι om p.—[n] ταῦθ' Γ.—[o] ἔχει om Σ.—[p] ἐθέλῃς ℨΔΠ: ἐθελήσῃς

οὐκ εἴα ὁ θεὸς—νῦν δὲ ἐφῆκε] Atqui genius ille Socratis nunquam ipsum ad agendum impellebat, tantum a proposito repellebat. Quod et aliunde constat et ab ipso dicitur Theage p. 128. D. Ἀεί μοι σημαίνει, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπήν· προτρέπει δὲ οὐδέποτε. Sed scripsit auctor ἀφῆκε. Heusd.

ἐφῆκε] ἐφῆκε non est *impulit*, sed *permisit, concessit.* Polit. iii. 3. viii. 7. Tim. 59. D. Protag. 338. A. ἀλλ' ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις. Vide Sturz. Lex. Xenoph. vol. ii. p. 431. Ast.

ἐφῆκε] ἀφῆκε in Procli libris inter varias lectiones est: sed vid. ibi Creuzer p. 161. qui apte etiam admonet præcepti Grammatici in Append. Sturziana ad Etymol. Gud. p. 635. l. 55. τὸ γὰρ ἐφίημι διπλῆν ἐν ἑαυτῷ περιορίζει σημασίαν. ἐφίημι γὰρ τὸ προτρέπω καὶ ἐνδίδωμι, ὡς τὸ ἐφίημί σοι λέγειν. Vid. Sturz. Lex. Xenoph. in v. Firmari autem potest vulgata lectio etiam ex Prisciano l. c. ubi mendosum ἔφη non modo in Græcis legitur, sed hæc quoque sine varietate additur interpretatio, *nunc*, inquit, *nunc enim me audias.* Cf. Crit. §. 13. quanquam ibi in uno cod. Par. H. est ἀφιέντων: contra ibid. §. 9. ubi ἀφιέντων magis proprie dictum, unus tamen codex habet ἐφιέντων, neque hoc ibi male. Buttm.

§. 6. *ἀτοπώτερος*] ἄτοπος, *insolens, mirus*, Crit. §. 2. Sæpe etiam usurpatur in deteriorem sensum, *absurdus, ineptus.* Isocr. Panath. τάχ' οὖν ἄν τινες ἄτοπόν με εἶναι φήσειαν· ἐγὼ δὲ οὐδὲν τούτων ἄλογον οἶμαι ποιεῖν. Buttm.

εἶεν] Memor esse debebam hujus loci ad Men. §. 7. extr. Hic enim certe vox εἶεν alteri collocutori tribui non potest; et continuatur sermo ipsis his εἰ δὲ δή—, quæ illic etiam leguntur. Ut nunc, eandem esse illius quoque loci et alterius in Cratylo rationem, confidenter pronuntiem. Buttm.

οὐ γάρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἐμόν] Non ex Sophistarum more equidem ago. Nam ἡσυχίως ἐν μέρει ἀποκρίνεσθαι καὶ ἔρεσθαι ἧττον αὐτοῖς ἔνι ἢ τὸ μηδέν. Theæt. c. 27. ed. Fisch. Et Plato eos semper μακροὺς λόγους εἰπόντας inducit, ut Thrasimachum in lib. de Repub. Protagoram in Theæt. c. 20. Gorgiam etc. Nurnb.

ΑΛ. Ἀλλ' εἴ γε δὴ μὴ χαλεπόν τι λέγεις τὸ ὑπηρέτημα, ἐθέλω.

ΣΩ. Εἰ χαλεπὸν δοκεῖ τὸ ἀποκρίνεσθαι[q] τὰ ἐρωτώμενα.

ΑΛ. Οὐ χαλεπόν.

ΣΩ. Ἀποκρίνου δή.

ΑΛ. Ἐρώτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὡς διανοουμένου[r] σου[s] ταῦτα ἐρωτῶ, ἅ φημί[t] σε[u] διανοεῖσθαι;[v]

ΑΛ. Ἔστω, εἰ βούλει, οὕτως, ἵνα καὶ εἰδῶ ὅ τι καὶ[w] ἐρεῖς.

§. 7. ΣΩ. Φέρε δή· διανοεῖ γάρ, ὡς ἐγώ φημι, παριέναι συμβουλεύσων[x] Ἀθηναίοις[y] ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου.
II. iii. 305. εἰ οὖν μέλλοντός σου ἰέναι ἐπὶ τὸ βῆμα λαβόμενος ἐροίμην Ὦ Ἀλκιβιάδη, ἐπειδὴ περὶ τίνος Ἀθηναῖοι διανοοῦν-

*ς.—[q] ἀποκρίνεσθαι 𝔄Δ: ἀποκρίνασθαι *ς.—[r] διανοούμενον F.—[s] σου om EF.—[t] ἀφίημι Γ.—[u] σοι corr Γ.—[v] διανοεῖσεσθαι Δ.—[w] καὶ om 𝔄ΔΠUp.—[x] συμβουλεύ-

μόνον μοι ἐθελήσῃς] Ciz. *μόνον ἐθέλῃς*. Ast.

ἦ χαλεπὸν] Legitur vulgo Εἰ *χαλεπόν*: quæ est elliptica responsio facilis intellectu post alterius interrogationem qualis hic foret ista: Ἀλλ' *ἦ χαλεπὸν λέγεις τὸ ὑπηρέτημα*; Resp. Εἰ *χαλεπὸν τὸ ἀποκρίνεσθαι*. Sed post hujusmodi sermonem, Ἀλλ' *εἰ μὴ χαλεπὸν λέγεις, ἐθέλω ὑπηρετῆσαι*, nemini in mentem venire potest respondere: Εἰ *χαλεπὸν τὸ ἀποκρίνεσθαι*: ut scilicet ex negativa quæ præcedit hypothesi mente repetatur *χαλεπόν ἐστιν* idque in negationem convertatur. Contra una consentanea loquendi forma hic est directa interrogatio; ad eamque solam recte respondetur nudo hoc *οὐ χαλεπόν*. Jam cum in antiquissimis æque atque in recentissimis libris susque deque habeatur distinctio inter *ἦ, ἤ, εἰ*: reponere hic *ἦ* eo minus dubitavi, cum manifestius idem mendum in omnibus itidem Mss. recurrat infra §. 12. ubi vide. Ficinus nostro loco: *Num difficile tibi videtur—respondere?* Buttm.

τὰ ἐρωτώμενα] *τὰ ἐρωτήματα* Ms. Bodl. Etw.

ἵνα καὶ εἰδῶ, ὅ τι καὶ ἐρεῖς] Ciz. omittit alterum *καὶ*, male; sensus est enim, *ut nimirum sciam, quid tandem dicturus sis*. Vide quæ exposuimus de particula *καὶ* in Ephemerid. Liter. Landishut. t. i. fasc. ii. p. 108. Ast.

καὶ ἐρεῖς] Duplex istud *καὶ* ad nostrum sane sensum redundat, nihilo secius tamen et quamvis optimi codd. posterius omittant, utrumque servandum est. Nam uti de priori neminem vel mediocriter versatum in his litteris dubitaturum puto, ita posterius etiam seorsim sat multis exemplis defenditur. Est enim idem illud *καὶ*, quod ad intensionem studii cognoscendi indicandam interrogativis adjungitur: *τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν;—τίνος δὲ καὶ ἔστι*; et sim. vid. Heind. ad Theæt. §. 6. neque minus relativis: Legg. vii. p. 821. E. *λέγ' ὅ,τι καὶ φῇς, ὦ ξένε*: et in eadem, quam hic habemus, formula posterius tantummodo *καὶ* positum est Herodoto ii. 114. *ἵνα εἰδῶ, ὅ,τι κοτὲ καὶ λέξει*. Buttm.

§. 7. *διανοῇ γὰρ*] *διανοοῦ γὰρ* Ms. Bodl. Etw.

ἐπειδὴ περί τινος] For. *ἐπειδὴ περὶ τίνος* scribendum est hoc sensu; *τί ἐστι περὶ οὗ ἐπειδὴ* Ἀθ. *διαν. βουλεύεσθαι, ἀνίστασαι συμβουλεύσων*; (ut paulo post [§. 9.] dicit *ὅταν οὖν περὶ τίνος βουλεύωνται*, pro *τί οὖν ἐστι περὶ οὗ ὅταν βουλεύωνται*.) Quod si retinendo *περί τινος*, præfigatur *καὶ* verbo *ἀνίστασαι*, ne sic quidem cohærebunt satis quæ sequuntur. Steph.

ται βουλεύεσθαι, ἀνίστασαι συμβουλεύσων; ἆρ' ἐπειδὴ περὶ ὧν σὺ[z] ἐπίστασαι βέλτιον ἢ οὗτοι; τί ἂν ἀποκρίναιο;[a]

ΑΛ. Εἴποιμ' ἂν δή που, περὶ ὧν οἶδα[b] βέλτιον ἢ οὗτοι.

ΣΩ. Περὶ ὧν ἄρ' εἰδὼς τυγχάνεις, ἀγαθὸς ξύμβουλος εἶ.

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνον οἶσθα ἃ παρ'[c] ἄλλων ἔμαθες ἢ αὐτὸς ἐξεῦρες;

ΑΛ. Ποῖα γὰρ ἄλλα;

ΣΩ. Ἔστιν οὖν ὅπως ἄν ποτε ἔμαθές τι ἢ ἐξεῦρες μήτε[d] μανθάνειν ἐθέλων μήτε αὐτὸς ζητεῖν;

ΑΛ. Οὐκ ἔστιν.

ΣΩ. Τί δέ; ἠθέλησας ἂν ζητῆσαι ἢ μαθεῖν ἃ ἐπίστασθαι ᾤου;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἃ ἄρα[e] νῦν τυγχάνεις ἐπιστάμενος, ἦν χρόνος ὅτε[f] οὐχ ἡγοῦ εἰδέναι;

ΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἅ γε μεμάθηκας, σχεδόν τι καὶ ἐγὼ[g] οἶδα· εἰ δέ τι ἐμὲ λέληθεν, εἰπέ. ἔμαθες γὰρ δὴ[h] σύ γε[i] II. iii. 306.
κατὰ μνήμην τὴν[j] ἐμὴν[k] γράμματα καὶ κιθαρίζειν καὶ παλαίειν· οὐ γὰρ δὴ αὐλεῖν γε ἤθελες μαθεῖν. ταῦτ'

οντος Γ.—[y] ἀθηναίοις...μέλλοντος om Γ.—[z] σοι F.—[a] ἀποκρίναι H.—[b] σὺ ἐπίστασαι Σ.—[c] ἅ περ p.—[d] μήτε...μήτε] μήποτε...μήποτε EF.—[e] ἃ ἄρα 𝔄ΔΠ : ἆρ' ἃ *ϛ.—[f] ὅτι Π.—[g] αὐτὸς Up.—[h] δὴ om Eϛ.—[i] γε om Up.—[j] τὴν add 𝔄ΔΠ.—[k] ἐμὴν

ἐπειδὴ περί τινος] Torsit Stephanum hic, sicut interpretes τὸ ἐπειδὴ alias, veluti in Phædone c. 47. ad quem locum v. Fischer. et Animadverss. nostras, p. 77. Hoc quidem loco non displicet analysis Stephaniana; ut paullo post dicit c. 4. ὅταν οὖν περὶ τίνος βουλεύωνται, pro, τί οὖν ἐστι περὶ οὗ ὅταν βουλεύωνται. Talis breviloquentia in interrogationibus Platoni est propria. Gottl.

τίνος] Sic pro vulg. olim τινὸς recte Steph. Buttm.

ἀνίσταται συμβουλεύσων] ἀνίστασαι τοῦ συμβουλεύσειν Ms. Bodl. Etw.

μήτε μανθάνειν] μήποτε μανθάνειν Ms. Bodl. Etw.

τί δέ;] Apud solum Proclum hic est τί δαί; Buttm.

καὶ ἐγὼ οἶδα] Procl. καὶ αὐτὸς οἶδα. Buttm.

γὰρ σύ γε] γρ. γὰρ δὴ σύ γε. Steph. Et sic Bas. 2. et Ven. Ast.

οὐ γὰρ δὴ αὐλεῖν γε ἤθελες] Ciz. αὐλεῖν δέ γε οὐκ ἤθελες. Ast.

οὐ γὰρ—αὐλεῖν ἤθελες] Fusius Alcibiadis odium, quo tibiam persequebatur, enarrat Plutarch. in illius vita c. 2. ubi inter alia: τὸ δ' αὐλεῖν, inquit, ἔφευγεν ὡς ἀγεννὲς καὶ ἀνελεύθερον. Ged.

ἐστὶν ἃ σὺ ἐπίστασαι, εἰ μή πού τι μανθάνων ἐμὲ λέληθας· οἶμαι δέ γε,[l] οὔτε νύκτωρ οὔτε μεθ'[m] ἡμέραν ἐξιὼν ἔνδοθεν.

ΑΛ. Ἀλλ' οὐ[n] πεφοίτηκα εἰς ἄλλων ἢ τούτων.

II. 107. §. 8. ΣΩ. Πότερον οὖν, ὅταν περὶ γραμμάτων Ἀθηναῖοι βουλεύωνται, πῶς ἂν ὀρθῶς γράφοιεν, τότε ἀναστήσει[o] αὐτοῖς συμβουλεύσων;[p]

ΑΛ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλ' ὅταν περὶ κρουμάτων ἐν λύρᾳ;

ΑΛ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν οὐδὲ περὶ παλαισμάτων γε[q] εἰώθασι βουλεύεσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ΑΛ. Οὐ μέντοι.

ΣΩ. Ὅταν οὖν περὶ τίνος βουλεύωνται;[r] οὐ γάρ που ὅταν γε περὶ οἰκοδομίας.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οἰκοδόμος γὰρ ταῦτά γε σοῦ βέλτιον συμβουλεύσει.[s]

ΑΛ. Ναί.[t]

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ὅταν περὶ μαντικῆς βουλεύωνται;

ΑΛ. Οὔ.

ΣΩ. Μάντις γὰρ αὖ[u] ταῦτ'[v] ἄμεινον[w] ἢ σύ.

ΑΛ. Ναί.[x]

II. iii. 307. ΣΩ. Ἐάν τέ[y] γε σμικρὸς ἢ[z] μέγας ᾖ, ἐάν τε καλὸς ἢ αἰσχρός, ἔτι τε γενναῖος ἢ ἀγεννής.[a]

om Up.—[l] δέ γε οὔτε 𝔄ΔΠ, δὲ οὔτε ΓF : δὲ οὔτε γε *ς.—[m] γε μεθ' U.—[n] ἄλλου p.—[o] ἀναστήσει 𝔄 et pr Γ.—[p] συμβουλεύων ΣΥBCH.—[q] γε om F.—[r] βούλωνται 𝔄ΔΠ.—[s] βουλεύσει U.—[t] ναί; ναί F.—[u] ἂν 𝔄.—[v] ταῦτ' Γ.—[w] ἀμείνων U.—[x] ναὶ om U.—[y] τι F.—[z] καὶ 𝔄ΔΠ.—[a] ἀγεννὴς 𝔄ΓΔΞΠΣΥBC et qui in hac voce desinit,

οὔτε γε νύκτωρ] οὔτε νύκτωρ Ms. Bodl. Etw.

§. 8. συμβουλεύσων] συμβουλεύων Ms. Bodl. mox deest γε in Ms. Bodl. Etw.

ἄμεινον] Apud Procl. ἀμείνων, quod possit blandiri: sed melius refertur oratio ad συμβουλεύσει: conf. mox ἡ συμβουλή. Buttm.

ἀγενὴς] Sic corrigendum est. Voci γενναῖος opponitur ἀγενὴς, quod *natales et genus respicit*, sicuti ἀγεννὴς *ad animum refertur*. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 310. Fischer. ad Platon. Euthyphr. p. 9. Ast. Neque sane de posteriori hujus præcepti parte dubitare nos sinit locus Aristoph. Pac. 748. — καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ. Sed ἀγενὴς de non generoso scribendum esse id neque metrice neque ex antiquioris grammatici præcepto probatur. Immo perquam est probabile, sicut γενναῖος, ita ἀγεννὴς

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Εἰδότος[b] γάρ, οἶμαι, περὶ ἑκάστου ἡ συμβουλή, καὶ οὐ πλουτοῦντος.

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ἀλλ' ἐάν τε πένης ἐάν[c] τε πλούσιος ᾖ ὁ παραινῶν, οὐδὲν διοίσει[d] Ἀθηναίοις ὅταν περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει βουλεύωνται,[e] πῶς ἂν ὑγιαίνοιεν, ἀλλὰ ζητήσουσιν[f] ἰατρὸν εἶναι τὸν σύμβουλον.

§. 9. ΑΛ. Εἰκότως[g] γε.

ΣΩ. Ὅταν οὖν περὶ τίνος σκοπῶνται, τότε σὺ ἀνιστάμενος ὡς συμβουλεύσων ὀρθῶς ἀναστήσει;[h]

ΑΛ. Ὅταν περὶ τῶν ἑαυτῶν πραγμάτων, ὦ Σώκρατες.[i]

ΣΩ. Τῶν περὶ ναυπηγίας λέγεις, ὁποίας τινὰς χρὴ αὐτοὺς[j] τὰς ναῦς ναυπηγεῖσθαι;

ΑΛ. Οὐκ ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ναυπηγεῖν γάρ, οἶμαι, οὐκ ἐπίστασαι. τοῦτ' αἴτιον ἢ ἄλλο τι;

ΑΛ. Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο.

ΣΩ. Ἀλλὰ περὶ ποίων τῶν ἑαυτῶν[k] λέγεις πραγμάτων ὅταν βουλεύωνται;

ΑΛ. Ὅταν περὶ πολέμου, ὦ Σώκρατες, ἢ περὶ εἰρήνης ἢ ἄλλου[l] του τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων.

ΣΩ. Ἆρα λέγεις ὅταν βουλεύωνται πρὸς τίνας χρὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι καὶ τίσι πολεμεῖν καὶ τίνα τρόπον; II. iii. 308.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Χρὴ δ' οὐχ[m] οἷς βέλτιον;

ΑΛ. Ναί.

H.—[b] εἰδότος...οὐ om Υ.—[c] ἂν 𝔄ΔΠ.—[d] δεήσει F et pr E.—[e] βούλωνται 𝔄ΔΠ.—[f] ζητοῦσιν 𝔄ΓΔp et pr Π.—[g] εἰκότως...58, 9. λέγεις om Up.—[h] ἀναστήσει 𝔄 et pr Γ.—[i] ὦ σώκρατες πραγμάτων Es.—[j] αὐτὰς F.—[k] ἑαυτοῦ Δ.—[l] ἢ ἄλλου 𝔄ΔΠ :

quoque utraque relatione dixisse Atticos. Neque tamen est quod formam ἀγενής suspectam reddat nobis; cum εὐγενής utraque significatione probum sit. Buttm.

§. 9. ἢ ἄλλου τοῦ] Sic Ciz. Vulgo ἢ περὶ ἄλλου του. Scripsi vero τοῦ (h. e. τινὸς), quia post ἄλλου paroxytonum τοῦ monosyllabum, circumflexa syllaba constans, inclinari non potest. Vid. Hermann. de Emend. Rat. Gr. Gramm. p. 71. Ast.

χρὴ δ', οἷς βέλτιον] Ven. χρὴ δ' οὐχ, οἷς βέλτιον, quod, interrogative positum, locum habere potest. Attamen etiam Ficinus vulgarem scripturam expressit. Ast.

ΣΩ. Καὶ τότε ὁπότε βέλτιον;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τοσοῦτον χρόνον ὅσον ἄμεινον;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι τίσι χρὴ προσπαλαίειν καὶ τίσιν ἀκροχειρίζεσθαι καὶ τίνα τρόπον, σὺ ἄμεινον ἂν συμβουλεύοις ἢ ὁ παιδοτρίβης;

ΑΛ. Ὁ παιδοτρίβης δή[n] που.[o]

ΣΩ. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν πρὸς τί βλέπων ὁ παιδοτρίβης συμβουλεύσειεν οἷς δεῖ προσπαλαίειν καὶ οἷς μή, καὶ ὁπότε καὶ ὅν τινα τρόπον; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε. ἆρα τούτοις δεῖ προσπαλαίειν οἷς βέλτιον, ἢ οὔ;

ΑΛ. Ναί.

II. 108. ΣΩ. Ἆρα καὶ τοσαῦτα ὅσ'[p] ἄμεινον;

ΑΛ. Τοσαῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τόθ' ὅτε ἄμεινον;

ΑΛ. Πάνυ γε.

§. 10. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν καὶ ᾄδοντα[q] δεῖ κιθαρίζειν ποτὲ πρὸς τὴν ᾠδὴν καὶ βαίνειν;

II. iii. 309. ΑΛ. Δεῖ γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τόθ'[r] ὁπότε βέλτιον;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ τοσαῦτα ὅσα βέλτιον;

ΑΛ. Φημί.

ἢ περὶ ἄλλου *ς.—[m] οὐχ add ℨΔΠ.—[n] δή om F.—[o] που om Δ.—[p] ὅσ' Γ.—[q] καὶ

§. 9. ἀκροχειρίζεσθαι] Idem luctationis genus est cujus meminit Hippocrates ed. Fœs. p. 364. Ἀκροχειρίη ἰσχαίνει, καὶ τὰς σάρκας ἕλκει ἄνω. Conf. Ruhnk. ad Tim. voce ἀκροχειρίζεσθαι. Etw.

ἀκροχειρίζεσθαι] Schol. et Suid. πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι. Pollux ii. 153. ἀκροχειρισμὸς μελέτη τις ἐν παγκρατίῳ. Pro πυκτεύειν in grammatici explicatione expectes potius παλαίειν. Sed ipsum pancratium, in quo lucta pugilatui juncta erat (v. Schneid. v. Παγκρ.) cujusque pars erat ἀκροχειρισμὸς, ad pugilatum potissimum referebatur: vid. Pollux iii. cap. 30. (ubi de pugile.) Hinc Suidas in Ἀκροχειρίζεσθαι, ubi post nobilem pancratiasten alium quendam memorat, qui ἀκροχειρισμῷ non secus atque ille excellebat, addit οὗτος δὲ ἐπάλαιε h. e. *hic autem luctator alias erat*. Buttm.

συμβουλεύσειεν] Nota ἂν omissum, ut sæpius. Vid. Heind. ad Gorg. §. 37. Buttm.

λέγω δὲ τὸ] λέγω τὸ Ms. Bodl. Etw.

τοσαῦτα] Sic Thucyd. vii. 81. ὑποχωρεῖν, τοσαῦτα μαχομένους ὅσα ἀναγκάζονται h. e. *retro cedere ita ut milites tantum s. eatenus pugnent, quatenus coguntur*. Buttm.

ΣΩ. Τί οὖν; ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὠνόμαζες ἐπ' ἀμφοτέροις, τῷ τε κιθαρίζειν πρὸς τὴν ᾠδὴν καὶ τῷ προσπαλαίειν, τί καλεῖς τὸ ἐν τῷ κιθαρίζειν[s] βέλτιον; ὥς περ ἐγὼ τὸ ἐν τῷ παλαίειν καλῶ γυμναστικόν· σὺ δέ γ'[t] ἐκεῖνο τί καλεῖς;

ΑΛ. Οὐκ ἐννοῶ.

ΣΩ. Ἀλλὰ πειρῶ ἐμὲ μιμεῖσθαι. ἐγὼ γάρ που ἀπεκρινάμην τὸ διὰ παντὸς ὀρθῶς ἔχον. ὀρθῶς δὲ δή που ἔχει[u] τὸ κατὰ τὴν[v] τέχνην γιγνόμενον· ἢ οὔ;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ δὲ τέχνη[w] οὐ γυμναστικὴ ἦν;

ΑΛ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Ἐγὼ δ' εἶπον τὸ ἐν τῷ παλαίειν βέλτιον γυμναστικόν.

ΑΛ. Εἶπες γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν καλῶς;

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἴθι δὴ[x] καὶ σύ—πρέποι[y] γὰρ ἄν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι—εἰπὲ πρῶτον, τίς ἡ τέχνη ἧς τὸ κιθα- II. iii. 310.
ρίζειν καὶ τὸ ᾄδειν καὶ τὸ ἐμβαίνειν ὀρθῶς; συνάπασα τίς καλεῖται; Οὔπω δύνασαι εἰπεῖν;

§. 11. ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλ' ὧδε πειρῶ. τίνες αἱ θεαὶ ὧν ἡ τέχνη;

ΑΛ. Τὰς Μούσας, ὦ Σώκρατες, λέγεις;

τὸ ᾄδοντα 𝔄ΔΠ.—[r] τόθ' Γ, καὶ τότε Ξ.—[s] τῷ κιθαρίζειν 𝔄ΔΠ: τῷ ὀρθῶς κιθαρίζειν *ς.—[t] γ' add Δ.—[u] ἔχεις ΣΥ.—[v] τὴν om F.—[w] δὲ τῇ τέχνῃ Π.—[x] δὴ om ς.—

§. 10. *κιθαρίζ.*] Inserebatur antea *ὀρθῶς* ante *κιθαρίζειν*, quod damnatum jam a Schneidero nunc omissum auctoritate trium codd. Buttm.

ἀπεκρινάμην] Videtur et Fic. *ἀποκριναίμην* legisse. Steph.

ἀπεκρινάμην] Numberg. *ἀπεκρινάμην* tuens, exprimit *alicubi respondi.* Sed respiciunt hæc verba prægressa: *ἐγὼ τὸ ἐν τῷ παλαίειν καλῶ γυμναστικόν*; igitur recte habet *ἀπεκρινάμην*, et *που* urbanum est illud *opinor, ni fallor.* Ast.

ἀπεκρινάμην] Ficin. vertit: *equidem ipsum melius responderem*, ut videatur legisse *ἀποκριναίμην ἄν.* Sed recte habet vulgata. Socrates enim respicit suam de optimo in luctando responsionem, quam vult ut imitetur Alcibiades. Docet hoc vel vocula *πού*, quæ valet *opinor.* Buttm.

ὀρθῶς δὲ] *ὀρθῶς γε* Ms. Bodl. Etw.

οὐκοῦν καλῶς; ΑΛΚ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ.—] *οὐκοῦν καλῶς ἔμοιγε δοκεῖ. ἴθι καὶ σὺ—* Ms. Bodl. Etw.

ἴθι καὶ σὺ] Al. *ἴθι δὴ καὶ σύ.* Sic paullo post, *ἴθι δή, καὶ τὸ ἐν τῷ πολ.* Steph. Sic Bas. 2. Ven. Vind. Ast.

τίς καλεῖται] Ita Ms. Bodl. et uterque Bas. *τί καλεῖται* Fic. Etw.

ΣΩ. Ἔγωγε. ὅρα δή· τίνα ἀπ' αὐτῶν ἐπωνυμίαν ἡ τέχνη ἔχει;

ΑΛ. Μουσικήν μοι δοκεῖς λέγειν.

ΣΩ. Λέγω γάρ. τί οὖν τὸ κατ' αὐτὴν[z] ὀρθῶς γιγνόμενόν ἐστιν; ὥς περ ἐκεῖ ἐγώ σοι τὸ κατὰ τὴν[a] τέχνην ἔλεγον ὀρθῶς, τὴν γυμναστικήν. καὶ σὺ δ'[b] οὖν οὕτως ἐνταῦθα τί φής; πῶς γίγνεσθαι;

ΑΛ. Μουσικῶς[c] μοι δοκεῖ.[d]

ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἴθι δή, καὶ τὸ ἐν τῷ πολεμεῖν βέλτιον καὶ[e] τὸ ἐν τῷ εἰρήνην ἄγειν, τοῦτο τὸ βέλτιον τί ὀνομάζεις; ὥς περ ἐκεῖ[f] ἐφ' ἑκάστῳ ἔλεγες τὸ[g] ἄμεινον,[h] ὅτι μουσικώ-

[y] πρέπει Σ.—[z] κατ' αὐτὴν 𝔄ΔΠ: κατὰ ταύτην *ς.—[a] τὴν om F.—[b] δ' 𝔄ΔΠ: δὴ *ς.—[c] μουσικὸς F.—[d] δοκεῖς Π.—[e] καὶ...βέλτιον om Γ.—[f] καὶ p.—[g] τὸ Up: τῷ

§. 11. ὅρα δή·] Vel ὅρα δὴ junge sequentibus, ut post ἔχει non sit interr. nota. Steph.

λέγεις; ΣΩ. Ἔγωγε. ὅρα δή·] λέγεις. ὅρα δὴ Ms. Bodl. et Ven. Ast.

κατὰ ταύτην] E Mss. 3. κατ' αὐτὴν, quod recepit Bekk. mihi ceterorum scriptura aptior videtur. Buttm.

ἐφ' ἑκάστῳ] Ita in vulgatis; sed Cornarius emendat recte: ἐφ' ἑτέρῳ et pro τὸ ἀμείνονι, quod sequitur, restituit τὸ ἄμεινον, ut contexta docent. Gottl.

ἐφ' ἑκάστῳ] Paullo audacter, ut opinor, Gottl. Quid si transponuntur verba ἐφ' ἑκάστῳ ita: ἴθι δὴ, καὶ τὸ ἐν τῷ πολεμεῖν βέλτιον, καὶ τὸ ἐν τῷ εἰρήνην ἄγειν, τοῦτο τὸ βέλτιον τί ὀνομάζεις ἐφ' ἑκάστῳ; ὥσπερ ἐκεῖ ἔλεγες τῷ ἀμείνονι, ὅτι μουσ—? Nam ἐφ' ἑκάστῳ, τὸ τοῦτο proxime præcedens requirere videtur. *Age igitur, et hoc quod melius in bello gerendo et in pace, hoc, inquam, quod melius in utroque est, dic.* Et supra jam dixit: ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὠνόμαζες ἐπ' ἀμφοτέροις. Tum autem et locum habere debet τῷ ἀμείνονι, propter sequens ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ. Nam τὸ ἐκεῖ referendum ad superiora: τῷ τε κιθαρίζειν — καὶ προσπαλαίειν. Nurnb.

ἐφ' ἑκάστῳ] Et codd. et libri editi recte habent ἑκάστῳ; significatur enim utrumque singulatim, musicum nempe et gymnasticum. Perperam Scholiastes Cizens. apud Müller. p. 17. hunc locum cepit. Tunc ante verba ὅτι μουσικώτερον intelligenda sunt ἐπὶ τῷ μὲν, cui respondent ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ (ἕτερον est τὸ δὲ, alterum vel secundum). Nihil frequentius hac ellipsi. Vid. Hermann. ad Viger. p. 699. Heusd. ad Protag. p. 355. D. Heind. ad Gorg. §. 24. Theæt. §. 96. Τὸ ἄμεινον Cornario debemus; vulgo enim legitur τῷ ἀμείνονι, quod Ficinus quoque expressit vertens, *quemadmodum in superioribus dixisti in unoquoque* (ἐφ' ἑκάστῳ) *meliori, in uno quidem, quod magis musicum, in altero vero, quod magis gymnasticum.* Ast.

ἐφ' ἑκάστῳ] Proclus, ἐφ' ἑκάστῳ ἔλ. τὸ ἄμεινον, idque recepit Bekker, et jam ante eum Astius; quanquam hic nonnisi ex Cornarii conjectura: qui tamen in una hac mutatione non substiterat, sed locum sic refingebat, ὥσπερ ἐκεῖ ἐφ' ἑτέρῳ ἔλεγες τὸ ἄμεινον—. Hoc certe male. Nam ἐφ' ἑτέρῳ sic nude dictum non respondet proximo καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ. Sed, servato dativo τῷ ἀμείνονι, hodie etiam multum faveo huic vocis ἑκάστῳ mutationi: ἐφ' ἑτέρῳ τῷ ἀμείνονι—καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ—; hæc enim legitime sibi respondent. In vulgata autem non moror quidem compendiosum loquendi genus, quo priori loco ante ὅτι μουσικώτερον mente supplendum est ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ, vel ἐπὶ τῷ μὲν—, cujusque exempla habes apud Heusdium, quanquam nullum in illis adeo durum, ut complexivo isti ἕκαστος alterum statim membrum adhærescat. (ἔλεγες ἐφ' ἑκάστῳ ὅτι μουσικώτερον): non tamen hoc inquam moror, sed formam ἕκαστος loco legitimæ ἑκάτερος. Verum de his utut statuas, dativum τῷ ἀμείνονι servandum duco ob sollemnem præpositionis ἐπὶ cum dat. usum in formulis nuncupandi, ut ὀνομάζειν,

τερον,[i] καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ, ὅτι γυμναστικώτερον· πειρῶ δή[j] καὶ[k] ἐνταῦθα λέγειν τὸ βέλτιον.

ΑΛ. Ἀλλ' οὐ πάνυ τι[l] ἔχω.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι αἰσχρόν γε,[m] εἰ μέν τίς σε λέγοντα καὶ συμβουλεύοντα περὶ σιτίων, ὅτι βέλτιον τόδε τοῦδε καὶ νῦν καὶ[n] τοσοῦτον, ἔπειτα[o] ἐρωτήσειε Τί τὸ ἄμεινον II. iii. 311.
λέγεις, ὦ Ἀλκιβιάδη; περὶ μὲν τούτων ἔχειν εἰπεῖν ὅτι τὸ[p] ὑγιεινότερον, καί τοι[q] οὐ προσποιεῖ[r] γε[s] ἰατρὸς εἶναι· περὶ δὲ οὗ προσποιεῖ[t] ἐπιστήμων εἶναι καὶ συμβουλεύσεις[u] II. 109.
ἀνιστάμενος ὡς εἰδώς, τούτου δέ, ὡς ἔοικας, πέρι ἐρωτηθεὶς ἐὰν μὴ ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ αἰσχύνει; ἢ οὐκ αἰσχρὸν φαίνεται;[v]

ΑΛ. Πάνυ γε.

§. 12. ΣΩ. Σκόπει δὴ καὶ προθυμοῦ[w] εἰπεῖν, πρὸς τί τείνει[x] τὸ ἐν τῷ εἰρήνην τε[y] ἄγειν ἄμεινον καὶ τὸ[z] ἐν τῷ πολεμεῖν οἷς δεῖ;

ΑΛ. Ἀλλὰ σκοπῶν οὐ δύναμαι[a] ἐννοῆσαι.[b]

ΣΩ. Οὐδ' οἶσθα,[c] ἐπειδὰν πόλεμον ποιώμεθα, ὅ τι[d] ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοις πάθημα ἐρχόμεθα εἰς[e] τὸ πολεμεῖν, καὶ ὅ τι αὐτὸ ὀνομάζοντες ἐρχόμεθα;

*ς.—[h] ἄμεινον ΔUp: ἀμείνονι *ς.—[i] μουσικώτερος...γυμναστικώτερος p.—[j] δεῖ Δ.—[k] καὶ om pr Ξ.—[l] τοι ΞFU, om 𝔄ΔΠ.—[m] γε om Σ.—[n] καὶ post νῦν om Σ.—[o] ἐπεὶ U.—[p] τὸ om pr E.—[q] καὶ τοιοῦτον 𝔄Δ et pr Π.—[r] προσποεῖ 𝔄BC et pr Γ.—[s] τε pr Γ, om 𝔄ΔΠ.—[t] προσποιεῖ 𝔄 et pr Γ.—[u] συμβουλεύσεις 𝔄ΓΔΞΠ: συμβουλεύεις *ς.—[v] φαίνεται 𝔄ΔΠ: φανεῖται *ς.—[w] προθυμῶ F.—[x] τείνειν Σ.—[y] τε om Υ et pr Ξ.—[z] τὸ om Up.—[a] δύνασαι Σ.—[b] νοῆσαι 𝔄ΔΠ.—[c] οἶς Δ.—[d] τί 𝔄ΔΠ.

καλεῖν, λέγειν, εἰπεῖν ἐπὶ τινί. Vid. Heind. ad Cratyl. §. 1. et §. 107. Sophist. §. 48. Contra in altera illa loci constitutione vereor ne linguæ ratio poscat, ἐφ' ἑκάστου ἔλεγες τὸ ἄμεινον ὅτι—. Buttm.

πάνυ τι] Ciz. πάνυ. Ast.

αἰσχρόν γε κ. τ. λ.] Observent autem tirones anacoluthiam in oratione bimembri longiori admodum usitatam. Αἰσχρὸν—, περὶ μὲν τούτων ἔχειν εἰπεῖν: sequi debebat τούτου δὲ πέρι οὔ: sed tum perspicuitatis tum gravitatis gratia orationem pendentem ab αἰσχρὸν relinquit collocutor, novamque auspicatur per οὐκ αἰσχύνει. Buttm.

περὶ μὲν τούτων ἔχειν] Ante ἔχειν videtur Ficinus negationem οὐκ legisse (ita certe vertit ac si eam legisset, *nihil habere quod respondeas*) ea tamen opus non est. Opponuntur enim ista, *posse de cibis dicere, licet non profiteatur se medicum esse; et non posse de altera illa re dicere, cujus se peritum profiteatur.* Paulo post autem αἰσχυνῇ malim, ut sit verbum futuri temporis sequente interrogationis nota. Steph.

τούτου δὲ—] In oratione bimembri cujus priori parti posterior est opposita, quoties hæc et ipsa in protasin et apodosin distincta est, vocula δὲ, ad pondus oppositionis augendum, in apodosi post demonstrativum repeti potest: de qua re uberius agitur in Excursu ad Demosthenis Midianam ed. 2. Buttm.

§. 12. ἐπὶ τὸ πολεμεῖν] Vind. et Bas. 2. εἰς τὸ πολεμεῖν. Illud frequentius est. Ast.

ἐπὶ τὸ πολεμεῖν] Proclus εἰς τὸ πολεμεῖν, quod recepit Bekk. e codd. opt. Buttm.

ΑΛ. Ἔγωγε, ὅτι γε[f] ἐξαπατώμενοί τι ἢ βιαζόμενοι ἢ ἀποστερούμενοι.

ΣΩ. Ἔχε. πῶς[g] ἕκαστα τούτων πάσχοντες; πειρῶ εἰπεῖν τί διαφέρει τὸ ὧδε ἢ ὧδε.

ΑΛ. Ἦ[h] τὸ[i] ὧδε λέγεις, ὦ Σώκρατες, τὸ δικαίως ἢ[j] ἀδίκως;

ΣΩ. Αὐτὸ τοῦτο.

ΑΛ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε[k] διαφέρει ὅλον τε καὶ πᾶν.[l]

II. iii. 312. ΣΩ. Τί[m] οὖν; Ἀθηναίοις σὺ πρὸς ποτέρους συμβουλεύσεις πολεμεῖν, τοὺς ἀδικοῦντας ἢ τοὺς τὰ δίκαια πράττοντας;

ΑΛ. Δεινὸν[n] τοῦτό γε ἐρωτᾷς. εἰ γὰρ καὶ[o] διανοεῖταί τις ὡς δεῖ πρὸς τοὺς τὰ δίκαια πράττοντας πολεμεῖν,[p] οὐκ ἂν[q] ὁμολογήσειέ γε.

ΣΩ. Οὐ γὰρ νόμιμον τοῦθ', ὡς ἔοικεν.

ΑΛ. Οὐ δῆτα· οὐδέ γε καλὸν δοκεῖ εἶναι.

§. 13. ΣΩ. Πρὸς ταῦτ'[r] ἄρα καὶ σὺ τὸ δίκαιον τοὺς λόγους ποιήσει;[s]

ΑΛ. Ἀνάγκη.

—[e] εἰς 𝔄ΓΔΞΠΣΥCp et corr B: ἐπὶ *ς.—[f] γε add Γp.—[g] ἔχε δὴ πῶς τε Γ.—[h] εἰ ἦ Γ: εἰ *ς.—[i] τ' Δ.—[j] ἢ τὸ 𝔄ΓΔΠp.—[k] γε om Up.—[l] καὶ τὸ πᾶν p.—[m] ὁ δὲ p.—[n] δεινὸν...πολεμεῖν om ΣΥ et pr F.—[o] καὶ om Up.—[p] πολεμεῖν om BC.—[q] οὖν Δ.

ἔχε] *Subsiste, attende:* est monentis, ad collocutorem, ut videat quid ex hactenus dictis consequatur. Vid. Herm. ad Viger. n. 185. b. Heind. ad Gorg. §. 35. Conf. Protag. p. 349. D. Ἔχε δή· ἄξιον γάρ τοι ἐπισκέψασθαι ὃ λέγεις. Buttm.

πράττοντας πολεμεῖν] Latet πολεμεῖν in Ms. Bodl. Etw.

§. 13. ταῦτ' ἄρα] Repono τοῦτ' ἄρα: ut hoc pronomen jungatur cum τὸ δίκαιον: sitque sensus, *An igitur tu quoque ad hoc Justum* (respiciens) *verba facies* (apud illos?) Id est, 'An Justi hujus rationem habebis quum Atheniensibus consilium ea de re dabis?' Steph.

πρὸς τοῦτ' ἄρα καὶ σὺ τὸ δίκαιον] πρὸς τοῦτ' Stephano debemus; quod enim vulgo legitur πρὸς ταῦτ' (quod esset *propterea,* v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 260. Hermann. ad Viger. p. 517. vel *quod attinet ad, de his: de his igitur et tu verba facies juste* s. *ut decet;* τὸ δίκαιον enim esse deberet i. q. δικαίως, v. Bergl. ad Alciphr. p. 161. Musgr. ad Soph. Œd. C. 1711. Fischer. ad Weller. t. iii. p. 217.) sensu fere caret. Nurnbergero τὸ δίκαιον glossema videbatur esse, male. Ficinus id agnoscit vertens, *in his ergo tu circa id, quod justum est, verba facias;* et sensus postulat, quem Stephanus non recte expressit. Namque is est, *de illo igitur, quod justum censetur, verba facies.* Τοῦτο τὸ δίκαιον exquisite oppositum est ei, quod in prægressis οὐ νόμιμον et οὐδὲ καλὸν dicitur; pronomen igitur demonstrativum τοῦτο, id quod haud infrequens est, notionem nobilitatis cujusdam et excellentiæ adjunctam sibi habet, *illud justum,* quod ut per se nobile et præstans est, ita oratorem quoque nobilitat, qui ipsius rationem habet. Ast.

ταῦτ' ἄρα—δίκαιον] Rectius Schleiermacher τὸ δίκαιον ut epexegesin vocis ταῦτα accepit. Cf. Men. §. 23. Buttm.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν, ὃ νῦν δὴ ἐγὼ ἠρώτων βέλτιον[t] πρὸς τὸ πολεμεῖν καὶ μή, καὶ οἷς δεῖ[u] καὶ οἷς μή, καὶ ὁπότε καὶ μή, τὸ[v] δικαιότερον τυγχάνει ὄν; ἢ οὔ;

ΑΛ. Φαίνεταί γε.

ΣΩ. Πῶς οὖν,[w] ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη; πότερον[x] σαυτὸν λέληθας ὅτι[y] οὐκ ἐπίστασαι τοῦτο, ἢ ἐμὲ ἔλαθες μανθάνων[z] καὶ φοιτῶν ἐς[a] διδασκάλου,[b] ὅς[c] σε ἐδίδασκε διαγιγνώσκειν τὸ δικαιότερόν τε[d] καὶ ἀδικώτερον; καὶ τίς ἐστιν οὗτος; φράσον καὶ[e] ἐμοί, ἵν'[f] αὐτῷ φοιτητὴν προξενήσῃς[g] καὶ[h] ἐμέ.

ΑΛ. Σκώπτεις,[i] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Μὰ[j] τὸν φίλιον[k] τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι·[l] ἀλλ' εἴ περ ἔχεις, εἰπὲ τίς ἐστιν.

οῦ
—[r] ταῦτ' F.—[s] ποιήσει 𝔄 et pr Γ.—[t] ἐρῶ τί ὂν p.—[u] δὴ C.—[v] μὴ ἢ τὸ EFϛ.—
λ
[w] οὖν om EFϛ.—[x] πότερα F.—[y] ἢ ὅτι F, ὅτι γε p.—[z] ἔμαθες λανθάνων F, ἔμαθες
μ ου
λανθάνων E.—[a] ἐς U: εἰς *ϛ.—[b] διδασκάλους F, διδασκάλους Γ.—[c] ὡς Δ.—[d] τε om Σ.—[e] καὶ om E.—[f] ἵν' Γ.—[g] προξενήσεις F.—[h] καὶ add 𝔄ΔΠF.—[i] σκόπει p.—[j] οὐ μὰ Up.—[k] φίλον Δ.—[l] ἐπιορκίσαιμι ΓΣΥC.—[m] καὶ p.—[n] γε Up.—[o] ζητή-

τὸ βέλτιον] Sponte sic pro *βέλτιον* scripsimus. In sequentibus cum cod. Venet. *ἢ* ante *τὸ δικαιότερον* expunximus. In verbis *ὁπότε καὶ μὴ* Wolfius (Miscell. Litterar. p. 103.) repeti volebat ante *μὴ* vocem *ὁπότε*. Sed particulam *μὴ* in antithetis vocem præcedentem supprimere, monuit jam Hoogeven. ad Viger. p. 456. Ast.

καὶ ὁπότε καὶ μὴ] Omissum putamus alterum *ὁπότε* ante *μὴ*, culpa librarii. Id verbum Plato ex accurate loquendi lege vix potuit ipse omittere; sicut laboret sermo, si eodem in versu scribas, *καὶ οἷς δεῖ καὶ μή*. Wolf.

καὶ ὁπότε καὶ μὴ] *καὶ μὴ* pro *καὶ ὁπότε μὴ*, quod ipsum reponendum censebat Wolfius, cum durior h. l. videretur ellipsis, maxime ob repetitum in præcedentibus *οἷς*. Sed brevitatis studio aliæ etiam haud dissimiles omissiones, potissimum in particula *μὴ* admittuntur.—Quæ autem vulgo inseritur ante *τὸ δίκ.* particula *ἢ*, eam Codd. longe plurimi omittunt. Carere potest ea sermo, et molestissime sane, illa admissa, statim subjungeretur *ἢ οὔ*. Buttm.

εἰς διδασκάλου] *εἰς διδασκάλου σοῦ* Ms. Bodl. Etw.

μὰ τὸν φίλιον] Jurat per Jovem, qui *φίλιος* dicitur, *ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν*. Ita passim apud Platonem in sermone familiari jurat Socrates, v. c. Euthyphr. p. 6. B. *ἀλλά μοι εἰπὲ, πρὸς φιλίου.*—Ita Menander in *Ἀνδρογύνῳ*, (v. Suid. in *Φίλιος*, et Fragm. Menandr. p. 19. *Μαρτύρομαι τὸν φίλιον—Δία.*) Cornarius, p. 54. in Eclog. notat: vulgo *φίϊον* legi: nempe in Aldina. Cæterum notent tirones, in *μὰ τὸν φίλιον*, intelligendum esse h. l. *οὐ σκώπτω*. Nam per se verba *μὰ τ. φ.* non habent vim negandi, ut vulgo putant. Interdum negative exprimitur; ut infra: c. 28. *μὰ Δί', οὐκ ἔγωγε.* v. Ern. ad Xen. Mem. iii. 13. p. 162. et Bach. ad Xen. Symp. c. iv. p. 135. Gottl.

μὰ τὸν] Apud Proclum, certe in parte codicum ejus, legitur *Οὐ μὰ τὸν Φίλιον*; sed hæc est grammatica explicatio. Buttm.

ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκ.] Hom. Ιλ. Ο. 39. *Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι.* Eurip. Or. 1531. *Τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ'*

II. iii. 313. ΑΛ. Τί δ', εἰ μὴ ἔχω; οὐκ ἂν οἴει με ἄλλως εἰδέναι περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων;

ΣΩ. Ναί,[m] εἴ γε εὕροις.

ΑΛ. Ἀλλ' οὐκ ἂν εὑρεῖν με[n] ἡγεῖ;

ΣΩ. Καὶ μάλα γε, εἰ ζητήσαις.[o]

ΑΛ. Εἶτα ζητῆσαι οὐκ ἂν οἴει με;

ΣΩ. Ἔγωγε, εἰ οἰηθείης γε μὴ εἰδέναι.

ΑΛ. Εἶτα οὐκ ἦν ὅτε εἶχον[p] οὕτως;

§. 14. ΣΩ. Καλῶς λέγεις. ἔχεις οὖν εἰπεῖν τοῦτον τὸν
II. 110. χρόνον ὅτε οὐκ[q] ᾤου εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα; φέρε, πέρυσιν ἐζήτεις τε[r] καὶ οὐκ ᾤου εἰδέναι, ἢ ᾤου; καὶ τἀληθῆ ἀποκρίνου, ἵνα μὴ[s] μάτην οἱ διάλογοι γίγνωνται.[t]

ΑΛ. Ἀλλ' ᾤμην εἰδέναι.

ΣΩ. Τρίτον δὲ ἔτος καὶ τέταρτον καὶ πέμπτον οὐχ οὕτως;

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τό γε πρὸ τούτου[u] παῖς ἦσθα. ἦ[v] γάρ;

σεις Γρ.—[p] ὅτε οὐκ εἶχον ΒΕϛ.—[q] ὅτε καὶ οὐκ p.—[r] τε om ΓΣΥCEF.—[s] μὴ om pr

ἐγώ. Buttm.

τί δ' εἰ μὴ κ. τ. λ.] Excerpsit hunc locum Stobæus, Sermon. ix. p. 122. usque ad verba *μὴ εἰδέναι*. Gottl.

τί δ', εἰ μὴ ἔχω] Laudat hunc locum Clemens Alex. Strom. v. p. 553. D. ubi legitur *ἄλλως εἰδέναι με περὶ τῶν δικαίων*; pro *ἡγεῖ* scribitur *ἡγήσῃ*. Ast.

ζητήσειας] Formam magis Atticam *ζητήσειας* præbere Isidorum 5. Epist. 387. monebat Schneider. Buttm.

εἶτα οὐκ ἦν ὅτε] Ita Fic. 2. *εἰ οὐκ* Bas. uterque cum Ms. Bodl. qui mox *ἐζήτεις* sine *τε*. Etw.

ὅτε εἶχον οὕτω] Sic e Ven. scripsi pro *ὅτε οὐκ εἶχον οὕτω*, contra sensum. Etiam Ficinus non emendatus vertit: *An non fuit tempus, cum sic me haberem?* Ast.

§. 14. *γίγνωνται*] Vind. *γένωνται*. Ast.

τόγε πρὸ τοῦ] Ciz. *τόγε πρὸ τούτου*. ubi Schol. *πρὸ τοῦ* agnoscit. Πρὸ τοῦ est *πρὸ τοῦ τότε γενομένου χρόνου*. Vid. Reiz. de prosod. græc. accent. inclinat. p. 15. ubi cf. Wolfii not. Sic Sympos. §. 1. *πρὸ τοῦ δὲ περιτρέχων*. Ast.

πρὸ τούτου] Sic codd. optimi. Vulgo *προτοῦ*, quam formulam sunt qui doceant poni non posse nisi cum relatione ad præsens tempus. Quod præceptum ita laudo, si loco præsentis temporis significetur id tempus, ad quod spectat series orationis. Nam in narratione quoque usurpari *προτοῦ* de eo quod factum est ante rei narratæ tempus, dubitari nequit. Thuc. ii. 15. Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς ἐβασίλευσεν—, ἐς τὴν νῦν πόλιν—ξυνῴκισε πάντας, καὶ νεμομένους τὰ ἑαυτῶν ἑκάστους, ἅπερ καὶ προτοῦ, ἠνάγκασε μιᾷ πόλει ταύτῃ χρῆσθαι. Sed quando in serie orationis præteritum tempus memoratur, tunc de eo, quod ante illud etiam fuerit, formula *προτοῦ* non videtur adhiberi posse, nisi simul insit relatio ad præsens tempus, hoc est, nisi diserte simul significare quis velit *nunc* non amplius ita esse. Symp. init. p. 172. c. *ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτει συνδιατρίβω—οὐδέπω τρία ἔτη ἐστίν. προτοῦ δὲ περιτρέχων ὅπῃ τύχοιμι—ἀθλιώτερος ἦν ὁτουοῦν, οὐχ ἧττον ἢ σὺ νῦν κ. τ. λ.* ubi manifesta est et data opera ad præsens tempus facta relatio: Phædo. p. 96. Socrates suam, antequam rerum causas scrutari cœperit, simplicitatem ironice enarrans ait, *ἐγὼ γὰρ, ἃ καὶ πρότερον σαφῶς ἠπιστάμην, τότε*

ΑΛ. Ναί.[w]

ΣΩ. Τότε μὲν τοίνυν[x] εὖ οἶδα ὅτι ᾤου εἰδέναι.

ΑΛ. Πῶς εὖ οἶσθα;

ΣΩ. Πολλάκις σοῦ[y] ἐν διδασκάλων ἤκουον παιδὸς ὄντος καὶ ἄλλοθι, καὶ ὁπότε ἀστραγαλίζοις ἢ ἄλλην τινὰ II. iii. 314.
παιδιὰν παίζοις, οὐχ ὡς ἀποροῦντος περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων,[z] ἀλλὰ μάλα μέγα καὶ θαῤῥαλέως[a] λέγοντος περὶ ὅτου τύχοις τῶν παίδων, ὡς πονηρός τε καὶ ἄδικος εἴη[b] καὶ ὡς ἀδικοῖ. ἢ οὐκ ἀληθῆ λέγω;[c]

ΑΛ. Ἀλλὰ τί ἔμελλον ποιεῖν, ὦ Σώκρατες, ὁπότε τίς με[d] ἀδικοῖ;[e]

ΣΩ. Σὺ δ' εἰ τύχοις ἀγνοῶν εἴτε ἀδικοῖο εἴτε μὴ τότε, λέγεις[f] τί[g] σε χρὴ ποιεῖν;

ΑΛ. Μὰ Δί' ἀλλ'[h] οὐκ ἠγνόουν ἔγωγε, ἀλλὰ σαφῶς ἐγίγνωσκον ὅτι ἠδικούμην.

§. 15. ΣΩ. Ὤιου ἄρ'[i] ἐπίστασθαι καὶ[j] παῖς ὤν, ὡς ἔοικε, τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα.

Υ.—[t] γένωνται Ξ.—[u] πρὸ τούτου ꝤΔΠ.—[v] ἦν corr F.—[w] ναί om EF.—[x] τοι p, om U.—[y] σου om ΣUp.—[z] καὶ ἀδίκων om p.—[a] θαρσαλέως p.—[b] ἀδικοίη οὐκ Up.—[c] λέγων U.—[d] με om Π.—[e] ἀδικοίη Up.—[f] λέγειν p, λέγοις ς.—[g] ὅτι F.—

ὑπὸ ταύτης τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα ἐτυφλώθην, ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ προτοῦ (*sonst, ehedem*) ᾤμην εἰδέναι—. τοῦτο γὰρ ᾤμην προτοῦ παντὶ δῆλον εἶναι ὅτι διὰ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν (ὁ ἄνθρωπος αὐξάνεται) κ. τ. λ. Jam talem ad præsens tempus relationem hic non habemus: nam hoc certe Socrates dicere non vult, Alcibiadem ante illud quidem tempus puerum fuisse, *nunc vero* non item: sed velut digitum intendens ait *atqui* ante illud tempus puer eras; hoc autem, nisi egregie fallor, nonnisi diserto consuetoque demonstrativo enuntiari poterat: quod cum optimi codd. præbeant, recte opinor nunc repositum est. BUTTM.

ἀστραγαλίζοις] Ludus pueris familiarissimus, adeo ut dicere soleret Lysander: ἐκέλευε τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις, τοὺς δὲ ἄνδρας ὅρκοις ἐξαπατᾷν. Plutarch. in Lysandro commune inde adagium Græcis usurpatum: ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς, de homine nugis dedito. ETW.

ἀδικοῖ] ἀδικεῖ Ms. Bodl. ETW.

ἀδικοῖ] Inclamatio erat in omni ludorum genere, cum collusorem quis circumveniret. Aristoph. Nub. 25. Φίλων, ἀδικεῖς. FABER.

ἀδικοίη] Ita scripsi ex Atticorum more pro vulgari ἀδικοῖ. AST.

σὺ δ' εἰ] Cornar. in Eclog. p. 54. supplet post δ', ὡς, quod desit in vulgatis. *Tu vero velut si tunc ignorasses.* GOTTL.

σὺ δ' εἰ τύχοις] Sic omnes omnino codd. quod sententiam præbet quam Ficinus reddidit ita: *Tu, si te ignorare contigerit, utrum inferatur injuria necne, tunc quæris quid agere te oporteat?* h. e. 'Num tu hoc ita dicis et quæris, quid agere te oporteat, si nescias forte utrum injuria tibi inferatur necne?' Qua ratione, quod de illo tempore dixit Alcibiades, Socrates transfert in tempus indefinitum. Plenius: 'Cum tu de te puero ita quæris, num tu ita loqueris, ut in universum quæras quid tibi, nescienti forte, utrum injuria afficiaris necne, faciendum sit?' Bekker vocem τότε interpungendo rettulit ad priora: sed tum videtur scribendum τί σ' ἐχρῆν. Vulga-

ΑΛ. Ἔγωγε· καὶ ἠπιστάμην γε.

ΣΩ. Ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐξευρών; οὐ γὰρ δή που ἐν ᾧ γε ᾤου εἰδέναι.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Πότε[k] οὖν ἀγνοεῖν ἡγοῦ;[l] σκόπει· οὐ γὰρ εὑρήσεις τοῦτον τὸν χρόνον.

ΑΛ. Μὰ τὸν[m] Δί', ὦ Σώκρατες, οὔκουν ἔχω γ' εἰπεῖν.[n]

ΣΩ. Εὑρὼν[o] μὲν[p] ἄρα οὐκ οἶσθα αὐτά.

ΑΛ. Οὐ πάνυ φαίνομαι.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἄρτι γε οὐδὲ μαθὼν ἔφησθα εἰδέναι. εἰ δὲ μήθ'[q] εὗρες μήτε ἔμαθες,[r] πῶς οἶσθα καὶ πόθεν;

II. iii. 315. ΑΛ. Ἀλλ' ἴσως[s] τοῦτό σοι οὐκ ὀρθῶς ἀπεκρινάμην, τὸ φάναι εἰδέναι αὐτὸς ἐξευρών.

ΣΩ. Τὸ δὲ πῶς[t] εἶχεν;

ΑΛ. Ἔμαθον, οἶμαι, καὶ ἐγὼ[u] ὥς περ καὶ οἱ[v] ἄλλοι.

ΣΩ. Πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν ἥκομεν λόγον. παρὰ τοῦ; φράζε κἀμοί.[w]

ΑΛ. Παρὰ τῶν πολλῶν.

[h] ἀλλ' om Up.—[i] ἄρ' Γ.—[j] καὶ om F.—[k] τότε Γ.—[l] γοῦν ΞΣΥ.—[m] τὸν om Eς.—[n] οὔκουν ἔχω γ' εἰπεῖν ℵΓΔΠΥBC, οὔκουν ἔγωγε εἰπεῖν U, οὐκ ἔχω γε εἰπεῖν Σ, οὔκουν ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν p: οὐχ ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν *ς.—[o] εὑρεῖν Up.—[p] μὲν om Π.—[q] μήθ' Γ, μὴ Π.—[r] ἔμαθες μήτε εὗρες U.—[s] ἴσθι Γ.—[t] οὕτω πως Up et ὧδε πως Γ, omisso mutati interlocutoris signo.—[u] κἀγὼ Γ.—[v] οἱ om p.—[w] κἀμοίγε Up.—[x] γε

tum olim λέγοις ex mera Stephani erat conjectura. Buttm.

§. 15. ἔγωγε] Post ἔγωγε ideo sic interpunxi quod putem subaudiri ᾤμην ex præced. hoc sensu, *Opinabar sane me nosse: et noram quidem certe.* Q. d. Opinabar, ac minime opinione fallebar. Steph.

μὰ Δί'] Vind. Bas. 2. *μὰ τὸν Δί'*, quod levioris momenti est. Ast.

οὐκ ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν] *οὔκουν ἔγωγε εἰπεῖν* Ms. Bodl. Μὰ Δι', Bas. 1. Fic. et postea in utroque Bas. et Fic. *οὐκ ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν.* Unde conjicias legendum esse, *οὔκουν ἔχω γε εἰπεῖν.* Etw.

εὑρὼν] Excerpsit hunc locum Stobæus, (p. 122.) usque ad *ἀναφέρων.* Gottl.

οὐδὲ μαθὼν ἔφησθα] Jam ad alterum modum, quo cognitio comparetur, transit. Ita in Phæd. c. 47. *οὔτ' ἂν αὐτὸς εὑρεῖν, οὔτε παρ' ἄλλου μαθεῖν οἷός τε ἐγενόμην.* Nurnb.

ἀπεκρινάμην] Stob. *ἀπεκρίθη.* Ast.

τὸ δὲ ὧδέ πως εἶχεν] Vulgo hæc verba tanquam Socratis ita leguntur: Τὸ δὲ πῶς εἶχεν; Quod dedi est quidem in solo cod. Coisl. sed habuit in suo etiam Ficinus, qui posuit: *Id vero in hunc modum se habuit. Didici ipse* etc. Apud Proclum autem est, *τὸ δὲ οὕτω πως εἶχεν*, levi diversitate, qualia plura tanquam memoriter citantis ibi inveniuntur. Apparet autem quam facile ὧδε post τὸ δὲ excidere potuerit, quamque necessario sic interrogationis formam induerit oratio. Denique est aliquid insoliti in isto Τὸ δὲ— sermonem inchoante: contra ad Atticam consuetudinem optime incedit nostra lectio, quæ Latinis verbis ita reddenda est: *cum tamen ita res se habeat.* Vid. ad Meno. §. 38. Buttm.

ΣΩ. Οὐκ εἰς σπουδαίους γε[x] διδασκάλους καταφεύγεις,[y] εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων.

ΑΛ. Τί δέ;[z] οὐχ ἱκανοὶ διδάξαι οὗτοι;

ΣΩ. Οὔκουν[a] τὰ πεττευτικά γε[b] καὶ τὰ μή· [§. 16.] καί τοι φαυλότερα αὐτὰ οἶμαι[c] τῶν δικαίων εἶναι. τί δέ; σὺ οὐχ οὕτως οἴει;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Εἶτα τὰ μὲν φαυλότερα οὐχ οἷοί τε[d] διδάσκειν, τὰ δὲ σπουδαιότερα;

ΑΛ. Οἶμαι[e] ἔγωγε· ἀλλὰ γοῦν[f] πολλὰ οἷοί τ' εἰσὶ διδάσκειν σπουδαιότερα τοῦ πεττεύειν.

ΣΩ. Ποῖα ταῦτα;

ΑΛ. Οἷον καὶ τὸ ἑλληνίζειν παρὰ τούτων ἔγωγε ἔμα- II. 111.
θον, καὶ οὐκ ἂν[g] ἔχοιμι εἰπεῖν ἐμαυτοῦ[h] διδάσκαλον, ἀλλ' εἰς τοὺς αὐτοὺς[i] ἀναφέρω[j] οὓς σὺ[k] φῂς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους.

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ γενναῖε, τούτου μὲν ἀγαθοὶ διδάσκαλοι II. iii. 316.
οἱ πολλοί, καὶ δικαίως ἐπαινοῖντ'[l] ἂν αὐτῶν[m] εἰς διδασκαλίαν.[n]

om Γ.—[y] καταφεύγει ΔΠ et pr 𝔄.—[z] δαὶ ΓΞΣΥ, τε EF.—[a] οὐκοῦν. οὐκοῦν Π.—[b] γε om Π.—[c] οἶμαι...εἶναι] εἶναι...οἶμαι EFs.—[d] τε add ΞUp.—[e] οἶμαι...διδασκάλους om p.—[f] οὖν U.—[g] ἂν om 𝔄ΔΠ.—[h] εἰπεῖν ἐμαυτοῦ 𝔄ΓΔΠ : ἐμαυτοῦ εἰπεῖν *s.—[i] ἐμαυτοὺς 𝔄ΔΠ.—[j] ἀναφέρων Π.—[k] μὴ U.—[l] ἐπενοιτ' Π, ἐπαινοῖτ' Up, ἐπαινεῖν τ' Σ.—[m] αὐτὸν Π.—[n] ἡ διδασκαλία Up.—[o] αὐτὸ Up, αὐτοὺς ΥC et corr B, αὐ-

πεττευτικά γε] πεττευτικά τε Ms. Bodl. Vocem istam ludum latrunculorum interpretati sunt grammatici recentiores. Faber. Ludus iste non fuit latrunculorum, Philosophis vero magis [alter] aptatus; cœlorum enim motus, Solis Lunæque defectus indicavit, &c. Ab Ægyptis fuisse inventum affirmat Plato in Phædro. Dacier.

τὰ πεττευτικὰ] Ludus latrunculorum non multum dissimilis erat Schahiludio nostro, nec minus intelligentem prudentemque lusorem requirebat. V. Schneid. v. πεσσὸς, et Ruhnk. ad Tim. v. πεττεία. Buttm.

§. 16. αὐτὰ εἶναι τῶν δικαίων] αὐτὰ τῶν δικαίων Ms. Bodl. Etw.

ἐπαινοῖντ' ἂν] Forsan ἐπιφοιτᾷς αὐτῶν etc. Ita enim de discipulis magistrum frequentantibus dici, apud nostrum inprimis, notum est. Et melius hoc iis, quæ modo dixerat Alcibiades, responderet. Ged.

ἐπαινοῖντ' ἂν κ. τ. λ.] Vitiata hæc esse nemo non videat. Quæ ad dictionis Platonicæ sanitatem redigere nobis videmur sic legendo: δικαίως ἐπαινοίη γ' ἂν αὐτῶν τις διδασκαλίαν. In quo presse sequimur litterarum vestigia, dum veram sententiam et loquendi usum restituimus. Wolf. in Miscell. Litter. p. 104. Ingeniosa conjectura, cui tamen ideo non confido, quod mirum videtur, casu natam esse et sola litterarum permutatione legitimam verbi ἐπαινεῖν cum εἰς structuram, de qua et similibus aliis vid. Abresch. ad Thucyd. p. 795. Viger. ix. 2. 9. Cf. Heind. ad Lysid. §. 16. Adde hic §. 17. Unicum autem in hoc loco offendiculum cum sit

ΑΛ. Τί δή;

ΣΩ. Ὅτι ἔχουσι περὶ αὐτὰ[o] ἃ χρὴ[p] τοὺς ἀγαθοὺς διδασκάλους ἔχειν.

ΑΛ. Τί τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθ' ὅτι χρὴ τοὺς μέλλοντας[q] διδάσκειν ὁτιοῦν αὐτοὺς πρῶτον εἰδέναι; ἢ οὔ;

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς εἰδότας ὁμολογεῖν τε ἀλλήλοις[r] καὶ μὴ διαφέρεσθαι;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἐν οἷς δ' ἂν διαφέρωνται, ταῦτα φήσεις εἰδέναι αὐτούς;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Τούτων οὖν διδάσκαλοι πῶς ἂν εἶεν;

ΑΛ. Οὐδαμῶς.

§. 17. ΣΩ. Τί οὖν; δοκοῦσί σοι διαφέρεσθαι οἱ πολλοὶ ποῖόν ἐστι λίθος ἢ ξύλον; κἄν τινα[s] ἐρωτᾷς, ἆρ' οὐ[t] ταὐτὰ ὁμολογοῦσι, καὶ ἐπὶ ταὐτὰ[u] ὁρμῶσιν, ὅταν βούλωνται λαβεῖν λίθον ἢ ξύλον; ὡσαύτως καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα; σχεδὸν γάρ τι[v] μανθάνω τὸ ἑλληνίζειν ἐπίστασθαι ὅτι τοῦτο λέγεις. ἢ οὔ;

τῶν F.—[p] ἄχρι U.—[q] τοὺς ἀγαθοὺς μέλλοντας Δ.—[r] ἀλλήλοις...διαφέρωνται om Up.—[s] κἂν τινας p, καὶ ἐὰρ να Δ, καὶ ἐάν τινα 𝔄.—[t] οὖν 𝔄ΔΠ.—[u] ἐπὶ ταὖθ' Γ.—

plurale *αὐτῶν* post sing. *τούτου*, parata quidem videri possit medela, ut reponatur singulare *αὐτοῦ*, plane ut in consimili loco infra §. 28. pro *τούτων* forma singularis auctoritate codicum nunc reposita est. Tamen magis equidem adducor ut hic quidem defendam hanc ipsam numerorum mutationem, præsertim in pronomine neutrius generis, quod utroque numero perinde fere usurpatur. Atque en tibi in sequentibus etiam *αὐτά*: (Procl. *αὐτὸ*) cui statim subjunctum, sed alio spectans, *ἃ* iterum respicitur a singulari *τοῦτο*. Et conf. supra §. 13. Quamvis itaque in ipso hoc loco nil sit quod ad mutandam vulgatam compellere nos debeat, non tamen silentio est prætermittendum, apud Proclum ita eum legi: *ἐπανοῖτ' ἂν αὐτῶν ἡ διδασκαλία*. Quam scripturam, quæ sane limpidissima fluit, præfert Schleiermacher, neglecta tamen voce *δικαίως*, cujus omissionis nulla apud Creuzerum mentio. Buttm.

περὶ αὐτὰ] *περὶ αὐτοὺς* Ms. Bodl. Etw.

πῶς ἂν εἶεν] Videtur potius hæc particula enclitice hic posita, pro *τρόπον τινά*. hoc sensu, *An igitur doctores illarum rerum esse aliquo modo possint?* Cui interrog. melius convenit responsio *οὐδαμῶς*. Steph. Non male. Buttm.

πῶς ἂν] Stephano *πῶς* enclitice positum esse videbatur, sine causa. Ficinus vocem *boni* sensus gratia de suo haud dubie addidit. Ast.

§. 17. *ἆρ' οὐ*] Clark. Vat. Ven. *ἆρ' οὖν*, rêcte fortasse: v. Men. 21.—Mox legendum *Ὡς δ' αὔτως*. V. Heind. ad Phæd. §. 118. Buttm.

σχεδὸν γάρ τι] Ita Steph. Ald. Bas. 1. et 2. Vulgo *γάρ τοι*. Ast.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν[w] εἰς[x] μὲν ταῦτα, ὥς περ εἴπομεν, ἀλλή- II. iii. 317.
λοις τε ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ[y] ἑαυτοῖς[z] ἰδίᾳ, καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις πρὸς ἀλλήλας[a] οὐκ ἀμφισβητοῦσιν, αἱ μὲν ταῦθ',[b] αἱ δ' ἄλλα[c] φάσκουσαι;[d]

ΑΛ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Εἰκότως ἂν ἄρα τούτων γε[e] καὶ διδάσκαλοι εἶεν ἀγαθοί.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ[f] μὲν βουλοίμεθα[g] ποιῆσαί τινα περὶ αὐτῶν εἰδέναι, ὀρθῶς ἂν αὐτὸν[h] πέμποιμεν εἰς διδασκαλίαν τούτων τῶν πολλῶν;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δ' εἰ βουληθεῖμεν[i] εἰδέναι[j] μὴ μόνον ποῖοι ἄνθρωποί εἰσιν ἢ ποῖοι ἵπποι, ἀλλὰ καὶ τίνες αὐτῶν δρομικοί[k] τε καὶ μή, ἆρ'[l] ἔτι οἱ πολλοὶ τοῦτο ἱκανοὶ διδάξαι;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἱκανὸν[m] δέ σοι τεκμήριον ὅτι οὐκ ἐπίστανται οὐδὲ[n] κρήγυοι[o] διδάσκαλοί εἰσι τούτων, ἐπειδὴ οὐδὲν[p] ὁμολογοῦσιν ἑαυτοῖς περὶ αὐτῶν;

ΑΛ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Τί δ'[q] εἰ βουληθείημεν εἰδέναι μὴ μόνον ποῖοι ἄνθρωποί εἰσιν, ἀλλ' ὁποῖοι[r] ὑγιεινοὶ ἢ[s] νοσώδεις, ἆρ'[t] ἱκανοὶ ἂν ἡμῖν ἦσαν διδάσκαλοι οἱ πολλοί;

à

[v] τοι ς.—[w] οὐκοῦν om pr Π.—[x] εἰ U.—[y] αὐτοὶ E, αὐτὰ ΣΥC, αὐταὶ Ξ.—[z] ἑαυτοῖς 𝔄ΔΠ, αὐταῖς Ξ: αὐτοῖς *ς.—[a] ἀλλήλαις F.—[b] ταῦθ' vel ταῦτα 𝔄ΓΔΠΣΥΒCEF, ταῦτά Ξ: ταυτὰ ς.—[c] ἄλλαι 𝔄.—[d] φάσκουσιν 𝔄ΔΠ.—[e] γε add 𝔄ΔΠ.—[f] οὐκοῦν εἰ om p.—[g] βουλόμεθα U, βουλοίμεθα 𝔄ΔΠp: βουλοίμεθ' ἂν *ς.—[h] αὐτὸν om F.—[i] βουληθεῖμεν 𝔄ΔΠ, βουληθεῖεν p: βουληθείημεν *ς.—[j] μαθεῖν U: om p.—[k] ἄδικοί Up.—[l] ἄρ' Γ.—[m] δοκεῖ Up.—[n] οἱ δὲ Σ, οὐχ p.—[o] ἱκανοὶ p.—[p] οὐδὲν om p.—[q] δὴ Π.—[r] ἀλλ' ὁποῖοι om pr F, ἀλλὰ ποῖοι rc F.—[s] καὶ E.—[t] ἄρ' Γ.—[u] ἑώρακας

εἰς] Hic valet *κατὰ, hæc si spectas.* Conf. Symp. §. 35. *εἰς φρόνησιν.* Buttm.

αὐτοὶ αὐτοῖς] In Ms. Bodl. *αὐταὶ αὐταῖς.* male. *ἰδίᾳ* enim quomodo de ipsis civitatibus dici possit? Emendarem equidem *ἀστοὶ ἀστοῖς*, nisi vulgata etiam lectio, quum *αὐτοὶ* oppositum sit *ταῖς πόλεσι*, eundem plane sensum fundere videretur. Ged.

πρὸς ἀλλήλας] *πρὸς ἀλλήλους* Ms. Bodl. Etw.

ὀρθῶς ἂν αὐτὸν] *ὀρθῶς ἂν αὐτοὶ* Ms. Bodl. Etw.

κρήγυοι] Nota vocem, quæ præter h. l. apud Atticos prosæ orationis scriptores vix occurrit, poetis tantum et Ionicis scriptoribus, ut Hippocrati, usitata. Cf. Lexil. i. 10. Buttm.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

II. iii. 318. ΣΩ. Ἦν δ' ἄν σοι τεκμήριον ὅτι μοχθηροί εἰσι τούτων διδάσκαλοι, εἰ ἑώρας[u] αὐτοὺς διαφερομένους;

ΑΛ. Ἔμοιγε.

§. 18. ΣΩ. Τί[v] δὲ δή;[w] νῦν περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων[x] ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων οἱ πολλοὶ δοκοῦσί σοι[y]
II. 112. ὁμολογεῖν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις;[z]

Δp.—[v] εἰ p.—[w] δὴ om EF.—[x] καὶ ἀδίκων add 𝔄ΔΠ.—[y] μοι Up.—[z] ἄλλοις 𝔄ΓΔΠ

ἦσαν] Boëckhius ad Plat. Legg. p. 104. legendum putabat εἴησαν propter optativum prægressum. Sed non semper hujusmodi sermonis duo membra ad amussim ita sibi respondent, qualiter in grammatica poni debent, quia utriusvis propositionis per se consideratæ diversa interdum ab alterius est ratio. Ita hic εἰ βουληθείημεν dixit Socrates, quoniam fieri potest ut hæc velit aliquis, sed ἦσαν ideo, ni fallor, quod nunquam idoneum ad talia docenda vulgus est. Ad tutandam autem hoc loco vulgatam hoc etiam non leve accedit argumentum, quod formæ perraræ εἴησαν nonnisi ex Thucydide et Xenophonte pauca afferuntur exempla. Buttm.

Eadem est, atque Boëckhii, opinio Heindorfii ad Theæt. p. 298. qui plures locos, ubi optativo præcedente præteritum indicativi cum particula ἂν reperitur, corrigere conatur. Tam frequens vero hic usus est, ut nimis audax videri debeat, qui locos omnes regulæ illi adversantes conjecturis tentet. Nec video, quid impediat, quominus præteritum indicativi cum particula ἂν recte poni possit etiam optativo præcedente. Primum enim præteritum indicativi per se sæpissime conjunctivi vel optativi partes agere, si rem ex nostræ linguæ indole pendas, satis constat, v. c. Theæt. 142. B. καὶ οὐδέν γε ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον, εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν (*esset*). 143. E. καὶ εἰ μὲν ἦν (*esset*) καλὸς, ἐφοβούμην ἂν σφόδρα λέγειν. Thucyd. i. 37. al. Vid. Markland. ad Lys. p. 43. Zeun. ad Viger. p. 557. Sturz. Lexic. Xenoph. t. i. p. 171. sq. Deinde præteritum indicativi sæpenumero cum ἂν conjungitur, ita ut verbum conjunctivi vel optativi partes agat, ἂν vero per se capiendum sit: hoc plerumque sit præterito indicativi præcedente, sæpius quoque optativo prægresso. Nimirum, si optativus præcesserit, sequens indicativus præteriti, ut alias, ita hic quoque partes illius agit. Exempla nonnulla hoc illustrent. Theæt. 147. A. εἴ τις ἡμᾶς τῶν φαύλων τι καὶ προχείρων ἔροιτο—εἰ ἀποκριναίμεθα αὐτῷ—οὐκ ἂν γελοῖοι ἦμεν; Hoc si nostra lingua, quo clarior fiat res, exprimamus, ita sonat: *wenn uns jemand fragen würde—und wir würden ihm antworten—wären wir nicht lächerlich?* Heind. reposuit pro ἦμεν εἶμεν optativum; tunc ita vertendum est: *würden wir nicht lächerlich seyn?* Illud, ut quislibet per se intelligit, significantius est, propterea quod rem certius exprimit, quam optativus cum ἂν, qui dubitationis indicium est et fieri forsitan posse indicat. Igitur apodosis per se spectanda est, in qua, si propositio dubia est, optativus ponitur, si contra certius quidquam indicat, indicativus præteriti, qui per se conjunctivi vel optativi quodammodo partes agit, recte locum habebit. Sic apud Platonem optativo prægresso præteritum indicativi cum particula ἂν sequitur Theæt. 147. A. Sophist. 260. A. Phileb. p. 12. B. De Legg. x. p. 896. B. Min. 321. D. Ast.

§. 18. τί δὲ δὴ νῦν] τί δὲ νῦν Ms. Bodl. Etw.

αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις] αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἢ ἄλλοις Ms. Bodl. ἀλλήλοις Bas. uterque et Fic. qui tamen omittit αὐτοί. Etw.

ἢ ἄλλοις] Sic Ven. Vind. et Ficin. qui vertit: *secum ipsa et cum aliis consentit.* Libri editi ἢ ἀλλήλοις. Nimirum ἑαυτοῖς, collective positum, per se jam id quod ἀλλήλοις est. Suid. Ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Priscian. 18. p. 708. Sic Xenoph. Memor. iii. 5. 2. εὐμενεστέρους δὲ ποτέρους ἑαυτοῖς εἶναι νομίζεις; ib. §. 16. καὶ φθονοῦσιν ἑαυτοῖς μᾶλλον, ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις. Cf. Abresch. ad Xe-

ΑΛ. Ἥκιστα νὴ Δί', ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δαί;[a] μάλιστα περὶ αὐτῶν διαφέρεσθαι;

ΑΛ. Πολύ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἶμαί[b] γε[c] πώποτέ σε ἰδεῖν οὐδ'[d] ἀκοῦσαι σφόδρ'[e] οὕτω διαφερομένους ἀνθρώπους περὶ ὑγιεινῶν καὶ μή, ὥστε διὰ ταῦτα μάχεσθαί τε καὶ ἀποκτιννύναι[f] ἀλλήλους.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλὰ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ἔγωγε οἶδ' ὅτι καὶ εἰ μὴ ἑώρακας, ἀκήκοας γοῦν ἄλλων τε πολλῶν καὶ Ὁμήρου. καὶ Ὀδυσσείας γὰρ καὶ Ἰλιάδος ἀκήκοας.

ΑΛ. Πάντως[g] δή που, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα ποιήματά ἐστι περὶ διαφορᾶς δικαίων τε[h] καὶ ἀδίκων;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ αἵ μάχαι γε καὶ οἱ θάνατοι διὰ ταύτην τὴν[i]
διαφορὰν τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν ἐγένον- Il. iii. 319.
το, καὶ τοῖς μνηστῆρσι τοῖς[j] τῆς Πηνελόπης[k] καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οἶμαι δὲ καὶ τοῖς ἐν Τανάγρᾳ[l] Ἀθηναίων τε καὶ

ΣΥBCEF.—[a] δὲ 𝔄ΔΠFUp.—[b] οἴομαί 𝔄.—[c] γε om p.—[d] ἢ ΞΣ.—[e] σφόδρ' Γ.—[f] ἀποκτειννύναι F.—[g] πάντων Up.—[h] τε om p.—[i] ταύτην γε τὴν p.—[j] om ΞΥp.—[k] πηνελώπης 𝔄.—[l] παναγρα BC et pr ΞΥ.—[m] κωρωνεία F, κορωνείᾳ συμβᾶσιν Up.

noph. Ephes. p. 164. Interpp. Hesych. t. i. p. 1059. Hanc ob causam in Phædro 237. C. lectionem vulgatam, quam Heind. et Heusd. tentabant, hic quidem pro ἄλλοις conjiciens ἀλλήλοις, ille vero e Vindob. ἀλλήλοις reponens, sollicitandam non esse, persuasum habeo. Ast.

ἀλλήλοις] Codd. opt. et plur. cum Ficino ἄλλοις. Sollemni permutatione nata est mendosa lectio hic et in Phædro p. 237. C. ubi vid. Heind. Veram hic servarunt Mss. duo cum Proclo. Astius autem in defendenda utroque loco scriptura ἄλλοις operam ludens memor non erat illorum quæ paulo ante hic leguntur 17. Qui cum hoc ἀλλήλοις jam comprehensum crederet altero ἑαυτοῖς, vellem explicasset, quinam sint ἄλλοι, a quibus diversa sentiant οἱ πολλοί. Buttm.

τί δαὶ μάλιστα] For. Τί δαί; μάλιστα etc. Steph.

πολύ γε] Ita Bas. uterque et Fic. Πάνυ γε. Ms. Bodl. Etw.

ἰδεῖν, οὐδ' ἀκοῦσαι] Ita Ms. Bodl. et Bas. uterque, sed Fic. οὐ δεῖν ἀκοῦσαι. Forsan voluit οὐ δ' ἂν ἀκοῦσαι. Etw.

ἀκήκοας γοῦν ἄλλων] Ita Bas. uterque et Fic. ἀκήκοας, καὶ ἄλλων τε Ms. Bodl. Etw.

ἄλλοις] οἱ ἄλλοι additur interdum nomini, quamvis diversa indicanti, immo contrario ei quod præcesserat. Gorg. p. 473. c. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων: ubi vid. Heind. et ad Phædo. §. 137. In talibus nomen epexegesis est vocis ἄλλος. Buttm.

ἐν Τανάγρᾳ] Hoc bellum Atheniensium, apud Tanagram, adversus Lacedæ-

Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν ἀποθανοῦσι καὶ τοῖς ὕστερον ἐν Κορωνείᾳ,[m] ἐν οἷς[n] καὶ ὁ σὸς πατὴρ Κλεινίας ἐτελεύτησεν, οὐδὲ περὶ ἑνὸς ἄλλου διαφορὰν[o] ἢ περὶ τοῦ[p] δικαίου τε[q] καὶ ἀδίκου τοὺς θανάτους[r] καὶ τὰς μάχας πεποιηκέναι.[s] ἦ γάρ;

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τούτους οὖν φῶμεν ἐπίστασθαι περὶ ὧν οὕτω σφόδρα διαφέρονται, ὥστε ἀμφισβητοῦντες ἀλλήλοις τὰ ἔσχατα σφᾶς αὐτοὺς[t] ἐργάζονται;

ΑΛ. Οὐ[u] φαίνεταί γε.

§. 19. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς τοὺς τοιούτους διδασκάλους ἀναφέρεις οὓς ὁμολογεῖς αὐτὸς[v] μὴ εἰδέναι;

—[n] ὅτε Up.—[o] διαφορὰ Up, ἡ διαφορὰ 𝔄ΔΠ.—[p] τοῦ om Up.—[q] τε om 𝔄ΔΠ.—[r] θανόντας p.—[s] πεποίηκεν 𝔄ΔΠ.—[t] τῶν κακῶν Up.—[u] οὐ...εἰδέναι om ΣΥ.—[v] αὐ-

monios, pro libertate Bœotiorum gestum, memorat Plato etiam in Menexeno p. 242. E quo Thucydides (i. 108.) lucem accipit. Monendum autem, duplicem pugnam fuisse ad Tanagram. In priori (quæ Thucydidi tamen est posterior) Myronides hostibus devictis Tanagram expugnat et mœnibus exuit; altera ad Œnophyta committitur. Vid. Wesseling. ad Diod. xi. 82. 83. Gottl.

ἐν Κορωνείᾳ] Pulsi sunt Athenienses ex Bœotia hoc Coroneensi prœlio, decem circiter annos post Tanagrense gesto, ducente eos Tolmida; qui, Chæronea expugnata, deinde apud Coroneam, a Bœotorum et Eubœensium exulibus, ductu et auspiciis Spartanorum, atrocissimo prœlio victus est: ut auctor est Thucydides i. 113. cum quo cf. Diog. xii. 6. et quos laudat Wesseling. Xenophon autem (Mem. iii. 5.) hanc calamitatem ad Lebadeam, quæ prope Coroneam inter Heliconem et Chæroneam sita est, accidisse scribit (v. Strab. xi. 285.).—Hoc etiam notandum videtur, præpositionem ἐν, nominibus locorum additam, τὴν περίχωρον significare. v. Duk. ad Thuc. i. 100. Gottl.

οὐδὲ περὶ ἑνὸς κ. τ. λ.] Sic codd. Cl. Vat. Ven. quos non ideo optimos vocare solemus quod minus mendosi sint ceteris: nam eorum mendorum, quæ negligentia scribentium parere solet, permulta in his quoque offenduntur: sed quod antiquiores fere lectiones illi exhibent ac rarius tales quæ arbitro corrigentium debentur. Itaque hic quoque non dubitavimus lectionem, quæ illorum auctoritate nititur, vulgatæ οὐδὲ π. ἑ. ἄλλου διαφορὰν—πεποιηκέναι præferre. Quippe hanc arbitror esse ejus, cui post illud οἶμαι sermo obliquus aptior videretur. Sed non minus bene habet rectus etiam, maxime in longiori a verbo οἶμαι intervallo. Accedit quod formula ἦ γάρ; recto fere sermoni subjicitur; sicut supra 14. Ἀλλὰ μὴν τό γε πρὸ τούτου παῖς ἦσθα. ἦ γάρ; sermoni obliquo, qualis esset, οἶμαί σε τότε γενέσθαι παῖδα, non item. Apud Proclum quidem perperam permixta est utraque lectio, διαφορὰ (sic sine articulo)—πεποιηκέναι: et confer eundem in commentario p. 274. lin. 4—10.—Ejusdem commentatoris autem majores etiam turbas aliquas memorabo: habet enim καὶ τοῖς ὕστερον ἐν Κορωνείᾳ συμβᾶσιν ὅτε καὶ ὁ σὸς πατήρ—: quæ cum reliqua oratione nullo modo coeunt: tum in seqq. τὰ ἔσχατα τῶν κακῶν ἐργάζονται omissis his σφᾶς αὐτούς, quo accusativo carere sermo non potest. Atque hujus farinæ alia fere tacemus apud Creuzerum Bekkerumque cognoscenda. Buttm.

οὐδὲ περὶ ἑνὸς] Observent tirones, hanc loquendi formam cum majore vi negandi poni loco hujus περὶ οὐδενὸς, sicut sine præpositione οὐδὲ εἷς loco vulgaris οὐδείς. Atque sic etiam infra 41. οὐδ' ἂν ἑνί, et 37. μηδὲ ὑπὸ μιᾶς. Buttm.

ΑΛ. Ἔοικα.

ΣΩ. Πῶς οὖν εἰκός σε εἰδέναι[w] τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, περὶ ὧν οὕτω πλανᾷ[x] καὶ οὔτε μαθὼν φαίνει παρ' οὐδενὸς οὔτε αὐτὸς ἐξευρών;[y]

ΑΛ. Ἐκ μὲν ὧν σὺ λέγεις οὐκ εἰκός.

ΣΩ. Ὁρᾷς αὖ τοῦθ' ὡς οὐ καλῶς εἶπες,[z] ὦ Ἀλκιβιάδη;

ΑΛ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὅτι ἐμὲ φῂς ταῦτα λέγειν.

ΑΛ. Τί δέ;[a] οὐ σὺ λέγεις ὡς ἐγὼ οὐδὲν ἐπίσταμαι[b] II. iii. 320.
περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων;

ΣΩ. Οὐ μέντοι.

ΑΛ. Ἀλλ' ἐγώ;

ΣΩ. Ναί.

ΑΛ. Πῶς δή;

ΣΩ. Ὧδε εἴσει.[c] ἐάν σε ἔρωμαι τὸ[d] ἓν καὶ τὰ δύο, πότερα πλείω ἐστί, φήσεις ὅτι τὰ δύο;

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Πόσῳ;

ΑΛ. Ἑνί.

ΣΩ. Πότερος οὖν ἡμῶν ὁ λέγων ὅτι τὰ δύο τοῦ ἑνὸς ἑνὶ πλείω;

ΑΛ. Ἐγώ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἠρώτων, σὺ δὲ ἀπεκρίνου;[e]

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Περὶ δὴ τούτων μῶν[f] ἐγὼ φαίνομαι λέγων ὁ ἐρω- II. 113.
τῶν, ἢ σὺ ὁ ἀποκρινόμενος;

ΑΛ. Ἐγώ.

ΣΩ. Τί δ' ἂν ἐγὼ μὲν ἔρωμαι[g] ποῖα γράμματα Σωκράτους,[h] σὺ δὲ εἴπῃς, πότερος ὁ λέγων;

â

τοὺς ΓΞ.—[w] εἰδέναι post ἄδικα ponit U.—[x] πλάναι 𝔄.—[y] ἐξεῦρες U.—[z] εἶπας U.—[a] δαὶ ΣΥ.—[b] οὐκ ἐπίσταμαι Up, οὐ συνεπίσταμαι EF, συνεπίσταμαι 𝔄ΓΔΠΣΥBC.—[c] εἴσει 𝔄 et pr Γ.—[d] καὶ τὸ F.—[e] ἀπεκρίνω U, ἀποκρίνου Δ.—[f] μὲν p.—[g] ἐρωτῶ

§. 19. ὁρᾷς κ. τ. λ.] Possunt hæc interrogative etiam legi. Steph.

ἢ σὺ δ] ἢ σὺ Ms. Bodl. Etw.

τί δ', ἂν ἐγὼ μὲν ἐρωτῶ] Vind. τί δὴ ἂν ἐγὼ μὲν ἐρῶ. Similiter Ven. ἂν ἐγὼ μὲν ἐρῶ. Mox pro γίγνηται, Vind. γένηται. Ast.

ἔρωμαι ποῖα] Vulgo ἐρωτῶ καὶ ποῖα.

ΑΛ. Ἐγώ.

ΣΩ. Ἴθι δή, ἑνὶ λόγῳ εἰπέ· ὅταν ἐρώτησίς τε[i] καὶ ἀπόκρισις γίγνηται,[j] πότερος ὁ λέγων, ὁ ἐρωτῶν ἢ ὁ ἀποκρινόμενος;

ΑΛ. Ὁ ἀποκρινόμενος, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

II. iii. 321. ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρτι διὰ παντὸς ἐγὼ[k] μὲν ἦ[l] ὁ ἐρωτῶν;

ΑΛ. Ναί.[m]

ΣΩ. Σὺ δὲ ὁ ἀποκρινόμενος;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί οὖν; τὰ λεχθέντα πότερος ἡμῶν εἴρηκεν;

ΑΛ. Φαίνομαι μέν, ὦ Σώκρατες, ἐκ τῶν ὡμολογημένων[n] ἐγώ.

§. 20. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐλέχθη[o] ὅτι[p] περὶ δικαίων καὶ ἀδίκων[q] Ἀλκιβιάδης ὁ[r] καλὸς ὁ Κλεινίου οὐκ ἐπίσταιτο,[s] οἴοιτο δέ, καὶ μέλλοι[t] εἰς ἐκκλησίαν ἐλθὼν[u] συμβουλεύσειν[v] Ἀθηναίοις περὶ ὧν οὐδὲν οἶδεν;[w] οὐ ταῦτ' ἦν;[x]

καὶ ΓΞς, ἐρῶ καὶ ceteri.—[h] σωκράτη Γ.—[i] τις F.—[j] γένηται ΞΥ.—[k] παντὸς τοῦ
ἦν
λόγου ἐγὼ 𝔄ΔΠ.—[l] ἦ ΔΠΣΥΒC et pr Γ, ἢ 𝔄, om Up: ἦν *ς.—[m] ναί om F.—[n] ὁμολογουμένων EF.—[o] οὐκοῦν ἐλέχθη ὅτι om p.—[p] ὅτι post ἀδίκων ponunt 𝔄ΔΠ.—[q] καὶ ἀδίκων om pr Ξ.—[r] ὁ ἀλκιβ. Up.—[s] ἐπίστατο F.—[t] μέλλει ΓU.—[u] ἐλθὼν

Ficinus cum scripserit ita, *quot sunt in Socrate litteræ*, Schleiermacher inde et ex molesto illo καὶ conjecit legendum πόσα καὶ ποῖα. Quæ emendatio tantum non certa jam olim visa est collato loco gemino in Xenoph. Mem. iv. 4. 7. οἷον περὶ γραμμάτων, ἐάν τις ἔρηταί σε, πόσα καὶ ποῖα Σωκράτους ἐστίν. Jam cum in codd. longe plurimis hodie repertum sit ἐρῶ καὶ ποῖα, manifestum est, vulgatam, quam præbent Coisl. et Ven. Ξ. hujus esse emendationem: et malam quidem illam: conjunctivum enim aoristi et sententiarum nexus requirit et proximum εἴπῃς. Itaque Bekker id saltem quod hinc et ex collatione loci Xenophontei certissimum fit, ἔρωμαι ποῖα, reposuit. Neque ego his non contentus esse volui. Quanquam fere persuasum mihi sit, veram scripturam ἔρωμαι πόσα καὶ ποῖα γ. bifariam jam olim mutilatam fuisse: ἔρωμαι πόσα γ. quod in suo cod. habuit Ficinus, et ἐρῶ καὶ ποῖα γ. quod est in ceteris. Buttm.

διὰ παντὸς] Ven. addit τοῦ λόγου, quod glossemati simile est. Rectius intelligas τοῦ χρόνου (quod aliis locis, v. c. Xenoph. Cyrop. viii. 2. 1. additum legitur), *semper, usque*, quemadmodum Ficinus vertit. Ceterum pro ἐγὼ μὲν Vind. ἐγὼ μήν. Ast.

ἦ] Sic pro vulg. ἦν Bekk. ex Mss. quod nunc itaque exemplum accedit iis de quibus vid. Heind. ad Protag. §. 5. Chœrobosc. ap. Bekker. in Ind. p. 1379. Buttm.

ἐκ τῶν ὁμολογημένων] Cf. Dionys. Hal. de Art. c. 8. Ἐπειδὴ ὡμολόγησε μὴ εἰδέναι τὸ δίκαιον, κέχρηται καταδρομῇ ὁ Σωκράτης ἐλέγχων κατὰ τὸν Ἀλκιβιάδην, οὐκ ἀπ' ἀλλοτρίου προσώπου. Καὶ Φοῖνιξ εἰσάγων τὸν Πηλέα (Μελέαγρον Homer. Iliad. X. 546.) οὕτως ἐλέγχει τὸν Ἀχιλλέα. Nurnb.

§. 20. ἐπίσταιτο, οἴοιτο δὲ] Haud abs re esset huic loco inserere quæ Cicero dicit Acad. Quæst. l. 1. 'Socrates in omnibus fere sic disputat, ut nihil affirmet ipse, refellat alios; nihil se scire dicat, nisi id ipsum, eoque præstare ceteris, quod illi quæ nesciant, scire se putent, ipse, se nihil scire.' Etw.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἄρα[y] συμβαίνει, ὦ[z] Ἀλκιβιάδη· σοῦ τάδε κινδυνεύεις ἀλλ'[a] οὐκ ἐμοῦ ἀκηκοέναι, οὐδ' ἐγώ εἰμι ὁ ταῦτα λέγων ἀλλὰ σύ,[b] ἐμὲ δὲ αἰτιᾷ[c] μάτην.

ΑΛ. Καὶ μέντοι καὶ[d] εὖ λέγεις.

ΣΩ. Μανικὸν γὰρ ἐν νῷ ἔχεις ἐπιχείρημα, ἐπιχειρεῖν, ὦ βέλτιστε, διδάσκειν ἃ οὐκ οἶσθα, ἀμελήσας μανθάνειν.[e]

ΑΛ. Οἶμαι μέν,[f] ὦ Σώκρατες, ὀλιγάκις Ἀθηναίους[g] βουλεύεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας πότερα δικαιότερα ἢ ἀδικώτερα. τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα ἡγοῦνται δῆλα εἶναι· ἐάσαντες οὖν περὶ αὐτῶν, σκοποῦσιν ὁπότερα συνοίσει πρά- II. iii. 322.
ξασιν.[h] οὐ γὰρ ταὐτά, οἶμαι, ἐστὶ[i] τά τε δίκαια καὶ τὰ[j]

om *p*.—[v] συμβουλεύειν U*p*.—[w] οἶμαι *p*.—[x] ταύτην 𝔄.—[y] ἄρα om ΣΥU*p*.—[z] τῶ F. —[a] ἀλλ' om U*p*.—[b] ἀλλὰ σύ om *p*.—[c] σύ με διαιτιᾶ 𝔄Δ, σύ με διατιῶ Π.—[d] καὶ ante εὖ add 𝔄ΓΔΠU*p*.—[e] τοῦ μανθάνειν U*p*.—[f] δὲ U*p*.—[g] ὀλιγάκις ἀθηναίους 𝔄ΓΔ ΞΠΣΥBCU*p*, ἀθηναίους μὴ EF: ἀθηναίους ὀλιγάκις ϛ.—[h] πράξουσιν Ξ, πράξεσιν *p*. —[i] ἐστι add 𝔄ΓΔΠBCEFU*p*.—[j] τὰ om U*p*.—[k] μεγάλα ἀδικήσασι Γ, ἀδικήσασι

τὸ τοῦ Εὐριπίδου] Locus ad quem respexit Socrates, exstat in Hippol. 352. *Σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ κλύεις.* Mira autem hoc loco est elegantia et urbanitas in disputando notanda. Quum indignaretur fere Alcibiades, quod inscientiam ipsi exprobrare Socrates videretur; lepide hanc reprehensionem a se amovet, se nihil tale dicere, Alcibiadem se ipsum reprehendere, et opportune loco Euripidis utitur. Alludit et infra ad Euripideum illud, c. 23. *καὶ ἂν μὴ αὐτὸς σὺ σαυτοῦ ἀκούῃς—ἄλλῳ λέγοντι μὴ πιστεύσῃς* v. Muret. V. L. lib. v. 20. GOTTL.

καὶ μέντοι εὖ λέγεις] Verba hæc sic scripta, Alcibiadi vulgo tribuuntur. Alterum *καὶ* Bekk. auctoritate codd. optimorum et Procli addidit. Sed apponenda sunt verba Olympiodori ad h. l. quibus duorum Neo-Platonicorum interpretum de eodem sententias memorat. *Τὸ εὖ λέγεις ὁ μὲν Δημόκριτος ἐπίκλην Χνᾶ, διότι μετρούμενον τὸ ὄνομα αὐτοῦ χνά* (651) *ποιεῖ, ὡς ἀπὸ Σωκράτους ἐκδέχεται, ὁ δὲ Δαμάσκιος ὡς ἀπὸ Ἀλκιβιάδου. καὶ ἄμεινον τὸ δεύτερον.* (Damascius satis notus: v. Fabric. B. Gr. t. 13. p. 784. de Democrito, Longini æquali, vid. Creuzer. Prœm. ad Procl. p. xiv.) Priorem rationem solam, alterius ut videtur prorsus ignarus, sequitur Proclus his verbis (p. 293.): *προσκείμενον δὲ τούτοις καὶ τὸ εὖ λέγεις μίγνυσι τὸν ἔπαινον ἐμμελῶς τῷ ψόγῳ.* Et sic Ficinus: *neque ego hæc, sed tu dixisti: me autem frustra accusas. Et profecto bene dicis. Furiosum enim* etc. Veram autem esse hanc rationem de eo semel monitus nemo opinor dubitabit. Nam assensum alterius neque particulæ *καὶ μέντοι* recte inducunt, neque quæ sequuntur *μανικὸν γὰρ κ. τ. ε.* huic respondent. Contra perquam facete hoc Alcibiadis de se ipso judicium primum laudat Socrates, dein probat etiam. *Καὶ μέντοι* autem idem esse quod alias *καὶ μὴν* docebit illud *Οὐ μέντοι ἀλλά*, quod eodem sensu, quo *Οὐ μὴν ἀλλὰ* usurpatur. Alterum autem *καὶ* ita intelligendum est: 'Tu hoc dicis, non ego: et profecto *recte quoque* dicis.' BUTTM.

μανικὸν] Egregie huc faciunt verba Xenophontis Mem. Socr. iii. 9. 6. *Μανίαν γε τὴν ἐναντίον μὲν ἔφη εἶναι σοφίᾳ, οὐ μέντοι γε τὴν ἀνεπιστημοσύνην μανίαν ἐνόμιζεν· τὸ δὲ ἀγνοεῖν ἑαυτὸν, καὶ μὴ ἃ οἶδε δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι γιγνώσκειν, ἐγγυτάτω μανίας ἐλογίζετο εἶναι.* NURNB.

ἐπιχειρεῖν] F. *ἐπιχειρῶν.* ETW.

πράξασιν] Bas. 2. *πράξουσιν*, haud dubie a correctoris alicujus manu profectum. Etiam Ficinus vertit: *quæ conducant agentibus, inquirunt.* AST.

συμφέροντα, ἀλλὰ πολλοῖς δὴ ἐλυσιτέλησεν ἀδικήσασι μεγάλα ἀδικήματα,[k] καὶ ἑτέροις γε,[l] οἶμαι, δίκαια ἐργασαμένοις οὐ ξυνήνεγκεν.

§. 21. ΣΩ. Τί οὖν; εἰ[m] ὅτι μάλιστα ἕτερα μὲν τὰ δίκαια τυγχάνει ὄντα,[n] ἕτερα δὲ τὰ συμφέροντα, οὔ τί[o] που αὖ σὺ[p] οἴει ταῦτ'[q] εἰδέναι ἃ συμφέρει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διότι;

ΑΛ. Τί γὰρ κωλύει, ὦ Σώκρατες; εἰ μή με[r] αὖ ἐρήσει[s] παρ' ὅτου ἔμαθον ἢ ὅπως αὐτὸς[t] εὗρον.

ΣΩ. Οἷον τοῦτο ποιεῖς. εἴ τι μὴ ὀρθῶς λέγεις, τυγχάνει δὲ δυνατὸν ὂν[u] ἀποδεῖξαι δι' οὗ περ[v] καὶ τὸ πρότερον λόγου,[w] οἴει δὴ[x] καίν'[y] ἄττα δεῖν ἀκούειν ἀποδείξεις τε ἑτέρας, ὡς τῶν προτέρων οἷον σκευαρίων κατατετριμμένων, καὶ οὐκέτ' ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπίσχοιο,[z] εἰ μή τίς σοι[a] τεκμήριον κα-

μάλα F et pr E.—[l] γε add 𝔄ΓΔΞΠΣΥBCU*p*.—[m] εἰ om ΣΥ.—[n] ὅταν Δ.—[o] ὅτι F*p*.—[p] αὖ σὺ 𝔄ΓΔΞΠΣΥBCU*p*: σὺ αὖ *ς.—[q] ταῦτ' ΓU.—[r] μὲν *p*.—[s] ἐρήσει pr Γ.—[t] αὐτὸ *p*.—[u] ὂν add 𝔄, ὃν ΔΠ.—[v] περὶ Γ.—[w] τὸν πρότερον λόγον Ξς.—[x] δεῖ ΓΥ,

οὔτι που σὺ αὖ] Ald. Bas. 1. 2. οὔτι ποῦ σὺ αὖ σύ. Ast.

αὐτὸς εὗρον] αὐτὸν εὗρον Ms. Bodl. Mox δεῖνα ἀκούειν. Etw.

τυγχάνει δὲ δυνατὸν] Ven. δυνατὸν ὄν. Sed τυγχάνειν sæpenumero sine participio verbi εἶναι ponitur. Vid. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 266. Heind. ad Gorg. §. 124. Ast.

τὸν πρότερον λόγον] F. τὸ πρότερον λόγου. Ita Ms. Bodl. Etw.

τεκμήριον] In Græcis legendum, καὶ οὐκέτ' ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπίσχοιο, εἰ μή τίς σοι σκευάριον καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει. In vulgatis habetur τεκμήριον falso pro σκευάριον. Sunt autem σκευάρια quæ ad amictum parata sunt, hoc est σκευαὶ, non τὰ σκεύη, quæ vasa et instrumenta alia significant. Cornar.

τεκμήριον] Cornarius h. l. turpe mendum, quod obsidet editt. tollit, restituendo pro τεκμήριον, σκευάριον. Serranus admodum lepide totum locum ita vertit: *Arbitraris autem—alias quasdam demonstrationes adhibendas: tanquam priores illæ essent veluti scruta quædam, usuque detritæ vestes, quas tu non amplius induas: ut quidem purum quoddam et ullo usu minime pollutum argumentum tibi sit de integro adducendum.* Quodnam tale sit argumentum, difficile sit conjiciendum. Repone autem σκευάριον, *apparatum*, qui ad corporis cultum pertinet (σκεύη dicitur apud Herod. i. 24.) tanquam vestimentum purum et mundum; elegantia loco restituetur. Melius sibi consulebat Dacierius, quod omitteret hæc verba, sibi obscura, p. 271. Gottl. Cornar. pro τεκμήριον reponit σκευάριον, et σκευάρια exponit: *ad amictum parata.* Cujus significationis nullam auctoritatem exstare credo. Certum quidem est, eam significationem h. l. requiri, ut ex ἀμπίσχοιο liquide apparet; sed puto potius, σκευαρίων esse corruptum, cui si vocem commodiorem substitueris, locum suum τεκμήριον tenere poterit. Schneid.

Equidem nihil corruptum existimo. Primum enim locum ita constituo: οἴει δὲ καινὰ ἄττα δεῖν ἀκούειν, ἀποδείξεις τε ἑτέρας· ὡς τῶν προτέρων, οἷον σκευαρίων, κατατετριμμένων· καὶ οὐκέτι ἂν σὺ αὐτὰ, (i. e. αὐτὸ, dicit enim pro hoc αὐτὰ, quia σκευαρίων præcessit) δι' οὗπερ καὶ τὸ πρότερον λόγου ἐτύγχανε δυνατὸν ἀποδεῖξαι, ἀμπίσχοιο, εἰ μή τίς σοι τεκμήριον καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει, tum ea δι' ἅπερ τυγχάνει δυνατὸν ἀποδεῖξαι uno verbo explico ἀποδείξεις. Si autem Plato propter σκευαρίων dicere potuit τὰς ἐπιδείξεις ἀμπίσχεσθαι, quare non licitum fue-

θαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει. ἐγὼ δὲ χαίρειν ἐάσας τὰς σὰς II. 114.
προδρομὰς τοῦ[b] λόγου, οὐδὲν ἧττον ἐρήσομαι[c] πόθεν[d] μαθὼν
αὖ τὰ[e] συμφέροντα ἐπίστασαι[f] καὶ ὅς τίς ἐστιν[g] ὁ[h] διδάσ-
καλος· καὶ πάντ'[i] ἐκεῖνα[j] τὰ πρότερον ἐρωτῶ μιᾷ[k] ἐρωτή-
σει. ἀλλὰ γὰρ δῆλον ὡς[l] εἰς ταὐτὸν ἥξεις καὶ οὐχ ἕξεις
ἀποδεῖξαι οὔθ' ὡς ἐξευρὼν[m] οἶσθα τὰ ξυμφέροντα[n] οὔθ' ὡς
μαθών. [§. 22.] Ἐπειδὴ δὲ[o] τρυφᾷς καὶ οὐκέτ' ἂν ἡδέ- II. iii. 328.

ἐ
δεῖν corr Γ.—[y] καὶ ἅττα p.—[z] ἀμπέσχοιο Υ.—[a] σε Γ.—[b] καὶ τοῦ F.—[c] εὑρήσομαι Δ.—[d] πόθεν 𝔄ΔΠUp: ὁπόθεν *ς.—[e] αὖ τὰ 𝔄ΔΠp: αὐτὰ *ς.—[f] ἐπίσται ΥC, ἐπίσταιο ΞΣ.—[g] αὐτῶν Up.—[h] ὁ add 𝔄ΔΞΠUp.—[i] πάντ' Γ, πάντως p.—[j] ἐκεῖ Ξ.—[k] ἐρωτώμενα p.—[l] ὡς om U.—[m] ὀρθῶς ἐξευρεῖν p.—[n] ξ. U.—[o] ἐπεὶ pr Γ, ἐπεὶ δὲ

rit eadem metaphora τεκμήριον (quod h. l. idem est ac ἀπόδειξις) καθαρὸν καὶ ἄχραντον appellare? Nurnb.

τεκμήριον] Omnia sana sunt deleto τεκμήριον, quod nihil nisi glossema est; adscripserat scilicet quispiam τεκμήριον (propter neutra καθαρὸν et ἄχραντον) pro ἀπόδειξιν, quod e superioribus ἀποδείξεις τε ἑτέρας, si sensum verborum spectes, repetendum est; namque σκευάρια (h. e. σκεύη vel σκευὴ, vestitus, ornatus, omnisque apparatus) tropice posita sunt pro ἀποδείξεις. Repetas igitur ad voces καθαρὸν καὶ ἄχραντον (int. τί, quod sæpissime omittitur, v. Perizon. ad Ælian. V. H. x. 21. Valken. ad Herod. p. 414.) σκευάριον, quod tropice positum esse pro ἀπόδειξιν is significare voluit, qui vel margini adscripsit vel ipsi orationi intulit τεκμήριον. Accedit Ficini auctoritas, qui τεκμήριον ignorans sic vertit, *quasi priores discissæ et confractæ sint instar apparatuum atque vestium, quibus in scena utuntur, quibus quidem tu non amplius induaris, nisi quis aliud quiddam purum immaculatumque afferat.* Ast.

σκευάριον] Usurpatur maxime ut deminutivum a σκεῦος, ac vasculum significat: sed pluralis legitur ita ut ad apparatum *vestiarium* vocabulum spectet derivandumque videatur a voce ἡ σκευὴ, quæ sæpe sensu *vestimenti* occurrit, ut Crit. §. 15. Nimirum horum vocabulorum omnium vis primaria latius patet, ita ut ἡ σκευὴ de omni apparatu, τὰ σκεύη autem et τὰ σκευάρια de impedimento et supellectili omnis generis usurpetur. Vid. Aristoph. Ran. 172. ubi σκευάρια dicuntur *stragulæ* cet. Apponam verba Scholiastæ ad nostrum locum: (τὰ σκευάρια) σημαίνει τρία, ἢ τὰ σκεύη κοινῶς, ἢ τὴν τρυφὴν, ἢ ὡς νῦν (i. e. hoc loco) τὰς σκευὰς τῶν κωμικῶν καὶ τραγικῶν, ὅ ἐστι τὰ ἐνδύματα. Qui cur de apparatu potissimum scenico hîc quidem cogitet, et cur τὴν τρυφὴν, luxum, ut peculiarem aliquam vocis σκευάρια significationem recenseat, non perspicio. Lepor autem orationis in eo est quod ob illam comparationem ipsi τεκμηρίῳ omnia junguntur quæ ad vestimentum spectant. Jam etsi recte et facete hoc fieret: tamen præferendam nunc duco rationem Astii, qui e Ficini tralatione recte colligit, eum in suo cod. vocem τεκμήριον non habuisse, eamque ut glossema ejiciendam censet. Non tamen, quæ illius est sententia, σκευάριον intelligendum puto, quod e grammatica ratione ne fieri quidem recte potest. Sed sicut in superioribus plurale neutrum sine substantivo positum est, καινὰ ἄττα ἀποδείξεις τε ἑτέρας, pronomenque, quod refertur ad intercedentia hæc, ὡς τῶν προτέρων κατατετριμμένων, iterum neutro genere prolatum est, αὐτά: ita hæc etiam καθαρὸν καὶ ἄχραντον recte sine substantivo inferuntur: immo elegantius hoc pacto verba ad vestimentum spectantia (ἀμπίσχοιο, καθαρὸν, ἄχραντον) velut in medio suspensa sunt, quam si aut τεκμήριον aut σκευάριον (nam hoc quoque fuerunt qui reponere vellent) diserte iis additum esset. Buttm.

προδρομὰς] Schol. Προδρομή ἐστιν ὅταν ἐν πολέμῳ καταλάβῃ τις φρουρίον, ἐξ οὗ δύναται ἀσφαλῶς πολεμεῖν. Buttm.

ἐπίστασαι] Codd. duo ἐπίσται, unde per correctionem natum quod habent Veneti duo ἐπίσταιο. Sed illud est ἐπίστᾳ, de qua forma vid. ad Soph. Philoct. 798. Buttm.

ως τοῦ αὐτοῦ γεύσαιο λόγου, τοῦτο[p] μὲν ἐῶ χαίρειν, εἴτε οἶσθα εἴτε μὴ τὰ Ἀθηναίοις συμφέροντα· πότερον δὲ ταῦτά ἐστι δίκαιά τε καὶ συμφέροντα ἢ ἕτερα, τί οὐκ ἀπέδειξας, εἰ μὲν βούλει,[q] ἐρωτῶν με ὥς περ ἐγὼ σέ, εἰ δέ,[r] καὶ αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ[s] λόγῳ διέξελθε.

ΑΛ. Ἀλλ' οὐκ οἶδα εἰ οἷός τ' ἂν εἴην, ὦ Σώκρατες, πρὸς σὲ διελθεῖν.

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ 'γαθέ, ἐμὲ ἐκκλησίαν νόμισον καὶ δῆμον· καὶ ἐκεῖ τοί[t] σε δεήσει ἕνα ἕκαστον πείθειν. ἦ γάρ;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦ αὐτοῦ ἕνα τε οἷόν τε εἶναι κατὰ μόνας πείθειν καὶ ξυμπόλλους περὶ ὧν ἂν εἰδῇ, ὥς περ ὁ[u] γραμματιστὴς ἕνα τέ που πείθει[v] περὶ γραμμάτων καὶ πολλούς;

ΑΛ. Ναί.[w]

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ[x] καὶ περὶ ἀριθμοῦ ὁ αὐτὸς ἕνα τε καὶ πολλοὺς πείσει;[y]

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὗτος δ' ἔσται ὁ εἰδώς,[z] ὁ ἀριθμητικός;

ΑΛ. Πάνυ γε.[a]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[b] σὺ ἅ περ καὶ πολλοὺς οἷός τε πείθειν εἶ, ταῦτα καὶ ἕνα;

ΑΛ. Εἰκός γε.

II. iii. 324. ΣΩ. Ἔστι δὲ[c] ταῦτα δῆλον ὅτι ἃ οἶσθα.

ΑΛ. Ναί.

corr.—[p] τοῦτον 𝔄ΓΔΞΠΣΥBC.—[q] μὲν οὖν βούλει Up.—[r] δὲ μὴ rc Γ.—[s] σεαυτοῦ 𝔄ΓΔΠ : σαυτοῦ *ς.—[t] τι Up.—[u] περ γὰρ ὁ p.—[v] που πείθει 𝔄ΔΠUp, ἔπειθέ που ΓΣΥBCEF : πείθει που ς.—[w] ναί om ΣΥBCF et pr E.—[x] οὐ add 𝔄ΔΠ.—[y] πείθει Γ.—[z] ὁ εἰδὼς om F.—[a] πάνυ γε om Up.—[b] καὶ ante σὺ om 𝔄ΔΠ.—[c] δὲ om F.—

§. 22. τοῦτο μὲν] τουτὸν μὲν οἷος Ms. Bodl. Mox οἷός τ' ἂ εἴη. Dein ἀλλ' ante ὦ 'γαθὲ omittit. Etw.

εἰ δὲ] Post εἰ δὲ fortasse deest partic. μή: alioqui subaudiri dixerim βούλει, ex præced. Q. d. *Aut, si mavis:* sive autem hoc sit, sive illud, hypostigme opus est post εἰ δέ. Steph.

ἕνα ἕκαστον] Schleiermacher emendandum censet ἓν ἕκαστον; quoniam turbatur sane aliquantum oppositio, vocabulo ἕνα et hic, ubi de *omnibus*, et mox, ubi de *uno*, usurpato. Mihi tamen hac observatione ipse scriptor emendari videtur, qui negligentius hic ἕνα ἕκαστον posuit pro ἅπαντας. Buttm.

ἆρ' οὖν καὶ] Ven. Ἆρ' οὖν οὐ καί, quod Nürnberger. probat; sed ἆρ' οὖν. idem est; vid. Heind. ad Cratyl. p. 19. Ast.

δηλονότι] δῆλα ὅτι Ms. Bodl. Etw.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν[d] τοσοῦτον μόνον[e] διαφέρει[f] τοῦ ἐν τῷ δήμῳ ῥήτορος ὁ ἐν τῇ τοιᾷδε ξυνουσίᾳ, ὅτι ὁ μὲν ἀθρόους[g] πείθει[h] ταὐτά,[i] ὁ δὲ καθ᾽ ἕνα;

ΑΛ. Κινδυνεύει.

§. 23. ΣΩ. Ἴθι νῦν,[j] ἐπειδὴ τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολλούς τε καὶ ἕνα πείθειν, ἐν[k] ἐμοὶ ἐμμελέτησον[l] καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδεῖξαι[m] ὡς τὸ δίκαιον ἐνίοτε οὐ ξυμφέρει.

[d] οὖν ἢ Ξϛ.—[e] τοσοῦτον μόνον 𝔄ΔΠUp, τοσοῦτο μόνον ΓΞΣΥBC: τοσούτῳ μόνῳ ϛ.—[f] διαφέρειν 𝔄ΔΠ.—[g] ἀθρόως F.—[h] πείθειν E.—[i] ταυτὰ ΓΞΣΥBC, τὰ αὐτὰ 𝔄ΔΠ: ταῦτα *ϛ.—[j] ἴθι νῦν 𝔄ΓΔΠBCEF, ἴθι τοίνυν Up: ἴθι δὴ νῦν *ϛ.—[k] ἐν om Υ.—[l] ἐν

§. 23. ἴθι δὴ νῦν] Omittit δὴ Ms. Bodl. Etw.

ἐμμελέτησον] Breviter in Grammatica egi de ea verborum compositionis ratione qua verbi ipsius vis non afficitur, sed mente semper separanda est præpositio ita, ut ad nomen aliquod proximum vel totam sermonis partem referatur. Ut *συμπίνειν, συνηβᾷν τινι· οὗτος συνεξαιρεῖ αὐτοῖς τὴν Σελλασίαν* (Xenoph.) h. e. *ἐξαιρεῖ σὺν αὐτοῖς*:—*ἀλλὰ καὶ προσδιέβαλέ με* h. e. *ad omnia quæ modo exposita sunt, etiam obtrectavit me.* Quæ omnia sunt notissima. In his itaque sunt etiam composita quædam cum præpositionibus *ἀπὸ* et *ἐν*, quæ non facile invenias nisi adjecta alii propositioni in modo infinitivo. Plat. Phædr. p. 260. B. *συντιθεὶς λόγον, ἔπαινον κατὰ τοῦ ὄνου, λέγων ὡς παντὸς μᾶλλον ἄξιον τὸ θρέμμα—, ἀποπολεμεῖν τε χρήσιμον* h. e. *χρήσιμόν ἐστι τὸ θρέμμα πολεμεῖν ἀπ᾽ αὐτοῦ* (*sedentem in eo pugnare*): Thuc. i. 2. *νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῇν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες.* Quem locum apparet non recte intellexisse qui ipsum verbum *ἀποζῇν* hic verterent *parce vivere, ægre vitam tolerare*, cum hoc tantum dicat Thucydides, homines illos suis bonis fruitos esse in tantum, quantum opus fuerit, ut *ex iis* (*ἀπ᾽ αὐτῶν*) *victum haberent.* Sed in errorem induxerat interpretes illos usus scriptorum posterioris ævi; qui, cum huic loquendi formæ, *ὅσον ἀποζῇν*, revera inesset circumscriptio opposita luxui et opulentiæ, ipsi verbo *ἀποζῇν* talem vim sensim tribuebant; ut patet ex Luciani locis his, Dial. Meretr. 6. *ἐξ οὗ τέθνηκε, ὁ πατὴρ οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν*; h. e. ut ad primarium verbi usum hæc revocem, 'quam ægre habuerimus *ὅσον ἀποζῇν*:' Fugit. 17. *μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας* h. e. *ἔχοντας ἐκ τῆς μισθαρνίας ὅσον μόγις ἀποζῇν.* Toxar. 59. *πονήρως τὸ μεταξὺ ἀποζήσαντες.*—Sed redeamus ad legitimi illius usus exempla, et quidem in præpositione *ἐν*. Æschin. c. Ct. 75. 1. *διώμνυτο τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν ὡς ἔοικε Φειδίας ἐνεργολαβεῖν εἰργάσατο καὶ ἐνεπιορκεῖν Δημοσθένει* h. e. *εἰργάσατο τῷ Δ. ὥστε ἐργολαβεῖν καὶ ἐπιορκεῖν ἐν αὐτῇ.* Plat. Phædr. p. 228. E. *παρόντος δὲ Λυσίου ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾷν παρέχειν οὐ πάνυ δέδοκται* h. e. *παρέχειν ἐμαυτόν σοι ὥστε μελετᾷν ἐν ἐμοί* (*ut in me exercearis*). His præmissis quemque puto mecum mirari quod in hoc nostro dialogo legimus (23. 1.) *ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδεῖξαι.* Nam quod in aliis compositis non admodum eleganter fit, ut præpositio cum casu suo repetatur, id in his, quorum præpositio ad ipsum verbum nihil spectat sed velut seorsim prolata auditur, fieri plane non posse dixeris. Neque sane unquam profecto Græcus quis dixit, *ἀφ᾽ ἵππου ἀπεπολέμησεν, ἀπ᾽ ἰχθύων ἀποζῶσιν*, in illo nimirum primario verbi sensu, *ἔν τινι πράγματι ἐνεργολαβεῖν*: sed *ἀφ᾽ ἵππου ἐπολέμησεν, ἀπ᾽ ἰχθύων ζῶσιν, ἐν τοῖς κηρύγμασιν ἐργολαβεῖν* (ut idem Æschines loquitur ibid. 58. 26.). Ut illud *ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον* negligentiæ cuidam minime gratæ tribuendum sit, et fortasse futuri sint qui, quandoquidem hic dialogus, non contemnendis de causis Platoni abjudicatur, in his verbis malam loci e Phædro supra allati imitationem agnoscant. Quæ cum ita sint, minime negligenda est, quamvis inutilis videri possit, unica in hoc loco varietas ex optimo codice Clarkiano enotata hæc, *ἐν ἐμοὶ ἐν μελέτησον.*

ΑΛ. Ὑβριστὴς εἶ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Νῦν γοῦν[n] ὑφ' ὕβρεως μέλλω σε πείθειν τἀναντία οἷς σὺ ἐμὲ οὐκ ἐθέλεις.

ΑΛ. Λέγε δή.

ΣΩ. Ἀποκρίνου μόνον τὰ ἐρωτώμενα.

ΑΛ. Μή, ἀλλὰ σὺ αὐτὸς λέγε.[o]

ΣΩ. Τί δαί;[p] οὐχ ὅτι μάλιστα βούλει πεισθῆναι;

ΑΛ. Πάντως δή που.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ λέγεις ὅτι ταῦθ'[q] οὕτως ἔχει, μάλιστ' ἂν εἴης πεπεισμένος;

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἀποκρίνου δή· καὶ ἐὰν[r] μὴ αὐτὸς σὺ σαυτοῦ[s] ἀκούσῃς[t] ὅτι τὰ δίκαια συμφέροντά ἐστιν, ἄλλῳ[u] γε[v] λέγοντι μὴ πιστεύσῃς.

II. iii. 325. ΑΛ. Οὔ τοι,[w] ἀλλ' ἀποκριτέον· καὶ[x] γὰρ οὐδὲν οἴομαι βλαβήσεσθαι.

II. 115. ΣΩ. Μαντικὸς γὰρ εἶ. καί μοι λέγε· τῶν[y] δικαίων φῂς ἔνια μὲν[z] συμφέρειν, ἔνια δ' οὔ;

μελέτησον ℨΔΠ.—[m] δεῖξαι p.—[n] ἦ που νῦν Up.—[o] λέγε...πάντως om p.—[p] δ' ℨΓΔΠBCU.—[q] ταῦθ' vel ταῦτα ℨΓΔΞΠΣΥBCUp: αὐτὰ *ϛ.—[r] ἐὰν ℨΔΠU: ἂν *ϛ.—[s] σαυτοῦ om ℨΔΠ.—[t] ἀκούσῃς ℨΔΠ: ἀκούῃς corr Γ cum *ϛ.—[u] ἄλλο Δ: ἄλλῳ post λέγοντι ponit Γ.—[v] γε add ℨΔΠUp.—[w] οὗτοι Σ.—[x] οὐ Up.—[y] τῶν om Up.

Nam id ipsum quod omni sensu prorsus destituta est hæc scriptura haud levem suspicionem movet, latere verius quid in ea. Jam si consideramus verba proxime superiora: *ἐπειδὴ τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολλοὺς καὶ ἕνα πείθειν*: satis opinor est probabile, apodosin his se applicuisse ita: *ἐν ἐμοὶ ἑνὶ μελέτησον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδεῖξαι, ὡς τὸ δίκαιον ἐνίοτε οὐ ξυμφέρει.* Buttm.

αὐτὰ οὕτως ἔχει] Ita Ms. Bodl. Bas. 2. *ταῦτα.* Etw.

ἀποκρίνου κ. τ. λ.] Hic locus est apud Stob. ix. p. 122. usque ad *συμφέροντά ἐστιν.* *Ἔοικε* (§. 26). Quæ ibi variant lectiones, de iis si veriores vel saltem alicujus momenti sunt, ad ipsa loca monebimus, ceteras hic apponere placet. 23. pro *οἴομαι—οἶμαι.* 24. in *ὅρα τοίνυν εἰ ᾖ*, vocula *εἰ* omissa; pro *ὡμολόγεις—ὁμολογεῖς.* 25. pro *Ναί. Τὴν ἄρα—, Πάνυ γε. Τ. α.* 26. pro *οὐκοῦν εὐδαίμονες—ο. ἡ εὐδαιμονία·* pro *Τὸ εὖ ἄρα π.—Τὸ γοῦν καλῶς π.* Buttm.

σὺ σαυτοῦ ἀκούσῃς] Nurnb. e Ven. diserte enotavit *σαυτοῦ ἀκούσῃς* [Stob. quoque *ἀκούσῃς*] omisso *σύ*: quod non displicebat. Sed nunc in Bekkeri schedis invenio, non *σὺ* sed *σαυτοῦ* omitti in Ven. Π. (quem eundem esse codicem certum est) et in Vat. Ejusque rei fidem facit quod eadem omissio ex Cl. quoque enotata est. Itaque nihil hic mutandum. Buttm.

μαντικὸς γὰρ εἶ] Eo sensu, quo Plato vocem sumit, *Vera prædicis nesciens, quid tibi velis.* cf. Meno. c. 26. ubi Socrates: *λέγουσι μὲν (οἱ θεομάντεις) ἀληθῆ καὶ πολλά, ἴσασι δὲ οὐδέν, ὧν λέγουσι.* *Nihil noceberis; hoc recte dicis, licet nescias, quid sit noceri, quareque nihil damni ex respondendo ad te redundet.* Nurnb.

τῶν δικαίων φῂς] Demonstrat jam Socrates, omne, quod justum sit, esse utile. Concluduntur autem ejus argu-

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί;[a] τὰ μὲν καλὰ αὐτῶν εἶναι,[b] τὰ δ' οὔ;

ΑΛ. Πῶς τοῦτ'[c] ἐρωτᾷς;

ΣΩ. Εἴ τις ἤδη[d] σοι ἔδοξεν αἰσχρὰ μέν, δίκαια δὲ πράττειν.

ΑΛ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ πάντα τὰ[e] δίκαια καὶ[f] καλά;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί[g] δ' αὖ τὰ καλά; πότερον πάντα ἀγαθά, ἢ[h] τὰ μέν, τὰ δ' οὔ;

ΑΛ. Οἶμαι[i] ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔνια τῶν[j] καλῶν κακὰ εἶναι.

ΣΩ. Ἦ[k] καὶ[l] αἰσχρὰ ἀγαθά;[m]

ΑΛ. Ναί.[n]

§. 24. ΣΩ. Ἆρα λέγεις τὰ τοιάδε; οἷον πολλοὶ ἐν πολέμῳ βοηθήσαντες[o] ἑταίρῳ[p] ἢ οἰκείῳ τραύματα ἔλαβον καὶ ἀπέθανον, οἱ δ' οὐ βοηθήσαντες,[q] δέον, ὑγιεῖς ἀπῆλθον.[r]

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὴν τοιαύτην βοήθειαν καλὴν[s] μὲν λέγεις II. iii. 326.
κατὰ[t] τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σῶσαι οὓς ἔδει· τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνδρία.[u] ἢ οὔ;

—[z] μὲν om p.—[a] τί δαὶ ΓΔΞΣΥC et supra versum 𝔄: om Π.—[b] αὐτῶν εἶναι 𝔄Δ Π: εἶναι αὐτῶν *ς.—[c] τοῦτ' Γ.—[d] δή 𝔄ΔΠ.—[e] τὰ om U et pr Ξ.—[f] καὶ om 𝔄ΔΠ. —[g] εἰ [illegible] —[h] ἢ om 𝔄ΔΠ.—[i] οἴομαι 𝔄ΔΠ.—[j] αὐτῶν p.—[k] ἦ om Up.—[l] καὶ om ΓΣ ΥC.—[m] ἀγαθὰ δέ p.—[n] ναί om p.—[o] βοηθήσαντες...οἱ δ' om p.—[p] ἑτέρῳ 𝔄ΔΠ et pr C.—[q] μὴ βοήσαντες p.—[r] ἀπῆλθον om pr E.—[s] καλεῖν Σ, καλὸν p.—[t] καὶ F.—

menta in h. c. sic: Quod est justum, omne est honestum; quod autem honestum, omne est bonum; justum igitur quod est, bonum est. Superius quidem, omne justum esse honestum, Alcibiades concedit. Alterum autem quod sumtum erat, ita confirmat, ut ostendat, auxilium amicis in bello latum alio modo honestum dici, alio malum. Honestum est hoc auxilium, quum illud ex fortitudine, quæ animi adeoque rationis perfectæ est, metiamur; malum autem, si cum vulneribus atque morte, quæ ad corpus pertinent et animi appetitionem, spectatur. Fortitudo autem est ἐν ἀγαθοῖς θείοις, quæ longo præferenda sunt τοῖς ἀνθρωπίνοις; nam (ut l. i. §. 6. de Legg. dicit Plato) ἤρτηται ἐκ τῶν θείων θάτερα, καὶ ἐὰν μὲν δέχηταί τις τὰ μείζονα πόλις, κτᾶται καὶ τὰ ἐλάττονα· εἰ δὲ μή, στέρεται ἀμφοῖν. Hoc ultimum autem ut Socrates Alcibiadi probaret, eum ad sensum sui relegat: πῶς οὖν, aiens, λέγεις περὶ ἀνδρίας; ἐπὶ πόσῳ ἂν αὐτοῦ δέξαιο στέρεσθαι. Nurnb.

§. 24. τραύματά τε] Vocula τε e Stob. et Ven. Π. inserta: nam sine illa sermo esset de iis qui vulnerati moriuntur: res autem poscit id, quod plenius etiam enuntiari poterat per ἄλλοι—ἄλλοι καὶ—. Buttm.

τραύματα] γράμματα Ms. Bodl. mox καὶ ἕλκη sine τά. Etw.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Κακὴν δέ γε[v] κατὰ τοὺς θανάτους τε[w] καὶ τὰ[x] ἕλκη. ἦ γάρ;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[y] οὐκ ἄλλο μὲν[z] ἡ ἀνδρία, ἄλλο δὲ ὁ θάνατος;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα κατὰ ταὐτόν[a] γέ ἐστι καλὸν καὶ κακὸν τὸ τοῖς φίλοις βοηθεῖν;

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Ὅρα τοίνυν εἰ ᾗ[b] γε καλόν, καὶ ἀγαθόν, ὥς περ καὶ[c] ἐνταῦθα. κατὰ τὴν ἀνδρίαν γὰρ ὡμολόγεις καλὸν εἶναι τὴν βοήθειαν. τοῦτ' οὖν αὐτὸ[d] σκόπει, τὴν ἀνδρίαν, ἀγαθὸν ἢ κακόν; ὧδε δὲ[e] σκόπει. σὺ[f] πότερ' ἂν δέξαιό σοι εἶναι, ἀγαθὰ ἢ κακά;

ΑΛ. Ἀγαθά.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μέγιστα μάλιστα, καὶ ἥκιστα τῶν τοιούτων δέξαι'[g] ἂν στέρεσθαι;

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Πῶς οὖν λέγεις περὶ ἀνδρίας; ἐπὶ πόσῳ ἂν αὐτοῦ[h] δέξαιο στέρεσθαι;

ΑΛ. Οὐδὲ ζῆν ἂν ἐγὼ δεξαίμην δειλὸς ὤν.

ΣΩ. Ἔσχατον ἄρα κακῶν εἶναί σοι[i] δοκεῖ ἡ δειλία.

II. iii. 327. ΑΛ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἐξ ἴσου τῷ τεθνάναι, ὡς[j] ἔοικεν.

ΑΛ. Φημί.

§. 25. ΣΩ. Οὐκοῦν θανάτῳ τε καὶ δειλίᾳ ἐναντιώτατον[k] ζωὴ καὶ ἀνδρία;

[u] ἀνδρεία 𝔄.—[v] γε om Υ.—[w] τε om Up.—[x] τὰ om ΓΥΒCΕΗUp.—[y] οὖν om 𝔄.—[z] μὲν...κατὰ om p. ἀνδρεία 𝔄ΓΔΞΠ. ἄλλος Γ.—[a] καταυτόν 𝔄 : κατὰ om U.—[b] εἴ p.—[c] καὶ add 𝔄ΔΠ.—[d] αὐτὸς Γ.—[e] δὲ om p.—[f] σὺ δὴ Γ, om 𝔄ΔΠUp. πότερον ἂν F, ποτέραν 𝔄ΔΠ : πότερα ἂν *ϛ.—[g] δέξαι' F.—[h] τόσῳ οὖν U, τὸ σῶμα οὖν p.—[i] κακῶν εἶναί σοι 𝔄ΔΠ : σοι κακὸν εἶναι *ϛ.—[j] ὡς om Γ.—[k] ἐναντιώτατα Εϛ.—

ᾗ γε καλὸν] Ita Ms. Bodl. Fic. ᾗ γάρ. Erw.

ὥσπερ ἐνταῦθα] Stob. et Ven. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα. Mox Stob. ὁμολογεῖς pro ὡμολόγεις. Dein Ald. Bas. 1. 2. Stob. δέξαι. Postremo Stob. ἐναντιώτατον. Ast.

αὐτοῦ] Nota neutrum respiciens proxime prægressum ἀνδρίας. V. ad Men. 12. Buttm.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ τὰ μὲν μάλιστ' ἂν[l] εἶναι[m] βούλοιό σοι, τὰ δὲ ἥκιστα;[n]

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' ὅτι τὰ μὲν ἄριστα ἡγεῖ, τὰ[o] δὲ κάκιστα;

ΑΛ. Ἔγωγε.[p]

ΣΩ. Τὸ ἄρα βοηθεῖν ἐν πολέμῳ τοῖς φίλοις, ᾗ μὲν καλόν,[q] κατ' ἀγαθοῦ πρᾶξιν τὴν[r] τῆς ἀνδρίας, καλὸν αὐτὸ προσεῖπας;[s]

ΑΛ. Φαίνομαί γε.

ΣΩ. Κατὰ δὲ[t] κακοῦ πρᾶξιν τὴν τοῦ θανάτου κακόν;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὧδε δίκαιον προσαγορεύειν ἑκάστην τῶν πράξεων· εἴ περ ᾗ κακὸν ἀπεργάζεται,[u] κακὴν καλεῖς,[v] καὶ ᾗ ἀγαθόν,[w] ἀγαθὴν κλητέον. II. 116.

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ ᾗ ἀγαθόν, καλόν, ᾗ δὲ κακόν, αἰσχρόν;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὴν ἄρα ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς φίλοις βοήθειαν λέγων II. iii. 328.
καλὴν μὲν εἶναι, κακὴν δέ, οὐδὲν διαφερόντως λέγεις ἢ εἰ[x] προσεῖπες[y] αὐτὴν ἀγαθὴν μέν, κακὴν δέ.

ΑΛ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν,[z] ὦ Σώκρατες.

[l] ἂν add 𝔄ΔΠ.—[m] εἶναι add 𝔄ΓΔΞΠΣΥBCU*p*.—[n] κάκιστα corr Δ.—[o] ἡγεῖται Γ.—[p] ἔγωγε 𝔄ΔΠ: πάνυ γε *ς.—[q] ὁ μὲν καλὸς *p*.—[r] τὴν...πρᾶξιν om ΣΥC.—[s] προσεῖπες U.—[t] δὲ om 𝔄ΔΠ: δέ γε ς.—[u] ἀπεργάζεται 𝔄ΔΠ: ἐργάζεται *ς.—[v] καλεῖν ΞΥ.—[w] ἀγαθόν om *p*.—[x] ὡς U: εἰ...δοκεῖς om pr F.—[y] προσεῖπες ΔΠU.

κάκιστα; ΑΛ. πάνυ γε. ΣΩΚ. ἐν τοῖς ἀρίστοις ἄρα σὺ ἡγεῖ ἀνδρίαν εἶναι, κἀν τοῖς κακίστοις θάνατον: ΑΛ. ἔγωγε] Verba hæc, *ἐν τοῖς—Ἔγωγε*, e Stob. inserta sunt. Genuina hæc quin sint, dubitari nequit, tum quia non apparet quomodo in Stobæum irrepserint; tum quia optime inserviunt argumentationi. Fortitudo enim et mors e superioribus quattuor potissimum secernenda erant, quoniam duobus his solis statim usurus erat Socrates. Meræ autem omissionis hoc quoque est indicium quod in Mss. tribus non *Πάνυ γε* servatum est, sed inferius illud *Ἔγωγε*, quo minus recte respondetur illis *Ἆρ' ὅτι*. Buttm.

ἐργάζεται] Stob. *ἀπεργάζεται*. Mox pro *καλεῖς* Bas. 2. et Vind. *καλεῖν*, unde suspicio nascitur, pristinam fortasse scripturam hanc fuisse: *εἴπερ κακὸν ἐργάζεται, κακὴν καλεῖν* (int. *οὔκουν δίκαιον*;). Ast.

οὐδαμῶς] Hæc vox inserta e Stob. Buttm.

προεῖπες] F. *προσεῖπες*. Etw.

ἢ εἰ προσεῖπες] Vitiosum illud *προεῖπες*, quod libros editos obsidet, mutavi in *προσεῖπες*. Monuit de hoc etiam Wolfius Miscell. Litter. p. 103. Ast. Et sic Proclus. Buttm.

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα τῶν καλῶν, καθ' ὅσον καλόν, κακόν, οὐδὲ τῶν αἰσχρῶν, καθ' ὅσον αἰσχρόν, ἀγαθόν.

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.[a]

§. 26. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ ὧδε σκέψαι. ὅς τις καλῶς πράττει,[b] οὐχὶ καὶ[c] εὖ πράττει;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οἱ δ' εὖ πράττοντες οὐκ εὐδαίμονες;

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν εὐδαίμονες δι' ἀγαθῶν κτῆσιν;

ΑΛ. Μάλιστα.

ΣΩ. Κτῶνται δὲ ταῦτα τῷ εὖ καὶ καλῶς πράττειν;[d]

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ εὖ ἄρα[e] πράττειν ἀγαθόν;[f]

ΑΛ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν καλὸν ἡ εὐπραγία;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ταὐτὸν ἄρ'[g] ἐφάνη ἡμῖν πάλιν αὖ καλόν τε καὶ ἀγαθόν.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὅ τι ἂν ἄρα εὕρωμεν καλόν, καὶ[h] ἀγαθὸν εὑρήσομεν ἔκ γε[i] τούτου τοῦ λόγου.

II. iii. 329. ΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Τί δέ; τὰ ἀγαθὰ συμφέρει ἢ οὔ;

ΑΛ. Συμφέρει.

ΣΩ. Μνημονεύεις οὖν περὶ τῶν δικαίων πῶς ὡμολογήσαμεν;

ΑΛ. Οἶμαί γε τοὺς τὰ[j] δίκαια πράττοντας ἀναγκαῖον εἶναι καλὰ πράττειν.[k]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[l] τοὺς τὰ καλὰ ἀγαθά;

—[z] λέγειν μοι δοκεῖς mg F.—[a] desinit U.—[b] πράσσει 𝔄ΔΠ.—[c] καὶ om F.—[d] πράττοι F.—[e] ἄρα εὖ ΣΥ.—[f] ἀγαθῶν Υς.—[g] ἄρ' Γ.—[h] καλὸν καὶ 𝔄ΓΔΠF, καλόν γε καὶ Ξ: καλόν τε καὶ *ς.—[i] γε om Π. τοῦ λόγου τούτου Γ.—[j] τὰ add 𝔄ΔΠ.—

§. 26. εὖ πράττει] εὖπραγε: Ms. Bodl. mox ἀγαθόν. Etw. Et sic Vind. Stob. et Ficin. Ast.

πράττοντες οὐκ εὐδαίμονες] Aristot. Ethic. iv. τὸ δὲ εὖ ζῆν καὶ τὸ εὖ πράττειν ταυτὸν ὑπολαμβάνουσι τῷ εὐδαιμονεῖν. Nurnb.

τοὺς δίκαια πράττοντας] Stob. τοὺς τὰ δ. πρ. Ast.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὰ δὲ ἀγαθὰ συμφέρειν.[m]

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὰ δίκαια ἄρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, συμφέροντά ἐστιν.

ΑΛ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Τί οὖν; ταῦτα οὐ σὺ ὁ λέγων, ἐγὼ[n] δὲ ὁ ἐρωτῶν;

ΑΛ. Φαίνομαι, ὡς ἔοικα.

ΣΩ. Εἰ οὖν τις ἀνίσταται ξυμβουλεύσων[o] εἴτε Ἀθηναίοις εἴτε Πεπαρηθίοις, οἰόμενος γιγνώσκειν τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, φήσει[p] δ' εἰδέναι[q] τὰ δίκαια κακὰ[r] ἐνίοτε, ἄλλο τι καταγελῴης[s] ἂν αὐτοῦ, ἐπειδή περ τυγχάνεις καὶ σὺ λέγων ὅτι ταὐτά ἐστι δίκαιά τε καὶ ξυμφέροντα;

§. 27. ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς θεούς, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶδ' ἔγωγε οὐδ'[t] ὅ τι λέγω, ἀλλ' ἀτεχνῶς ἔοικα ἀτόπως ἔχοντι. τοτὲ μὲν[u] γάρ μοι ἕτερα δοκεῖ σοῦ ἐρωτῶντος, τοτὲ δὲ ἄλλα.

ΣΩ. Εἶτα τοῦτο, ὦ φίλε, ἀγνοεῖς τὸ πάθημα τί ἔστιν; II. iii. 330.

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οἴει ἂν οὖν, εἴ τις ἐρωτῴη σε, δύο ὀφθαλμοὺς ἢ τρεῖς ἔχεις, καὶ δύο χεῖρας ἢ τέτταρας, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, τοτὲ μὲν ἕτερ'[v] ἂν[w] ἀποκρίνασθαι, τοτὲ δὲ ἄλλα, ἢ[x] ἀεὶ τὰ αὐτά;

ΑΛ. Δέδοικα μὲν ἔγωγε ἤδη περὶ ἐμαυτοῦ, οἶμαι μέντοι τὰ αὐτά. II. 117.

[k] *πράττειν καλὰ* Γ.—[l] *καὶ* add 𝔄ΔΠ.—[m] *συμφέρει* EFς.—[n] *λέγων ἐγὼ* 𝔄ΔΠ: *λέγων εἶ* (εἶναι) *ἐγὼ* *ς.—[o] *ξ.* ΓΞΥBCF.—[p] *φήσεις* ΣΥ.—[q] *δ' εἰδένυι* E, *δ' εἶναι* 𝔄Δ et pr Π.—[r] *δίκαια καὶ κακὰ* F.—[s] *τι καταγελώης* pr Ξ: *τι ἢ καταγελῴης* *ς.—[t] *οἶδ'* Γ.—[u] *μὲν* om ΣΥ.—[v] *ἕτερ'* Γ.—[w] *ἂν* om ΣΥ.—[x] *ἢ* om Π.—[y] *οἶσθας* 𝔄ΓΔΠBC.—

Πεπαρηθίοις] *ταρηθίοις* Ms. Bodl. Etw.

Πεπαρηθίοις] Peparethus insula fuit vini oleique præstantissimi ferax inter Cycladas; civitas ignobilis, et ob id ipsum hic Athenis opposita. Buttm.

εἶναι] Servavit Bekk. scripturam *εἰδέναι*, quam Ficinus quoque sequitur, *dicatque scire se, justa interdum esse mala.* Me adoptatæ lectionis *εἶναι*, quæ est in tribus optimis, nondum pænitet. Tum hæreas in fut. *φήσει*, pro quo vel reponendum putes *φησί*, ut respondeat prægresso *ἀνίσταται*, vel, quæ Schneideri est sententia, utrumque verbum mutandum ita: *ἀνίσταιτο—φήσειε.* Sed sunt talia fortasse negligentiæ non condemnandæ. Temporum certe hæc consecutio, *εἰ φήσει* (in hypothesi)—*καταγελῴης ἂν*, alibi quoque occurrit: v. supra 21. (*οἴσει*) Heind. ad Phædo. §. 129. extr. Sed cf. etiam Alcib. II. 11. Buttm.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅτι οἶσθα;[y] τοῦτ' αἴτιον;

ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Περὶ ὧν ἄρα ἄκων τἀναντία[z] ἀποκρίνει, δῆλον ὅτι περὶ τούτων οὐκ οἶσθα.

ΑΛ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[a] περὶ τῶν δικαίων καὶ[b] ἀδίκων καὶ καλῶν καὶ αἰσχρῶν καὶ κακῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ συμφερόντων καὶ μὴ ἀποκρινόμενος[c] φῂς πλανᾶσθαι; εἶτα οὐ δῆλον ὅτι διὰ τὸ μὴ εἰδέναι περὶ αὐτῶν, διὰ ταῦτα πλανᾷ;

ΑΛ. Ἔμοιγε.

§. 28. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὕτω καὶ ἔχει; ἐπειδάν τίς τι[d] μὴ εἰδῇ, ἀναγκαῖον περὶ τούτου[e] πλανᾶσθαι τὴν ψυχήν;

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τί οὖν; οἶσθα ὅν τινα τρόπον ἀναβήσει εἰς τὸν οὐρανόν;

II. iii. 331. ΑΛ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἦ καὶ[f] πλανᾶταί σου ἡ δόξα περὶ ταῦτα;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Τὸ δ' αἴτιον οἶσθα ἢ ἐγὼ[g] φράσω;

ΑΛ. Φράσον.

ΣΩ. Ὅτι, ὦ φίλε, οὐκ οἴει αὐτὸ ἐπίστασθαι οὐκ ἐπιστάμενος.

ΑΛ. Πῶς αὖ τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ὅρα καὶ σὺ κοινῇ. ἃ μὴ ἐπίστασαι, γιγνώσκεις

[z] τἀναντία 𝔄ΔΠ: τὰ ἐναντία *ϛ.—[a] οὐκοῦν γε καὶ ϛ.—[b] δικαίων γε καὶ pr B.—[c] ἀποκρινούμενος EF.—[d] τι om Υ.—[e] τούτων EFϛ.—[f] καὶ om Δ.—[g] ἐγὼ om 𝔄Δ

οἶσθα] Sex codd. et in his optimi, *οἶσθας*: quanquam Clark. cum duobus punctis super ultimo *σ*, quæ tamen videntur esse ab aliquo qui puriori Atticismo timeret. Vid. Piers. ad Mœrid. p. 283. Certe *τῶν κοινῶν* nunquam fuit hæc forma; ut non facile dicas quomodo irrepserit. Sane sexcenties in Platone occurrit *οἶσθα* sine hac varietate. Sed ob id ipsum quod toties sine vi sermoni hæc vox inseritur, si quando significantius usurparetur, ponderosius etiam prolatam fuisse non inepte suspiceris. Buttm.

οὐκοῦν—πλανᾶσθαι] Omittitur vulgo interrogationis nota; male: 'nam si citra interrogationem hæc intelligenda essent, dicendum esset *οὐκοῦν* valere *jam vero*, contra ingenium linguæ. Buttm.

καὶ ἔχει] Legendum censeo *καὶ ἀεὶ ἔχει*. Distinguenda enim nunc sunt hæc duo, cum quis aliquid se ignorare *scit*, et cum *nescit*. Schleierm.

τούτων] F. *τούτου*. Ita Ms. Bodl. Etw.

τούτων] Codd. longe plurimi *περὶ τούτου*· vid. ad §. 16. Sed vera videtur Schneideri emendatio *περὶ τοῦτο*; nam etiam in seqq. ubique *πλανᾶσθαι περί τι*. Buttm.

ταῦτα] F. *τοῦτο*. Etw.

δὲ ὅτι[h] οὐκ ἐπίστασαι, πλανᾷ περὶ τὰ τοιαῦτα; ὥς περ περὶ ὄψου σκευασίας, οἶσθα δή που ὅτι οὐκ οἶσθα;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὸς περὶ ταῦτα δοξάζεις ὅπως χρὴ σκευάζειν, καὶ πλανᾷ, ἢ τῷ ἐπισταμένῳ ἐπιτρέπεις;

ΑΛ. Οὕτως.

ΣΩ. Τί δ' εἰ ἐν νηῒ πλέοις,[i] ἆρα δοξάζοις ἂν πότερον χρὴ τὸν οἴακα εἴσω ἄγειν ἢ ἔξω, καὶ ἅτε οὐκ εἰδὼς πλανῷο[j] ἄν, ἢ τῷ κυβερνήτῃ ἐπιτρέψας[k] ἂν ἡσυχίαν ἄγοις;

ΑΛ. Τῷ κυβερνήτῃ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα περὶ ἃ μὴ οἶσθα πλανᾷ, ἄν περ εἰδῇς ὅτι οὐκ οἶσθα;

ΑΛ. Οὐκ ἔοικα.

§. 29. ΣΩ. Ἐννοεῖς οὖν ὅτι καὶ τὰ ἁμαρτήματα[l] ἐν τῇ πράξει διὰ ταύτην τὴν ἄγνοιάν ἐστι, τὴν[m] τοῦ μὴ εἰδότα οἴεσθαι εἰδέναι; ΙΙ. iii. 332.

ΑΛ. Πῶς αὖ λέγεις τοῦτο;

ΣΩ. Τότε που ἐπιχειροῦμεν πράττειν, ὅταν οἰώμεθα εἰδέναι ὅ τι πράττομεν;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ὅταν δέ γέ[n] πού τινες μὴ οἴωνται εἰδέναι, ἄλλοις παραδιδόασιν;

ΑΛ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ τοιοῦτοι τῶν μὴ εἰδότων ἀναμάρτητοι[o] ζῶσι διὰ τὸ ἄλλοις περὶ αὐτῶν ἐπιτρέπειν;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τίνες οὖν οἱ ἁμαρτάνοντες; οὐ γάρ που οἵ γε εἰδότες.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ[p] οὔθ' οἱ εἰδότες οὔθ' οἱ τῶν μὴ εἰδότων

Π.—[h] διότι ℜΔΠ.—[i] πλέεις ΓΞΣΥ.—[j] πλανῷ Γ.—[k] ἐπιστρέψας ΔΞ.—[l] ἀγνοήματα (δ) corr Γ.—[m] τὴν post ἐστι om Δ.—[n] λέγε ℜ, λέγε ΔΠ.—[o] ἀναμάρτητον Π. —[p] δὲ

πλανῷο] Ms. Bodl. πλανῶν. Etw. εἶς. Etw.
§. 29. ἐννοεῖς οὖν] Ms. Bodl. ἐννο-

II. 118. εἰδότες ὅτι οὐκ ἴσασιν, ἤ[q] ἄλλοι λείπονται ἢ οἱ μὴ εἰδότες, οἰόμενοι δ' εἰδέναι;

ΑΛ. Οὔκ ἀλλ'[r] οὗτοι.

ΣΩ. Αὕτη ἄρα ἡ ἄγνοια τῶν κακῶν αἰτία καὶ ἡ ἐπονείδιστος ἀμαθία.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅταν ᾖ περὶ τὰ μέγιστα, τότε κακουργοτάτη καὶ αἰσχίστη;[s]

ΑΛ. Πολύ[t] γε.

II. iii. 333. ΣΩ. Τί οὖν; ἔχεις[u] μείζω εἰπεῖν δικαίων τε καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ ξυμφερόντων;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν περὶ ταῦτα σὺ φῂς πλανᾶσθαι;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ δὲ πλανᾷ, ἆρ' οὐ δῆλον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ὅτι οὐ μόνον ἀγνοεῖς τὰ μέγιστα, ἀλλὰ καὶ οὐκ εἰδὼς οἴει[v] αὐτὰ[w] εἰδέναι;

ΑΛ. Κινδυνεύω.[x]

§. 30. ΣΩ. Βαβαὶ ἄρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, οἷον[y] πάθος πέπονθας· ὃ ἐγὼ ὀνομάζειν μὲν ὀκνῶ, ὅμως δέ, ἐπειδὴ μόνω ἐσμέν, ῥητέον. ἀμαθίᾳ[z] γὰρ[a] ξυνοικεῖς, ὦ βέλτιστε, τῇ αἰσχίστῃ,[b] ὡς ὁ λόγος σου κατηγορεῖ καὶ σὺ σαυτοῦ. διὸ καὶ ᾄττεις ἄρα πρὸς τὰ πολιτικὰ πρὶν παιδευθῆναι. πέπονθας δὲ τοῦτο οὐ σὺ μόνος, ἀλλὰ καὶ οἱ πολλοὶ τῶν πραττόντων τὰ τῆσδε τῆς πόλεως, πλὴν ὀλίγων γε[c] καὶ ἴσως τοῦ σοῦ[d] ἐπιτρόπου Περικλέους.

λύ

om F.—[q] οἱ Π, delet Γ.—[r] ἀλλ' Γ.—[s] αἰσχία Δ.—[t] πολλή E, πολλή Fς.—[u] ἔχοις ΣΥ.—[v] οἴει om 𝔄ΔΠ.—[w] αὐτὰ 𝔄ΔΠ : ταῦτα *ς.—[x] κινδυνεύω om F et pr E.—[y] ποῖον 𝔄ΔΠ.—[z] ῥητέον οὐκ ἀμαθία F.—[a] γὰρ om EF.—[b] ἐσχάτη 𝔄ΔΠF.—[c] γε

ἡ ἐπονείδιστος] Articulum ἡ abesse malim. Buttm.

πολλή γε] Non dubito quin scribendum sit πολύ γε. Steph. Et πολύ γε Ms. Bodl. Etw. Et Vind. Ast.

§. 30. ᾄττεις] Elegantissimo verbo utitur, quod proprie de lapsu serpentum adhibetur, et deinde ad celeres animi motus transfertur. Onosand. Strat. p. 13. de imperatore: ἐπὶ πᾶν ᾄττοντα, δι' ὠκύτητος ψυχῆς. Plato in Theæt. 2. ὀξεῖς πρὸς τὰς ὀργὰς ᾄττοντες φέρονται. vid. Valken. ad Eurip. 1388. qui docet, hoc verbum recentioris Atticismi esse, nec iota subscriptum esse negligendum. cf. in primis Schwebel. ad Onosandr. p. 15. Gottl.

ᾄττεις] Vid. Sympos. §. 39. Apolog. p. 142. Pers. Satyr. iv. 1. ubi v. Casaub. Ast.

ΑΛ. Λέγεταί γέ τοι,[e] ὦ Σώκρατες, οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου[f] σοφὸς γεγονέναι, ἀλλὰ πολλοῖς καὶ σοφοῖς συγγεγονέναι, καὶ Πυθοκλείδῃ[g] καὶ Ἀναξαγόρᾳ· καὶ νῦν ἔτι[h] τηλικοῦτος ὢν Δάμωνι[i] ξύνεστιν αὐτοῦ τούτου[j] ἕνεκα.

ΣΩ. Τί οὖν; ἤδη[k] τινὰ εἶδες σοφὸν ὁτιοῦν ἀδυνατοῦντα
ποιῆσαι ἄλλον σοφὸν ἅ περ αὐτός; ὥς περ ὅς[l] σε ἐδίδαξε II. iii. 334.
γράμματα, αὐτός τε ἦν σοφὸς καὶ σὲ ἐποίησε τῶν τε ἄλλων ὅν τιν'[m] ἐβούλετο. ἦ γάρ;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σὺ ὁ παρ' ἐκείνου μαθὼν ἄλλον οἷός τε ἔσει;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ὁ κιθαριστὴς δὲ καὶ[n] ὁ παιδοτρίβης ὡσαύτως;

ΑΛ. Πάνυ γε.

§. 31. ΣΩ. Καλὸν γάρ δή που τεκμήριον τοῦτο[o] τῶν ἐπισταμένων ὁτιοῦν, ὅτι ἐπίστανται, ἐπειδὰν καὶ ἄλλον οἷοί τ'[p] ὦσιν ἀποδεῖξαι ἐπιστάμενον.

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Τί οὖν; ἔχεις εἰπεῖν Περικλῆς τίνα ἐποίησε σοφόν, ἀπὸ τῶν υἱέων ἀρξάμενος;

𝔄ΔΠ : τε *ς.—[d] τοῦ σοῦ om Σ.—[e] τοι add 𝔄ΔΠ.—[f] τοῦ αὐτομάτου 𝔄.—[g] καὶ γὰρ πυθοκλείδῃ Ξ.—[h] νῦν ἔτι 𝔄ΓΔΠBC, ἔτι ΣΥ et pr Ξ, νῦν *ς.—[i] δάμονι ΠΕ.—[j] του 𝔄ΔΠ.—[k] δή 𝔄ΔΠ.—[l] ὥσπερ ὡς ΣΥ, ὥσπερ ὃς ΓBC, ὃς pr F.—[m] ὅντιν' Γ.—[n] καὶ ante ὁ κιθαριστὴς om ΣΥBC et pr Ξ.—[o] τεκμήριον τοῦτο 𝔄ΔΠ : τοῦτο τεκμή-

καὶ γὰρ Πυθοκλείδῃ] Sc. *συγγέγονεν.* Hanc scripturam solus Ven. Ξ servavit. Vulgo *γὰρ* omittitur: quod bene haberet si in superioribus esset *ἀλλ' ἄλλοις τε πολλοῖς.* Buttm.

Πυθοκλείδῃ] Schol. *Πυθοκλείδης μουσικὸς ἦν τῆς σεμνῆς μουσικῆς διδάσκαλος καὶ Πυθαγόρειος· οὗ μαθητὴς Ἀγαθοκλῆς, οὗ Λαμπροκλῆς, οὗ Δάμων.* Vid. et Protag. p. 316. E. et ibi Heind. Buttm.

καὶ νῦν] *γρ. νῦν ἔτι.* Steph. *καὶ νῦν, ἔτι* Ms. Bodl. et Bas. 2. Etw.

Δάμωνι] De Damone v. Plut. Pericl. 4. qui narrat, simulasse illum se esse musicum, cum insignis esset sophista, qui Pericli velut athletæ aliptes in rep. adesset; ejectus tandem urbe per ostracismum *ὡς μεγαλοπράγμων καὶ φιλοτύραννος.* (Cf. Diog. Laert. ii. 19.) Anaxagoram Periclis præceptorem fuisse, e Platone, Plutarcho l. l. et Cicerone Brut. 11. notum est. Gottl.

σὺ, ὁ παρ' ἐκείνου] *σὺ, παρ' ἐκείνου* Ms. Bodl. Etw.

§. 31. *τί οὖν; ἔχεις*] In superioribus edit. voculæ *τί οὖν* junguntur cum *ἔχεις εἰπεῖν*: et post *εἰπεῖν*, est *τελεία στιγμή.* quasi *ἀρξάμενος* ad *Περικλῆς* pertineret: quum hic sit sensus, *Quid igitur? potesne dicere quem Pericles reddiderit sapientem? idque, sumpto a filiis initio?* Sic autem paulo ante in tribus locis male hæ voculæ *τί οὖν* cum sequentibus sunt illic junctæ. Steph.

Περικλῆς τίνα ἐποίησε σοφὸν] Socrates hic (ut ipse Plato in Gorgia) Periclem reprehendit quod opes publicas in urbe exornanda consumpsisset, mores vero civium suorum neglexisset, disciplinam veterem et primævam simplicitatem or-

ΑΛ. Τί δ', εἰ[q] τὼ Περικλέους υἱέε ἠλιθίω ἐγενέσθην, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἀλλὰ Κλεινίαν τὸν σὸν ἀδελφόν.

ΑΛ. Τί δ' ἂν εὖ Κλεινίαν λέγοις, μαινόμενον ἄνθρωπον;

ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν Κλεινίας μὲν[r] μαίνεται, τὼ δὲ Περικλέους υἱέε ἠλιθίω ἐγενέσθην, σοὶ τίν'[s] αἰτίαν ἀναθῶμεν διότι σε οὕτως ἔχοντα περιορᾷ;

ΑΛ. Ἐγώ, οἶμαι, αἴτιος οὐ προσέχων τὸν νοῦν.

ριον *ς.—[p] τ' ἂν Γ.—[q] εἰ om Γ.—[r] μὲν om F.—[s] τιν' Γ.—[t] ἢ om Δ.—[u] ἰσολόγου (χ)

namentis ejusmodi corrumpendo. Plutarchus summis laudibus omnia recenset quæ ad decorandam urbem extruxit Pericles, Cicero autem ait, de Officiis l. ii. n. 60. 'Theatra, porticus, nova templa verecundius reprehendo, Pompeium; sed doctissimi non probant, ut Demetrius Phalereus, qui Periclem vituperat, quod tantam pecuniam in præclara illa Propylæa conjecit.' Vide Suidam in voce Προπύλαια. Etw.

υἱέε] Paralus atque Xanthippus. Vid. Meno §. 33. Protag. p. 319. extr. Plutarch. Pericl. §. 36. In vulgus nota erat fatuitas filiorum Periclis, qui *βλιττομάμμαι* ideo appellati sunt, de qua voce vid. Schol. ad h. l. et Schneid. in Lex. Sustulit utrumque pestilens ille, qui Athenis tum grassabatur, morbus, vivo adhuc patre Xenoph. Mem. iii. 5. Buttm.

Κλεινίαν] Schol. Ὁ Κλεινίας *αὐθάδης οὕτως, ὡς μηδενὶ τῶν συμβούλων προσέχειν.* Plat. Protag. p. 320. *Εἰ δὲ βούλει*, Κλεινίαν *τὸν* Ἀλκιβιάδου *τουτουὶ νεώτερον ἀδελφὸν ἐπιτροπεύων ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ* Περικλῆς, *δεδιὼς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθαρῇ δὴ ὑπὸ* Ἀλκιβιάδου, *ἀποσπάσας ἀπὸ τούτου καταθέμενος ἐν* Ἀρίφρονος *ἐπαίδευε. καὶ πρὶν ἓξ μῆνας γεγονέναι ἀπέδωκε τούτῳ* (sc. ὁ Ἀρίφρων τῷ Περικλεῖ) *οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσαιτο αὐτῷ.* Buttm.

αἰτίαν ἀναθῶμεν] Admodum usitata est locutio *ἀναθεῖναί τινι αἰτίαν τινός* *causam alicujus rei conferre in aliquem* (v. Steph. Thes. et Indices Xenoph. Demosth. etc.) Itaque Socratis hæc interrogatio superioribus accommodari possit ita: 'quamnam causam in te conferamus h. e. in te esse dicamus, qualis illa est Cliniæ insania et P. filiorum fatuitas?' Verum hoc si dixit ille, fieri nullo modo potuit ut responderetur: Ἐγὼ αἴτιος. Apparet igitur Alcibiadem istius *σοὶ* potuisse nullam rationem habere, verbaque Socratis ita intelligere tanquam si de causa extra se posita quæreret ille. Neque aliter ea interpretatus est Schleiermacher: *was für eine Ursache sollen wir anführen weshalb er dich so übersieht?* Nimirum hoc utique poscit sententiarum nexus, Græci autem sermonis ingenium præterea dativum incommodi, illos qui ante nominantur respicientem: 'Verum si Clinias quidem insanit, P. autem filii fatui sunt (quæ nimirum physicæ sunt extraque voluntatem positæ causæ), tibi quid in causa esse dicamus cur te negligat?' Quo facto recte respondetur, 'Ego in causa sum.' Hunc itaque sensum ut e Socratis verbis eliciamus, dicendum est, verbum *ἀναθεῖναι* hoc unico loco urgendum non esse, cum per dictionis quandam negligentiam dativo illi reliquum etiam sermonem accommodarit Socrates, certus de culpa aliqua Alcibiadis se intelligi non posse: fere ut *δίκαιος εἶ παθεῖν* ab omnibus intelligitur ita *δίκαιόν ἐστι, παθεῖν σε.* Quæ tamen cum nimia mihi quidem videatur esse sermonis licentia, non in ipsius scriptoris sed in alicujus e transscribentibus cogitatione talem factam esse permutationem suspicor; nimirum ut *ἀνεύρωμεν*, quod dederit ille, ob viciniam dativi *σοὶ* et vocis *αἰτία* transierit in sollemne illud et velut obvium *ἀναθῶμεν.* Buttm.

ἐγὼ οἶμαι αἴτιος] *τὸ* Ὁμηρικὸν *νῦν παραφράζει:* Νήπιος *εἶς, ὦ ξένε, λίην τόσον ἠὲ χαλίφρων* Ἠὲ *μεθίεις*· (Odyss. δ. 371.) *πᾶς γὰρ μὴ μανθάνων ἢ φύσεως ἀντιπραττούσης πάσχει τοῦτο καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος νήπιος καὶ ἠλίθιος· ἢ δύναται μέν, οἴεται δὲ ἀνωφελῆ εἶναι τὰ μανθανόμενα, καὶ διὰ τοῦτο οὖν ἐπιτείνεται πρὸς αὐτά. καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος χαλίφρων καὶ*

ΣΩ. Ἀλλὰ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἢ[t] τῶν ξένων δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἰπέ, ὅς τις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι, ὥς περ ἐγὼ ἔχω σοι εἰπεῖν διὰ τὴν Ζήνωνος Πυθόδωρον τὸν Ἰσολόχου[u] καὶ Καλλίαν τὸν Καλλιάδου, ὧν ἑκάτερος Ζήνωνι ἑκατὸν μνᾶς τελέσας σοφός τε καὶ ἐλλόγιμος γέγονεν. II. iii. 335. II. 119.

ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ ἔχω.

§. 32. ΣΩ. Εἶεν. τί οὖν διανοεῖ περὶ σαυτοῦ; πότερον ἐᾶν[v] ὡς νῦν ἔχεις,[w] ἢ ἐπιμέλειάν τινα ποιεῖσθαι;

ΑΛ. Κοινῇ βουλῇ, ὦ Σώκρατες. Καί τοι[x] ἐννοῶ σου

εις
Ξ.—[v] ἂν ΣΥC et pr EF.—[w] ἔχης E, ἔχης ΣC et corr Υ.—[x] καί τι corr Γ.—[y] αὐ-

μαινόμενος καὶ οἴεται μὲν ὠφέλιμα εἶναι, ῥαθυμεῖ δὲ καὶ βλακεύει· καί ἐστιν ὁ τοιοῦτος ἑκὼν μεθείων καὶ μὴ προσέχων τὸν νοῦν. Schol. in margine Cod. Ven. Nurnb.

αἰτίαν ἔχει] Bono sensu dicitur, *perhiberi, dici:* Theæt. p. 169. A. ὧν δὴ σὺ πέρι αἰτίαν ἔχεις διαφέρειν i. e. in quibus *censeris* excellere: v. Heind. ad Gorg. §. 126. Hic ὅστις αἰτίαν ἔχει δ. τ. Π. σ. σοφώτερος γεγονέναι *qui Periclis contubernio sapientior factus dicatur.* Buttm.

Ζήνωνι] Schol. Ζήνων ὁ Ἐλεάτης Παρμενίδου μαθητής, φυσικὸς φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ὡς ἀληθῶς κ. τ. λ.—Pythodorus autem et Callias nobiles Athenienses, quorum illius etiam in Parmenidis exordio mentionem fecit Plato. Deverterant enim apud eum Parmenides et Zeno. Callias autem Calliadæ f. Atheniensium dux in prœlio ad Potidæam occubuit, teste Thucyd. i. 61—63. aliunde mihi quidem non notus. Nam quod suspicatur J. Fr. Gronovius (Obss. iv. 7. p. 595.) nostrum tamen locum non respiciens, Calliam hunc Calliadæ non diversum esse a notissimo illo Callia divite, Hipponici filio, tum quod Hipponicus, pater Calliæ, ipse fuerit Calliæ antiquioris filius et proinde Calliades appellari potuerit; tum quod Diodorus l. xii. mentione facta (c. 4.) Calliæ Hipponici f. mox (c. 37.) eum, qui ad Potidæam cecidit, nomine patris non addito, memoret; id per se parum probabile hoc ipso nostro loco videtur confutari. Illum enim Calliam, quem Hipponici filium Plato ubique nominat, quique sophistis omnibus se tradidit, omnes ditavit, non ita tantum hic memoraret Socrates ut qui C minarum didactro numerato a Zenone eruditus esset. Ut illud taceam, inesse huic Pythodori et Calliæ mentioni aliquid seriæ laudis, qualem Hipponici filio non tribuisset Socrates. In Scholiis hoc tantum notatur: Καλλίας, Ἀθηναίων στρατηγὸς, ἔνδοξός τε πολιτικὸς καὶ αὐτός. Buttm.

§. 32. ἐᾶν] Pro ἐᾶν, sicut vulgo legitur, ἡβᾶν habet Ficinus, quam illum non advertisse mendam plane miror. Faber.

κοινῇ βούλῃ] Cum his dativis κοινῇ βουλῇ, ex præcedentibus subaudiri posse videtur διανοοῦμαι ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι: aut certe assumendum extrinsecus σκεπτέον. Vide infra, p. 124. Item καί τι aptius scriptum iri puto. Steph.

καίτοι] Stephanus καίτοι in καί τι mutari volebat, male; primum enim, quæ Alcibiades subjicit, prioribus κοινῇ βουλῇ quodammodo opposita sunt: attamen *communi concilio* s. deliberatione opus non est, propterea quod animi tui sensa jam perspecta habeo; deinde ἐννοῶ haud desiderat pronomen τί; cum genitivo enim, de more verborum sentiendi ac cogitandi, constructum est; ἐννοῶ igitur σοῦ εἴποντος est, *intelligo te dicentem,* h. e. *id quod dicis* s. *verba tua.* Ast.

καίτοι] Steph. malebat καί τι· et sic est correctum in Coisl. Male. Καίτοι hic est corrigentis se. Vix enim opus esse putat κοινῆς βουλῆς, jam enim perspicere se verum sensum eorum quæ dixerit Socrates §. 30. πέπονθας δὲ κ. τ. λ. Buttm.

εἰπόντος καὶ ξυγχωρῶ. δοκοῦσι γάρ μοι οἱ τὰ τῆς πόλεως πράττοντες ἐκτὸς ὀλίγων ἀπαίδευτοι εἶναι.

ΣΩ. Εἶτα τί δὴ τοῦτο;

ΑΛ. Εἰ μέν που ἦσαν πεπαιδευμένοι, ἔδει ἂν[y] τὸν ἐπιχειροῦντα αὐτοῖς ἀνταγωνίζεσθαι μαθόντα καὶ ἀσκήσαντα ἰέναι[z]· ὡς ἐπ' ἀθλητάς· νῦν δ' ἐπειδὴ καὶ οὗτοι ἰδιωτικῶς ἔχοντες ἐληλύθασιν ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως, τί δεῖ ἀσκεῖν καὶ[a] μανθάνοντα πράγματ'[b] ἔχειν; ἐγὼ γὰρ εὖ οἶδα ὅτι τούτων τῇ γε φύσει πάνυ πολὺ περιέσομαι.

ΣΩ. Βαβαί, οἷον, ὦ ἄριστε, τοῦτ' εἴρηκας· ὡς ἀνάξιον τῆς ἰδέας καὶ τῶν ἄλλων τῶν σοι ὑπαρχόντων.

II. iii. 336. ΑΛ. Τί μάλιστα καὶ πρὸς τί τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἀγανακτῶ ὑπέρ τε τοῦ σοῦ καὶ τοῦ ἐμαυτοῦ[c] ἔρωτος.

ΑΛ. Τί δή;

ΣΩ. Εἰ ἠξίωσας τὸν ἀγῶνά σοι εἶναι πρὸς τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους.

ΑΛ. Ἀλλὰ πρὸς τίνας μήν;

ΣΩ. Ἄξιον τοῦτό γε[d] καὶ ἐρέσθαι ἄνδρα οἰόμενον μεγαλόφρονα εἶναι.

§. 33. ΑΛ. Πῶς λέγεις; οὐ πρὸς τούτους[e] μοι ὁ ἀγών;

ΣΩ. Ἀλλὰ κἂν εἰ τριήρη διενοοῦ κυβερνᾶν μέλλουσαν ναυμαχεῖν, ἤρκει ἄν[f] σοι τῶν συνναυτῶν βελτίστῳ[g] εἶναι τὰ κυβερνητικά, ἢ ταῦτα μὲν ᾤου ἂν δεῖν ὑπάρχειν, ἀπέβλε-

τὸν 𝔄Δ et pr Π.—[z] ἱέναι 𝔄.—[a] καὶ om F et pr E.—[b] πράγματ' Γ.—[c] ἐμαυτοῦ ΔΠ : ἐμοῦ *ς.—[d] γε om EFς. ἐρέσθαι 𝔄 : ἔρεσθαι ς.—[e] τούτοις ΣΥ.—[f] ἄν om EF.—[g] σὺν αὐτῷ βελτίως Π.—[h] δ' ἂν εἰς 𝔄ΔΠ.—[i] ὡς om ΠΥ et pr Ξ.—[j] δεῖ EFς.—

εἰ μέν που] εἰ μέντοι Ms. Bodl. Etw.

ἂν τὸν ἐπιχ.] Ven. αὐτὸν, quod recent. manus mutavit in αὖ τὸν, recte; haud dubie enim pristina scriptura erat: ἔδει ἂν αὖ τὸν ἐπιχ. Qui fortasse κακόφωνον hoc judicet, is exempla videat a Schæfer. Melet. Critic. p. 123. collecta, et de crebra vocum αὖ τὸν et αὐτὸν permutatione ibid. p. 103. Ast.

τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος] Nescio unde in interpolata Ficini exemplaria venerit hæc translatio: *Dolet enim mihi tum propter te, tum ob mutuam nostram benevolentiam.* Nam in genuinis ita legitur: *Graviter enim fero ob mutuam inter nos benivolentiam.* Quicquid autem est, vix dubito quin expuncto priori τοῦ legendum sit: ὑπέρ τε σοῦ, καὶ τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος. Buttm.

ἄξιον τοῦτο καὶ] ἄξιον τοῦτο γε καὶ Ms. Bodl. Etw.

πες δ' εἰς[h] τοὺς ὡς[i] ἀληθῶς ἀνταγωνιστάς, ἀλλ' οὐχ ὡς νῦν εἰς τοὺς συναγωνιστάς; ὧν δή[j] που περιγενέσθαι[k] σε δεῖ[l] τοσοῦτον, ὥστε μὴ ἀξιοῦν ἀνταγωνίζεσθαι[m] ἀλλὰ καταφρονηθέντας συναγωνίζεσθαί σοι πρὸς τοὺς πολεμίους, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε καλόν τι[n] ἔργον ἀποδείξασθαι διανοεῖ καὶ ἄξιον σαυτοῦ τε καὶ τῆς πόλεως.

ΑΛ. Ἀλλὰ μὲν δὴ διανοοῦμαί γε.

ΣΩ. Πάνυ σοι ἄρα[o] ἄξιον ἀγαπᾶν εἰ τῶν στρατιωτῶν βελτίων εἶ, ἀλλ' οὐ πρὸς τοὺς τῶν ἀντιπάλων[p] ἡγεμόνας II. iii. 337.
ἀποβλέπειν, ὁπότε ἐκείνων βελτίων γέγονας,[q] σκοποῦντα καὶ ἀσκοῦντα πρὸς ἐκείνους.

ἀξιοῦν
[k] περιγεγενέσθαι Ξ.—[l] δεῖ om EF.—[m] ἀξιοῦν ἀνταγωνίζεσθαι 𝔄ΔΠ, συνανταγωνί-
ἀν
ζεσθαι E, συνταγωνίζεσθαι F, συναγωνίζεσθαι pr Γ, ἀνταγωνίζεσθαι corr Γ: συνανταγωνίζεσθαι *ς.—[n] τι om EF.—[o] σοι ἄρα 𝔄ΔΠ: ἄρα σοι *ς.—[p] παγκάλων Δ.—

§. 33. ἀλλ' οὐχ ὡς νῦν εἰς τοὺς συναγωνιστὰς] Hæc omittuntur in Ms. Bodl. Etw.

ὧν δεῖ που περιγενέσθαί σε δεῖ τοσοῦτον] Legendum ὧν δήπου, nisi præferas ὧν δεῖ που περιγενέσθαί σε ἀεὶ τοσ. Quam correctionem item adhibendam puto Luciano D. D. t. i. p. 287. Ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, ubi multo planiorem habebis sententiam, si, mutato δεῖ in ἀεὶ, καθιππεύειν ad προστέτακται referas. Heusd.

μὴ ξυναντ.] Ven. μὴ ἀξιοῦν ξυναντ. Bene. Etiam Ficinus vertit, *ut non contra illos pugnandum existimes.* Ast.

ὥστε μὴ ἀξ. ἀνταγ.] Sic recte nunc ex optimis. In vulgata ὥστε μὴ συνανταγων. vox συν nata ex omisso verbo ἀξιοῦν. Itaque hæc bis composita vox e Lexicis iterum ejicienda est. Ad verbum autem ἀνταγωνίζεσθαι intelligendum σοὶ, ut recte sensum cepit Schleiermach. Buttm.

ἀξιοῦν] Proprie *dignum censere.* Hinc ἀξιῶ interdum est, *æquum censeo*, tum ut ipse faciam, *mihi arrogo*, tum ut alii faciant, *postulo.* Illius exempla sunt Xen. Mem. ii. 1. 9. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις χρῆσθαι *æquum censent, se iis uti*, h. e. uti volunt; Menon. 28. χρήματα ἀξιοῦσι πράττειν *quæstum facere sibi arrogant, non dubitant*: et hic ὥστε μὴ ἀξιοῦν ἀνταγωνίζεσθαι *ut sibi non arrogent, non sibi sumant*: quod et ipsum Latinis interdum est *postulare*: Plaut. Amph. i. 1. 205. 'Tun' domo prohibere peregre me advenientem postulas?' ii. 2. 156. et alibi. In usitatiori autem Latini verbi significatione habes ἀξιοῦν Menon. 27. ὃ ἡμεῖς ἀξιοῦμεν μανθάνειν παρ' αὐτῶν ὃν ἂν πέμπωμεν, *postulamus ut discat.* Xen. l. c. ἀξιῶ τοὺς θεράποντας ἐμοὶ παρασκευάζειν. Denique ex primaria verbi significatione, *dignum censere*, derivata est etiam hæc, *verum censere* h. e. simpliciter *censere, existimare, putare*, quam habes Men. §. 31. Alcib. II. §. 21. Buttm.

συνανταγωνίζεσθαι] Si ad τοὺς πολεμίους refertur, ut orationis series suadere videtur, est *decertare contra hostes una cum aliis* ita, ut non modo hostes, sed et συναγωνισταὶ superentur. Nurnb.

πάνυ ἄρα] Interrogative hæc Ficinus quoque legit. Steph.

πάνυ ἄρα σοὶ ἄξιον] Ficinus, *Quam dignum est? ut sat tibi factum putes, si sis tuorum militum præstantissimus?* Cæterum ἀγαπᾷν h. l. ut τὸ στέργειν sumitur, pro *contentum esse.* Ἐὰν παρεχώμεθα εἰκότας (λόγους), ἀγαπᾷν χρή. Tim. p. 29. Steph. Ἀγάπητον, *sufficit*; Xenoph. de Rep. Lac. c. iii. 6. Gottl.

ἄξιον ἀγαπᾷν] Schleiermacher, qui ironiam, qua mox utitur Socrates, hic commode incipere negat, legendum censet ἀνάξιον: sed ita asper foret orationis decursus ob sequens ἀλλ' οὐ—. Ironiam ego interruptam puto Alcibiadis interro-

II. 120. ΑΛ. Λέγεις δὲ τίνας τούτους, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθα ἡμῶν τὴν πόλιν Λακεδαιμονίοις τε καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ πολεμοῦσαν ἑκάστοτε;

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ ἐν νῷ ἔχεις ἡγεμὼν εἶναι τῆσδε τῆς πόλεως, πρὸς[r] τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς καὶ τοὺς[s] Περσῶν τὸν ἀγῶνα ἡγούμενός σοι[t] εἶναι ὀρθῶς ἂν ἡγοῖο;

ΑΛ. Κινδυνεύεις ἀληθῆ[u] λέγειν.

§. 34. ΣΩ. Οὔκ, ὦ 'γαθέ, ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν σε δεῖ τὸν ὀρτυγοτρόφον ἀποβλέπειν καὶ ἄλλους τοιούτους, οἳ τὰ

[q] γένοιο Ξ et pr Γ cum ς.—[r] πόλεως πρὸς 𝔄ΔΠ: πόλεως ὡς πρὸς *ς.—[s] τῶν Γ.—

gatione, moxque resumptam. Buttm.

βελτίων γένοιο] Ita Bas. 1. Bas. 2. et Fic. *βελτίων γέγονας* Ms. Bodl. Etw.

γένοιο] Bekk. in loco impedito satius duxit lectionem dare codicum fere omnium *γέγονας*. Quod tamen commodum sensum non fundit. Sic enim *ἐκείνων* iterum referendum esset ad milites 'quandoquidem inter illos præcellis;' in quo ut taceam miseram tautologiam post illa *εἰ τῶν στρατιωτῶν*, quis ferat *ἐκείνων* et *ἐκείνους* in eodem sermone ad diversos spectantia? quis ferat hæc *πρὸς τοὺς τ. α. ἡγεμόνας ἀποβλέπειν, σκοποῦντα— πρὸς ἐκείνους*? Itaque redeundum ad vulgatam *γένοιο*, quæ quid velit scriptor tamen monstrat, quamque cod. Ven. Ξ præbet et a prima manu Coisl. Hanc si aliquo modo explicari mavis, illius quod olim proposui, ut *σκοπεῖν ὁπότε* sit '*spectare, quando aliquando*—' atque sic idem valeat quod, *ὥς ποτε*, non me pænitet. Certe eo ducunt talia quale est illud Homericum Il. Σ. 524. de speculatoribus, *Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς*. Neque multum dissimile est illud Pindari Ol. ii. 60. *βροτῶν κέκριται πεῖρας οὔτι θανάτου, οὐδ' ἁσύχιμον ἁμέραν ὁπότε ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν*· ubi *ὁπότε*, ut nexus sententiarum docet, non definitum tempus maxime spectat, sed illam tranquillam finem, ut sit simul pro *εἴποτε*: vid. Boëckh. ad l. et conf. Herm. ad Viger. p. 918. Quæ si non satisfaciunt, nil ego facilius reperio ingeniosa Heindorfii conjectura, *ὅπῃ τε ε. β. γένοιο σκοποῦντα, καὶ ἀσκοῦντα π. ε.* Buttm.

πρὸς] Vulgo *ὡς πρὸς*, moleste. Omittunt *ὡς* tres optimi, quod e præcedente voce adhæsisse in vulgata recte judicat Nurnb. Buttm.

Μειδίαν—ὀρτυγοτρόφον] Satyram mordacem verbis istis reconditam exponit Plutarchus; ait enim Alcibiadem perinde ac Midiam coturnicibus nutriendis operam suam dedisse, in vita ejus p. 195. E. *Πρώτην δ' αὐτῷ πάροδον εἰς τὸ δημόσιον γενέσθαι λέγουσι μετὰ χρημάτων ἐπιδόσεως, οὐκ ἐκ παρασκευῆς, ἀλλὰ παριόντα θορυβούντων Ἀθηναίων, ἔρεσθαι τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου· πυθόμενον δὲ χρημάτων ἐπίδοσιν γενέσθαι, παρελθεῖν καὶ ἐπιδοῦναι· τοῦ δὲ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος, ὑφ' ἡδονῆς ἐπιλαθέσθαι τοῦ ὄρτυγος ὃν ἐτύγχανεν ἔχων ἐν τῷ ἱματίῳ· πτοηθέντος οὖν καὶ διαστάντος, λαβεῖν δ' αὐτὸν Ἀντιόχον τὸν κυβερνήτην, καὶ ἀποδοῦναι· διὸ καὶ προσφιλέστατον τῷ Ἀλκιβιάδῃ γενέσθαι.* Antiochum hunc, se absente, Alcibiades ad imperium classis evexit, unde res Atheniensium pene dissipatæ sunt. Dacier. Coturnicum certamen ludi genus fuit Græcis admodum familiare; meminit Marc. Antonin. i. 6. nisi illic mavis cum Suida legere *ὀρτυγοκοπεῖν* non *ὀρτυγοτροφεῖν*. Vide etiam Meursium de Ludis Græcis et Plutarchum de Poet. Aud. Lucianus ludi hujusce causam diserte exponit in dialog. *περὶ γυμνασίων*. *Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλόνοτι. Καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾷν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. Ὑποδύεται γάρ τις ἠρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγενέστε-*

τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσιν ἔτι[v] τὴν ἀνδραποδώδη, φαῖεν ἂν αἱ γυναῖκες, τρίχα ἔχοντες ἐν[w] τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύσοντες[x] τὴν πόλιν ἀλλ' οὐκ ἄρξοντες. πρὸς τούτους σε δεῖ οὕς περ λέγω βλέποντα σαυτοῦ [δὲ][y]

[t] σοι ἡγούμενος Eς.—[u] ἀληθῆ om ΣΥ.—[v] ἐπὶ 𝔄Δ et pr Π.—[w] ἐν 𝔄ΓΔΠ : ἐπὶ *ς.

ροι, καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων. Aristophanes autem, ut videtur, ipsum Midiam nominat in Av. 1297. Μειδίας δ' ἐκεῖ Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο, καὶ γὰρ εἴκεν Ὄρτυγι Ὑπὸ Στυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ. Atque insuper ἐν Περιαλγεῖ ut a Scholiaste laudatur in Aves l. c. χρηστόν [τι] μὴ κατὰ Μειδίαν Ὀρτυγοκόπον. Addit vero Scholiastes causam, quare Midias coturnix appellaretur. Ὁ δὲ Ἀμμώνιος ᾠήθη ἐξ ἐπιθέτου Μείδιαν ὄρτυγα καλεῖσθαι γελοίως, διὰ τὸ κυβευτὴν εἶναι, καὶ ἐν πυρῷ τοὺς ὄρτυγας κόπτειν. Etw.

Μειδίαν—ὀρτυγοτρόφον] Vid. Leopard. Emend. ii. 5. De illo ὀρτυγοτρόφος vid. Schol. ad Lucian. Jov. Trag. §. 49. t. ii. p. 143. Schm. cf. Schol. Plat. p. 74. Pollux ix. 7. Meurs. in Them. Attic. ii. 25. Reimar. ad Dion. Cass. t. ii. p. 1097. Ast.

Μειδίαν—ὀρτυγοτρόφον] Athenæus xi. p. 506. D. memorat hinc, Midiam ὀρτυγοκόπον a Platone dictum esse. Non tamen ideo necessarium, ut hic quoque reponas ὀρτυγοκόπον, quod volebat Toupius in Cur. Noviss. T. iii. p. 153. Conf. Schol. ad h. l. Οὗτος ἐπὶ κύκλῳ τοὺς ὄρτυγας παριστὰς κόπτειν αὐτοὺς ἀλλήλους ἐδίδασκε. Vid. et Suid. in Ὀρτυγοκοπεῖν. Plato de Legg. vii. p. 789. B. τρέφουσιν (Ἀθηναῖοι) οὐ μόνον παῖδες ἀλλὰ καὶ πρεσβύτεροί τινες ὀρνίθων θρέμματα ἐπὶ τὰς μάχας τὰς πρὸς ἄλληλα ἀσκοῦντες τὰ τοιαῦτα τῶν θηρίων.—πρὸς τούτοις, λαβόντες—τοὺς μὲν ἐλάττονας εἰς τὰς χεῖρας, μείζους δ' ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντὸς, πορεύονται περιπατοῦντες σταδίους παμπόλλους ἕνεκα τῆς εὐεξίας—τῆς τούτων τῶν θρεμμάτων. Buttm.

ἀνδραποδώδη] Timæus: Ἀνδραποδώδη τρίχα. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἴδιον κουρὰν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν αἱ δοῦλαί τε καὶ οἱ δοῦλοι· ubi Ruhnk: ' Descripsit Olympiod. Schol. in hunc dialogum, Παροιμία ἐστὶ γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἐλευθερουμένων δούλων καὶ ἐπιμενόντων ἐν τῇ δουλείᾳ, ὅτι Ἔχεις τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ, τουτέστιν, ἔτι τὴν δουλικὴν τρίχα ἔχεις. πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί· Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ κεφαλῇ, φησὶν, ὅτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας.' Quod Scholion sed minus integrum, jam olim ex Ms. protulit Casaubon. ad Persii Sat. v. p. 426. A Platone suo sumpsit Proclus in Tim. l. i. p. 31. διότι τὴν παντοίαν Αἰγυπτίων σοφίαν οὐ μετῄεσαν. ἀλλ' οἱ πλεῖστοι παρ' αὐτοῖς, τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔφερον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Adde Eustathium Kustero laudatum ad Il. A. p. 79. Etw.

ἀνδραπ.] Schol. Παροιμίαν εἶναί φασιν οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἀρτιγενῶν πώλων, οἱ δὲ ἀπὸ εἴδους κουρᾶς προσηκούσης ἀνδραπόδοις· παρ' ὃ καὶ αἱ γυναῖκες τοὺς ἀπὸ δούλων ἐλευθέρους γεγονότας, οὔπω δὲ τὸ ἦθος μεταβαλόντας, ταύτην ἔτι ἔχειν τὴν τρίχα ἔλεγον σκώπτουσαι. οἱ δὲ, ὅτι τὰς ἐν τῷ στήθει τρίχας φρένας οὕτως (duo verba φ. ο. delenda videntur) ὁ Πλάτων μεταβαλὼν, τὰς ἀνδραποδώδεις φρένας οὕτως ἐκάλεσεν. Ex Aristoph. Av. 911. ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις, apparet, servis comam alere non licuisse. Ad cutem igitur tondebantur. Contra liberi adolescentes promissam comam gerebant Athenis; ab anno autem xviii. modice attonsam. Hanc itaque justam liberorum tonsuram libertini statim repræsentare non poterant. Buttm.

ἐν τῇ ψυχῇ] E Ven. reposui pro eo, quod vulgo legitur, ἐπὶ τῇ ψυχῇ. Vid. Schol. et Olympiod. Ast.

δὲ] F. δή. Etw.

καλακεύσοντες] κολακεύοντες Ms. Bodl. Etw.

βλέποντα] For. βλέπειν. aut expungendum δὲ post σαυτοῦ. Steph.

σαυτοῦ δὲ] Sunt quidem exempla particulæ δὲ in participiali etiam structura

ἀμελεῖν, καὶ[z] μήτε μανθάνειν ὅσα μαθήσεως ἔχεται, μέλλοντα τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι, μήτε ἀσκεῖν ὅσα δεῖται ἀσκήσεως, καὶ πᾶσαν παρασκευὴν παρεσκευασμένον[a] οὕτως ἰέναι ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως.

II. iii. 338. ΑΛ. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, δοκεῖς μέν[b] μοι ἀληθῆ λέγειν, οἶμαι μέντοι τούς τε[c] Λακεδαιμονίων στρατηγοὺς καὶ τὸν[d] Περσῶν βασιλέα οὐδὲν διαφέρειν τῶν ἄλλων.

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, τὴν οἴησιν ταύτην σκόπει οἵαν ἔχεις.

ΑΛ. Τοῦ πέρι;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν ποτέρως ἂν οἴει σαυτοῦ μᾶλλον ἐπιμεληθῆναι, φοβούμενός τε καὶ οἰόμενος δεινοὺς[e] αὐτοὺς εἶναι ἢ μή;

ΑΛ. Δῆλον ὅτι εἰ[f] δεινοὺς οἰοίμην.

ΣΩ. Μῶν οὖν οἴει τι βλαβήσεσθαι ἐπιμεληθεὶς σαυτοῦ;

ΑΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ[g] μεγάλα ὀνήσεσθαι.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἓν μὲν τοῦτο[h] τοσοῦτο κακὸν ἔχει ἡ οἴησις αὕτη.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 35. ΣΩ. Τὸ[i] δεύτερον τοίνυν, ὅτι καὶ ψευδής ἐστιν, ἐκ τῶν εἰκότων σκέψαι.

ΑΛ. Πῶς δή;

—[x] *κολακεύοντες* 𝔄ΔΠ et pr Ξ.—[y] *δὲ* delet Π, om Γ.—[z] *ἢ* F.—[a] *παρεσκευασμένον τὸν* 𝔄ΔΠ.—[b] *μέν* om EF.—[c] *τε* om E.—[d] *τῶν* F, *τὸν* ΓΞΣΥCE et corr Π : *τῶν* *ς.—[e] *σοφοὺς* Γ.—[f] *ὅτι εἰ* 𝔄ΔΠ : *ὅτι καὶ εἰ* *ς.—[g] *καὶ* om ΣΥC.—[h] *τοι* H. *τοσοῦτον* F.

positæ; de qua re dixi in Excurs. ad Demosth. Midianam ed. Spalding. sed ut ibidem monui, inesse debet sermoni oppositio aliqua eo se manifestans, quod participio resoluto adjici potest *μέν*; hoc autem in nostro loco salvo sensu fieri nequit. Nam si dicas *πρὸς τούτους μὲν βλέπειν δεῖ σαυτοῦ δὲ ἀμελεῖν*, hoc dicas: *Hos respicere, hos observare debes, te autem negligere*; quod hinc esset alienissimum. Illud enim *σαυτοῦ ἀμελεῖν* effectus tantum est *τοῦ πρὸς τούτους βλέπειν*: *Hos respicere debes et (vilitatem eorum considerans) teipsum negligere.* Rectius igitur *δὲ* in Cod. Ven. Π. deletum, in Coisl. omissum est. Sed vide an natum illud e *δή*, quæ particula hujus plane loci est, præsertim si, quod fieri debet omnino, post *ἀμελεῖν* minimam interpunctionem ponas pro media, quam libri exhibent. Buttm.

παρεσκευασμένον] Sic Bekk. ex tribus opt. pro vulg. *παρασκευασάμενον*: quanquam probum utrumque et sollemnis hæc varietas in libris. Xenoph. Cyrop. vii. 3. 14. *ἀκινάκην πάλαι παρεσκευασμένη* (al. *παρασκευασαμένη*) *σφάττει ἑαυτήν*. Buttm.

βασιλέα] *βασιλέας* Ms. Bodl. Etw.

ΣΩ. Πότερον εἰκὸς ἀμείνους γίγνεσθαι φύσεις[j] ἐν γενναίοις γένεσιν ἢ μή;

ΑΛ. Δῆλον ὅτι ἐν τοῖς γενναίοις.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς[k] εὖ φύντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσιν,[l] οὕτω τελέους[m] γίγνεσθαι πρὸς ἀρετήν;

ΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Σκεψώμεθα δή, τοῖς ἐκείνων τὰ ἡμέτερα ἀντιτιθέν- II. iii. 339.
τες, πρῶτον μὲν εἰ δοκοῦσι φαυλοτέρων γενῶν εἶναι οἱ Λακεδαιμονίων καὶ Περσῶν βασιλεῖς. ἢ οὐκ ἴσμεν ὡς οἱ μὲν Ἡρακλέους, οἱ δὲ[n] Ἀχαιμένους ἔκγονοι,[o] τὸ δὲ Ἡρακλέους τε γένος καὶ τὸ[p] Ἀχαιμένους εἰς Περσέα τὸν Διὸς ἀναφέρεται;

ΑΛ. Καὶ γὰρ τὸ ἡμέτερον, ὦ Σώκρατες, εἰς Εὐρυσάκη, II. 121.
τὸ[q] δ' Εὐρυσάκους εἰς[r] Δία.

ΣΩ. Καὶ γὰρ τὸ ἡμέτερον, ὦ γενναῖε Ἀλκιβιάδη,[s] εἰς

—[i] τὸ om EF.—[j] φήσεις Eς.—[k] καὶ τοὺς F.—[l] γράφῶσιν (τ supra) 𝔄.—[m] τελέως ΣΥ et fortasse C, γενναίως F.—[n] οἱ δὲ...γένος in mg 𝔄.—[o] ἔκγονοι...Ἀχαιμένους om Π.—[p] καὶ τοῦ Γ et pr 𝔄.—[q] τοῦ Π.—[r] ἐς Σ.—[s] ἀλκιβιάδη γενναῖε Δ.—[t] ἀρξάμενοι F.

§. 35. φήσεις] Impedita hæc reddit φήσεις, pro quo si, Ficinum secutus, φύσεις substituas, nihil requiras ulterius. Heusd.

τελέους γίγνεσθαι] Cf. quæ de hac verbi γίγνεσθαι cum adverbio constructione exposuimus in Ephemerid. Liter. Landishut. p. i. Fasc. i. p. 138. Ast.

ἀντιτιθέντες] ἀντιθέντες Ms. Bodl. Etw.

ὡς οἱ μὲν Ἡρακλέους] Propter stirpem suam et majorum gloriam adeo superbiebat Alcibiades, ut Socrates, qui ingenium ejus optime novit, ortum ejus ignobilem esse ostendit, si ad progeniem vel regum Persarum vel Lacedæmoniorum compararetur. Etw.

Ἀχαιμένους] Hujus meminit Horatius Carm. iii. 1. 44. 'Achæmeniumque costum.' et Epod. xiii. 12. 'Achæmenia Perfundi nardo juvat.' Adeo clarum erat genus Achæmenis ut Xerxes (uti refert Herodot. vii. 11.) gloriabatur se ab illo ortum esse. Ab illo porro omnes Persarum reges usque ad Darium Achæmenides appellati sunt. Etw.

Ἀχαιμένους] Schol. ad h. l. ipsum Achæmenem, auctores autem antiqui (v. Herod. vii. 150. Apollod. ii. 4. 5.) Persen, Achæmenidarum progenitorem, filium faciunt Persei ex Andromeda. Buttm.

εἰς Εὐρυσάκη] Plut. Alcib. init. Τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἄνωθεν Εὐρυσάκην τὸν Αἴαντος ἀρχηγὸν ἔχειν δοκεῖ. Gottl.

καὶ γὰρ τὸ ἡμέτερον] Vituperat Schleiermacher auctorem dialogi aliena hæc inculcantem, cum nonnisi de naturali genere hic agi possit. Sophroniscum igitur Socratis patrem statuarium, per allegoriam putat genus repetisse a Dædalo statuariorum heroe. Verum hoc: sed confusa sunt talia in ipsa antiquitate, ut patet exemplo Asclepiadarum, qui non artem solum sed genus etiam ab Æsculapio repetebant. Quid obstat autem, quo minus familiam aliquam Athenis fuisse credamus, quæ per plures artifices ad Dædalum, heroem Atticæ indigenam, originem suam referret? Neque enim assentiri possum Fischero ad Euthyphr. 12. (p. 11. B.) putanti et hoc et illo loco jocantem hoc asserere Socratem. Qui cum dicit ibi, Τοῦ ἡμετέρου προγόνου, ὦ Εὐθύφρον, ἔοικεν εἶναι Δαιδάλου τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα· καὶ εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἄν με ἐπέσκωπτες, ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν

Δαίδαλον, ὁ δὲ Δαίδαλος εἰς Ἥφαιστον τὸν Διός. ἀλλὰ τὰ μὲν τούτων ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα[t] βασιλεῖς εἰσὶν ἐκ βασιλέων μέχρι Διός, οἱ μὲν Ἄργους τε καὶ Λακεδαίμονος, οἱ δὲ τῆς Περσίδος τὸ ἀεί, πολλάκις δὲ καὶ τῆς Ἀσίας, ὥς περ καὶ νῦν· ἡμεῖς δὲ αὐτοί τε ἰδιῶται καὶ οἱ πατέρες. εἰ δὲ καὶ τοὺς προγόνους σε[u] δέοι καὶ τὴν πατρίδα Εὐρυσάκους ἐπιδεῖξαι Σαλαμῖνα, ἢ τὴν Αἰακοῦ τοῦ ἔτι προτέρου Αἴγιναν, Ἀρτοξέρξῃ[v] τῷ Ξέρξου, πόσον ἂν οἴει[w] γέλωτα ὀφλεῖν;[x] [§. 36.] ἀλλ' ὅρα μὴ τῷ τε[y] γένους ὄγκῳ ἐλαττώμεθα[z] τῶν ἀνδρῶν καὶ τῇ ἄλλῃ τροφῇ. ἢ[a] οὐκ ᾔσθησαι τοῖς τε Λακεδαιμονίων βασιλεῦσιν ὡς μεγάλα τὰ
II. iii. 340. ὑπάρχοντα, ὧν αἱ γυναῖκες δημοσίᾳ φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ὅπως εἰς δύναμιν μὴ λάθῃ ἐξ ἄλλου γενόμενος ὁ

—[u] σε om 𝔄ΔΠ.—[v] ἀρτοξέρξῃ 𝔄ΔΞΣΥΒC et pr Π: ἀρταξέρξῃ *ς.—[w] οἴει 𝔄Γ, εἴη ΞΣΥC: οἴῃ *ς.—[x] ὄφλειν EF cum ς.—[y] τοῦ τε 𝔄ΓΔΞΠΥΒC, τοῦτο Σ.—[z] ἐλατ-

ἐκείνου συγγένειαν τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει, jocum sane habemus, sed qui periret, si ipsam hanc suam originem per jocum ibi fingeret, non traditam a majoribus memoraret.—Fuisse autem talem familiam sive gentem (γένος) Athenis, demonstratur vel solo nomine unius e pagis (δήμοις) Atticæ Δαιδαλίδαι (Steph. Byz.); qui pagus sedes videtur fuisse primitus generis illius. Neque obstat nostræ sententiæ quod Socrates δήμῳ fuit non ἐκ Δαιδαλιδῶν sed Ἀλωπεκῆθεν. Longe diversa enim erat distributio populi Attici in δήμους ab altera in φρατρίας καὶ γένη. Conferatur Demosth. c. Neær. p. 1365. ubi unius generis, τῶν Βρυτιαδῶν, participes enumerantur sex e diversis omnes pagis.—Dædali autem proavum Erechtheum Scholium ad h. l. facit Vulcani filium, alii Pandionis filium Erichthoniique, quem Vulcanus genuerat, nepotem. Nimirum haud diversi proprie Erichthonius et Erechtheus, ut diserte traditur in Schol. ad Il. B. 547. Buttm.

βασιλεῖς—ἐκ βασιλέων] Similiter Xenoph. Agesil. i. 2. ἐκ βασιλέων βασιλεῦσιν, quod Hebraismum redolere existimat doctissimus Sturzius de Dialect. Macedon. p. 24. Quanquam Græcis quoque peculiaris videtur hæc loquendi forma fuisse. Vid. Bergler. ad Aristoph. Eq. 186. Markland. ad Lys. p. 367. ed. Reisk. Heusd. Spec. Crit. p. 130. Heind. ad Phædr. p. 248. Ast.

τὰ μὲν τούτων—βασιλεῖς εἰσι] Notus Græcismus pro οὗτοι μὲν—εἰσίν. Buttm.

ὄφλειν] Bekker e Mss. optimis reposuit ὀφλεῖν, pro aoristis habens omnia hæc ὦφλον, ὄφλῃ etc. nos quidem non obloquimur, sed plura adhuc rei documenta desideramus. Buttm.

§. 36. τῷ τε γένους] Ven. et Bas. 2. τοῦ τε γένους. Ast.

τε] τὲ positum est, quia sequi debebat καὶ τοῖς τῶν Περσῶν. Sed hoc ob inserta illa ὧν αἱ γυν. κ. τ. λ. mox mutatur. Buttm.

φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων] φυλάττωνται Ms. Bodl. Utrum tacite hic reprehendatur Alcibiades, necne, vix lite dignum est; sed memoriæ traditur, eum Ephororum diligentiam elusisse, nam, ut refert Plutarchus in Vit. ejus, Τιμαίαν τὴν Ἄγιδος γυναῖκα τοῦ βασιλέως, στρατευομένου καὶ ἀποδημοῦντος, οὕτω διέφθειρεν, ὥστε καὶ κύειν ἐξ Ἀλκιβιάδου, καὶ μὴ ἀρνεῖσθαι. Illa filium genuit, cui foris nomen dedit Leotychidis, at inter familiares et pedissequas eum Alcibiadem non sine jactantia appellare solita est. Scribit Athenæus l. xii. Timæam mille Daricorum ab eo recepisse. Agis, cum se jam moriturum lacrymis precibusque oravisset Leotychides, filium eum esse legitimum affirmavit, et falso uxoris suæ pudicitiam esse suspicatam: at frater illius Agesilaus Leotychiden, patre

βασιλεὺς ἢ ἐξ Ἡρακλειδῶν; ὁ δὲ Περσῶν τοσοῦτον ὑπερβάλλει, ὥστε οὐδεὶς ὑποψίαν ἔχει ὡς ἐξ ἄλλου ἂν βασιλεὺς[b] γένοιτο ἢ ἐξ αὐτοῦ· διὸ οὐ φρουρεῖται ἡ βασιλέως[c] γυνὴ ἀλλ' ἢ ὑπὸ φόβου. ἐπειδὰν δὲ γένηται ὁ παῖς ὁ πρεσβύτατος,[d] οὗ περ ἡ ἀρχή, πρῶτον μὲν ἑορτάζουσι πάντες οἱ ἐν τῇ βασιλέως, ὧν ἂν ἄρχῃ, εἶτα εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέσια[e] ἅπασα[f] θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία· ἡμῶν δὲ γενομένων,[g] τὸ τοῦ κωμῳδοποιοῦ, οὐδ' οἱ[h] γείτονες σφόδρα τι[i] αἰσθάνονται, ὦ Ἀλκιβιάδη. μετὰ τοῦτο τρέφεται ὁ παῖς οὐχ ὑπὸ γυναικὸς τροφοῦ ὀλίγου ἀξίας, ἀλλ' ὑπ' εὐνούχων οἳ ἂν δοκῶσι τῶν περὶ βασιλέα ἄριστοι εἶναι· οἷς τά τε[j] ἄλλα προστέτακται ἐπιμελεῖσθαι[k] τοῦ γενομένου,[l] καὶ ὅπως ὅτι[m] κάλλιστος ἔσται

τούμεθα E.—[a] ἢ ΔΠ : ἦ *ς.—[b] ἂν βασιλεὺς 𝔄ΔΠ : βασιλεὺς ἂν *ς.—[c] ἡ βασιλέως 𝔄ΓΔΠΥCEF : ἡ τοῦ βασιλέως *ς.—[d] πρεσβύτερος EF.—[e] γενέσια 𝔄ΔΠ : γενέθλια *ς.—[f] ἅπασα ΔΠ · πᾶσα *ς.—[g] γενομένων 𝔄ΔΞΠΣΥBC : γεννωμένων cum *ς corr Γ.—[h] ἡ Σ.—[i] τι ΓΞΠΣΥBC, om 𝔄Δ : τοι *ς.—[j] τε om 𝔄ΔΠ.—[k] ἐπιμελέσθαι 𝔄Δ Π.—[l] γενωμένου Ξ, γεννωμένου EFς.—[m] ὅτι om ΔΠ.—[n] τά τε EFς.—[o] ἐπτετεῖς

jam mortuo, non tantum regno sed etiam hæreditate paterna spoliavit. Vide Plutarch. in Agesilao. Ετw.

ἡ τοῦ βασιλέως] ἡ βασιλέως Ms. Bodl. mox ibi ἀλλ' ante ἢ ὑπὸ deest. Ετw.

ἡ βασιλέως] Vulgo ἡ τοῦ β. sed opt. et plur. rectius omittunt alterum articulum, ut mox ἐν τῇ βασιλέως, et alibi, ubi de rege Persarum. Buttm.

γενέθλια] Schol. Γενέθλιά ἐστιν ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή, γενέσια δὲ ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεθνεῶτος μνήμη. Sic et alii; nisi quod Γενέσια sunt etiam qui festum esse Athenis celebratum in honorem mortuorum doceant, quæ et Νεκύσια. Omnes vetant forma hac uti de γενεθλίοις, quod verum sit apud antiquos nomen natalium. Vid. Lex. Rhetor. apud Bekk. p. 231. Ammon. Tho. M. et Phrynich. cum annot. Lobeck. p. 104. Antiatticista autem Bekkeri p. 86. huic Atticistarum præcepto derogare studens firmare potius illud videtur: non enim, ut alias solet, usum Atticorum scriptorum, affert, sed suo tantum τί κωλύει; rem decidit. Usus autem recentiorum Græcorum (Philonem, Josephum, Alciphronem, Dionem Cassium excitat Lobeck. l. c.) facile potuit etiam sat antiquum aliquem Platonis codicem, unde tres illi optimi nostri, intrare. Quare nos, quamvis rem minime confectam esse censeamus, illis solis tamen morem gerere noluimus. Buttm.

τὸ τοῦ κωμῳδοποιοῦ] Proverbium hoc Scholiastes Platoni comico tribui dicit. Muretus (V. L. viii. 12.) comparat illud Phocionis apud Plutarch. 30. Δημέᾳ δὲ τῷ υἱῷ νύμφην ἀγόμενος, Ἐμοῦ μὲν, εἶπεν, ὦ παῖ, τὴν σὴν μητέρα γαμοῦντος οὐδ' ὁ γείτων ᾔσθετο· (Ita se totus habet versus, judice Daciero, ἐμοῦ γαμοῦντος οὐδ' ὁ γείτων ᾔσθετο.) τοῖς δὲ σοῖς γάμοις καὶ βασιλεῖς καὶ δυνασταὶ συγχορηγοῦσιν. Buttm.

οὐχ ὑπὸ γυναικὸς] Vid. de Legg. iii. p. 142. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 131. Ast.

τροφοῦ] Schol. Αὕτη Λάκαινα τὸ γένος ἦν, Λανικὴ καλουμένη. Alcibiadis nutricem dicit. Scribendum autem videtur Λανίκη, h. e. Λαονίκη: nisi merum illud est mendum: nam apud Plutarchum, Alcib. init. et Lycurg. p. 49. F. nomen mulieris est Ἀμύκλα. Buttm.

γενομένου] Priscianus, qui h. l. laudat p. 1194., post γενομένου addit παιδός.—Mox, ubi vulgo τά τε μέλη, copula auctoritate plurimorum codicum et Prisciani omissa. Quanquam præstat fortasse τε τὰ—. Buttm.

μηχανᾶσθαι, ἀναπλάττοντας τὰ[n] μέλη τοῦ παιδὸς καὶ κατορθοῦντας· καὶ ταῦτα δρῶντες ἐν μεγάλῃ τιμῇ εἰσίν. [§. 37.] Ἐπειδὰν δὲ ἑπτέτεις[o] γένωνται οἱ παῖδες, ἐπὶ τοὺς ἵππους καὶ ἐπὶ τοὺς τούτων διδασκάλους φοιτῶσι, καὶ ἐπὶ τὰς θήρας[p] ἄρχονται ἰέναι. δὶς ἑπτὰ δὲ γενομένων ἐτῶν
II. iii. 341. τὸν παῖδα παραλαμβάνουσιν οὓς ἐκεῖνοι βασιλείους παιδαγωγοὺς ὀνομάζουσιν· εἰσὶ δὲ ἐξειλεγμένοι Περσῶν οἱ ἄριστοι δόξαντες ἐν ἡλικίᾳ τέτταρες, ὅ τε σοφώτατος καὶ
II. 122. ὁ δικαιότατος καὶ ὁ σωφρονέστατος καὶ ὁ ἀνδρειότατος. ὧν ὁ μὲν μαγείαν τε διδάσκει τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡρομάζου[q]—ἔστι δὲ τοῦτο θεῶν θεραπεία—, διδάσκει δὲ καὶ[r] τὰ βασιλικά· ὁ δὲ δικαιότατος ἀληθεύειν διὰ παντὸς τοῦ βίου· ὁ δὲ σωφρονέστατος μηδ' ὑπὸ μιᾶς ἄρχεσθαι τῶν ἡδονῶν, ἵνα[s] ἐλεύθερος εἶναι ἐθίζηται καὶ ὄντως βασιλεύς, ἄρχων πρῶτον[t] τῶν ἐν αὐτῷ,[u] ἀλλὰ μὴ δουλεύων· ὁ δὲ ἀνδρειότατος ἄφοβον καὶ ἀδεᾶ παρασκευάζει,[v] ὡς[w] ὅταν δεί-

[n] Δ, ἑπτέτεις 𝔄.—[p] θύρας E.—[q] ὡροζάμου EF.—[r] τε καὶ F.—[s] ἵν' Γ.—[t] πρώτως F, πρῶτα Eς.—[u] ἑαυτῷ Δ.—[v] παρασκευάζων libri omnes.—[w] ὡς add 𝔄ΔΠ et rc E.—

τάτε μέλη] τὰ μέλη Ms. Bodl. Etw.

κατορθοῦντας] Olympiodorus inter alia narrat eos nasum illi fecisse aquilinum ut qui regius esset qualemque habuisset Cyrus. Buttm.

§. 37. γενομένων] Leg. vid. γενόμενον. Buttm.

ἐξειλεγμένοι] Ficin. *electi ex omnibus Persis ætate sua præcipui.* parum accurate. Haud dubie sunt ii, qui sunt in ætatis vigore. Ita capitur ἡλικία, inde de juventute, apta ad bellum. Thuc. vi. 24. 25. quæ ætas dicitur ἡλικία καθεστηκυῖα Thuc. ii. 36. Dacierius bene: *on les prend dans la vigueur de l'age.* p. 302. Gottl.

Ζωροάστρου] Zoroastres, cujus nominis plures fuisse quibusdam visum est, tempore Darii Hystaspis floruit, quem Bundari, vitæ illius scriptor a doctissimo Thoma Hyde de Religione Vet. Pers. fuse laudatus, Gushtaspin appellat. Scripsit Justinus artes eum magicas primo invenisse, sed verisimilius est cum potius scientiam illam restituisse et emendavisse. Vide Prideaux Connect. V. et N. F. v. 1. p. 215. Tradit Cicero de Divinitate l. i. neminem Regem Persarum esse posse, 'qui non ante Magorum disciplinam scientiamque perceperit.' Illi etenim non tantum solennem Deorum cultum Principes edocuerunt, qui a Platone θεῶν θεραπεία vocatur, at artes etiam regnandi; eorumque auctoritas usque ad Plinii ætatem tantum valuit, ut in oriente Regum Regibus imperare dicerentur. Plin. l. xxx. c. 1. Etw.

Ζωροάστρου] Zoroastres an alibi quoque ipsius Oromazis filius dicatur ignoro. Notum est, bonum deum Persas Oromazem (*Ormusd*), malum Arimanium (*Ahriman*) vocasse. V. Plut. de Is. et Osir. p. 369. Locis autem de Zoroastre (Plin. xxx. 1. Laert. i. 2. Suid. in v. etc.) adde Scholium ad nostrum locum haud vulgaria continens. Vid. et Hemst. ad Luc. Necyom. 6. Sturz. ad Empedocl. p. 36. Buttm.

πρῶτα τῶν ἐν αὐτῷ] πρῶτον τῶν ἐν αὐτῷ Ms. Bodl. Etw.

παρασκευάζων] Participium Schleiermacher, ob molestam anacoluthiam, mutandum putat in παρασκευάζει. Buttm.

ὅταν δείσῃ] Forsan scripserat Plato, ἅτε δή, ὅταν δείσῃ, δοῦλον ὄντα. Steph.

σῃ δοῦλον ὄντα. σοὶ δ', ὦ Ἀλκιβιάδη, Περικλῆς ἐπέστησε παιδαγωγὸν τῶν[x] οἰκετῶν τὸν ἀχρειότατον ὑπὸ γήρως, Ζώπυρον τὸν Θρᾷκα. διῆλθον δὲ καὶ τὴν ἄλλην ἄν σοι τῶν[y] ἀνταγωνιστῶν τροφήν τε καὶ παιδείαν, εἰ μὴ πολὺ ἔργον ἦν· καὶ ἅμα[z] ταῦτα ἱκανὰ δηλῶσαι καὶ τἆλλα ὅσα[a] τούτοις ἀκόλουθα. τῆς δὲ σῆς γενέσεως, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ τροφῆς καὶ παιδείας, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν Ἀθηναίων, ὡς ἔπος εἰπεῖν[b] οὐδενὶ μέλει, εἰ μὴ εἴ τις ἐραστής σου τυγχάνει ὤν. εἰ δ' αὖ ἐθέλεις[c] εἰς πλούτους ἀποβλέψαι καὶ τρυφὰς καὶ ἐσθῆτας[d] ἱματίων θ' ἕλξεις[e] καὶ μύρων[f] ἀλοιφὰς καὶ θε- II. iii. 342.

[x] τῶν om F.—[y] διῆλθον ἄν σοι καὶ τὴν ἄλλην τῶν EF.—[z] ἂν Δ.—[a] ὅσα om pr Ξ.—[b] εἰπεῖν om EF.—[c] ἐθέλοις ℌΔΠ.—[d] αἰσθῆτας Σ, αἰέσθῆτας Ξ, τας corr Π.—

ὅταν δείσῃ] Particulam *ὡς*, qua desiderata orationis nexus turbatur, e Ven. cum Nurnb. reposuimus. Wolfius corrigebat *ἅτ', ἂν δείσῃ, δοῦλον ὄντα*, v. Misc. Litter. p. 103. *Ὡς* propter *ων* in *παρασκευάζων* facile excidere poterat. Ceterum participium *παρασκευάζων*, intell. *ἐστὶ*, pro verbo finito positum est; vid. Hermann. ad Viger. p. 756. Ast.

παρασκευάζων, ὅταν δείσῃ, δοῦλον ὄντα] Simpliciter corrigendum:—*ὅταν δεήσῃ, δειλὸν ὄντα*. *Fortissimus autem impavidum (puerum) atque intrepidum reddens, quando ita est necesse, si ignavus sit.* Contraria ratione *δειλὸς* in *δοῦλος* mutavi Legg. iii. p. 699. C. *Ταῦτ' οὖν αὐτοῖς πάντα φιλίαν ἀλλήλων ἐνεποίει, ὁ φόβος ὁ τότε παρών· ὅ, τε ἐκ τῶν νόμων τῶν ἔμπροσθεν γεγονὼς, ὃν δουλεύοντες τοῖς πρόσθεν νόμοις ἐκέκτηντο, ἣν αἰδῶ πολλάκις ἐν τοῖς ἄνω λόγοις εἴπομεν· ᾗ καὶ δουλεύειν ἔφαμεν δεῖν τοὺς μέλλοντας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι· ἧς ὁ δειλὸς ἐλεύθερος καὶ ἄφοβος.* Ejusdem est rationis et gravitatis locus Legg. vi. p. 762. E. *Δεῖ δὴ πάντ' ἄνδρα διανοεῖσθαι περὶ ἁπάντων ἀνθρώπων, ὡς ὁ μὴ δουλεύσας, οὐδ' ἂν δεσπότης γένοιτο ἄξιος ἐπαίνου· καὶ καλλωπίζεσθαι χρὴ τῷ καλῶς δουλεῦσαι μᾶλλον ἢ τῷ καλῶς ἄρξαι· πρῶτον μὲν τοῖς νόμοις (ὡς ταύτην τοῖς θεοῖς οὖσαν δουλείαν) ἔπειτα τοῖς πρεσβυτέροις κ. τ. λ.* Quam sententiam laudat Plutarch. Præc. Ger. Reip. p. 806. F. et respicit Themist. Orat. xiii. p. 170. C. Sic item Legg. iv. p. 715. C. *Τοὺς δ' ἄρχοντας λεγομένους, νῦν ὑπηρέτας τοῖς νόμοις ἐκάλεσα·—ἐν ᾗ μὲν γὰρ ἂν ἀρχόμενος ᾖ καὶ ἄκυρος νόμος, φθορὰν ὁρῶ τῇ τοιαύτῃ ἑτοίμην οὖσαν· ἐν ᾗ δ' ἂν δεσπότης τῶν ἀρχόντων, οἱ δὲ ἄρχοντες δοῦλοι τοῦ νόμου, σωτηρίαν, καὶ πάνθ' ὅσα θεοὶ πόλεσιν ἔδοσαν ἀγαθὰ γιγνόμενα καθορῶ.* Epist. viii. 354. C. *Νόμος ἐπειδὴ κύριος ἐγένετο βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐκ ἄνθρωποι τύραννοι νόμων·* et mox—*τοῖς μὲν τυραννίδος ἐφιεμένοις, ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ πεινώντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων· εἰς βασιλέως δ' εἶδος πειρᾶσθαι μεταβάλλειν, καὶ δουλεῦσαι νόμοις βασιλικοῖς·* ubi *ἀπλήστῳ* non *φυγῇ* adjungendum, sed, in *ἀπλήστως* mutatum, ad *πεινώντων* referendum est. Adde ibid. E. et Legg. v. 729. D. Nec negligendum nobile illud Demarati de Lacedæmoniis ad Xerxem dictum apud Herodot. vii. 104. *Ἐλεύθεροι γὰρ ἐόντες, οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι· ἔπεστι γάρ σφι δεσπότης, νόμος, τὸν ὑποδειμαίνουσι πολλῷ ἔτι μᾶλλον ἢ οἱ σοί, σέ.* Heusd.

Ζώπυρον] Vid. Plutarch. Alcibiad. init. Lycurg. p. 49. Clemens Alexandr. Pædag. i. p. 109. C. Ast.

Ζώπυρον] Plut. Alcib. *Ἀλκιβιάδου δὲ καὶ τίτθην γένος Λάκαιναν Ἀμύκλαν ὄνομα, καὶ Ζώπυρον παιδαγωγὸν ἴσμεν, ὧν τὸ μὲν Ἀντισθένης τὸ δὲ Πλάτων ἱστόρηκεν.* Buttm.

τροφὴν] Non differt a *παιδείᾳ*, ut h. l. patet. Xenoph. Memor. iii. 5. *Ἐρεχθέως γε τροφὴν καὶ γένεσιν*, ubi Ernesti recte explicat *τροφὴν*, educationem. Gottl.

ἱματίων θ' ἕλξεις] *σύρειν* et *ἕλκειν ἐσθῆτα*, Latinor. *trahere vestem* (Vid. T. Fabr. ad Phædr. v. 1.) nobilium et superborum erat. Vid. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 38. Ast.

ῥαπόντων πλήθους ἀκολουθίας τήν τε ἄλλην ἁβρότητα τὴν[g] Περσῶν, αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σεαυτῷ,[h] αἰσθόμενος[i] ὅσον[j] αὐτῶν ἐλλείπεις. [§. 38.] Εἰ[k] δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην τε καὶ κοσμιότητα ἀποβλέψαι καὶ εὐχέρειαν καὶ εὐκολίαν καὶ μεγαλοφροσύνην καὶ[l] εὐταξίαν καὶ ἀνδρίαν καὶ καρτερίαν καὶ φιλοπονίαν[m] καὶ φιλονεικίαν καὶ φιλοτιμίας τὰς Λακεδαιμονίων, παῖδα ἂν ἡγήσαιο σαυτὸν πᾶσι τοῖς[n] τοιούτοις. εἰ δ' αὖ τι[o] καὶ πλούτῳ προσέχεις καὶ κατὰ τοῦτο οἴει τι εἶναι, μηδὲ τοῦτο ἂν ἡμῖν[p] ἄῤῥητον ἔστω, ἐάν πως αἴσθῃ οὗ εἶ. τοῦτο μὲν γὰρ[q] εἰ ἐθέλεις[r] τοὺς Λακεδαιμονίων πλούτους ἰδεῖν, γνώσει ὅτι πολὺ τἀνθάδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει. γῆν[s] μὲν γὰρ ὅσην ἔχουσι τῆς θ' ἑαυτῶν καὶ Μεσήνης,[t] οὐδ' ἂν εἷς ἀμφισβητήσειε τῶν τῇδε πλήθει οὐδὲ

ἣν
[e] θέλξεις ΔΠ.—[f] μοίρων C.—[g] τῶν Ξ, τῶν ΣF.—[h] σεαυτῶ ϤΔΠ: σαυτῷ *ς.—[i] αισθανόμενος Ϥ.—[j] ὅσω F.—[k] οὐ pr Γ.—[l] μεγαλοφροσύνην τε καὶ Δ.—[m] φιλο-ι-νεικίαν B, φιλονικίαν ΞΣΥC, τὸ φιλονικίαν διὰ τοῦ ι γραπτέον· ἔχαιρον γὰρ τῇ νίκῃ. Olympiodor.—[n] τοῖς om ΣΥ.—[o] τοι Ξ.—[p] τοῦτο ἡμῖν μὲν om ΔF.—[q] γὰρ om pr Ξ.—[r] θέλεις Eς.—[s] τὴν ϤΔ et pr Π.—[t] scribe Μεσσήνης cum ϤΔ, et infra Μεσσήνην:

ἕλξεις] Schol. Ὅτι καὶ τὴν ἱματίων ἕλξιν, ᾗ φησι Πλούταρχος, διαφερόντως Ἀλκιβιάδης ἐπετήδευεν. Plut. Alcib. p. 198. E. memorat multiplicem ejus τρυφὴν τῆς διαίτης—καὶ θηλύτητας ἐσθήτων ἁλουργῶν ἑλκομένων δι' ἀγορᾶς, καὶ πολυτέλειαν ὑπερήφανον κ. τ. λ. BUTTM.

ἕλξις ἱματίου] Cum quis syrma habet in vestimento. Cf. Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους Il. Z. 442. BUTTM.

§. 38. εὐταξίαν] Cic. de Off. i. 40. 'Deinceps de ordine rerum et temporum opportunitate dicendum est. Hac autem scientia continetur ea quam Græci εὐταξίαν nominant, in qua intelligitur ordinis conservatio.' BUTTM.

φιλονεικίαν] Vocabulum proprium huc maxime pertinens: cf. Xenoph. Laced. iv. 2. Ages. ii. 8. Nihili igitur lectio nonnullorum codd. φιλονικίαν quam sequitur et explicat Schol. BUTTM.

πᾶσι] For. ἐν πᾶσι. STEPH. Quocum facit. AST.

εἰ δ' αὖ τι πλούτῳ προσέχεις] Quantum in reprimenda Alcibiadis superbia laboravit Socrates satis constat apud Ælian. V. H. iii. 28. Confer dialogum inter Socratem et Glyconem apud Xenoph. Mem. l. iv. huic Platonis nostri persimillimum. ETW.

ἂν] Edd. antt. particulam ἂν omittunt. Eam autem cum imperativo etiam conjungi plura docent exempla, in his Xenoph. Anab. i. 4. 8. ἀλλὰ ἰόντων ἄν. Soph. Œd. T. 1438. εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν. AST.

τοῦτο μὲν] Verba τοῦτο μὲν adverbialiter sunt posita et exspectant proprie suum τοῦτο δὲ (*partim-partim, primum-deinde*). In animo autem habebat scriptor inferre mox hæc fere: τοῦτο δὲ τοὺς Περσικοὺς πλούτους. Sed ob longiorem qui intercedit sermonem, mutatur postea oratio (ὡς δὲ πρὸς τοὺς Περσικοὺς κ. τ. λ.) Post ἐθέλεις autem inserendum esse εἰς Schneider monet. Vere, opinor. BUTTM.

τῆσθ' ἑαυτῶν] τήν θ' ἑαυτῶν Ms. Bodl. ETW.

Μεσήνης] Sic etiam paulo post Μεσήνην, unico σ, inveniturque et in quibusdam aliorum locis hæc quoque scriptura. STEPH. Apud Thucyd. i. 101. et al. cum duplici σσ scribitur, etsi ibi etiam Codd. habent plures Μεσήνιοι, Μεσηνίων. GOTTL.

τῆς θ' ἑ. κ. Μεσήνης] Struvius emendandum censet τὴν θ' ἑ. κ. Μεσήνην, non

ἀρετῇ, οὐδ' αὖ ἀνδραπόδων κτήσει, τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν
Εἱλωτικῶν, οὐδὲ μὴν ἵππων γε, οὐδ' ὅσ' ἄλλα βοσκήματα
κατὰ Μεσήνην νέμεται. [§. 39.] Ἀλλὰ ταῦτα μὲν
πάντα ἐῶ χαίρειν, χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον οὐκ ἔστιν ἐν
πᾶσιν Ἕλλησιν ὅσον ἐν Λακεδαίμονι[u] ἰδίᾳ· πολλὰς[v] γὰρ
ἤδη γενεὰς εἰσέρχεται μὲν αὐτόσ'[w] ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλ-
λήνων, πολλάκις δὲ καὶ ἐκ τῶν[x] βαρβάρων, ἐξέρχεται δὲ II. iii. 343.
οὐδαμόσε, ἀλλ' ἀτεχνῶς κατὰ τὸν Αἰσώπου μῦθον ὃν ἡ II. 123.
ἀλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε, καὶ τοῦ εἰς Λακεδαίμονα
νομίσματος εἰσιόντος μὲν τὰ ἴχνη τὰ ἐκεῖσε τετραμμένα[y]
δῆλα, ἐξιόντος δὲ οὐδαμῇ ἄν τις ἴδοι,[z] ὥστε εὖ χρὴ εἰδέναι
ὅτι καὶ[a] χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ οἱ ἐκεῖ πλουσιώτατοί εἰσι τῶν
Ἑλλήνων, καὶ αὐτῶν ἐκείνων ὁ βασιλεύς· ἔκ τε γὰρ τῶν[b]
τοιούτων μέγισται[c] λήψεις καὶ πλεῖσταί εἰσι τοῖς βασι-

σ
μεσήνης B.—[u] λακεδαίμοσιν CEFϛ.—[v] πολλαῖς...γενεαῖς 𝔄ΔΠ.—[w] αὐτόσε 𝔄ΔΠ: αὐτὸς *ϛ.—[x] ἐκ τῶν om EFϛ.—[y] γεγραμμένα 𝔄ΔΠ.—[z] ἴδη Γ.—[a] καὶ ante χρυσῷ

sine causa. Nunc ad τῆς intelligendum χώρας, ut γῆ sit *ager*, χώρα *regio*. Sed in verbo ἀμφισβητεῖν τι neminem hæsisse miror, quod hic valet *de præstantia alicujus rei cum nostris collatæ ambigere*: cujus usus exemplum aliud nemo, opinor, inveniet. Quare suspicor verba aliquot hic intercidisse. Buttm.

οὐδ' ὅσ'] οὐ δὴ ὅσ' Ms. Bodl. Etw.

ἄλλα βοσκημ.] Schol. Ὡς Τυρταῖός φησι, Μεσσήνην ἀγαθὸν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὸν δὲ φυτεύειν. Augeri potest hoc fragmento collectio Klotziana. Suspicor autem adhæsisse illud disticho, quod e Pausaniæ Messeniacis Klotzius exhibuit p. 126. in hunc modum: Ἡμέτερον βασιλῆα, θεοῖσι φίλον Θεόπομπον, Ὃν διὰ, Μεσσήνην εἵλομεν εὐρύχορον, Μεσσήνην ἀγαθὴν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὴν δὲ φυτεύειν. Buttm.

§. 39. χρυσίον] Cf. Xenoph. Lacedæm. Respubl. vii. 6. xiv. 3. Lambin. ad Horat. t. ii. p. 207. D. Heyn. in Comment. Societ. Gotting. v. ix. p. 34. Ast.

Λακεδαίμοσιν] Legendum recte monet Cornarius Λακεδαίμονι. deinde pro αὐτὸς, propter χρυσίον, αὐτό; nisi Plato in mente habuit χρύσον; ut apud Thuc. ii. 47. similis est locus: ἡ νόσος ἤρξατο—λεγόμενον—ubi Schol. πρῶτον ἤρξατο θηλυκῶς ἡ νόσος, τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς πρὸς τὸ νόσημα ὑπήντησεν. ubi de hac Synesi plura dabit Dukerus, tum e Græcis, tum e Latinis scriptoribus. Gottl.

ἐν Λακεδαίμοσιν] Ven. Vind. Bodl. ἐν Λακεδαίμονι, quod Cornarius conjecit et Nurnb. recepit. Causam non video; ἐν est *apud*. Ast.

αὐτόσε] Hanc præclaram lectionem suppeditavit Ven. Vulgo αὐτὸς, quod Cornarius propter χρυσίον in αὐτὸ mutari volebat. Mox pro βαρβάρων ex eodem cod. Bodl. et Vind. scripsi ἐκ τῶν βαρβάρων. Ast.

μῦθον ὃν] Mendum apertum. Nam μῦθον Homerice de ipsis verbis vulpis ad leonem usurpare Plato non potuit: et nimis sollemne jam erat hoc vocabulum de fabulis ipsis quales sunt Æsopicæ. Itaque accedendum videtur emendationi Schneideri, ὃ ἡ ἀλώπηξ—εἶπε, quæ verba sequentibus sunt jungenda. Ficinus: *quemadmodum apud Æsopum vulpes—dixit —, sic et —.* Quanquam pro ὃ malit aliquis ὅπερ. Buttm.

Λακεδαίμ.] Vid. Boeckh. *Staatshaush. der Athen.* i. 6. p. 32. iv. 19. p. 138. Buttm.

λεῦσιν, ἔτι δὲ καὶ ὁ βασιλικὸς φόρος οὐκ ὀλίγος γίγνεται, ὃν τελοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλεῦσι. καὶ τὰ μὲν Λακεδαιμονίων ὡς πρὸς Ἑλληνικοὺς μὲν[d] πλούτους μεγάλα, ὡς δὲ πρὸς τοὺς Περσικοὺς καὶ τοῦ ἐκείνων βασιλέως οὐδέν, [§. 40.] ἐπεί ποτ'[e] ἐγὼ ἤκουσα ἀνδρὸς ἀξιοπίστου τῶν ἀναβεβηκότων παρὰ βασιλέα, ὃς ἔφη παρελθεῖν[f] χώραν[g] πάνυ πολλὴν καὶ ἀγαθήν, ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδόν, ἣν καλεῖν τοὺς ἐπιχωρίους ζώνην τῆς βασιλέως γυναικός· εἶναι δὲ καὶ ἄλλην ἣν αὖ καλεῖσθαι καλύπτραν, καὶ ἄλλους πολλοὺς τόπους καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς εἰς τὸν κόσμον ἐξῃρημένους τὸν τῆς γυναικός, καὶ ὀνόματ'[h] ἔχειν ἑκάστους τῶν τόπων ἀπὸ ἑκάστου τῶν κόσμων. ὥστε οἶμαι ἐγώ, εἴ τις εἴποι[i] τῇ βασιλέως μητρί, Ξέρξου δὲ γυναικὶ Ἀμήστριδι,[j]
XI. iii. 344. ὅτι Ἐν νῷ ἔχει σου τῷ υἱεῖ ἀντιτάττεσθαι ὁ Δεινομάχης υἱός, ᾗ[k] ἔστι κόσμος ἴσως ἄξιος[l] μνῶν πεντήκοντα, εἰ πάνυ πολλοῦ, τῷ δὲ υἱεῖ αὐτῆς γῆς πλέθρα Ἐρχιᾶσιν[m] οὐδὲ τριακόσια, θαυμάσαι ἂν ὅτῳ ποτὲ πιστεύων ἐν νῷ ἔχει οὗτος[n]

om ΣΥΒC.—[b] τεττάρων Π.—[c] μεγίστας Σ.—[d] μὲν om Ε.—[e] περ ΣΥC.—[f] παρελθῶν (εῖν) Ε.—[g] χαρὰν Γ, εἰς χώραν Δ.—[h] ὀνόματ' Γ.—[i] εἴπῃ Ε.—[j] ἀμήστριδι 𝔄ΓΔΠΒ, ἀμίστριδι ΞΣΥC, ἀμήστρισιν F : Ἀμάστριδι *ς.—[k] εἰ Δ : om pr Π.—[l] ἄξιος om Ε.—[m] ἐρχιᾶσιν ΓΞ.—[n] οὕτως Ξ, οὗτως (υ) ΥΒC, οὗτος οὕτως pr Γ.—[o] ἀρτοξέρξῃ 𝔄ΔΞΣΥ

§. 40. ἀνδρὸς ἀξιοπίστου] Schol. in Cod. Ven. Ξενοφῶν αἰνίττεται. Vid. Schol. Ruhnk. p. 79. Xenoph. Anab. i. 4. 10. ubi cf. Zeun. Herodot. i. 192. Pausan. vii. 27. Maxim. Tyr. Dissert. iv. 4. 35. Euseb. de Vit. Constant. iv. 8. Interpp. ad Nepot. Themist. 10. Ast.

ἀνδρὸς] Fuerunt teste Olympiodoro, qui putarent Platonem hac viri fide digni appellatione ipsum Xenophontem significare. Buttm.

ζώνην τῆς βασιλέως γυναικὸς] Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 62. ubi ad morem hunc confirmandum citat. Cic. Verr. iii. 33. (76.) 'Solere aiunt barbaros reges Persarum ac Syrorum plures uxores habere, his autem uxoribus civitates attribuere hoc modo: hæc civitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines.' Xenoph. Anab. i. 4. 9. αἱ δὲ κῶμαι ἐν αἷς ἐσκήνουν Παρυσάτιδος ἦσαν εἰς ζώνην δεδομέναι. Buttm.

Ἀμάστριδι] Ven. et Bodl. Ἀμήστριδι. Vind. Ἀμίστριδι. Vide de varia hujus nominis scriptura interpp. ad Diodor. Sic. xx. 108. t. ii. p. 484. et de ipsa nobilissima femina Spanh. de Num. Præst. p. 495. Ast.

Ἀμήστριδι] An fuerit hæc Xerxis uxor Esthera scriptorum Hebraicorum examinat Wessel. Obss. ii. 24. p. 251. Gottl.

Ἐρχίασιν] Male vulgo Ἐρχιάσιν: neque melius Coisl. et Ven. Ξ Ἐρχιᾶσιν. Pænultima enim producitur, accentusque sequitur accentum formæ primitivæ, nomen autem hujus Atticæ pagi traditur vel Ἔρχεια vel Ἐρχία (Harpocr. Hesych. Suid.). Non accurate de hac re tradidit Duker ad Thucyd. viii. 92. Buttm.

ὅτῳ—πιστεύων] Pers. Satyr. iv. 3. 'Quo fretus? dic hoc, magni pupille Pericli.' Ast.

ὁ Ἀλκιβιάδης τῷ Ἀρτοξέρξῃ[o] διαγωνίζεσθαι, καὶ οἶμαι
ἂν αὐτὴν εἰπεῖν ὅτι Οὐκ ἔσθ' ὅτῳ ἄλλῳ πιστεύων οὗτος ὁ[p]
ἀνὴρ ἐπιχειρεῖ πλὴν ἐπιμελείᾳ τε καὶ σοφίᾳ· ταῦτα γὰρ
μόνα ἄξια λόγου ἐν Ἕλλησιν. [§. 41.] Ἐπεὶ εἴ γε πύ-
θοιτο ὡς[q] ὁ[r] Ἀλκιβιάδης οὗτος νῦν ἐπιχειρεῖ[s] πρῶτον μὲν
ἔτη οὐδέπω[t] γεγονὼς σφόδρα[u] εἴκοσιν, ἔπειτα παντάπασιν
ἀπαίδευτος, πρὸς δὲ τούτοις, τοῦ ἐραστοῦ αὐτῷ λέγοντος
ὅτι χρὴ πρῶτον μαθόντα καὶ ἐπιμεληθέντα αὑτοῦ καὶ ἀσ-
κήσαντα οὕτως ἰέναι διαγωνιούμενον[v] βασιλεῖ, οὐκ ἐθέλει
ἀλλά φησιν ἐξαρκεῖν καὶ ὡς ἔχει, οἶμαι ἂν αὐτὴν[w] θαυμά-
σαι τε καὶ ἐρέσθαι[x] Τί οὖν ποτ' ἔστιν ὅτῳ πιστεύει[y] τὸ μει-
ράκιον; εἰ οὖν λέγοιμεν ὅτι κάλλει τε καὶ μεγέθει καὶ
γένει καὶ πλούτῳ καὶ φύσει τῆς ψυχῆς, ἡγήσαιτ' ἂν ἡμᾶς,
ὦ Ἀλκιβιάδη, μαίνεσθαι πρὸς τὰ παρὰ σφίσιν ἀποβλέ-
ψασα πάντα τὰ[z] τοιαῦτα. οἶμαι δὲ[a] κἂν Λαμπιδώ, τὴν
Λεωτυχίδου[b] μὲν θυγατέρα, Ἀρχιδάμου δὲ γυναῖκα, Ἄγι- II. 124.
δος δὲ μητέρα, οἳ πάντες βασιλεῖς γεγόνασι, θαυμάσαι ἂν
καὶ ταύτην εἰς τὰ παρὰ σφίσιν[c] ὑπάρχοντα ἀποβλέψασαν, II. iii. 345.
εἰ σὺ ἐν νῷ ἔχεις τῷ υἱεῖ αὐτῆς διαγωνίζεσθαι οὕτω κακῶς
ἠγμένος. καί τοι[d] οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ εἶναι, εἰ αἱ[e] τῶν πο-

BC et pr Π : Ἀρταξέρξῃ *ς. —[p] ὁ om Δ et corr 𝔄.—[q] ὅτι 𝔄ΓΞΠΣΥC, om Δ.—[r] ὁ add 𝔄ΓΔΠ.—[s] νῦν ἐπιχειρεῖ EFς.—[t] οὔπω EFς.—[u] ἔτι σφόδρα EF.—[v] διαγωνιζόμενον Γ.—[w] αὐτὴν add 𝔄ΔΠ.—[x] ἔρεσθαι Σ et pr Ξ.—[y] πιστεύοι 𝔄ΔΠ.—[z] τὰ add 𝔄ΓΔΞΠΣΥΒC.—[a] δὲ μὲν Δ.—[b] λευτυχίδου 𝔄Δ et pr Π.—[c] φύσιν pr E.—[d] καὶ πῶς

§. 41. *πύθοιτο ὡς*] *ὅτι* Ms. Bodl. atque Bas. 2. Etw.

οὗτος] Codd. omnes præter Paris. E F hic inserunt *νῦν ἐπιχειρεῖ*. Est tamen cur huic emblemati diffidam. Eo enim admisso duo habes verba, *ἐπιχειρεῖ* et *οὐκ ἐθέλει*, non bene coeuntia. Contra omissis illis posteriora hæc *οὐκ ἐθέλει, ἀλλά φησιν*—sensum probe explent, etsi accommodata illis tantum verbis quæ propius præcedunt. Interpretamentum igitur sapiunt verba *νῦν ἐπιχειρεῖ* effictum ex antecedentibus *οὗτος ἀνὴρ ἐπιχειρεῖ*. Buttm.

ὡς ἔχει] Frequentant Græci *ὡς ἔχει*, vel *ὥσπερ ἔχει*, si quem dicunt fecisse aliquid, non ad id præparatum, vel aptum, sed, quo statu fuerit. Thuc. viii. 42. Herodot. i. 24. de Arione: *ῥίψαι μὲν ἐς τὴν θάλασσαν—ὡς εἶχε*—paullo post: *ὥσπερ ἔχων ἐξεπήδησε σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ καὶ—τῇ κιθάρῃ*. Gottl.

πιστεύει] *πιστεύειν* Ms. Bodl. mox *Λαμπαδώ*. Etw.

Λεωτυχίδου] Schol. *Λεωτυχίδης ὁ κατὰ Μήδου στρατηγήσας, Ἀρχίδαμος, ἐφ' οὗ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, Ἆγις δὲ, ἐφ' οὗ ἐκράτησαν Λακεδαιμόνιοι.*—Codd. tres optimi *Λευτυχίδου*. Nomen autem reginæ apud Herodotum scriptum est *Λαμπιτώ*; neque aliter Lacænæ apud Comicum in Lysistrata. Cf. var. lect. ad Plutarch. Ages. 1. Buttm.

ἠγμένος] *ἄγειν* (unde Lat. *educare*) *formare, instituere*, in activo rarum, vid. Steph. Thes. in *ἄγειν* et *ἄγεσθαι*, Sturz. Lexic. Xenoph. in v. ubi exempla participii *ἀχθεῖσαι, ἠγμέναι* de canibus; deque iisdem activum *ἤγαγεν* apud Plut. de Educ. iv. 17. hic vero de homine.

λεμίων γυναῖκες βέλτιον περὶ ἡμῶν διανοοῦνται,[f] οἵους χρὴ ὄντας σφίσιν ἐπιχειρεῖν, ἢ[g] ἡμεῖς περὶ ἡμῶν αὐτῶν; ἀλλ', ὦ μακάριε, πειθόμενος ἐμοί τε καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς γράμματι, γνῶθι σαυτόν, ὅτι οὗτοι ἡμῖν[h] εἰσὶν ἀντίπαλοι, ἀλλ' οὐχ οὓς σὺ οἴει· ὧν ἄλλῳ μὲν οὐδ' ἂν ἑνὶ περιγενοίμεθα, εἰ μὴ[i] ἐπιμελείᾳ τε ἂν[j] καὶ τέχνῃ. ὧν σὺ εἰ ἀπολειφθήσει,[k] καὶ[l] τοῦ ὀνομαστὸς[m] γενέσθαι ἀπολειφθήσει[n] ἐν Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις, οὗ[o] μοι δοκεῖς ἐρᾶν ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἄλλου.

§. 42. ΑΛ. Τίνα οὖν χρὴ τὴν ἐπιμέλειαν, ὦ Σώκρατες, ποιεῖσθαι; ἔχεις ἐξηγήσασθαι; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἔοικας ἀληθῆ εἰρηκότι.

ΣΩ. Ναί, ἀλλὰ γὰρ κοινῇ βουλῇ[p] ᾧ τινὶ τρόπῳ ἂν ὅτι βέλτιστοι γενοίμεθα. ἐγὼ γάρ τοι οὐ περὶ μὲν σοῦ λέγω ὡς χρὴ παιδευθῆναι, περὶ ἐμοῦ δὲ οὔ. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτῳ σου διαφέρω πλήν γε ἑνί.

ΑΛ. Τίνι;

ΣΩ. Ὁ ἐπίτροπος ὁ ἐμὸς βελτίων ἐστὶ καὶ σοφώτερος ἢ Περικλῆς ὁ σός.[q]

ΑΛ. Τίς[r] οὗτος, ὦ Σώκρατες;

II. iii. 346. ΣΩ. Θεός, ὦ Ἀλκιβιάδη, ὅς πέρ σοί[s] με οὐκ εἴα πρὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας διαλεχθῆναι· ᾧ καὶ πιστεύων λέγω ὅτι ἡ ἐπιφάνεια δι' οὐδενὸς ἄλλου σοι ἔσται ἢ δι' ἐμοῦ.

corr Π.—[e] εἰ αἱ om 𝔄ΔΠ : εἰ τῶν πολεμίων αἱ rc Π.—[f] περὶ ἡμῶν διανοοῦνται 𝔄Δ Π : διανοοῦνται περὶ ἡμῶν *ς.—[g] ἢ om Σ et pr Ξ.—[h] ἡμῖν om 𝔄ΔΠ.—[i] δ' εἴπερ Δ,
μη
δ' ετ περ 𝔄, μή περ corr Π.—[j] ἂν om F.—[k] ἀπολειφθείσῃ Υ.—[l] ἐν ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις καὶ Γ.—[m] ὀνόματος 𝔄Δ.—[n] ἀπολειφθείσῃ Υ.—[o] οὗ C.—[p] κοινὴ βουλὴ

κακῶς ἠγμένος: inde παίδων ἀγωγὴ et παιδαγωγός. Buttm.

γνῶθι σαυτὸν] Quod in foribus Apollinis Delphici scriptum erat, a plurimis tribuebatur Chiloni, ab aliis alii e septem, ab aliis ipsi Pythiæ: v. Menag. ad Diog. Laert. 40. Buttm.

ἄλλῳ μὲν] Observa, voculæ μὲν loco sui δὲ respondere εἰ μή: unde, ut monet Struvius, factum ut ἂν, quod alias hypothetico εἰ adhærere non solet, in altero etiam hoc membro positum sit. Sunt enim hæc instar horum: ἄλλῳ μὲν οὐδ' ἂν ἑνὶ (vid. supra ad 18.) περιγενοίμεθα, ἐπιμελείᾳ δ' ἄν. Buttm.

ἀπολειφθήσει] Bas. 2. addit e sequentibus male repetita ἐν Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις. Ast.

καὶ τοῦ ὀνομαστὸς γενέσθαι ἀπολειφθήσῃ] Hæc desunt in Ms. Bodl. Etw.

§. 42. κοινῇ βουλῇ] Elliptica formula: *age, communi consilio agamus in hac re.* Cf. Crit. 10. τούτοις οὐκ ἔστι κοινὴ βουλή. Sed κοινῇ solum, ut κοινῇ σκοπεῖν, ἐπισκέψασθαι (Crit. 6. 9.) εὐχὴν ποιήσασθαι (Alcib. II. 9.) πράττειν, σώζειν etc. (vid. L. Bos. p. 40. 50.) non ad ellipsin vocis βουλῇ, γνώμῃ vel similis revocandum est, sed inter adverbia quæ, ex ellipsi utique, sed antiqua et obscurata, formam dativi feminini asciscunt. Buttm.

ΑΛ. Παίζεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἴσως· λέγω μέντοι ἀληθῆ, ὅτι ἐπιμελείας δεόμεθα, μᾶλλον μὲν[t] πάντες ἄνθρωποι, ἀτὰρ[u] νώ γε καὶ μάλα σφόδρα.

ΑΛ. Ὅτι μὲν ἐγώ, οὐ[v] ψεύδει.[w]

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ὅτι γε ἐγώ.

ΑΛ. Τί οὖν ἂν ποιοῖμεν;

ΣΩ. Οὐκ ἀποκνητέον[x] οὐδὲ μαλθακιστέον,[y] ὦ ἑταῖρε.

ΑΛ. Οὔ τοι δὴ πρέπει γε, ὦ Σώκρατες.

§. 43. ΣΩ. Οὐ γάρ, ἀλλὰ σκεπτέον κοινῇ. καί μοι λέγε· φαμὲν γὰρ δὴ[z] ὡς[a] ἄριστοι βούλεσθαι γενέσθαι. ἢ γάρ;

F.—[q] ὁ σός om F.—[r] ὅς τις F.—[s] σύ ΥBC.—[t] δὲ Π.—[u] αὐτὰρ corr Π.—[v] ἐγὼ οὐ 𝔄ΔΠ: ἐγὼ δέομαι οὐ *ς.—[w] ψεύδει pr Γ.—[x] ἀπυρητεόν (κν supra) E, ἀπορητέον ΓΣΥBCF, ἀπορριτέον (η supra) Ξ.—[y] μαλακιστέον 𝔄ΔΠ.—[z] δὴ add 𝔄ΔΠ.—[a] ὦ 𝔄ΔΠ.—[b] οἷοι 𝔄.—

ἐπιφάνεια] Notat hoc vocabulum Schleiermacher ut hoc *claritatis* et *nobilitatis* sensu in Platonico certe sermone insolens. Buttm.

μᾶλλον μὲν] Putabam olim reponendam esse notissimam formulam μάλιστα μέν. Verum hæc usurpatur quando latior præit sententia, cui id, quod introducitur illo μάλιστα μὲν, et ipsum inest, sed minuendum vel restringendum statim. Jam optime quidem hic componerentur hæc, μάλιστα μὲν πάντες—, ἀτὰρ νώ γε—: sed istud πάντες non comprehensum est in superiori δεόμεθα, quod cum enuntiaret Socrates, ut nexus sententiarum docet, nonnisi de se et Alcibiade dicebat. Itaque opus nunc erat formula correctiva μᾶλλον δέ: cui tamen, ob eam quæ revera subjicitur restrictionem, loco hujus δὲ, hic additur μέν. Sic igitur hæ formulæ inter se differunt, ut μᾶλλον δὲ sit *seu potius*, μάλιστα μὲν et μᾶλλον μὲν utrumque quidem reddi possit ita, *proprie quidem*, quoniam vox *proprie* et confirmando et corrigendo adhiberi potest; sed quando sentiri debet vis correctiva, dicendum est, ut hoc nostro loco, *magis proprie quidem*, *verius quidem*, μᾶλλον μέν. Buttm.

οὐδὲ μὴν ὅτι γε ἐγώ] ἀγνοεῖ ἑαυτὸν Σωκράτης ἐνθουσιαστικῶς. Schol. in marg. C. V. Nurnb.

οὐκ ἀπορητέον] Sic Vind. et Schol. Ruhnk. p. 80. Ἀποκνητέον, quod in libris editis extat, interpretationem esse vocis ἀπορητέον, ex eo perspicitur, quod Scholiastes habet: οὐκ ἀπορητέον] οὐκ ἀποκνητέον. Ast.

ἀποκνητέον] Plurimi codd. habent ἀπορητέον. Conspirat Ficinus qui vertit *nec hæsitandum*. Nimirum hæc vulgatior est vis verbi ἀπορεῖν et ἀπορεῖσθαι, quod tamen de ipsa animi desponsione etiam usurpatur. Xen. Hellen. iv. 5. 17. οἱ δ' ἀποροῦντες ἤδη, ὅτι ἔπασχον μὲν κακῶς καὶ ἀπέθνησκον,—ἐγκλίνουσι, καὶ οἱ μὲν πίπτουσιν αὐτῶν ἐς τὴν θάλατταν κ. τ. λ. Id. Venat. ix. 20. (de cervis) ἀπαγορεύουσι γὰρ σφόδρα, ὥστε ἑστῶσαι ἀκοντίζονται· ῥιπτοῦσι δὲ καὶ εἰς τὰ ὕδατα ἀπορούμεναι. Jam cum in scholiis sit: οὐκ ἀπορητέον] οὐκ ἀποκνητέον, hoc illius interpretamentum in textum migrasse dicas. Sed quoniam ἀποκνητέον est in tribus optimis: verbum autem ἀποκνεῖν satis Platoni quoque familiare, quanquam leniori fere sensu *gravandi*, *detrectandi* (vid. Phæd. p. 84. D. μηδὲν ἀποκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν Rep. i. p. 349. A. ἀλλ' οὐ μέντοι ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον): vulgatam intactam relinquere satius visum. Buttm.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τίνα ἀρετήν;

ΑΛ. Δῆλον ὅτι ἥν περ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοί.

ΣΩ. Οἱ τί ἀγαθοί;

ΑΛ. Δῆλον ὅτι οἱ[b] πράττειν τὰ πράγματα.

ΣΩ. Ποῖα;[c] ἆρα τὰ ἱππικά;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Παρὰ τοὺς ἱππικοὺς γὰρ ἂν ᾖμεν;

ΑΛ. Ναί.[d]

ΣΩ. Ἀλλὰ τὰ ναυτικὰ λέγεις;

II. iii. 347. ΑΛ. Οὔ.

ΣΩ. Παρὰ τοὺς ναυτικοὺς γὰρ ἂν ᾖμεν;

ΑΛ. Ναί.[e]

ΣΩ. Ἀλλὰ ποῖα; ἃ τίνες πράττουσιν;

ΑΛ. Ἅ περ Ἀθηναίων οἱ καλοὶ κἀγαθοί.

II. 125. ΣΩ. Καλοὺς δὲ[f] κἀγαθοὺς λέγεις τοὺς φρονίμους ἢ τοὺς ἄφρονας;

ΑΛ. Τοὺς φρονίμους.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὃ ἕκαστος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ὁ δὲ ἄφρων, πονηρός;

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ὁ σκυτοτόμος φρόνιμος εἰς ὑποδημάτων ἐργασίαν;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀγαθὸς ἄρα εἰς αὐτά;[g]

ΑΛ. Ἀγαθός.

ΣΩ. Τί δέ; εἰς ἱματίων ἐργασίαν οὐκ ἄφρων ὁ σκυτοτόμος;

ΑΛ. Ναί.

[c] ποῖα; ἄρα 𝔄ΓΔΞΠΒF, ποῖα ἄρα ΥC: ὁποῖα ἄρα *ς.—[d] ναί...ναί om Π.—[e] ᾖμεν rc F, om EF.—[f] δὲ add 𝔄ΓΞΣΥΒC.—[g] αὐτά ΔΠ: ταῦτα *ς.—[h] γε τούτῳ γε F.—

§. 43. οἱ τί ἀγαθοί;] ὅ τι ἀγαθοί. Ms. Bodl. mox καλοὺς δὲ κἀγαθούς. Ετw.

ταῦτα] Bekk. αὐτὰ e Mss. duobus. Sed non conspirat Clark. Neque εἰς αὐτὰ videtur referri posse ad εἰς ὑ. ἐργασίαν, sed solummodo ad ὑποδήματα: quod displiceret. Contra ταῦτα in tali usu sollemne est perinde ut τοῦτο. Buttm.

ΣΩ. Κακὸς ἄρα εἰς τοῦτο;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ὁ αὐτὸς ἄρα τούτῳ γε[h] τῷ λόγῳ κακός τε καὶ ἀγαθός.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἦ οὖν λέγεις τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας εἶναι καὶ κακούς;

ΑΛ. Οὐ δῆτα. II. iii. 348.

§. 44. ΣΩ. Ἀλλὰ τίνας ποτὲ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις;

ΑΛ. Τοὺς δυναμένους ἔγωγε ἄρχειν ἐν τῇ πόλει.

ΣΩ. Οὐ δή που ἵππων γε;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλ' ἀνθρώπων;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρα καμνόντων;

ΑΛ. Οὔ.[i]

ΣΩ. Ἀλλὰ πλεόντων;

ΑΛ. Οὔ[j] φημι.

ΣΩ. Ἀλλὰ θεριζόντων;

ΑΛ. Οὔ.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐδὲν ποιούντων ἢ τι ποιούντων;

ΑΛ. Ποιούντων λέγω.

ΣΩ. Τί δή;[k] πειρῶ καὶ ἐμοὶ δηλῶσαι.

ΑΛ. Οὐκοῦν τῶν καὶ συμβαλλόντων ἑαυτοῖς καὶ χρωμένων ἀλλήλοις, ὥς περ ἡμεῖς ζῶμεν ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνθρώπων λέγεις ἄρχειν ἀνθρώποις χρωμένων;

[i] οὔ...πλεόντων om F.—[j] οὔ...θεριζόντων om E.—[k] δὴ add Π.—[l] ἐρέτραις ΣΥ et pr

λέγεις] Post *λέγεις* non interpungo, quia *τί* non jungitur cum *λέγεις* (ut Fic. etiam putavit) sed cum *χρωμένων*. hic enim est sensus, *Quem usum cum hominibus habent illi homines quibus imperare posse dicis?* Perinde ac si ita dictum esset, *τί χρῶνται ἀνθρώποις ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ὧν λέγεις οἷόν τ' εἶναι ἄρχειν;* Sed in præced. *χρωμένων* possit etiam simplicius exponi *utentium*. Hic autem, *τῶν ἐν τῇ πόλει* accipio *τῶν* neutro gen. q. d. *τούτων, ἄρχειν ἐν ἐκείνοις ἃ ἐν τῇ πόλει ἐστί.* Steph.

οὔκουν ἀνθρώπων] Repetendum est ex præcedentibus *τοὺς δυναμένους ἄρχειν*. Igitur sensus: *οὔκουν λέγεις τοὺς δυναμένους ἄρχειν ἀνθρώπων ἄρχειν ἀνθρώποις χρωμένων*: *nonne eos, qui imperare valeant, imperare dicis hominibus, qui hominibus utantur?* Sic in sequentibus quoque genitivi *κελευστῶν* et *ἀνθρώπων αὐλητῶν* e verbo *ἄρχειν* intelligendo pen-

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρα κελευστῶν χρωμένων ἐρέταις;[l]

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Κυβερνητικὴ[m] γὰρ αὕτη γε ἀρετή;

ΑΛ. Ναί.

II. iii. 349. ΣΩ. Ἀλλ' ἀνθρώπων λέγεις ἄρχειν αὐλητῶν,[n] ἀνθρώποις ἡγουμένων ᾠδῆς καὶ χρωμένων χορευταῖς;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Χοροδιδασκαλικὴ γὰρ αὕτη γ' αὖ;[o]

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀλλὰ τί ποτε λέγεις χρωμένων ἀνθρώπων ἀνθρώποις οἷόν τ' εἶναι ἄρχειν;

ΑΛ. Κοινωνούντων ἔγωγε λέγω πολιτείας[p] καὶ συμβαλλόντων πρὸς ἀλλήλους, τούτων ἄρχειν τῶν ἐν τῇ πόλει.

§. 45. ΣΩ. Τίς οὖν αὕτη ἡ τέχνη; ὥς περ ἂν εἴ σε ἐροίμην πάλιν τὰ νῦν δή, Κοινωνούντων ναυτιλίας ἐπίστασθαι ἄρχειν τίς ποιεῖ τέχνη;

ΑΛ. Κυβερνητική.

ΣΩ. Κοινωνούντων δὲ ᾠδῆς, ὡς νῦν δὴ ἐλέγετο, τίς ἐπιστήμη ποιεῖ[q] ἄρχειν;

ΑΛ. Ἥν περ σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἡ χοροδιδασκαλία.

ΣΩ. Τί δέ; πολιτείας κοινωνούντων τίνα καλεῖς ἐπιστήμην;

ΑΛ. Εὐβουλίαν ἔγωγε,[r] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δέ; μῶν ἀβουλία δοκεῖ εἶναι ἡ τῶν κυβερνητῶν;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλ' εὐβουλία;

II. iii. 350. II. 126. ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ, εἴς[s] γε τὸ σώζεσθαι[t] πλέοντας.

Ξ.—[m] κυβερνητικὴ ͶΔΠ : κυβερνητικῆς *ς.—[n] ἀλλήλων F.—[o] οὖν Γ.—[p] πολιτείας λέγω Γ.—[q] ποιεῖν ΓΣΥBC.—[r] ἔγωγε om Σ.—[s] : εἰς ΞF, : εἰς τί : εἷς rc Γ.—[t] σώζεται γρ BC.—[u] : τί F.—[v] λέγεις ͶΔΠΥBCF.—[w] ὥσπερ...ἀπογιγνομένου om

dent. Denique verba ἀλλὰ τί ποτε—ἄρχειν sic capienda sunt : *Quanam in re hominibus utuntur homines, quibus imperari posse dicis?* Τί enim cum χρωμένων conjungendum, sicuti dicitur χρῆσθαί τινί τι, *aliquo uti ad aliquam rem, aliquem tractare etc.* Ast.

§. 45. ἀλλ' εὐβουλία] Schleierm. duce partim Ficino, hæc ita distribuit : ΣΩ. Ἀλλ' εὐβουλία, ἔμοιγε δοκεῖ, εἷς γε τὸ σώζεσθαι πλέοντας. ΑΛ. Καλῶς λέγεις. ΣΩ. Τί δὲ κ. τ. λ. Buttm.

καλεῖς] λέγεις Ms. Bodl. mox ἔροις —διοικεῖσθαι—σώζεσθαι—ὑγιείας dein αὖ ante ἄμεινον deest. Etw.

ΣΩ. Καλῶς λέγεις. τί[u] δέ, ἣν σὺ καλεῖς[v] εὐβουλίαν, εἰς τί ἐστιν;

ΑΛ. Εἰς τὸ ἄμεινον τὴν πόλιν διοικεῖν καὶ σώζεσθαι.

ΣΩ. Ἄμεινον δὲ διοικεῖται καὶ σώζεται τίνος παραγιγνομένου ἢ ἀπογιγνομένου; ὥς περ[w] ἂν[x] εἰ σύ με ἔροιο[y] Ἄμεινον διοικεῖται[z] σῶμα[a] καὶ σώζεται[b] τίνος παραγιγνομένου ἢ ἀπογιγνομένου; εἴποιμ' ἂν ὅτι ὑγιείας[c] μὲν[d] παραγιγνομένης, νόσου δὲ ἀπογιγνομένης.[e] οὐ καὶ σὺ οἴει οὕτως;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ εἴ με αὖ ἔροιο Τίνος δὲ[f] ἄμεινον[g] ὄμματα; ὡσαύτως εἴποιμ' ἂν ὅτι[h] ὄψεως μὲν παραγιγνομένης, τυφλότητος δὲ ἀπογιγνομένης. καὶ ὦτα δὲ κωφότητος μὲν ἀπογιγνομένης, ἀκοῆς δὲ ἐγγιγνομένης βελτίω τε γίγνεται καὶ ἄμεινον θεραπεύεται.

ΑΛ. Ὀρθῶς.

§. 46. ΣΩ. Τί δὲ δὴ πόλις; τίνος παραγιγνομένου καὶ ἀπογιγνομένου βελτίων τε γίγνεται καὶ ἄμεινον θεραπεύεται καὶ διοικεῖται;

ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ὅταν φιλία μὲν αὐτοῖς γίγνηται πρὸς ἀλλήλους, τὸ δὲ μισεῖν τε[i] καὶ στασιάζειν ἀπογίγνηται.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν φιλίαν λέγεις ὁμόνοιαν ἢ[j] διχόνοιαν;

ΑΛ. Ὁμόνοιαν. II. iii. 351.

ΣΩ. Διὰ τίνα οὖν τέχνην ὁμονοοῦσιν αἱ πόλεις περὶ ἀριθμούς;

ΑΛ. Διὰ τὴν ἀριθμητικήν.

ΣΩ. Τί δαί;[jj] οἱ ἰδιῶται οὐ διὰ τὴν αὐτήν;

pr F.—[x] ἂν add 𝔄ΔΞΠΣΥBCE et mg F.—[y] ἄμεινον διοικεῖται σώματα] hæc post ἀπογιγνομένου ponit mg F, omissis καὶ σώζεται.—[z] διοικεῖσθαι ΓΞΣΥBC.—[a] σώματα ΓΞΣΥBC et mg F.—[b] σώζεσθαί ΓΞΥBC.—[c] ὑγείας EFϛ.—[d] μὲν γὰρ pr E.—[e] νόσου δὲ ἀπογιγνομένης om Δ.—[f] δὲ αὖ Eϛ.—[g] παραγιγνομένου ἄμεινον 𝔄Δ, παραγιγνόμενος ἄμεινον Π.—[h] ὅτι καὶ Π.—[i] μισεῖν δὲ 𝔄ΔΠ.—[j] καὶ Υ.—[jj] δαὶ ΓF.—[k] διὰ τίνα

ὥσπερ εἰ] Ven. ὥσπερ ἂν εἰ cet. Mox Vind. διοικεῖσθαι σώματα καὶ σώζεσθαι. Ast.

§. 46. τί δὲ δὴ] Hunc locum excerpsit Stobæus p. 270. usque ad περὶ σταθμοῦ οὐχ ὡσαύτως; Gottl.

αὐτοῖς] Non debet suspectus esse dativus αὐτοῖς, quum sequatur πρὸς ἀλλήλους: et sub præced. nomine πόλις intelligantur πολῖται. Steph.

αὐτοῖς] Notetur schema πρὸς τὸ σημαινόμενον (vid. ad Philoct. 713.) in vocibus αὐτοῖς et ἀλλήλους, quæ referuntur ad πολίτας latentes in voce πόλει. Buttm.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[k] αὐτὸς αὑτῷ[l] ἕκαστος;

ΑΛ. Ναί.[m]

ΣΩ. Διὰ τίνα δὲ τέχνην ἕκαστος αὐτὸς αὑτῷ[n] ὁμονοεῖ περὶ σπιθαμῆς καὶ πήχεως,[o] ὁπότερον μεῖζον; οὐ διὰ τὴν μετρητικήν;[p]

ΑΛ. Τί μήν;

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ ἰδιῶται ἀλλήλοις καὶ αἱ πόλεις;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί δὲ περὶ σταθμοῦ;[q] οὐχ ὡσαύτως;

ΑΛ. Φημί.

ΣΩ. Ἣν δὲ δὴ[r] σὺ λέγεις ὁμόνοιαν, τίς[s] ἐστι καὶ περὶ τοῦ;[t] καὶ τίς αὐτὴν[u] τέχνη[v] παρασκευάζει; καὶ ἆρα ἥ περ πόλει,[w] αὕτη[x] καὶ ἰδιώτῃ, αὐτῷ[y] τε πρὸς αὑτὸν καὶ πρὸς ἄλλον;

ΑΛ. Εἰκός γέ τοι.

ΣΩ. Τίς οὖν ἔστι; μὴ κάμῃς ἀποκρινόμενος, ἀλλὰ προθυμοῦ εἰπεῖν.

II. iii. 352. ΑΛ. Ἐγὼ μὲν οἶμαι φιλίαν τε λέγειν[z] καὶ ὁμόνοιαν, ἥν περ πατήρ τε υἱὸν[a] φιλῶν ὁμονοεῖ καὶ μήτηρ, καὶ ἀδελφὸς[b] ἀδελφῷ καὶ γυνὴ ἀνδρί.

δὲ τέχνην ς.—[l] αὐτῶν Σ.—[m] ναὶ om pr EF, ναί...ἕκαστος om Γ.—[n] ἕκαστος αὐτὸς αὐτῶ ꝰΔΠ: αὐτὸς αὑτῷ ἕκαστος *ς.—[o] πήχεος ꝰΓΞΣΥΒCF.—[p] μετρικήν Ξ.—[q] σταθμοὺς ꝰΔΠ.—[r] δὴ om Ξ.—[s] τί F.—[t] τούτου ΣΥ.—[u] αὖ τὴν ΔΠ.—[v] τέχνην ꝰΔΠΣΒC.—[w] ὅπερ πόλει F, εἰ περιπολεῖ ꝰΔΠ.—[x] αὐτῇ ΔΠΣΥΒC et pr ΓΞ, αὐτῇ (ω̂) ς.—[y] αὐτόν EF.—[z] τε εἶναι λέγειν F.—[a] τε υἱὸν om F.—[b] ἀδελφὸς om pr Ξ.—

αὐτὸς αὑ. ἕ.;] Quidam veteres *οὐκοῦν καὶ αὐ. αὑ. ἕ.* Cum qua lectione responsio Alc. *ναὶ* magis convenit; altera autem lectio ex sequentibus irrepsisse puto. Steph. Ficinus ita, ut Steph. reperit in quibusdam Codd. Mss. quos tamen, more suo, non nominat, legit. Vertit enim: *Et unusquisque secum ipse? Certe.* Quæ versio demonstrat Ficinum, qui vertit e cod. Ms. vulgatam non habuisse. Stobæus quoque [et Bas. 2. Vind. Ven.] *καὶ αὐ. αὑ. ἕ.* Gottl.

οἶμαι λέγειν] Idem est ferme quod *λέγω*, quasi dicas *in animo habeo ut dicam, dicere volo;* plane ut in loco Demosth. Mid. 21. *ὅτι ὁ τύπτων αὐτὸν ὑβρίζειν ᾤετο* h. e. *injuria affecit ita ut animus simul quem dicunt injuriandi appareret.* Xen. Hell. v. 1. 15. (14.) *οἴεσθε καρτερεῖν* h. e. *καρτερεῖτε* vel potius *in animo habeatis tolerare;* et quæ similia habet Sturzius in Lex. Xenoph. in v. Proficiscuntur hæc omnia e simplicissima verbi *οἴεσθαι* notione: *mente concipere, cogitare,* quam habes in Homerico *γόον δ' ᾤετο θυμὸς* (Od. κ. 248.) et in illo *οἶμαι* Alcib. II. 11. *ἀλλ' εἰ, οἶμαι, δόξειέ σοι,* ubi non ut alias est *puto, opinor,* sed, *hoc volo, hoc sentio, inquam,* nihilque fere differt ab eo quod alibi est *λέγω*, et in nostro loco *οἶμαι λέγειν*. Buttm.

§. 47. ΣΩ. Οἴει[c] ἂν οὖν, ὦ Ἀλκιβιάδη, ἄνδρα γυναικὶ περὶ ταλασιουργίας δύνασθαι ὁμονοεῖν, τὸν μὴ ἐπιστάμενον τῇ ἐπισταμένῃ;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐδέ γε[d] δεῖ οὐδέν· γυναικεῖον γὰρ τοῦτό γε μάθημα.[e]

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί δέ; γυνὴ ἀνδρὶ περὶ ὁπλιτικῆς δύναιτ' ἂν ὁμο- II. 127.
νοεῖν μὴ μαθοῦσα;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀνδρεῖον γὰρ τοῦτό γε ἴσως αὖ[f] φαίης ἂν εἶναι.

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἔστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα κατὰ τὸν σὸν λόγον.

ΑΛ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἔν γε τούτοις ἐστὶν ὁμόνοια γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας.

ΑΛ. Οὔ.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα φιλία, εἴ περ ἡ φιλία ὁμόνοια ἦν.

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Ἧι ἄρα αἱ γυναῖκες τὰ αὑτῶν πράττουσιν, οὐ φιλοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν.

ΑΛ. Οὐκ ἔοικεν. II. iii. 353.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα οἱ ἄνδρες ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ᾗ τὰ αὑτῶν.[g]

ΑΛ. Οὔ.

ΣΩ. Οὐδ' αὖ ἄρα ταύτῃ[h] οἰκοῦνται αἱ πόλεις, ὅταν τὰ αὑτῶν ἕκαστοι πράττωσιν.

[c] οἴῃ ς.—[d] γε add 𝔄ΔΠ.—[e] θαῦμα Γ.—[f] αὖ om EFς.—[g] αὑτῶν πράττουσιν F.—

§. 47. περὶ ταλασιουργίας] ταλασιουργία δὲ λέγεται ἡ ξαντική, παρὰ τὸ τὰ λάσια ἐργάζεσθαι, ἢ παρὰ τοὺς ταλάρους. εἰ δὲ καὶ ἡμίονοι ταλαεργοὶ λέγονται, παρὰ τὸ ὑπομενητικὸν, καὶ τὸ περὶ τὰ ἔργα ταλαιπωρεῖν. εἴληπται δὲ ἀπὸ τῆς ταλασιουργίας. τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ οἱ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· [Eurip. Med. 247.] Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. Olympiodor. apud Ruhnk. ad Tim. v. Ταλασιουργία. Etw.

ἴσως αὖ φαίης ἂν] Sic Vind. Vulgo αὖ deest. Etiam Ficinus expressit, *virile enim id rursus esse diceres.* Ast.

αὖ] Schleierm. et Astius emendandum censent εὖ; Heusdius p. 113. eandem voculam inserendam post ταύτῃ. Alterutrum necessarium puto. Ficinus: *Non ergo tunc optime civitates instituuntur—?* Vid. post pauca εὖ οἰκεῖσθαι, et Men. 3. B. τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν. Buttm.

πράττωσιν] πράττουσιν Ms. Bodl. Etw.

ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς λέγεις, φιλίας μὴ παρούσης, ἧς ἔφαμεν[i] ἐγγιγνομένης εὖ οἰκεῖσθαι τὰς πόλεις, ἄλλως δὲ οὔ;

ΑΛ. Ἀλλά μοι δοκεῖ καὶ[j] κατὰ[k] τοῦτο αὐτοῖς φιλία ἐγγίγνεσθαι, ὅτι τὰ αὑτῶν ἑκάτεροι πράττουσιν.

§. 48. ΣΩ. Οὐκ ἄρτι γε. νῦν δὲ πῶς αὖ λέγεις; ὁμονοίας μὴ[l] ἐγγιγνομένης φιλία ἐγγίγνεται; ἢ οἷόν τε ὁμόνοιαν[m] ἐγγίγνεσθαι[n] περὶ τούτων ὧν οἱ μὲν ἴσασιν,[o] οἱ δ' οὔ;

ΑΛ. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Δίκαια δὲ πράττουσιν ἢ ἄδικα, ὅταν τὰ αὑτῶν ἕκαστοι πράττωσιν;

ΑΛ. Δίκαια· πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τὰ δίκαια οὖν πραττόντων ἐν τῇ πόλει τῶν πολιτῶν φιλία οὐκ ἐγγίγνεται πρὸς ἀλλήλους;

ΑΛ. Ἀνάγκη αὖ μοι δοκεῖ εἶναι,[p] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τίνα οὖν ποτὲ λέγεις[q] τὴν φιλίαν ἢ ὁμόνοιαν, περὶ
II. iii. 354. ἧς δεῖ ἡμᾶς σοφούς τε εἶναι καὶ εὐβούλους, ἵν'[r] ἀγαθοὶ ἄνδρες ὦμεν; οὐ γὰρ δύναμαι μαθεῖν οὔθ' ἥ τις οὔτ' ἐν οἷς τισίν· τοτὲ μὲν γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς φαίνεται ἐνοῦσα, τοτὲ δ' οὔ, ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου.

ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς θεούς, ὦ Σώκρατες, οὐδ' αὐτὸς οἶδα ὅ τι λέγω, κινδυνεύω δὲ καὶ πάλαι[s] λεληθέναι ἐμαυτὸν αἴσχιστ'[t] ἔχων.

ΣΩ. Ἀλλὰ χρὴ θαρρεῖν. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ ᾔσθου πεπονθὼς πεντηκονταετής, χαλεπὸν ἂν ἦν[u] σοι ἐπιμεληθῆναι σαυτοῦ· νῦν δὲ ἣν ἔχεις ἡλικίαν, αὕτη ἐστὶν ἐν ᾗ δεῖ αὐτὸ αἰσθέσθαι.[v]

ΑΛ. Τί οὖν τὸν αἰσθόμενον[w] χρὴ ποιεῖν, ὦ Σώκρατες;

[h] ταύτη om Γ.—[i] φαμὲν γιγνομένης 𝔄ΔΠ.—[j] καὶ om F et pr E.—[k] μετὰ corr Γ.—[l] μὴ add 𝔄ΔΠ et pr E.—[m] ὁμόνοια ΠF.—[n] γίγνεσθαι 𝔄ΔΠ.—[o] ἴσασι περὶ τούτων 𝔄ΔΠ.—[p] εἶναι om EF.—[q] ποτ' ἔλεγες F.—[r] ἵν' Γ.—[s] πάλιν Π.—[t] αἴσχιστ' Γ.—[u] ἦν ἂν EFς.—[v] αἰσθάνεσθαι EFς.—[w] αἰσθόμενον 𝔄ΔΠ: αἰσθανόμενον *ς.—

§. 48. ἐγγιγνομένης] Ita nunc cum Bekk. reposui ex optimis. Antea deficiente vocula μὴ, verba ὁμονοίας ἐγγ. φ. ἐγγίγνεται intelligenda erant tanquam positio e superioribus, cui statim subjungendum erat ἢ οἷόντε—. Nunc ista ἢ οἷόντε rationem reddunt illorum ὁμ. μὴ ἐγγιγνομένης. Buttm.

φιλία ἐγγίγνεται] Si φιλίαν ἐγγίγνεσθαι legatur (ut Fic. legit) post λέγεις, nota interr. non opus erit. Steph.

αἰσθάνεσθαι] αἰσθέσθαι Ms. Bodl. Etw.

ΣΩ. Ἀποκρίνεσθαι τὰ ἐρωτώμενα, ὦ Ἀλκιβιάδη. καὶ ἐὰν τοῦτο ποιῇς, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, εἴ τι δεῖ καὶ τῇ ἐμῇ μαντείᾳ πιστεύειν, σύ τε κἀγὼ βελτιόνως[x] σχήσομεν.

ΑΛ. Ἔσται ταῦτα ἕνεκά γε τοῦ ἐμὲ ἀποκρίνεσθαι.

§. 49. ΣΩ. Φέρε δή, τί ἔστι τὸ ἑαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι;
—μὴ πολλάκις λάθωμεν οὐχ ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι, II. 128.
οἰόμενοι δέ—καὶ πότε ἄρα αὐτὸ ποιεῖ[y] ἄνθρωπος; ἆρ᾽[z] ὅταν τῶν αὑτοῦ[a] ἐπιμελῆται, τότε καὶ ἑαυτοῦ;

ΑΛ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ.

ΣΩ. Τί δαί;[b] ποδῶν ἄνθρωπος πότε[c] ἐπιμελεῖται; ἆρα[d] II. iii. 355.
ὅταν[e] ἐκείνων ἐπιμελῆται ἅ ἐστι[f] τῶν ποδῶν;

ΑΛ. Οὐ μανθάνω.

ΣΩ. Καλεῖς δέ[g] τι χερός;[h] οἷον δακτύλιον ἔστιν ὅτου ἂν ἄλλου τῶν τοῦ ἀνθρώπου φαίης ἢ δακτύλου;[i]

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ποδὸς ὑπόδημα τὸν αὐτὸν τρόπον;

[x] βελτιόνως Γ: βέλτιον *ς.—[y] αὐτὸ ποιεῖ 𝔄ΔΠ: ποιεῖ αὐτὸ *ς.—[z] ἆρ᾽ Γ.—[a] ἐκείνων Γ.—[b] δαὶ ΓΥΒC.—[c] τότε ΣΥΒC.—[d] ἆρα...ἐπιμελῆται om Δ.—[e] ὅταν om pr Ξ.—[f] ἐπὶ Ε.—[g] δή Ξς, γέ corr Γ.—[h] χερός ΔΠ: χειρός *ς.—[i] δακτύλιον pr F, δακ-

§. 49. *φέρε δὴ κ. τ. λ.*] Excerpsit hunc sermonem Stobæus p. 178. Gottl.

πολλάκις] Hoc quidem loco possit aliquis proprium vocis *πολλάκις* sensum servare velle: sed collatis exemplis quæ attulit Heind. ad Phædo. §. 11. sentiet, jam firmum fuisse usum quo post voces, *εἰ, ἐὰν, μὴ* adverbium *πολλάκις* significat *forte*. Atque ad philosophicum quoque nostri loci sensum longe præstat ea significatio. Nam non hoc verendum est ne *sæpe*, sed ne, se ipsum ignorans, *omnino* aliarum rerum curam quis gerat loco sui ipsius. Originem autem locutionis studiosi cognoscent ex loco Virgilii in quo cognatus quidem, non tamen prorsus idem usus est, Æn. i. 148. ' Ac veluti magno in populo cum sæpe coorta est Seditio:' ubi Servius quoque: 'sæpe, ut fieri solet:' eoque referenda Glossa Isidori: ' Consæpe (leg. Cum sæpe), ut adsolet.' Sed vox *sæpe* vim suam revera ibi servat. Parum enim refert an verba ita jungas ' Ac veluti sæpe, cum—' an ita explices ' Ac veluti cum, quod sæpe accidit—.' In Græca dictione autem posterior ratio sola valet. Buttm.

καλεῖς δή τι χειρὸς] For. genit. *χειρὸς* separandus a sequentibus hoc modo, *καλεῖς δή τι χειρός; οἷον, δακτύλιον ἔστιν ὅτου* etc. Fic. autem post *δακτύλιον*, Alcibiadis responsionem ponit: hæc enim est illius interpretatio hujus loci (male in posterioribus edit. typogr. mutata) *Dicisne esse aliquid ipsius manus, quemadmodum annulus est?* Al. *Dico equidem.* So. *Num alterius membri quam digiti, etc.* Steph.

καλεῖς δέ τι χειρὸς] A librariis videtur aliquid turbatum fuisse. Sic enim Ficinus: *Dicisne esse aliquid ipsius manus, quemadmodum annulus est? Dico equidem. Num alterius membri, quam digiti, annulum esse censes?* In extremis his convenit illi cum Paris. F. qui pro *δακτύλου* habet *δακτύλιον* et a rec. manu *δακτύλου δακτύλιον*. Scribendum utique censeo: Καλεῖς δέ τι χειρός· *οἷον δακτύλιον· ἔστιν ὅτου—φαίης ἢ δακτύλου δακτύλιον*; Nimirum in vulgata manus et digitus ut diversa memorari videntur: quod esse non debet, ut apparet e consecutione sententiarum. Buttm.

ΑΛ. Ναί.[j]

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ὅταν ὑποδημάτων ἐπιμελώμεθα, τότε ποδῶν ἐπιμελούμεθα;

ΑΛ. Οὐ πάνυ μανθάνω, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δέ, ὦ Ἀλκιβιάδη; ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι καλεῖς[k] τι[l] ὁτουοῦν πράγματος;

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ὅταν τίς τι βέλτιον ποιῇ, τότε ὀρθὴν λέγεις ἐπιμέλειαν;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τίς οὖν τέχνη ὑποδήματα βελτίω ποιεῖ;

ΑΛ. Σκυτική.[m]

ΣΩ. Σκυτικῇ ἄρα ὑποδημάτων ἐπιμελούμεθα;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἦ καὶ ποδὸς σκυτικῇ; ἢ ἐκείνῃ ᾗ πόδας βελτίους ποιοῦμεν;

ΑΛ. Ἐκείνῃ.

II. iii. 356. ΣΩ. Βελτίους δὲ πόδας οὐχ ᾗ περ καὶ τὸ ἄλλο σῶμα;

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Αὕτη δ' οὐ γυμναστική;

ΑΛ. Μάλιστα.

ΣΩ. Γυμναστικῇ μὲν ἄρα ποδὸς ἐπιμελούμεθα, σκυτικῇ δὲ τῶν τοῦ ποδός;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ γυμναστικῇ μὲν χειρῶν.[n] δακτυλιογλυφίᾳ[o] δὲ τῶν τῆς χειρός;

τύλου δακτύλιον rc.—[j] Ναί. Καὶ ἱμάτια καὶ στρώματα τοῦ ἄλλου σώματος ὁμοίως; Ναί Stobæus i. p. 402. Gaisford.—[k] καλεῖ Π.—[l] τι om ℨΔΠ.—[m] σκυτική om pr

ναὶ] Verba exhibet Stob. p. 178. ΣΩ. Καὶ ἱμάτια καὶ στρώματα τοῦ ἄλλου σώματος ὁμοίως; ΑΛ. Ναί. quæ desunt in Steph. Gottl.

ναὶ] Verba inserta e Stobæo rejecerunt Ast. et Bekk. quasi fieri posset, ut sive Stob. sive quisquam alius hæc animi causa inferserit. Manifestum potius, excidisse ea ob duplex Ναί. Sunt autem talia certissimo argumento, codices omnes istos quorum varietatem hic ponimus derivatos esse ex uno perantiquo quidem, sed in quo illa lacuna jam esset.—Porro in sequentibus (c.) Ἆρ' οὖν, ὅταν τίς τι βέλτιον, Stob. omittit τί. Buttm.

σκυτικὴ] Sophistæ sæpe riserunt Socratem exempla a sutoribus et aliis opificibus petentem: veluti in Gorg. p. 491. A. ἀεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας--λέγων οὐδὲν παύει. Vid. et Xenoph. Mem. i. 2. 37. et ibi Ruhnk. et Schneid. Gottl.

δακτυλιογλυφίᾳ] δακτυλιογραφίᾳ Ms. Bodl. Etw.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ γυμναστικῇ μὲν σώματος, ὑφαντικῇ δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις τῶν τοῦ σώματος;

ΑΛ. Παντάπασι μὲν οὖν.[p]

§. 50. ΣΩ. Ἄλλῃ μὲν ἄρα τέχνῃ αὐτοῦ ἑκάστου ἐπιμελούμεθα, ἄλλῃ δὲ τῶν αὐτοῦ;

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὅταν τῶν σαυτοῦ[q] ἐπιμελῇ, σαυτοῦ ἐπιμελεῖ.

ΑΛ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ τέχνη, ὡς ἔοικεν, ᾗ τις ἂν αὑτοῦ τε[r] ἐπιμελοῖτο καὶ τῶν αὑτοῦ.

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Φέρε δή, ποίᾳ[s] ποτ' ἂν ἡμῶν αὐτῶν[t] ἐπιμεληθείημεν;

ΑΛ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

ΣΩ. Ἀλλὰ τοσόνδε[u] γε ὡμολόγηται, ὅτι οὐχ ᾗ ἂν τῶν II. iii. 357.
ἡμετέρων καὶ ὁτιοῦν βέλτιον ποιῶμεν, ἀλλ'[v] ᾗ[w] ἡμᾶς αὐτούς;

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἦ οὖν[x] ἔγνωμεν ἄν ποτε τίς τέχνη ὑπόδημα βέλτιον ποιεῖ,[y] μὴ εἰδότες ὑπόδημα;

ΑΛ. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Οὐδέ γε, τίς τέχνη δακτυλίους βελτίους ποιεῖ, ἀγνοοῦντες[z] δακτύλιον.

Ξ.—[n] χειρῶν...μὲν om Σ.—[o] δακτυλογλυφία ℨΔΠ.—[p] μὲν οὖν add ℨΔΠ.—[q] τῶν ἑαυτοῦ ℨΔΠ, τῶν αὑτοῦ ΣΥBCEF et pr Γ.—[r] τε om pr Ξ.—[s] ποία om ℨΔΠ.—[t] αὐτῶν ἡμῶν Γ.—[u] τοσόνδε ℨΔΠ : τοσοῦτον δέ *ς.—[v] ἀλλ' Γ.—[w] ᾗ om Σ.—[x] εἰ οὖν ℨΔΠΣΥBC et pr Γ, οὔκουν EF.—[y] ποιεῖ ℨΓΔΠ et corr Ξ : ποιῇ *ς.—[z] ἀγνοοῦντας

§. 50. ἥτις ἂν αὑτοῦ τε ἐπιμελοῖτο καὶ τῶν αὑτοῦ] Locus hic male scribi videtur, Οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ τέχνη ὡς ἔοικεν, ἥτις ἂν αὑτοῦ τε ἐπιμελοῖτο καὶ τῶν αὑτοῦ. Sic vertit Ficinus: *Alia igitur arte unumquodque, alia quæ illius sunt, curamus.* Male; non enim hæc Platonis mens est. Serranum jam respice. *Non enim eadem ars est quæ et sui ipsius curam gerit et earum rerum quæ ad se pertinent.* Se vero fallit, neque in mentem revocat, si ea, quæ dixit, vera essent, duos fore in textu Græco solœcismos. Pro αὑτοῦ enim et αὑτοῦ necesse esset legere αὑτῆς et αὑτῆς. Pro ἥτις ἂν αὑτοῦ legendum est igitur ᾗ τις ἂν αὑτοῦ et vertendum *non enim eadem ars est, qua quis seipsum curat, et quæ ad se pertinent*, vel concinnius, *non enim eadem arte et nos, et nostra curamus.* Dacier.

τοσοῦτον] Stob. τοσόνδε, quod Ven. τὸ σὸν exhibens confirmat. Sed τοσοῦτον idem est quod τοσόνδε; utrumque enim sonat i. q. τοῦτο μόνον: hoc unum; v. Viger. p. 153. Hutchins. ad Xenoph. Anab. ii. 1. 9. Ast.

ποιοῖμεν] Ita scripsi Struvio monente, ut supra ἐπιμελοῖτο. Junge ἐπιμελοῖτ' ἄν, ποιοῖμεν ἄν. Vulgo ποιῶμεν. Buttm.

ἦ οὖν] εἰ οὖν Ms. Bodl. mox τί δέ; τίς τέχνη. Etw.

ΑΛ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Τί δέ; τίς[a] τέχνη βελτίω ποιεῖ αὐτόν, ἆρ' ἄν ποτε γνοῖμεν ἀγνοοῦντες τί ποτ' ἐσμὲν αὐτοί;

II. 129. ΑΛ. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Πότερον οὖν δὴ[b] ῥᾴδιον τυγχάνει[c] τὸ γνῶναι ἑαυτόν, καί τις ἦν φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναθεὶς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεών, ἢ χαλεπόν τι καὶ οὐχὶ παντός;

ΑΛ. Ἐμοὶ μέν, ὦ Σώκρατες, πολλάκις μὲν ἔδοξε παντὸς εἶναι, πολλάκις δὲ παγχάλεπον.

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Ἀλκιβιάδη, εἴτε ῥᾴδιον εἴτε μή ἐστιν, ὅμως γε ἡμῖν ὧδε ἔχει· γνόντες μὲν αὐτὸ τάχ' ἂν γνοῖμεν[d] τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν αὐτῶν, ἀγνοοῦντες δὲ οὐκ ἄν ποτε.

§. 51. ΑΛ. Ἔστι ταῦτα.

II. iii. 358. ΣΩ. Φέρε δή, τίν' ἂν τρόπον εὑρεθείη αὐτὸ τὸ αὐτό;[e] οὕτω μὲν γὰρ ἂν τάχ'[f] εὕροιμεν τί ποτ' ἐσμὲν αὐτοί, τούτου δὲ ἔτι ὄντες[g] ἐν ἀγνοίᾳ ἀδύνατοί[h] που.

Δ, ἀγνοοῦντες δὲ ΥΒC.—[a] τίς τε 𝔄, τίς γε Eϛ.—[b] οὖν δὴ 𝔄ΔΠ, ἂν οὖν Γ, οὖν Ξ: οὖν ἂν *ϛ.—[c] τυγχάνει 𝔄ΔΞΠ et pr Γ: τυγχάνοι *ϛ.—[d] γνοίημεν 𝔄ΔΠ.—[e] αὐτὸ ε ταὐτὸ 𝔄ΔΠ.—[f] ἂν τάχ' ἂν EF, τάχ' ἂν ϛ.—[g] ὄντες 𝔄ΔΠ, ὄντος ΥΒC: ὄντος *ϛ.—

τυγχάνοι] Ms. Bodl. τυγχάνῃ. Etw.

οὖν δὴ ῥᾴδιον τυγχάνει] Vulgo οὖν ἂν ῥ. τυγχάνοι. Nostra est in libris optimis et in lemmate scholii Ruhnkeniani, nisi quod ibi est τυγχάνειν, per sphalma, opinor. Alias sequeretur genitivus τοῦ γνῶναι. Sed probum est ῥᾴδιον τυγχάνει, non inserto ὄν; quod demonstravit Heind. ad Gorg. §. 124. Infra 57. τυγχάνει ὅμοιον. Buttm.

§. 51. αὐτοτοαυτό;] Hæc non videtur Fic. legisse conjuncta: qui vertit *illud ipsum:* et in sequent. *ipsum idem.* Steph.

αὐτοτοαυτό;] Ita se habet textus Græcus; τίν' ἂν τρόπον εὑρεθείη Αὐτοτοαυτό; locum hunc secus accepisse videtur Marsilius Ficinus, qui sic vertit, *quomodo illud ipsum inveniemus?* rectius Serranus; inepte vero satis existimavit Platonem hic per αὐτοτοαυτὸ, de Deo loqui velle. Scio equidem Deum solum verum esse Ens, et omne, quod non Deus est, ab eo tantum esse derivatum; scio etiam Deum esse αὐτοτοαγαθὸν, αὐτοτοὸν etc. quod non intellectu difficile est; quod si per αὐτοτοαυτὸ Deum intellexit Plato, quomodo affirmare potuit αὐτοέκαστον etiam Deum esse, cujus vocis meminit Plato? Si bonus iste vir Parmenidem recte intellexisset, qui omnium Platonis Dialogorum plurimum in se continet Metaphysices ac sermonis valde arcessiti, in mentem forsan revocasset, idem esse discrimen inter αὐτοτοαυτὸ et αὐτοέκαστον [§. 53.] ac inter Ideam Platonicam, ac id quod ex Idea ista conflatum est. Per αὐτοτοαυτὸ denique significare quis potest *universalem rerum essentiam* ac per αὐτοέκαστον *essentiam rerum particularem.* Faber.

αὐτοτοαυτὸ] Stob. αὐτὸ τοῦτο. Ficinus disjunctim legisse videtur; vertit enim: *Illud ipsum.* Est autem, ut alibi vocat, αὐτοτοαυτὸ, αὐτὴ οὐσία, ἧς λόγον διδόμεν τοῦ εἶναι, αὐτὸ ἑκάστον, ὃ ἐστι τὸ ὄν, idea illa æterna, quam ita definit in Parmenide p. 141. fons quasi omnium rerum, τὸ αὐτοαεὶ, immutabile, ad quos omnes res exigi debent, secundum Platonem. vid. nostra ad Phædon. 22. p. 42. et ad 25. p. 45. 71. 83. Gottl.

ὄντος] For. ὄντες ἐν ἀγνοίᾳ. Atque ita legisse videtur et Fic. qui vertit, *hoc*

ΑΛ. Ὀρθῶς λέγεις.[i]

ΣΩ. Ἔχε οὖν πρὸς Διός. τῷ διαλέγει σὺ νῦν; ἄλλο τι[j] ἐμοί;[k]

ΑΛ. Ναί.[l]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐγὼ σοί;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Σωκράτης ἄρ'[m] ἐστὶν ὁ διαλεγόμενος;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀλκιβιάδης δὲ ὁ ἀκούων;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν λόγῳ διαλέγεται ὁ Σωκράτης;

ΑΛ. Τί μήν;

ΣΩ. Τὸ δὲ διαλέγεσθαι καὶ τὸ[n] λόγῳ χρῆσθαι ταὐτόν που καλεῖς;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὁ δὲ χρώμενος καὶ ᾧ χρῆται οὐκ ἄλλο;

ΑΛ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ὥς περ σκυτοτόμος τέμνει που τομεῖ[o] καὶ σμίλῃ[p] καὶ ἄλλοις ὀργάνοις.

ΑΛ. Ναί.

[h] ἀδύνατόν EFϛ.—[i] ὀρθῶς λέγεις om 𝔄Δ et pr Π.—[j] ἄλλω τινὶ rc E cum ϛ.—[k] libri ἢ ἐμοί.—[l] ναί om pr E.—[m] ἄρ' Γ.—[n] καὶ τὸ 𝔄ΓΞΣΥBCEF: καὶ τῷ *ϛ.—[o] τομῇ pr E cum ϛ.—[p] σμιλῇ Δ, σμύλη F.—[q] οἷς ὁ τέμνων Ξϛ.—[r] χρώμενος 𝔄ΔΠ: χρώμενός

ignorantes. ut ὄντες ἐν ἀγνοίᾳ τούτου, sit ἀγνοοῦντες τοῦτο. Sic præcedit ἀγνοοῦντες δέ. Alioqui ὄντος ἐν ἀγνοίᾳ sonabit ἀγνοουμένου. Steph.

ὄντες] E Ven. et Stephani conjectura scripsimus pro ὄντος. Mox pro ἀδύνατόν που Vind. exhibet ἀδύνατοί που, quod admodum arridet. Ast.

ἄλλῳ τινὶ] ἀλλό τι, Ms. Bodl. Etw.

ἄλλῳ τῳ ἢ] Sic scripsi e Stobæo. Vulgo ἄλλῳ τινὶ ἢ—, quod a rec. manu est in Paris. E. Ceteri codd. teste Bekk. ἄλλο τι ἢ, (nam sic est in Clark. Bekk. de vocula ἢ, quam ipse omisit, nil memorat): sed Nurnb. e Veneto diserte enotavit ἄλλῳ τι ἤ. Ad nostrum ἄλλῳ τῳ autem æque bene respondetur per ναὶ atque ad similia per οἶμαι. Buttm.

τομῇ καὶ σμίλῃ] ἡμιτομῇ καὶ σκύλῃ. Vulgo τομῇ pro ἡμιτομῇ habetur. Est autem ἡμιτομὴ culter, quem *operarium* sutores vocant et nostri *werckmesser*. Cornar.

τομεῖ] Sic ex Polluce x. 141. p. 1323. scribendum esse monuerunt Jungerm. et Bast. de Plat. Symp. p. 125. et Wolf. Miscell. Litter. p. 103. Idem extat in Vind. 54. et Schol. Ruhnk. p. 82. Ast.

τομεῖ] Pollux: Τὰ σκυτοτόμου σκεύη, τομεὺς ἐν Πλάτωνος Ἀλκιβιάδῃ εἰρημένος—. Schol. ad nostrum l. Τομεύς ἐστιν ἐργαλεῖον τὴν βάσιν ἔχον κυκλικὴν, σμίλη δὲ ἡμικυκλικὴν (sive secundum Olympiodorum ἰσόπεδον vel εὐθεῖαν). Buttm.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλο μὲν ὁ τέμνων καὶ ὁ χρώμενος, ἄλλο δὲ οἷς τέμνων[q] χρῆται;

II. iii. 359. ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν οὕτω καὶ οἷς ὁ κιθαριστὴς κιθαρίζει καὶ αὐτὸς ὁ κιθαριστὴς ἄλλο ἂν εἴη;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν ἀρτίως ἠρώτων, εἰ ὁ χρώμενος[r] καὶ ᾧ χρῆται ἀεὶ δοκεῖ ἕτερον εἶναι.

ΑΛ. Δοκεῖ.

ΣΩ. Τί οὖν[s] φῶμεν τὸν σκυτοτόμον; τέμνειν ὀργάνοις μόνον ἢ καὶ χερσίν;

ΑΛ. Καὶ χερσίν.

ΣΩ. Χρῆται ἄρα καὶ ταύταις;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἦ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς χρώμενος σκυτοτομεῖ;

ΑΛ. Ναί.[t]

ΣΩ. Τὸν δὲ χρώμενον καὶ οἷς χρῆται[u] ἕτερα ὁμολογοῦμεν;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἕτερον ἄρα σκυτοτόμος καὶ κιθαριστὴς χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν οἷς ἐργάζονται;

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ παντὶ τῷ σώματι χρῆται ἄνθρωπος;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἕτερον δ᾽ ἦν[v] τό τε χρώμενον καὶ ᾧ χρῆται;

ΑΛ. Ναί.

τε *ς.—[s] αὖ Eς.—[t] ναί...ὁμολογοῦμεν om Δ.—[u] χρῆται om pr Ξ.—[v] δ᾽ ἦν 𝔄ΔΠ,

οἷς ὁ τέμνων] οἷς τέμνων Ms. Bodl. Etw.

ὁ τέμνων] Pro, ὁ τέμνων καὶ ὁ χρώμενος. Stob. ὁ τ. κ. χρ. sine articulo. Pro, πῶς γὰρ οὔ; Stob. πῶς οὔ; Pro, τί αὖ φῶμεν, Stob. τί οὖν φ. Gottl.

τί αὖ φῶμεν] Ven. Stob. et Bas. 2. τί οὖν φῶμεν, quod rectius videtur esse. Ast.

ἕτερον δὴ] Pro, ἕτερον δὴ τό τε, Stob. ἕτ. δ᾽ ἦν. Pro, τί ποτ᾽ οὖν ἄνθρ. Stob. τί ποτ᾽ οὖν ἐστιν ἄνθρ. Pro, μὴ γὰρ οὖν ἄρχοντος, Stob. μ. γ. συνάρχοντος. Pro, νῦν δὴ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, αὐτὸ ἕκαστον ἐσκέμμεθα τί ἐστι, Stob. ν. δὲ ἀ. τ. α., αὐτὸν ἕκαστον ἐ. ὅτι ἐστί. Pro, τοῦτ᾽ ἄρα ἦν ὁ καὶ ὀλίγον, Stob. ὀλίγῳ. Pro, πρὸς τὸν σὸν πρόσωπον, Stob. τὸ σὸν πρ. Pro, ἔμοιγε δοκεῖ, Stob. ἔμοιγ᾽ οὖν δοκεῖ. Gottl.

ΣΩ. Ἕτερον ἄρα ἄνθρωπός[w] ἐστι τοῦ σώματος τοῦ ἑαυτοῦ;[x]

ΑΛ. Ἔοικεν. II. iii. 360.

§. 52. ΣΩ. Τί ποτ' οὖν ἄνθρωπος;

ΑΛ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

ΣΩ. Ἔχεις μὲν οὖν, ὅτι γε[y] τὸ[z] τῷ σώματι χρώμενον.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἦ[a] οὖν ἄλλο τι χρῆται αὐτῷ ἢ ἡ[b] ψυχή; II. 130.

ΑΛ. Οὐκ ἄλλο.[c]

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρχουσα;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ μὴν τόδε γε οἶμαι οὐδένα ἂν ἄλλως οἰηθῆναι.

ΑΛ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Μὴ οὐ[d] τριῶν ἕν γέ τι εἶναι τὸν ἄνθρωπον.

ΑΛ. Τίνων;

ΣΩ. Ψυχὴν ἢ σῶμα, ἢ ξυναμφότερον,[e] τὸ ὅλον τοῦτο.

ΑΛ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν αὐτό γε[f] τὸ τοῦ σώματος ἄρχον ὡμολογήσαμεν ἄνθρωπον εἶναι;

ΑΛ. Ὡμολογήσαμεν.[g]

ΣΩ. Ἆρ'[h] οὖν σῶμα αὐτὸ αὑτοῦ[i] ἄρχει;

ΑΛ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἄρχεσθαι γὰρ αὐτὸ εἴπομεν.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκ ἂν δὴ τοῦτό γε εἴη ὃ ζητοῦμεν.

ΑΛ. Οὐκ ἔοικεν. II. iii. 361.

δὲ corr Γ : δὴ *ς.—[w] ἄνθρωπος om 𝔄ΔΠ : ὁ ἄνθρωπος *ς.—[x] τοῦ σώματος τοῦ ἑαυτοῦ 𝔄ΔΠ : τοῦ ἑαυτοῦ σώματος *ς.—[y] γε om EF.—[z] τὸ om F et pr E.—[a] εἶ 𝔄ΔΠ. —[b] ἢ ἡ ΔΠ et corr Γ, ἡ ΣC et pr ΓΥ : ἢ *ς.—[c] ἄλλοι Δ.—[d] οὖν ΣΥC.—[e] ἢ ξυναμφότερον 𝔄ΓΔΞΠΣΥΒ : ἢ καὶ ξυναμφότερον *ς.—[f] ἀλλ' αὐτό γε μὴν Γ.—[g] ἄνθρωπον ὡμολογήσαμεν εἶναι F, qui hæc in mg habet.—[h] ante ἆρ' omisi τίς οὖν ὁ ἄνθρωπος cum 𝔄Δ et pr Π. pro illo τίς pr E τί.—[i] αὐτοῦ αὐτὸ Γ.—[j] δὴ τοῦτο 𝔄ΔΠ : τοῦτό

§. 52. **ἢ ξυναμφότερον τὸ ὅλον**] Ficinus, qui habet *aut totum ipsum ex utrisque compositum*, legisse videtur **ἢ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τὸ ὅλον τοῦτο**, nec male, ut præparetur ita vox **ξυναμφότερον**, qua mox utitur Socr. SCHLEIERM. Nimirum vulgo hic legitur **ἢ καὶ ξυναμφότερον**. Nos autem cum Bekk. voculam **καὶ**, quæ deest in opt. et plur. omisimus: non tamen derogantes eo conjecturæ Schleiermacheri. BUTTM.

τίς οὖν ὁ ἄνθρωπος] Hæc verba quæ commode et commodius fortasse absint, non leguntur in tribus optimis, nisi in Ven. recentiori manu ad marginem appicta. BUTTM.

ΣΩ. Ἀλλ' ἆρα τὸ ξυναμφότερον τοῦ σώματος ἄρχει, καὶ ἔστι δὴ τοῦτο[j] ἄνθρωπος;

ΑΛ. Ἴσως δῆτα.

ΣΩ. Πάντων γε ἥκιστα· μὴ γὰρ συνάρχοντος[k] τοῦ ἑτέρου οὐδεμία[l] που[m] μηχανὴ τὸ ξυναμφότερον ἄρχειν.

ΑΛ. Ὀρθῶς.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε τὸ[n] σῶμα οὔτε τὸ ξυναμφότερόν ἐστιν[o] ἄνθρωπος, λείπεται, οἶμαι, ἢ[p] μηδὲν αὐτὸ εἶναι, ἢ εἴ πέρ τί ἐστι, μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχήν.

ΑΛ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

§. 53. ΣΩ. Ἔτι οὖν τι[q] σαφέστερον δεῖ ἀποδειχθῆναί σοι ὅτι ἡ ψυχή ἐστιν ἄνθρωπος;

ΑΛ. Μὰ Δί', ἀλλ'[r] ἱκανῶς μοι δοκεῖ ἔχειν.

ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ ἀκριβῶς, ἀλλὰ καὶ μετρίως,[s] ἐξαρκεῖ ἡμῖν· ἀκριβῶς μὲν γὰρ τότε εἰσόμεθα, ὅταν εὕρωμεν ὃ νῦν δὴ παρήλθομεν διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέψεως.

ΑΛ. Τί τοῦτο;

ΣΩ. Ὃ ἄρτι οὕτω πως ἐῤῥήθη, ὅτι πρῶτον σκεπτέον εἴη αὐτὸ τὸ αὐτό· νῦν δὲ[t] ἀντὶ[u] τοῦ αὐτοῦ αὐτὸ[v] ἕκαστον ἐσ-
II. iii. 362. κέμμεθα ὅ τί[w] ἐστι. καὶ ἴσως ἐξαρκέσει·[x] οὐ γάρ που κυριώτερόν γε οὐδὲν ἂν ἡμῶν αὐτῶν[y] φήσαιμεν ἢ τὴν ψυχήν.

γε *ς.—[k] συνάρχοντος 𝔄ΔΠ : οὖν ἄρχοντος *ς.—[l] ἑτέρου : οὐδαμῶς : οὐδεμία Γ.—[m] που om Π.—[n] τὸ ante σῶμα om 𝔄ΔΠ.—[o] ἐστιν om Ε.—[p] ἢ om 𝔄ΔΠ.—[q] τι add 𝔄ΓΔΠ.—[r] ἀλλ' Γ.—[s] ἀλλὰ καὶ μετρίως om 𝔄ΔΠ, καὶ om pr Β.—[t] δὲ 𝔄ΔΠ.—[u] τὶ pr Ξ.—[v] libri αὐτὸν.—[w] ὅ τι 𝔄ΔΠ : τί *ς.—[x] ἐξαρκέσει καὶ ἴσως Γ.—[y] αὐτῶν

ἀλλ' ἄρα] Bekk. ἀλλ' ἆρα: quod non probamus. Vid. Heind. ad Sophist. 60. Ἄρα sermonem continuat; interrogatio est in tenore solo. Buttm.

συνάρχοντος] Ita, pro vulg. οὖν ἄρχοντος, recte Stob. et codd. tres optimi. Buttm.

οὐδεμία μηχανὴ] Ita Plato frequenter, *non potest fieri*, v. c. Phædon. 26. v. Jens. ad Lucian. t. i. p. 573. Gottl.

οὐδεμία μηχανὴ] Sc. ἐστὶ, cum inf. *fieri non potest ut.* Sic Phædo p. 86. A. οὐδεμία γὰρ μηχανὴ ἂν εἴη τὴν μὲν λύραν ἔτι εἶναι τὴν δὲ ἁρμονίαν ἀπολωλέναι. Buttm.

οὔτε σῶμα] Sic Cl. Vat. Ven. Vulgo τὸ σῶμα. Vid. ad Meno. 7. Buttm. οὔτε σῶμα Ms. Bodl. Etw.

συμβαίνειν] Alias verbo εἶναι ita conjungitur, ut συμβαίνει εἶναι vel συμβαίνει ὢν per ubertatem quandam orationis sit loco solius ἐστί. Sed interdum etiam solum συμβαίνειν est loco verbi εἶναι. Vid. Heind. ad Gorg. 77. Buttm.

§. 53. ἔστιν ἄνθρωπος] ἔστιν ὁ ἄνθρωπος Ms. Bodl. Etw.

τοῦ αὐτοῦ] Schleierm. emendat αὐτοῦ τοῦ αὐτοῦ, quo fortasse non opus. Sed pro αὐτὸ ἕκαστον, quod ex re ipsa est certissimum, quodque Latine reddit Fic. non modo Stobæus, sed codd. Bekkero collati omnes, αὐτὸν ἕκαστον. Steph. primus correxit. Buttm.

αὐτὸ ἕκαστον] Ald. Bas. 1. 2. Stob. et Venet. αὐτὸν ἕκαστον. Attamen Ficinus: *ipsum unumquodque*. Ast.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καλῶς ἔχει οὕτω νομίζειν, ἐμὲ καὶ σὲ προσομιλεῖν ἀλλήλοις τοῖς λόγοις χρωμένους τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν ψυχήν;

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τοῦτ' ἄρ'[z] ἦν ὃ καὶ ὀλίγῳ[a] ἔμπροσθεν εἴπομεν, ὅτι Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ διαλέγεται λόγῳ[b] χρώμενος, οὐ πρὸς τὸ[c] σὸν πρόσωπον, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ποιούμενος τοὺς λόγους· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ ψυχή.

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

§. 54. ΣΩ. Ψυχὴν ἄρα ἡμᾶς κελεύει γνωρίσαι ὁ ἐπιτάττων γνῶναι ἑαυτόν.

ΑΛ. Ἔοικεν. II. 131.

ΣΩ. Ὅς τις ἄρα τῶν[d] τοῦ σώματός τι[e] γιγνώσκει, τὰ αὑτοῦ ἀλλ' οὐχ αὑτὸν ἔγνωκεν.

ΑΛ. Οὕτως.

ΣΩ. Οὐδεὶς ἄρα τῶν ἰατρῶν ἑαυτὸν γιγνώσκει, καθ' ὅσον ἰατρός, οὐδὲ τῶν παιδοτριβῶν, καθ' ὅσον παιδοτρίβης.

ΑΛ. Οὐκ ἔοικεν.

ΣΩ. Πολλοῦ ἄρα δέουσιν οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοὶ γιγνώσκειν ἑαυτούς. οὐδὲ γὰρ τὰ ἑαυτῶν οὗτοί II. iii. 363. γε, ὡς ἔοικεν, ἀλλ' ἔτι πορρωτέρω τῶν ἑαυτῶν κατά γε τὰς

om ΣΥC et pr Ξ.—[z] ἄρ' Γ.—[a] ὀλίγον EFς.—[b] λόγω om 𝔄Δ.—[c] τὸν pr Π cum ς.—[d] τι τῶν rc Γ, τὰ Ξ: expungit Schleiermacherus.—[e] τι add Stobæus.—[f] ἃς om

ὀλίγον] ὀλιγῷ Ms. Bodl. [et Stob.] Etw.

πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην] Legendum censeo πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην αὐτόν. Faber.

ἔμοιγε] Stob. ἔμοιγ' οὖν. Buttm.

§. 54. γνωρίσαι] Stob. γνωρίζειν. Pro, ὅστις ἄρα τῶν τοῦ σώματος γινώσκει, Stob. τῶν τοῦ σώματός τι γιν. Steph. quoque notat in margine: 'Vel τι articulo τῶν addendum, vel in τὰ mutandum esse videtur.' Prius verisimilius est, quod et Stobæus confirmat. Pro, οὐδὲ γὰρ τὰ ἑαυτῶν οὗτοί γε, ὡς ἔοικεν, ἀλλ', Stob. ὡς ἔοικε, γινώσκουσιν, ἀλλ'. Pro, ἀληθῆ λέγεις, Stob. ἀ. λέγει. Pro, Ὅστις δὲ σοῦ τῆς ψυχῆς ἐρᾷ; ut Stephanus interpunxit, Ficinus (ut jam idem Steph. monuit) absque interrogatione legit, distinguens post σοῦ, et ibi subaudiens ἐρᾷ. Apud Stob. est post σοῦ incisum. Pro, ἴῃς, Stob. ἴῃ. Pro, παραμένων, Stob. περιμένων. Gottl.

τὶ] Insertum e Stob. præeunte Schleiermachero, qui simul jubet inducere articulum τῶν, quod eo servato unum pereat de gradatione in superioribus significata. Buttm.

τῶν ἑαυτῶν] Ut infra τῶν ἑαυτοῦ. Adverbium πορρωτέρω negligentius adjectum, pro τὰ πορρωτέρω—γιγνώσκουσιν, sicut infra πορρωτέρω pro τὰ πορρωτέρω θεραπεύει. Nolim enim hic, ἃς omittens quod, per sphalma opinor, deest in Cl. Vat. Ven. jungere πορρωτέρω ἔχουσιν. Buttm.

τέχνας ἅς[f] ἔχουσι· τὰ γὰρ τοῦ σώματος γιγνώσκουσιν, οἷς τοῦτο θεραπεύεται.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Εἰ ἄρα σωφροσύνη ἐστὶ τὸ ἑαυτὸν γιγνώσκειν, οὐδεὶς τούτων σώφρων κατὰ τὴν τέχνην.

ΑΛ. Οὔ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ βάναυσοι αὗται αἱ τέχναι δοκοῦσιν εἶναι καὶ οὐκ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μαθήματα.

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν πάλιν ὅς τις αὖ σῶμα θεραπεύει, τὰ[g] ἑαυτοῦ ἀλλ' οὐχ ἑαυτὸν[h] θεραπεύει;

ΑΛ. Κινδυνεύει.

ΣΩ. Ὅς τις δέ γε τὰ χρήματα, οὔθ' ἑαυτὸν οὔτε τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἔτιποῤῥωτέρω τῶν ἑαυτοῦ;

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐ τὰ αὑτοῦ ἄρ'[i] ἔτι[j] πράττει ὁ χρηματιστής.

ΑΛ. Ὀρθῶς.

§. 55. ΣΩ. Εἰ ἄρα τις γέγονεν ἐραστὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου σώματος, οὐκ Ἀλκιβιάδου ἠράσθη[k] ἀλλά τινος τῶν Ἀλκιβιάδου.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ὅς τις δέ σου[l] τῆς ψυχῆς ἐρᾷ;[m]

ΑΛ. Ἀνάγκη φαίνεται ἐκ τοῦ λόγου.

II. iii. 364. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ μὲν τοῦ σώματός σου ἐρῶν, ἐπειδὴ λήγει ἀνθοῦν, ἀπιὼν οἴχεται;

𝔄ΔΠ.—[g] τὰ 𝔄ΔΠ : τὸ *ς.—[h] οὐκ αὑτὸν 𝔄ΔΠ.—[i] ἄρ' Γ.—[j] ἔτι om F.—[k] ἀλκιβιάδου ἠράσθη 𝔄ΔΠ : Ἀλκιβιάδου ἄρα ἠράσθη *ς.—[l] σου om Ξ.—[m] ἐρῶν om pr Π.

σωφροσύνη ἐστὶ] *σωφροσύνην λέγει τὴν φρόνησιν ὡς ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττω ἐπιστρέφουσαν· καὶ ἄλλως ὅτι ἀντιστρέφουσιν ἀλλήλαις αἱ πολιτικαὶ ἀρεταί.* Schol. in marg. C. V. Recte interpretatur Schol. *τὴν σωφροσύνην*, quæ alias circa moderandas voluptates versatur, Phædo c. 13. Eodem fere sensu vocem *σωφροσ.* a Socrate usurpatam esse dicit Xenoph. Mem. iii. 9. 4. Nurnb.

βάναυσοι τέχναι] *Sellulariæ artes*, illiberales, sordidæ. v. Perizon. ad Ælian. V. H. vi. 6. Gottl.

§. 55. *ὅστις δὲ σοῦ*] Absque interr. legit et Fic. distinguens post *σοῦ*, et ibi subaudiens *ἐρᾷ*. Steph.

οὐκοῦν ὁ μὲν τοῦ σώματός σου ἐρῶν, κ. τ. λ.] Similiter Sympos. p. 183. E. *Ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὗπερ ἤρα, οἴχεται ἀποπτάμενος, πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας· ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστὴς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντακείς.* Juncus apud Stob. p. 588. 2. *Ὅτι τὸ μὲν νέον ὥρα τις καὶ ἀκμὴ κατακοσμεῖν ἔοι-*

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὁ δέ γε τῆς ψυχῆς ἐρῶν οὐκ ἄπεισιν, ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἴῃ;[n]

ΑΛ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγώ εἰμι ὁ[o] οὐκ ἀπιὼν ἀλλὰ παραμένων λήγοντος τοῦ σώματος, τῶν ἄλλων ἀπεληλυθότων;

ΑΛ. Εὖ γε ποιῶν, ὦ Σώκρατες· καὶ μηδὲ[p] ἀπέλθοις.[q]

ΣΩ. Προθυμοῦ τοίνυν ὅτι κάλλιστος εἶναι.

ΑΛ. Ἀλλὰ προθυμήσομαι.

ΣΩ. Ὡς οὕτω γέ σοι ἔχει· οὔτ' ἐγένετο,[r] ὡς ἔοικεν, Ἀλκιβιάδῃ τῷ Κλεινίου ἐραστὴς οὔτ' ἔστιν ἀλλ' ἢ[s] εἷς[t]

—[n] εἴη EF, ἴῃς ς.—[o] ὁ om Π.—[p] μὴ 𝔄ΔΠ.—[q] ἀπέλθοις 𝔄ΔΞΣΥBC, ἀπέλθουσι Π: ἀπέλθῃς *ς.—[r] ἐγένεθ' 𝔄.—[s] ἢ om 𝔄ΔΠ.—[t] εἷς om F.—[u] οὗτοι pr Ξ.—[v] σμικρὸν

κεν, τό, τε τοῦ σώματος ἄνθος λήγει ἅμα τῷ χρόνῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς κάλλος, ὅπερ ἐκ θείας κοινωνίας ἔσχε τὴν ἀποῤῥοὴν καὶ ἦλθεν ἐπὶ τινάς· τοῦτο δὲ οὔτε πόνος ἢ λιμὸς ἢ ἀμελεία τις, ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὁ πολὺς χρόνος δύναται ἀμαυρῶσαι, συγγενόμενον δὲ ὁτῳοῦν καὶ συντραφὲν, οὐκ ὤφθη ποτε θᾶττον ἀπαλλαγὲν τῆς ἐκείνου ψυχῆς. Nec prætermittendus est Xenoph. Sympos. viii. §. 14. Ἣν δὲ καὶ ἀμφότεροι στέρξωσι, τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει, ἀπολειπόντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι. ἡ δὲ ψυχὴ, ὅσονπερ ἂν χρόνον ἴῃ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίγνεται. Sed huic loco labes insidet, quæ obiter delenda videtur. Si tenendum est ἀμφότεροι, referendum est ad amatorem et amatum. At vero nullam sic magnopere vim habeat sententia. Præsertim si consideramus quæ hunc locum proxime antecedunt: φιλεῖν γε μὴν τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων, ἀνάγκη ἰδία καὶ ἐθελουσία καλεῖται· τῶν δὲ τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων πολλοὶ μὲν τοὺς τρόπους μέμφονται, καὶ μισοῦσι τὸν ἐρώμενον. Legendum conjeci ἀμφότερον. Sic τὸ ἀμφότερον στέργειν apprime opponitur τῷ ἦθος ἄγασθαι et τῷ σώματος ἐπιθυμεῖν. Similiter hæc distinguit Plato Sympos. 209. B. Τά τε οὖν σώματα τὰ καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ αἰσχρὰ ἀσπάζεται, ἅτε κυῶν· καὶ ἐὰν ἐντύχῃ ψυχῇ καλῇ καὶ γενναίᾳ καὶ εὐφυεῖ, πάνυ δὴ ἀσπάζεται τὸ ξυναμφότερον. Cæterum qua venustate his locis de formæ pulcritudine usurpatur ἄνθος et ἀνθεῖν, eadem usurpatur ἀπανθεῖν Aristæneto ii. 1. ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ Ἔρως· οὗ δὲ ἂν εὐανθές τε καὶ εὐῶδες ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἐνιζάνει καὶ μένει. Ubi non sine veri specie Pauw. εὐῶδες in εὐειδὲς mutandum censet. Sed vulgatam tuetur Platonis auctoritas Sympos. 196. B. Ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν, οὐκ ἐνίζει Ἔρως· οὗ δ' ἂν εὐανθής τε καὶ εὐώδης τόπος ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει· e quo loco illustrandus est Aristænetus. Atque hoc quidem sensu ἀπανθεῖν restituendum Luciano de Parasito t. ii. p. 469. Ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ καὶ ἀπομαραίνεσθαι. Uti enim durissimum est, neque ullo modo tolerari potest ἀποθανεῖν, ita unice se commendat ἀπανθεῖν. Heusd.

εἴη] Ita Bas. 1. 2. ἴῃ Ms. Bodl. Etw.

ἴῃ] Hanc librorum lectionem solus Steph. correxerat ita, ἴῃς: cui assentiebar olim. Nunc ἴῃ ad animum relatum concinnius esse agnosco, propter superius λήγει ἀνθοῦν ad corpus. Buttm.

εὖ γε ποιῶν] Cf. Heind. ad Theæt. §. 96. Ast.

μηδὲ] Sic codd. plur. nisi quod Cl. Vat. Ven. dant μὴ, per correctionem, opinor, ejus cui καὶ μηδὲ displiceret. Sed καὶ est mera copula, in μηδὲ autem latet *etiam*. Optativus autem hic est vere optantis, non jubentis. Buttm.

μόνος, καὶ οὗτος[u] ἀγαπητός, Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου καὶ Φαιναρέτης.

ΑΛ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἔφησθα σμικρὸν[v] φθῆναι[w] με προσελθόντα σοι, ἐπεὶ πρότερος ἄν μοι προσελθεῖν, βουλόμενος πυθέσθαι διότι μόνος οὐκ ἀπέρχομαι;[x]

ΑΛ. Ἦν γὰρ οὕτως.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν αἴτιον, ὅτι μόνος ἐραστὴς ἦν σός, οἱ
II. iii. 365. δ' ἄλλοι τῶν σῶν· τὰ δὲ σὰ λήγει ὥρας, σὺ δ' ἄρχει ἀν-
II. 132. θεῖν. [§. 56.] Καὶ νῦν γε ἂν μὴ διαφθαρῇς ὑπὸ τοῦ
Ἀθηναίων δήμου καὶ αἰσχίων γένῃ, οὐ μή σε ἀπολίπω.[y] τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστ'[z] ἐγὼ φοβοῦμαι, μὴ δημεραστὴς[a] ἡμῖν γενόμενος[b] διαφθαρῇς· πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀγαθοὶ αὐτὸ πεπόνθασιν Ἀθηναίων. εὐπρόσωπος γὰρ ὁ τοῦ μεγαλήτορος δῆμος Ἐρεχθέως· ἀλλ' ἀποδύντα χρὴ αὐτὸν θεάσασθαι. εὐλαβοῦ οὖν τὴν εὐλάβειαν ἣν ἐγὼ λέγω.

ΑΛ. Τίνα;

ΣΩ. Γύμνασαι πρῶτον, ὦ μακάριε, καὶ μάθε ἃ δεῖ μαθόντα ἰέναι ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως, πρότερον δὲ μή, ἵν'[c] ἀλεξιφάρμακα ἔχων ἴῃς καὶ μηδὲν πάθῃς δεινόν.

ΑΛ. Εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ πειρῶ ἐξηγεῖσθαι ὅν τιν' ἂν[d] τρόπον ἐπιμεληθεῖμεν ἡμῶν αὐτῶν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοσοῦτον μὲν ἡμῖν εἰς τὸ πρόσθε[e] πεπέραν-

𝔄ΓΔΠ: μικρὸν *ς.—[w] ὀφθῆναι E, ἐφθῆναι F.—[x] ἐπέρχομαι Δ.—[y] ἀπολείπω Eς.—[z] μάλιστ' Γ.—[a] δήμ' ἐραστης 𝔄.—[b] ἡμῖν γενόμενος 𝔄ΔΠ: γενόμενος ἡμῖν *ς.—[c] ἵν' Γ.—[d] ἂν libris deest.—[e] πρόσθε Γ.—[f] φοβούμεθα 𝔄ΔΠ.—[g] σφαλέντος Υ.—

ἀγαπητὸς] Lepide utitur Socrates dictione Homerica de filio unico, Il. B. 365. de Telemacho, *μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός*. Conf. Demosth. Mid. 45. et ibi Spald. BUTTM.

ἐπεὶ] Nota sermonem obliquum continuatum per alteram propositionem, quæ pendet a conjunctione ἐπεί. Sermo rectus ex Alcibiadis persona est, *ἔφθης προσελθών μοι, ἐπεὶ πρότερος ἂν προσῆλθόν σοι*. BUTTM.

§. 56. ἀπολείπω] ἀπολίπω. Ms. Bodl. ETW.

δῆμος Ἐρεχθ.] Verba sunt Homeri ex Iliad. B. 547. *Δῆμος Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη Θρέψε*. v. quæ notavit Clark. ad h. l. Mentionem facit hujus loci Athen. xi. p. 506. *τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἴρηκε* (Plato) *κριτὴν εὐπρόσωπον*. et paullo post: *καὶ τὸν Ἀθηναίων δῆμον εὐπρόσωπον μὲν εἶναι, δεῖν δ' αὐτὸν ἀποδύσαντας θεωρεῖν*. GOTTL.

γύμνασαι] Ficinus vertit, *exue illum:* idque retulit ad δῆμον εὐπρόσωπον. Similis locus in Charmid. t. v. p. 109. *φαίνεται—εὐπρόσωπος—εἰ ἐθέλει ἀποδῦναι, δόξει σοι ἀπρόσωπος εἶναι*. FAEHSE.

γύμνασαι πρῶτον] Vid. Casaubon. ad Pers. Satyr. iv. 15. p. 329. AST.

ται· ὃ γὰρ ἐσμέν, ἐπιεικῶς ὡμολόγηται. ἐφοβούμεθα[f] δὲ μὴ τούτου σφαλέντες[g] λάθωμεν ἑτέρου τινὸς ἐπιμελόμενοι,[h] ἀλλ' οὐχ ἡμῶν.

ΑΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Καὶ μετὰ τοῦτ' ἤδη τῆς[i] ψυχῆς ἐπιμελητέον καὶ εἰς τοῦτο βλεπτέον.

ΑΛ. Δῆλον. II. iii. 366.

ΣΩ. Σωμάτων δὲ καὶ χρημάτων τὴν ἐπιμέλειαν ἑτέροις παραδοτέον.

ΑΛ. Τί μήν;

§. 57. ΣΩ. Τίν'[j] οὖν ἂν τρόπον γνοίημεν αὐτὰ ἐναργέστατα; ἐπειδὴ τοῦτο γνόντες, ὡς ἔοικε, καὶ[k] ἡμᾶς αὐτοὺς γνωσόμεθα. ἆρα πρὸς θεῶν εὖ λέγοντος οὗ νῦν δὴ[l] ἐμνήσθημεν τοῦ Δελφικοῦ γράμματος οὐ ξυνίεμεν;[m]

ΑΛ. Τὸ ποῖόν τι[n] διανοούμενος λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐγώ σοι φράσω, ὅ γε ὑποπτεύω λέγειν καὶ ξυμβουλεύειν ἡμῖν τοῦτο τὸ γράμμα. κινδυνεύει γὰρ οὐδὲ

[h] ἐπιμελόμενοι 𝔄ΔΞΠΣΥBC: ἐπιμελούμενοι *ς.—[i] ἤδη τῆς 𝔄ΔΠ: δὲ ὅτι *ς.—[j] τίνες Π.—[k] καὶ om 𝔄ΔΠ.—[l] δὴ νῦν EFς.—[m] ξυνίεμεν 𝔄ΔΠ: ξύνισμεν *ς.—

πεπέρανται] Stob. πεπέραται. Rectius. Gottl. Male. Buttm.

γὰρ] Inserta more Græco ei ipsi sermoni, qui introducitur illo τοσοῦτον. V. Gramm. §. 136. ubi de voce γάρ. Buttm.

σφαλέντες] Vind. σφαλέντος. Mox pro δὴ νῦν, Ven. νῦν δὴ, quod idem est. Vid. Heind. ad Charmid. p. 67. Ast.

ἐπιμελούμενοι] Ita Ms. Bodl. pro ἐπιμελόμενοι. Etw.

καὶ μετὰ τοῦτο δὲ] Bekk. cum Clark. Vát. Ven. καὶ μετὰ τοῦτο ἤδη τῆς ψυχῆς. Quod satisfacere tamen non potest. Nam quid est καὶ μετὰ τοῦτο, nisi sequente ὅτι refertur ad ὡμολόγηται? Neque locus est copulæ καὶ, nisi quod inde pendet jam comprehensum est in illo πεπέρανται. Sane ὅτι τῆς ψυχῆς ἐπιμελητέον, καὶ εἰς τοῦτο βλεπτέον in superioribus diserte non est dictum. Commode tamen hæc et proxima aliquatenus referuntur ad totum §. 54. argumentum. Sed καὶ—δὲ non est hujus loci, pro quo malim καὶ—δή. Buttm.

§. 57. αὐτὰ] Hoc αὐτὰ non habet ad quod commode referatur. Quare recte, opinor, Schleierm. legi jubet αὐτὸ, ut cum superiori εἰς τοῦτο referatur ad animum. Eoque ducit illud etiam quod in tribus opt. mox omisso καὶ legitur ἔοικεν, ἡμᾶς—: bene opinor, τοῦτο (τὴν ψυχὴν) γνόντες, ἡμᾶς αὐτοὺς γν. Buttm.

τοῦ] Articulus τοῦ videtur debere hinc abesse, quum præcedat οὗ: talem tamen ejus sive usum sive abusum habemus et alibi apud hunc scriptorem. Steph.

ξυνίεμεν] Sic tribus opt. addicentibus nunc legitur loco vulgati olim ξύνισμεν, quod per sensum non satis aptum in solite etiam structum est. Nusquam enim invenitur σύνοιδα ἐκείνου ποιοῦντος, sed σύνοιδα ἐκείνῳ ποιοῦντι vel σύνοιδα ὅτι ἐκεῖνος ποιεῖ.—Subjecta autem Alcibiadis interrogatio male vulgo distinguitur ita: Τὸ ποῖον; τί διαν. Scribendum Τὸ ποῖόν τι διανοούμενος. Sophist. p. 240. C. Πῇ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; et ibid. p. 217. A. Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεὶς ἐρέσθαι διενοήθης; Buttm.

πολλαχοῦ[o] εἶναι παράδειγμα αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον.

ΑΛ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Σκόπει καὶ σύ. εἰ ἡμῶν τῷ ὄμματι ὥς περ ἀνθρώπῳ ξυμβουλεύων εἶπεν[p] ἰδὲ σαυτόν, πῶς ἂν[q] ὑπελάβομεν τί παραινεῖν; ἆρ'[r] οὐχὶ εἰς τοῦτο βλέπειν,[s] εἰς ὃ βλέπων ὁ[t] ὀφθαλμὸς ἔμελλεν αὑτὸν ἰδεῖν;

ΑΛ. Δῆλον.

ΣΩ. Ἐννοῶμεν δή, εἰς τί βλέποντες τῶν ὄντων ἐκεῖνό τε ὁρῶμεν ἅμ'[u] ἂν καὶ ἡμᾶς αὐτούς;

ΑΛ. Δῆλον δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι εἰς κάτοπτρά τε καὶ τὰ τοιαῦτα.

II. iii. 367. ΣΩ. Ὀρθῶς λέγεις. οὐκοῦν καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ᾧ ὁρῶμεν ἔνεστί[v] τι[w] τῶν τοιούτων;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐννενόηκας[x] οὖν ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ[y] πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ
II. 133. ὄψει ὥς περ ἐν κατόπτρῳ, ὃ δὴ καὶ κόρην[z] καλοῦμεν, εἴδωλον ὄν τι[a] τοῦ ἐμβλέποντος;

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

[n] τί om Γ.—[o] πολλοῦ pr Ξ.—[p] εἰπεῖν 𝔄ΔΠ.—[q] ἂν om Π.—[r] ἆρ' Γ.—[s] βλέπει ΣΥC et pr Γ.—[t] ὁ add 𝔄Δ.—[u] ἅμ' Γ.—[v] ἔνεστι ΔΠF et corr Γ: ἕν ἐστι ς.—[w] τι add Wolfius.—[x] ἐννενόημαι F.—[y] τοῦ om pr Ξ.—[z] κόρην 𝔄ΔΠ et mg F: κορυφὴν *ς.

ἕν ἐστι τῶν τοιούτων] 'Legendum censemus ἔνεστι τι τῶν τοιούτων, aut certe ἕν ἐστί τι τῶν τοιούτων. Vulgatum suspectum nobis fecit bene loquentium consuetudo.' Wolfius in Miscell. Litterar. p. 104. præeunte Ficino. Apparet virum doctum diffisum fuisse isti ἓν pro τί. Sed certa quædam hujus generis obversantur animo Socratis, ut ipsum speculum, aquæ superficies, pupilla. Earum autem unam speciem recte dici posse ἓν τῶν κατοπτροειδῶν nemo dubitabit. Sed illud dubito, an si dixisset Socrates καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἓν vel ἕν τί ἐστι τῶν τοιούτων, Alcibiades dativum hunc, qui commodi esse videtur, neque tamen esse debet, statim ita intellexisset, ut respondere potuisset Πάνυ γε. Quod si tamen credimus, acquiescendum videtur in vulgata: nam illud ἔνεστι, quod præbent cod. Clark. et alii nonnulli, ex illo ἓν ἐστι sponte nasci debuit. Sin minus, cum Bekk. adoptanda prior Wolfii correctio, ἔνεστί τι, aut etiam legendum: καὶ ἐν sive κἂν τῷ ὀφθαλμῷ—ἕν ἐστι τ. τ. Schleiermachero verba hæc ᾧ ὁρῶμεν sejuncta a superioribus *pupillam* significare videntur: quod absque inserta voce ἐκεῖνο fieri posse non puto. Et sic demum dativus iste commodi καὶ τῷ ὀφθαλμῷ vere otiosus esset, quod in altera ratione de his ᾧ ὁρῶμεν illi videbatur. Verum adjecta hæc puto ad oppositionem speculi vulgaris. Plenius: *ille ipse oculus, quo videmus, inspici etiam pro speculo potest.* Buttm.

κορυφὴν] Mira hic mihi in exemplari Græco videtur esse menda. Quid enim sibi vult κορυφὴν *apicem?* legendum censeo κόρην *oculi* scilicet *pupillam.* Dacier. κόρην Stob. Ven. Ast.

ΣΩ. Ὀφθαλμὸς ἄρα ὀφθαλμὸν θεώμενος, καὶ ἐμβλέπων εἰς τοῦτο ὅ περ βέλτιστον αὐτοῦ καὶ ᾧ ὁρᾷ, οὕτως ἂν αὑτὸν ἴδοι;

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Εἰ δέ γε εἰς ἄλλο τῶν τοῦ ἀνθρώπου βλέποι ἤ τι[b] τῶν ὄντων, πλὴν εἰς ἐκεῖνο ᾧ τοῦτο τυγχάνει ὅμοιον, οὐκ ὄψεται ἑαυτόν.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ὀφθαλμὸς ἄρα εἰ μέλλει ἰδεῖν ἑαυτόν,[c] εἰς ὀφθαλμὸν αὐτῷ βλεπτέον, καὶ τοῦ ὄμματος εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἐν ᾧ τυγχάνει ἡ[d] ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ ἐγγιγνομένη· ἔστι δὲ τοῦτό που ἡ[e] ὄψις.

ΑΛ. Οὕτως.

§. 58. ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὦ[f] φίλε Ἀλκιβιάδη, καὶ ψυχὴ
εἰ μέλλει γνώσεσθαι αὑτήν, εἰς ψυχὴν αὐτῇ βλεπτέον, καὶ
μάλιστ'[g] εἰς τοῦτον αὐτῆς τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐγγίγνεται ἡ
ψυχῆς ἀρετή, σοφία, καὶ εἰς ἄλλο ᾧ τοῦτο[h] τυγχάνει II. iii. 368.
ὅμοιον ὄν;

[a] ὅν τι 𝔄Δ, ὅτι Π: ὃν *ς.—[b] τοι Δ.—[c] αὑτὸν 𝔄.—[d] ἡ add 𝔄ΔΠ.—[e] ἡ add 𝔄ΔΠ.—[f] ὦ om pr Ξ.—[g] μάλιστ' Γ. εἰς...ἄλλο om Σ et pr Ξ.—[h] ὃ τούτου F.

ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ] Articulum hic et in verbis ἡ ὄψις e Ven. recepimus. Ceterum cf. Platon. Polit. i. 24. Metop. Pythagor. in Stob. Sermon. i. p. 7. 14. Hippodam. in Stob. Serm. xci. p. 553. 43. p. 556. 48. Ast.

τοῦτο] Stob. τουτί. Pro, οὐκ ὄψεται ἑαυτὸν, Stob. οὐχὶ ὁ. ἑ. Post, τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν, Stob. addit ἐστίν. Gottl.

§. 58. τόπον] τύπον Ms. Bodl. Etw.

σοφία] Non recte olim Heusdio Astioque assenseram, vocem σοφία ut glossema rejicientibus, quoniam in sequentibus demum doceat Socrates, animi virtutem in sapientia sitam esse: quod verum non est; sed illud mox dicet, animi virtutem esse in eo, circa quod sit τὸ εἰδέναι καὶ τὸ φρονεῖν. Jam sicut in proxime superioribus de oculi virtute sermo erat, quam ὄψιν nominabat; ita nunc, de animi virtute loquens, σοφίαν eam appellat. Itaque respondent sibi ὄψις et σοφία. Jam sicut τῆς ὄψεως sedes est in pupilla, ita nunc sedem quærit etiam τῆς σοφίας. Quo pacto simul apparet certissime veram esse lectionem νοερώτερον, quam e tribus optimis et e Stobæo in sequentibus adoptavimus pro vulgato antea θειότερον. Nam sic tandem ab omni parte absolvitur comparatio oculi. Sicut enim virtus oculi, ὄψις, sita est in eo ᾧ ὁρᾷ; ita virtus animi, σοφία, sita est in eo ᾧ νοεῖ sive in eo quod est τῆς ψυχῆς τὸ νοερώτατον. Hoc autem dicet esse illud περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν ἐστιν, pro quo mox una voce φρόνησις utitur. Ἡ σοφία itaque est ἐν τῇ φρονήσει, sicut ἡ ὄψις ἐν τῇ κόρῃ: *sapientia in mente*, sicut *visus in pupilla*. Restat alia varietas. Quippe pro istis τῷ θείῳ Nurnberger e codice Ven. (Π) affert τῳ Θωι (sic ille, sine accentibus ut solet) h. e. τῷ θεῷ: Bekker autem ex eodem et Vatic. diserte enotavit τῷ θεῷ. Verum probe notandum, in Clark. a quo duo illi alias non recedunt nisi in exiguis scripturæ diversitatibus vel mendis manifestis, hanc varietatem non esse: cujus rei fidem facit summa alias in minutissimis diligentia Gaisfordi qui hunc codicem contulit. De sententia horum

ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἔχομεν οὖν εἰπεῖν ὅ τί ἐστι τῆς ψυχῆς νοερώτερον[i] ἢ τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε[j] καὶ φρονεῖν ἐστίν;[k]

ΑΛ. Οὐκ ἔχομεν.

ΣΩ. Τῷ θεῷ[l] ἄρα τοῦτ'[m] ἔοικεν αὐτῆς, καί τις εἰς τοῦτο βλέπων καὶ πᾶν τὸ θεῖον γνούς, θεόν τε καὶ φρόνησιν, οὕτω καὶ ἑαυτὸν ἂν γνοίη[n] μάλιστα.

ΑΛ. Φαίνεται.[o]

ΣΩ. Τὸ δὲ γιγνώσκειν αὑτὸν ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι.

—[i] *νοερώτερον* ΔΠ, *νοώτερον* 𝔄: *θειότερον* *ς.—[j] *γε* 𝔄Π.—[k] *ἐστίν* add 𝔄ΔΠ.—[l] *θεῷ* ΔΠ : *θείῳ* *ς.—[m] *τοῦτ'* Γ.—[n] *γνοίη ἂν* ΞΣΥ et pr C.—[o] post *φαίνεται* Eusebius (P. E. p. 551.) inserit, quæ a Stobæo (i. p. 408. Gaisford.) post *Πανύ γε* v. 13. adduntur: *Ἆρ' ὥσπερ κάτοπτρα σαφέστερά ἐστι τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἐνόπτρου καὶ καθαρώτερά τε καὶ λαμπρότερα, οὕτω καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ βελτίστου καθαρώτερόν τε καὶ λαμπρότερον τυγχάνει ὄν; Ἔοικέ γε ὦ Σώκρατες.* Εἰς τὸν

verborum cf. Excursum ad not. sq. Buttm.

ᾧ] Deest *ᾧ*, mox *ἐστι*, et postea *περὶ* in Ms. Bodl. Etw.

ᾧ τοῦτο τυγχάνει ὅμοιον] *Cui sapientia* (*τοῦτο* enim ad *σοφίαν* referendum) *similis est*, i. e. cognitio rationis atque intelligentiæ, quæ, ut Cratippus ait apud Cic. de Div. i. 32. 'tum maxime vigent, cum plurimum absint a corpore.' Plat. Phædon. c. 27. *Ὅταν δέ γε*, inquit, *αὐτὴ* (*ἡ ψυχὴ*) *καθ' αὑτὴν σκοπῇ, ἐκεῖσε οἴχεται εἰς τὸ καθαρόν τε καὶ ἀεὶ ὂν καὶ ἀθάνατον, καὶ ὡσαύτως ἔχον.* Nurnb.

τῆς ψυχῆς θειότερον] Ita Plat. Crit. c. 8. *ἢ φαυλότερον*, inquit, *ἡγούμεθα εἶναι τοῦ σώματος ἐκεῖνο, ὅ τι ποτ' ἐστὶ τῶν ἡμετέρων, περὶ ὃ ἥ τε ἀδικία καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐστίν;* Nurnb.

θειότερον] Ven. *νοερώτερον*. Euseb. Præp. Ev. xi. 27. p. 551. B. hunc locum citans, inserit *ἐστὶ* post *ψυχῆς* et *φρονεῖν*. Ast.

τῷ θείῳ ἄρα] Si qua similitudo hominis est et Dei, ea esse debet *ἐν τῷ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν. Τῷ μὲν* (*σώματι*) *δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἡ φύσις προστάττει, τῇ δὲ* (*ψυχῇ*) *ἄρχειν καὶ δεσπόζειν· καὶ κατὰ ταῦτα αὖ πότερόν σοι δοκεῖ ὅμοιον τῷ θείῳ εἶναι καὶ πότερον τῷ θνητῷ, ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ μὲν θεῖον οἷον ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν πεφυκέναι.* Phædon. c. 27. Nurnb.

θεόν τε καὶ φρόνησιν] *Ὅταν περ αὐτὴ* (*ἡ ψυχὴ*) *καθ' αὑτὴν γένηται καὶ ἐξῇ αὐτῇ· καὶ πέπαυταί τε τοῦ πλάνου, καὶ περὶ ἐκεῖνα ἀεὶ κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχει, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη· καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται·* Phædo. c. 27. Et Olympiodor. ad Phædon. c. 14. *ἡ δὲ φρόνησις τὴν ἐπιστημονικὴν δηλοῖ ἐνέργειαν.* Nurnb.

θεόν τε καὶ φρόνησιν] Magnopere displicet illud *θεόν τε καὶ φρόνησιν*, pro quo unice requiritur *σοφίαν τε καὶ φρόνησιν*. In iis enim, quæ hæc præcedunt, rogaverat: *ἔχομεν οὖν εἰπεῖν, ὅ, τι ἐστὶ τῆς ψυχῆς θειότερον ἢ τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν;* Paullo ante—*ἡ ψυχῆς ἀρετὴ, σοφία*—delendum est *σοφία*, tamquam glossema ad *ἡ ψυχῆς ἀρετὴ* adscriptum. Heusd.

νοῦν τε καὶ φρόνησιν] Vulgata scriptura, quam Ficinus quoque expressit, est *θεόν τε καὶ φρόνησιν*. Jure displicebat Heusdio. Propius accedit ad vocis *θεὸν* ductus, quod nos, aliis præterea argumentis adducti, reponere ausi sumus *νοῦν*. Infra legimus *νοῦν ἰατρικὸν* et *νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς*. Gravioris etiam momenti est Juliani locus Orat. ii. p. 68. D. *τὸ γὰρ σεαυτοῦ οὐ δήπου τὸ σῶμά φησιν* (*ὁ σοφὸς*, int. *Πλάτων*), *οὐδὲ τὰ χρήματα, οὐδὲ εὐγένειαν καὶ δόξαν πατέρων· ταῦτα γὰρ αὐτοῦ μέν τινος οἰκεῖα κτήματα, οὐ μὴν ἐστι ταῦτα αὐτός. ἀλλὰ νῷ καὶ φρονήσει, φησί, καὶ τὸ ὅλον τῷ ἐν ἡμῖν θεῷ· ὃ δὴ καὶ αὐτὸς ἑτέρωθι κυριώτατον ἐν ἡμῖν ψυχῆς εἶδος ἔφη* (int. Platon.). Cf. p. 69. D. 70. A. Ast.

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν μὴ γιγνώσκοντες ἡμᾶς αὐτοὺς μηδὲ σώ-

θεὸν ἄρα βλέποντες ἐκείνῳ καλλίστῳ ἐνόπτρῳ χρῴμεθ' ἄν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων εἰς τὴν ψυχῆς ἀρετήν· καὶ οὕτως ἂν μάλιστα ὁρῷμεν καὶ γιγνώσκοιμεν ἡμᾶς αὐτούς.

πάνυ γε] Stob. post hæc verba, p. 181. ΣΩ. Ἆρ' ὥσπερ κάτοπτρα σαφέστερά ἐστι, τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἐνόπτρου, καὶ καθαρώτερά τε καὶ λαμπρότερα, οὕτω καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ βελτίστου, καθαρώτερόν τε καὶ λαμπρότερον τυγχάνει ὤν. ΑΛ. Ἔοικέ γε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Εἰς τὸν θεὸν ἄρα βλέποντες, ἐκείνῳ καλλίστῳ ἐνόπτρῳ χρώμεθ' ἄν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων εἰς τὴν ψυχῆς ἀρετήν. καὶ οὕτως ἂν μάλιστα ὁρῷμεν καὶ γιγνώσκοιμεν ἡμᾶς αὐτούς. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ γιγνώσκειν αὐτὸν, ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι; ΑΛ. Πάνυ γε. Locus hic omissus in editionibus vulgatis, Platone non indignus videtur. Bene etiam cum superioribus cohæret. Conr. Gesnerus quidem judicat ita, cujus verba digna sunt, quæ hic apponantur: "Si hæc eximas, præcedentia et sequentia, ut in impressis Platonis exemplaribus habent, cohærebunt. Suspicor vero, recte hic legi, et omnia conjungi debere. In impressis vero culpa librarii omissa esse, quæ sequuntur hæc verba: (*Se ipsum vero cognoscere, prudentiam esse concedimus. Prorsus.*) donec eadem repetantur. Sic enim sæpe fit error.' Hæc ille. Post ea verba, in Stobæo (p. 181.) repetuntur verba: τὸ δὲ γιγνώσκειν αὐτὸν ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι; πάνυ γε. ἆρ' οὖν μὴ γιγνώσκοντες. Gottl. Equidem hæc non Platonis esse puto. Adscendit quidem Plato a cognitione animi humani ad cognitionem Dei; utrum autem a Dei cognitione ad cognitionem animi descendat, dubito. Certe non recipienda sunt in textum sine codd. Plat. auctoritate. Nurnb. Hæc spuria esse et ab homine fortasse Christianæ religioni addicto interpolata, quislibet per se sentiet. Accedit, quod orationis nexum turbant; verba enim τὸ γιγνώσκειν αὐτὸν et σωφροσύνην cum sequentibus μὴ γιγνώσκοντες ἡμᾶς αὐτοὺς et μηδὲ σώφρονες ὄντες arctissime cohærent. Ast.

πάνυ γε] De verbis illis, quæ exstant apud Eusebium quoque P. E. p. 551. e Platonis libris hodie exulantibus prima mea olim jam fuerat sententia ut cum Conr. Gesnero et Gottlebero recipienda censerem, quoniam et alia quædam, quanquam breviora, in solis his Stobæanis excerptis inventa sint. Accedebat quod in his verbis demum illud *cui mens similis sit* (58. καὶ εἰς ἄλλο ᾧ τοῦτο τυγχάνει ὅμοιον ὄν), Deus nimirum, disertius indicatur: quo carere non posse disputatio videbatur, ob præmissa illa de pupilla et speculo, quibus respondent mens et deus. Postea tamen transibam in sententiam eorum qui tanquam insititia hæc rejicerent, quanquam rationibus extrinsecus maxime ductis. Nam primum in litteris verbisque nihil eorum videbam quæ ansam ejusmodi omissioni dare solent, ὁμοιοτέλευτον maxime. Sane verba Socratis et Alcibiadis hæc, Τὸ δὲ γιγνώσκειν—Πάνυ γε, apud Stobæum bis leguntur, et ante et post controversa illa verba. Sed bis hæc, etiamsi genuina illa putamus, scriptor nullo modo ponere potuit. Ut hoc ipsum, quod tam fatue tamen apud Stobæum ea repetuntur, indicio potius esse videatur textus interpolati. Quin apud ipsum Stobæum, dubia hæc particula et a superioribus et a subsequentibus sejuncta legitur, adjecta marginali nota 'Ejusdem,' qua novum alias fragmentum indicari solet: verba autem illa, Τὸ δὲ γιγνώσκειν—Πάνυ γε, ut superiorem partem ibi claudunt, ita proxime sequentem ordiuntur. Unde satis videbatur patere, Stobæum, sive quicunque verba de quibus agimus inseruerit, brevius illud diverbium utroque loco, ad seriem orationis illo emblemate interruptæ, necessarium putasse. Ad illam autem quam modo tetigi sententiarum concinnitatem efficiendam, vulgata quoque quamvis breviora videbantur tamen sufficere posse: modo ne jungeretur in superioribus τῷ θείῳ αὐτῆς, sed τοῦτο αὐτῆς ἔοικε τῷ θείῳ, hoc est hic ut alibi, τῷ θεῷ. Ob id ipsum autem, quod nimis breviter hæc tractata viderentur, alium aliquem e Platonicis forsitan Stobæana illa inseruisse autumabat Schleiermacher. Verum ex hoc ipso, quod Platonicus hic quoque fuisse censendus est, apparet, quam parvi tota quæstio sit momenti, quamque nulla fere ex ipsa re sententiisque indicia duci possint. Quod longe sane aliter esset, si, quod nemo facile hodie contendet, ipse

φρονες ὄντες δυναίμεθ' ἄν[p] εἰδέναι τὰ ἡμέτερα αὐτῶν κακά[q] τε καὶ ἀγαθά;

ΑΛ. Καὶ πῶς ἂν τοῦτο γένοιτο, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἀδύνατον[r] ἴσως σοι[s] φαίνεται μὴ γιγνώσκοντα Ἀλκιβιάδην τὰ Ἀλκιβιάδου γιγνώσκειν ὅτι Ἀλκιβιάδου ἐστίν.

ΑΛ. Ἀδύνατον μέντοι νὴ Δία.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα τὰ ἡμέτερα ὅτι ἡμέτερα,[t] εἰ μηδ'[u] ἡμᾶς αὐτούς;

ΑΛ. Πῶς γάρ;

II. iii. 369. ΣΩ. Εἰ δ' ἄρα μηδὲ[v] τὰ ἡμέτερα, οὐδὲ τὰ τῶν ἡμετέρων;

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.

Ναί.—[p] ἂν add 𝔄ΔΠ.—[q] καλά F.—[r] post ἀδύνατον omisi γὰρ cum 𝔄ΔΠF.—[s] ἴσως σοι 𝔄Π, ἴσσοι Δ, ἴσως τοῦτο F : ἴσως *ς.—[t] ὅτι ἡμέτερα om 𝔄ΔΠ.—[u] μηδ' 𝔄ΔΠC: μὴ δι' *ς.—[v] μηδὲ add Stobæus.—[w] τοι ΞF.—[x] ὁμολογοῦμεν 𝔄ΓΔΠΣEF.—[y] ἀεί τι

Plato hunc dialogum scripsisset. Illa autem externa indicia facile removeas ita ut, quod profecto nihil mirum, in consarciendis Stobæanis illis excerptis, turbatum hic aliquo modo esse putes. Certe de hoc dubitari nequit, auctorem horum verborum inserta voluisse ea statim post illa, οὕτω καὶ αὑτὸν ἂν γνοίη μάλιστα. Φαίνεται. Atqui eo ipso loco revera leguntur apud Eusebium, verbis tamen in ipsa commissura corruptis in hunc modum: φαίνεται γὰρ οὖν ὅθ' ὥσπερ—, quæ facile emendantur ita: Φαίνεται. Ἆρ' οὖν ὥσπερ—: cum apud Stobæum molesto asyndeto scriptum sit Ἆρ' ὥσπερ. Illa autem minor colloquii particula, quæ bis legitur apud Stobæum, apud Eusebium, qui in his,—ἡμᾶς αὐτούς. Ναί.—excerptionem suam absolvit, non comparet. Itaque non est cur, quæ a duobus antiquorum scriptorum decerptoribus diversimode nobis porriguntur, rejiciamus. Posse enim etiam sine homœoteleuto mera scribæ supinitate particulas dialogi alicujus, longiores, breviores, excidere, quis quæso negarit? Atque sic tandem huic nostræ sententiæ haud spernendum documentum accedit in iis quæ leguntur inferius §. 60. Καί, ὅπερ γε ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, εἰς τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν ὁρῶντες πράξετε. Nam hæc τοῦ λαμπροῦ appellatio in superioribus non legitur nisi in controversa illa sermonis parte; neque admodum satisfacit Schleiermacheri observatio, verba ὅπερ—ἐλέγομεν referri posse ad solum hoc εἰς τὸ θεῖον, ut τὸ λαμπρὸν hic demum a scriptore adjectum sit. Buttm.

δυναίμεθα εἰδέναι] In Σωφροσύνῃ sive φρονήσει inest summum bonum, ad quod omnia alia referenda. Egregie huc faciunt, quæ dicit Plato de Legg. i. ἤρτηται δ' ἐκ τῶν θείων (ἀγαθῶν) θάτερα (genera bonorum, et divina et humana) καὶ ἐὰν μὲν δέχηταί τις τὰ μείζονα πόλις, κτᾶται καὶ τὰ ἐλάττονα· εἰ δὲ μή, στέρεται ἀμφοῖν. Nurnb.

ἴσως φαίνεται] Stob. ἴσως σοι φαίν. Mox pro, εἰ δ' ἄρα τὰ ἡμέτερα, Stob. εἰ δ' ἄρα μηδὲ τὰ ἡ. Pro, ἀλλ' οὐδὲ, Stob. ἄλλους δέ. Pro, που ἂν ἀγνοοῖ, Stob. που ἀγνοεῖ. Denique pro, τί δ', Stob. τίς δ'. Gottl.

εἰ μὴ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς] Mendam suspicor, ac lego potius εἰ μήδ' ἡμᾶς αὐτούς. Vertendum igitur, *Nec nostra, quod nostra sint, nisi nosmet ipsos noverimus.* Faber. Certissimam hanc Fabri emendationem confirmat Ficini versio atque optimi hodie codices. Vulgo εἰ μὴ δι' ἡμᾶς αὐτούς. In seqq. autem æque necessarium μηδὲ post εἰ δ' ἄρα, in vulgatis plane omissum, e Stobæo insertum est. Buttm.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα πάνυ τι[w] ὀρθῶς ὡμολογοῦμεν[x] ὁμολογοῦντες ἄρτι[y] εἶναί τινας οἳ ἑαυτοὺς μὲν οὐ γιγνώσκουσι, τὰ δὲ ἑαυτῶν· ἀλλ' οὐδὲ τὰ τῶν[z] ἑαυτῶν. ἔοικε γὰρ πάντα ταῦτα εἶναι κατιδεῖν ἑνός τε[a] καὶ μιᾶς τέχνης, αὑτόν, τὰ αὑτοῦ, τὰ τῶν ἑαυτοῦ.[b]

ΑΛ. Κινδυνεύει.

§. 59. ΣΩ. Ὅς τις δὲ τὰ αὑτοῦ ἀγνοεῖ, καὶ τὰ τῶν ἄλλων που ἂν[c] ἀγνοοῖ κατὰ ταὐτά.[d]

ΑΛ. Τί μήν;

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ τῶν πόλεων ἀγνοήσει.

ΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Οὐκ ἄρ'[e] ἂν γένοιτο ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ πολιτικός.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐ μὴν οὐδ' οἰκονομικός γε.

ΑΛ. Οὐ δῆτα. II. 134.

ΣΩ. Οὐδέ γε[f] εἴσεται ὅ τι πράττει.

ΑΛ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ὁ δὲ μὴ εἰδὼς οὐχ ἁμαρτήσεται;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐξαμαρτάνων δὲ οὐ κακῶς πράξει ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ;

ΑΛ. Πῶς δ' οὔ; II. iii. 370.

ΣΩ. Κακῶς δὲ πράττων οὐκ ἄθλιος;

ΑΛ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Τί δ' οἷς[g] οὗτος πράττει;

ΑΛ. Καὶ οὗτοι.[h]

F.—[z] αὐτῶν 𝔄.—[a] τε om F.—[b] τὰ τῶν ἑαυτοῦ om Υ.—[c] ἂν om 𝔄ΔΠ.—[d] ταῦτα ΔΠ.—[e] ἄρ' Γ.—[f] γε om 𝔄ΔΠ.—[g] οἷς om pr F.—[h] καὶ οὗτοι καὶ οὗτοι Δ.—[i] οὐκ...

ἀλλ' οὐδὲ τὰ τῶν ἑαυτῶν] Ita optime Stobæus. Respicitur enim §. 54. ubi pronuntiatum erat, medicos, qui corpus curant, non *ἑαυτοὺς*, sed *τὰ ἑαυτῶν*, agricolas autem et ceteros opifices ne *τὰ ἑαυτῶν* quidem, sed *τὰ τοῦ σώματος*, itaque *τὰ τῶν ἑαυτῶν*, cognoscere. Vulgo h. l. maxima interpunctione post *τὰ δὲ ἑαυτῶν* posita, ita scribitur: *ἀλλ' οὐδὲ τὰ τῶν ἑαυτῶν*, quod etsi non prorsus ineptum est, longe tamen concinnior et aptior est Stobæi scriptura. Buttm.

§. 59. *ποῦ ἂν ἀγνοοίη*] Stob. *ποῦ ἀγνοεῖ*. Ast.

ἀνὴρ πολιτικὸς] Plato hic respondet objectioni, quam Xenophon Socrati fieri posse dicit Mem. i. 2. 17. *χρῆν τὸν Σωκράτην μὴ πρότερον τὰ πολιτικὰ διδάσκειν τοὺς συνόντας, ἢ σωφρονεῖν*. Nurnb.

κακῶς] *καλῶς* Ms. Bodl. Etw.

ΣΩ. Οὐκ[i] ἄρ' οἷόν τε, ἐὰν μή τις σώφρων καὶ ἀγαθὸς ᾖ, εὐδαίμονα εἶναι.

ΑΛ. Οὐχ οἷόν τε.

ΣΩ. Οἱ ἄρα κακοὶ τῶν ἀνθρώπων ἄθλιοι.

ΑΛ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα οὐδ' ὁ πλουτήσας ἀθλιότητος ἀπαλλάττεται, ἀλλ' ὁ σωφρονήσας.[j]

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τειχῶν οὐδὲ τριήρων οὐδὲ νεωρίων δέονται αἱ πόλεις, ὦ Ἀλκιβιάδη, εἰ μέλλουσιν εὐδαιμονήσειν, οὐδὲ πλήθους οὐδὲ μεγέθους ἄνευ ἀρετῆς.

ΑΛ. Οὐ μέντοι.

ΣΩ. Εἰ δὴ[k] μέλλεις τὰ τῆς πόλεως πράξειν ὀρθῶς καὶ καλῶς, ἀρετῆς σοι[l] μεταδοτέον τοῖς[m] πολίταις.

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Δύναιτο δ' ἄν τις μεταδιδόναι ὃ μὴ ἔχοι;[n]

ΑΛ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Αὐτῷ[o] ἄρα σοὶ πρῶτον[p] κτητέον[q] ἀρετήν, καὶ ἄλ-
ii. iii. 371. λῳ[r] ὃς μέλλει μὴ ἰδίᾳ μόνον αὑτοῦ τε καὶ τῶν αὑτοῦ ἄρ-
ξειν καὶ ἐπιμελήσεσθαι, ἀλλὰ πόλεως καὶ τῶν τῆς πόλεως.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 60. ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἐξουσίαν σοι οὐδ' ἀρχὴν παρασκευαστέον σαυτῷ ποιεῖν ὅ τι ἂν βούλῃ, οὐδὲ τῇ πόλει, ἀλλὰ δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Δικαίως μὲν γὰρ πράττοντες καὶ σωφρόνως σύ τε καὶ ἡ πόλις θεοφιλῶς πράξετε.

γε om 𝔄Δ et pr Π, post σφόδρα γε v. 3. ponit rc Π.—[j] ματαιότητος 𝔄ΔΠ.—[k] δὲ ΣF.—[l] σοι om Ξ.—[m] τοῖς om Γ.—[n] ἔχοι ΓΞΣΥBC: ἔχει *ϛ.—[o] αὐτὸ CEϛ.—[p] πρῶτον om F.—[q] κλητέον 𝔄, κτήσεων Γ.—[r] ἄλλως ΣΥ.—[s] ὥσπερ Δ.—[t] ἡμέτερα

ὃ μὴ ἔχει] Struvius corrigit οὗ μὴ ἔχει, neque ego repudiem, ob proximum illud ἀρετῆς μεταδοτέον. Nihil tamen contra libros novandum est, cum accusativus non prorsus alienus sit ab hoc verbo, etiam ubi nonnisi partem suæ rei aliquis impertit. Sic enim Xenoph. Anab. iv. 5. 5.—εἰ μὴ μεταδοῖεν αὐτοῖς πυροὺς ἢ ἄλλο τι ὧν ἔχοιεν βρωτῶν. Qui locus variati quoque, sicut hoc nostro, casus exemplum præbet: sic enim statim continuatur ibi narratio: ἔνθα δὴ μετεδίδοσαν ἀλλήλοις ὧν εἶχον ἕκαστοι. Buttm.

ΑΛ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Καὶ ὅ πέρ[s] γε ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, εἰς τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν ὁρῶντες πράξετε.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἐνταῦθά γε βλέποντες ὑμᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὰ ὑμέτερα[t] ἀγαθὰ κατόψεσθε καὶ γνώσεσθε.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὀρθῶς τε[u] καὶ εὖ πράξετε;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὕτω γε πράττοντας ὑμᾶς ἐθέλω ἐγγυήσασθαι[v] ἦ μὴν εὐδαιμονήσειν.

ΑΛ. Ἀσφαλὴς γὰρ εἶ ἐγγυητής.

ΣΩ. Ἀδίκως δὲ[w] πράττοντες, εἰς τὸ ἄθεον καὶ τὸ[x] σκοτεινὸν βλέποντες, ὡς τὰ εἰκότα,[y] ὅμοια τούτοις πράξετε ἀγνοοῦντες ὑμᾶς αὐτούς.

ΑΛ. Ἔοικεν. II. iii. 372.

ΣΩ. Ὧι γάρ, ὦ[z] φίλε Ἀλκιβιάδη, ἐξουσία μὲν ᾖ[a]
ποιεῖν ὃ βούλεται, νοῦν δὲ μὴ ἔχῃ, τί τὸ εἰκὸς συμβαίνειν,[b]
ἰδιώτῃ ἢ καὶ πόλει; οἷον νοσοῦντι ἐξουσίας οὔσης δρᾶν ὃ
βούλεται, νοῦν ἰατρικὸν μὴ ἔχοντι, τυραννοῦντι δέ, ὡς μηδὲ II. 135.
ἐπιπλήττοι τις αὐτῷ,[c] τί τὸ συμβησόμενον; ἆρ' οὐχ, ὡς τὸ
εἰκός, διαφθαρῆναι τὸ σῶμα;

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τί δ' ἐν νηΐ, εἴ τῳ ἐξουσία εἴη ποιεῖν ὃ δοκεῖ,[d] νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐστερημένῳ, καθορᾷς ἃ[e] ἂν ξυμβαίνοι[f] αὐτῷ τε καὶ τοῖς ξυνναύταις;

F.—[u] ante καὶ omisi τε cum 𝔄ΓΔΠ.—[v] ἐγγυήσεσθαι Γ.—[w] δὲ om 𝔄ΔΠ : δέ γε *ς. —[x] τὸ post καὶ add 𝔄ΔΠ.—[y] εἰκότα om F et pr E.—[z] ὦ om F.—[a] ᾖ om pr Ξ.—[b] συμβαίνει F.—[c] ἐπιπλήττοντι ἑαυτῷ 𝔄ΔΠ.—[d] ὃ δοκεῖν 𝔄ΔΠ, om F.—[e] ὃ EFς.

§. 60. ᾧ γὰρ] Astius sine libris Ὧι γὰρ ἂν—. In quo sequitur ille quidem normam mille locorum consensu firmatam. Tamen cum in aliis verborum structuris hanc particulam sibi exposcentibus subinde omittant eam scriptores, et in hac ipsa tragici (vid. Porson. ad Eurip. Or. 141. Heind. ad Protag. §. 87.) meum certe non duxi ut sine libris quidquam hic agerem. E prosariis omissi ἂν exemplis, quæ excitavit Matth. Gr. 527. Obs. 2. Platonica aliter hodie eduntur e libris. Buttm.

ἐπιπλήττοι] Optativi hujus ratio quærenda videtur in sermone hypothetico: nam ἐξουσίας οὔσης hic valet idem quod εἰ ἐξουσία εἴη αὐτῷ. Est tamen aliquid insoliti in hac dictione, cui medelam non invenio in hac trium optimorum scriptura ἐπιπλήττοντι ἑαυτῷ. Nisi non nimium forte inde recedere censes hoc, ὡς μηδὲ ἐπιπλήττειν τινὰ αὐτῷ. Buttm.

ΑΛ. Ἔγωγε, ὅτι γε[g] ἀπόλοιντο[h] πάντες ἄν.[i]

ΣΩ. Οὐκοῦν ὡσαύτως ἐν πόλει τε καὶ πάσαις[j] ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ἀπολειπομέναις ἀρετῆς ἕπεται τὸ κακῶς πράττειν;

ΑΛ. Ἀνάγκη.

§. 61. ΣΩ. Οὐκ ἄρα τυραννίδα χρή, ὦ ἄριστε Ἀλκιβιάδη, παρασκευάζεσθαι οὔθ'[k] ἑαυτῷ οὔτε τῇ πόλει, εἰ μέλλετε εὐδαιμονεῖν, ἀλλ' ἀρετήν.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Πρὶν δέ γε ἀρετὴν ἔχειν τὸ ἄρχεσθαι ἄμεινον ὑπὸ τοῦ βελτίονος ἢ τὸ ἄρχειν ἀνδρί, οὐ μόνον παιδί.

II. iii. 373. ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν τό γε ἄμεινον καὶ κάλλιον;

ΑΛ. Ναί.[l]

ΣΩ. Τὸ δὲ κάλλιον πρεπωδέστερον;

ΑΛ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Πρέπει ἄρα τῷ κακῷ δουλεύειν· ἄμεινον γάρ.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Δουλοπρεπὲς ἄρα ἡ κακία.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἡ ἀρετή.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν φεύγειν χρή, ὦ ἑταῖρε, τὴν δουλοπρέπειαν;

ΑΛ. Μάλιστά γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Αἰσθάνει δὲ νῦν πῶς ἔχεις; ἐλευθεροπρεπῶς ἢ οὔ;

ΑΛ. Δοκῶ μοι καὶ μάλα σφόδρα αἰσθάνεσθαι.

—[f] ξυμβαίνοι Γ: ξυμβαίνῃ *ς.—[g] γε om ΓΣ.—[h] ἀπόλλυντο F.—[i] ἄν om 𝔄Π. —[j] πάσαις 𝔄ΔΠ: ἁπάσαις *ς.—[k] οὔθ' 𝔄Γ.—[l] ναί...γάρ om Υ.—[m] τὸ om Δ.—[n] ἂν

§. 61. *δοκῶ μοι καὶ μάλα σφόδρα αἰσθάνεσθαι*] Ea igitur de causa scripsisse videtur Plutarchus, quod Alcibiades argumentis Socratis solertibus evinctus, Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὣς κλίνας πτερόν. Socratis porro dicendi genus sublime illum ad vivum adficere solitum est, ac vel ad lacrymas fundendas illum excitare potuit. Etw.

αἰσθάνεσθαι] Plutarchus narrat Alcibiadem, victum sermone Socratis, illacrimasse, seque ipsi totum dedidisse. Quare, quamvis ferox fuerit Alcibiades, neque hic locus, neque alter ille §. 48. *κινδυνεύω καὶ πάλαι λεληθέναι ἐμαυτὸν αἴσχιστα ἔχων* similitudine veri destituitur. Biest. Cic. Tusc. iii. 32. ' Quid enim dicemus, cum Socrates Alcibiadi persuasisset, ut accepimus, eum nihil hominis esse, nec quidquam inter Alcibiadem summo loco natum, et quemvis bajulum interesse, cum se Alcibiades afflictaret, lacrimansque Socrati supplex esset, ut sibi virtutem traderet, turpitu-

ΣΩ. Οἶσθα οὖν πῶς ἀποφεύξει τοῦτο τὸ[m] περὶ σὲ νῦν; ἵνα μὴ ὀνομάζωμεν αὐτὸ ἐπὶ καλῷ ἀνδρί.

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Πῶς;

ΑΛ. Ἐὰν βούλῃ σύ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ καλῶς λέγεις, ὦ Ἀλκιβιάδη.

ΑΛ. Ἀλλὰ πῶς χρὴ λέγειν;

ΣΩ. Ὅτι ἐὰν[n] θεὸς ἐθέλῃ.

ΑΛ. Λέγω δή. καὶ πρὸς τούτοις μέντοι τόδε λέγω, ὅτι II. iii. 374.
κινδυνεύσομεν μεταβαλεῖν τὸ σχῆμα, ὦ Σώκρατες, τὸ μὲν σὸν ἐγώ, σὺ δὲ τοὐμόν· οὐ γὰρ ἔστιν ὅπως οὐ παιδαγωγήσω σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, σὺ δ' ὑπ' ἐμοῦ παιδαγωγήσει.

ΣΩ. Ὦ γενναῖε, πελαργοῦ ἄρα[o] ὁ ἐμὸς ἔρως οὐδὲν διοίσει,[p] εἰ[q] παρὰ σοὶ ἐννεοττεύσας[r] ἔρωτα ὑπόπτερον ὑπὸ τούτου πάλιν θεραπεύσεται.[s]

Δ.—[o] ἄρ' Γ.—[p] διοίσοι Δ.—[q] εἰ om pr Ξ.—[r] ἐννεοττεύσασιν Γ, ἐννευτεύσus Fς.—

dinemque depelleret?' Buttm.

ὅπως οὐ παιδαγωγήσω σε] Hic locus valde vitiatus est; legendum potius opinor *ὡς ὑπὸ σοῦ ἐπαιδαγωγήθην*, aut *ὡς σὺ ἐμὲ ἐπαιδαγώγησας, nunc tibi ego præcipiam, sicut tu mihi præcepisti.* Alcibiadem Socratem suum quasi præceptorem insectatum esse jamdudum liquet, ut ab eo autem erudiretur, non ut illum erudiret. Græci liberos præceptoribus quibuscunque subditos fecere, quoniam apud ludos publicos eruditi sunt; proceribus tantum traditi sunt magistri particulares, vel hisce quam rarissime. Faber. Sensus vero est, *fieri enim nequit, quin te ab hoc die ducam* (h. e. *secter*), *tu igitur a me ducaris*, h. e. *ita ut tu a me ducaris*, int. *quum ego antea a te ductus fuerim.* Δὲ est i. q. *δὴ* s. *οὖν*, vid. Gregor. de Dialect. p. 31. Eustath. ad Il. K. p. 813. 61. Stephan. de Dialect. Att. p. 26. sq. Extiterunt quidem viri docti, qui de hoc dubitaverint (Locella ad Xenoph. Ephes. p. 273. et Hermann. ad Aristoph. Nub. p. 177.) et pro *δὲ* in ejusmodi locis putaverint *δὴ* esse scribendum (Dorvill. ad Charit. p. 461.). Sed dubito an recte. Δὲ enim sæpenumero est particula explicativa, ita ut pro *γὰρ*, *οὖν* ponatur; jam sic hoc exemplis indubitatis probari potest, sicuti probatum est, (v. Sturz. Lexic. Xenophont. t. i. p. 626.) quidni etiam pro δὴ adhiberi possit? Ast. Ferri potest vulgata, si hac paraphrasi eam explanes: *Personas jam mutabimus: ego enim fiam ὁ παιδαγωγῶν, tu vero ὁ παιδαγωγούμενος.* Παιδαγωγεῖν, quia pædagogi pueros ubique comitabantur, usurpatur de omni *assidua prosecutione;* ita ut etiam ii qui eruditionis indigeant dicantur *παιδαγωγεῖν* illos quos ea de causa prosequuntur. Sic Plato de Rep. p. 600. extr. ait, homines si credidissent posse se ab Homero et Hesiodo ad virtutem juvari, *αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν (αὐτοὺς) ὅπῃ ᾔεσαν.* Buttm.

ὑπ' ἐμοῦ παιδαγωγήσῃ] Series orationis docet, non de institutione h. l. cogitandum esse, sed de assidua prosecutione, qua prosequebantur amatores pueros amatos. Supra c. 1. Alcibiades: *ἀεὶ*, ait, *ὅπου ἂν ὦ, ἐπιμελέστατα παρών.* Cf. de Rep. p. 600. Est ab *ἀγωγὸς*, *illex, allector.* Sic *ἀγωγοὶ ὀφθαλμοί.* Nurnb.

διοίσει] *διοίσῃς* Ms. Bodl. Etw.

θεραπεύεται] Vind. et Bas. 2. *θεραπεύσεται*, quod placet. De *πελαργοῦ* amore vid. Aristot. H. A. ix. 13. Ælian. H. A. iii. 23. x. 16. Plin. x. 23. Hinc Pythagoreorum *πελαργᾶν*, Diog. Laert. viii. 20. Suid. v. *πελαργᾶν* et v. Πυθ. Jamblich. Vit. Pythag. v. p. 19. ed. Küster. Ceterum *τοῦ πελαργοῦ* pro

ΑΛ. Ἀλλ' οὕτως ἔχει, καὶ ἄρξομαί γε ἐντεῦθεν[t] τῆς δικαιοσύνης ἐπιμέλεσθαι.

ΣΩ. Βουλοίμην ἄν σε καὶ διατελέσαι· ὀῤῥωδῶ δέ, οὔτι[u] τῇ σῇ φύσει ἀπιστῶν ἀλλὰ τὴν τῆς πόλεως ὁρῶν ῥώμην, μὴ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ κρατήσῃ.

[s] θεραπεύεται E, θεραπεύεται (σεται) Fς.—[t] ἐντεῦθεν om F.—[u] οὔτοι ΞF.

τοῦ (ἔρωτος) τοῦ πελαργοῦ dictum; v. Schæfer. ad Plin. Epist. p. 45. Melet. Crit. p. 57. ad Lamb. Bos. p. 3. Matthiæ Misc. Philol. v. ii. p. ii. p. 108. Ast.

ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Consilium Platonis est cohortari omnes ad summam patriæ caritatem : quod duobus efficit modis. Primo quidem dum laudat illos, qui pro salute patriæ pericula mortemque intrepide subeunt. Deinde dum ipse patriæ suæ antiquitatem virtutesque laudibus miris extollit. Eo igitur redit sermonis summa, uti unusquisque patriæ suæ salutem atque incolumitatem omnibus rebus suis suæque adeo vitæ libenter anteponat, eosque beatos existimet, qui hujusmodi rerum causa sanguinem profuderint, quos et laus et merces maneat sempiterna.

Μ Ε Ν Ε Ξ Ε Ν Ο Σ.*

§. 1. Ἐξ ἀγορᾶς ἢ πόθεν Μενέξενος;
ΜΕΝ. Ἐξ[a] ἀγορᾶς, ὦ Σώκρατες, καὶ ἀπὸ τοῦ[b] βουλευτηρίου. Steph. II. 234. Bek. II. iii. 377.

* Sic laudatur hic dialogus a Dionys. Hal. de admir. vi dicendi Demosth. t. vi. p. 1027. R. *κράτιστος πάντων τῶν πολιτικῶν λόγων ὁ Μενέξενος, ἐν ᾧ τὸν ἐπιτάφιον διεξέρχεται λόγον.* Athen. xi. p. 506. *ἐν τῷ Μενεξένῳ.* Plutarch. in Pericle p. 638. t. i. R. *ἐν τῷ Μενεξένῳ τοῦ Πλάτωνος.* At *Ἐπιτάφιος* ab Aristot. Rhet. iii. 14. *Σωκράτης ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ*: Dionys. de Compos. Verb. xviii. p. 116. *κατὰ τὴν τοῦ Ἐπιταφίου ἀρχήν*: Longino, xxviii. p. 156. Theoph. Corydal. apud Fabric. B. G. v. xiii. p. 685. Aristid. t. ii. p. 85. Jebb. Cicer. Tusc. v. 12. 'Quid vero in Epitaphio?' Synesius p. 37. Petav. vocat *Ἀσπασίας ἐπιτάφιον—Πλάτωνος.* Aristides oratorie dicit Menexenum: *λόγον πανηγυρικὸν*, quem habuerit Socrates *αὐτοκέλευστος*. T. ii. p. 281. Cicero Orator. c. 44. appellat 'orationem popularem, qua mos est Athenis laudari in concione eos, qui sint in præliis interfecti.' Unde Græce dicitur *λόγος πολιτικὸς*, oratio, quæ ad populum pertinet; veluti apud Dionys. de Admir. vi Dem. p. 1027. Cf. ejusd. *τέχνη*, c. vi. p. 259. *παραδείγματα—sc. λόγων, ἐστὶ—τοῦ μὲν κοινοῦ καὶ πολιτικοῦ, παρά γε τῷ τοῦ Ὀλόρου καὶ παρὰ τῷ τοῦ Ἀρίστωνος.* Auctore Dionysio, t. vi. p. 1027. Plato in hac oratione imitatus est Thucydidem ii. 35—46. sive Periclem. GOTTL.

§. 1. *Μενέξενος*] Menexeni mores adumbrantur in Platon. Lyside, p. 502. Francof. Dicitur autem fuisse *ἐριστικὸς* et *δεινὸς λέγειν*, utpote Ctesippi discipulus. Quum dissereret cum Socrate jam sene, fuit admodum tenera ætate, et paullo arrogantior, quod et docent verba in principio dialogi: *καὶ ἄρχειν ἡμῶν—ἐπιχειρεῖς τῶν πρεσβυτέρων τηλικοῦτος ὤν*; Item: *ἐὰν σύ γε ἐᾷς, καὶ συμβουλεύῃ ἄρχειν, προθυμήσομαι.* GOTTL.

Μενέξενος] Compellationes casu nom. pro voc. non raro reperiuntur, sæpe addito pronomine *οὗτος*; v. c. Plat. Conv. p. 315. *ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμένεις*; Protag. p. 193. D. *Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ, Ἱπποκράτης, ἔφην, οὗτος, μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις*; sed etiam sine pron. *οὗτος*: sic Plat. Hipp. Maj. p. 281. *Ἱππίας ὁ καλός τε καὶ σοφὸς, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας*; Soph. Aj. 695. *ἄναξ Ἀπόλλων, ὁ Δάλιος* etc. Verum in alteris illis locis hic casus magis efflagitari videtur pron. illo *οὗτος*; in alteris autem nom. positus videtur, quo epitheton, quod fere cognominis locum tenet, ab eo, quod ex loci ratione rei tribuitur, juste possit distingui; sunt tamen etiam exempla, ubi sine tali causa nominativus voc. locum obtinet. vid. Buttm. in pleniori Gr. Gr. p. 153. Sed nostro loco *Μενέξενος* verus mihi ac proprius nom. videtur et Socrates Menexenum alloqui

ΣΩ. Τί μάλιστα σὺ[c] πρὸς βουλευτήριον; ἢ δῆλα δὴ ὅτι παιδεύσεως[d] καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ τέλει ἡγεῖ[e] εἶναι, καὶ ὡς ἱκανῶς ἤδη[f] ἔχων ἐπὶ τὰ μείζω ἐπινοεῖς τρέπεσθαι, καὶ ἄρχειν ἡμῶν, ὦ θαυμάσιε, ἐπιχειρεῖς τῶν πρεσβυτέρων τηλικοῦτος ὤν, ἵνα μὴ ἐκλίπῃ[g] ὑμῶν[h] ἡ οἰκία ἀεί τινα ἡμῶν ἐπιμελητὴν παρεχομένη;

MEN. Ἐὰν σύ γε, ὦ Σώκρατες, ἐᾷς καὶ συμβουλεύῃ[i]

CODICES DUODECIM,

ΓΘΞΣΦBCEFZ*rw*.

[a] καὶ ἐξ Σ.—[b] τοῦ om Γ.—[c] σοι ΣΦ.—[d] συνέσεως Σ.—[e] ἡγεῖ *w*.—[f] δὴ Γ.—[g] ἐκλείπῃ ΣΦ.—[h] ἡμῶν ΕΦ.—[i] συμβουλεύῃς ΞΣΦC*rw*, quod verum est.—[j] immo in tertia persona, ut Hor. Sat. ii. 4. 1. 'Unde et quo Catius?' Loers.

ἀπὸ τοῦ βουλ.] Est qui memor curiam in foro sitam fuisse, (Plut. in X. Rhet. t. ii. p. 842. Suid. in Μητραγ.) illud καὶ explicativa malit accipere significatione, quam disjunctiva, quoniam in iis, quæ statim sequuntur, nulla amplius τῆς ἀγορᾶς sit mentio; sed ferri etiam potest significatio disjunctiva, quam quidem equidem præfero, quia simplicior est et minus longe repetita. Ceterum causa, cur scriptor potius ἀπὸ scripserit, quam præcedentem præp. ἐξ repetierit unice e numero orationis ac scriptoris arbitrio est repetenda. Eodem modo Xenoph. Anab. ii. 2. 8. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Quod statim sequitur πρὸς dictum est cum respectu ad illud ἀπό. Loers.

ἦ δηλαδὴ] For. ἢ δῆλα δὴ ὅτι etc. quæ lectio annotata fuit et in Protagoræ principio, atque ex Cicerone confirmata. sic autem in fine pag. seq. ἢ δηλονότι pro ἢ δῆλον ὅτι. Steph.

ἢ δῆλα δὴ, ὅτι] Vulgo legitur in omnibus editt. vett. ἢ δηλαδή. Sed certissimam Stephani emendationem non dubitavi in textum recipere. Si δηλαδὴ vera esset lectio, non posset commode sequi ὅτι. Firmatur nostra correctio e Protag. p. 216. ubi vulgo: ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ Κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; ubi manifeste legendum est: ἢ δῆλα δὴ, ὅτι—Priscianus enim, l. vi. p. 74. ed. Ven. locum e versione Latina Ciceronis Protagoræ, quem adservavit cum duobus aliis, ita profert: 'Quid tu? unde tandem appares, o Socrates? an quidem dubium non est, quin ab Alcibiade?' v. Stephan. Cicer. Lexicon Græcolat. p. 130. Ita paullo post legendum est: τίς αὕτη; ἢ δῆλον, ὅτι Ἀσπασίαν λέγεις; Gottl.

δῆλα δὴ] Exempla hujus particulæ sic adhibitæ collegit Stallbaum. ad Plat. Phileb. §. 6. Sed ibidem confirmanti Stallb. male post secundam enuntiationem signum interrogandi poni, si hoc ita confirmat, ut omnino omnem interrogationem ab ea abesse judicet, equidem non assentior; manet enim animus interrogantis, licet priorem interrogationem retractat et corrigit, tamen etiamnum quasi suspensus ac dubius, confirmationemque ab eo, ad quem directa oratio est, expectat. Loers.

παιδεύσεως καὶ φιλοσ.] ἡ παίδευσις et φιλοσοφία totum circuitum cognitionum complectebantur, quibus qui esset instructus, idoneus ac juste institutus ad rempublicam obeundam putaretur. Hinc fit, ut toties ea verba conjuncta reperiantur, veluti de Rep. 498. B. μειράκια (δεῖ) μὲν ὄντα καὶ παῖδας μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν μεταχειρίζεσθαι. Isocrat. Panath. p. 544. οὗτοι τοσοῦτον ἀπολελειμένοι τῆς κοινῆς παιδείας καὶ φιλοσοφίας εἰσὶν, ὥστ' οὐδὲ γράμματα μανθάνουσιν. Ibid. αἱ φιλοσοφίαι καὶ παιδεῖαι τῶν ἄλλων. ubi vid. Morus. Lucian. de Saltat. p. 120. v. 30. ἀνὴρ εἴ τις ὢν, καὶ ταῦτα παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκώς. Loers.

ὦ θαυμάσιε] Frequenter hæc adlocutio in dialogis occurrit, et in utramque partem sumitur; h. l. εἰρωνικῶς, ut loqui solet Socrates cum ejusmodi hominibus, Menexeno similibus; quasi dicat: *o inepte!* Occurrit crebro ita; v. c. Phædon. c. 66. Item ὦ φίλε, μακάριε, βέλτιστε, ὦ 'γαθὲ, et δαιμόνιε, ex Hom. Il. B. 195. Interdum habent hæ voces increpationem satis acerbam: v. c. Jupiter

ἄρχειν, προθυμήσομαι· εἰ δὲ μή, οὔ. νῦν μέντοι ἀφικόμην πρὸς τὸ βουλευτήριον πυθόμενος ὅτι ἡ βουλὴ μέλλει[j] *αἱρεῖσθαι ὅς τις ἐρεῖ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι· ταφὰς γὰρ οἶσθ' ὅτι μέλλουσι ποιεῖν.*[k]

apud Lucian. t. ii. p. 644. Junonem adloquitur, *ὦ μακαρία*, i.e. *inepta*. Gottl.

συμβουλεύῃ] Ita Ald. sed Bas. 1. 2. *συμβουλεύει*, more Atticorum. v. Schol. ad Aristoph. Plut. 40. et 456. ubi vid. Hemsterh. Gottl.

συμβουλεύῃ] Quam lenissima mutatione converti posset in *συμβουλεύῃς*, quod vulgaris usus dicendi requirit; sed non est necesse. Loers.

ὅτι ἡ βουλὴ] Ita paullo post: *ἦ οἴει οἷός τ' εἶναι, αὐτὸς εἰπεῖν, εἰ δέοι, καὶ ἕλοιτό σε ἡ βουλή.*—Sic et Aristid. t. ii. p. 85. Jebb. *ὅσοι—ὑπὸ τῆς βουλῆς αἱρεθέντες—τοὺς ἐπιταφίους διεξέρχονται.* Sed mox noster: *ὅτι μέλλοιεν Ἀθηναῖοι αἱρεῖσθαι τὸν ἐροῦντα.* Thucydides, qui hunc morem diligenter describit, ii. 34. hunc oratorem a civitate delectum esse, sine repugnantia cum hoc loco, dicit. v. Petit. Legg. Att. p. 595. 602. ed. Wess. Polluc. viii. 136. Cic. de Legg. ii. 25. 26. Ita Demosthenes Epitaph. t. ii. p. 1388. R. *ἔδοξε τῇ πόλει δημοσίᾳ θάπτειν, καὶ προσέταξεν τὸν τῷ νόμῳ προσθέντα ἐμοὶ λόγον·* et rursus: p. 1389. *πόλις αἱρεῖται τὸν ἐροῦντα ἐπὶ ταῖς δημοσίαις ταφαῖς.* Lys. Epit. pr. p. 50. Gottl.

ὅτι—μέλλει] Non hæsitandum in illo indicativo *μέλλει* post tempus historicum *πυθόμενος*; nihil enim frequentius. Quidam grammatici hac super re eam statuunt legem: '*ὅτι*, et, quod idem est, *ὡς* post præterita verborum declarandi, ac similium cum indic. præs. construi potest tum, si enuntiatio, quam significat verbum, quod pendet a particula *ὅτι*, non subjectivam, quam dicunt, loquentis continet sententiam:' quam quidem legem stricte secutus esse videtur Herodot. v. 97. *Ἐπελθὼν δὲ ἐπὶ τὸν δῆμον ὁ Ἀρισταγόρης ταῦτα ἔλεγε τὰ καὶ ἐν τῇ Σπάρτῃ,—ὡς οὔτε ἀσπίδα οὔτε δόρυ νομίζουσι, εὐπετέες τε χειρωθῆναι εἴησαν· ταῦτά τε δὴ ἔλεγε, καὶ πρὸς τοῖσι τάδε, ὡς οἱ Μιλήσιοι τῶν Ἀθηναίων εἰσὶ ἄποικοι, καὶ οἰκός σφεας εἴη ῥύεσθαι δυναμένους μέγα.* Qui rem subtilius tractare student, addunt: '*ὅτι* post temp. hist. tum præcipue cum præs. ind. construitur, si notio verbi ab *ὅτι* pendentis adhuc durat.' Sed multa etiam ejus generis exempla explicari debent ex nota illa Græcorum licentia in eadem sententia ex hoc tempore in illud transeundi. (Vid. Herm. ad Vig. p. 901. et Matth. Gr. Gr. p. 710.) Hinc Schæfero non assentior, qui (vid. Meletem. Crit. p. 102.) in loco Xenoph. Anab. vii. 3. 13. *καὶ ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταὐτὰ, ὅτι παντὸς ἄξια λέγει*, scribi velit *λέγοι*: neque magis probaverim, quod de Plat. Rep. p. 420. C. *ὥσπερουν ἂν, εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας προσελθὼν ἄν τις ἔψεγε, λέγων, ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν· οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ, κάλλιστον ὄν, οὐκ ὀστρείῳ ἐναληλιμένοι εἶεν, ἀλλὰ μέλανι*, idem Schæferus suspicatur, pro *προστίθεμεν*, scribendum esse *προστιθεῖμεν*. Sed hæc obiter. Loers.

ἐρεῖ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι] Ita Thucyd. ii. 34. *ἐὰν δὲ κρύψωσι γῇ, ἀνὴρ ᾑρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως—λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα, super humatis, sepultis.* Qua in re reliqui oratores *τῷ ἐπὶ* utuntur. Demosth. Epitaph. l. c. *τὸν νομιζόμενον λόγον εἰπεῖν ἐπ' αὐτοῖς.* It. *τὸν ἐροῦντα ἐπὶ ταῖς—ταφαῖς.* Lys. Epit. p. 51. *πρὸς τοὺς πρότερον ἐπ' αὐτοῖς εἰρηκότας*: paullo ante: *ἐπὶ τῷ τάφῳ λόγῳ δηλῶσαι*, Dionys. in *Τέχνῃ* c. 6. p. 258. *λόγος ἐπιτάφιος, ὁ ἐπὶ τοῖς ἐν πολέμῳ πεσοῦσι.* Gottl.

ποιεῖν] Proprie dicendum erat, ni fallor, *ποιεῖσθαι*. Thucyd. enim ii. 34. *οἱ Ἀθηναῖοι ταφὰς ἐποιήσαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων.* Quod idem est ac: *δημοσίᾳ ἔθαψαν.* Pro *θάπτειν* itaque *περιφραστικῶς, ταφὴν ποιεῖσθαι*, non *ποιεῖν*, dicendum esse, tralatitium est. Ita in reliquis, veluti *σπουδὴν ποιεῖσθαι* etc. Kusterus tamen de V. M. p. m. 40. credit, in loco Thucydidis laudato, *ἐποίησεν*, adhiberi potuisse; loco Homeri Od. E. 251. in auxilium vocato, qui Ulyssem facit construentem sibi navem, et promiscue *τῷ ποιεῖν* et *ποιεῖσθαι* utitur. Sed hoc exemplum nihil probare videtur. Versatur enim Kusterus in ea opinione, *ταφὴν* significare *sepulcrum*, sed confudit *ταφὴν, sepulturam*, cum *τάφῳ, sepulcro*: quanquam *τάφος* pro *ταφῇ* sumitur apud Hom. Il. Ψ. v. 619. ut observat Eustath. p. 1319. Si *τάφος* jungitur *τῷ ποιεῖν*; ita rectissime dicitur,

ΣΩ. Πάνυ γε. ἀλλὰ τίνα εἵλοντο;

ΜΕΝ. Οὐδένα, ἀλλὰ ἀνεβάλοντο[l] εἰς[m] τὴν αὔριον. οἶμαι μέντοι Ἀρχῖνον ἢ Δίωνα αἱρεθήσεσθαι.[n]

§. 2. ΣΩ. Καὶ μήν, ὦ Μενέξενε, πολλαχῇ[o] κινδυνεύει καλὸν εἶναι τὸ ἐν πολέμῳ ἀποθνήσκειν. καὶ γὰρ ταφῆς

μέλλοι.—[k] ποιήσειν Γ.—[l] ἀνεβάλλοντο ΞFrw et corr Γ.—[m] ἐς Φ.—[n] ἐρεθίσεσθαι Γ.—[o] πολλαχῇ ΓΘΞΣΦΒCrw : πολλαχοῦ *ς.—[p] καλῆς ταφῆς Φ.—[q] λέγοντος Θ.—

ut Thucyd. ipse ii. 33. loquitur : *αὐτοῦ τάφον ἐποίησαν*, qui locus fugiebat virum doctissimum. Pro sua sententia potius hæc e Menexeno verba potuisset excitare; quæ legibus tamen Kusteri propositis contraria sunt, ut alia. Gottl.

ταφὰς—ποιεῖν] Differt vulgo inter *ταφὰς ποιεῖν* et *ποιεῖσθαι*; *Ταφὰς ποιεῖν* est *auctorem esse*, *curare*, ut funera fiant; contra *τ. ποιεῖσθαι* est *funera facere*. Hinc Gottl. ad h. l. et post eum Stallbaum. ad Phileb. §. 129. putantes, hoc loco verbo *ποιεῖν* significationem illam *auctorem esse*, *curare* subesse minime posse, eundem sic exponendum censuerunt, ut more insolito *ποιεῖν* pro *ποιεῖσθαι* positum intelligerent. Quam quidem vim verbi *ποιεῖν*, vel potius quam commutationem verb. *ποιεῖν* et *ποιεῖσθαι* vindicari quidem posse ex Græci sermonis natura, non equidem inficiabor. Enimvero si dicitur *κραυγὴν ποιεῖν clamorem facere:* Xenoph. Anab. ii. 2. 27. *κραυγὴν πολλὴν ἐποίουν καλοῦντες ἀλλήλους*. Cyrop. iii. 1. 4. *εὐθὺς κραυγὴν ἐποίουν*, quod Fischer. nimis anxie, quam supra memoravimus regulam secutus, mutaverat in *ἐποιοῦντο*, nuper vero Poppo recte restituit; si dicitur *εἰρήνην ποιεῖν* Aristoph. Pac. 1199. et *σπονδὰς* Aristoph. ibid. v. 212. et Xenoph. Cyrop. ii. 3. 1. *τέλος δὲ τὰς τρίτας σπονδὰς ποιήσαντες καὶ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τἀγαθὰ τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον*; ubi velim editor Francoviadrinus germanam et omnium libb. scripturam expulsa præpropera Fischeri novatione *ποιησάμενοι*, ut iii. 1. 4. in textum restituisset; si *παῖδας ποιεῖν* pro *ποιεῖσθαι* v. Plutarch. Pyrrh. p. 402. quidni etiam dicatur *ταφὰς ποιεῖν* pro *ποιεῖσθαι*? Sed nostro in loco, quod viros illos doctos, Gottl. et Stallb. fugisse videtur, *ποιεῖν* propriam suam habet vim atque significatum, ac nihil aliud est, quam *auctorem esse*, *curare*; nam qui *μέλλουσι τ. ποιεῖν* sunt ipsa *ἡ βουλή*, facta ex more solemni, utpote in collectivo, a numero sing. in pluralem transitione, ut ex iis, quæ statim subsequuntur, *ἀλλὰ τίνα εἵλοντο* et *ἀλλ' ἀνεβάλοντο εἰς τὴν αὔριον* satis superque patet. Loers.

Ἀρχῖνον] Mentionem horum oratorum et facit Dionysius; de admir. vi dicendi in Dem. p. 1027. sed paullo aliter. Auctor est enim, Platonem imitatum esse Thucydidem, vel, ut ipse dicit, Archinum et Dionem: quod vero non profitetur. Plutarch. in x. Orat. Vitis t. ix. p. 309. ejus meminit, ubi legitur *Ἀρχίνοον*, quod emendavit Taylor. v. vi. Orat. p. 271. sed male; nam in his verbis triplex forma usitata est, *Ἀρχίνοος,—ους* et—*νος*; ut docuit Ruhnken. Hist. Crit. Orat. t. viii. p. 127. Reisk. De hoc Archino cf. Vales. ad Harpocr. p. 101. et quos laudat. Ex Archini Epitaphio multa Panegyrico suo intulit Isocrates, ut auctor est Photius, cod. cclx. p. 794. Dionem tamen prætermissum video a Ruhnkenio, et Fabricio in B. G. t. iii. in Elencho brevi Rhet. Gr. p. 482. De Archino, v. Tayl. Lect. Lys. t. vi. p. 236. Gottl.

§. 2. *καὶ μὴν—πολλαχοῦ*] Excerpsit hunc locum Stob. S. xlviii. p. 351. usque ad verba *παρεσκευασμένων*. Gottl.

πολλαχῇ] Lectio vulgata, quæ est *πολλαχοῦ*, ferri minime potest. Hinc nos scripturam, quam Bastium Creuzerus ad Plotin. p. 520. in codice aliquo repperisse testatur, recepimus *πολλαχῇ*, quod est *multis de causis*, longe aptissimam eam ad loci sensum, quum in iis, quæ statim sequuntur, causæ illæ enumerentur. Bekk. quoque habet *πολλαχῇ*. Inesse autem eam vim, quamvis lexica tacent, idoneis ex ipso Platone argumentis firmatur. Infra p. 237. C. *Ἔστι δὲ ἀξία ἡ χώρα καὶ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι, οὐ μόνον ὑφ' ἡμῶν, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, πρῶτον δὲ καὶ μέγιστον, ὅτι κ. τ. λ.* Conv. p. 178. A. *ὅτι μέγας θεὸς εἴη ὁ Ἔρως καὶ θαυμαστὸς ἐν ἀνθρώποις τε καὶ θεοῖς πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, οὐχ ἥκιστα δὲ κατὰ τὴν γένεσιν.* Loers.

καλῆς[p] τε καὶ μεγαλοπρεποῦς τυγχάνει, καὶ ἐὰν πένης τις ὢν τελευτήσῃ, καὶ ἐπαίνου αὖ ἔτυχε, καὶ ἐὰν φαῦλος ᾖ, ὑπ' ἀνδρῶν σοφῶν τε καὶ οὐκ εἰκῇ ἐπαινούντων ἀλλὰ ἐκ πολλοῦ χρόνου λόγους παρεσκευασμένων, οἳ οὕτω καλῶς ἐπαινοῦσιν ὥστε καὶ τὰ προσόντα καὶ τὰ μὴ περὶ ἑκάστου λέγοντες,[q] κάλλιστά πως τοῖς ὀνόμασι ποικίλλοντες, γοη- II. 235.
τεύουσιν ἡμῶν τὰς ψυχάς, καὶ τὴν πόλιν ἐγκωμιάζοντες κατὰ πάντας τρόπους[r] καὶ τοὺς[s] τετελευτηκότας ἐν τῷ πολέμῳ καὶ τοὺς προγόνους ἡμῶν ἅπαντας[t] τοὺς ἔμπροσθεν καὶ αὐτοὺς ἡμᾶς τοὺς ἔτι ζῶντας ἐπαινοῦντες,[u] ὥστ'

[r] πάντὰς τοὺς τρόπους Ξ.—[s] καὶ τοὺς om Σ.—[t] πάντας Σ.—[u] ἐπαινοῦντας Θ.—

καὶ ἐὰν] *Etiam tum si*, de qua re disputavit Herman. ad Vig. p. 832. quam quidem Herm. disputationem de diversa significatione part. καὶ εἰ et εἰ καὶ qui perlegerit, profecto non faciet cum Gottl. qui contra Davis. qui ad Cic. Legg. ii. 25. pro nostro loco lectionem εἰ καὶ proposuit, disputans, idem εἰ καὶ confirmat esse quod καὶ εἰ. Sed Heind. quoque ad Gorg. p. 509. A. καὶ εἰ poni dicit pro εἰ καί. Quod si sic intelligi voluit, ut nonnunquam καὶ εἰ ponatur, quo l. etiam εἰ καὶ ferri possit, propria sua vi atque significatione retenta, facile assentior; sed eadem utrumque potestate promiscue poni, non probaverim. Quod vero ad exemplum attinet, ad confirmandam suam opinionem ad Gorg. ex Conv. p. 185. E. ab eo excitatum: ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς ἅπαξ ἢ δὶς, καὶ εἰ πανὺ ἰσχυρά ἐστι, παύσεται (ἡ λύγξ) vehementer errat vir summus, ibi putans καὶ εἰ positum esse pro εἰ καὶ, vel εἰ καὶ etiam locum habere posse. Nam si εἰ καὶ poneretur, medicus ille significaret, singultum vere esse vehementem et sensus foret is: quod si feceris semel aut bis, singultus tuus, quamvis est vehementior (i. e. qui vehementior est) cessabit; contra καὶ εἰ hanc sententiam præbet: quod si feceris semel aut bis, singultus etiam si sit vehementior, cessabit, quæ una Platonis sententia esse potest. Loers.

φαῦλος ᾖ] φαῦλον non μοχθηρὸν semper esse, præclare docuit Ruhnken. ad Tim. p. 191. Plato crebro utitur h. v. Zenob. Cent. v. 28. εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν. v. Suid. in Οὐκ ἐπαινεθείης. Εἰώθεσαν γὰρ τὸν ἐν τοῖς περιδείπνοις τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν. qui locus potest corrigi ex altero: ἐν τοῖς π. τὸν τελευτήσ. Davis. ad Cic. Legg. ii. 25. malit legi: εἰ καὶ φ. ᾖ. quod non necessarium putem. Est enim εἰ καὶ idem quod καὶ ἐὰν, ut est apud nostrum in fine orat. καὶ ἐὰν μὴ ἡμεῖς παρακελευώμεθα; vel εἰ καὶ verti potest *etsi, quamvis*; veluti apud Xenoph. Mem. iv. 1. ὥστε τῷ σκοπουμένῳ τοῦτο, καὶ εἰ μετρίως αἰσθανομένῳ, φανερὸν εἶναι, ubi Ms. i. εἰ καὶ μετ. ubi v. Valken. et Morum ad Longin. p. 49. Addi potest e Plutarcho locus de Puer. Ed. p. 12. ἵνα καὶ εἰ δίδυμα τέκοιεν (sc. mulieres) διττὰς ἔχοιεν τὰς τῆς τροφῆς πηγάς—. Gottl.

οὕτω καλῶς ἐπαινοῦσιν] Pulcherrima εἰρωνεία, qua Socrates perstringit Sophistas et oratores, qui fucata venustate animos incautorum deliniebant. Ab oratione tali mendacia abesse debebant. Cic. Legg. ii. 25. 'apud quas (epulas) de mortui laude, cum quid veri erat, prædicatum: nam mentiri nefas habebatur.' Sed non tenuisse modum oratores, vel e Thucyd. apparet, ii. 35. qui eos μέτρον τηρεῖν difficile putat esse. Gottl.

ὀνόμασι] τὰ ὀνόματα est idem quod Latinis *lumina*, de quibus vid. Quint. Instit. Orat. ix. c. 1. et 2. Aristot. Rhet. iii. 2. 37. Eodem modo Isocr. τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι. Leors.

γοητεύουσιν] I. e. ἀπατῶσι. Jungitur γοητεία τῇ ἀπάτῃ apud Dionys. de Thuc. jud. p. 822. cf. Schol. Thuc. ii. 39. ad v. ἀπάταις—οἱ Λακεδαιμόνιοι – ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ γνώμης ἐκράτουν. Gottl.

ἔγωγε, ὦ Μενέξενε, γενναίως πάνυ διατίθεμαι ἐπαινούμενος ὑπ' αὐτῶν, καὶ[v] ἑκάστοτε ἕστηκα[w] ἀκροώμενος καὶ κηλούμενος, ἡγούμενος ἐν τῷ παραχρῆμα μείζων καὶ γενναιότερος καὶ καλλίων γεγονέναι. καὶ οἷα δὴ τὰ πολλὰ ἀεὶ μετ' ἐμοῦ ξένοι τινὲς ἕπονται καὶ ξυνακροῶνται, πρὸς οὓς ἐγὼ σεμνότερος ἐν τῷ παραχρῆμα γίγνομαι· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ταὐτὰ ταῦτα δοκοῦσί μοι[x] πάσχειν καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὴν ἄλλην πόλιν, θαυμασιωτέραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι
II. iii. 379. εἶναι ἢ πρότερον, ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἀναπειθόμενοι. καί μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει ἡμέρας πλείω[y] ἢ τρεῖς· οὕτως[z] ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα, ὥστε μόγις τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἀναμιμνήσκομαι ἐμαυτοῦ καὶ αἰσθάνομαι οὗ γῆς εἰμί, τέως δὲ οἶμαι μόνον οὐκ ἐν μακάρων νήσοις οἰκεῖν· οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοί εἰσιν.

[v] *καί γ'* Σ.—[w] *ἐξέστηκα* Σ.—[x] *μοι* om Φ.—[y] *πλείους* corr ΣΦ.—[z] *οὗτος* F.—[a] *παί-*

ἀκροώμενος] Pro *ἀκροώμ.* Valck. in Eleg. Callimach. p. 244. conjecit *αἰωρούμενος*, acute sane pro more suo, sed nihil vulgata sanius. Loers.

γενναιότερος καὶ καλλίων] Hoc, et quod sequitur, haud dubie est, quod Plutarch. in Pericl. t. i. p. 638. dicit, principium Menexeni jocose esse scriptum. Gottl.

οἷα δὴ τὰ πολλὰ] Est idem quod *ὡς τὰ πολλὰ*, *plerumque*. Exempla quidem non sunt in promptu; sed tamen eo, quod Græci sæpius *οἷος* et *ὡς* indifferenter utuntur, (vid. Vig. p. 120.) satis firmatur. Loers.

μετ' ἐμοῦ—ἕπονται] Hæc *τοῦ ἕπεσθαι* paullo insolentior structura, cum præpositione *μετὰ*, occurrit etiam in Aristoph. Plut. 824. *Ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον*— quam ut exemplo muniret Schol. locum e Menexeno, in fin. *ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ*, laudavit. Poterat et hoc, quem tractamus, commodius uti; quem vero non prætermisit Hemsterh. Addatur Thucyd. vii. 57. *Μετὰ 'Αθηναίων 'Ιώνων ἠκολούθουν*; ubi vid. Duker. Gottl.

παραμένει] H. e. *tam vehementer hic sermo aurem personat*, et quasi *οἰκέει ἐν ὦσὶν* plures dies, ut Herodotus loquitur vii. 39. Gottl.

ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς] In hac loquendi ratione ea fere lex obtinet, ut aut *πλέον* num. sing. dicatur, ita tamen ut fere semper ante subst. locum teneat, ut v. c. Meno. p. 91. D. *πλέον ἢ τετταράκοντα ἔτη*; rarius post subst. ut Conviv. p. 175. E. *ἐν μάρτυσι τῶν 'Ελλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις*; aut ut numerale *πλείων* et genus et numerum et casum subst. accipiat, ut Legg. 775. A. *φίλους μὲν χρὴ καὶ φίλας μὴ πλείους πέντε ἑκατέρων συγκαλεῖν*. Hinc nescio, an nostro l. scribendum sit aut *πλέον* aut quod in hac quidem conjunctione frequentius, *πλείους*. Loers.

ἔναυλος ὁ λόγος] Attingit h. l. Timæus Lex. p. 73. et explicat, *ἔνηχον*, ad quem v. Ruhnk. Vox ipsa est ex Homero petita, Il. Φ. 289.—*ὡς παῖδα συφορβὸν, Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα.* Ubi Schol. Lips. *χείμαρρος ποταμὸς, διὰ στενοῦ ῥέων*, et Eustath. qui hunc locum Platonis ante oculos habuisse videtur, p. 1236. ed. Rom. *οἱ μεθ' Ὅμηρον ἔναυλόν φασι, καὶ τὸν ἔνδον τῆς αὐλῆς. Ὅθεν καὶ λόγος ἔναυλος ἀκοῇ, ὁ ἔτι ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς. Αὐτὸ δὲ ἴσως καὶ παρὰ τὸν μουσικὸν αὐλὸν ἐῤῥέθη, ἵνα ᾖ λόγος ἔναυλος, ἔτι καταυλῶν τὴν ἀκοήν.* Gottl.

δεξιοί εἰσιν] H. e. *νοῦν ἔχοντες*. Arist. Nub. 832. *ἄνδρας δεξιοὺς καὶ νοῦν ἔχοντας*. Gottl.

§. 3. ΜΕΝ. Ἀεὶ σὺ προσπαίζεις,[a] ὦ Σώκρατες, τοὺς ῥήτορας. νῦν μέντοι οἶμαι ἐγὼ[b] τὸν αἱρεθέντα οὐ πάνυ εὐπορήσειν·[c] ἐξ ὑπογυίου[d] γὰρ παντάπασιν ἡ αἵρεσις γέγονεν, ὥστε ἴσως ἀναγκασθήσεται ὁ λέγων ὥς περ αὐτοσχεδιάζειν.[e]

ΣΩ. Πόθεν, ὦ 'γαθέ; εἰσὶν ἑκάστοις τούτων λόγοι[f] παρεσκευασμένοι, καὶ ἅμα οὐδὲ αὐτοσχεδιάζειν τά γε τοιαῦτα χαλεπόν. εἰ μὲν γὰρ δέοι Ἀθηναίους[g] ἐν Πελοποννησίοις[h] εὖ λέγειν ἢ Πελοποννησίους ἐν Ἀθηναίοις, ἀγαθοῦ ἂν ῥήτορος δέοι τοῦ πείσοντος[i] καὶ εὐδοκιμήσοντος· ὅταν[k] δέ τις ἐν τούτοις ἀγωνίζηται[l] οὕς περ καὶ ἐπαινεῖ, οὐδὲν μέγα δοκεῖν[m] εὖ λέγειν.

ζεις Γ.—[b] ἐγὼ οἶμαι Φ.—[c] ἀπορήσειν Ε.—[d] ὑπογύου ΓΘΞΣBCFr et pr Φ, ὑπογίου w.—[e] αὐτῶ σχεδιάζειν F.—[f] τούτων τῶν λόγων Φ.—[g] ἀθηναίοις Σ.—[h] πελοποννήσοις Θ, πελοπονησίοις F.—[i] δέοιτο πείσοντος Σ.—[k] ὅτι Ε.—[l] ἀγωνίζεται Ε.—[m] δο-

δεξιὸς] Latini eadem potestate dicunt *dexter*. Liv. viii. 36. LOERS.

§. 3. ἀεὶ—προσπαίζεις] Veluti in Gorgia. Cic. de Or. i. 11.—'diligentius legi Gorgiam; quo in libro in hoc maxime admirabar Platonem, quod mihi in oratoribus irridendis ipse esse orator summus videbatur.' Aristides t. ii. Orat. Plat. ii. p. 135. huc respexit: *συγχαίρω τῆς λέξεως αὐτῷ* (sc. Πλάτωνι) *κἄν με προσπαίζων οὑτωσὶ πείθῃ, μὴ πάνυ τούτου φροντίζειν, οὐ πάνυ πείσομαι, ἀλλ' εἴσομαι σφόδρα σπουδάζοντα, καὶ—μάλιστα, ἡνίκα ὡς παίζων λέγῃ.* GOTTL.

προσπαίζεις] *προσπαίζειν* etiam cum dat. construitur, Euthyd. p. 285. A. *Ἐγὼ οὖν, ἐπειδή μοι ἐδόκουν ἀγριωτέρως πρὸς ἀλλήλους ἔχειν, προσέπαιζόν τε τῷ Κτησίππῳ καὶ εἶπον*, cfr. Lobeck. ad Phrynich. p. 463. LOERS.

αὐτοσχεδιάζειν] I. e. *temere de aliqua re loqui*, v. c. in Euthyphr. 5. et 20. ubi jungitur *τῷ καινοτομεῖν*. Aliter *αὐτοσχεδιάζουσιν* imperatores, qui, expertes scientiæ rei militaris, hoc munus capessunt. Xen. Mem. iii. 5. Tali ingenio præditum fuisse Themistoclem, Thucydides dicit: *κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο.* i. 138. h. e. interprete Nepote: c. 1. 'celeriterque, quæ opus erant, reperiebat.'—cf. Schwebel. ad Onosandr. p. 8. et Staveren. V. C. ad l. c. GOTTL.

λόγοι παρεσκευασμένοι] Videtur petere Gorgiam, qui locos communes habuit paratos; singularum enim rerum laudes vituperationesque conscripsit. vid. Cic. in Bruto 12. Idem Cicero ex Aristotele refert, Antiphontem similia quædam habuisse conscripta. Ita Socrates apud Xenoph. Mem. iv. 2. Euthydemum carpit: *δοκεῖ δέ μοι καλὸν προοίμιον τῶν δημιγοριῶν παρασκευάσασθαι.* Fecerunt tamen hoc optimi oratores, veluti Demosthenes ac Cicero, quorum illius *προοίμια*, ut et hujus sunt nota. vid. l. xvi. Epp. ad Att. 6. 'De gloria librum ad te misi: at in eo proœmium id est, quod in Academico tertio (f. leg. *Academicorum*). Id evenit ob eam rem, quod habeo volumen proœmiorum. Ex eo eligere soleo, cum aliquod *σύγγραμμα* institui.' Lucianus quoque t. ii. 657. Jovi suo tale proœmium affinxit, quo in concilio Deorum uteretur: *ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἁπάντων τῶν λόγων, ὃ παρεσκευασάμην—.* GOTTL.

οὐδὲ—χαλεπὸν] Laudavit hunc locum Aristot. Rhet. iii. 14. p. 269. *ὃ γὰρ λέγει Σωκράτης ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ ἀληθὲς, ὅτι οὐ χαλεπὸν Ἀθηναίους ἐν Ἀθηναίοις ἐπαινεῖν, ἀλλὰ ἐν Λακεδαιμονίοις.* Item l. i. 9. p. 82. *ὥσπερ ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, οὐ χαλεπὸν Ἀθηναίους ἐν Ἀθηναίοις ἐπαινεῖν.* GOTTL.

ὅταν—ἀγωνίζηται] Hunc locum excerpsit Stobæus, usque ad verba: *εὖ λέγειν.* GOTTL.

ἀγωνίζηται] Dicitur de oratoribus ad populum dicentibus. Euthyd. p. 305.

ΜΕΝ. Οὐκ οἴει, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέντοι μὰ Δία.

II. iii. 380. ΜΕΝ. Ἦ οἴει[n] οἷός τ' ἂν[o] εἶναι αὐτὸς[p] εἰπεῖν, εἰ δέοι καὶ ἕλοιτό σε ἡ βουλή;

ΣΩ. Καὶ ἐμοὶ μέν γε, ὦ Μενέξενε, οὐδὲν θαυμαστὸν οἵῳ τ' εἶναι εἰπεῖν, ᾧ τυγχάνει διδάσκαλος οὖσα οὐ πάνυ φαύλη περὶ ῥητορικῆς, ἀλλ' ἥ περ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς πεποίηκε[q] ῥήτορας, ἕνα δὲ καὶ[r] διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων,[s] Περικλέα τὸν Ξανθίππου.

κεῖν ΓΘΣΦBCrw.—[n] εἴη F.—[o] ἂν οἷός τ' Σ.—[p] αὐτὸν Θ.—[q] πεποίηκε ΓΘΣΦBCrw: ἐποίησε *ς.—[r] καὶ om EF.—[s] τῶν Ἑλλήνων om Φ.—[t] κόνον EF, κῶνόν corr Σ.—

C. πότερον τῶν ἀγωνίσασθαι δεινῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ῥήτωρ τις κ. τ. λ. Xenoph. Memor. iii. 7. 4. οὐ ταὐτόν ἐστιν, ἰδίᾳ τε διαλέγεσθαι, καὶ ἐν τῷ πλήθει ἀγωνίζεσθαι. Res ipsa dicitur ἀγώνισμα. Hesych. Ἀγωνισμάτων, ὀχλικῶν ἐπιδειξέων. Cfr. de h. v. Duker. ad Thucyd. vii. 86. Loers.

δοκεῖ] Priores libri impressi omnes habent δοκεῖ, cujus in locum Bekk. recepit δοκεῖν, quod etiam est apud Stobæum. Loers.

καὶ ἐμοὶ μέν γε] Hunc locum laudavit Schol. Aristidis t. ii. p. 131. usque ad verba Ἀσπασίαν λέγεις. Gottl.

διδάσκαλος—περὶ ῥητορικῆς] Schol. ita: διδ. οὖσα οὐ πάνυ φαυλῶς (leg. φαύλως) περὶ ῥητορικήν. Accusativus περὶ ῥητορικὴν præferendus videtur vulgatæ. Omnes tamen editt. vett. genitivum habent, qui eodem sensu etiam locum habet, ut exemplis docuit Abresch. Auctar. Dil. Thuc. p. 388. Alias sine præpositione dicitur: v. c. διδάσκαλος τῶν μουσικῶν. Plut. Pericl. c. 4. p. 593. Aristid. t. ii. p. 131. respiciens ad hunc locum: Τὴν Ἀσπασίαν, ὡς διδάσκαλον θαυμαστὴν ῥητορικῆς. Noster ipse paullo post: διδάσκαλοι, ὁ μὲν μουσικῆς, ἡ δὲ ῥητορικῆς. Gottl.

ῥητορικῆς] Schol. habet ῥητορικήν, quod ferri posset, imo usu frequentius est. Sed nostra scriptura germana est; indifferenter enim fere in hujuscemodi rationibus usurpari solet περί τινος et περί τι. Sic v. c. Euthyphr. p. 3. B. καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα, contra p. 5. A. καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων, quod exemplum opportune excitavit Heind. ad Phædo. p. 66. D. ubi sententiam καὶ ἐκ τούτου ἀσχολίαν ἄγομεν φιλοσοφίας πέρι διὰ πάντα ταῦτα contra Salvinium defendit, qui corrigi volebat φιλοσοφίαν πέρι. Præcipue vero promiscuus iste usus obtinere solet in constructione cum adject. Sic v. c. dicitur φρόνιμος περί τινος, vid. Sturz. Lex. Xenoph. Cratyl. p. 424. C. οἱ δεινοὶ περὶ τούτων. Loers.

ἀλλ' ἥπερ—ἀγαθοὺς] Schol. vitiose habet: οὐκ ἄλλη τις, ἀλλ' ἥπερ πολλοὺς κἀγαθούς. Gottl. hærebat in καὶ ἄλλ. quia non alterum καὶ ei respondeat; sine justa causa, nam frequentissime reperitur καὶ—δέ; exempla certatim excitarunt Boekh. in Mino. p. 86. Heind. ad Cratyl. p. 406. B. Matth. Gr. Gr. §. 607. Herm. ad Vig. p. 836. Schæf. ad Dion. Hal. de Comp. v. p. 193. Stallb. ad ad Phileb. p. 17. D. qui quidem posterior docte de hoc usu addit, 'verum enim vero ubicunque particulam τε vel καὶ subsequitur δὲ in altera orationis parte inesse debet aliqua *adversandi* sive *augendi* significatio, quoniam δὲ vim disjunctivam, quæ ei propria est, nunquam (?) potest amittere.' Loers.

ἐποίησε] Bekk. ex vulgari de perfecto lege gramm. mutavit in πεποίηκε, paulo audacior mutatio, vel tum si codd. auctoritate firmetur, cum in tam multis apud Platonem aliosque scriptt. locis aor. perfecti locum obtineat. Sed ea de re vid. Buttm. Gr. Gr. p. 314. not. 1. Matth. Gr. Gr. §. 498. §. 500. Verba τὸν Περικλέα διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων Aristid. p. 131. ex h. l. repetiit. Ceterum eandem Pericli Plato laudem tribuit in Phædro p. 269. E. κινδυνεύει εἰκότως ὁ Περικλῆς πάντων τελεώτατος εἰς τὴν ῥητορικὴν γενέσθαι. Quem locum adi, si serio Socratem cupis disputantem audire, cujus potissimum disciplina atque institutis

ΜΕΝ. Τίς αὕτη; ἢ δῆλον ὅτι Ἀσπασίαν λέγεις;

ΣΩ. Λέγω γάρ, καὶ Κόννον[t] γε τὸν Μητροβίου· οὗτοι γάρ μοι δύο εἰσὶ διδάσκαλοι, ὁ[u] μὲν μουσικῆς, ἡ[v] δὲ ῥητο- II. 236.
ρικῆς. οὕτω μὲν οὖν τρεφόμενον ἄνδρα οὐδὲν θαυμαστὸν δεινὸν[w] εἶναι λέγειν. ἀλλὰ καὶ ὅς τις ἐμοῦ κάκιον ἐπαιδεύθη, μουσικὴν μὲν ὑπὸ Λάμπρου[x] παιδευθείς, ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου, ὅμως κἂν οὗτος οἷός τ'[y] εἴη Ἀθηναίους γε ἐν[z] Ἀθηναίοις ἐπαινῶν εὐδοκιμεῖν.

[u] ἡ (ὁ superscr.) Γ.—[v] ἡ (ὁ superscr.) ΓF, ὁ ΕΦ.—[w] δεινὸν om F.—[x] λαμπου w.—[y] τε ΓΘΣΦBCFw, om r.—

Pericles usus tantam sit artis dicendi laudem consecutus, cfr. etiam Cic. Orat. 4. Loers.

ἢ δηλονότι] For. ἢ δῆλον ὅτι. Vide quod annotatum est in principio hujus dialogi, in hæc verba, ἢ δηλαδή. Legitur alioqui et ἢ, non ἤ, ante δῆλον ὅτι, cum alibi, tum p. 222. circa finem. Steph.

ἢ δῆλον ὅτι] Ita recepi pro vulgata: ἢ δηλονότι. Scholiastes Aristid. hunc locum habet, ut emendavimus. Gottl.

Ἀσπασίαν] Hujus elegantissimæ feminæ, quæ Periclem et Socratem erudiisse dicitur, meminit Xenophon Mem. ii. 6. Max. Tyr. xxiv. p. 461. et xxxviii. p. 225. Harpocr. p. 79. τὸν Σωκράτην παρ' αὐτῆς φησι μαθεῖν τὰ πολιτικά. cf. Aristid. l. c. qui respexit ad h. l. item Plutarch. in Pericle p. 639. ἐν δὲ τῷ Μενεξένῳ τῷ Πλάτωνος—δόξαν εἶχε τὸ γύναιον ἐπὶ ῥητορικῇ πολλοῖς Ἀθηναίων ὁμιλεῖν—cf. p. 637. Ei non modo hæc oratio tribuitur, sed et plures aliæ. v. fin. Menexeni. Habuit et Socrates Diotimam amatoriæ magistram; cujus et mentionem facit Aristid. t. ii. p. 127. item Maximus Tyr. xxiv. p. 459. Ubi v. Interp. qui plura de ea. v. et Plutarch. Conviv. p. 1193. Gottl.

λέγω γὰρ] γὰρ in respons. affirmat; v. Hoogeven. xii. 1. 3. Eadem sententiæ conformatio Xen. Mem. iii. 5. 10. ἆρα λέγεις τὴν τῶν θεῶν κρίσιν—; λέγω γάρ, καὶ τὴν Ἐρεχθέως τε τροφήν. Loers.

Κόννον] Hujus insignis citharistæ meminit et Plato in Euthyd. p. 272. C. qui Socratem docuit Musicam. v. Max. Tyr. xxxviii. p. 225. qui Evenum, poetam, (v. Phædon. c. 5.) Ischomachum, agriculturæ peritum, et Theodorum, Geometram, Socratis facit præceptores. Laertius tamen auctor est, ii. 5. 3. Socratem Damoni in Musicis operam dedisse, qui et Periclis fuit magister. v. Plat. Alcib. l. c. 14. Plut. Pericl. p. 594. Simulavit se esse musicum, sed Sophista fuit, ejectus urbe ὡς φιλοτύραννος et μεγαλοπράγμων per ostracismum. Ejus laudabiliter meminit Nepos Epam. 2. Gottl.

Κόννον] Schleiermach. scrupulum in h. l. vidit, quo suspicio νοθείας dialogicæ hujus libri partis augeatur. 'Quid magistro citharæ, dicit, negotii est cum rhetorica; nam citharista profecto non musicus ejus generis erat, ut rythmorum causa huc trahi posset.' Sed ut Connus non, quemadmodum Archytas et Aristoxenus (Quint. Instit. Orat. i. 10. Dion. Hal. de Comp. Verb. p. 154. ed. Schæf.) cum musica grammatices præcepta et artem recte pronuntiandi conjunxerit docueritque, de quo dubitari possit, ars citharizandi non sine generalibus musices præceptis (quæ quantæ utilitatis oratori futuro a veteribus habita sint, intelligitur ex Quint. Inst. Orat. i. 10.) addisci poterat, nec erat ea sine cantu. Loers.

Λάμπρου] Laudatur a Nepote, Epam. 2. Athenæo ii. 6. p. 44. Plut. de Musica t. ii. p. 1142. Plato tamen inferiorem Connо habere videtur. Vidit et hoc Magius ad Nepot. Epam. 2. hujus loci non immemor. Gottl.

Ἀντιφῶντος] Platonem non tam honorifice de Antiphonte sensisse, quam Thucydidem, ejus discipulum, non obscure ex h. l. intelligitur. Hic enim (l. viii. 68. p. 545.) eum summum oratorem laudat, ejusque eloquentiam in inventione rerum gravissimarum, ad persuadendum idonearum, et facultate eloquendi eas apte, ponit: κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος, καί, ἃ ἂν γνοίη, εἰπεῖν. Cæterum mirandum, cur Pseudo Plut in Oratt. vit. p. 309. et Photius,

§. 4. MEN. Καὶ τί ἂν ἔχοις εἰπεῖν, εἰ δέοι σε λέγειν;

ΣΩ. Αὐτὸς μὲν παρ' ἐμαυτοῦ ἴσως οὐδέν, Ἀσπασίας δὲ καὶ χθὲς ἠκροώμην περαινούσης[a] ἐπιτάφιον λόγον περὶ αὐτῶν τούτων. ἤκουσε γὰρ[b] ἅ περ σὺ λέγεις, ὅτι
II. iii. 381. μέλλοιεν Ἀθηναῖοι αἱρεῖσθαι τὸν ἐροῦντα· ἔπειτα τὰ μὲν ἐκ τοῦ παραχρῆμά μοι[c] διῄει, οἷα δέοι λέγειν, τὰ δὲ πρότερον ἐσκεμμένη, ὅτε μοι δοκεῖ[d] συνετίθη[e] τὸν ἐπιτάφιον λόγον ὃν Περικλῆς εἶπε, περιλείμματ' ἅττα[f] ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα.[g]

MEN. Ἦ καὶ μνημονεύσαις ἂν ἃ ἔλεγεν Ἀσπασία;[h]

ΣΩ. Εἰ μὴ ἀδικῶ γε· ἐμάνθανόν γέ τοι[i] παρ' αὐτῆς, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον ὅτι ἐπελανθανόμην.

MEN. Τί οὖν οὐ διῆλθες;

[z] καὶ F.—[a] παραινούσης F.—[b] ἤκουσε μὲν γὰρ mg Σ.—[c] μοι om Φ.—[d] ἐδόκει ΣΦ.—[e] συνετίθη EF et pr Ξ, συνετίθει *ϛ.—[f] ταῦτα ΣΦ.—[g] ἐξ ἐκείνου κολλῶσα Σ, συγκολλῶσα ἐξ ἐκείνου Φ.—[h] ἔλεγεν ἡ ἀσπασία ΓΣΦ.—[i] γε τὸ pr Γ.—[j] χαλεπανῇ

Biblioth. p. 791. Thucydidem Antiphontis magistrum fecerint. Locum Plutarchi correxit Taylor. Lect. Lys. t. vi. p. 271. substituendo διδάσκαλον pro μαθητήν; quod probat P. van Spaan, [Ruhnken.] de Antiphonte, oratore Attico, p. 800. mihi vero videtur retinendum μαθητήν; Cecilio enim, e quo hausit Plutarchus, hic error est tribuendus. Photius enim e Cecilio similiter habet μαθητήν; quanquam vitiose legitur in ed. August. Κεκίλιος δὲ Θουκυδίδην τοῦ συγγραφέως μαθητὴν γεγονέναι φησὶ τὸν ῥήτορα, pro Θουκυδίδου. Hunc Antiphontem Rhamnusium non esse eum, quicum disputet Socrates, apud Xenophontem Mem. i. 6. Fabricius B. G. ii. 26. p. 835. et post eum Ruhnkenius, in præstantissima Diss. de Antiph. c. iv. p. 825. in qua et hujus loci Platonici mentionem fecit, docet. Gottl.

§. 4. τὸν ἐροῦντα] Articulum a Græcis frequenter usurpari, ubi ex aliarum linguarum ratione pronomen potius τὶς expectes, multis exemplis e variis scriptoribus repetitis docuit Heind. ad Charmid. p. 155. D. conf. de ea re etiam Matth. Gr. Gr. §. 266. sed in hoc quidem loco etiam in nostra (Germana) lingua artic. locum habet. Loers.

μοὶ δοκεῖ] Ut ἐμοὶ δοκεῖ, μοὶ δοκεῖν, οἶμαι, aliaque ejus generis, frequenter sic medio sermoni inseruntur, quod jam animadvertit Heind. ad Euthyd. p. 300. D. ubi nostri quoque loci meminit, sed tacite nulla addita ratione pro μοὶ δοκεῖ scripsit ἐμοὶ δοκεῖ, quod non est opus. Loers.

εἰ μὴ ἀδικῶ γε] Formula dicendi, explicata exemplisque illustrata ab Heind. ad Charmid. p. 156. Loers.

ἐπελανθανόμην] Ita Jovem suum Tragœdum dicentem facit Lucian. t. ii. p. 657. ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἁπάντων λόγων, ὃ παρεσκευασάμην. Gottl.

ὅτι ἐπελανθανόμην] Schleiermach. vulgatum ὅτι ἐπελ. improbat ac legendum censet ὅτε ἐπελ. sed velim causas attulisset, nam mihi quidem vulgata ὅτι ἐπελ. *cum nonnunquam* (quod est in imperfecto) *oblivisceerer* (*aliquid*), *weil ich zuweilen etwas vergass*, sana videtur, contextuique, quem vocant, aptissima. Loers.

τί οὐ διῆλθες] τί οὐ cum aor. indic. in hac quidem conjunctione apud Platonem aliosque scriptores frequentissimi est usus. Exempla collegerunt Stallb. ad Phileb. p. 54. B. Heind. ad Charm. p. 154. E. Loers.

ΣΩ. Ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος,[j] ἂν[k] ἐξενέγκω αὐτῆς τὸν λόγον.[l]

ΜΕΝ. Μηδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' εἰπέ, καὶ πάνυ μοι χαριεῖ,[m] εἴτε Ἀσπασίας βούλει λέγειν εἴτε ὁτουοῦν· ἀλλὰ μόνον εἰπέ.

ΣΩ. Ἀλλ' ἴσως μου καταγελάσει,[n] ἄν[k] σοι δόξω πρεσβύτης ὢν ἔτι παίζειν.

ΜΕΝ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' εἰπὲ[o] παντὶ τρόπῳ.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι σοί γε δεῖ χαρίζεσθαι, ὥστε κἂν ὀλίγου, εἴ με κελεύοις[p] ἀποδύντα ὀρχήσασθαι, χαρισαίμην ἄν, ἐπειδή γε μόνω ἐσμέν. ἀλλ' ἄκουε. ἔλεγε γάρ, ὡς ἐγῷμαι, ἀρξαμένη λέγειν ἀπ' αὐτῶν τῶν τεθνεώτων οὑτωσί.

§. 5. Ἔργῳ[q] μὲν ἡμῖν[r] οἵδε[s] ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς, ὧν τυχόντες πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πο- II. iii. 382.
ρείαν, προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ

ἡ διδάσκαλος ΞCFr, χαλεπαίνει ἡ διδάσκαλος Σ, χαλεπὸν εἴη διδασκαλίας Γ.—[k] ἐὰν Σ.—[l] τὸν λόγον αὐτῆς Φ.—[m] χαριῇ (ῆ corr) Σ.—[n] καταγελάσεις Σ.—[o] ἀλλ' ἀεὶ corr Σ.—[p] κελεύεις ΘΞΦCЬEFrw, κελεύῃς Σ.—[q] hinc incipit Z.—[r] ἡμῖν om Γ.—

ἀλλὰ] Ne te male habeat intra pauculos versus toties repetita particula ἀλλά; est enim concitatioris sermonis, qualis noster hoc loco est, et apud Platonem non infrequens. Vid. Conviv. p. 222. C. LOERS.

κἂν—χαρισαίμην ἂν] ἂν hoc loco ad vulgarem illam de hujus particulæ usu regulam recte repetitur, nimirum quia sententia εἴ με—ὀρχήσασθαι inter κἂν et verbum ad quod pertinet, intercessit. Interdum vero, quod obiter monuerim, etiam in minoribus sententiis et ubi nulla sententia intercessit, ea particula iteratur scilicet ad notionem, quæ in ea inest, magis protrahendam. Nam dubitari valde potest, an sententiæ, qualis est Alcib. ii. p. 142. D. ἀλλὰ κἂν εὔξαιντο ἂν γενέσθαι, εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνει, ex lege illa gramm. quam protulit Herman. ad Vig. p. 815. explicari possint. Levius quam pro grammatico eam rem tractavit Elmsl. ad Eurip. Med. p. 362. confirmans exquisitius part. ἂν geminari. LOERS.

ἀποδύντα ὀρχήσασθαι] Plato loquentem sic inducit Socratem, quod omnino laudaret saltatoriam, eamque discere operæ pretium putaret; ut Lucian. de Salt. t. ii. c. 25. p. 283. GOTTL.

μόνω ἐσμὲν] Familiaris Socrati jocanti locutio, sed plerumque pro μόνω dicit αὐτοί. Vid. Heusd. Specim. Crit. p. 30. LOERS.

§. 5. ἔργῳ] Hunc locum laudarunt Dionys. de Compos. t. v. p. 116. 117. it. t. vi. 1028. de admir. vi Dem. et Longinus p. 156. ed. Mori. usque ad verba πορείαν. Ita fere Thuc. ii. 35. ἐμοὶ δ' ἂν ἀρκοῦν ἐδόκει εἶναι, ἀνδρῶν ἔργῳ γενομένων, ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμάς. it. c. 46. εἴρηται—λόγῳ κατὰ τὸν νόμον, ὅσα εἶχον πρόσφορα· καὶ ἔργῳ οἱ θαπτόμενοι τὰ μὲν ἤδη κεκόσμηνται. GOTTL.

οἵδ' ἢ ἔχ.] For. οἵδ' ἤδη ἔχουσι. Alioqui abesse potius debeat particula ἤ. STEPH.

οἵδ' ἤδη ἔχουσι] Vulgo legitur in Ald. Bas. 1. 2. οἵδ' ἢ ἔχουσι. Sed Dionysius, l. c. ut et Longinus, omittunt ἤ, quod non locum habere potest. Theoph. Corydal. in Rhet. Expos. p. 685. apud Fabr. B. G. t. xiii. h. l. ita laudat: Ἔργον μὲν ἡμῖν οἶδεν ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς; vitiose pro ἔργῳ—οἵδε—Vir doctus in Observ. Miscell. t. ii. p. 278. legit οἵδε δὴ ἔχ. aut οἵδ' ἔχ. Recepi ἤδη. ita habet in simili loco Thuc. ii. 46. καὶ ἔργῳ οἱ θαπτομ.—ἤδη κεκόσμηνται. GOTTL.

ὑπὸ τῶν οἰκείων·[t] λόγῳ δὲ δὴ[u] τὸν λειπόμενον κόσμον ὅ τε νόμος προστάττει ἀποδοῦναι τοῖς ἀνδράσι καὶ χρή· ἔργων[v] γὰρ εὖ πραχθέντων λόγῳ καλῶς ῥηθέντι μνήμη καὶ κόσμος τοῖς πράξασι γίγνεται παρὰ τῶν ἀκουσάντων. δεῖ δὴ τοιούτου τινὸς λόγου, ὅς τις τοὺς μὲν τετελευτηκότας ἱκανῶς ἐπαινέσεται,[w] τοῖς[x] δὲ ζῶσιν εὐμενῶς παραινέσεται,[y] ἐκγόνοις μὲν καὶ ἀδελφοῖς μιμεῖσθαι τὴν τῶνδε ἀρετὴν παρακελευόμενος, πατέρας δὲ καὶ μητέρας καὶ εἴ τινες τῶν ἄνωθεν ἔτι προγόνων λείπονται,[z] τούτους δὲ παραμυθούμενος.
II. 237. Τίς οὖν ἂν ἡμῖν[a] τοιοῦτος λόγος φανείη; ἢ[b] πόθεν ἂν ὀρθῶς ἀρξαίμεθα ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες, οἳ ζῶντές τε τοὺς ἑαυτῶν εὔφραινον δι' ἀρετὴν καὶ τὴν τελευτὴν ἀντὶ τῆς[c] τῶν ζώντων σωτηρίας[d] ἠλλάξαντο; [§. 6.] Δοκεῖ μοι[e] χρῆναι κατὰ φύσιν, ὥς περ ἀγαθοὶ ἐγένοντο, οὕτω καὶ ἐπαινεῖν αὐτούς. ἀγαθοὶ δέ γ'[f] ἐγένοντο διὰ τὸ φῦναι ἐξ ἀγαθῶν. τὴν εὐγένειαν οὖν πρῶτον αὐτῶν ἐγκωμιάζωμεν,[g] δεύτερον δὲ τροφήν τε καὶ παιδείαν· ἐπὶ δὲ τούτοις τὴν τῶν ἔργων πρᾶ-
II. iii. 383. ξιν ἐπιδείξωμεν,[h] ὡς καλὴν καὶ ἀξίαν τούτων ἀπεφήναντο.[i] τῆς δ' εὐγενείας πρῶτον ὑπῆρξε τοῖσδε ἡ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἔπηλυς οὖσα, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους[j] τούτους[k] ἀποφηναμένη μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ ἄλλοθεν[l] σφῶν ἡκόντων, ἀλλ' αὐτόχθονας καὶ τῷ ὄντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας[m] καὶ

[s] οἶδ' ἢ ς.—[t] ἰδίων pr Γ.—[u] δεῖ Z.—[v] ἔργον Θ.—[w] ἐπαινέσει F.—[x] τοῖς...παραινέσεται om pr F.—[y] παραινέσει mg F.—[z] λείποιντο Φ.—[a] ἡμῖν om Φ.—[b] ἢ om ΣZ.—[c] τῆς om F.—[d] ἐλευθερίας Z.—[e] δοκεῖ οὖν μοι ΣZ.—[f] δέ γε Σ: δὲ *ς.—[g] ἐγκω-
ω ω
μιάζομεν Γ, ἐγκωμιάσωμεν ΣΦZ.—[h] ἐπιδείξομεν Γ, ἐπιδείξομεν Z.—[i] ἀπεφήνατο F.—[j] ἐγγόνους Σ.—[k] τούτους om Φ.—[l] ἄλλοθε Ξ.—[m] διοικοῦντας w.—[n] post ζῶντας

εἱμαρμένην πορείαν] Hanc mortis circumlocutionem sublimem laudat Longinus, xxviii. p. 156. Gottl.

καὶ χρή] Hanc clausulam valde exagitat Dionysius de admiranda vi Dem. p. 1031. Gottl.

τῶνδε] Bas. 1. 2. *τόνδε* vitiose. Mox Bas. 1. 2. *εὐφραίνειν*. Gottl.

ἢ πόθεν] Cui in h. loco non venit in mentem, quem Quintil. patrem eloquentiæ dicit, Homeri Od. ix. 14. *Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;* Loers.

τῆς τ. ζ. σωτηρίας] Demosth. in Epit. p. 1389. *οἱ γὰρ τὴν ὑπάρχουσαν πᾶσιν ἔμφυτον τοῦ ζῆν ὑπερεῖδον ἐπιθυμίαν, καὶ τελευτῆσαι καλῶς μᾶλλον ἠβουλήθησαν.* Gottl.

§. 6. *ἐγένοντο*] Ald. Bas. 1. 2. *ἐγένετο*, vitiose. Gottl.

ἀπεφήναντο] Dionys. legit, *ὡς καλὴν καὶ ἀξίαν ἀποφηναμένην*. Memoriter haud dubie h. l. laudabat Dionysius; vix credibile enim est, eum in suo codice ita legisse. Confudit, opinor, cum mox seq. *ἀποφηναμένη*. Gottl.

αὐτόχθονας] In hac laude præcones gloriæ Atheniensium omnes conspirant, veluti Thuc. i. 2. Isocrates, Pan. p. 17. 18. 53. Eurip. apud Lycurg. t. iv. p.

ζῶντας,[u] τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητρυιᾶς ὡς ἄλλοι,[o] ἀλλ' ὑπὸ μητρὸς τῆς χώρας ἐν ᾗ ᾤκουν, καὶ νῦν κεῖσθαι[p] τελευτήσαντας[q] ἐν οἰκείοις τόποις τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης καὶ ὑποδεξαμένης. δικαιότατον δὴ κοσμῆσαι πρῶτον[r] τὴν μητέρα αὐτήν· οὕτω γὰρ ξυμβαίνει[s] ἅμα καὶ ἡ τῶνδε εὐγένεια κοσμουμένη.

§. 7. Ἔστι δὲ ἀξία ἡ χώρα καὶ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι, οὐ μόνον ὑφ' ἡμῶν, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, πρῶτον δὲ καὶ μέγιστον ὅτι τυγχάνει οὖσα θεοφιλής.[t] μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν τῷ λόγῳ ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτὴν[u] θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις. ἣν δὴ θεοὶ ἐπῄνεσαν, πῶς οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων γε[v] ξυμπάντων[w] δικαία ἐπαινεῖσθαι;[x] Δεύτερος δὲ ἔπαινος δικαίως ἂν αὐτῆς εἴη, ὅτι ἐν ἐκείνῳ τῷ

E

omisi καὶ cum ΣΦΖ.—[o] ὡς οἱ ἄλλοι Ζ.—[p] κεῖνται mg F.—[q] τελευτήσαντας F.—[r] πρῶτον om ΣΖ.—[s] ξ. Ζ.—[t] οὖσα καὶ θεοφιλής Γ.—[u] αὐτὴν ΓΘΦΒCΕrwy: αὐτῆς *s.—[v] γε om w.—[w] ξ. ΓΘΞΣΦΒFΖw.—[x] ἐσταινεῖσθαι Θ.—[y] ἅπασα ΣΖ.—[z] ἔφυε

204. R. Lys. p. 77. Dem. Epit. 1390. Justin. ii. 6. Cic. Flacc. 26. cf. Dionys. A. R. t. v. p. 260. ubi hunc locum, ab antiquitate ductum, in oratione probat. Gottl.

ἐν πατρίδι] Isocr. p. 18. Paneg. *μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων, τὴν αὐτὴν, τροφὴν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα, καλέσαι προσήκει.* cf. Lycurg. p. 156. Demosth. p. 1390. *δοκεῖ δέ μοι—ὁμολογούμενον σημεῖον ὑπάρχειν τοῦ μητέρα τὴν χῶραν εἶναι τῶν ἡμετέρων προγόνων.* Lys. p. 77. Cic. Flacc. c. 26. 'et eorum (Ath.) eadem terra parens, altrix, patria dicatur.' Cic. videtur ad h. Menex. l. respexisse; it. ad Isocr. l. c. nec omisit eum Morus laudare. Wesseling. Obss. i. 1. p. 3. notat: Scipionem Æmilianum apud Plutarch. Apophth. p. 760. Reisk. t. vi. hunc locum imitatum esse: *Ἐμὲ, εἶπεν, οὐδέποτε στρατοπέδων ἀλαλαγμὸς ἐθορύβησεν, οὔτι γε συγκλύδων ἀνθρώπων, ὧν οὐ μητέρα τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ μητρυιὰν οὖσαν ἐπίσταμαι.* Quem locum Vellei. ii. 5. fere ita: 'hostium armatorum toties clamore non territus, qui possum vestro moveri, quorum noverca est Italia.' Item Petronius Platonis h. l. ante oculos habuisse videtur, 'Mercedibus emtæ Ac viles operæ, quorum est mea Roma noverca.' Gottl.

καὶ νῦν κεῖσθαι] Ex vulgari verborum constructione exspectes *καὶ νῦν κειμένους*, sed scriptor relicta, quam inchoaverat, constructione transiit ad infinit. vitaturus, ut videtur, concursum participiorum. Conf. Phædo. p. 86. et quem ibi locum Heind. laudat, de Rep. p. 383. A. Omnino *ἀνακολούθων* usus in Platone, ut scriptore tam sibi tantum simili atque fœcundo, tam varius est tamque late patet, ut Platonis studiosos sibi maxime devinciret, si qui ea de re disputationem exhiberet, qualem nobis de Ciceronis in eo genere libertate ac proprietate exhibuit Matthiæ in Analectis F. A. Wolfii, t. iii. Loers.

ὑποδεξαμένης] *ὑποδέχ.* sic dicitur de nutricibus, quæ pueros nutriendos suscipiunt, vid. Hermann. ad Hymn. in Cerer. v. 226. Eadem vi *δέχεσθαι* quoque dici docuit Abresch. Animad. ad Æsch. l. ii. p. 474. Loers.

§. 7. *ὑπὸ πάντων—οὐ μόνον*] Euthyphr. p. 307. B. *ἐὰν μέν σοι φαίνηται φαῦλον ὂν (τὸ πρᾶγμα), πάντα ἄνδρα ἀπότρεπε, μὴ μόνον τοὺς υἱεῖς.* Io. p. 530. B. *τὴν τούτου (τοῦ Ὁμήρου) διάνοιαν ἐκμανθάνειν, μὴ μόνον τὰ ἔπη.* Loers.

μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν] Solemnis formula rhetorica, de qua v. Wyttenb. ad Plut. i. p. 63. Dionys. habet *μαρτυρεῖ δ' ἡμῖν.* Loers.

χρόνῳ ἐν ᾧ ἡ πᾶσα[y] γῆ ἀνεδίδου καὶ ἔφυε[z] ζῶα παντοδαπά, θηρία[a] τε καὶ βοτά, ἐν τούτῳ ἡ ἡμετέρα θηρίων μὲν ἀγρίων ἄγονος καὶ καθαρὰ ἐφάνη, ἐξελέξατο δὲ τῶν ζώων
II. iii. 384. καὶ ἐγέννησεν ἄνθρωπον, ὃ[b] συνέσει τε ὑπερέχει τῶν ἄλλων καὶ δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει.[c] μέγα δὲ τεκμήριον τούτῳ τῷ λόγῳ, ὅτι[d] ἥδε ἔτεκεν ἡ γῆ τοὺς τῶνδέ τε καὶ ἡμετέρους προγόνους· πᾶν γὰρ τὸ τεκὸν τροφὴν ἔχει ἐπιτηδείαν ᾧ ἂν[e] τέκῃ. ᾧ καὶ γυνὴ δήλη τεκοῦσά τε ἀληθῶς καὶ μή, ἀλλ' ὑποβαλλομένη, ἐὰν μὴ ἔχῃ πηγὰς τροφῆς τῷ γενομένῳ.[f] ὃ δὴ καὶ ἡ ἡμετέρα γῆ τε καὶ μήτηρ ἱκα-

ΣBCZry: ἔφυ *s.—[a] παντ. καὶ θηρία Γ.—[b] ὃς ΣZ.—[c] νομίζειν Z.—[d] τί ΘΦ.—[e] ᾧ ἂν] ὧν ἂν r.—[f] τῷ γεννωμένῳ ΓΘΞBCEr, τῷ γεννομενῳ F, τῷ γεννησαμένῳ Φ: om

ἔφυε] Scripsimus ex certissima Bekk. correctione pro vulg. ἔφυ, quod quidem sensu act. nusquam reperiatur; præcessit etiam imperf. in eadem prorsus ratione. Loers.

ἐγέννησεν ἄνθρωπον] Cic. Flacc. 26. 'quæ (urbs Ath.) vetustate ea est, ut ipsa ex sese cives suos genuisse dicatur.' Hæc τερατώδη ridet et Lucian. in Philopseud. t. iii. p. 31. πῶς οὐ γελοῖον, εἰ Ἀθηναῖοι τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναί φασιν, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι; Liv. i. 8. de ejusmodi narrationibus portentosis ita disserit, ut ad Athenarum originem transferri possint: 'ne vana urbis magnitudo esset, natam e terra sibi prolem ementiebantur.' cf. Macrob. in Somn. Scip. i. 2. Gottl.

ἐγέννησεν ἀνθρώπους] Paulo inferius est ὡς ἀνθρώπους γεννησαμένη, et sic frequentissime in eadem sententiarum ratione cum apud reliquos scriptores, tum imprimis apud Platonem act. et med. indifferenter usurpata reperiuntur. Sic v. c. apud Platonem dicitur μισθὸν φέρειν et νικητήρια φέρεσθαι; λέγε μόνον et statim post λεγέσθω μόνον; quæ, ut nostro loco ἐγέννησεν, præsertim quum cum ἐξελέξατο conjunctum sit, ad logicam illam, quam vulgo grammatici de vi ac differentia act. et medii statuunt, legem revocari omnia vix possunt. Loers.

θεοὺς—νομίζει] H. e. νόμῳ ἡγεῖται θεοὺς, *agnoscit*: ut habet Thuc. v. 105. Herod. iv. p. 307. τούτους μὲν sc. Deos πάντες οἱ Σκῦθαι νενομίκασι. Ita apud Xenoph. Mem. i. 1. οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων. Æschyl. Pers. 497. θεοὺς δέ τις Τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ. ad quem locum v. Abresch. qui plura exempla congessit; it. in Dilucid. Thuc. l. v. c. 105. Gottl.

νομίζει] H. l. nil aliud significat, quam simpliciter *agnoscere*, ἡγεῖσθαι, qua vi apud unum Plat. sexcenties reperias, velut, si operæ pretium est, Protag. 322. A. ὁ ἄνθρωπος πρῶτον διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν ζώων μόνον θεοὺς ἐνόμιζε. V. Legg. p. 899. E. Ibid. 908. C. E. Ad rem veniebat Cic. in mentem, Legg. ii. 8. 'Ex tot generibus nullum est animal præter hominem, quod habeat notitiam Dei.' Loers.

μέγα δὲ τεκμήριον τούτῳ τῷ λόγῳ] Quam sibi similis est scriptor in eadem re enuntianda. Conv. p. 195. B. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ. et sic sæpius. Loers.

ὑποβαλομένη] In omnibus edd. Bekk. quoque est ὑποβαλλομένη, quod quidem vitium miror editores fugisse. Germana scriptura est ὑποβαλομένη, quam et quod præcessit τεκοῦσα et omnino totius sententiæ conformatio firmat atque efflagitat. Eandem etiam Fic. ante oculos habuisse videtur, cum verteret: *quo plane discernitur mulier illa, quæ peperit, ab ea, quæ infantem simulando supposuit.* Loers.

πηγὰς τροφῆς] Plutarch. de Puer. Ed. p. 12. eleganter imitatus est hunc locum: ἡ πρόνοια διττοὺς ἐνέθηκε ταῖς γυναιξὶν τοὺς μαστοὺς, ἵνα καὶ εἰ δίδυμα τέκοιεν, διττὰς ἔχοιεν τὰς τῆς τροφῆς πηγὰς, sine περιεργίᾳ locutionis Platonicæ, ut judicat Schneider. Carpit et hanc lactis periphrasin Dionys. 1041. Gottl.

νὸν τεκμήριον[g] παρέχεται ὡς ἀνθρώπους γεννησαμένη· μόνη
γὰρ ἐν τῷ τότε καὶ[h] πρώτη[i] τροφὴν ἀνθρωπείαν ἤνεγκε τὸν II. 238.
τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπόν,[j] ᾧ κάλλιστα καὶ ἄριστα
τρέφεται τὸ ἀνθρώπειον γένος, ὡς τῷ ὄντι τοῦτο τὸ ζῶον αὐ-
τὴ[k] γεννησαμένη. μᾶλλον δὲ ὑπὲρ γῆς ἢ γυναικὸς[l] προσή-
κει δέχεσθαι τοιαῦτα τεκμήρια· οὐ γὰρ γῆ γυναῖκα με-
μίμηται κυήσει καὶ γεννήσει, ἀλλὰ γυνὴ γῆν. τούτου δὲ
τοῦ καρποῦ οὐκ ἐφθόνησεν ἀλλ' ἔνειμε καὶ τοῖς ἄλλοις.
μετὰ δὲ τοῦτο[m] ἐλαίου γένεσιν, πόνων ἀρωγήν, ἀνῆκε τοῖς
ἐκγόνοις.[n] Θρεψαμένη δὲ καὶ αὐξήσασα πρὸς ἥβην ἄρ-
χοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν θεοὺς ἐπηγάγετο, ὧν τὰ
μὲν ὀνόματα πρέπει ἐν τῷ τοιῷδε ἐᾶν· ἴσμεν γὰρ οἳ τὸν
βίον ἡμῶν κατεσκεύασαν πρός τε τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν
τέχνας πρώτους παιδευσάμενοι καὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς[o] χώ- II. iii. 385.
ρας φυλακὴν ὅπλων κτῆσίν τε καὶ χρῆσιν[p] διδαξάμενοι.

§. 8. Γεννηθέντες δὲ καὶ παιδευθέντες οὕτως οἱ τῶνδε

Ζw: in Σ lacuna.—[g] τεκμήριον ἱκανὸν Φ.—[h] τότε καιρῷ καὶ ΣΖ.—[i] μόνην Φ.—[j] καρπῶν Ξ.—[k] αὐτὴ ΣΖ et pr B: αὕτη s.—[l] γυναικὸς ἢ γῆς Γ.—[m] ταῦτα Σ.—[n] ἐγγόνοις Σ.—[o] ὑπὲρ w, ὑπὲρ τὴν ὑπὲρ τῆς Ζ.—[p] χρῆσίν τε καὶ κτῆσιν r, τε χρῆ-

γενομένῳ] In Ald. *γεννομένῳ*, pro *γενομένῳ*, non pro *γεννωμένῳ*, ut in Ger. [i. e. Bas. 1.] Potius enim *γεγεννημένῳ* vel *γεννηθέντι* dicendum fuisset. Steph.

ὃ δὴ καὶ—ὡς τῷ ὄντι τ. τ. ζ. α. γ.] Prorsus similis sententiarum nexus est in Crit. p. 52. B. *μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήριά ἐστιν, ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἄν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἁπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμεις—τά τε ἄλλα καὶ παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως*, nisi quod in nostra sententia primo loco *ὡς* cum particip. pro *ὅτι* cum ind. legitur. Loers.

οὐκ ἐφθόνησεν, ἀλλ' ἔνειμε] Solenne est Græcis, præcipue vero Platoni, hoc modo negativum cum verbo *φθονεῖν* ponere juxta quod dicunt positivum. Meno. p. 71. D. *σὺ δὲ αὐτὸς τί φῂς ἀρετὴν εἶναι; εἰπὸν καὶ μὴ φθονήσῃς.* Ibid. p. 93. D. *οἴει αὐτὸν φθονεῖν αὐτῷ, καὶ ἐξεπίτηδες οὐ παραδιδόναι τὴν ἀρετήν;* Prot. p. 320. B. *εἰ οὖν ἔχεις ἐναργέστερον ἡμῖν ἐπιδεῖξαι, ὡς διδακτόν ἐστιν ἡ ἀρετή, μὴ φθονήσῃς, ἀλλ' ἐπίδειξον.* Conv. 223. A. *ἀλλ' ἔασον, καὶ μὴ φθονήσῃς τῷ μειρακίῳ ὑπ' ἐμοῦ ἐπαινεθῆναι.* Prot. p. 327. A. *πᾶς πάντα διεδίδασκε—, καὶ μὴ ἐφθόνει.* Lach. p. 200. B. *ἐπειδὰν βεβαιώσωμεν αὐτὰ, διδάξω καὶ σὲ, καὶ οὐ φθονήσω.* Legg. 694. B. Tim. p. 23. Apud Isocr. in Panath. c. vi. de eadem re fere eadem est sententia: *τοιούτων ἀγαθῶν οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ὧν ἔλαβεν, ἅπασι μετέδωκεν.* Loers.

πόνων] Ald. Bas. 1. 2. *πόνον.* Gottl.

ἀρωγὴν] Similiter in Protag. 334. B. *τὸ ἔλαιον ταῖς θριξὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι ἀρωγὸν* dicit. Loers.

ἄρχοντας καὶ] Ad illustrandum locum hunc facit Legg. 920. D. *Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος, οἳ τὸν βίον ἡμῖν ξυγκατεσκευάκασι τέχναις. Ἄρεως δ' αὖ καὶ Ἀθηνᾶς, οἳ τὰ τῶν δημιουργῶν σώζοντες τέχναισιν ἑτέραις ἀμυντηρίοις ἔργα.* Loers.

ἐᾶν] Sc. *λέγειν.* Plene Lucian. t. ii. 636. *Ἐῶ γὰρ λέγειν—.* Gottl.

κτῆσίν τε καὶ χρῆσιν] Hæc verba scriptores conjungere amant, exempla multa congessit Wyttenb. ad Plut. Præcept. san. tu. p. 137. E. quibus adde de Rep. p. 333. B. *τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρείαν ἢ κτῆσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἂν χρήσιμον εἶναι;* Ibid. p. 451. D. Loers.

πρόγονοι ᾤκουν πολιτείαν κατασκευασάμενοι, ἧς ὀρθῶς ἔχει διὰ βραχέων ἐπιμνησθῆναι. πολιτεία γὰρ τροφὴ ἀνθρώπων ἐστί, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἡ δὲ ἐναντία κακῶν. ὡς οὖν ἐν καλῇ πολιτείᾳ ἐτράφησαν οἱ πρόσθεν ἡμῶν, ἀναγκαῖον δηλῶσαι, δι' ἣν δὴ κἀκεῖνοι ἀγαθοὶ καὶ οἱ νῦν εἰσίν, ὧν οἵδε τυγχάνουσιν ὄντες οἱ τετελευτηκότες. Ἡ γὰρ αὐτὴ πολιτεία καὶ τότε ἦν καὶ νῦν, ἀριστοκρατία, ἐν[q] ᾗ νῦν τε πολιτευόμεθα καὶ τὸν ἀεὶ χρόνον ἐξ ἐκείνου ὡς τὰ πολλά. καλεῖ δὲ ὁ μὲν αὐτὴν δημοκρατίαν, ὁ δὲ ἄλλο, ᾧ ἂν χαίρῃ·[r] ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ μετ' εὐδοξίας πλήθους ἀριστοκρατία. βασιλεῖς μὲν γὰρ ἀεὶ[s] ἡμῖν εἰσίν, οὗτοι δὲ τοτὲ[t] μὲν ἐκ γένους, τοτὲ δὲ αἱρετοί· ἐγκρατὲς δὲ τῆς πόλεως τὰ πολλὰ τὸ πλῆθος, τὰς δὲ ἀρχὰς[u] δίδωσι καὶ τὸ[v] κράτος τοῖς ἀεὶ δόξασιν ἀρίστοις εἶναι, καὶ οὔτε ἀσθενείᾳ οὔτε πενίᾳ[w] οὔτ'

σιν καὶ κτῆσιν Φ.—[q] ἐν...ἀριστοκρατία om r.—[r] χαίροι Σ.—[s] αἰεὶ B.—[t] τότε CE et plerique.—[u] τὰς ἀρχὰς δὲ Γ.—[v] τὸ add Z.—[w] πενεία ΘΖ.—[x] οὐδ' ἐν τοῖς Γ.—

§. 8. τροφὴ] Apud Dionys. legitur p. 1036. τροφὸς, quam vocem simili in loco habet Isocrates Pan. p. 18. τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα. Apud Stob. p. 245. qui hunc locum excerpsit, reperitur ἀναστροφή. Vera lectio, quam et omnes tuentur editt. vett. est τροφὴ, ut sequentia docent. Gottl.

καλὴ μὲν] Dion. καὶ ἡ μὲν ἀγαθὴ, ἀγαθῶν, μὴ καλὴ δὲ, κακῶν, qui locus haud dubie memoriter est laudatus. Stob. l. c. habet μὴ καλὴ δέ· κακῶν. Platoni, antitheta et πάρισα venanti, esset congruens. Gottl.

ὃ ἂν χαίρῃ] Grammaticæ lex postulat lectionem ὃ pro vulgata et Bekkeri ᾧ; constructio enim sententiæ est: ὁ δὲ ἄλλο (sc. καλεῖ), ὃ ἂν χαίρῃ (sc. καλεῖν). Prope eadem constructio Conv. p. 212. C. τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὦ Φαῖδρε, εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἔρωτα νόμισον εἰρῆσθαι· εἰ δὲ, ὅ τι καὶ ὅπῃ χαίρεις ὀνομάζων, τοῦτο ὀνόμαζε. Cratyl. p. 402. D. τοὺς ἀδελφοὺς δὴ αὐτοῦ λέγωμεν, τόν τε Ποσειδῶ καὶ τὸν Πλούτωνα καὶ τὸ ἕτερον ὄνομα, ὃ ὀνομάζουσιν αὐτόν. De v. καλεῖν cum accus. vid. Valck. ad Eurip. Phœn. 12. Schæf. ad Long. p. 369. Stallb. ad Phileb. §. 78. ubi hæc emendatio proponitur. Loers.

εὐδοξίας] Scribendum puto εὐδοκίας. Steph.

βασιλεῖς ἀεὶ] τὸ ἀεὶ eleganter continuationem indicat, non modo temporis, sed et loci. Diod. Sic. xx. 456. οἱ ἀεὶ διδόμενοι μισθοὶ, stipendia, serie quadam militibus data. οἱ ἀεὶ βασιλεύοντες, vel οἱ ἀεὶ ὕπατοι, qui alius post alium regnum consulatumque administrant, ut Casaub. ad Athen. vi. 6. explicat. Thuc. ii. 36. τὴν χώραν ἀεὶ οἱ αὐτοὶ οἰκοῦντες, διαδοχῇ τῶν ἐπιγιγνομένων. v. Wessel. ad Diod. l. c. t. ii. p. 456. qui plura exempla dabit. item Abresch. Auct. Thuc. ad i. 22. p. 218. Valk. ad Theocr. Adon. p. 197. Plato autem oratorie hoc dicit. Sublato imperio regio, archontes hi reges αἱρετοὶ erant; secundus quoque βασιλεὺς dictus κατ'—ἐξοχήν. Euthyph. c. i. περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοὰν; et omnino ἄρχοντες appellati sunt βασιλεῖς, ut hic locus docet, et βασιλεύειν sive ἄρχειν dicuntur. v. Periz. ad Ælian. V. H. l. v. 13. Gottl.

οὔτε πενίᾳ] Thucyd. ii. 37. οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανίᾳ κεκώλυται. Gottl. Scripserat enim (ἔγραψε) Aristides, Lysimachi filius, ψήφισμα, ut ne amplius penes solos εὐπόρους magistratus et imperia essent, et capite censi (θῆτες) ab iis arcerentur, sed κοινὴν εἶναι τὴν πολιτείαν, καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐξ Ἀθηναίων πάντων αἱρεῖσθαι. Plutarch. Aristid. p. 241. ed. Bas. Loers.

ἀγνωσίᾳ πατέρων ἀπελήλαται οὐδεὶς οὐδὲ τοῖς[x] ἐναντίοις
τετίμηται, ὥς περ ἐν ἄλλαις πόλεσιν, ἀλλὰ εἷς ὅρος, ὁ δό-
ξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ καὶ ἄρχει. Αἰτία δὲ II. iii. 386.
ἡμῖν τῆς[y] πολιτείας ταύτης ἡ ἐξ ἴσου γένεσις. αἱ μὲν γὰρ
ἄλλαι πόλεις ἐκ παντοδαπῶν κατεσκευασμέναι ἀνθρώπων
εἰσὶ καὶ ἀνωμάλων, ὥστε αὐτῶν ἀνώμαλοι καὶ αἱ πολιτεῖαι,
τυραννίδες τε καὶ ὀλιγαρχίαι· οἰκοῦσιν οὖν ἔνιοι μὲν δού-
λους, οἱ δὲ δεσπότας ἀλλήλους νομίζοντες· ἡμεῖς δὲ καὶ
οἱ ἡμέτεροι, μιᾶς μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φύντες, οὐκ ἀξι- II. 239.
οῦμεν δοῦλοι οὐδὲ δεσπόται ἀλλήλων εἶναι, ἀλλ' ἡ ἰσογο-
νία[z] ἡμᾶς ἡ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ
νόμον, καὶ μηδενὶ ἄλλῳ ὑπείκειν ἀλλήλοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ[a]
καὶ φρονήσεως.

Ὅθεν δὴ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τεθραμμένοι οἱ τῶνδέ τε[b] πατέρες καὶ ἡμέτεροι[c] καὶ αὐτοὶ οὗτοι, καὶ καλῶς φύντες, πολλὰ δὴ καὶ[d] καλὰ ἔργα ἀπεφήναντο εἰς πάντας ἀνθρώπους καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, οἰόμενοι δεῖν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ Ἕλλησιν ὑπὲρ Ἑλλήνων μάχεσθαι καὶ βαρβάροις ὑπὲρ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων. [§. 9.] Εὐμόλπου μὲν οὖν[e] καὶ Ἀμαζόνων ἐπιστρατευσάντων ἐπὶ τὴν χώραν καὶ

[y] ἡμῖν ἐστὶ τῆς Σ.—[z] ἰσογωνία ΘCu·y.—[a] δόξης Z.—[b] τε add ΣZ.—[c] καὶ ἡμέτεροι ΘΦCZrwyx et pr ΓB : καὶ οἱ ἡμέτεροι *ς.—[d] καὶ om Θ.—[e] οὖν om ΣZ.—[f] πρότερον

ἀγνωσίᾳ] ἀγνωσ. vi passiva accipiendum. Eadem vi legitur Polyb. xvi. 19. 12. διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τῶν ἐθνῶν, τῶν πρὸς τοῖς πέρασι κατοικούντων τῆς Λιβύης καὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ διὰ τὴν ἀγνωσίαν τῆς ἐκτὸς θαλάττης. Loers.

ἰσογονία—ἰσογονίαν κατὰ νόμον] Similia hæc Euripideis sunt in Phœn. 541. τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ. ubi v. Valkenar. Ἰσονομίαν vertit Cic. Off. ii. 12. Or. i. 42. 'juris æquabilitatem, sive jus æquabile,' it. Off. i. 34. 'æquum jus et par,' quod in populari statu viget. opp. τυραννίδι. Otanes apud Herod. iii. 238. πλῆθος ἄρχον—οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην. ubi vid. Wessel. et ad p. 390. Gottl.

ἢ ἀρετῆς δόξῃ] In Bas. 2. δόξα legitur, male. Confirmantur hæc Thucyd. auctoritate l. viii. 89. ἐκ δημοκρατίας αἱρέσεως γιγνομένης, ῥᾷον τὰ ἀποβαίνοντα, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσούμενός τις φέρει. Gottl.

ἀπεφήναντο εἰς πάντας ἀνθ.] Nota hunc usum præp. εἰς apud Platonem sæpissime obvium. Protag. 312. A. Σὺ δὲ, πρὸς θεῶν, οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων; ibid. 349. A. Conv. p. 179. B. Verti quidem *coram*; sed ita ut eam in omnibus his locis propriam suam vim, sc. motus, retinere existimem. Loers.

§. 9. Εὐμόλπου] Scientem hunc ἀναχρονισμὸν commisisse, scite observat Valken. p. 325. Hanc rem et reliqui scriptores celebrant; veluti Isocr. Paneg. p. 19. Panath. p. 533. Lycurg. t. iv. p. 201. et versus Eurip. a Lyc. laudati. Demosth. Ep. p. 1391. Attulit hic Eumolpus sacra Eleusinia Athenas. vid. Morum ad Isocr. Pan. p. 115. Gottl.

Ἀμαζόνων] Amazones ex Ponto irruisse in Atticam, et in ipsa urbe castra locasse dicuntur, victæ a Theseo. v. Plut.

τῶν ἔτι προτέρων[f] ὡς ἠμύναντο, καὶ ὡς ἤμυναν[g] Ἀργείοις[h] πρὸς Καδμείους καὶ Ἡρακλείδαις πρὸς Ἀργείους, ὅ τε
II. iii. 387. χρόνος βραχὺς ἀξίως[i] διηγήσασθαι, ποιηταί τε αὐτῶν[j] ἤδη ἱκανῶς[k] τὴν ἀρετὴν ἐν μουσικῇ ὑμνήσαντες εἰς πάντας μεμηνύκασιν· ἐὰν οὖν ἡμεῖς ἐπιχειρῶμεν[l] τὰ αὐτὰ λόγῳ ψιλῷ κοσμεῖν, τάχ' ἂν δεύτεροι φαινοίμεθα.[m] ταῦτα μὲν οὖν διὰ ταῦτα δοκεῖ μοι ἐᾶν,[n] ἐπειδὴ καὶ ἔχει τὴν ἀξίαν· ὧν δὲ οὔτε ποιητής πω δόξαν ἀξίαν ἐπ' ἀξίοις λαβὼν ἔχει ἔτι τ' ἐστὶν ἐν ἀμνηστίᾳ,[o] τούτων πέρι μοι δοκεῖ χρῆναι ἐπιμνησθῆναι ἐπαινοῦντά τε καὶ προμνώμενον ἄλλοις,[p] ἐς ᾠδάς

Z.—[g] ἠμύναντι *w*.—[h] ἀργεῖοι...ἡρακλεῖδαι ΓΘBCF*w*.—[i] βραχὺς ὥστε ἀξίως ΣZ. —[j] τε τῶν αὐτῶν Z.—[k] ἱκανῶς ΣZ : καλῶς *ς.—[l] ἐπιχειροῦμεν Z.—[m] φαινοίμεθα ΓFZ.—[n] ἐᾶν μοι pr Γ.—[o] scribe μνηστείᾳ cum ΓΘΦBCEF*ryt*ȣ et γρ *u* : μνήμη *w*, ἀμνηστεία Ξ.—[p] προμνώμενον ἄλλοις ΘΞΣΦBCFZ*rwy*ȣ*t* et pr Γ : προμνώμενον τοῖς

(στεία)

Thes. p. 56. R. Lys. p. 55. 58. Isocr. Pan. 49. Dem. Ep. p. 1391. Caussa belli fuit rapta a Theseo Hippolyte. cf. Herod. ix. 27. Strabo l. xi. p. 770. portentosa habet de iis, quæ vulgo narrantur. v. Tayl. Lectt. Lys. t. vi. Orat. p. 242. GOTTL.

προτέρων] Vir doctus in Obss. Misc. t. ii. p. 366. legi malit πρότερον. Bene, dictum fere est, ut supra οἱ πρόσθεν ἡμῶν. Ita Aristid. Or. Plat. i. ab init. εἴ τινι τῶν πρότερον καὶ δόξαν ἐχόντων ἑτέρως εἰρῆσθαι—συμβέβηκεν— Vulgata tamen, quæ in omnibus editt. exstat, Homericæ consuetudini loquendi propior videtur. Πρότεροι ἄνδρες sunt antiquioris ætatis homines, veluti Il. Φ. 405. Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. Infra Noster vulgatam firmat: οἱ τοῖς τῶν προτέρων ἔργοις τέλος—ἐπέθεσαν. Thucydides contra, i. 23. τῶν δὲ πρότερον ἔργων, μέγιστον, ἐπράχθη τὸ Μηδικόν. Confunditur subinde πρότερον et προτέρων, veluti apud Herod. vi. p. 482. ubi similis locus nostro : μεμνημένοι τῶν πρότερον οἱ Νάξιοι. Codd. quidam habent προτέρων, quod non absurdum habet Wessel. ad l. c. quem, sis, vide, si plura hujus variationis exempla desideres. GOTTL.

ἤμυναν Ἀργείοις—καὶ Ἡρακλείδαις] V. Herod. l. ix. p. 704. Lys. in Epit. p. 65. GOTTL.

ὅ τε χρόνος βραχὺς—διηγ.] Exempla hujus usus dicendi reperiuntur apud Matth. Gr. Gr. §. 448. Sed de natura ipsa hujus usus vide omnino Herm. ad Vig. p. 885. Codex Monac. Nr. 490. teste Jacobs. ad Achill. Tat. p. 488. habet ὥς τε διηγ. quod Jacobs. probat. Sed in tali sententiæ ratione indifferenter ponitur ὥστε, et omittitur. Vid. Matth. Gr. Gr. §. 448. plerumque tamen præcipue apud Plat. omittitur. v. c. Criti. p. 119. B. τὰ μὲν οὖν πολεμιστήρια οὕτω διετέτακτο τῆς βασιλικῆς πόλεως, τῶν δὲ ἐννέα ἄλλα ἄλλως, ἃ μακρὸς ἂν χρόνος εἴη λέγειν. Phædr. p. 274. E. Πολλὰ μὲν δὴ—Θαμοῦν τῷ Θεῦθ λέγεται ἀποφήνασθαι, ἃ λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν. LOERS.

ποιηταί τε—καλῶς] καλῶς lectio est omnium libb. edd.; Bekk. scripsit ἱκανῶς, quod codex quoque Monac. exhibet; sed vulgata ea mihi medela non videtur indigere. Fic. vertit: *eleganter musica celebrantes*. LOERS.

λόγῳ ψιλῷ] H. e. πεζῷ, *oratione pedestri*. In Sophista p. 237. opponit Plato τὸ πεζῇ λέγειν τῷ μετὰ μέτρων. Apud Lucian. t. ii. p. 648. Jupiter reprehendit Mercurium, quod in convocandis Diis οὕτω ψιλὰ, ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ loquatur, eumque jubet μέτροις τισὶ uti. GOTTL.

οὔτε ποιητὴς—ἔτι τε] οὔτε—τε dicitur Græcis, ut Latinis neque—et, vid. Stallb. ad Phileb. p. 21. C. LOERS.

προμνώμενον] Hunc locum ante oculos habuit Aristid. t. ii. p. 85. ἐν ᾧ (Epitaphio) καὶ τοῖς ἄλλοις προξενεῖν φησι (Plato) καὶ προμνᾶσθαι, εἰς ᾠδὰς καὶ τὴν

τε καὶ τὴν ἄλλην ποίησιν αὐτὰ[q] θεῖναι πρεπόντως τῶν πραξάντων. ἔστι δὲ τούτων ὧν[r] λέγω πρῶτα· Πέρσας ἡγουμένους τῆς Ἀσίας καὶ δουλουμένους τὴν Εὐρώπην ἔσχον οἱ τῆσδε τῆς χώρας ἔκγονοι, γονῆς[s] δὲ ἡμέτεροι, ὧν καὶ δίκαιον καὶ χρὴ[t] πρῶτον[u] μεμνημένους ἐπαινέσαι αὐτῶν τὴν ἀρετήν. δεῖ δὴ αὐτὴν ἰδεῖν, εἰ μέλλει τις καλῶς ἐπαινεῖν,

ἄλλοις *ς.—[q] αὐτοὺς Fς.—[r] ὡς Z.—[s] γονεῖς cum ς mei omnes, sed Σ in diphthon-

ἄλλην ποίησιν θεῖναι, κοσμήσαντας ἀξίως τῶν πραξάντων, λέγων δὴ τὰ τούτων ἔργα. Gottl.

ἄλλοις] Vulgata habet τοῖς ἄλλοις, *reliquis*, sed quinam hi *reliqui* sunt? Veram lectionem, sc. ἄλλοις exhibet fragmentum manuscripti Darmstadt. apud Creuzer. ad Plotin. p. 513. quæ firmatur auctoritate Ficini vertentis: *Hæc nobis prædicanda nunc arbitror, ut et nos ea laudemus et adjuvemus provocemusque alios.* Bekk. quoque ἄλλοις. Idem Fic. firmat Bekk. emendationem, quam recepimus αὐτὰ θεῖναι pro vulg. αὐτοὺς, quod vitium tam apertum miror priores editt. fugisse. Ad sensum Phædr. p. 245. A. Τρίτη δὲ ἀπὸ Μουσῶν κατοχή τε καὶ μανία ἐκβακχεύουσα κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, κ. τ. λ. Ceterum notent tirones Græcismum illum ἐς ᾠδάς τε καὶ τὴν ἄλλην ποίησιν, cujus ad studia eorum juvanda quædam exempla juvat adscribere. Rep. p. 457. A. καὶ κοινωνητέον πολέμου τε καὶ τῆς ἄλλης φυλακῆς τῆς περὶ τὴν πόλιν. Rep. p. 612. C. μισθοὺς τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι. Phileb. p. 63. E. τὰς ἀεὶ μετ' ἀφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης κακίας ἑπομένας ἡδονάς. Charmid. p. 158. A. ἥ τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία—παραδέδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένῃ εὐδαιμονίᾳ. Gorg. p. 456. C. Δεῖ μέντοι τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι ὥσπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. v. Criti. 53. E. Sophist. p. 247. A. Tim. p. 18. C. Loers.

δουλουμένους] De conatu hæc accipienda sunt. Ita sæpe talia verba intelligenda. Isocr. Pan. p. 78. de Eubœa: κρατοῦντες αὐτῆς μᾶλλον, *obtinere volentes, id agentes, ut in fide teneremus.* ubi vid. Morum. Latini similiter. Suet. Cæs. 20. 'Cum adversariis autem pepigit,' i. e. pacisci voluit. ubi vid. Casaub. cf. Gron. ad Liv. xxxvii. 17. Gottl.

ἐπαινεῖν] Post ἐπαινεῖν interpungendum esse puto, deinde scribendum, ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γενομένην λέγω, ὅτε. etc. hoc sensu, 'Videndum sane est an aliquis eam bene laudaturus sit. Loquor autem de illa quæ tum extitit quum Asia,' etc. Q. d. 'Videndum est autem an quisquam futurus sit qui eam pro dignitate laudare possit: eam inquam quæ tum extitit,' etc. Steph.

ἐπαινεῖν] Non placet Stephani contorta explicatio et emendatio parum probabilis. Forte levi mutatione loco consulitur, si post ἐπαινεῖν articulus τὸ inseratur, et λόγῳ referatur ad ἐπαινεῖν. Λόγος autem maxime inest pulchris acutisque sententiis. Τὸ γενόμενον ἐν ἐ. χρ. sunt præclare facta Ath. s. clades, quas inflixerunt. Ita loquitur Legg. l. iii. p. 818. διὰ τὸ Μαραθῶνι γενόμενον. Sensus est: *Quam virtutem profecto aliquis cognoscat necesse est, si eleganter laudare velit, et ornate, quæ eo tempore facta sunt, quo—.'* Gottl.

ἐπαινεῖν] Alii alia conjectarunt, quæ longum sit et nostro ab instituto alienum omnia enumerare. Mihi vero nihil hac sententia incorruptius ac sanius, nihil planius et nostra interpretatione ad sensum accommodatius: *oportet autem* etc. Firmatur nostra interpretatio loco, qui sequitur infra p. 240. D. Nimirum postquam orator enarravit, quam strenue ac fortiter Marathonii hostem propulsarint, orationem iterum ad nostrum locum annectens dicit: ἐν τούτῳ δὴ ἄν τις γενόμενος γνοίη, οἷοι ἄρα ἐτύγχανον ὄντες τὴν ἀρετὴν οἱ Μαραθῶνι etc. Quod vero ad λόγῳ γίγνεσθαι ἐν χρόνῳ τινὶ, *animo in aliquo tempore versari*, eadem locutio est Legg. 683. C. Γενώμεθα δὴ ταῖς διανοίαις ἐν τῷ τότε χρόνῳ, ὅτε Λακεδαίμων μὲν καὶ Ἄργος καὶ Μεσσήνη καὶ μετὰ τούτων ὑποχείρια τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὦ Μέγιλλε, ἱκανῶς ἐγεγόνει: qui quidem locus Schleiermacherum fugisse videtur, cum scriberet sine exemplo locutionem eam esse; λόγος denique sic pro διά-

ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γενόμενον[v] λόγῳ, ὅτε πᾶσα μὲν ἡ Ἀσία
ἐδούλευε[w] τρίτῳ ἤδη βασιλεῖ, ὧν ὁ μὲν πρῶτος Κῦρος ἐλευ-
θερώσας Πέρσας τοὺς αὑτοῦ πολίτας τῷ[x] αὑτοῦ[y] φρονήματι
ἅμα καὶ τοὺς δεσπότας Μήδους[z] ἐδουλώσατο καὶ τῆς ἄλ-
λης Ἀσίας μέχρι[a] Αἰγύπτου ἦρξεν, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ[b] Αἰ-
γύπτου τε καὶ Λιβύης ὅσον[c] οἷόν τε ἦν[d] ἐπιβαίνειν,[e] τρίτος
II. iii. 388. δὲ[f] Δαρεῖος πεζῇ μὲν μέχρι Σκυθῶν τὴν ἀρχὴν ὡρίσατο,
ναυσὶ δὲ τῆς τε θαλάττης ἐκράτησε[f] καὶ τῶν νήσων, ὥστε
II. 240. μηδὲ ἀξιοῦν ἀντίπαλον αὐτῷ μηδένα εἶναι· αἱ δὲ γνῶμαι
δεδουλωμέναι ἁπάντων ἀνθρώπων[g] ἦσαν· οὕτω πολλὰ καὶ
μεγάλα καὶ μάχιμα γένη καταδεδουλωμένη ἦν[h] ἡ Περ-
σῶν ἀρχή. [§. 10.] Αἰτιασάμενος δὲ Δαρεῖος ἡμᾶς τε[i]
καὶ Ἐρετριέας, Σάρδεσιν ἐπιβουλεῦσαι προφασιζόμενος,
πέμψας μυριάδας μὲν πεντήκοντα ἔν τε πλοίοις καὶ ναυσί,

go corr.—[t] χρὴ καὶ Σ.—[u] πρότερον w.—[v] γιγνόμενον Σ.—[w] ἐδούλευσε Z.—[x] τοῦ οὖ Z.—[y] αὐτῶ Θ.—[z] μήδας C.—[a] μέχρι ΘΞΦBCFwyt : μέχρις *s.—[b] αὐτοῦ om ΣZw.—[c] ὅσου o.—[d] οἷόντ' ἦν rwyt, ἦν δεῖν o.—[e] ἐπιβῆναι Φt.—[f] δὲ om Γ.—[e] θαλάσσης Γ.—[f] scribe ἐκράτει cum ΓΞΣΦBCFZruwyot.—[g] ἁπάντων τῶν ἀνθρώπων ΣZ,

νοια, λόγισμος, νοῦς poni exemplis demonstravit Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 21. et apud Platonem quoque obvium est, v. c. de Legg. p. 653. C. Loers.

τρίτῳ ἤδη βασιλεῖ] Aristid. t. ii. p. 169. τῶν δὲ Ἑλλήνων, οἱ μὲν τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες, οἱ μὲν ἐκ τριγονίας ἐδούλευον, οἱ δ' ἐκ πλείονος. ubi Schol. σημαίνει οὖν, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐδούλευον, οἷον ἀπὸ Κύρου καὶ Καμβύσου. Gottl.

Κῦρος] Eadem fere Thuc. i. 16. Κῦρος καὶ ἡ Περσικὴ βασιλεία Κροῖσον καθελοῦσα, καὶ ὅσα ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, πρὸς θάλασσαν ἐπεστράτευσε, καὶ τὰς ἐν Ἠπείρῳ πόλεις ἐδούλωσε—. Gottl.

ἐδουλώσατο] Thuc. l. l. de eadem re habet, ἐδούλωσε; sic et Herod. l. i. p. 64. de Astyage: ὅτι Μήδους κατεδούλωσε. Gottl.

Αἰγύπτου—Λιβύης] Aristid. p. 168. Αἰγύπτιοι—μίαν τῶν πασῶν μηχανὴν οὐχ εὗρον, δι' ἧς ἐκφεύξονται τὸ μὴ δουλεῦσαι. Λιβύην δ' οὐδεὶς λόγος ἦν, ὁ διαιρῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἀλλ' ἦν ἅπαντα μία ἤπειρος ὡς Πέρσαις εἶναι. Gottl.

Δαρεῖος—νήσων] Thuc. i. 16. eadem fere habet. Δαρεῖός τε ὕστερον τῶν Φοινίκων ναυτικῷ κρατῶν καὶ τὰς νήσους (ἐδούλωσε). Gottl.

μηδὲ ἀξιοῦν] I. e. τολμῆσαι, s. ἀξιόχρεων ἑαυτὸν ἡγήσασθαι. nos: *es getrauete sich niemand.* Ita Thuc. vii. 63. ἀντιστῆναι οὐδεὶς ἠξίωσεν. Æsch. Pers. 335. ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι Μάχην συνάψαι. ubi Schol. ἄξιον ἡγήσασθαι, τολμῆσαι. cf. Abresch. Dil. Thuc. p. 713. Gottl.

§. 10. ἡμᾶς τε καὶ Ἐρετ.] Repetit hæc Plato de Legg. l. iii. p. 698. Nep. Milt. 4. fere ut noster. ‘ caussam interserens, (προφασιζόμενος) se hostem esse Atheniensium, quod eorum auxilio Iones Sardeis expugnassent; suaque præsidia interfecissent.’ Plutarch. in Arist. t. ii. p. 489. Reisk. ὅτι Σάρδεις ἐνέπρησαν. cf. Herod. v. 101—105. et quos laudat Staueren ad Nep. l. c. Gottl.

μυριάδας] Ita Lys. Epit. p. 82. t. v. R. Nepos, d. l. ‘ Hisque (sc. Dati et Artapherni) ducenta peditum, decem millia equitum dedit.’ Haud dubie verius, quam oratores, qui auxerunt numerum, ut eo major virtus Athen. videretur. Pausanias iv. Messen. p. 135. Francof. et Val. M. (v. 3.) trecenta millia peditum numerant. Gottl.

ναῦς δὲ τριακοσίας, Δᾶτιν[j] δὲ ἄρχοντα, εἶπεν ἥκειν ἄγοντα Ἐρετριέας καὶ Ἀθηναίους, εἰ βούλοιτο τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν ἔχειν. ὁ δὲ πλεύσας εἰς Ἐρέτριαν ἐπ' ἄνδρας οἳ τῶν τότε Ἑλλήνων ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις[k] ἦσαν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον καὶ οὐκ ὀλίγοι, τούτους ἐχειρώσατο[l] μὲν ἐν τρισὶν ἡμέραις, διηρευνήσατο[m] δὲ αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν, ἵνα μηδεὶς ἀποφύγοι,[n] τοιούτῳ[o] τρόπῳ· ἐπὶ τὰ ὅρια ἐλθόντες τῆς Ἐρετρικῆς οἱ στρατιῶται αὐτοῦ, ἐκ θαλάττης[p] εἰς θάλατταν διαστάντες, συνάψαντες τὰς χεῖρας διῆλθον ἅπασαν τὴν χώραν, ἵν' ἔχοιεν τῷ[q] βασιλεῖ εἰπεῖν ὅτι οὐδεὶς σφᾶς ἀπο-

ἀνθρώπων ἁπάντων Φ.—[h] ἦν om Σ.—[i] τε om Σ.—[j] δάτην ΦZt.—[k] τοῖς μάλιστα εὐδοκιμωτάτοις ΣZ.—[l] ἐχειρώσαντο BCEuwy et pr Ξ.—[m] διηρευνήσαντο Euy.—
οι
[n] ἀποφύγη ΦZrt et corr Σ, ἀποφύγη w.—[o] τοιῶδε Z.—[p] θαλάσσης Γ. qui similiter

ναῦς τριακοσίας] Variant in numero navium scriptores. Herod. vi. 95. habet sexcentas. Nepos Milt. c. 4. quingentarum navium classem comparatam dicit. Gottl.

ἥκειν ἄγοντα] Amant Græci scriptores hæc verba conjungere, ubi Latini simpliciter *adducere* scribere solent. Protag. p. 317. E. Ἐν δὲ τούτῳ Καλλίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης ἡκέτην ἄγοντε τὸν Πρόδικον. Phædo p. 117. A. καὶ ὁ παῖς ἐξελθὼν καὶ συχνὸν χρόνον διατρίψας ἧκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον. Xenoph. Hell. iii. 3. 8. ἐβουλεύσαντο πέμψαι τὸν Κινάδωνα καὶ κελεῦσαι ἥκειν ἄγοντα τῶν Αὐλωνιτῶν τέ τινας, κ. τ. λ. Ibid. iv. 10. αὐτὸν δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἀναβιβασάμενος ἧκεν ἄγων πρὸς Ἀγεσίλαον. Sed pertinet illud ad eum usum dicendi, quo etiam οἴχομαι, ἥκω, εἶμι cum participio usurpare solent, quo loco Latini simplici verbo utuntur. Addo ἄγειν hac conjunctione sæpissime sensu, quem grammatici dicunt, prægnanti, esse *vinctum, captum, captivum adducere*, qua vi Latinos itidem *agere* usurpare monet Muret. ad Catil. i. init. Loers.

εἶπεν] Herod. l. c. ἐντειλάμενος δὲ ἀπέπεμπε ἐξανδραποδίσαντας Ἀθήνας καὶ Ἐρέτριαν, ἄγειν ἑωϋτῷ ἐς ὄψιν τὰ ἀνδράποδα. Gottl.

κεφαλὴν ἔχειν] Has minas regias ex h. l. profert ad Herodoti l. l. illustrandum Wesselingius. Conferri et potest Aristides, t. ii. p. 168. Οὐ τοίνυν, οὐδ' ὁ τοῦ τῶν πολεμίων στρατοπέδου κύριος, καὶ ἡγεμὼν Δάτις, οὔτ' αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθὸς, αὐθήμερον οἷος τ' ἦν γενέσθαι, οὔτε ποιῆσαι τοὺς ὑφ' αὑτῷ τοσούτους ὄντας. Καίτοι προείρητό γε ὑπὸ τοῦ βασιλέως, αὐτῷ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς, εἰ μὴ Ἐρετριέας καὶ Ἀθηναίους ἀγάγοι. Gottl.

ἐν τρισὶν ἡμέραις] Herod. vi. 101. septem dierum spatio rem peractam esse, proditione Euphorbi et Philagri, auctor est, quorum et Plutarch. de Garrul. p. 30. t. viii. et Paus. vii. 10. s. Achaic. p. 215. ubi alter Philabrus dicitur, meminit. Nepos, l. c. dies non desinit, sed *celeriter* Eretriam captam dicit. Plato de Legg. iii. 698. etiam ita: Δάτις τοὺς μὲν Ἐρετριέας ἔν τινι βραχεῖ χρόνῳ —εἷλε—. Aristid. t. ii. 169. Ἐρετριεῖς δ' Εὐβοέων χεῖρας ἀνταράμενοι, τριῶν ἡμερῶν ἤγοντο πανοικεσίᾳ. Forma χεῖρας ἀνταράμενοι est e Thuc. iii. 32. ubi vulgo est χεῖρας ἀνταιρουμένους, pro rectiori lectione ἀνταιρομένους. v. Duk. Gottl.

συνάψαντες] Hæc illustrat jam sæpius laudatus locus, Legg. iii. 698. Καί τινα λόγον εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀφῆκε φοβερὸν, ὡς οὐδεὶς Ἐρετριέων αὐτοὺς ἀποπεφευγὼς εἴη. Συνάψαντες ἄρα τὰς χεῖρας, σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος, i. e. ut velut curriculo caperent Eretrienses. Hunc locum Herodoto tribuit Strabo l. x. 687. memoria lapsus, cum esset Platonis, non e Menexeno ductus, ut Wesselingius scripsit, ad Herod. 489. sed e Legibus, l. c. ut Valkenarius ad l. iii. 149. rectius notat, ubi plura de hac re erudite disseruntur. Gottl.

πεφευγὼς εἴη. τῇ δ' αὐτῇ διανοίᾳ κατηγάγοντο ἐξ Ἐρετρίας εἰς Μαραθῶνα, ὡς ἕτοιμόν σφισιν ὂν καὶ Ἀθηναίους[r]
II. iii. 389. ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀνάγκῃ ζεύξαντας[s] Ἐρετριεῦσιν ἄγειν. τούτων δὲ τῶν μὲν πραχθέντων, τῶν δ' ἐπιχειρουμένων οὔτ' Ἐρετριεῦσιν ἐβοήθησεν Ἑλλήνων οὐδεὶς οὔτε Ἀθηναίοις πλὴν Λακεδαιμονίων·[t] οὗτοι δὲ τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης ἀφίκοντο· οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἐκπεπληγμένοι, ἀγαπῶντες τὴν ἐν τῷ παρόντι σωτηρίαν, ἡσυχίαν ἦγον. ἐν τούτῳ δὴ ἄν τις γενόμενος[u] γνοίη οἷοι ἄρα ἐτύγχανον ὄντες τὴν ἀρετὴν οἱ Μαραθῶνι[v] δεξάμενοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν καὶ κολασάμενοι τὴν ὑπερηφανίαν[w] ὅλης τῆς Ἀσίας[x] καὶ πρῶτοι στήσαντες τρόπαια τῶν βαρβάρων, ἡγεμόνες καὶ διδάσκαλοι τοῖς ἄλλοις γενόμενοι ὅτι οὐκ ἄμαχος εἴη ἡ Περσῶν δύναμις, ἀλλὰ πᾶν πλῆθος καὶ πᾶς πλοῦτος ἀρετῇ ὑπεί-

161, 11. 163, 1. 166, 15. 172, 3.—[q] ἐν τῷ Γ.—[r] ἀθηναίοις Φ.—[s] συζεύξαντας Σ.—[t] μακεδονίων Γ.—[u] γιγνόμενος Γϒ.—[v] μαραθώνιοι Σ.—[w] ὑπερηφάνοιαν Ζ.—[x] τῆς

ὡς ἕτοιμον ὂν] Pro *ὡς ἑτοίμου σφ. ὄντος* sc. *τούτου τοῦ χωρίου*. Sic sæpius, ut h. l. loquuntur Attici. Thuc. i. 2. *ἄδηλον ὂν, ὁπότε τὶς—ἄλλος ἀφαιρήσεται*, pro *ἀδήλου ὄντος*. Gottl.

πλὴν Λακεδαιμονίων] V. Legg. l. c. *καὶ πρεσβευομένοις αὐτοῖς πανταχόσε βοηθεῖν οὐδεὶς ἤθελε, πλήν γε Λακεδαιμονίων.* cf. Isocr. Paneg. c. 24. Herod. vi. 106. et Wessel. Parum accurate igitur scripsit Nepos Milt. 4. Athenienses—auxilium nusquam, nisi a Lacedæmoniis, *petiverunt*. Scribere potius debebat *impetrarunt*. Ita in altero bello Persico se gesserunt reliqui Græci, ut se Atheniensibus et Lacedæmoniis, ad libertatem Græciæ defendendam, non adjungerent. Plutarch. Them. t. i. p. 456. Reisk. Gottl.

ὑστεραίᾳ] Plat. Legg. iii. 818. *ὕστερον—τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης γενομένης μιᾷ ἡμέρᾳ.* Cur sero venerint Lacedæmonii, varie ab Atticis scriptoribus traditur. Fueritne æmulatio in causa, an festi dies, nempe Hyacinthia, ut vult Herod. vi. 106. ad quem vid. Wessel. et inprimis Valk. vii. p. 601. bellumne cum Messeniis, ut conjicit Plato l. c. vix decerni potest. Verum est, Lacedæmonios pactos esse inducias cum Messeniis, ob Hyacinthia; prodit et Pausan. in Messen. p. 129. cf. Intt. ad Nep. Milt. 5. p. 45. Sed dicuntur etiam Athenienses, a Platæensibus adjuti, non exspectasse Lacedæmonios. vid. Morum ad Isocr. Pan. p. 60. Gottl.

οἱ Μαραθῶνι] Herodot. l. vi. 106. præpositionem addit: *ἐν Μαρ.* Ita Isocrates Paneg. 25. *τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης*, in Marm. Arund. *ἡ ἐν Μαρ. μάχη*, apud Lys. t. v. p. 91. Dem. pro Cor. 60. *μὰ τοὺς ἐν Μαρ. προκινδυνεύσαντας*, Thuc. ii. 34. *πλήν γε τοὺς ἐν Μαραθῶνι.* Plut. Them. p. 444. *τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης*, et alibi; sed omittitur etiam præpositio, veluti apud Luc. enc. Dem. c. 37. *τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι κατειργασμένων.* in fin. ib. *τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας.* §. 87. quanquam frequentius additur, ut ipse paullo post: *ἐν Σαλαμῖνι, ἐν Πλαταιαῖς.* Sed in hoc constanter omittit, v. c. Legg. iii. l. c. *τὸ Μαραθῶνι γενόμενον.* Ita Platonis æmulus Aristides t. ii. 175. *βλέπων τὴν Μαραθῶνι μάχην* ib. p. 173. *Μαραθῶνι ἐκρύπτετο* etc. Gottl.

στήσαντες τρόπαια] Apud Thucydidem et Euripidem constanter est *τροπαῖον*, v. c. i. 105. ii. 92. vi. 70. etc. Sed nihil mutandum in iis, qui habent *τρόπαιον*, veluti Lysias. Ita apud Diod. xiii. 24. ubi de re ipsa bene agitur a Wessel. p. 561. Gottl.

πᾶν πλῆθος] Hanc sententiam laudat

κει. ἐγὼ μὲν οὖν ἐκείνους τοὺς ἄνδρας φημὶ οὐ μόνον[y] τῶν
σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρας εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευ-
θερίας τῆς τε ἡμετέρας καὶ ξυμπάντων τῶν ἐν τῆδε τῇ
ἠπείρῳ· εἰς ἐκεῖνο γὰρ τὸ ἔργον ἀποβλέψαντες καὶ τὰς
ὑστέρας μάχας ἐτόλμησαν διακινδυνεύειν οἱ Ἕλληνες ὑπὲρ
τῆς σωτηρίας, μαθηταὶ τῶν Μαραθῶνι[z] γενόμενοι. Τὰ
μὲν οὖν ἀριστεῖα τῷ λόγῳ[a] ἐκείνοις ἀναθετέον, τὰ δὲ δευ-
τερεῖα τοῖς περὶ Σαλαμῖνα καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχή- II. 241.
σασι καὶ νικήσασι. [§. 11.] Καὶ γὰρ δὴ καὶ[b] τούτων II. iii. 390.
τῶν ἀνδρῶν πολλὰ μὲν ἄν τις ἔχοι διελθεῖν, καὶ οἷα ἐπιόντα
ὑπέμειναν κατά[c] τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ ὡς[d]
ἠμύναντο ταῦτα· ὃ δ' ἐμοὶ[e] δοκεῖ καὶ ἐκείνων κάλλιστον
εἶναι, τούτου μνησθήσομαι, ὅτι τὸ ἑξῆς ἔργον τοῖς Μαρα-
θῶνι διεπράξαντο. οἱ μὲν γὰρ Μαραθῶνι[f] τοσοῦτον[g] μόνον[h]
ἐπεδείξαντο[i] τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι κατὰ γῆν[j] οἷόν τε ἀμύνεσ-
θαι[k] τοὺς βαρβάρους ὀλίγοις πολλούς, ναυσὶ δὲ ἔτι ἦν
ἄδηλον καὶ δόξαν εἶχον Πέρσαι ἄμαχοι εἶναι κατὰ θά-
λατταν καὶ πλήθει καὶ πλούτῳ καὶ τέχνῃ καὶ ῥώμῃ. τοῦ-

o

ὅλης ἀσίας ΣZ: om ΓΦBCEFrwyxϐ.—[y] μόνων w.—[z] τῶν ἐν μαραθῶνι ΓΞ.—[a] τῶν λόγων Z.—[b] δὴ καὶ add ΣZ.—[c] κατὰ post καὶ om ΦZ.—[d] ὡς om F.—[e] plerique δέ μοι.—[f] γὰρ ἐν μαρ. Z.—[g] τοσοῦτο Φ.—[h] ἔργον ΣZ.—[i] ἐπέδειξαν Φruwyx.—[j] γῆς

Aristides t. ii. p. 85. βαρβάροις ἐπέδειξαν, ὅτι πᾶς πλοῦτος καὶ δύναμις ἀρετῇ ὑπείκει· pro lusu verborum: πᾶν πλῆθος καὶ πᾶς πλοῦτος. Item Stobæus de Virtute, p. 24. Eandem habet Isocrates Paneg. c. 25. ἐπιδείξαντες αὐτοῖς—τὴν ἀρετὴν τοῦ πλήθους περιγιγνομένην. Item Lycurgus c. 28. οἱ πρόγονοι καταφανῆ ἐποίησαν τὴν ἀνδρείαν τοῦ πλούτου, καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ πλήθους περιγιγνομένην. GOTTL.

ἀρετῇ] Lectio Ms. Darmst. ἀρεταῖς piusculum hariolum redolet. LOERS.

πατέρας — ἐλευθερίας] Hunc locum ante oculos habuit Aristid. t. ii. p. 281. ὁ γὰρ τοὺς Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας ἐπαινῶν (Plato) εἰς ἀρετὴν, καὶ φάσκων πατέρας τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησιν εἶναι· καὶ προσέτι γε τῇ ἠπείρῳ πάσῃ, καὶ πάλιν τοὺς τὰ δεύτερα ἐκδεξαμένους ἐγκωμιάζων, τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ καὶ Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας—. GOTTL.

μαθηταὶ] Cod. Monac. 490. exhibet μιμηταὶ, μαθηταὶ superscripto; sed vulgata nihil sanius. Apprime enim μαθηταὶ respondet præcedentibus διδάσκαλοι ...γεν. LOERS.

τὰ δὲ δευτερεῖα] Respexit huc Aristid. t. ii. p. 177. λοιπὸς τοίνυν, Θεμιστοκλῆς, ἥκιστα δὴ πάντων ἄξιος ἐκ δευτερείων τὰ πρωτεῖα ἔχειν, εἰ ταμάλιστα καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐκείνῳ μόνῳ τῶν πάντων ὑπάρξαν φαίνεται— ubi Reiskius vol. iii. Animadv. ad Gr. Auctores, p. 484. malit ἐκ πρωτείων τὰ δευτερεῖα ἔχειν. Sed puto ante ἥκιστα excidisse part. οὐχ. i. e. μάλιστα: etenim οὐχ ἥκιστα apud Atticos esse μάλιστα, e Mœride notum. Exempla collegit Schwebel. ad Onosandr. p. 65. GOTTL.

§. 11. τὸ ἑξῆς τοῖς Μαραθῶνι] Phædo. p. 100. C. τὸ ἑξῆς ἐκείνοις. Euthyd. p. 288. C. τὸ ἑξῆς τούτοις. cf. Cratyl. p. 399. A. et 420. D. Cum genetivo Rep. p. 390. τὰ τούτων ἑξῆς. Similiter ἐφεξῆς cum utroque casu construitur, v. Schæf. ad Dion. Hal. de Comp. Verb. p. 142. LOERS.

το δὴ[l] ἄξιον ἐπαινεῖν τῶν ἀνδρῶν τῶν τότε[m] ναυμαχησάν-
των, ὅτι τὸν ἐχόμενον φόβον[n] διέλυσαν τῶν Ἑλλήνων καὶ
ἔπαυσαν φοβουμένους πλῆθος νεῶν τε καὶ ἀνδρῶν. ὑπ᾽ ἀμ-
φοτέρων δὴ[o] ξυμβαίνει, τῶν τε Μαραθῶνι[p] μαχεσαμένων
καὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχησάντων,[q] παιδευθῆναι τοὺς
ἄλλους Ἕλληνας, ὑπὸ μὲν τῶν κατὰ γῆν, ὑπὸ δὲ τῶν κατὰ
θάλατταν μαθόντας καὶ ἐθισθέντας[r] μὴ φοβεῖσθαι τοὺς
βαρβάρους. Τρίτον δὲ λέγω τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον καὶ
ἀριθμῷ καὶ ἀρετῇ γενέσθαι τῆς Ἑλληνικῆς σωτηρίας, κοι-
II. iii. 391. νὸν ἤδη τοῦτο Λακεδαιμονίων τε καὶ Ἀθηναίων. Τὸ μὲν
οὖν μέγιστον καὶ χαλεπώτατον οὗτοι πάντες ἠμύναντο,[s]
καὶ διὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν νῦν τε ὑφ᾽ ἡμῶν ἐγκωμιάζονται
καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ὑπὸ τῶν ὕστερον· μετὰ δὲ τοῦτο
πολλαὶ μὲν πόλεις τῶν Ἑλλήνων ἔτι ἦσαν[t] μετὰ τοῦ βαρ-
βάρου,[u] αὐτὸς δὲ ἠγγέλλετο βασιλεὺς[v] διανοεῖσθαι ὡς
ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. [§. 12.] Δίκαιον
δὴ καὶ τούτων ἡμᾶς ἐπιμνησθῆναι, οἳ[w] τοῖς τῶν προτέρων
ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν[x] ἀνακαθηράμενοι καὶ

Φ.—[k] ἀμύνεσθαι ΓΘΞBCFruwy: ἀμύνασθαι *ς.—[l] δὲ Z.—[m] τε w.—[n] φόβον] βίον Φ.—[o] δὲ Γ.—[p] μαραθῶσι E.—[q] μαχησαμένων Σ.—[r] ἠθισθέντας Z.—[s] ἠμύναντο Σ Z: ἤμυναν *ς.—[t] ἦσαν ἔτι Φ.—[u] τῶν βαρβάρων Z.—[v] ὁ βασιλεὺς ΣZ.—[w] ἣ F.—

ἐχόμενον] Genit. Ἑλλήνων pendet ab ἐχόμενον. Τὸ ἐχόμενόν τινος est, *quod junctum est alicui*, cohæret. v. c. ὅρος ἐχόμενον Ῥοδόπης. Thuc. ii. 96. et alibi. De usu part. ἐχόμενος v. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 472. Gottl.

ὑπὸ μὲν τῶν] H. e. ἐκείνων—ὑπὸ δὲ τῶν, i. e. τούτων. Gottl.

τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον] I. e. *prælium Platæense*. Fere ita Thuc. ii. 7. γεγενημένου τοῦ ἐν Πλαταιαῖς ἔργου, quanquam ibi ἔργον est *irruptio repentina* Thebanorum, Platæas noctu occupantium. Ita πόλεμος pro *prælio*. Thuc. i. 107. οἱ μετέστησαν ἐν τῷ ἔργῳ παρὰ τοὺς Λακεδαιμονίους, i. e. ἐν πολέμῳ. Nam ita Diod. Sic. xi. p. 465. ἐν τῇ μάχῃ, ubi v. Wessel. Thuc. l. viii. 1. ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου καταπεφευγόσι h. e. *prælio*. Gottl.

ἤμυναν] Libri veteres consentiunt in ἤμυναν, legendum tamen videtur ἤνυσαν. Ficinus vertit h. l. mire: *Igitur omnes hi Græciam in summis nobis, et a posteris laudabuntur*. Quid hoc sit, nescio. Gottl.

ἤμυναν] Sic libri impressi habent omnes. Bekk. mutavit in ἠμύναντο. Sed de Legg. Αἰσχρῶς γοῦν ἠμύναντο αὐτοὺς (sc. τοὺς βαρβάρους). Ibid. paulo inferius παρακαλουμένη ἀμύνειν τὸν βάρβαρον οὐθ᾽ ὑπήκουσεν οὔτ᾽ ἤμυνεν. Hinc mutare non audeo. Loers.

διανοεῖσθαι, ὡς ἐπιχειρήσων] Legg. p. 783. D. Νύμφην χρὴ διανοεῖσθαι καὶ νυμφίον, ὡς ὅτι καλλίστους καὶ ἀρίστους εἰς δύναμιν ἀποδειξομένους παῖδας. De constructione vid. Matth. Gr. Gr. 568. Stallbaum. ad Phileb. p. 16. D. Lobeck. ad Soph. Aj. 281. V. Loers.

§. 12. ἀνακαθηράμενοι] Hoc loco utebatur Abresch. Auct. Thuc. Dil. p. 215. ad defendendam lectionem Cod. Arund. ἐκάθηρε apud Thuc. l. iv. pro vulgata: τὸ λῃστικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης. De eodem Minoe esse apud Eustath. Od. T. p. 690. 39. τὴν θάλασσαν ἐξεκάθηρε λῃστῶν. Nihil tamen mutandum

ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάττης. ἦσαν δὲ οὗτοι οἵ τε[y] ἐπ' Εὐρυμέδοντι ναυμαχήσαντες καὶ οἱ εἰς Κύπρον στρατεύσαντες καὶ οἱ εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοσε πολλαχόσε, ὧν χρὴ μεμνῆσθαι καὶ χάριν αὐτοῖς εἰδέναι, ὅτι βασιλέα ἐποίησαν δείσαντα τῇ ἑαυτοῦ σωτηρίᾳ τὸν νοῦν προσέχειν, ἀλλὰ μὴ[z] τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐπιβουλεύειν φθορᾷ.

Καὶ οὗτος μὲν δὴ πάσῃ τῇ πόλει διηντλήθη[a] ὁ πόλεμος
ὑπὲρ ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων ὁμοφώνων πρὸς τοὺς βαρ- II. 242.
βάρους· εἰρήνης δὲ γενομένης καὶ τῆς πόλεως τιμωμένης ἦλθεν ἐπ' αὐτήν,[b] ὃ δὴ φιλεῖ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὖ πράττουσι προσπίπτειν,[c] πρῶτον μὲν ζῆλος, ἀπὸ ζήλου δὲ φθόνος.
ὃ καὶ τήνδε τὴν πόλιν ἄκουσαν ἐν πολέμῳ τοῖς Ἕλλησι κα- II. iii. 392.
τέστησε. [§. 13.] Μετὰ δὲ τοῦτο γενομένου πολέμου συνέβαλον μὲν ἐν[d] Τανάγρᾳ ὑπὲρ τῆς Βοιωτῶν[e] ἐλευθερίας Λακεδαιμονίοις[f] μαχόμενοι, ἀμφισβητησίμου δὲ τῆς μάχης γενομένης[g] διέκρινε τὸ ὕστερον ἔργον· οἱ μὲν γὰρ[h] ᾤχοντο ἀπιόντες, καταλείποντες[i] Βοιωτοὺς[j] οἷς ἐβοήθουν, οἱ δ' ἡμέτεροι, τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐν Οἰνοφύτοις νικήσαντες, τοὺς

[x] ἐπίθεσις F, qui in mg ἐτίθεσαν.—[y] τε om r.—[z] μὴ καὶ Z.—[a] διηντλήκει Cr.—[b] αὐτῇ Γ.—[c] προσπίπτει Σ.—[d] συνεβάλομεν ἐν ΘEF et pr B, συνεβάλλομεν ἐν ΣZ, συνέβαλλον μὲν ἐν Ξ.—[e] τῆς τῶν βοιωτῶν Φ.—[f] λακεδαιμονία w.—[g] γιγνομένης w.—[h] γὰρ om Φ.—[i] καταλείποντες ΓΘ et pr B, καταλειπόντες EF : καταλιπόντες *ς.

mihi videtur; scribendum enim Thuc. potius fuisset, si ἐκάθηρε locum haberet: τοῦ ληστικοῦ ἐκάθηρε τὴν θάλασσαν. Gottl.

Κύπρον — Αἴγυπτον] Hæc expeditio conjuncta fuit cum Ægyptiaca. v. Thuc. i. 94. 104. cf. Aristid. t. ii. p. 156—281. Jebb. Lys. Epit. p. 108. Diod. Sic. xi. p. 459. Wessel. Gottl.

χάριν αὐτοῖς] Transit constructio a relativa ad demonstrativam, eodem modo Hipp. Maj. p. 289. D. Τί ἔστι τὸ καλὸν, ᾧ καὶ τἆλλα πάντα κοσμεῖται, καὶ προσγενομένου αὐτοῦ καλὰ φαίνεται. Loers.

τῇ πόλει...ὑπὲρ ἑαυτῶν] Hujus generis a numero singulari in collectivis ad pluralem transitiones passim sunt obviæ. Infra p. 244. E. οὐχ οἷα τε ἐγένετο... σφᾶς ἀδικησάντων 245. C. Rep. 599. E. σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; Loers.

διηντλήθη ὁ πόλεμος] Ficin. vertit: *atque id bellum per omnes urbes diffusum fuit, dum Græci seipsos omnesque linguæ ejusdem homines adversus barbaros tutarentur.* Videtur igitur legisse διεχύθη, aut simile quid. Gottl.

εἰρήνης δὲ γενομένης] Refertur ad memorabilem illam pacem Cimonis, quæ enarrata est apud Isocr. Panath. p. 360. Aristid. Panath. 264. Plutarch. Cimon. c. 13. Loers.

ζῆλος] Eadem fere habet Lys. p. 107. ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ Ἑλληνικοῦ πολέμου καταστάντος, διὰ ζῆλον τῶν γεγενημένων, καὶ φθόνον τῶν πεπραγμένων —. Gottl.

§. 13. τρίτῃ ἡμέρᾳ] Thucyd. gravissimus in hac re auctor l. l. habet: Ἀθηναῖοι δὲ δευτέρᾳ καὶ ἑξηκοστῇ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν μάχην (sc. τὴν ἐν Τανάγρᾳ) ἐστράτευσαν ἐς Βοιωτοὺς, καὶ μάχῃ ἐν Οἰνοφύτοις τοὺς Βοιωτοὺς νικήσαντες κ. τ. λ.

ἀδίκως φεύγοντας δικαίως κατήγαγον. οὗτοι δὴ πρῶτοι μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον, Ἕλλησιν ἤδη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας βοηθοῦντες πρὸς Ἕλληνας, ἄνδρες ἀγαθοὶ γενόμενοι καὶ ἐλευθερώσαντες οἷς ἐβοήθουν, ἐν τῷδε τῷ μνήματι τιμηθέντες ὑπὸ τῆς πόλεως πρῶτοι ἐτέθησαν. Μετὰ[k] δὲ ταῦτα πολλοῦ πολέμου γενομένου, καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρατευσάντων καὶ τεμόντων τὴν χώραν καὶ ἀναξίαν χάριν ἐκτινόντων[l] τῇ πόλει, νικήσαντες αὐτοὺς ναυμαχίᾳ οἱ ἡμέτεροι καὶ λαβόντες αὐτῶν τοὺς[m] ἡγεμόνας Λακεδαιμονίους ἐν τῇ Σφαγίᾳ,[n] ἐξὸν[o] αὐτοῖς[p] διαφθεῖραι ἐφείσαντο καὶ ἀπέδοσαν καὶ εἰρήνην ἐποιήσαντο, ἡγούμενοι πρὸς μὲν τὸ[q] ὁμόφυλον μέχρι νίκης δεῖν πολεμεῖν καὶ μὴ δι' ὀργὴν ἰδίαν πόλεως τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων[r] διολλύναι,[s] πρὸς δὲ
II. iii. 393. τοὺς βαρβάρους μέχρι διαφθορᾶς. τούτους δὴ ἄξιον ἐπαι-

—[j] immo Θηβαίους. sed malim expungere.—[k] μετὰ...γενομένου om Z.—[l] ἐκτινύντων Σ.—[m] τοὺς αὐτῶν Φ.—[n] σφακτηρίᾳ ΦZrwx et corr ΣB, σφακτορίᾳ C.—[o] ἐξ ὧν Z.—[p] αὐτοὺς ΦZ.—[q] τὸν Z.—[r] τῶν Ἑλλήνων om Φ.—[s] διόλλυσθαι Φ.—[t] ἡμ-

Sed nostrum l. inde mutare non licet, quis enim apud oratores ad fidem historicam revocare omnia velit? Loers.

Οἰνοφύτοις] I. e. χωρίῳ τῆς Βοιωτίας v. Schol. ad Thuc. i. 108. Rhodomanus ad Diod. Sic. xi. p. 466. male vertebat, *in vinetis*. Gottl.

ἀναξίαν] Eandem fem. generis formam apud scriptt. Atticos sæpe habent ἀνόσιος, ἀνόμοιος, ἄχρειος, ἀνάρσιος, ἀνοικεῖος. Ἀναξία est Euthyd. p. 304. E. ἀναξίαν σπουδήν. Prot. p. 356. A. ἀναξία ἡδονή. Legg. 943. E. ἀναξίας δίκας. Vid. Aristot. Rhet. ii. c. 9. 213. Appian. B. C. iv. 32. Soph. Œd. C. 1446. De reliquis exempla dabit Lobeck. ad Soph. Aj. v. 175. ubi is de hac adj. forma intelligenter: 'Quid quoque in loco Attici scriptores sequuti sint, persæpe non apparet.' Loers.

ἐν τῇ Σφαγίᾳ] Σφαγίᾳ scribendum est pro vulgata σφαγίᾳ, quod nomen est insulæ Sphacteriæ, ut e Strabone, (viii. p. 346. Bas.) qui hujus cladis mentionem facit, clare apparet. Ἡ προσκειμένη, inquit, πλησίον τοῦ Πύλου, Σφαγία νῆσος, ἡ δὲ αὐτὴ Σφακτηρία λεγομένη, περὶ ἣν ἀπέβαλον ζωγρείᾳ Λακεδαιμόνιοι τριακοσίους ἐξ αὐτῶν ἄνδρας, ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθέντας. Conf. Diod. Sic. xii. p. 522. Ptolemæus Geogr. iii. p. 90. ed. Amst. 1605. Steph. de Urbb. p. 687. Berkel. et Schol. Aristoph. ad Nub. 186. qui eandem insulam, Πύλον, Κορυφάσιον et Σφακτηρίαν appellat. Intelligenda itaque hoc loco est victoria, de Lacedæmoniis ad Pylum insulam reportata. Præter Thucyd. iv. 30—38. vid. Diod. Sic. xiii. 24. Gottl.

ἐξὸν αὐτοῖς] Codex Monac. 490. (v. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 914.) offert αὐτοὺς et Σφακτηρίᾳ. Sed hanc lectionem, ait Jacobs. l. l. dubiam reddit observatio Phavorini ad Steph. Byz. p. 627. addo, et omnium libb. impressorum auctoritas. Loers.

εἰρήνην ἐποιήσαντο] Intelligit fœdus illud ἐνιαύσιον, unius anni, cujus meminit Thucyd. iv. 17. quod anno ix. B. P. fuit ictum, Archonte Isarcho. Gottl.

πρὸς μὲν τὸ ὁμόφυλον] Cic. Off. l. i. 11. 'suscipienda quidem bella sunt, ob eam causam, ut sine injuria in pace vivatur, parta autem victoria, conservandi, qui non crudeles—fuerunt: ut majores nostri Tusculanos, Æquos—in civitatem etiam acceperunt.' Cæterum hujus loci meminit Aristides t. ii. p. 155. Ἐπειδή γε καὶ αὐτῷ σοι δοκεῖ, μὴ τὸν αὐτὸν δεῖν ἀμφοτέροις (Græcis ac Barbaris) τρόπον, ἀλλὰ τοῖς μὲν, ὡς τοῖς ὁμοφύλοις εἰκὸς, τοῖς δ' ὡς χρὴ τοῖς φύσει πολεμίοις. Gottl.

νέσαι τοὺς ἄνδρας, οἳ τοῦτον τὸν πόλεμον πολεμήσαντες ἐν-
θάδε κεῖνται, ὅτι ἐπέδειξαν, εἴ τις ἄρα ἠμφεσβήτει[t] ὡς ἐν τῷ
προτέρῳ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἄλλοι τινὲς εἶεν
ἀμείνους Ἀθηναίων, ὅτι[u] οὐκ ἀληθῆ ἀμφισβητοῖεν.[v] οὗτοι
γὰρ ἐνταῦθα ἔδειξαν, στασιασάσης τῆς Ἑλλάδος περιγε-
νόμενοι τῷ πολέμῳ, τοὺς προεστῶτας[w] τῶν ἄλλων Ἑλλή-
νων χειρωσάμενοι, μεθ' ὧν τότε τοὺς βαρβάρους ἐνίκων κοι-
νῇ, τούτους νικῶντες ἰδίᾳ. [§. 14.] Τρίτος δὲ πόλεμος
μετὰ ταύτην τὴν εἰρήνην ἀνέλπιστός τε καὶ δεινὸς ἐγένετο,
ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τελευτήσαντες ἐνθάδε κεῖνται, πολ-
λοὶ μὲν ἀμφὶ Σικελίαν πλεῖστα τρόπαια στήσαντες ὑπὲρ
τῆς Λεοντίνων ἐλευθερίας,[x] οἷς βοηθοῦντες διὰ τοὺς ὅρκους II. 243.
ἔπλευσαν εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους, διὰ δὲ μῆκος[y] τοῦ πλοῦ[z]
εἰς ἀπορίαν τῆς πόλεως καταστάσης καὶ οὐ δυναμένης[a] αὐ-
τοῖς[b] ὑπηρετεῖν τούτῳ ἀπειπόντες ἐδυστύχησαν· ὧν οἱ[c] ἐχ-
θροὶ καὶ προσπολεμήσαντες[d] πλείω ἔπαινον ἔχουσι[e] σωφρο-
σύνης καὶ ἀρετῆς ἢ τῶν[f] ἄλλων οἱ φίλοι· πολλοὶ δ' ἐν ταῖς
ναυμαχίαις ταῖς καθ' Ἑλλήσποντον, μιᾷ μὲν ἡμέρᾳ πάσας

προ
φεσβήτει Θw: ἠμφισβήτει *s.—[u] ὅτι om Φ.—[v] ἠμφισβήτει Z.—[w] περιεστῶτας Γ.
πλοῦ ης οἷ
—[x] ἐλευθερείας Θ.—[y] δὲ τὸ μῆκος ΣZ.—[z] πλέειν Γ.—[a] δυναμένοις Γ.—[b] αὐτῆς Γ, αὐτῆς ΣZ.—[c] οἱ om Ξ.—[d] προπολεμήσαντες Ξ.—[e] ἔχουσι om Z.—[f] ἢ καὶ τῶν w.—

ἠμφισβήτει] Leg. ἀμφισβητοῖ. In Bas. 2. ἀμφισβήτει. male. Gottl.

ἀμφισβητοῖεν] Proprie dicendum erat: ἀμφισβητοῖ, propter superiora: εἴ τις—. Sed collective sumsit τὸ τίς. Nisi legendum quis putet: ἀμφισβητοῖ ἄν, ut infra: εἴ τις βούλοιτο τῆς πόλεως κατηγορῆσαι, ὀρθῶς ἂν κατηγοροῖ. Sed vulgata non mutanda videtur. Similiter Thucyd. ii. 35. ἐς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαι τι, ὧν ἤκουσε, τῷ δὲ ὑπερβάλλοντι—καὶ ἀπιστοῦσι— ubi notat Schol. hoc σχῆμα. Gottl.

εἴ τις—ἀμφισβητοῖεν] εἴ τις sequitur pluralis; similis nostro loco est Phileb. p. 45. B. ὀρθῶς ἂν φαινοίμεθα λέγοντες, ὡς εἴ τις τὰς μεγίστας ἡδονὰς ἰδεῖν βούλοιτο, οὐκ εἰς ὑγίειαν ἀλλ' εἰς νόσον ἰόντας δεῖ σκοπεῖν; ubi vid. Stallb. confr. Matth. Gr. Gr. §. 487. 4. Eadem construendi ratio obtinet apud Latinos. Terent. Eunuch. Prol. 1—3. 'Si quisquam est, qui placere se studeat bonis—In his poeta hic nomen profitetur suum.' Loers.

§. 14. διὰ τοὺς ὅρκους] Erat Leontinis cum Atheniensibus παλαιὰ ξυμμαχία, (Thuc. iii. 86.) i. e. ὅρκος, ob cognationem, quæ his cum illis intercedebat. v. Diod. xii. 513. Gottl.

ὧν κ. τ. λ.] ὧν refertur et idem ad οἱ πολλοί, quod monendum est propter Gottleberum, qui refert ad Leontinos. Ceterum ad quorum hostium nobile et humanum erga Athenienses illos factum hæc verba referantur et quinam sint, quos vocibus τῶν ἄλλων orator significet, feliciori, quam ego sum, interpreti expediendum relinquam; equidem ad liquidum perducere nondum potui. Cogitabam olim, τῶν ἄλλων referri ad eos, qui ad Arginussas a suis, (τοῖς φίλοις) ad sepulturam non sunt sublati, sed si sit, quam obscura, quam Platone indigna, quam prorsus ἀπροσδιόνυσα laus hostium! Suspecta, ut dicam, quod sentio, mihi tota hæc sententia Ὧν—οἱ φίλοι videtur atque e glossomate oriunda. Loers.

II. iii. 394. τὰς τῶν πολεμίων ἑλόντες ναῦς, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας νικήσαντες. ὃ δ' εἶπον δεινὸν καὶ ἀνέλπιστον τοῦ πολέμου γενέσθαι, τόδε λέγω τὸ εἰς τοσοῦτον φιλονεικίας ἐλθεῖν πρὸς τὴν πόλιν τοὺς ἄλλους Ἕλληνας,[g] ὥστε τολμῆσαι τῷ ἐχθίστῳ ἐπικηρυκεύσασθαι βασιλεῖ, ὃν κοινῇ ἐξέβαλον[h] μεθ' ἡμῶν, ἰδίᾳ τοῦτον πάλιν ἐπάγεσθαι βάρβαρον ἐφ' Ἕλληνας, καὶ ξυναθροῖσαι[i] ἐπὶ τὴν πόλιν πάντας Ἕλληνάς τε καὶ βαρβάρους. οὗ δὴ καὶ ἐκφανὴς ἐγένετο ἡ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετή. οἰομένων γὰρ ἤδη αὐτὴν[j] καταπεπολεμῆσθαι καὶ ἀπειλημμένων[k] ἐν Μιτυλήνῃ[l] τῶν νεῶν βοηθήσαντες[m] ἑξήκοντα ναυσίν, αὐτοὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς καὶ ἄνδρες γενόμενοι ὁμολογουμένως ἄριστοι, νικήσαντες μὲν τοὺς πολεμίους, λυσάμενοι δὲ τοὺς φιλίους,[n] ἀναξίου τύχης τυχόντες, οὐκ[o] ἀναιρεθέντες ἐκ τῆς θαλάττης, κεῖνται ἐνθά-

[g] τοὺς ἕλληνας πρὸς τὴν πόλιν (omisso ἄλλους) Φ.—[h] ἐξέβαλλον Z.—[i] ξ. ΓΘΞΣΦΒ CFZrw.—[j] αὐτὴν ἤδη ΣZ.—[k] ἀπολλυμένων Z.—[l] scribe Μυτιλήνῃ.—[m] βοηθήσαντι

ἐπικηρυκεύσασθαι] H. e. διὰ κήρυκας πέμπειν πρὸς vel ἐπὶ τ. βασ. Hesych. Ἐπικηρυκεύεται, προσκηρύσσεται. Abreschius (Dil. Thuc. p. 412.) corrigat, si opus sit correctione, προσκηρυκεύεται. Alioquin rectius scribi, ἐπικηρύσσεται, προσκηρύσσεται. Sed ipse nihil admodum conjecturæ tribuisse videtur qui præclare agit l. c. de h. v. ut et de κηρυκεύειν et διακηρυκεύεσθαι. Hoc sensu, quo noster, usurpavit etiam Isocrates, Paneg. p. 115. εἴτις ἐπικηρυκεύεται Πέρσαις τῶν πολιτῶν. ubi monuit quædam, his gemina, Morus. Gottl.

βασιλεῖ] Intelligitur haud dubie Darius Nothus, ad quem Lacedæmonii legatos miserunt, et cum eo, contra Athenienses, fœdus fecerunt. Formula exstat apud Thucyd. viii. 18. Βασιλέα esse κατ' ἐξοχὴν Regem Persarum, tralatitium est. Additur interdum μέγας. v. c. in Apolog. c. 32. Aristoph. Plut. 170. et Schol. Lys. Epit. p. 113. Mitto alia loca laudare. Qui plura volet, adeat Staueren. ad Nep. Ages. ii. p. 469. Gottl.

οὗ δὴ] I. q. usitatius ὅθεν δὴ, apud Platonem frequentissimi est usus. Exempla dabit Heind. ad Theæt. p. 165. E. quibus adde Legg. p. 644: E. ibid. p. 780. E. Conv. p. 193. D. Loers.

τοὺς φιλίους] Rarissime hac conjunctione, scilicet ut conjunctum sit cum v. πολέμιος vel eidem oppositum, reperitur. Sed tamen, licet monitus a Stallb. ad Phileb. p. 21. E. mutare in φίλους non audeo; nam prorsus eodem modo dicitur in Conv. p. 221. B. ἔπειτα ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλων, ἠρέμα περισκοπῶν καὶ τοὺς φιλίους καὶ τοὺς πολεμίους. Eodem fere modo Herodotus promiscue dicit ξείνιος et ξεῖνος vid. v. 63. 91. et 93. Loers.

τυχόντες] Hunc locum a verbis: νικήσαντες—usque ad τυχόντες excerpsit Dionys. p. 1036. de admiranda vi dic. Dem. nec eum sine censura dimisit. Legitur ibi pro φιλίους, φίλους. Pro λυσάμενοι malit Reisk. ῥυσάμενοι. Sine caussa. Gottl.

ἀναιρεθέντες] Sunt naufragi illi, quorum corpora a trierarchis illis, veluti Theramene et Thrasybulo, qui jussi sunt hoc facere, non fuerunt sublata ad sepeliendum. Hoc enim est ἀναιρεῖσθαι sc. ναυαγούς. Et ita plane Xenophon, H. G. vi. p. 42. διότι οὐκ ἀνείλοντο ναυαγούς: ubi rem narrat Xenophon, quo cum cf. Mem. Socr. l. i. Hunc nostrum locum dudum ita explicavit Wessel. Obss. l. i. Gottl.

δε. ὧν χρὴ ἀεὶ μεμνῆσθαί τε καὶ ἐπαινεῖν· τῇ μὲν γὰρ ἐκείνων ἀρετῇ ἐνικήσαμεν οὐ μόνον τὴν τότε[p] ναυμαχίαν ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον πόλεμον· δόξαν γὰρ δι' αὐτοὺς ἡ πόλις ἔσχε μή ποτ' ἂν καταπολεμηθῆναι μηδ' ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων. καὶ ἀληθῆ[q] ἔδοξε, τῇ δὲ ἡμετέρᾳ[r] αὐτῶν διαφορᾷ ἐκρατήθημεν, οὐχ ὑπὸ τῶν ἄλλων· ἀήττητοι γὰρ[s] ἔτι καὶ νῦν ὑπό γε ἐκείνων ἐσμέν, ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτοὺς II. iii. 395. καὶ ἐνικήσαμεν καὶ ἡττήθημεν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡσυχίας γενομένης καὶ εἰρήνης πρὸς τοὺς[t] ἄλλους ὁ οἰκεῖος ἡμῖν πόλεμος οὕτως[u] ἐπολεμήθη,[v] ὥς τε εἴ περ εἱμαρμένον εἴη ἀνθρώποις στασιάσαι, μὴ ἂν ἄλλως εὔξασθαι μηδένα πόλιν

pr F.—[n] φίλους r.—[o] τυχόντες καὶ οὐκ Z.—[p] τε Γ.—[q] ἀληθῶς Γ.—[r] ἡμετέρα δ' Σ.—[s] καὶ γὰρ Cr.—[t] πρὸς μὲν τοὺς Σ.—[u] οὗτος Φ.—[v] ἐτολμήθη w.—[w] πειραιῶς

κεῖνται ἐνθάδε] Wessel. Obss. i. 1. monet, excidisse ante *κεῖνται* negandi voculam; corpora enim cæsorum non extracta, non potuisse recondita esse in Ceramico; sensum itaque credit hunc esse: *solutis amicis, iniqua pressi fortuna, non sublati ex mari, hic siti non sunt.* Sed hic audiendus non videtur vir summus. Lectus enim ille inanis, eorum caussa factus, quorum cadavera reperiri tollique nequivissent, ut Thucydides l. ii. 34. notat, indicare videtur, absentium corpora tamen, ob hunc lectum inanem, qui repositus fuit in Ceramico, considerari posse tanquam sepulta. Et ita Plato videtur dicere potuisse: *κεῖνται ἐνθάδε*. Confirmat hoc locus Charitonis iv. 63. quem excitavit Abreschius Dil. Thuc. p. 189. *εἰ μὴ τὸ σῶμα εὕρηται τοῦ δυστυχοῦς, ἀλλὰ νόμος οὗτος ἀρχαῖος Ἑλλήνων, ὥστε καὶ τοὺς ἀφανεῖς τάφοις κοσμεῖν.* ubi v. Dorvill. p. 354. GOTTL.

τὸν ἄλλον] In Ald. Bas. 1. et 2. legitur *ἄλλων*. GOTTL.

καταπολεμηθῆναι] Est *vinci, debellari posse*, quod ex iis, quæ subsequuntur satis firmatur. Similiter Xenoph. Mem. iii. 5. 2. *Σώματα δὲ καλὰ πότερον ἐκ Βοιωτῶν οἴει πλείω ἂν ἐκλεχθῆναι, ἢ ἐξ Ἀθηναίων; pulcra corpora plura putas e Bœotiis eligi posse, an ex Atheniensibus?* De hac potestate infinit. aor. cum part. *ἂν* vid. Hermann. ad Soph. Aj. 1061. LOERS.

ἐκρατήθημεν] *κρατεῖν* si est *vincere, superare*, construitur cum accus. Conviv. 220. A. *καὶ πίνειν οὐκ ἐθέλων, ὁπότε ἀναγκασθείη, πάντας ἐκράτει.* Tim. p. 43. A. LOERS.

ἐνικήσαμεν καὶ ἡττήθημεν] Amant Græci sic act. et pass. conjungere Rep. 358. E. *ὥστε ἐπειδὰν ἀλλήλους ἀδικῶσί τε καὶ ἀδικῶνται—τοῖς μὴ δυναμένοις τὸ μὲν ἐκφεύγειν, τὸ δὲ αἱρεῖν δοκεῖ λυσιτελεῖν ξυνθέσθαι ἀλλήλοις* (malim *ἀλλήλους*) *μήτε ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι.* Tim. p. 38. D. *ὅθεν καταλαμβάνουσί τε καὶ καταλαμβάνονται κατὰ ταὐτὰ ὑπ' ἀλλήλων ἥλιός τε καὶ ὁ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἑωσφόρος.* Legg. p. 776. A. *ὧν δὴ χάριν μητρὶ καὶ πατρὶ καὶ τοῖς τῆς γυναικὸς οἰκείοις παρέντας χρὴ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις, οἷον εἰς ἀποικίαν ἀφικομένους αὐτούς, ἐπισκοποῦντάς τε ἅμα καὶ ἐπισκοπουμένους οἰκεῖν.* Huc pertinet etiam quod infra 244. B. legitur: *συγγνώμην ἀλλήλοις ἔχομεν, ὧν τ' ἐποιήσαμεν, ὧν τ' ἐπάθομεν.* Quæ quidem res per se levissima tamen ad Græcorum linguam et cogitandi rationem penitus perspiciendam digna est notatu. LOERS.

καὶ εἰρήνης] Intelligit pacem illam infamem, quam Lysander, victis Atheniensibus, hac lege, si longa Piræei brachia et muros destruerent, concessit. v. Xenoph. H. Gr. l. ii. p. 68. GOTTL.

οἰκεῖος πόλεμος] V. Xenoph. H. Gr. ii. 3. Diod. xiv. 667. Lys. orat. contra Eratosth. t. v. orat. p. 418. it. in Epit. p. 118. GOTTL.

στασιάσαι] Xenoph. H. G. iii. p. 108. *στάσιν* vocat tumultum illum contra xxx. tyrannos. GOTTL.

ἑαυτοῦ νοσῆσαι. ἔκ τε γὰρ τοῦ Πειραιῶς[w] καὶ τοῦ ἄστεος
ὡς ἀσμένως καὶ οἰκείως ἀλλήλοις ξυνέμιξαν[x] οἱ πολῖται
καὶ παρ' ἐλπίδα τοῖς[y] ἄλλοις Ἕλλησι, τόν τε πρὸς τοὺς
II. 244. Ἐλευσῖνι[z] πόλεμον ὡς μετρίως ἔθεντο. καὶ τούτων ἁπάν-
των οὐδὲν ἄλλ' αἴτιον ἢ ἡ[a] τῷ ὄντι ξυγγένεια, φιλίαν βέ-
βαιον[b] καὶ ὁμόφυλον οὐ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ παρεχομένη.
[§. 15.] Χρὴ δὲ καὶ τῶν ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ τελευτη-
σάντων ὑπ' ἀλλήλων μνείαν ἔχειν καὶ διαλλάττειν αὐτοὺς
ᾧ[c] δυνάμεθα,[d] εὐχαῖς καὶ[e] θυσίαις ἐν[f] τοῖς τοιοῖσδε, τοῖς
κρατοῦσιν αὐτῶν εὐχομένους, ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς διηλλάγ-
μεθα. οὐ γὰρ κακίᾳ ἀλλήλων ἥψαντο οὐδ' ἔχθρᾳ, ἀλλὰ
δυστυχίᾳ. μάρτυρες δὲ ἡμεῖς αὐτοί ἐσμεν τούτων οἱ ζῶν-
τες· οἱ αὐτοὶ γὰρ ὄντες ἐκείνοις γένει συγγνώμην ἀλλήλοις
ἔχομεν ὧν τ' ἐποιήσαμεν[g] ὧν τ' ἐπάθομεν. Μετὰ δὲ τοῦτο
II. iii. 396. παντελοῦς[h] εἰρήνης ἡμῖν γενομένης ἡσυχίαν ἦγεν[i] ἡ πόλις,
τοῖς μὲν βαρβάροις συγγιγνώσκουσα, ὅτι παθόντες ὑπ' αὐ-
τῆς κακῶς [ἱκανῶς] οὐκ ἐνδεῶς ἠμύναντο,[j] τοῖς δὲ Ἕλλησιν

ΣΖ : πειραιέως *ς.—[x] ξ. ΣΖ : post πολῖται ponit Γ.—[y] τοὺς om Ζ.—[z] ἐλευσῖνι ΓΘ BCEFr, ἐνλευσῖνι Σ, ἐνελέσμοι Ζ : ἐν ἐλευσῖνι *ς.—[a] ἢ ἡ Ζ, ἡ w : ἢ *ς.—[b] βεβαίαν ΣΖ.—[c] ὧς ΣΖ.—[d] δυναίμεθα Φ, qui hæc ᾧ δυναίμεθα post θυσίαις ponit.—[e] εὐχαῖς τε καὶ ΣΖ.—[f] ἴσως καὶ mg Γ.—[g] ἐποιήσαμεν...ἐπάθομεν] ἐπάθομεν...ἐποιήσαμεν Φ.
ῶs
—[h] παντελους Ξ, παντελῶς ΣΦΖ.—[i] εἶχεν Ζ.—[j] ἠμύναντο ΓΞΣΦBCEFZrw : ἠμύ-

Πειραιέως] Videtur scribendum esse Πειραιῶς, quæ scriptura Attica est. v. Thom. M. p. 700. Mœris p. 314. Thucyd. i. 93. ii. 93. et alibi habet Πειραιῶς. Ita correxit Tayl. ad Lys. orat. contra Eratosth. p. 419. Perite de hac scriptura exposuit Morus ad Xenoph. H. G. p. 100. Gottl.

μετρίως ἔθεντο] I. e. *κατέθεντο*, sive, ut explicat Schol. ad Thuc. i. 82. *οὐ ῥᾴδιον εὐπρεπῶς θέσθαι*, sc. *πόλεμον*, ubi Schol. *ἀποθέσθαι, καταλῦσαι*, vel, ut loquitur idem Thuc. i. 121. *καταθέσθαι*. Sallustius, qui superiorem locum Thuc. expressit, B. Jug. c. 85. per *desinere* vertit : ' omne bellum sumi facile, ceterum ægerrume desinere.' v. Abresch. Auct. Dil. Thuc. p. 236. Gottl.

§. 15. τελευτησάντων ὑπ' ἀλλήλων] I. e. *qui se mutuo occiderunt*. Notanda constructio *τελευτᾷν ὑπό τινος*. Ita Alcib. II. p. 141. E. *ὑφ' ἑτέρων τινῶν ἐτελεύτησεν*, occisus est, de Crateua, Archelai amasio. Sic *ἀποθνήσκω*. v. c. *δεσπόται βίᾳ ὑπὸ τῶν δούλων ἀπέθανον*. Thuc. i. 9. *Εὐρισθέως—ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος*. Item *ἀπολέσθαι, ἐκπίπτειν*, quibus verbis structura verbi passivi cognatæ significationis accommodatur ; nisi dicamus, aliud verbum passivum supplendum esse, veluti *βίᾳ ὑ. τ. δ. ἀπέθανον*, i. e. *βιασθέντες ὑ. τ. δ. ἀπ.* et sic in reliquis, vel *ὑπὸ* esse pro *διὰ*. v. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 491. *τὸ mori* pro *trucidari, interfici*, est apud Liv. ii. 38. Gottl.

ἐν τοιοῖσδε] Bas. 1. 2. *ἐν τοῖς τοιοῖσδε τοῖς κρατοῦσι*. Fic. *pro illis, qui superavere, peractis*. Sed mendum latere h. l. videtur ; *ἐν* non est *pro*. Forte legendum est *ἐπὶ*, levi mutatione, quo utuntur Græci in hujusmodi locis. Supra c. 1. *ὅστις ἐρεῖ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι*—ubi alia exempla attulimus. Gottl.

ἱκανῶς] Bekker. primus jure ad uncos damnavit, utpote procul dubio e glosse-

ἀγανακτοῦσα, μεμνημένη[k] ὡς εὖ παθόντες ὑπ' αὐτῆς οἵαν χάριν ἀπέδοσαν, κοινωσάμενοι τοῖς βαρβάροις, τάς τε ναῦς περιελόμενοι αἵ ποτ' ἐκείνους ἔσωσαν, καὶ τείχη καθελόντες ἀνθ' ὧν[l] ἡμεῖς τἀκείνων ἐκωλύσαμεν[m] πεσεῖν. διανοουμένη δὲ ἡ πόλις μὴ ἂν ἔτι ἀμῦναι μήτε Ἕλλησι πρὸς ἀλλήλων δουλουμένοις μήτε ὑπὸ βαρβάρων, οὕτως[n] ᾤκει. ἡμῶν οὖν ἐν τοιαύτῃ διανοίᾳ ὄντων ἡγησάμενοι Λακεδαιμόνιοι τοὺς μὲν τῆς ἐλευθερίας ἐπικούρους[o] πεπτωκέναι ἡμᾶς, σφέτερον δὲ ἤδη[p] ἔργον εἶναι καταδουλοῦσθαι τοὺς ἄλλους, ταῦτ' ἔπραττον. [§. 16.] Καὶ μηκύνειν μὲν τί δεῖ; οὐ γὰρ πάλαι οὐδὲ πολλῶν[q] ἀνθρώπων γεγονότα λέγοιμ' ἂν τὰ μετὰ ταῦτα· αὐτοὶ γὰρ ἴσμεν ὡς ἐκπεπληγμένοι[r] ἀφίκοντο εἰς χρείαν τῆς πόλεως τῶν τε Ἑλλήνων οἱ πρῶτοι, Ἀργεῖοι καὶ Βοιωτοὶ καὶ Κορίνθιοι, καὶ τό γε θειότατον πάντων, τὸ καὶ βασιλέα εἰς τοῦτο ἀπορίας ἀφικέσθαι, ὥστε περιστῆναι αὐτῷ μηδαμόθεν ἄλλοθεν τὴν σωτηρίαν γενέσθαι ἀλλ'

νοντο ς.—[k] μεμνημένοι C.—[l] ὧν Z.—[m] ἐκώλυσαν μὲν Z.—[n] οὕτω ς.—[o] ἐπικούρους om Φ.—[p] ἤδη om ΣZ.—[q] οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν Z. possis οὐδ' ἐπ' ἄλλων ἀνθρώπων.

mate τοῦ οὐκ ἐνδεῶς ortum. Ficin. vertit: *Quod infestati ab illa, fortiter repugnaverunt.* Loers.

ὡς—οἵαν] Trita Græcis loquendi formula, Latinis quoque non aliena. De qua re monuit F. A. Wolfius ad Lept. p. 312. ubi hoc protulit exemplum, 'Intelligitis omnes, quot locos Demosthenis nuperus editor, qui priorum editionum vitia se correcturum promiserat, quam fœde depravaverit.' In quo quidem exemplo si auctoritatem classicam desideres, utere Cic. 'Dispositio est ordo ac distributio rerum, quæ demonstrat, quid quibus in locis sit collocandum.' Quint. Inst. Or. ix. 4. 44. 'Sed plurimum refert compositionis, quæ quibus anteponas.' Conf. Plaut. Pœnul. v. 3. 47. Senec. Ep. 108. Loers.

εὖ παθόντες] Male legitur in Bas. 1. et 2. οἷον. Gottl.

τείχη καθελόντες] Xenoph. H. Gr. ii. 2. p. 69. τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων πολλῇ προθυμίᾳ. Gottl.

§. 16. οὐ γὰρ πάλαι] Bas. 1. οὐ γὰρ καὶ πάλαι. Gottl.

πρὸ πολλῶν ἐτῶν γεγον.] Lectio omnium editionum est οὐδὲ πολλῶν ἀνθρώπων γεγον. quam corruptam esse nemo non sentit; quid enim absurdius et Platone indignius dici poterat, quam non opus esse, ut reliqua facta commemorentur, quia non ita multorum hominum sint, quasi in rebus a civitate præclare gestis dilaudandis oratori multitudo hominum, a quibus gestæ sint, spectanda magis esset, quam ipsa rerum nobilitas? præterea etiam minime quadrat ad statim subsequens αὐτοὶ γὰρ ἴσμεν. Heind. ad Gorg. p. 448. A. haud dubie e Ficin. interpretatione conjecturam proposuit οὐδὲ πολλῶν ἄνω γενεῶν γεγονότα. Gottleber. proposuit παλαιῶν, utraque ad sensum et nexum orationis satis apta conjectura, nisi quod aliqua grammatica difficultas insit in παλαιῶν ἀνθρ. et γενεῶν γεγονότα. Sed veram nobis ac germanam scripturam Platonis haud dubie servavit Cod. Monac. 409. quæ est ea, quam nos recepimus οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν γεγονότα, quam Fic. quoque sine omni dubitatione ob oculos habuit vertens: *neque multis retro sæculis gesta dicerem, quæ sequuntur.* Probavit eam etiam Jacobs. ad Achill. Tat. p. 913. Loers.

ἀφίκοντο] Ald. et Bas. 1. ἀφίκοντα, Bas. 2. ἀφίκονται, male. Gottl.

ἢ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ἦν προθύμως ἀπώλλυ. καὶ δὴ καὶ
εἴ τις βούλοιτο τῆς πόλεως κατηγορῆσαι δικαίως, τοῦτ᾽ ἂν
II. iii. 397. μόνον λέγων ὀρθῶς ἂν κατηγοροίη,[s] ὡς ἀεὶ λίαν φιλοικτίρ-
μων[t] ἐστὶ καὶ τοῦ ἥττονος θεραπίς.[u] καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ
τότε[v] χρόνῳ οὐχ οἵα τε ἐγένετο καρτερῆσαι οὐδὲ διαφυλά-
ξαι ἃ ἐδέδοκτο αὐτῇ, τὸ[w] μηδενὶ δουλουμένῳ βοηθεῖν τῶν
II. 245. σφᾶς ἀδικησάντων,[x] ἀλλὰ ἐκάμφθη καὶ ἐβοήθησε, καὶ τοὺς
μὲν Ἕλληνας αὐτὴ[y] βοηθήσασα ἀπελύσατο δουλείας, ὥστ᾽
ἐλευθέρους εἶναι μέχρι[z] οὗ πάλιν αὐτοὶ[a] αὑτοὺς κατεδου-
λώσαντο, βασιλεῖ δὲ αὐτὴ[y] μὲν οὐκ ἐτόλμησε βοηθῆσαι,
αἰσχυνομένη τὰ τρόπαια τά τε[b] Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
καὶ[c] Πλαταιαῖς, φυγάδας δὲ καὶ ἐθελοντὰς ἐάσασα
μόνον βοηθῆσαι ὁμολογουμένως ἔσωσε. τειχισαμένη δὲ καὶ
ναυπηγησαμένη, ἐκδεξαμένη τὸν πόλεμον, ἐπειδὴ ἠναγκάσθη
πολεμεῖν, ὑπὲρ Παρίων ἐπολέμει Λακεδαιμονίοις. [§. 17.]
Φοβηθεὶς δὲ βασιλεὺς τὴν πόλιν, ἐπειδὴ ἑώρα Λακεδαιμο-
νίους τῷ κατὰ θάλατταν πολέμῳ ἀπαγορεύοντας, ἀποστῆναι
βουλόμενος ἐξῄτει[d] τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ[e] ἠπείρῳ, οὕς περ

—[r] πεπληγμένοι pr Σ.—[s] κατηγοροίη ΣΖ, κατηγοροῖ καὶ *w* : κατηγοροῖ *ς.—[t] φιλοικτίμων Ζ.—[u] θεραπευτὴς Ζ.—[v] τε Θ.—[w] τῶ Σ.—[x] σφᾶς αὐτοὺς ἀδικησάντων ΣΖ.—[y] αὐτὴ ΣΖ : αὕτη *ς.—[z] μέχρι ΘΞBCF*rw* : μέχρις *ς.—[a] αὐτοὶ πάλιν Φ.—[b] τ᾽ ἐν ΣΦΖ.—[c] καὶ ἐν σαλαμῖνι καὶ ἐν ΣΖ, τὰ σαλαμῖνι καὶ Φ.—[d] ἐζήτει (ξ *supra*) Ξ, ἐζήτει ΣΦΖ.

περιστῆναι] I. e. *ut præter spem eveniret, secus quam opinatus esset*—. Forte legendum est *παραστῆναι*, i. e. *ut cogitaret, constitueret, ὥστε δόξαν εἶναι αὐτῷ*— quod melius superioribus convenit. Sic Alcib. II. p. 229. Bas. 2. *εἴ σοι αὐτίκα μάλα παρασταίη*. Gottl.

κατηγοροίη] Pro *κατηγοροῖ* cum Bekk. scripsimus *κατηγοροίη* quam lect. defendit corrupta scriptura cod. Mon. 409. *κατηγορήη*. Idem cod. pro *θεραπὶς* habet *θεραπευτρίς*. Loers.

θεραπὶς] Hos mores tribuit Atheniensibus et Thuc. i. 70. 71. ii. 11. viii. p. 566. et Isocr. Panathen. 471. 491. Diod. xiii. 26. 27. ed. Wessel. Gottl.

ἐκάμφθη] Lach. p. 192. E. *εἴ τις ἰατρὸς ὢν περιπλευμονίᾳ τοῦ υἱέος ἐχομένου ἢ ἄλλου τινὸς καὶ δεομένου πιεῖν ἢ φαγεῖν δοῦναι, μὴ κάμπτοιτο, ἀλλὰ καρτεροῖ*, ubi similiter *κάμπτειν* respondet verbo *καρτερεῖν*. Loers.

μέχρις οὗ] Et isthæc vox in edd. Bekk. in permultis locis, in quibus communis erat forma *μέχρις*, ante litt. voc. Atticam induit *μέχρι*. Sed ego ex caussis supra allatis Atticistarum præcepta hac quidem in re non curanda censeo, quod idem ante me censuerunt Heind. ad Gorg. 497. C. Locella ad Xenoph. Eph. p. 264. et Jacobs. ad Achill. Tat. p. 479. Loers.

ἐθελοντὰς] Ald. Bas. 1. 2. *ἐθελόντας*. male. Gottl.

τειχησαμένη] Athenienses exstructis muris classem alunt pecunia regia. v. Xenoph. H. G. iv. 420. Nep. Con. c. 2. Cæterum taxat hæc schemata tria, *τειχησαμένη, ναυπηγησαμένη* et *ἐκδεξαμένη*, Dionys. p. 1036. t. vi. Reisk. Gottl.

ὑπὲρ Παρίων] Quod bellum hoc fuerit, mihi obscurum est. Gottl.

§. 17. *ἐν τῇ ἠπείρῳ*] Ald. Bas. 1. 2. *τοὺς ἐν τῇ ἐν ἠπείρῳ*. male. Gottl.

πρότερον Λακεδαιμόνιοι αὐτῷ ἐξέδοσαν, εἰ μέλλοι[f] συμμα-
χήσειν[g] ἡμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις, ἡγούμενος οὐκ
ἐθελήσειν, ἵν' αὐτῷ πρόφασις εἴη τῆς ἀποστάσεως. καὶ τῶν
μὲν ἄλλων ξυμμάχων[h] ἐψεύσθη[i]—ἠθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκ- II. iii. 398.
διδόναι[j] καὶ ξυνέθεντο καὶ ὤμοσαν Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι καὶ
Βοιωτοὶ καὶ ἄλλοι[k] σύμμαχοι, εἰ μέλλοι[l] χρήματα παρέ-
ξειν, ἐκδώσειν τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ Ἕλληνας—, μόνοι δὲ ἡμεῖς
οὐκ ἐτολμήσαμεν οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε[m] ὀμόσαι. οὕτω[n] δή
τοι[o] τό γε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον βέβαιόν τε
καὶ ὑγιές[p] ἐστι καὶ φύσει μισοβάρβαρον, διὰ τὸ εἰλικρινῶς
εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων. οὐ γὰρ Πέλοπες
οὐδὲ Κάδμοι οὐδὲ Αἴγυπτοί[q] τε καὶ Δαναοὶ οὐδὲ ἄλλοι
πολλοὶ φύσει μὲν βάρβαροι ὄντες, νόμῳ δὲ Ἕλληνες συνοι-
κοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνες, οὐ μιξοβάρβαροι οἰκοῦ-
μεν,[r] ὅθεν καθαρὸν[s] τὸ μῖσος ἐντέτηκε τῇ πόλει τῆς ἀλλο-
τρίας φύσεως. ὅμως δ' οὖν ἐμονώθημεν πάλιν διὰ τὸ μὴ
ἐθέλειν[t] αἰσχρὸν καὶ ἀνόσιον ἔργον ἐργάσασθαι, Ἕλληνας[u]
βαρβάροις ἐκδόντες. ἐλθόντες οὖν[v] εἰς ταὐτὰ ἐξ ὧν καὶ τὸ
πρότερον κατεπολεμήθημεν, σὺν θεῷ ἄμεινον ἢ τότε ἐθέμεθα
τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ ναῦς καὶ τείχη ἔχοντες καὶ τὰς
ἡμετέρας αὐτῶν ἀποικίας ἀπηλλάγημεν τοῦ πολέμου· οὕ-
τως ἀγαπητῶς ἀπηλλάττοντο καὶ οἱ πολέμιοι.[w] ἀνδρῶν
μέντοι ἀγαθῶν καὶ ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ἐστερήθημεν, τῶν

οι
—[f] ἐν τῆ ἐν E.—[f] μέλλει F, μέλλει ΓΘΞΣBCEZw.—[g] ξ. Z.—[h] ξ. Γ.—[i] οὐκ ἐψεύσθη ΣZ.—[j] ἐνδιδόναι ΣZ.—[k] καὶ οἱ ἄλλοι ΣZ.—[l] μέλλει Γ.—[m] οὔτ' r.—[n] ὀμόσαι ἐνδόσειν οὕτω Z.—[o] τοι om Φ.—[p] ὑγία F.—[q] αἰγύπτιοί ΘΣ.—[r] μιξοβάρβαροι ὄντες οἰκοῦμεν w.—[s] ὅθεν καὶ καθαρὸν ΣZ.—[t] θέλειν ΣZ.—[u] ἕλληνες ΣBC.—[v] οὖν ΓΘΞΣΦBCZrw: δὲ *s.—[w] πόλεμοι Σ.—[x] λεχαιῶ ΓΘΞBCEFw, λεχεῶ Φ: λεχαίῳ *s.—

οὐ γὰρ Πέλοπες—Δαναοὶ] Parum intelligenter Gottleb. *Κάδμοι* etc. hoc loco insolite dici putat pro *Καδμείους* etc. *a Cadmo oriundos.* Nil aliud significat, quam viri, qualis Cadmus fuit, igitur hac conjunctione *alienigenæ* ut Cadmus. Eodem modo Theæt. p. 169. B. *μυρίοι γὰρ ἤδη μοι Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες ἐντυχόντες κρατεροὶ πρὸς τὸ λέγειν μάλ' εὖ ξυγκεκόφασιν.* Loers.

ἐντέτηκε] Fundus hujus formæ loquendi est apud Soph. Electr. 1217. *Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι.* Plut. de Puer. Ed. c. 5. paullo aliter: *ταῖς ψυχαῖς ἁπαλαῖς τὰ μαθήματα ἐντήκεται.* Gottl.

ἐλθόντες δὴ] Vulgata est *ἐλθ. δὲ*, sed desideratur particula consecut. Fic. et Cornar. vertunt *igitur*. Bekk. recepit *οὖν*, nos quam minima mutatione vulgatæ scripsimus *δή*. Loers.

ἐθέμεθα τὸν πόλεμον] *Bellum composuimus.* Quomodo differat *θέσθαι* et *θεῖναι πόλεμον*, quod est *excitare bellum*, docet Kust. V. M. p. 31. Gottl.

II. iii. 399. τε ἐν Κορίνθῳ χρησαμένων δυσχωρίᾳ καὶ ἐν Λεχαιῷ[x] προ-
II. 246. δοσίᾳ. ἀγαθοὶ δὲ καὶ οἱ βασιλέα ἐλευθερώσαντες καὶ ἐκβαλόντες[y] ἐκ τῆς θαλάττης Λακεδαιμονίους. ὧν ἐγὼ μὲν ὑμᾶς[z] ἀναμιμνήσκω, ὑμᾶς δὲ πρέπει ξυνεπαινεῖν[a] τε[b] καὶ κοσμεῖν τοιούτους[c] ἄνδρας.

§. 18. Καὶ τὰ μὲν δὴ ἔργα ταῦτα τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐνθάδε κειμένων καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασι, πολλὰ[d] μὲν τὰ εἰρημένα καὶ καλά, πολὺ δ' ἔτι πλείω[e] καὶ καλλίω τὰ ὑπολειπόμενα· πολλαὶ γὰρ ἂν ἡμέραι καὶ νύκτες οὐχ ἱκαναὶ γένοιντο τῷ[f] τὰ πάντα[g] μέλλοντι περαίνειν.[h] τούτων οὖν χρὴ μεμνημένους τοῖς τούτων ἐκγόνοις πάντ' ἄνδρα παρακελεύεσθαι, ὥς[i] περ ἐν πολέμῳ, μὴ λείπειν τὴν τάξιν τὴν[j] τῶν προγόνων μηδ' εἰς τοὐπίσω ἀναχωρεῖν εἴκοντας[k] κάκῃ.[l] ἐγὼ μὲν οὖν καὶ αὐτός, ὦ παῖδες ἀνδρῶν ἀγαθῶν, νῦν τε παρακελεύομαι καὶ ἐν τῷ λοιπῷ χρόνῳ, ὅπου ἄν τῳ ἐντυγχάνω ὑμῶν,[m] καὶ

[y] ἐκβάλλοντες ΓΘΦBCFrw.—[z] μὲν ἡμᾶς Z.—[a] πρέπει οὐ ξυνεπαινεῖν Z.—[b] τε om r.—[c] κοσμεῖν τοὺς τοιούτους Z.—[d] πολλὰ δέ τοι Z.—[e] πλείω om ΣZ.—[f] τῶ om Z.
ἀντ
—[g] πολλὰ Θ.—[h] παραινεῖν Z.—[i] ὡς ΣZ.—[j] τὴν post τάξιν om ΘZ.—[k] εἴκοντας ΓΘΞΦBCrw: ἥκοντας *s.—[l] κἀκεῖ Σ.—[m] ἐντύχω ἡμῶν Φ.—[n] ὡς om Γ.—[o] ὑμῖν Σ,

ἐν Λεχαίῳ] Hujus loci meminit Aristides, t. ii. 286. et Platonem vituperat, quod Socratem faciat narrantem cladem eorum, qui Corinthi atque in Lechæo perierint, qui tamen obierit jam, archonte Lachete. Gottl.

ἐκβαλόντες] Lacedæmonii, ad Cnidum a Conone, Persicæ classis, contra Lacedæmonios, præfecto, et duce Timotheo victi, imperium maris amiserunt. Nep. Con. 4. v. Wessel. ad Diod. xiv, 84. et quos laudat. Plutarch. de Glor. Ath. p. 349. F. τειχίζει τὴν πόλιν ἡ Κόνωνος νίκη. Gottl.

§. 18. πολλαὶ—ἡμέραι] Ita Cicero in copiosissimo ad dicendum argumento fere: 'dies me deficiet, si, quæ dici in eam sententiam possunt, coner exprimere,' etc. Athen. xi. 506. ἐπιλίποι ἄν με ἡ ἡμέρα. Gottl.

ἥκοντας κάκῃ] Scripsisse Plat. puto εἴκοντας κάκῃ. quod loquendi genus est ποιητικώτερον, et quidem nominatim Ὁμηρικώτερον, præsertim quod ad hunc verbi εἴκειν usum attinet. Steph. qui sic in Not. 'De lectione hac dubitare me vetat Æliani quidam locus, ubi illo genere loquendi utitur. κάκην autem postea in duobus aliis tribusve hujus philosophi locis inveni.'

εἴκοντας] Ita recepi pro ἥκοντας, quod est in editt. omnibus, et a Cornario defenditur: *turpiter venientes*, i. e. *turpiter se dantes*. Profert quidem conjecturam εἴκοντας; sed ei nihil tribuit. Equidem contextum, et τὸ ἀναχωρεῖν, satis demonstrare putavi, εἴκοντας esse veram lectionem. Ita Stephanus castigavit locum, Sched. i. 23. quod probat Ruhnk. ad Tim. p. 111. Verbum κάκην, quod occurrit apud poetas, Eurip. Androm. 968. et in iis locis, quæ laudavit Ruhnk. significare κακίαν, περὶ τὸ ζῆν, διὰ τὸ ῥίπτειν τὰ ὅπλα, ex Homero notum est, ubi milites κακοὶ, *ignavi*, occurrunt. Hesych. Κάκη, πελιὰ, (leg. δειλία) ἢ κακία. Monent docti Intt. h. v. pro δειλίᾳ frequentari. Poterat et hic locus addi. Εἴκειν quoque Homericum est, v. c. Il. Δ. 509. μηδ' εἴκετε χάρμης—. Gottl.

ἀναμνήσω καὶ διακελεύσομαι προθυμεῖσθαι εἶναι ὡς[n] ἀρίστους· ἐν δὲ τῷ παρόντι δίκαιός εἰμι εἰπεῖν ἃ οἱ πατέρες ἡμῖν[o] ἐπέσκηπτον ἀπαγγέλλειν[p] τοῖς λειπομένοις,[q] εἴ τι πάσχοιεν, ἡνίκα κινδυνεύειν[r] ἔμελλον. Φράσω[s] δὲ ὑμῖν ἅ[t] τε αὐτῶν ἤκουσα ἐκείνων καὶ οἷα νῦν ἡδέως ἂν[u] εἴποιεν ὑμῖν II. iii. 400.
λαβόντες δύναμιν, τεκμαιρόμενος ἐξ ὧν[v] τότε ἔλεγον. [§. 19.] Ἀλλὰ νομίζειν χρὴ αὐτῶν ἀκούειν ἐκείνων ἃ ἂν ἀπαγγέλλω. ἔλεγον δὲ τάδε.

Ὦ παῖδες, ὅτι μέν ἐστε πατέρων ἀγαθῶν, αὐτὸ μηνύει τὸ νῦν παρόν· ἡμῖν[w] δὲ ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἱρούμεθα μᾶλλον τελευτᾷν, πρὶν ὑμᾶς[x] τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς ὀνείδη καταστῆσαι καὶ πρὶν τοὺς ἡμετέρους[y] πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι, ἡγούμενοι τῷ τοὺς αὐτοῦ[z] αἰσχύναντι[a] ἀβίωτον εἶναι καὶ τῷ τοιούτῳ οὔ τέ τινα ἀν-

ὑμῶν Φ.—[p] ἐπαγγέλλειν Z.—[q] τοῖς ἀεὶ λειπομένοις ΣZ, τοὺς λειπομένους τω.—[r] κινδυνεύσειν ΣZ.—[s] φράσον Z.—[t] ἅ...ἂν om Z.—[u] ἂν ἡδέως Φ.—[v] ἐξ ὧν ΣZ.—[w] ὑμῖν Φ.—[x] ὑμᾶς ΓΘΞΣBCEFrτω: ἡμᾶς *ς.—[y] ὑμετέρους Φ.—[z] ταὐτοῦ Z, αὑτοὺς corr Σ, αὐτῶ^ν F.—[a] αἰσχύναντι ΣZ: αἰσχύνοντι *ς.—[b] μὴ μετὰ ἀνδρείας Σ,

ἐν δὲ τῷ παρόντι] Hunc locum excerpsit Stobæus §. xlix. p. 355. usque ad verba *εὐμενῶς δέξεται*. item Dionys. Hal. t. vi. p. 1044. a *φράσω* usque ad *ἀπαγγέλλω*. Gottl.

δίκαιός εἰμι εἰπεῖν] Ita subinde apud nostrum, v. c. Apol. c. 2. *δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι*, Crit. 4. *ἡμεῖς δίκαιοί ἐσμεν — κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον*. etc. Gottl.

ἐπέσκηπτον] Ald. Bas. 1. *ἐπέσκεπτον*. Pessime Bas. 2. *ἀπέσκεπτον*. Gottl.

τοῖς λειπομένοις] I. e. *λοιπῷ γένει*, ut Pind. eleganter posteros vocat, Olymp. ii. 29. Gottl.

εἴτι πάσχοιεν] Sc. *ἀνθρώπινον*. *Si quid ipsis factum esset, sive accidisset.* Ita Cic. Tusc. i. 43. 'Velletne (Anaxagoras) Clazomenas in patriam, si quid accidisset, auferri.' ubi v. Davis. qui plura de h. forma congessit, p. 92. Ita *τὸ συμβαίνειν*, v. c. Thuc. ii. 34. *ὁπότε ξυμβαίη αὐτοῖς*, i. e. occiderentur; unde *τὸ συμβεβηκὸς ipsa mors.* Plut. Cons. ad Apoll. t. vi. p. 386. 403. Reisk. Gottl.

κινδυνεύειν] Stob. *κινδυνεύσειν*, non male, etsi *μέλλω* sequitur. Gottl.

λαβόντες] Dion. *ἀναλαβόντες*, et *ἂν* in exempl. Dionys. deerat, sed additum e Platone. Paullo post alius ordo: *ἀλλὰ χρὴ νομίζειν ἀκούειν αὐτῶν ἐκείνων*. Gottl.

ἔλεγον] In Dionys. leg. *ἔστι δὲ τάδε*. Gottl.

§. 19. *ζῆν μὴ καλῶς*] Alterum *καλῶς* deerat in Dion. et nunc ex h. l. additum. Gottl.

πρὶν ὑμᾶς] Vulgata est *ἡμᾶς*, male. Si enim *ἡμᾶς* recta esset lectio, orator patres periclitaturos induxisset filiis suis dicentes, se patrum suorum et majorum et nepotum causa mortem oppetere, filiorum ipsorum, ad quos verba facerent, et quorum causa maxime mortis periculum subirent, nulla facta mentione, quo nihil facere poterat ineptius. Accedit concinnitas, quæ lectione *ὑμᾶς* sententiæ conciliatur; nam sic periclitaturi bipartito majores commemorant, sc. *πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος*, et itidem binis nominibus posteros nempe *ὑμᾶς καὶ τοὺς ἔπειτα*. Ficin. vertit: *emori maluimus, quam vos ceterosque posteros infamiæ subjicere.* Bekk. quoque *ὑμᾶς*. Loers.

καταστῆσαι] In Dionys. esse *καταστῆναι*, notat Sylb. male. Gottl.

αἰσχύνοντι] Bekk. mutavit in *αἰσχύ-*

θρώπων οὔτε θεῶν φίλον εἶναι οὔτ' ἐπὶ γῆς οὔθ' ὑπὸ γῆς τελευτήσαντι. χρὴ οὖν μεμνημένους τῶν ἡμετέρων λόγων, ἐάν τι καὶ ἄλλο ἀσκῆτε, ἀσκεῖν μετ' ἀρετῆς, εἰδότας ὅτι τούτου λειπόμενα πάντα καὶ κτήματα καὶ ἐπιτηδεύματα αἰσχρὰ καὶ κακά. οὔτε γὰρ πλοῦτος κάλλος φέρει τῷ κεκτημένῳ μετ' ἀνανδρίας[b]—ἄλλῳ[c] γὰρ ὁ τοιοῦτος πλουτεῖ καὶ οὐχ ἑαυτῷ—, οὔτε σώματος κάλλος καὶ ἰσχὺς δειλῷ[d] καὶ κακῷ ξυνοικοῦντα πρέποντα φαίνεται[e] ἀλλ'[f] ἀπρεπῆ,[g] καὶ ἐπιφανέστερον ποιεῖ τὸν ἔχοντα καὶ ἐκφαίνει
ii. 247. τὴν δειλίαν· πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ
ii. iii. 401. τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται. ὧν ἕνεκα καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον καὶ διὰ παντὸς πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν, ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ· εἰ δὲ μή, ἴστε[h] ὡς ἡμῖν, ἂν[i] μὲν νικῶμεν[j] ὑμᾶς[k] ἀρετῇ, ἡ νίκη αἰσχύνην[l] φέρει, ἡ δὲ ἧττα, ἐὰν ἡττώμεθα, εὐδαιμονίαν. μάλιστα δ'[m] ἂν

μὴ μετὰ ἀνδρίας ΦΖ.—[c] ἄλλο Ξ.—[d] ἰσχὺς καὶ δειλῷ Ζ.—[e] φαίνονται Cr.—[f] μᾶλλον μὲν οὖν corr Φ.—[g] ἀπρεπεῖ Ζ.—[h] ἔστι w.—[i] ἐὰν ΣΖ.—[j] νικῶσιν BC, νικῶσιν [μεν] EF.—[k] ἡμᾶς Ζ.—[l] αἰσχύνην ἡ νίκη Γ.—[m] δ' om Σ.—[n] ἡττώμεθα Θιω et γρ B: νι-

ναντι quod dubito, an recte; nam non minus recte dicitur, *qui suos dedecorat, vita indignus est*, quam *qui suos dedecoravit*; ut non videam, quæ tanta libri cujuscunque manuscripti possit esse auctoritas, ut vulgatam *αἰσχύνοντι*, quæ etiam Cornarii et Ficini interpretationibus firmatur, labefactare valeat. Loers.

ἀβίωτον εἶναι] Hoc loco utitur Valkenarius ad Theocriti Ἀδωνιαζ. p. 215. ad corrigendum alium, (de Legg. ix. p. 873.) ὃς ἂν ἑαυτὸν κτείνῃ, μηδὲ αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχών, ubi malit e perpetuo usu loquendi Platonis ἀβιώτου. Ita quoque Xenoph. Mem. Socr. iv. 8. de senectutis incommodis: *ταῦτα μὴ αἰσθανομένῳ μέν, ἀβίωτος ἂν εἴη βίος, αἰσθανόμενον δέ, πῶς οὐκ ἀνάγκη χεῖρον καὶ ἀηδέστερον ζῆν*; Gottl.

ὑπὸ γῆς] In Dionys. est ὕστερον, sed male. Gottl.

καὶ ἄλλο] Sic sæpissime usurpatur, ubi ex aliarum linguarum ratione locum habere non potest. Exempla hujus usus congessit Heind. ad Gorg. p. 653. B. ad Phædo. p. 66. A. Schæfer. ad Dion. Hal. de Comp. Verb. p. 115. conf. Bœckh. ad Legg. p. 146. Weisk. de Pleonasmis Gr. p. 60. et Herm. ad Eurip. Med. 291. Loers.

τῷ κεκτημένῳ] Dionys. τῷ κεκτ. ἀνδρίαν· ἄλλοις γὰρ τοιοῦτος πλουτήσει—οὔτε κάλλος σώματος, οὔτ' ἰσχύς. Gottl.

ἐπιφανέστερον] Apud Dion. καὶ ἐπιφανεστέραν ἔχοντα τὴν δειλίαν. Gottl.

πᾶσά τε ἐπιστήμη] Hunc locum vertit Cic. Off. i. 19. 'præclarum igitur Platonis illud: non solum scientia, quæ est remota a justitia, calliditas potius, quam sapientia est appellanda.' Cf. l. iii. Off. 17. et 25. Gottl.

ὑπερβαλεῖσθε—εὐκλείᾳ] Hunc locum imitatus est Longin. περὶ ὕψους, §. 1. ταῖς ἑαυτῶν περιέλαβον εὐκλείαις τῶν αἰῶνα. Pro περιέλαβον leg. est cum Langbænio et Rhunkenio, ὑπερέβαλον, quorum hic pulchre vidit Longinum formam loquendi ex h. l. duxisse. Toupius tamen improbat, et περιέλαβον vertit: *suisque laudibus secula circumdederunt*. Gottl.

μάλιστα] Dionys. μᾶλλον. Gottl.

ἡττώμεθα[n] καὶ ὑμεῖς νικῴητε,[o] εἰ παρασκευάσαισθε[p] τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησόμενοι[q] μηδ' ἀναλώσοντες[r] αὐτήν, γνόντες ὅτι ἀνδρὶ οἰομένῳ τι εἶναι οὐκ ἔστιν αἴσχιον οὐδὲν[s] ἢ παρέχειν ἑαυτὸν τιμώμενον μὴ[t] δι' ἑαυτὸν ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων.[u] εἶναι μὲν γὰρ τιμὰς γονέων ἐκγόνοις[v] καλὸς[w] θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής· χρῆσθαι δὲ καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν θησαυρῷ, καὶ μὴ τοῖς ἐκγόνοις παραδιδόναι, αἰσχρὸν καὶ ἄνανδρον, ἀπορίᾳ ἰδίων αὐτοῦ κτημάτων τε καὶ εὐδοξιῶν. καὶ ἐὰν μὲν[x] ταῦτα ἐπιτηδεύσητε, φίλοι παρὰ φίλους ἡμᾶς ἀφίξεσθε, ὅταν δὴ[y] ὑμᾶς[z] ἡ προσήκουσα

ητε
κώμεθα *ς.—[o] νικώητε Φ, νικήτε Θ, νικῆτε corr Ξ, νικωντες BF, νικᾶτε ΣΖ, νικῶντες ἡττώμεθα Γ (qui in mg ἀντὶ τοῦ νικῶτε): νικῶντες *ς.—[p] παρασκευάσεσθε ΣΦw.—[q] καταχρησόμενοι ΓΘΞΦBCFrw, χρησάμενοι Z: καταχρησάμενοι *ς.—[r] ἀναλώσοντες ΓΘΦBCr: ἀναλώσαντες *ς.—[s] οὐδὲν add ΣΦΖ.—[t] οὐ Φ.—[u] προτέρων Θw et γρ B, προτέραν Φ.—[v] ἐκγόνων Θ.—[w] καλὸς om Φ.—[x] μὲν om Φ.—[y] δὴ om ΓΘΞΣΦ

νικῶντες] For. *νικῷτε*, vel *νικῴητε*. Et in iis quæ proxime sequuntur, malim *καταχρησόμενοι* et *ἀναλώσοντες*, quæ jungantur cum *παρασκευάσαισθε*. quum hic sit loci istius sensus, ' Sic autem potissimum nos superari, vos superare possitis, si eo animo sitis ut majorum vestrorum gloria minime abuti velitis,' vel ' minime uti.' Cæterum in iis quæ proxime sequuntur, post *αἴσχιον*, desiderari puto *οὐδέν*. Huc autem pertinet illud satyrici poetæ [Juvenal viii. 76.] ' miserum est aliorum incumbere famæ.' STEPH.

νικῴητε] Stephani conjectura fulcitur a libris Dionysii, qui *νικῴητε* habet, et orationis series requirit. Itaque recepimus *νικῴητε*. GOTTL.

καταχρησόμενοι] Pro vulgata *καταχρησάμενοι* et *ἀναλώσαντες* cum Bekkero recepi jam a Stephano ad hunc locum propositam scripturam *καταχρησόμενοι* et *ἀναλώσοντες* flagitante sensu et usu loquendi. *Παρασκευάζεσθαι* cum partic. sine particula *ὡς* Phædo. p. 98. A. *καὶ δὴ καὶ περὶ ἡλίου οὕτω παρεσκευάσμην ὡσαύτως πευσόμενος*. Pro *αὐτὴν* Dionys. habet *ταύτην*. LOERS.

οἰομένῳ τὶ εἶναι] Ita Cicero plane ad Græcorum morem. v. c. Divin. 15. ' se aliquid futurum putet.' GOTTL.

αἴσχιον] Quod Stephanus excidisse putat *οὐδὲν*, habet Dionysius, uncinis inclusum. Stobæus *αἴσχιόν τι*. Τὸ *οὐδὲν* magis Græcorum consuetudini convenit, quam Stobæi *τί*. GOTTL.

προγόνων] Bas. 2. *προτέρων*. Post *ἐκγόνοις* videtur deesse Reiskio *ὠφελίμους*. GOTTL.

τιμὰς γονέων—θησαυρὸς] Hanc sententiam imitatus est Plutarch. de Puer. Educ. 2. *καλὸς οὖν παῤῥησίας θησαυρὸς εὐγένεια*. Heusing. ad h. l. e Plut. de perdito libro, *super nobilitate*, hanc sententiam laudat; sed nescio, unde petierit; in Stobæo quidem, ubi hujus libri fragmenta sunt aliquot, §. 84. et 86. hic locus non reperitur. *Ἔτι δὲ ὁ Πλάτων, ὅταν τὴν τῶν γονέων δόξαν θησαυρὸν εἶναι μέγαν φησὶν, οὐ καταφρονεῖν ἑαυτὸν διδάσκει τὴν εὐγένειαν* (leg. videtur, *δι' εὐγένειαν*). GOTTL.

καλὸν θησαυρὸν] A gravi vitio nostrum libellum liberasse mihi videor, scribendo *καλὸν θησαυρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ*, pro lectione omnium librorum impressorum: *καλὸς θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής*. Respicit nostrum locum Galen. Protrept. c. vii. p. 7. *καλὸς οὖν, ᾗ φησιν ὁ Πλάτων, θησαυρὸς αἱ τῶν πατέρων ἀρεταί*. LOERS.

χρῆσθαι δὲ καὶ] Apud Dionys. est *καταχρήσασθαι δὲ χρημάτων*. Mox Dionys. iterum *ἦν*. GOTTL.

φίλοι παρὰ φίλους] Amat hanc conjunctionem Plato, v. c. Legg. p. 740. E. *ἐκπομπὴ ἀποικιῶν φίλη γιγνομένη παρὰ φίλων*. Ibid. p. 915. E. *τὸν βουλόμενον ἐρανίζειν φίλον παρὰ φίλοις*. Similiter, quæ sequitur mortis circumlocutio, *ἡ προσήκουσα μοῖρα* apud eundem sæpius obvia. Legg. 903. E. *ἵνα τῆς προσηκούσης μοίρας λαγχάνῃ*. Phædo. p. 113. E.

μοῖρα κομίσῃ· ἀμελήσαντας δὲ[a] ὑμᾶς[b] καὶ κακισθέντας[c] οὐδεὶς εὐμενῶς ὑποδέξεται. Τοῖς μὲν οὖν παισὶ ταῦτ' εἰρήσθω.

§. 20. Πατέρας δὲ ἡμῶν,[d] οἷς[e] εἰσί, καὶ μητέρας ἀεὶ[f]
II. iii. 402. χρὴ παραμυθεῖσθαι ὡς ῥᾷστα[g] φέρειν τὴν ξυμφοράν,[h] ἐὰν ἄρα ξυμβῇ γενέσθαι, καὶ μὴ ξυνοδύρεσθαι—οὐ γὰρ τοῦ λυπήσοντος προσδεήσονται· ἱκανὴ γὰρ ἔσται καὶ ἡ[i] γενομένη τύχη τοῦτο πορίζειν[j]—ἀλλ' ἰωμένους καὶ πραΰνοντας ἀναμιμνήσκειν αὐτοὺς ὅτι ὧν εὔχοντο[k] τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἐπήκοοι γεγόνασιν. οὐ γὰρ ἀθανάτους σφίσι παῖδας εὔχοντο γενέσθαι ἀλλ' ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς· ὧν ἔτυχον, μεγίστων ἀγαθῶν ὄντων. πάντα[l] δὲ οὐ ῥᾴδιον θνητῷ ἀνδρὶ κατὰ νοῦν[m] ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ ἐκβαίνειν. καὶ φέροντες μὲν ἀνδρείως τὰς συμφορὰς δόξουσι τῷ ὄντι ἀνδρείων παίδων[n] πατέρες εἶναι καὶ αὐτοὶ τοιοῦτοι· ὑπείκοντες[o] δὲ ὑποψίαν παρέξουσιν ἢ[p] μὴ ἡμέτεροι εἶναι ἢ ἡμῶν τοὺς ἐπαινοῦντας καταψεύδεσθαι. χρὴ δὲ οὐδέτερα τούτων, ἀλλ' ἐκείνους μάλιστα πάντων[q] ἡμῶν[r] ἐπαινέτας εἶναι ἔργῳ, παρέχοντας αὐτοὺς

BCFZrw.—[z] ἡμᾶς Z.—[a] δὴ w.—[b] ἡμᾶς Ξ.—[c] κακυνθέντας Z.—[d] ὑμῶν Φ.—[e] οἷοι F.—[f] ἀεὶ ΣZ: εἰ *ς.—[g] ὡς ῥᾷστα ΣZ: ὡς χρὴ ῥᾷστα *ς.—[h] ξυμφ. ΣΦ.—[i] ἡ om Z.—[j] πορίζειν ΣZ: πορίζεσθαι *ς.—[k] εὔχοντο ΣΦZ: εὔχονται *ς.—[l] πάντες F.—[m] κατὰ νοῦν Φ.—[n] παῖδες Z.—[o] ἐπείκοντες Z.—[p] ἢ ante μὴ om ΣZ.—[q] πάντων om

τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν Τάρταρον. Loers.

εὐμενῶς ὑποδέξεται] Eadem verba de eadem re recurrunt Crito. p. 54. C. οἱ ἐν ᾅδου νόμοι οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέξονται. Pro ὑποδέξεται Stob. habet δέξεται. Loers.

§. 20. εἰ χρὴ] Pro εἰ non dubito quin scribendum sit ἀεί. Steph. ἀεὶ habet Dionys. l. c. Gottl.

ὡς ῥᾷστα] Vulg. ὡς χρὴ ῥᾷστα, sed Platonis manum restituit Bekk. damnato ad uncos illo χρὴ, quod haud dubie librarii negligentia ex præcedente ἀεὶ χρὴ in textum irrepserat. Loers.

ξυμβῇ γενέσθαι] De triplici constructione verbi ξυμβαίνειν: cum nom. et inf. cum accus. et inf. et cum participio vid. Stallbaum. ad Phileb. p. 42. D. et 55. B. Conf. Boëckh. ad Legg. p. 233. Loers.

λυπήσοντος] Dion. λυπήσαντος. mox pro πορίζεσθαι, πορίζειν. Gottl.

εὔχονται] Reponendum puto εὔχοντο, ut sequitur. Steph. Dion. εὔχοντο. Exemplar Sylb. habet ἔτυχον, male; adsumtum est infra a parum attento librario. Gottl.

παῖδας] Dion. τοὺς παῖδας, mox pro τῷ ἑαυτοῦ βίῳ habet ἐν τῷ σφετέρῳ βίῳ. Quod ad rem attinet, Plutarchus his gemina habet in Cons. ad Apoll. t. vi. p. 452. Reisk. Xenophon de filio, in prælio occiso, certior factus, nunciis respondisse fertur: ὅ, τι θεοῖς ηὐξάμην οὐκ ἀθάνατον, οὐδὲ πολυχρόνιον γενέσθαι μοι τὸν υἱὸν—ἀγαθὸν καὶ φιλόπατριν cf. p. 441. et Æl. V. H. iii. 3. Gottl.

φέροντες ἀνδρείως] Notat hoc schema Dion. p. 1036. ubi pro δόξουσι habet exempl. Sylburg. δοξάζουσι. Gottl.

τῷ ὄντι πατέρες] Dictum, ut supra τῷ ὄντι ξυγγένεια. Ejusmodi pater, qui verus est pater, dicitur Herod. i. 137. ὁ ἀληθέως τοκεύς. Gottl.

καὶ αὐτοὶ] Reisk. interponendum censet ὄντες. Gottl.

ἡμῶν ἐπαινέτας κ. τ. λ.] Huic sen-

φαινομένους τῷ ὄντι πατέρας ὄντας[s] ἄνδρας ἀνδρῶν. πάλαι γὰρ δὴ τὸ μηδὲν ἄγαν λεγόμενον καλῶς δοκεῖ λέγεσθαι· τῷ γὰρ ὄντι εὖ λέγεται. ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα ἢ ἐγγὺς τούτου,[t] II. 248.

ΘΞΦBCF*rw* et pr Γ.—[r] ἡμᾶς F.—[s] ὄντας om Σ.—[t] τούτων Σ, τι τούτου Z.—[u] θεω-

tentiæ suam reddideris vim omnem ac significationem, si interpungas *ἡμῶν ἐπαινέτας εἶναι ἔργῳ, παρέχ.* Magnam vim habet *ἄνδρας ἀνδρῶν*, quam formam insigni fere efficacia usurpavit Plato. Et operæ pretium est hujus usus nonnulla hic exempla adscribere. Epist. vii. 343. E. *Ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ—μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκεν, εὖ πεφυκότος, εὖ πεφυκότι.* Ibid. 351. A. *εὐεργετῶν ἐν δυνάμει καὶ τιμαῖσι γενέσθαι τὰ μέγιστα ἐν ταῖς μεγίσταις.* Rep. x. 600. E. *Ἀλλ'—ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας, καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν.* Euthyd. 304. E. *Περὶ οὐδενὸς ἀξίων ἀναξίαν σπουδὴν ποιουμένων.* Menex. 239. C. *Δόξαν ἀξίαν ἐπ' ἀξίοις λαβὼν ἔχει.* Legg. v. 740. E. *Ἐκπομπὴ ἀποικιῶν φίλη γιγνομένη παρὰ φίλων.* Rep. viii. 566. D. *ὅτι μέγας μεγαλωστὶ οὐ κεῖται.* Tim. 37. A. *Ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἀρίστη γενομένη τῶν γεννηθέντων.* Ib. 30. A. *Εὕρισκεν—οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος, ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαι ποτ' ἔργον.* Ib. 33. A. ex Cod. Tub. et Ficini versione *διὰ δὴ—τὸν λογισμὸν τόνδε ἓν ὅλον ὅλων ἐξ ἁπάντων καὶ τελέων τέλεον—ξυνέστησε.* Ibid. 34. B. *Καὶ ὅλον καὶ τέλεον ἐκ τελέων καὶ ὅλων σωμάτων σῶμα ἐποίησε* ubi vulgo legitur *καὶ ὁ. κ. τ. ἐ. τελέων σωμάτων σ. ἐπ.* Sed formam hanc Cicero vertendo expressit C. V. §. 5. fine. Legg. viii. 835. C. Gorg. 522. D. Protag. 316. C. Numen. apud Euseb. 543. C. Cf. Abresch. Animadv. ad Aristæn. p. 257. et 317. Heusd. A Ficino, ut videtur, admonitus, qui vertit, *Imo vero laudatores nostros re ipsa præcipue illos esse, ostendentes se re vera* etc. Heusdius primus ac recte monuit, *ἔργῳ* pertinere ad *ἐπαινέτας εἶναι*: ut, quod sequitur *παρέχοντας—ἀνδρῶν* sit quasi *ἐπεξήγησις* hujus *ἔργῳ*. Loers.

ἄνδρας ἀνδρῶν] Hanc verborum compositionem Plato amat: Legg. p. 950. A. *καινοτομίας ἀλλήλοις ἐμποιούντων ξένων ξένοις.* Politic. 303. *μεγίστους δὲ ὄντας μιμητὰς καὶ γόητας μεγίστους γίγνεσθαι τῶν σοφιστῶν σοφιστάς.* Huc pertinet etiam quod paulo supra attigimus: *φίλοι παρὰ φίλους.* Loers.

πάλαι γὰρ δὴ τὸ] Dictum est Chilonis Lacedæmonii, ut et *τὸ γνῶθι σεαυτόν.* v. Protag. p. 343. B. Repetiere alii, ut notum. Gottl.

ἀνήρτηται] Hunc locum vertit Cic. Tusc. v. 12. 'nam cui viro,' inquit, (in Epitaphio) 'ex se apta sunt omnia, quæ ad beate vivendum ferunt, nec suspensa aliorum aut bono casu, aut contrario, pendere ex alterius eventis et errare coguntur, huic optime vivendi ratio comparata est: hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens, hic et nascentibus et cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis, parebit et obediet præcepto illi veteri: neque enim lætabitur unquam, neque mœrebit nimis, quod semper in se ipse omnem spem reponet sui.' In hac interpretatione desunt verba: *ἢ ἐγγὺς τούτου, aut qui huic proximus est*; deinde verba: *οὗτος γιγνομένων*—sic vertit, tanquam habuisset in suo codice: *οὗτος, γιγνομένων καὶ διαφθειρομένων χρημάτων, καὶ μάλιστα παίδων, πείσεται*—ut monet Davis. ad h. l. Cic. p. 331. Sed propterea non aliter Ciceronem in suo codice habuisse necesse est; junxit vel struxit verba suo concipiendi modo. Cæterum hunc locum expressit Aristides, t. ii. p. 173. verbis subinde mutatis: *ὁ πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀναδεξάμενος, καὶ δείξας, ὃ σὺ* (Plato) *χρησμῳδεῖς, οὐκ ἐν ἄλλοις εἰκὸς ἔχειν ἐλπίδας,* (Reisk. vel deleri vult *τὸ εἰκὸς*, vel *εἶναι* addi) *ὧν ἢ εὖ ἢ κακῶς, ἀνάγκη πλανᾶσθαι καὶ αὐτὸν, καὶ τὰ αὐτοῦ τινος, ἀλλ' αὐτὸν ἐν αὑτῷ, τόνγε δὴ σώφρονα καὶ τὸν ἀνδρεῖον καὶ φρόνιμον.* Gottl.

ἢ ἐγγὺς τούτου] Non est, *aut qui huic proximus est*, ut vertit Gottl. sed est, *aut proxime ad eam* (sc. *felicitatem*) subintell. *adducit*. In illo *τούτου* non hærendum; prorsus simili modo dicit supra 246. E. *χρὴ οὖν—ἐάν τι καὶ ἄλλο ἀσκῆτε, ἀσκεῖν μετ' ἀρετῆς· εἰδότας, ὅτι τούτου λειπόμενα* etc. Loers.

καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται[u] ἐξ ὧν[v] ἢ εὖ ἢ κακῶς
II. iii. 403. πραξάντων πλανᾶσθαι ἠνάγκασται[w] καὶ τἀκείνου,[x] τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται[y] ζῆν, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος· οὗτος γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ· οὔτε γὰρ χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται διὰ τὸ αὑτῷ πεποιθέναι.[z] τοιούτους δὲ ἡμεῖς γε[a] ἀξιοῦμεν καὶ τοὺς ἡμετέρους εἶναι[b] καὶ βουλόμεθα καὶ φαμέν, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς νῦν παρέχομεν τοιούτους, οὐκ ἀγανακτοῦντας οὐδὲ φοβουμένους ἄγαν εἰ δεῖ τελευτᾶν[c] ἐν τῷ παρόντι. [§. 21.] Δεόμεθα δὴ καὶ πατέρων καὶ μητέρων τῇ αὐτῇ ταύτῃ διανοίᾳ χρωμένους τὸν ἐπίλοιπον βίον διάγειν, καὶ εἰδέναι ὅτι οὐ θρηνοῦντες[d] οὐδὲ ὀλοφυρόμενοι ἡμᾶς ἡμῖν μάλιστα χαριοῦνται, ἀλλ' εἴ τις ἔστι τοῖς τετελευτηκόσιν αἴσθησις τῶν ζώντων, οὕτως ἀχάριστοι[e] εἶεν[f] ἂν μάλιστα, ἑαυτούς τε κακοῦντες καὶ βαρέως φέροντες τὰς ξυμφοράς· κούφως δὲ καὶ μετρίως μάλιστ' ἂν χαρίζοιντο. τὰ μὲν γὰρ ἡμέτερα τελευτὴν ἤδη ἕξει[g] ἥ περ[h]

ρεῖται Φ.—[v] ἐξ ὧν in mg Σ.—[w] ἠνάγκασθαι ΘΣZrw.—[x] τἀκείνου Z: τὰ ἐκείνου *ς.—[y] παρεσκευᾶσθαι Z, παρεσκευάσθαι Φ.—[z] αὐτοῦ πεπονθέναι Φ.—[a] γε om ΣZ.—[b] εἶναι καὶ τοὺς ἡμετέρους ΣZ.—[c] τελευτῶν Φ.—[d] θαρροῦντες Φ.—[e] ἀχάριστος C.

αἰωρεῖται] Apud Stob. §. 101. p. 583. pro *αἰωρεῖται* est *φορῆται*, vitiose. Cæterum hunc locum ex parte expressit Cicero Epp. ad Div. v. 13. 'quam laudem sapientiæ statuo esse maximam, non aliunde pendere, nec extrinsecus bene aut male vivendi suspensas habere rationes.' Gottl.

αἰωρεῖσθαι] *In aliqua re vel circa aliquam rem versari;* proprie de navibus dicitur, *quæ alto in mari versantur*, vid. Werferus in Act. Philolog. Monac. i. 1. p. 74. Toup. Epist. Crit. ii. p. 497. et, qui hos laudat, Bæhr. ad Plutarch. Alcib. p. 219. Loers.

χρημάτων καὶ παίδων] Malles *παίδ. καὶ χρημ.* sed vicit, ut verbis Quint. (Instit. Or. ix. 4. 45.) loquar, compositionis decor morosam scilicet logicam diligentiam. Similis ratio est Gorg. p. 511. E. ubi Heind. nostrum locum opportune laudavit. Loers.

πείσεται] Quidam vet. cod. *πείθεται*; sed alteram lect. sequitur Cicero, vertens, 'Hic et nascentibus et cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis, parebit et obediet præcepto illi veteri.' Steph.

τοιούτους δὲ] Dionys. *δή*. mox *τό γε* abest. Gottl.

ἀγανακτοῦντας οὐδὲ φοβουμένους] Nihil mutandum esset, si legeretur *ἀγανακτοῦντες* et *φοβούμενοι*, sed vid. Buttm. Gr. Gr. p. 539. Loers.

§. 21. *εἴτις ἐστὶ τ. τελ.*] Sulpicius ad Cic. Epp. iv. 5. ad Div. plane ut noster: 'Quod si qui etiam inferis sensus est.'—Consimiliter Isocrates in Evagora p. 368. *εἴτις αἴσθησις τοῖς τετελευτηκόσι περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων.* cf. Platon. Apol. 32. Phæd. 40. etc. Ut taceam Ciceronem, fluctuantem in hac re, qui in rebus philosophicis totus pendet a Platone. Gottl.

ἀχάριστοι εἶεν ἂν] Cod. Monac. 490. *ἀχαριστοῖεν ἄν*. Loers.

τὰ—ἡμέτερα] Fere idem quod *ἡμεῖς*, vid. ea de re Heind. ad Phædo. p. 95. A. ad Theæt. p. 161. Bergl. ad Arist. Eccles. 393. Matth. Gr. Gr. §. 466. 3. Buttm. Gr. Gr. §. 115. Loers.

καλλίστη γίγνεται ἀνθρώποις, ὥστε πρέπει[i] αὐτὰ μᾶλλον κοσμεῖν ἢ θρηνεῖν· γυναικῶν δὲ[j] τῶν ἡμετέρων καὶ παίδων[k] ἐπιμελούμενοι καὶ τρέφοντες καὶ ἐνταῦθα[l] τὸν νοῦν τρέποντες[m] τῆς τε[n] τύχης μάλιστ' ἂν εἶεν ἐν λήθῃ καὶ ζῷεν II. iii. 404. κάλλιον καὶ ὀρθότερον καὶ ἡμῖν προσφιλέστερον.[o]

Ταῦτα δὴ[p] ἱκανὰ τοῖς ἡμετέροις παρ' ἡμῶν ἀγγέλλειν. τῇ δὲ πόλει παρακελευοίμεθ' ἂν ὅπως ἡμῖν καὶ πατέρων καὶ υἱέων ἐπιμελήσονται,[q] τοὺς μὲν παιδεύοντες κοσμίως, τοὺς δὲ γηροτροφοῦντες[r] ἀξίως· νῦν δὲ ἴσμεν ὅτι καὶ ἐὰν μὴ ἡμεῖς παρακελευώμεθα, ἱκανῶς ἐπιμελήσεται.[s]

§. 22. Ταῦτα οὖν, ὦ παῖδες καὶ γονεῖς τῶν τελευτησάντων, ἐκεῖνοί τε ἐπέσκηπτον ἡμῖν ἀπαγγέλλειν[t] καὶ ἐγὼ ὡς δύναμαι προθυμότατα ἀπαγγέλλω· καὶ αὐτὸς δέομαι ὑπὲρ ἐκείνων τῶν μὲν[u] μιμεῖσθαι τοὺς αὐτῶν, τῶν δὲ θαῤῥεῖν ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς[v] ἡμῶν καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ γηροτροφησόντων[w] ὑμᾶς[x] καὶ ἐπιμελησομένων, ὅπου ἂν ἕκαστος ἑκάστῳ ἐντυγχάνῃ ὁτῳοῦν[y] τῶν ἐκείνων.[z] τῆς δὲ πόλεως ἴστε που καὶ αὐτοὶ τὴν ἐπιμέλειαν, ὅτι νόμους θεμένη περὶ τοὺς τῶν

—[f] γε Σ.—[g] ἔξειν Ζ, ἥξει Σ.—[h] εἴπερ Ζ.—[i] πρέπειν Ζ.—[j] δὲ om Ζ.—[k] καὶ παίδων
τ ρον
om Φ.—[l] ἐνταῦθα B, ἐνταῦτα Θ.—[m] πρέποντα Φ.—[n] τε om Ζ.—[o] προσφιλέστατον Γ.—[p] δὲ ΣΖ.—[q] ἐπιμελήσωνται FZ.—[r] γηρωτροφοῦντες C.—[s] ἐπιμελήσηται Ζ.—
ώς ησον
[t] ὑμῖν ἐπαγγέλλειν Ζ.—[u] τοὺς μὲν Φ.—[v] καὶ Γ.—[w] γηροτροφούντων Γ, γηροτροφησάντων Σ.—[x] ἡμᾶς Ξ.—[y] ὁτουοῦν ΘBCEF*rw*.—[z] ἐκείνου Φ.—[a] τῷ om ΦC*r*.—[b] πο-

προσφιλέστερον] Pollux iii. 63. p. 298. *προσφιλῶς Ξενοφῶν εἴρηκε, καὶ Θουκυδίδης προσφιλεῖς, Ἰσοκράτης δὲ προσφιλεστάτως.* Loca Thuc. sunt i. 92. vii. 86. ubi v. Wass. et Duk. Paullo post in fine h. dial. occurrit *προσφιλέστατοι.* Gottl.

ἀγγέλλειν] Dion. p. 1049. *ἀπαγγέλλειν.* Gottl.

παρακελευοίμεθ' ἂν] Dionys. *παρακελευόμεθα,* mox pro *υἱέων, υἱῶν.* Sed *υἱέων* a Platone est; sub finem dialogi bis occurrit. Gottl.

παιδεύοντες κοσμίως] Cf. Thuc. ii. 46. *αὐτῶν τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἡ πόλις μέχρι ἥβης θρέψει.* i. e. usque ad xviii. ætatis annum. v. Schol. ad h. l. Lex hæc fuit Solonis: *τοὺς τῶν ἐν τῷ πολέμῳ τελευτησάντων παῖδάς τε γεννήτορας ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ἂν οἱ τούτων μὴ ἀδικῶνται πατέρες τε καὶ μητέρες· τοὺς δὲ παῖδας δημοσίᾳ τρέφεσθαι καὶ παιδεύεσθαι, καὶ πανοπλίᾳ κεκοσμημένους ἐκπέμπεσθαι ἐπὶ τὰ σφέτερ' αὐτῶν, καὶ καλεῖσθαι εἰς προεδρίαν.* v. Petit. Legg. Att. p. 65. Gottl.

§. 22. *αὐτῶν*] Hic et in proxime sequente loco Fic. ita vertit quasi legerit *αὑτῶν,* seu *ἑαυτῶν.* Steph.

τοὺς αὐτῶν] Ficinus vertit, *ut præclaras suorum res imitentur; seniores autem, ut de se optime sperent.* Dionysius excerpsit h. l. et habet bis *ἑαυτῶν.* Locus ipse variat in quibusdam a nostro: *καὶ αὐτὸς δέομαι ὑπὲρ ἐκείνων, τῶν μὲν, μιμεῖσθαι τοὺς ἑαυτῶν, τῶν δ' ἐγκαρτερεῖν ὑπὲρ ἑαυτῶν.* Gottl.

νόμους θεμένη] Notanda syntaxis *νόμους θέσθαι περὶ τοὺς,* quam attigit et Abresch. Auct. Dil. Thuc. p. 388. ubi notat, in talibus formis, genitivum pariter ac accusativum locum habere; quod

ἐν τῷ[a] πολέμῳ τελευτησάντων[b] παῖδάς τε καὶ γεννήτορας ἐπιμελεῖται, καὶ διαφερόντως τῶν ἄλλων πολιτῶν προστέ-
II. 249. τακται φυλάττειν ἀρχῇ[c] ἥ περ μεγίστη ἐστίν, ὅπως ἂν οἱ τούτων μὴ ἀδικῶνται πατέρες τε[d] καὶ μητέρες· τοὺς δὲ παῖδας συνεκτρέφει αὐτή, προθυμουμένη ὅτι μάλιστ᾽ ἄδηλον αὐτοῖς τὴν ὀρφανίαν[e] γενέσθαι, ἐν[f] πατρὸς σχήματι
II. iii. 405. καταστᾶσα αὐτοῖς αὐτὴ[g] ἔτι τε[h] παισὶν οὖσι, καὶ[i] ἐπειδὰν εἰς[j] ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν,[k] ἀποπέμπει ἐπὶ τὰ σφέτερ᾽ αὐτῶν πανοπλίᾳ κοσμήσασα, ἐνδεικνυμένη καὶ ἀναμιμνήσκουσα τὰ τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύματα, ὄργανα τῆς πατρῴας ἀρετῆς διδοῦσα, καὶ ἅμα οἰωνοῦ χάριν ἄρχεσθαι ἰέναι ἐπὶ τὴν πατρῴαν ἑστίαν ἄρξοντα[l] μετ᾽ ἰσχύος ὅπλοις κεκοσμημένον. αὐτοὺς δὲ τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει, καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν αὐτὴ[m] τὰ νομιζόμενα ποιοῦσα κοι-

λέμῳ τῶν τελευτησάντων Γ.—[c] ἀρχῇ ΣΖ, ἀρχὴν Φ: ἀρχὴ *ς.—[d] τε om Ζ.—[e] ὀρ-
ἐν
φανείαν BCw.—[f] καὶ Γ.—[g] αὐτῆς w, om Φ. αὐτὴ Ζ: αὕτη ς.—[h] γε corr Φ.—[i] καὶ om Φ.—[j] δὲ εἰς rc Φ.—[k] ἴσως Σ.—[l] ἄρξαντα Φw.—[m] αὐτὴ Σ, αὐτὸ Ζ: αὕτη *ς.—

exemplis idoneis illustravit. Leges autem fuerunt: *Δημοσίᾳ ταφὰς ποιεῖσθαι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων.* item: *τὸν πατέρα τοῦ ἄριστα ἀποθανόντος ἐν πολέμῳ λέγειν τὸν ἐπιτάφιον.* v. Petit. Legg. Att. p. 54. Pertinet huc lex Solonis, apud Petitum, p. 65. et 669. et, quam supra commemoravimus, n. 36. Sed Wesseling. ad Petit. Legg. p. 603. reprehendit Petitum, quod attulerit hanc legem: 'ut pater illius, qui fortius in bello ceciderit, de laudibus mortuorum dicat.' Hoc Sophisticum videri commentum. Neminem enim, nisi publice constitutum, orationem ejusmodi recitasse. Gottl.

ἀρχὴ] Pro nominativo *ἀρχὴ* reponendus esse videtur dativus *ἀρχῇ*. Steph.

ἀρχῇ, ἥπερ] Accedit auctoritas Ficini, quem ita legisse credibile est, ut ex ejus versione colligi potest: *et ante alios cives summo magistratui talium committit curam.* Itaque recepi *ἀρχῇ*. Per summum autem magistratum intelligitur *Πολέμαρχος*. Wessel. ad Petit. 669. laudat Ulpian. in Timocr. p. 445. *ὁ Πολέμαρχος ἐπεμελεῖτο τοῦ τρέφεσθαι ἐκ τοῦ δημοσίου τοὺς παῖδας τῶν ἀποθανόντων γενναίως ἐν τῷ πολέμῳ.* Gottl.

συνεκτρέφει αὐτὴ] I. e. *sola*. Proposuisse inter alios hanc legem Hippodamum Milesium in sua Rep. docet Aristoteles, in ejus examine, l. ii. Pol. 6. additque, eam nunc esse Athenis et in aliis civitatibus. Gottl.

εἰς ἀνδρὸς τέλος] Thuc. ii. 46. *μέχρις ἥβης* ubi Schol. *μέχρ᾽ ὀκτὼ καὶ δέκα ἐτῶν.* Eodem modo Epinom. 992. D. *εἰς πρεσβύτου τέλος ἀφικομένοις*, quod quidem exemplum Lobeck. nondum viderat, cum ad Phrynich. p. 212. scriberet: 'In Plat. Menex. p. 249. A. *ἐπειδὰν ἐς ἀνδρῶν τέλος ἴωσιν*, nisi exemplis demonstretur, veteres isto modo locutos esse, simplicius *τελέσωσιν* scribendum videtur.' Male etiam Lobeck. nostrum l. laudavit *ἐπειδὰν ἐς ἀνδρῶν τέλος ἴωσιν*. Ceterum pro *εἰς ἀνδρὸς τέλος ἰέναι* vulgo dicitur *εἰς ἄνδρα τελεῖν*, hinc Theæt. p. 173. B. *εὐθὺς ἐπὶ τὸ ψεῦδός τε καὶ τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν τρεπόμενοι, πολλὰ κάμπτονται καὶ συγκλῶνται, ὥσθ᾽ ὑγιὲς οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι, δεινοί τε καὶ σοφοὶ γεγονότες, ὡς οἴονται.* Legendum mihi videtur *τελῶσι*. Loers.

ἀποπέμπει] Pro participio *ἀποπέμπουσα* ponit *ἀνακολούθως* hoc *ἀποπέμπει*. Steph.

νῇ πᾶσιν ἅ περ ἰδίᾳ ἑκάστῳ[n] [ἴδια][o] γίγνεται, πρὸς δὲ τούτοις ἀγῶνας γυμνικοὺς καὶ ἱππικοὺς τιθεῖσα καὶ μουσικῆς πάσης, καὶ ἀτεχνῶς τῶν μὲν τελευτησάντων ἐν κληρονόμου καὶ υἱέος[p] μοίρᾳ καθεστηκυῖα, τῶν δὲ υἱέων[q] ἐν πατρός, γονέων δὲ καὶ[r] τῶν τοιούτων[s] ἐν ἐπιτρόπου, πᾶσαν πάντων παρὰ πάντα τὸν[t] χρόνον ἐπιμέλειαν ποιουμένη.[u] ὧν χρὴ ἐνθυμουμένους πρᾳότερον φέρειν τὴν ξυμφοράν· τοῖς τε[v] γὰρ τελευτήσασι καὶ τοῖς ζῶσιν οὕτως ἂν προσφιλέστατοι εἴητε καὶ ῥᾷστοι θεραπεύειν τε καὶ θεραπεύεσθαι. Νῦν δὲ[w] ἤδη ὑμεῖς τε καὶ οἱ[x] ἄλλοι πάντες, κοινῇ κατὰ τὸν νόμον τοὺς τετελευτηκότας ἀπολοφυράμενοι,[y] ἄπιτε.[z]

§. 23. Οὗτός σοι ὁ λόγος, ὦ Μενέξενε,[a] Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας ἐστίν.[b]

ΜΕΝ. Νὴ Δί', ὦ Σώκρατες, μακαρίαν γε λέγεις τὴν II. iii. 406.

[n] ἑκάστῳ ante ἰδία ponit Φ.—[o] ἴδια ΘΞBCw, ἴδία F : om ΣZ : ἰδίᾳ *ς.—[p] υἱέως Z.
οι
—[q] υἱῶν Φ.—[r] καὶ om ΣZ.—[s] τούτων Γ, τούτων ΣΦ, τούτου Z.—[t] τὸν add ΓΞΘΣΦBCFZrw.—[u] ποιούμενοι Z.—[v] τε add ΓΘΞΣΦBCZrw.—[w] δὲ ΓΘΞΣBCZrw : δὴ *ς.—[x] οἱ om ΦEFς.—[y] ἀποκαθηράμενοι Cr.—[z] in hac voce desinit Z.—[a] ξενέξενε Γ.

ἰδίᾳ ἑκάστῳ ἴδια] Vulg. est *ἰδίᾳ ἑκάστῳ ἰδίᾳ*. Bekk. posterius *ἰδίᾳ* in *ἴδια* mutatum uncis inclusit; sed ego utrumque, modo posteriori loco cum Bekk. *ἴδια* scribatur, Platonicum existimo, ut prius respondeat voci *κοινῇ* alterum ad *ἑκάστῳ* tractum voci *πᾶσι*, ut sæpius, opponatur; Fic. vertit: *quæ privatim unicuique proprie peragi solent.* Loers.

ἀγῶνας γυμνικοὺς] Ita funera principum et fortissimorum virorum nobilitantur. Nicocles apud Isocratem in Evag. p. 367. *χοροῖς καὶ μουσικῇ καὶ γυμνικοῖς ἀγῶσι· ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἵππων ἁμίλλαις.* Gottl.

καὶ μουσικῆς πάσης] Ἀττικώτερον dixit Plato, quam *μουσικοὺς*, quod *κοινῶς* dictum est. Pollux iii. 141. *οὐ ῥᾴδιον λέγειν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς.* Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 1164.' ubi est *ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς*, hoc (*μουσικοὺς*) tanquam vulgare ex ipso Polluce iii. 145. viii. 93. et Diodoro xv. 556. qui non spernit hanc formam, demonstrat, nec oblitus est hujus loci Platonici. Isocrates, l. c. ad rationem Atticam : *χοροῖς καὶ μουσικῇ* etc. Gottl.

μουσικῆς πάσης] Musica certamina enumeravit Boeckh. in libro Germanice scripto de publ. Atheniensium œconomia ii. p. 327. Loers.

πᾶσαν πάντων παρὰ πάντα] Eodem modo Legg. 738. A. *ὁ μὲν δὴ πᾶς εἰς πάντα πάσας τομὰς εἴληχεν.* Ibid. p. 903. D. *πᾶς γὰρ ἰατρὸς καὶ πᾶς ἔντεχνος δημιουργὸς παντὸς μὲν ἕνεκα πάντα ἐργάζεται.* Gorg. p. 448. C. *ἑκάστων δὲ τούτων μεταλαμβάνουσιν ἄλλοι ἄλλων ἄλλως.* Phileb. p. 19. B. *οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐδενὸς ἂν ἡμῶν οὐδέποτε γένοιτο ἄξιος.* Politic. 300. B. *τὸ παρὰ ταῦτα μήτε ἕνα, μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτε ἐᾶν δρᾷν μηδ' ὁτιοῦν.* Loers.

νῦν δὲ ἤδη] Bekk. secuti scripsimus *δὲ* pro vulg. *δὴ* flagitante sensu. Fic. vertit: *Nunc vero—jam.* Eodem fere modo epitaphium suum finit apud Thucydidem Pericles : *νῦν δὲ, ἀπολοφυράμενοι, ὃν προσήκει ἑκάστῳ, ἄπιτε.* Mox *οἱ ἄλλοι πάντ.* pro vulg. *ἄλλοι*, cujus generis vitia mirandum est editores fugere potuisse. Loers.

ἀπολοφυράμενοι] Demosth. in Epitaph. t. ii. p. 1400. R. *ὑμεῖς δὲ ἀποδυράμενοι.* Thucyd. ii. 46. *Νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι, ὃν προσήκει ἑκάστῳ, ἄπιτε.* Gottl.

§. 23. *μακαρίαν*] I. e. *divinam, excellentissimam feminam*—. Gottl.

Ἀσπασίαν, εἰ γυνὴ οὖσα τοιούτους λόγους οἵα τ'[c] ἐστὶ συντιθέναι.[d]

ΣΩ. Ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ καὶ ἀκούσει αὐτῆς λεγούσης.

ΜΕΝ. Πολλάκις, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ ἐντετύχηκα Ἀσπασίᾳ, καὶ οἶδα οἵα ἐστίν.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἄγασαι αὐτὴν καὶ νῦν χάριν ἔχεις τοῦ λόγου αὐτῇ;

ΜΕΝ. Καὶ πολλήν γε, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ χάριν ἔχω τούτου τοῦ λόγου ἐκείνῃ ἢ ἐκείνῳ ὅς τίς σοι ὁ εἰπών ἐστιν αὐτόν· καὶ πρό γε ἄλλων πολλῶν[e] χάριν ἔχω τῷ εἰπόντι.

ΣΩ. Εὖ ἂν ἔχοι. ἀλλ' ὅπως μου μὴ κατερεῖς, ἵνα καὶ αὖθίς σοι πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους παρ' αὐτῆς πολιτικοὺς ἀπαγγέλλω.

ΜΕΝ. Θάῤῥει, οὐ κατερῶ·[f] μόνον ἀπάγγελλε.

ΣΩ. Ἀλλὰ ταῦτ' ἔσται.

—[b] *ἐστίν* om Φ.—[c] *ποτ'* Θ.—[d] *συντιθέναι ἐστίν* r, *ἐστὶ συντεθῆναι* F.—[e] *πολλῶν* ΓΘΞΣBCEF*w*, om Φ.—[f] *οὐκ ἀντερῶ* Σ.

ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ] Hunc locum laudat Schol. in Aristoph. Plut. 824. "Ἕπου μετ' ἐμοῦ· Πλάτων Μενεξένῳ· ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ. ubi v. Hemsterhus. Gottl.

πρό γε ἄλλων πολλήν] Variat hoc loco scriptura. Bas. 1. et 2. *πρός γε ἄλλων*, male. Mox *ἄλλων πολλῶν χάριν*, Ald. et Basilienses. Lugd. et Francof. *πολλήν*. Fic. vertit: *ac præ cæteris multis narranti gratiam habeo*, quam secutus interpretationem Bekk. *πρό γε ἄλλων πολλῶν χάριν ἔχω*. Auctoritas librorum certe posteriorem suadet, contra ratio atque oratio, sc. ob præcedens illud *πολλὴν* et quod illud *πολλῶν* aliquomodo offendere possit, nostræ magis scripturæ favere videtur. Loers.

ΙΠΠΙΑΣ ΜΕΙΖΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΙΠΠΙΑΣ.

ARGUMENTUM.

Socrates Hippiam, occasione sumta ab ejus quadam oratione, quæ de pulchris officiis disserebat, quid sit ipsum per se pulchrum, quo reliqua omnia pulchra fiunt, interrogat. Primum Hippias, pulchram virginem, ipsum pulchrum esse respondet. Quod ut refutavit Socrates, ad aurum Sophista confugit, auroque omnia pulchra fieri, ac proinde, aurum esse ipsum pulchrum, asserit. Hoc etiam refellit Socrates, nec non et tertiam ejusdem Sophistæ opinionem, pulchrum existimantis esse corpore bene valere, divitem et honoratum esse, senem mori, sepeliri a filiis, sepelisse parentes, ceteraque hujusmodi. His confutatis Socrates, jam ad altiora tendens, non quod sensus opinioni, sed quod opinioni ratio porrigit, infert: non tam certe ut doceat, quid pulchrum sit, quam ut, quid non sit, ostendat, et vanam fallacemque Sophistarum doctrinam in Hippiæ Sophistæ persona traducat. Ex hac disputatione, ac similibus, animadvertatur, quænam sit vera et commoda via agendi adversus Sophistas: in quorum nugis refellendis non tam laborandum est, quam in iisdem indicandis, utpote quæ indicatæ per se concidant atque evanescant.

ΙΠΠΙΑΣ ΜΕΙΖΩΝ.

§. 1. Ἱππίας ὁ καλός τε καὶ σοφός, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας.[a] Steph. III. 281. — Bek. II. iii. 409.

ΙΠ. Οὐ γὰρ σχολή, ὦ Σώκρατες. ἡ γὰρ Ἦλις ὅταν τι δέηται διαπράξασθαι πρός τινα τῶν πόλεων, ἀεὶ ἐπὶ πρῶτον ἐμὲ ἔρχεται τῶν πολιτῶν αἱρουμένη πρεσβευτήν, ἡγουμένη δικαστὴν[b] καὶ ἄγγελον ἱκανώτατον εἶναι τῶν λόγων οἳ ἂν παρὰ τῶν πόλεων ἑκάστων λέγωνται. πολλάκις μὲν οὖν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐπρέσβευσα, πλεῖστα δὲ[c] καὶ[d]

CODICES TREDECIM,

ΓΘΞΣΥBCEFrbIr.

[a] τους ἀθηναίους (as, as superscr.) Σ.—[b] διδακτὴν F.—[c] ἐστὶ r.—[d] καὶ ante περὶ om Eς.—[e] περὶ

§. 1. Ἱππίας ὁ καλὸς] In plano hoc initio ut paullulum immoremur, facit Sydenhami, Angli illius interpretis, diligentia, qui, mire argutatus in appellatione τοῦ καλοῦ, trahit eam ad *insignem* illum Sophistæ *habitum*; (conf. §. 25. Hipp. Min. p. 368. B. sq. Ælian. V. H. xii. 32.) neque repugnante sermonis usu, velut Sympos. p. 174. A. Socrates præter solitum comptus dicitur οὕτω καλὸς γεγενημένος. Sed ita vereor ut ipse Hippias acceperit vulgare illud Atticæ urbanitatis blandimentum. Phædr. §. 145. Ἰσοκράτην τὸν καλόν. Phileb. p. 11. C. Φίληβος ὁ καλός. Protag. fin. Καλλίᾳ τῷ καλῷ. Xenoph. Mem. iv. 2. 1. Εὐθύδημον τὸν καλόν. Hellen. ii. p. 470. C. Κριτίᾳ τῷ καλῷ. Appellatio autem σοφοῦ cum omnium Sophistarum, tum Hippiæ fuit eximie, hominis plurimarum artium scientiam jactantis. v. Pausan. p. 443. Heind. qui sic in Addend. 'Cf. Dorvill. ad Chariton. p. 23.'

ὡς διὰ χρόνου] *Quam raro.* Cornar. Est potius, *quam longo intervallo*, in quo loquendi genere διὰ significat *post*. vid. intpp. ad Geopon. xiv. fin. Καταίρειν autem, in quo itidem argutatur Sydenh. de iis, *qui et mari et terra iter faciunt*, usurpatum illustravit Ruhnken. ad Lex. Tim. p. 152. Pro illo εἰς τὰς Ἀθήνας Atticis vulgatius est Ἀθήναζε. v. Thom. Mag. p. 14. Heind.

περὶ πλείστων καὶ μεγίστων[e] εἰς τὴν[f] Λακεδαίμονα. διὸ δή, ὃ σὺ[g] ἐρωτᾷς, οὐ θαμίζω εἰς τούσδε τοὺς τόπους.

§. 2. ΣΩ. Τοιοῦτον μέντοι,[h] ὦ Ἱππία, ἔστι τὸ τῇ ἀληθείᾳ σοφόν τε καὶ τέλειον ἄνδρα εἶναι. σὺ[i] γὰρ καὶ ἰδίᾳ ἱκανὸς εἶ παρὰ τῶν νέων πολλὰ χρήματα λαμβάνων ἔτι πλείω ὠφελεῖν ὧν λαμβάνεις, καὶ αὖ δημοσίᾳ τὴν σαυτοῦ
ii. iii. 410. πόλιν ἱκανὸς[j] εὐεργετεῖν, ὥς περ χρὴ τὸν μέλλοντα μὴ καταφρονήσεσθαι[k] ἀλλ' εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς. ἀτάρ,[l] ὦ Ἱππία, τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι, ὧν ὀνόματα μεγάλα λέγεται ἐπὶ σοφίᾳ, Πιττακοῦ τε καὶ Βίαντος καὶ τῶν ἀμφὶ τὸν Μιλήσιον Θαλῆν καὶ ἔτι τῶν ὕστε-

μεγίστων v.—[f] τὴν om ΞΣΥ.—[g] σὺ ὃ (ὃs) Σ, καὶ σὺ v, ὃ καὶ σὺ EFς.—[h] μέν τι Γ.—[i] σὺ (χ) om v.—[j] ἱκανῶς F.—[k] καταφρυνηθήσεσθαι rc Γ.—[l] αὐτὰρ Γ.—[m] μέχρι ΘBCFrlr, μ

δὲ περὶ] Legitur etiam καὶ περὶ πλείστων. Steph.

πλεῖστα δὲ καὶ περὶ πλ.] Sic optime Bas. 2. suffragante Ficino: *Sæpius etiam et de maximis rebus.* Vulgo καὶ deest. de Rep. ii. p. 377. E. τὸ μέγιστον καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψεῦδος. Phædr. §. 39. πολλὰ καὶ μετὰ πολλῶν ὅρκων. Heind.

§. 2. τοιοῦτον μέντοι] *Tam præclarum est tantæque utilitatis.* Heind.

ἔτι πλείω ὠφελεῖν] Bene Cornar. *majorem, quam pro eorum, quæ accipis, ratione utilitatem illis affers.* ὠφελεῖν τινα πλείω, μεγάλα (§. 8.) ut βλάπτειν μείζω Apolog. p. 30. C. tritum est dicendi genus. Heind.

εὐεργετεῖν] Cum delectu hic positum, nam proprium id est de *civibus, qui bene de patria merentur.* Xenoph. Mem. ii. 1. 19. καὶ τοὺς φίλους εὖ ποιοῦσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετοῦσι, unde honorifica illa apud Atticos εὐεργέτου appellatio. Illud ἐν τοῖς πολλοῖς callide addit vulgi contemptor. Heind.

ὅτι—ὡς] In his primum ὡς post ὅτι illatum, quo interrupta oratio contexatur, non rari est exempli. Plat. Epist. vii. p. 335. E. Δίωνα γὰρ ἐγὼ σαφῶς οἶδα—ὅτι, τὴν ἀρχὴν εἰ κατέσχεν, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἐπ' ἄλλο γε σχῆμα ἀρχῆς ἐτράπετο. Isocrat. Orat. Amart. p. 792. Ὅτι δὲ, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν, ἀλλὰ καὶ ἐξῆν καὶ ἐβούλετο συκοφαντεῖν, ὡς οὐκ ἂν ἐπ' Εὔθυνον ἦλθε, ῥᾴδιον γνῶναι. Atque ita inverso ordine ὡς—ὅτι Xenoph. Cyrop. v. 3. 30. ubi vid. Zeun.

Deinde in genitivis his Πιττακοῦ etc. pro nominativis, familiare est illud Græcis neque Latinis incognitum dicendi genus, de quo vid. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 236. Heind.

τῶν ἀμφὶ τὸν Μιλ. Θαλ.] De uno capiendum Thale, neque audiendus Sydenhamus. Conf. Græv. Lectt. Hesiod. c. 9. Enimvero de ipsa loci sententia, vulgo inter doctos constat neque sine veterum testimoniis, illorum, qui hic laudantur, sapientiam magna ex parte positam fuisse in administratione peritiaque rerum cum publicarum, tum privatarum, ut vel maxime a civili prudentia nomen illud Sapientum adepti sint. Cui sententiæ plane adversari videtur h. l. Socratis vel potius Platonis auctoritas. Monuit hac de re Meinersius in Hist. Doctrin. apud Gr. et Rom. t. i. p. 45. cui, quod hic Socrates dicit, magis ad Sophistæ cavillationem, quam e re et vero dictum videtur, in quo Platonem ait parum caute versatum sæpe sibimet ipsum repugnare. Gravis profecto Platonis incusatio, quam nollem silentio transmissam ab acutissimo libri illius censore in Biblioth. Crit. p. viii. p. 100. Quid? Itane statim in sermonis initio contradicendi ansam Hippiæ Socrates dederit, homini antiquitatis perito (§. 12.) neque eam arripuerit Sophista? Sed videndum de singulis. Anaxagoram, satis constat, otium et quietem secutum ad rerum cognitionem se totum contulisse. Cic. de Orat. iii. 15. Tusc. v. 5. 39. et conf. §. 6. Thalen, quan-

ρον μέχρι[m] Ἀναξαγόρου, ὡς ἢ[n] πάντες ἢ οἱ πολλοὶ αὐτῶν
φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων;

ΙΠ. Τί δ' οἴει, ὦ Σώκρατες, ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν
καὶ οὐχ ἱκανοὶ ἐξικνεῖσθαι φρονήσει ἐπ' ἀμφότερα, τά τε
κοινὰ καὶ τὰ ἴδια;

§. 3. ΣΩ. Ἆρ' οὖν πρὸς Διός, ὥς περ αἱ ἄλλαι τέχ-
ναι ἐπιδεδώκασι καὶ εἰσὶ παρὰ τοὺς νῦν δημιουργοὺς οἱ πα-
λαιοὶ φαῦλοι, οὕτω καὶ τὴν ὑμετέραν[o] τῶν σοφιστῶν τέχνην
ἐπιδεδωκέναι φῶμεν καὶ εἶναι τῶν ἀρχαίων τοὺς περὶ τὴν[p]
σοφίαν[q] φαύλους πρὸς ὑμᾶς;[r]

ΙΠ. Πάνυ μὲν οὖν[s] ὀρθῶς λέγεις.

ΣΩ. Εἰ ἄρα νῦν ἡμῖν, ὦ Ἱππία, ὁ Βίας ἀναβιώη, γέ-
λωτ'[t] ἂν ὄφλοι πρὸς ὑμᾶς,[u] ὥς περ καὶ τὸν Δαίδαλόν φα- III. 282.
σιν οἱ ἀνδριαντοποιοί, νῦν εἰ γενόμενος τοιαῦτ' ἐργάζοιτο οἷα
ἦν[v] ἀφ' ὧν τοὔνομ' ἔσχε,[w] καταγέλαστον ἂν[x] εἶναι.

b: μέχρις *ς.—[n] ὡς οἱ F.—[o] ante τῶν omisi τὴν cum Σ et pr Ξ.—[p] τὴν om r.—[q] φιλοσοφίαν C.—[r] ἡμᾶς r.—[s] οὖν om r.—[t] γέλωτος Θl.—[u] ἡμᾶς l.—[v] ἦν om Σ.

quam rei publicæ non defuerit, privatam tamen vitam adamasse, tradit Diog. L. i. 1. 25. auctore Heraclide, cujus fidem nobis non elevavit Meiners. l. l. p. 44. Bias autem etsi in summis illius ætatis oratoribus fuit, afflictorum civium causas sine ullo agens pretio (v. Diog. L. i. 5. 84. ibiq. Menag.) idem tamen, privatarum causarum patronus, quidni vere dicatur *ἀπεχόμενος τῶν πολιτικῶν πράξεων*? Unus itaque superest Pittacus, quem decem annos Mitylenæorum principatum tenuisse remque publicam ordinasse ait Laert. i. 4. 75. At vero eundem sponte se hoc munere abdicasse, idem tradit Laertius, adeoque invitis civibus (vid. Menag. ibid. §. 74. conf. Schol. Plat. in Cratyl. p. 14.) ut certe non illo sophistarum more publica tractarit negotia. Nimirum fallor aut dicit hæc sophistarum cavillator, quo statim vani hominis ambitionem provocet, non ex sua ipsius mente, sed ex communi sophistarum opinione, qui sibi solis civilis prudentiæ inventionem vindicantes, si quis forte veterum illorum tanquam princeps, non tanquam sapiens, rem publicam aliquando administrasset, id nihili prorsus facerent; quam opinionem respexit, opinor, quodam modo Aristot. Eth. vi. 7. Ἀναξαγόραν καὶ Θαλῆν καὶ τοὺς τοιούτους σοφοὺς μὲν, φρονίμους δ' οὔ φασιν εἶναι, ὅταν ἴδωσιν ἀγνοοῦντας τὰ συμφέρονθ' αὑτοῖς, καὶ περιττὰ μὲν καὶ θαυμαστὰ καὶ χαλεπὰ καὶ δαιμόνια εἰδέναι αὐτούς φασιν, ἄχρηστα δὲ, ὅτι οὐ τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ ζητοῦσιν. Heind.

§. 3. *πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς λέγεις*] Malebat aliquis distinguere *πάνυ μὲν οὖν. Ὀρθῶς λέγ.* Perperam. Protag. p. 312. B. *Πάνυ μὲν οὖν μοι δοκεῖ—τοιαύτη εἶναι—ἡ μάθησις*, ubi, distinctione post *οὖν* facta, rescribi deberet *δοκεῖ μοι*. Heind.

γέλωτ' ἂν ὄφλοι πρὸς ὑμᾶς] Imperite Serranus cum Ficino: *ridiculus vobis videretur.* Imo *πρὸς ὑμᾶς*, *si vobiscum compararetur*. Heind.

οἱ ἀνδριαντοποιοὶ, νῦν] In edd. distinctum *οἱ ἀνδριαντοποιοὶ νῦν, εἰ*— ex quo Cornarius: *hujus temporis statuarii.* Recte, si legisset *οἱ νῦν ἀνδρ.* et tum iterum *νῦν* ad *γενόμενος* inserendum esset. Nimirum ut dixerat *εἰ ἄρα νῦν ὁ Βίας ἀναβιῴη*, ita hic infert, *νῦν εἰ γεν.* *nunc si vivens talia fabricaretur.* Heind.

τοὔνομα] *Magnum illud nomen.* Protag. p. 335. A. *οὐδενὸς ἂν βελτίων ἐφαινόμην, οὐδ' ἂν ἐγένετο Πρωταγόρου ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι.* Monui, ne cui *τοὔνομα* trahendum videretur ad ipsum Dædali

II. iii. 411. ΙΠ. Ἔστι μὲν ταῦτα, ὦ Σώκρατες, οὕτως ὡς σὺ λέγεις· εἴωθα μέντοι[y] ἔγωγε τοὺς παλαιούς τε καὶ προτέρους ἡμῶν προτέρους τε καὶ μᾶλλον ἐγκωμιάζειν ἢ τοὺς νῦν, εὐλαβούμενος μὲν φθόνον[z] τῶν ζώντων, φοβούμενος δὲ μῆνιν τῶν τετελευτηκότων.

ΣΩ. Καλῶς γε σύ, ὦ Ἱππία, νομίζων[a] τε καὶ διανοούμενος, ὡς ἐμοὶ[b] δοκεῖς.[c] συμμαρτυρῆσαι δέ σοι ἔχω ὅτι ἀληθῆ λέγεις καὶ τῷ ὄντι ὑμῶν[d] ἐπιδέδωκεν ἡ τέχνη πρὸς[e] τὸ καὶ τὰ δημόσια πράττειν δύνασθαι μετὰ τῶν ἰδίων. [§. 4.] Γοργίας τε γὰρ οὗτος ὁ Λεοντῖνος σοφιστὴς δεῦρο ἀφίκετο δημοσίᾳ οἴκοθεν πρεσβεύων, ὡς ἱκανώτατος ὢν Λεοντίνων τὰ κοινὰ πράττειν, καὶ ἔν τε τῷ δήμῳ ἔδοξεν ἄριστα εἰπεῖν καὶ ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος καὶ συνὼν τοῖς νέοις χρήματα πολλὰ εἰργάσατο καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως· εἰ δὲ βούλει, ὁ ἡμέτερος ἑταῖρος[f] Πρόδικος οὗτος πολλάκις μὲν καὶ[g] ἄλλοτε δημοσίᾳ ἀφίκετο, ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέω[h] λέγων[i] τ'[j] ἐν τῇ βουλῇ πάνυ εὐδοκίμησε καὶ ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος καὶ τοῖς νέοις[k] συνὼν χρήματα ἔλαβε θαυμαστὰ ὅσα. τῶν δὲ παλαιῶν ἐκείνων οὐδεὶς πώποτε ἠξίωσεν ἀργύριον μισθὸν πράξασθαι οὐδ' ἐπιδείξεις ποιήσασθαι ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις τῆς[l] ἑαυτοῦ σοφίας· οὕτως ἦσαν εὐήθεις

—[w] εἶχε v.—[x] ἂν om v.—[y] post μέντοι omisi γε cum ΣΥvr.—[z] φθόνου l.—[a] ὀνομάζων ΘBCErblr et pr Γ, ὀνομάζονται (omisso τε) F.—[b] ἔμοιγε Ξs.—[c] δοκεῖ v.—[d] ἡμῶν Ev.—[e] πρὸς τὰ καὶ δημόσια v.—[f] ἑταῖρος evanuit Γ.—[g] καὶ om Γ.—[h] κρώ (ω superscr.) Θ, καίω Υ.—[i] λέγον EF.—[j] τ' om ΣΥ et pr Ξ.—[k] τοῖς νέοις om C.—[l] καὶ τῆς F,

nomen, quod ei ἀπὸ τῶν δαιδάλων, οὐκ ἐκ γενετῆς inditum tradit Pausan. ix. 3. Heind.

εἴωθα μέντοι ἔγωγε] Expunxi particulam γε post *μέντοι* vulgo additam. Heind. ed. 2.

§. 4. *Γοργίας τε γὰρ οὗτος*] Gorgias Athenas venit publice missus a Leontinis, auxilia adversus Syracusanos petitum v. Diod. Sic. xii. 53. Pausan. vi. 17. *οὗτος, ille, bene notus.* Heind.

χρήματα πολλὰ] A singulis enim discipulis *centum minas* exigebat. v. Diod. Sic. l. l. et Suid. v. Γοργίας. Heind.

ὁ ἡμέτ. ἑταῖρος] Prodici discipulum appellat se Socrates Protag. p. 341. A. Conf. Cratyl. p. 384. B. Meno. p. 96. D. Heind.

χρήματα θαυμαστὰ ὅσα] Nam erat ejus de vocabulorum differentia ἐπίδειξις πεντηκοντάδραχμος. Plat. Cratyl. l. l. Aristot. Rhet. iii. 14. Conf. Æschin. Axioch. §. 6. Heind.

ἐν παντοδαποῖς ἀνθρ.] *Apud omnis generis et ordinis homines, peritos, imperitos,* quos vocat de Legg. ii. p. 665. E. παντοίους ἀνθρώπους. Ibid. iv. 707. A. παντοδαπῶν καὶ οὐ πάνυ σπουδαίων ἀνθρώπων.—ἢ ἄλλος δημιουργ. Meno p. 91. D. Οἶδα γὰρ ἄνδρα ἕνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας, ἢ Φειδίαν γε, ὃς οὕτω

καὶ ἐλελήθει[m] αὐτοὺς ἀργύριον ὡς πολλοῦ ἄξιον εἴη.[n] τού- II. iii. 412.
των δ᾽ ἑκάτερος πλέον ἀργύριον[o] ἀπὸ σοφίας εἴργασται ἢ
ἄλλος δημιουργὸς ἀφ᾽[p] ἧς τινὸς τέχνης·[q] καὶ ἔτι πρότερος
τούτων Πρωταγόρας.

§. 5. ΙΠ. Οὐδὲν γάρ, ὦ Σώκρατες, οἶσθα τῶν καλῶν
περὶ τοῦτο.[r] εἰ γὰρ εἰδείης ὅσον ἀργύριον εἴργασμαι ἐγώ,
θαυμάσαις ἄν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· ἀφικόμενος δέ ποτε
εἰς Σικελίαν, Πρωταγόρου αὐτόθι ἐπιδημοῦντος[s] καὶ εὐδο-
κιμοῦντος[t] καὶ πρεσβυτέρου ὄντος καὶ[u] πολὺ νεώτερος ὢν
ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνυ πλέον ἢ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν μνᾶς
εἰργασάμην, καὶ ἐξ ἑνός γε χωρίου πάνυ σμικροῦ, Ἰνυκοῦ,[v]
πλέον ἢ εἴκοσι μνᾶς. καὶ τοῦτο ἐλθὼν οἴκαδε φέρων τῷ πα-
τρὶ ἔδωκα, ὥστε[w] ἐκεῖνον καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας θαυμά-
ζειν τε καὶ ἐκπεπλῆχθαι. καὶ σχεδόν τι οἶμαι ἐμὲ πλείω
χρήματα εἰργάσθαι ἢ ἄλλους σύνδυο[x] οὕς τινας βούλει
τῶν σοφιστῶν.

§. 6. ΣΩ. Καλόν γε, ὦ Ἱππία, λέγεις καὶ μέγα τεκ-
μήριον σοφίας τῆς τε[y] σεαυτοῦ[z] καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων πρὸς III. 283.
τοὺς ἀρχαίους, ὅσον διαφέρουσι. τῶν[a] γὰρ προτέρων λέγε-

om 𝔳.—[m] λελήθει 𝔟𝔯.—[n] εἶναι 𝔳.—[o] ἀργύριον 𝔳 et pr Σ: ἀργυρίου 𝔰.—[p] ἐφ᾽ F.—[q] ἧστινος βούλει τέχνης 𝔳.—[r] τοῦτο om ΣΥ, τούτων 𝔳.—[s] ἐπιδημήσαντος 𝔳.—[t] καὶ εὐδοκιμοῦντος om 𝔳𝔯.—[u] καὶ ante πολὺ om 𝔳.—[v] ἰννυκοῦ ΣΥ, qui sic et infra.—[w] ὥστ᾽ 𝔳.—[x] σὺν δύο 𝔰.—[y] τε om ΣΥ𝔟𝔯.—[z] σαυτοῦ 𝔳.—[a] διαφέρουσιν ὅσον τῶν

περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο, καὶ ἄλλους δέκα τῶν ἀνδριαντοποιῶν etc.—De Protagora Diog. L. ix. 52. πρῶτος μισθὸν εἰσεπράξατο μνᾶς ἑκατὸν, ubi vid. Menag. HEIND.

§. 5. οὐδὲν γάρ, ὦ Σώκρ.] *Non mirum, nullam dum mei a te mentionem factam. Nam* etc. Ita γὰρ h. l. ex vulgatissimo Græcorum usu ad omissam refertur sententiam. Ipsa autem hæc verba habent colorem quendam proverbii. Euthyd. p. 293. D. τὸ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα λέγεις. HEIND.

πρεσβυτέρου] Conf. Protag. p. 317. C. HEIND.

ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνυ] Voculam πάνυ ad ὀλίγῳ traho. Pari trajectione Xenoph. Cyrop. i. 6. 39. τὰς μηχανὰς, ἃς καὶ πάνυ ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ, quam ibi scripturam firmare mihi quidem videntur illa Platonis Euthyphr. p. 14. B. ἦ πολύ μοι διὰ βραχυτέρων—εἶπες. de Rep. ix. p. 589. E. πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ. HEIND. a quo citatur in Addend. ‘ Lysias p. 623. ed. Reisk. ἐμοὶ πολλὴν ἐξὸν πάνυ προῖκα λαβεῖν, ἐλάττω συνεβούλευσεν.

Ἰνυκοῦ] *Inycus*, Siciliæ oppidulum, alias Ἴνυξ dicitur. v. Valcken. ad Herodot. vi. 23. HEIND.

φέρων ἔδωκα] Notum Græcismum eruditissime explicavit Hemsterh. ad Lucian. Diall. Mort. vi. 3. HEIND.

σὺν δύο] Scribendum potius σύνδυο conjunctim: sicut et σύντρεις dicitur. STEPH.

σύνδυο] Sic junctim scribendum, non, ut vulgo, σὺν δύο, monuit jam Stephanus. Eodem modo σύντρεις, σύμπεντε. v. Valcken. ad Herodot. iv. 66. HEIND.

ται[b] πολλὴ ἀμαθία κατὰ τὸν σὸν λόγον. τοὐναντίον γὰρ Ἀναξαγόρᾳ φασὶ[c] συμβῆναι ἢ ὑμῖν· καταλειφθέντων γὰρ
II. iii. 413. αὐτῷ πολλῶν χρημάτων καταμελῆσαι[d] καὶ ἀπολέσαι πάντα· οὕτως αὐτὸν ἀνόητα[e] σοφίζεσθαι. λέγουσι δὲ καὶ περὶ ἄλλων τῶν παλαιῶν ἕτερα τοιαῦτα. τοῦτο μὲν οὖν μοι δοκεῖς καλὸν τεκμήριον ἀποφαίνειν περὶ σοφίας τῶν νῦν πρὸς τοὺς προτέρους, καὶ πολλοῖς συνδοκεῖ,[f] ὅτι τὸν σοφὸν αὐτὸν αὑτῷ μάλιστα δεῖ σοφὸν εἶναι· τούτου δ' ὅρος ἐστὶν ἄρα, ὃς ἂν πλεῖστον ἀργύριον ἐργάσηται. [§. 7.] Καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς ἐχέτω· τόδε δέ μοι εἰπέ, σὺ αὐτὸς πόθεν πλεῖστον ἀργύριον εἰργάσω τῶν πόλεων εἰς ἃς ἀφικνεῖ; ἢ[g] δῆλον ὅτι ἐκ Λακεδαίμονος, οἷ περ[h] καὶ πλειστάκις ἀφῖξαι;

ΙΠ. Οὐ μὰ τὸν Δί',[i] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς φής; ἀλλ' ἐλάχιστον;

ΙΠ. Οὐδὲν μὲν οὖν τὸ παράπαν πώποτε.

ΣΩ. Τέρας λέγεις καὶ θαυμαστόν, ὦ Ἱππία. καί μοι εἰπέ, πότερον[j] ἡ σοφία ἡ σὴ[k] οὐχ οἵα τοὺς[l] συνόντας[m] αὐτῇ καὶ μανθάνοντας εἰς ἀρετὴν βελτίους ποιεῖν;

ΙΠ. Καὶ πολύ γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ τοὺς μὲν Ἰνυκηνῶν[n] υἱεῖς οἷός τε ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι, τοὺς δὲ Σπαρτιατῶν ἠδυνάτεις;

νῦν τῶν v.—[b] libri προτέρων περὶ Ἀναξαγόρου λέγεται.—[c] φασὶ om ΘΕΓl.—[d] κα-ῦ-ταλῆσαι F.—[e] ἀνόνητα F.—[f] ξυνδοκοῦν v.—[g] ἢ om ΣΥ.—[h] οἷπερ Heindorfius: libri οὗπερ.—[i] δι' Γ.—[j] πότερον om ΞΣΥ.—[k] ἡ σὺ, in margine ἡ σοι, l.—[l] οἷα τε τοὺς b et rc F.—[m] ξ. v.—[n] ἰνυκηνῶν r, ἰννυκηνῶν ΣΥ, Ἰνυκινῶν *s. præstat fortasse

§. 6. Ἀναξαγόρου] Verum vidit h. l. Sydenhamus, genitivum hunc Ἀναξαγόρου e margine in textum irrepsisse suspicans. Neque enim ferri potest duplex genit. τῶν προτ. et Ἀναξαγόρου, et molestissima est mox nominis iteratio Ἀναξαγόρᾳ pro αὐτῷ vel τούτῳ. Inducto autem illo Ἀναξαγόρου, sententia hic in universum prolata statim post commode illustratur exemplo aliquo. De ipsa re vid. Diog. L. ii. 6. ibiq. Menag. et Baylii Lex. v. *Anaxagoras*. Mox verbo ἀνόητα, pro quo lenium conjecturarum amator conjiciebat ἀνόνητα, haud scio an νοῦς ille Anaxagoræ significetur, a quo ipse philosophus νοῦς dictus. vid. Diog. L. l. l. Heind.

περὶ ἄλλων τῶν παλαιῶν] *De ceteris illorum temporum sapientibus.* Ficin. quasi legisset περὶ τῶν ἄλλων παλ. sed ἄλλοι τῶν παλαιῶν sunt *alii veterum.* Attigi interdum talia, ut a conjectandi libidine Platonem tuerer. Heind.

καὶ πολλοῖς συνδοκεῖ] Pertinet huc Euripidis ille versus Ciceroni Epist. ad Fam. xiii. 15. laudatus, Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός. Conf. de Offic. iii. 15. 9. ibiq. Heusing. et Aristot. Eth. vi. 7. Deinde post ἐργάσηται suppleri potest tacite, τοῦτον εἶναι σοφώτατον. Heind.

§. 7. οἷπερ καὶ πλειστάκ.] Ita correxi pro οὗπερ, auctoritate Dorvillii ad Charit. p. 119. non deterritus. Heind.

ΙΠ. Πολλοῦ γε δέω.

ΣΩ. Ἀλλὰ δῆτα Σικελιῶται μὲν ἐπιθυμοῦσιν ἀμείνους γίγνεσθαι, Λακεδαιμόνιοι δ' οὔ;

ΙΠ. Πάντως που,[o] ὦ Σώκρατες, καὶ Λακεδαιμόνιοι. II. iii. 414.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν χρημάτων ἐνδείᾳ ἔφευγον τὴν σὴν ὁμιλίαν;

§. 8. ΙΠ. Οὐ δῆτα, ἐπεὶ[p] ἱκανὰ αὐτοῖς ἐστίν.[q]

ΣΩ. Τί δῆτ'[r] ἂν[s] εἴη ὅτι ἐπιθυμοῦντες καὶ[t] ἔχοντες χρήματα, καὶ σοῦ δυναμένου τὰ μέγιστα αὐτοὺς[u] ὠφελεῖν, οὐ πλήρη σε[v] ἀργυρίου ἀπέπεμψαν;[w] Ἀλλ' ἐκεῖνο, μῶν μὴ[x] Λακεδαιμόνιοι σοῦ βέλτιον ἂν παιδεύσειαν τοὺς αὑτῶν παῖδας; ἢ τοῦτο φῶμεν οὕτω, καὶ σὺ συγχωρεῖς;[y]

ΙΠ. Οὐδ' ὁπωστιοῦν.

ΣΩ. Πότερον οὖν[z] τοὺς νέους οὐχ οἷός τ' ἦσθα πείθειν ἐν Λακεδαίμονι,[a] ὡς σοὶ συνόντες[b] πλέον[c] ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν[d] ἢ τοῖς ἑαυτῶν, ἢ τοὺς[e] ἐκείνων πατέρας ἠδυνάτεις

Ἰνυκίνων.—[o] πάντως γέ που v.—[p] ἐπειδὴ Υ.—[q] ἐστὶ om Σ.—[r] δεῖ Υ.—[s] ἂν...σοῦ om Υ.—[t] ἐπιθυμοῦντες ἀρετῆς καὶ v.—[u] αὐτοῖς EF.—[v] σου F.—[w] ἀπέπεμψεν Υ.—[x] μὴ om v.—[y] φῶμεν οὕτως καὶ συγχωρεῖς v, φῶμεν καὶ συγχωρεῖς οὕτως καὶ σύ Υ.—[z] οὖν om v.—[a] ἐν λακεδαίμονι πείθειν v.—[b] συνόντας E, ξυνόντες v.—[c] πλεῖον v.

§. 8. *οὐ δῆτα, ἐπεὶ ἱκανὰ αὐτοῖς*] A Persici potissimum belli temporibus, labante jam tum Spartanorum disciplina. v. Xenoph. Resp. Lac. p. 689. E. Luculentus autem est de magnis, quibus tum Spartani pollebant, opibus locus in Plat. Alcib. i. p. 122. E. *Χρυσίον καὶ ἀργύριον οὐκ ἔστιν ἐν πᾶσιν Ἕλλησιν ὅσον ἐν Λακεδαίμοσιν ἰδίᾳ. Πολλὰς γὰρ ἤδη γενεὰς εἰσέρχεται μὲν αὐτὸς* (ὁ πλοῦτος s. χρυσὸς, ni malis *αὐτοῖς*) *ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων, πολλάκις δὲ καὶ Βαρβάρων, ἐξέρχεται δὲ οὐδαμόσε—· ὥστε εὖ χρὴ εἰδέναι, ὅτι καὶ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ οἱ ἐκεῖ πλουσιώτατοί εἰσι τῶν Ἑλλήνων καὶ αὖ τῶν ἐκείνων ὁ βασιλεύς.* Conf. Plutarch. Lysand. ed. Bryan. t. iii. p. 25. et intpp. ad Ælian. V. H. xiv. 29. Mox ad *ἐπιθυμοῦντες* subaudi *τῆς σῆς ὁμιλίας*. Heind.

ἀλλ' ἐκεῖνο] Expungenda quispiam fortasse dixerit hæc verba, *ἀλλ' ἐκεῖνο*, quum orationi nullum usum præstent, sed potius ejus structuram perturbent, atque adeo a Ficino non agnoscantur: ego tamen existimo minime audendum hoc cuiquam esse: ita enim scripsisse Platonem, ut hic legimus, *ἀλλ' ἐκεῖνο*, quod erat *ἀκόλουθον* illis, *τί δῆτ' ἂν εἴη ὅτι* etc. sed quum dicere deberet, *ἀλλ' ἐκεῖνο ἂν εἴη ὅτι Λακεδαιμόνιοι* etc. interrupto illius orationis cursu (ut ita dicam) verbis illis *ἀλλ' ἐκεῖνο* subjungere maluisse *ἀνακολούθως* ista, *μῶν μὴ Λακεδαιμόνιοι* etc. Talis autem interruptio in interrogationibus potissimum invenitur: quæ nisi observetur, multi loci falso suspecti mendi fuerint. Steph.

ἀλλ' ἐκεῖνο] Non opus erat longa illa Stephano annotatione, neque hic *ἀνακολουθίαν* agnoscendam puto. *Ἀλλ' ἐκεῖνο*, uti apud Latinos *at illud*, sæpius ita infertur, a sequenti structura sejunctum. Lucian. Nigrin. §. 8. *Εὖ λέγεις καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς ἢ καὶ νὴ Δία κωμικοὺς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς* etc. ubi vid. Hemsterh. Heind.

οὕτω] Invenitur etiam junctum sequentibus adverbium *οὕτω*, manente eodem sensu. Quod si non *ἢ* sed *εἰ* legeretur ante *τοῦτο*, in duas interrogationes dividenda oratio hæc non esset. Steph.

πείθειν ὅτι σοὶ χρὴ παραδιδόναι μᾶλλον ἢ αὐτοὺς ἐπιμελεῖσθαι, εἴ πέρ τι τῶν υἱῶν κήδονται; οὐ γάρ που[f] ἐφθόνουν γε τοῖς ἑαυτῶν παισὶν ὡς βελτίστοις[g] γενέσθαι.

ΙΠ. Οὐκ οἶμαι ἔγωγε φθονεῖν.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εὔνομός[h] γ' ἡ[i] Λακεδαίμων.

ΙΠ. Πῶς γὰρ οὔ;

III. 284. ΣΩ. Ἐν δέ γε ταῖς εὐνόμοις[j] πόλεσι τιμιώτατον[k] ἡ ἀρετή.

§. 9. ΙΠ. Πάνυ γε.

II. iii. 415. ΣΩ. Σὺ δὲ ταύτην παραδιδόναι ἄλλῳ κάλλιστ'[l] ἀνθρώπων ἐπίστασαι.

ΙΠ. Καὶ πολύ γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ὁ οὖν κάλλιστ' ἐπιστάμενος ἱππικὴν παραδιδόναι ἆρ' οὐκ ἂν[m] ἐν Θετταλίᾳ τῆς Ἑλλάδος μάλιστα[n] τιμῷτο καὶ πλεῖστα χρήματα λαμβάνοι,[o] καὶ ἄλλοθι ὅπου[p] τοῦτο σπουδάζοιτο;

ΙΠ. Εἰκός γε.[q]

ΣΩ. Ὁ δὴ δυνάμενος παραδιδόναι τὰ πλείστου ἄξια μαθήματα εἰς ἀρετὴν οὐκ ἐν Λακεδαίμονι μάλιστα τιμήσεται καὶ πλεῖστα ἐργάσεται χρήματα, ἂν βούληται, καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ἥ[r] τις[s] τῶν Ἑλληνίδων εὐνομεῖται, ἀλλ' ἐν Σικελίᾳ, ὦ ἑταῖρε, οἴει μᾶλλον καὶ ἐν Ἰνυκῷ;[t] ταῦτα πειθώμεθα,[u] ὦ Ἱππία; ἐὰν γὰρ σὺ κελεύῃς, πειστέον.

—[d] ἐπιδοῖεν ΣΥr, ἐπιπιδοῖεν F.—[e] ἢ τοὺς om r.—[f] που om Υ.—[g] βελτίστους Ιs.—[h] ἔννομός v.—[i] εἶ r.—[j] ἐννόμοις v.—[k] τιμιώτατον...γε] ἡ ἀρετὴ τιμιώτατόν ἐστι Γ.—[l] μάλιστα Υ.—[m] ἂν om r.—[n] μάλιστα τῆς ἑλλάδος b.—[o] λαμβάνει Ξ.—[p] ὅποι
ἣ
v.—[q] hæc evanuerunt Γ.—[r] καὶ Σ.—[s] εἴτις r.—[t] ἰνύκω v.—[u] πειθόμεθα br et corr

ἐφθόνουν—ὡς βελτίστους γενέσθαι] Accuratius βελτίστοις, quanquam ejusmodi a dativo ad accusativum transitus non est Græcis infrequens. V. Reitz. ad Lucian. de Electr. §. 3. Heind.

§. 9. Θετταλίᾳ] Thessalia enim, regio campestris et pascua, equos ferebat generosissimos, unde celeberrimus Thessalorum equitatus. v. Valcken. in Oratt. Hemst. et Valck. p. 258. Conf. Plat. Meno init. et intpp. ad Lucan. vi. p. 396. Heind.

Σικελίᾳ] Luxurie dissolutisque moribus infamata regione. Nota est Συρακουσία illa τράπεζα καὶ Σικελικὴ ποικιλία ὄψων de Rep. iii. p. 404. D. Conf. Plat. Epist. vii. p. 326. B. et intpp. ad Horat. Carm. iii. 1. 18. Heind.

Ἰνυκῷ, ταῦτα] Potius separanda hæc a præcedd. ut post ἐν Ἰνυκῷ; subaud. illa duo verba superiora: et post Ἱππία sit itidem interrog. nota. Steph.

ταῦτα πειθώμεθα] Recte Stephanus a præcedd. separanda monuit. Nam πείθεσθαί τι tritissimum est loquendi genus. Heind.

ΙΠ. Οὐ γὰρ πάτριον, ὦ Σώκρατες, Λακεδαιμονίοις κινεῖν τοὺς νόμους οὐδὲ παρὰ τὰ εἰωθότα παιδεύειν τοὺς υἱεῖς.

ΣΩ. Πῶς λέγεις; Λακεδαιμονίοις οὐ πάτριον ὀρθῶς[w] πράττειν ἀλλ' ἐξαμαρτάνειν;

ΙΠ. Οὐκ ἂν φαίην ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὀρθῶς ἂν πράττοιεν βέλτιον ἀλλὰ μὴ χεῖρον παιδεύοντες τοὺς νέους;[x]

§. 10. ΙΠ. Ὀρθῶς. ἀλλὰ ξενικὴν παίδευσιν[y] οὐ νόμιμον Π. iii. 416.
αὐτοῖς παιδεύειν, ἐπεὶ εὖ ἴσθι, εἴ[z] πέρ τις ἄλλος ἐκεῖθεν χρήματα[a] ἔλαβε πώποτε ἐπὶ παιδεύσει, καὶ ἐμὲ[b] ἂν[c] λαβεῖν πολὺ μάλιστα· χαίρουσι γοῦν ἀκούοντες ἐμοῦ καὶ ἐπαινοῦσιν. ἀλλ', ὃ λέγω, οὐ νόμος.

ΣΩ. Νόμον δὲ λέγεις, ὦ Ἱππία, βλάβην πόλεως[d] εἶναι[e] ἢ ὠφέλειαν;[f]

ΙΠ. Τίθεται[g] μέν, οἶμαι, ὠφελείας ἕνεκα, ἐνίοτε δὲ καὶ βλάπτει,[h] ἐὰν κακῶς τεθῇ ὁ νόμος.

ΣΩ. Τί δέ;[i] οὐχ ὡς ἀγαθὸν μέγιστον πόλει τίθενται τὸν[j] νόμον οἱ τιθέμενοι; καὶ ἄνευ τούτου μετὰ εὐνομίας[k] ἀδύνατον οἰκεῖν;

ΙΠ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ὅταν ἄρα ἀγαθοῦ ἁμάρτωσιν οἱ[l] ἐπιχειροῦντες τοὺς νόμους τιθέναι, νομίμου τε καὶ νόμου ἡμαρτήκασιν. ἢ πῶς λέγεις;

ΙΠ. Τῷ μὲν ἀκριβεῖ λόγῳ, ὦ Σώκρατες, οὕτως ἔχει, οὐ μέντοι εἰώθασιν ἄνθρωποι ὀνομάζειν οὕτως.

ΣΩ. Πότερον, ὦ Ἱππία, οἱ εἰδότες[m] ἢ οἱ μὴ εἰδότες;

Γ.—[w] πάτριον οἴει ὀρθῶς v.—[x] υἱεῖς v.—[y] παιδείαν ΞΣ.—[z] ἴσθι ὅτι εἴ v.—[a] χρήματα t, om d.—[b] μὲ v.—[c] ἂν om Σ.—[d] πότερον, in mg πόλει, F.—[e] εἶναι om r.—
ται
[f] ὠφελίαν ΘBCd et corr Ξ.—[g] τίθεμαι EF.—[h] βλάπτειν Γv.—[i] δ' v.—[j] τὸν om pr E.—[k] ἀνομίας ΘCEFtblr.—[l] οἱ om d.—[m] εἰδότες...οὗτοι οἱ om Γ.—[n] τἀληθὲς ἢ οἱ

οὐ γὰρ πάτριον] Inde Lacedæmonem Isocrates dicit *τὴν μάλιστα τὰ παλαιὰ διασώζουσαν* Hel. Laud. p. 431. Conf. id. de Pac. p. 353. Cic. pro Flacc. c. 26. Heind.

§. 10. *τίθεται μὲν κ. τ. λ.*] Cornar. *Sancitur quidem utilitatis gratia. Aliquando vero etiam lædit, si male sancita lex fuerit.* Scilicet vulgo incommode distinguitur—*ὠφελείας ἕνεκα· ἐνίοτε*—, in quo illud *ὁ νόμος* moleste redundabat. Mox *οἱ ἐπιχ. τοὺς νόμ. τιθέναι* dictum de iis, qui *νόμους γράφουσι*, superius illud *οἱ τιθέμενοι* de civitatibus rogatam legem jubentibus. v. Wolf. Prolegg. ad Demosth. Lept. p. cxxvii. Heind.

ΙΠ. Οἱ πολλοί.

ΣΩ. Εἰσὶ δ' οὗτοι οἱ εἰδότες τἀληθές,[n] οἱ πολλοί;

ΙΠ. Οὐ δῆτα.

St. iii. 417. ΣΩ. Ἀλλὰ μήν που οἵ γ'[o] εἰδότες τὸ ὠφελιμώτερον τοῦ ἀνωφελεστέρου νομιμώτερον ἡγοῦνται τῇ ἀληθείᾳ πᾶσιν[p] ἀνθρώποις. ἢ οὐ συγχωρεῖς;

ΙΠ. Ναί, συγχωρῶ ὅτι γε τῇ ἀληθείᾳ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἔστι γε[q] καὶ ἔχει οὕτως ὡς οἱ εἰδότες ἡγοῦνται;

ΙΠ. Πάνυ γε.

§. 11. ΣΩ. Ἔστι δέ γε Λακεδαιμονίοις, ὡς σὺ φῄς,
III. 285. ὠφελιμώτερον τὴν ὑπὸ σοῦ παίδευσιν, ξενικὴν οὖσαν, παιδεύεσθαι μᾶλλον[r] ἢ τὴν ἐπιχωρίαν.[s]

ΙΠ. Καὶ ἀληθῆ γε λέγω.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ὅτι τὰ ὠφελιμώτερα νομιμώτερά[t] ἐστι, καὶ τοῦτο λέγεις, ὦ Ἱππία;

ΙΠ. Εἶπον γάρ.

ΣΩ. Κατὰ τὸν σὸν ἄρα λόγον[u] τοῖς[v] Λακεδαιμονίων υἱέσιν ὑπὸ Ἱππίου παιδεύεσθαι νομιμώτερόν ἐστιν, ὑπὸ δὲ[w] τῶν πατέρων ἀνομώτερον,[x] εἴ περ τῷ ὄντι ὑπὸ σοῦ πλείω ὠφεληθήσονται.[y]

ΙΠ. Ἀλλὰ μὴν ὠφεληθήσονται,[z] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Παρανομοῦσιν ἄρα Λακεδαιμόνιοι οὐ διδόντες σοι χρυσίον καὶ ἐπιτρέποντες τοὺς αὑτῶν υἱεῖς.

ΙΠ. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γάρ μοι τὸν λόγον πρὸς[a] ἐμοῦ λέγειν, καὶ οὐδέν με δεῖ αὐτῷ ἐναντιοῦσθαι.

II. iii. 418. ΣΩ. Παρανόμους μὲν δή, ὦ ἑταῖρε, τοὺς Λάκωνας[b] εὑρίσκομεν, καὶ ταῦτ' εἰς τὰ μέγιστα,[c] τοὺς νομιμωτάτους[d] δοκοῦντας[e] εἶναι. Ἐπαινοῦσι δὲ δή σε πρὸς θεῶν, ὦ Ἱππία, καὶ χαίρουσιν ἀκούοντες[f] ποῖα; ἢ δῆλον δὴ ὅτι ἐκεῖνα

rc Γ.—[o] οἶδ' F.—[p] ἅπασιν v.—[q] τε v.—[r] μᾶλλον om pr Ξ.—[s] ἐπιχώριον v.—[t] νο-μ μικώτερα F, νομικώτερα ΘΞΣΥΒCbIr.—[u] λόγον ἄρα r.—[v] τοῖς τῶν ΣΥ.—[w] δὲ om EF.—[x] ἀνομιμώτερόν r.—[y] ὠφεληθήσεται Γ.—[z] ἀλλὰ μὴν ὠφεληθήσονται om v.—[a] πρὸ pr Ξ.—[b] λάκονας F, λακεδαίμονας r.—[c] μέγιστ' αὖ Ξ.—[d] νομικωτάτους Σ.—

§. 11. πρὸς ἐμοῦ λέγειν] E re mea. vid. Koën. ad Gregor. p. 44. τὰ περὶ τὰ ἄστρα etc. Conf. Protag. p. 315. E. Hipp. Min. p. 368. D. In seqq. post ὁπωστιοῦν apposui distinctionem. Heind.

ἃ σὺ κάλλιστα ἐπίστασαι, τὰ περὶ τὰ ἄστρα τε[g] καὶ τὰ οὐράνια πάθη;

ΙΠ. Οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν ταῦτά γε·[h] οὐδ᾽ ἀνέχονται.

ΣΩ. Ἀλλὰ περὶ γεωμετρίας τι χαίρουσιν ἀκούοντες;

ΙΠ. Οὐδαμῶς, ἐπεὶ οὐδ᾽ ἀριθμεῖν ἐκείνων γε ὡς ἔπος εἰπεῖν πολλοὶ ἐπίστανται.

§. 12. ΣΩ. Πολλοῦ ἄρα δέουσι περί γε[i] λογισμῶν ἀνέχεσθαί[j] σου ἐπιδεικνυμένου.[k]

ΙΠ. Πολλοῦ μέντοι νὴ Δία.

ΣΩ. Ἀλλὰ δῆτα ἐκεῖνα ἃ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων διαιρεῖν, περί τε γραμμάτων δυνάμεως καὶ συλλαβῶν καὶ ῥυθμῶν καὶ ἁρμονιῶν;[l]

ΙΠ. Περὶ[m] ποίων, ὦ ᾽γαθέ, ἁρμονιῶν καὶ γραμμάτων;

ΣΩ. Ἀλλὰ τί[n] μήν ἐστιν ἃ ἡδέως σου ἀκροῶνται καὶ ἐπαινοῦσιν; αὐτός μοι εἰπέ, ἐπειδὴ ἐγὼ οὐχ εὑρίσκω.

ΙΠ. Περὶ τῶν γενῶν, ὦ Σώκρατες, τῶν τε ἡρώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν κατοικίσεων,[o] ὡς τὸ ἀρχαῖον[p] ἐκτίσθησαν

[e] δοκοῦντας om δ.—[f] χαίρουσιν οἱ ἀκούοντες pr E.—[g] τε om Γ.—[h] post γε interpunxi cum ΓΘΞΣΥΒC.—[i] τε δ.—[j] ἀνέρχεσθαι F.—[k] ἐνδεικνυμένου τ.—[l] ἁρμονιῶν καὶ ῥυθμῶν Eϛ.—[m] περὶ om υ.—[n] τίνα Ξϛ.—[o] κατοικίσεων ΓΘΒCδl : κατοικήσεων

ὡς ἔπος εἰπεῖν] Formula paullulum trajecta pertinet ad οὐδ᾽ ἀριθμεῖν. Hipp. Min. p. 372. B. οὐδὲν γάρ μοι δοκεῖ τῶν αὐτῶν καὶ ὑμῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, in quibus postrema referenda ad οὐδέν. Schol. Plat. p. 46. ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὡς φαίνεται, ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν. Τοῦτο σχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καί, ὡς εἰπεῖν ἔπος, καί, ὡς ἔπος εἰπεῖν, καί, ὡς ἔπος φάναι, καί, ὡς φάναι ἔπος. Ἔτι δὲ καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἐκφωνεῖται, οἷον, ὡς φάναι, καί, ὡς εἰπεῖν. Σημαίνει δὲ τὸ αὐτό. Οἱ δέ φασιν ἀντὶ τοῦ, ὡς φαίνεται, κεῖσθαι, ἢ ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν. Neutri recte. Formula semper infertur mitigandæ orationis causa, ut Latinorum illud *prope et prope dixerim*, apposita vulgo τῷ οὐδὲν et πάντες, quæ modeste restringat. Plat. de Rep. i. p. 341. B. διόρισαι, ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ. de Legg. ii. p. 656. E. οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριοστὸν (ἔτος), ἀλλ᾽ ὄντως. Monui semel, quoniam ne doctis quidem semper hoc fuit exploratum.—Jam de re ipsa, ejusdem inscitiæ Spartanos suæ ætatis arguit Isocrat. Panath. p. 544. οὗτοι τοσοῦτον ἀπολελειμμένοι τῆς κοινῆς παιδείας καὶ φιλοσοφίας εἰσίν, ὥστ᾽ οὐδὲ γράμματα μανθάνουσι. Sed optime de hoc egit Perizon. ad Ælian. V. H. xii. 50. HEIND.

§. 12. περί τε γραμμάτων] Cf. Hipp. Min. p. 368. D. Nam Philostrat. Vit. Soph. i. p. 495. sua hinc sumpsit.—Περὶ ποίων—*quas tu mihi, o bone, harmonias et litteras somnias?* vid. ad Charmid. §. 47.—ἁρμον. καὶ ῥυθμῶν, *de modis numerisque.* Plat. de Legg. ii. p. 665. A. Τῇ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη· τῇ δ᾽ αὖ τῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων, ἁρμονίας ὄνομα προσαγορεύοιτο. Conf. Quintilian. ix. 4. HEIND.

κατοικήσεων] Legendum potius videtur κατοικίσεων, quum sequatur ἐκτίσθησαν. STEPH.

καὶ τῶν κατοικίσεων] Hoc fidenter revocavi ex certa Stephani correctione pro κατοικήσεων, quæ vox, dubium omnino, an sit proba. Vid. Pollux ix. 7. ubi intpp. de veritate emendationis dubitare

II. iii. 419. αἱ πόλεις, καὶ συλλήβδην πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἥδιστα ἀκροῶνται, ὥστ᾽ ἔγωγε δι᾽ αὐτοὺς ἠνάγκασμαι ἐκμεμαθηκέναι τε καὶ μεμελετηκέναι[q] πάντα τὰ τοιαῦτα.

ΣΩ. Ναὶ μὰ Δί᾽,[r] ὦ Ἱππία, εὐτύχηκάς[s] γε ὅτι[t] Λακεδαιμόνιοι οὐ χαίρουσιν ἄν τις αὐτοῖς ἀπὸ Σόλωνος τοὺς ἄρχοντας[u] τοὺς ἡμετέρους καταλέγῃ· εἰ δὲ μή, πράγματ᾽ ἂν εἶχες ἐκμανθάνων.

ΙΠ. Πόθεν, ὦ Σώκρατες; ἅπαξ ἀκούσας πεντήκοντα ὀνόματα ἀπομνημονεύσω.[v]

§. 13. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐκ ἐνενόησα[w] ὅτι τὸ[x] μνημονικὸν ἔχεις, ὥστ᾽ ἐννοῶ[y] ὅτι εἰκότως σοι χαί-
III. 286. ρουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἅτε πολλὰ εἰδότι, καὶ χρῶνται ὥσπερ ταῖς πρεσβύτισιν οἱ παῖδες πρὸς τὸ ἡδέως μυθολογῆσαι.

ΙΠ. Καὶ ναὶ μὰ Δί᾽,[z] ὦ Σώκρατες, περί γε[a] ἐπιτηδευμάτων καλῶν καὶ ἔναγχος αὐτόθι εὐδοκίμησα διεξιών, ἃ χρὴ τὸν νέον ἐπιτηδεύειν. ἔστι γάρ μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος[b] λόγος συγκείμενος, καὶ ἄλλως εὖ[c] διακείμενος καὶ

*ς.—[p] τἀρχαῖον v.—[q] ἐκμεμελετηκέναι ΓΞΣΥCrdr et rc B.—[r] δι᾽ Γd.—[s] εὐτετύχηκας l, ἐντετύχηκας r.—[t] post ὅτι omisi γε cum ΓΞΥvr.—[u] τοὺς ἄρχοντας om v.—[v] ἀπομνημονεύω v.—[w] ἐννόησα Θl, ἐνόησα r.—[x] τὸ om dr.—[y] ἐνοῶ Θ, νοῶ ΞΣΥ.—[z] δί᾽ d.—[a] τε v.—[b] παγκάλως ΓΞΣΥvdr, πάγκαλος F.—[c] σὺ r.—[d] καὶ ἀρχὴ om

non sinunt. Heind.

οὐ χαίρουσιν—εἰ δὲ μή] Mirum videatur hoc εἰ δὲ μή, pro quo ob prægressum οὐ exspectetur potius εἰ δέ. Sed usum hunc, quem attigit Devar. de Gr. L. Partic. p. 117. constantem et legitimum esse dico. Herodot. vi. 56. Τούτου μηδένα εἶναι Σπαρτιητέων διακωλυτήν· εἰ δὲ μή, αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι. Thucyd. ii. 5. τὰ ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν· εἰ δὲ μή, καὶ αὐτοὶ ἔφασαν αὐτῶν τοὺς ἄνδρας ἀποκτενεῖν. Plat. de Rep. vii. p. 521. B. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε μὴ ἐραστὰς τοῦ ἄρχειν ἰέναι ἐπ᾽ αὐτό· εἰ δὲ μή, οἵγε ἀντερασταὶ μαχοῦνται. Conf. Phædr. §. 40. Crito p. 53. E. Xenoph. Cyrop. iii. 1. 35. Πρὸς τῶν θεῶν, μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μή, οὐ θαῤῥοῦντά με ἕξεις. Dio Chrysost. vii. p. 103. ed. Morell. Ἡμῖν δὲ ἀργύριον οὐκ ἦν, ἀλλ᾽ ἀπωμοσάμην μὴ ἔχειν· εἰ δὲ μή, δεδωκέναι ἄν.—Contra post εἰ μὲν infertur interdum, sed rarius tamen, εἰ δέ, *sin*, pro εἰ δὲ μή. v. Plat. Sympos. ed. Wolf. p. 94. ibiq. not. Heind.

§. 13. *τὸ μνημονικὸν*] Int. τέχνημα, in quo hallucinatus est Sydenh. cum Ficino. Plat. Hipp. Min. p. 368. D. καίτοι τό γε μνημονικὸν ἐπελαθόμην σου, ὡς ἔοικε, τέχνημα, ἐν ᾧ σὺ οἴει λαμπρότατος εἶναι. Conf. Xenoph. Symp. iv. 63. et de ipsa hac arte Quintil. xi. 2. 11. Cic. de Orat. ii. 86. Phædr. iv. 24. Plin. Hist. Nat. vii. 24. Muret. Var. Lectt. iii. 1. Heind.

πάγκαλος] Legitur etiam παγκάλως. quam lect. malo. alteram tamen agnoscit et Fic. qui vertit, *Composita luculenta quædam oratio*. At hanc sequendo, dixisset, *luculente composita oratio*. Steph.

πάγκαλος] Bas. 2. παγκάλως, probante Stephano. Sed bene habet vulgatum, quum alterum illud sic potius poni deberet, λόγος παγκάλως συγκείμενος. Trahendum autem συγκείμενος ad prægressum ἐστὶ, velut Hipp. Min. p. 368. D. in verbis καταλογάδην πολλοὶ λόγοι καὶ παντοδαποὶ συγκείμενοι hoc συγκείμενοι liquido pertinet ad καταλογάδην. Τοῖς ὀνόμασιν εὖ διακείμενος. Isocrat. Paneg.

τοῖς ὀνόμασι. πρόσχημα δέ μοί ἐστι καὶ ἀρχὴ[d] τοιάδε τις τοῦ λόγου. ἐπειδὴ ἡ Τροία ἥλω, λέγει ὁ λόγος ὅτι Νεοπτόλεμος Νέστορα ἔροιτο[e] ποῖά ἐστι καλὰ ἐπιτηδεύματα,[f] ἃ ἄν τις ἐπιτηδεύσας νέος ὢν εὐδοκιμώτατος γένοιτο. μετὰ ταῦτα δὴ λέγων ἐστὶν ὁ Νέστωρ καὶ ὑποτιθέμενος αὐτῷ[g] II. iii. 420.
πάμπολλα[h] νόμιμα καὶ πάγκαλα. [§. 14.] Τοῦτον δὴ καὶ ἐκεῖ ἐπεδειξάμην καὶ ἐνθάδε μέλλω ἐπιδεικνύναι εἰς τρίτην ἡμέραν, ἐν τῷ Φειδοστράτου[i] διδασκαλείῳ, καὶ[j] ἄλλα πολλὰ καὶ ἄξια ἀκοῆς· ἐδεήθη γάρ μου Εὔδικος[k] ὁ Ἀπημάντου. ἀλλ' ὅπως παρέσει καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις,[l] οἵ τινες ἱκανοὶ ἀκούσαντες κρῖναι τὰ λεγόμενα.

ΣΩ. Ἀλλὰ ταῦτ'[m] ἔσται, ἂν θεὸς ἐθέλῃ,[n] ὦ Ἱππία. νυνὶ μέντοι βραχύ τί μοι περὶ αὐτοῦ ἀπόκριναι· καὶ γάρ με εἰς καλὸν ὑπέμνησας.[o] ἔναγχος γάρ τις, ὦ ἄριστε, εἰς ἀπορίαν με κατέβαλεν ἐν λόγοις τισὶ τὰ μὲν ψέγοντα ὡς αἰσχρά, τὰ δ' ἐπαινοῦντα ὡς καλά, οὕτω πως ἐρόμενος καὶ μάλα ὑβριστικῶς· Πόθεν δέ μοι σύ, ἔφη,[p] ὦ Σώκρατες, οἶσθα ὁποῖα[q] καλὰ καὶ αἰσχρά; ἐπεὶ φέρε, ἔχοις[r] ἂν εἰπεῖν τί ἐστι τὸ καλόν; Καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐμὴν[s] φαυλότητα ἠπορούμην τε καὶ οὐκ εἶχον αὐτῷ κατὰ τρόπον ἀποκρίνασθαι. [§. 15.] Ἀπιὼν οὖν ἐκ τῆς συνουσίας ἐμαυτῷ τε ὠργιζόμην καὶ ὠνείδιζον, καὶ ἠπείλουν, ὁπότε πρῶτον ὑμῶν

E

Θl.—[e] ἔροιτο F.—[f] ἐπιτηδεύματα ἃ ἄν τις om v.—[g] αὐτῷ om Σ.—[h] τὰ πολλὰ Σ.—[i] φιλοστράτου v.—[j] καὶ post πολλὰ om ƀ et pr E.—[k] εὐδόκιμος v.—[l] ἕξεις Γ.—[m] ἀλλὰ καὶ ταῦτ' Γ.—[n] θέλῃ v.—[o] ἀπέμνησας F.—[p] ἔφη om Σ.—[q] ποῖα ɩ, ὁποῖα

i. p. 7. τὰ προσήκοντα περὶ ἑκάστης (πράξεως) ἐνθυμηθῆναι καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι, ubi vid. Morus. Heind.

πρόσχημα] Explicat Tim. παρακάλυμμα τοῦ ἤθους ἢ πρόφασις, quæ potestas, alias trita, hic locum non habet, neque ibi loci hujus meminit Ruhnken. Mihi h. l. idem videtur esse, quod περιβολὴν τοῦ λόγου dicit Isocrat. Panath. p. 559. et Or. ad Philipp. p. 168. (*die Einkleidung der Rede.*) Themist. Orat. xii. init. Βασιλεῦ, τὸ μὲν ἐπαινεῖν σε ἐφέντα τῇ προθυμίᾳ, καὶ τὴν παροῦσαν ἑορτὴν σχῆμα τοῦ λόγου προστήσασθαι, ἄλλοις παρίημι. Orationem hanc Hippiæ Philostrat. l. l. διάλογον, οὐ λόγον fuisse dicit, ex his Platonis verbis id colligens. Heind. a quo in Addend. citatur 'Thom. Mag. v. Πρόσχημα. Εὕρηται δὲ πρόσχημα καὶ ἁπλῶς τὸ σχῆμα.'

§. 14. εἰς τρίτην ἡμέραν] Mœris. Εἰς τρίτην ἡμέραν, Ἀττικῶς· εἰς τρίτην καθ' αὑτὸ μόνον, Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. Heind.

ἐν τῷ Φειδοστράτου διδασκαλείῳ] Satis erat ἐν τῷ Φειδοστράτου, vox διδασκαλείῳ non vulgari usu adjecta. V. Reitz. ad Lucian. Hermotim. §. 82. Qui memoratur h. l. Eudicus, Apemanti filius, idem est inter dialogi Hippiæ Min. collocutores. Denique de invitantium hac formula ὅπως παρέσῃ, vide, si tanti est, Bergler. ad Alciphr. p. 195. Heind.

τῳ[t] τῶν σοφῶν ἐντύχοιμι, ἀκούσας καὶ μαθὼν καὶ ἐκμελε-
τήσας ἰέναι πάλιν ἐπὶ τὸν ἐρωτήσαντα, ἀναμαχούμενος τὸν
II. iii. 421. λόγον. νῦν οὖν,[u] ὃ λέγω, εἰς καλὸν ἥκεις, καί με δίδαξον
ἱκανῶς αὐτὸ τὸ καλὸν ὅ τι ἔστι, καὶ πειρῶ μοι ὅτι[v] μά-
λιστα ἀκριβῶς εἰπεῖν ἀποκρινόμενος, μὴ ἐξελεγχθεὶς[w] τὸ
δεύτερον αὖθις γέλωτα ὄφλω. οἶσθα γὰρ δή που σαφῶς,
καὶ σμικρόν τί που[x] τοῦτ᾽ ἂν εἴη μάθημα ὧν σὺ τῶν πολ-
λῶν ἐπίστασαι.

ΙΠ. Σμικρὸν μέντοι νὴ Δί᾽, ὦ Σώκρατες, καὶ οὐδενὸς ἄξιον ὡς ἔπος εἰπεῖν.

ΣΩ. Ῥᾳδίως ἄρα μαθήσομαι καὶ οὐδείς με ἐξελέγξει ἔτι.

§. 16. ΙΠ. Οὐδεὶς μέντοι· φαῦλον γὰρ ἂν[y] εἴη τὸ
III. 287. ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικόν.

ΣΩ. Εὖ[z] γε νὴ τὴν Ἥραν λέγεις, ὦ Ἱππία, εἰ χειρωσόμεθα τὸν ἄνδρα. Ἀτὰρ μή τι κωλύω μιμούμενος ἐγὼ[a] ἐκεῖνον, ἐὰν σοῦ ἀποκρινομένου ἀντιλαμβάνωμαι τῶν[b] λόγων, ἵν᾽[c] ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς;[d] σχεδὸν γάρ τι[e] ἔμπειρός εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. εἰ οὖν μή τί[f] σοι[g] διαφέρει, βούλομαι ἀντιλαμβάνεσθαι, ἵν᾽[h] ἐῤῥωμενέστερον μάθω.

καὶ l.—[r] ἔχεις ΘEF.—[s] ἐμαυτοῦ r.—[t] τῳ om pr Ξ.—[u] οὖν om r.—[v] πειρῶμαι ὅτι r.—[w] ἐξελεγχθῆς [εἰς] E, ἐξελεγχθεις [ῆ] F.—[x] σμικρόν τί που ΘBCrl, σμικρὸν ποῦ τι F, σμικρόν [τι] που E, σμικρόν τι Γ, σμικρόν που *s.—[y] ἂν om v.—[z] καὶ ΣΥ.—[a] ἐγὼ μιμούμενος br.—[b] ἐγὼ τῶν pr E.—[c] ἵν᾽ Γ.—[d] μάθοιμι qui supplevit Γ.—[e] γάρ τοι Θlr, τι γὰρ v.—[f] τι om Σr.—[g] σοι evanuit Γ.—[h] ἵν᾽ Γ.—[i] χαλεπώτερα ΘBΞFCblr:

§. 15. ἀναμαχούμενος] Phædo p. 89. C. πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τὸν Σιμμίου τε καὶ Κέβητος λόγον. Suid. Ἀναμαχούμενον, ἐκ δευτέρου μαχεσόμενον. Nimirum uti dicitur simpliciter ἀναμάχεσθαι, *iterum pugnando sarcire cladem acceptam*, Xenoph. Cyrop. iii. 1. 20. et ἀναμάχεσθαι τὴν πληγὴν, τὴν ἧτταν, τὸ πταῖσμα, de quo vid. Spanhem. ad Julian. p. 178. ita ἀναμαχούμενος τὸν λόγον h. l. dici videtur, qui *argumentis alterius victus et confutatus, sermonem victurus instaurat.* Heind.

σμικρόν που] Legitur etiam σμικρόν τί που. Steph.

σμικρόν που] Bas. 2. σμικρόν τί που. Non male, quanquam et potest abesse. Charmid. §. 46. σμικρὸν τοίνυν με προσδίδαξον. Heind.

καὶ σμικρόν τί που] Voculam τι e Bas. 2. recepi. Heind. ed. 2.

§. 16. φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα] Crito p. 53. D. οὐκ οἴει ἄσχημον φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; Euthyd. p. 273. D. Καλὸν ἄν που τὸ ἔργον ὑμῶν εἴη, εἰ τηλικαῦτα πράγματα πάρεργα ὑμῖν τυγχάνει ὄντα. Heind.

ἀτὰρ μή τι κωλύω] Memini qui mallet ἀτὰρ εἰ μὴ— ut post iteraretur propositionis initium εἰ οὖν μή τι.—Sed quidni μήτι per interrogationem accipias, *numquid?* quanquam et subaudire licet δείδω, ὅρα, toties subaudiendum. Heind.

ΙΠ. Ἀλλ᾽ ἀντιλαμβάνου. καὶ γάρ, ὃ νῦν δὴ εἶπον, οὐ μέγα ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, ἀλλὰ καὶ πολὺ τούτου χαλεπώτερα[i] ἂν ἀποκρίνασθαι ἐγώ σε διδάξαιμι, ὥστε μηδέν᾽[j] ἀνθρώπων δύνασθαί σε ἐξελέγχειν.

ΣΩ. Φεῦ ὡς εὖ λέγεις. ἀλλ᾽ ἄγ᾽,[k] ἐπειδὴ καὶ σὺ κε- II. iii. 422.
λεύεις, φέρε ὅτι μάλιστ᾽[l] ἐκεῖνος γενόμενος πειρῶμαί σε ἐρωτᾶν. Εἰ γὰρ δὴ αὐτῷ[m] τὸν λόγον τοῦτον[n] ἐπιδείξαιο[o] ὃν φῄς, τὸν περὶ τῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων, ἀκούσας, ἐπειδὴ παύσαιο[p] λέγων,[q] ἔροιτ᾽[r] ἂν οὐ περὶ ἄλλου πρότερον ἢ περὶ τοῦ καλοῦ, ἔθος γάρ τι[s] τοῦτ᾽ ἔχει,[t] καὶ εἴποι ἂν Ὦ ξένε Ἠλεῖε, ἆρ᾽ οὐ δικαιοσύνῃ δίκαιοί εἰσιν οἱ δίκαιοι; Ἀπόκριναι δή,[u] ὦ Ἱππία, ὡς ἐκείνου ἐρωτῶντος.[v]

ΙΠ. Ἀποκρινοῦμαι[w] ὅτι δικαιοσύνῃ.

§. 17. ΣΩ. Οὐκοῦν[x] ἔστι τι[y] τοῦτο, ἡ δικαιοσύνη;

ΙΠ. Πάνυ γε.[z]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σοφίᾳ οἱ σοφοί εἰσι σοφοὶ καὶ τῷ ἀγαθῷ πάντα τἀγαθὰ[a] ἀγαθά;

ΙΠ. Πῶς δ᾽ οὔ;

ΣΩ. Οὖσί γέ τισι[b] τούτοις· οὐ γὰρ δή που μὴ οὖσί γε.

χαλεπώτερον *ϛ.—[j] μηδέν᾽ Γ.—[k] ἀλλά γ᾽ ΓΘΥΒCτ.—[l] μάλιστ᾽ Γυ.—[m] αὐτὸν ΞΥ.—[n] $\overset{\nu}{\text{τοῦτο}}$ F.—[o] ἐπιδείξαιο Ξ: ἐπιδείξαις *ϛ.—[p] παύσαις υ.—[q] ὁ λέγων Υ et corr Σ.—[r] ἔροιτ᾽ Γτ.—[s] τι om τ.—[t] οὐχὶ Γ.—[u] δαὶ Θ, δὲ ι.—[v] ἐρωτήσαντος F.—[w] ἀποκρίνομαι pr E.—[x] οὐκοῦν...δικαιοσύνη om τ.—[y] τι om ΣΥυ et pr Ξ.—[z] : πάνυ γε : οὐκοῦν mg Σ.—[a] ἀγαθὰ om υ.—[b] τί σοι, in mg τισὶ, F.—[c] οὐχὶ F.—[d] εἰσὶ υ.—

πολὺ τούτου] Deesse puto præpos. πρὸς ante πολὺ, et cum χαλεπώτερον subaudiri vocem præcedentem ἐρώτημα. Steph.

καὶ πολὺ] Hic ante πολὺ Stephanus deesse putabat πρὸς, structuram loci in tumultuaria opera parum perspiciens; neque enim virum eruditissimum fallere potuit pervulgatum genus dicendi ἀποκρίνεσθαί τι, *ad aliquid respondere*. Ita in hoc ipso sermone §. 18. τὸ ἐρωτώμενον ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Conf. Gorg. p. 448. D. p. 449. B. Protag. p. 336. A. Crito p. 48. D. Charmid. §. 31. quanquam alterum quoque illud ἀποκρίνεσθαι πρός τι sæpius invenitur. v. c. Protag. p. 338. D. Crito p. 50. A. Heind.

ἀλλά γ᾽, ἐπειδὴ] Ita reposui. Vulgo ἀλλ᾽ ἄγ᾽, ἐπειδὴ—, in quo duplex imperativus ἄγε et φέρε displicebat. Phædo. p. 86. E. Ἀλλά γε, ἦ δ᾽ ὅς, ὦ Κέβης, λέγε, atque tritissimum est hoc ἀλλὰ, imperativis junctum hortandi potestate. Vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 439. Adde, quod omnem hanc rem librariorum arbitratu stetisse liquet, ut bene monuit Kœn. ad Gregor. p. 36. Paullo post formula ἔθος γάρ τι τοῦτ᾽ ἔχει itidem est in Sympos. p. 11. ed. Wolf. ubi vid. not. Heind.

§. 17. τοῦτο ἡ δικαιοσύνη] Sic solet τοῦτο Plato præmittere substantivo, familiaris sermonis negligentiam imitatus. v. c. Gorg. p. 478. C. Οὐ γὰρ τοῦτ᾽ ἦν εὐδαιμονία, ὡς ἔοικε, κακοῦ ἀπαλλαγή, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν μηδὲ κτῆσις. de Rep. ix. p. 583. D. Τοῦτο γὰρ τότε ἡδὺ ἴσως καὶ ἀγαπητὸν γίγνεται ἡσυχία. Conf. §. 54. Heind.

ΙΠ. Οὖσι μέντοι.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ[c] τὰ καλὰ πάντα τῷ καλῷ ἐστὶ[d] καλά;

ΙΠ. Ναί, τῷ καλῷ.

ΣΩ. Ὄντι γέ τινι τούτῳ;[e]

ΙΠ. Ὄντι· ἀλλὰ τί γὰρ μέλλει;[f]

II. iii. 423. ΣΩ. Εἰπὲ δή,[g] ὦ ξένε, φήσει, τί ἔστι τοῦτο τὸ καλόν;[h]

ΙΠ. Ἄλλο τι[i] οὖν, ὦ Σώκρατες, ὁ τοῦτο ἐρωτῶν δεῖται πυθέσθαι τί[k] ἐστι καλόν;[l]

ΣΩ. Οὔ μοι δοκεῖ, ἀλλ' ὅ τι ἔστι[m] τὸ[n] καλόν, ὦ Ἱππία.

ΙΠ. Καὶ τί διαφέρει τοῦτ' ἐκείνου;

ΣΩ. Οὐδέν σοι δοκεῖ;

ΙΠ. Οὐδὲν γὰρ διαφέρει.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι[o] δῆλον ὅτι[p] σὺ κάλλιον οἶσθα. ὅμως δέ, ὦ 'γαθέ, ἄθρει· ἐρωτᾷ γάρ σε οὐ τί ἐστι καλόν, ἀλλ' ὅ τί[q] ἐστι τὸ[r] καλόν.

ΙΠ. Μανθάνω, ὦ 'γαθέ, καὶ ἀποκρινοῦμαί γε αὐτῷ ὅ

[e] τούτων pr Γ.—[f] με δεῖ υ.—[g] δὲ υ.—[h] τὸ καλὸν τοῦτο ɤ.—[i] ἀλλ' ὅτι υ, ἄλλο... καλόν om pr F.—[k] πυθέσθαι τι ΓΘΒCEFυϐɭɤ : πυθέσθαι ἤ τι *ς.—[l] καλὸν...τὸ om Γ.—[m] ὅτι ἔστι ΘΣΥBCEFrɭ : ὅ τι τί ἐστι *ς.—[n] τὸ om F.—[o] μέντι Γ.—[p] οὐχ ὅτι corr F.—[q] ἀλλὰ τί corr F, ἀλλ' ὅτι τί Ξ et rc Σ.—[r] τὸ om Υ.—[s] τἀληθὲς ΞΣΥ : τὸ

ἀλλὰ τί γὰρ μέλλει;] Approbantis est formula? *quid enim?* Hipp. Min. p. 373. D. Σ. Ἐν δρόμῳ μὲν ἄρα καὶ τῷ θεῖν τάχος μὲν ἀγαθόν, βραδυτὴς δὲ κακόν; ἹΠ. Ἀλλὰ τί μέλλει; i. e. ἀλλὰ τί μήν; Eodem sensu §. 36. Ἀλλὰ τί οἴει, et de Rep. i. p. 332. C. et ἀλλὰ τί, *quidni?* Phædo p. 89. B. Οὐκ, ἄν γε ἐμοὶ πείθῃ—. Ἀλλὰ τί; ex quo Euthyphr. p. 14. D. in verbis Σ. Ἆρ' οὖν τόγε ὀρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη, ὧν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; Εὐθ. Ἄλλο·τι; reponendum puto Ἀλλὰ τί; HEIND.

ὅτι τί ἐστι] Converti, *non mihi videtur; sed quodnam est pulchrum, o Hippia:* Græce legendum, οὔ μοι δοκεῖ· ἀλλ' ὅ, τι ἐστὶ τὸ καλόν, ὦ Ἱππία. In vulgatis redundat alterum τί, post ὅ, τι. Distinguit autem Socrates inter τί et ὅ, τι, illud definitionem quærere ostendens, hoc rem ipsam, ut sit ὅ, τι ἐστί, *quodnam sit*, id est, *quæ res sit:* hoc autem facit illudens Hippiæ. Nam et in Menone, et alias, τί et ὅ, τι eadem significatione usurpat. CORNAR.

ἀλλ' ὅτι τί ἐστι] Scribendum mihi videtur, ἀλλ' ὅ, τι ἐστὶ τὸ καλόν, sicut sequitur paulo post. Eandem enim utrumque locum poscere lectionem, et hanc non illam, esse genuinam puto. STEPH.

ἀλλ' ὅ,τι ἐστί] Vulgo ὅτι τί ἐστι, vitiose, ut jam vidit Cornarius, et ipsa seqq. ἐρωτᾷ γάρ σε—καλὸν satis arguunt. HEIND.

ὅμως—ἄθρει] Sententia vix admittit particulam adversativam: forte igitur legendum ὁμόσε, vel ὁμοῦ—ἄθρει, *propius considera;* nam Attici scriptores utuntur ὁμοῦ, pro ἐγγύς. vid. Harpocrat. p. 130. 131. Gronov. SYDENH.

ὅμως δὲ—ἄθρει] Vix quisquam offenderit præter Sydenhamum, qui, nescio quamobrem, legi jubet ὁμόσε seu ὁμοῦ pro ὅμως, significatu τοῦ ἐγγύς, *look close* seu *near*. At ὁμοῦ ἄθρει s. ἐγγὺς ἄθρει ne Græcum quidem est, et optima est sententia: *sine dubio tu rem rectius nosti; sed tamen considera, quæso.* Phileb. p. 65. D. καλῶς εἴρηκας. Ὅμως δ' ἔτι λέγε τὸ τρίτον. Nam illud ἄθρει sæpius ita simpliciter usurpatur, ut Crito p. 49. E. Ἐκ τούτων δὴ ἄθρει. HEIND.

τί ἐστι τὸ καλόν, καὶ οὐ μή ποτε ἐλεγχθῶ. ἔστι γάρ, ὦ Σώκρατες, εὖ ἴσθι, εἰ δεῖ τἀληθὲς[s] λέγειν, παρθένος καλὴ καλόν.

§. 18. ΣΩ. Καλῶς[t] γε,[u] ὦ Ἱππία, νὴ τὸν κύνα καὶ
εὐδόξως[v] ἀπεκρίνω. ἄλλο τι[w] οὖν, ἂν[x] ἐγὼ τοῦτο ἀποκρί-
νωμαι,[y] τὸ ἐρωτώμενόν τε ἀποκεκριμένος ἔσομαι καὶ ὀρθῶς,
καὶ οὐ μὴ[z] ἐλεγχθῶ; III. 288.

ΙΠ. Πῶς γὰρ ἄν, ὦ Σώκρατες, ἐλεγχθείης[a] ὅ γε πᾶσι δοκεῖ καὶ πάντες σοι μαρτυρήσουσιν οἱ ἀκούοντες ὅτι ὀρθῶς λέγεις;

ΣΩ. Εἶεν, πάνυ μὲν οὖν.[b] φέρε δή, ὦ Ἱππία, πρὸς
ἐμαυτὸν ἀναλάβω ὃ λέγεις. ὁ μὲν ἐρήσεταί με οὑτωσί II. iii. 424.
πως, Ἴθι μοι, ὦ Σώκρατες, ἀπόκριναι· ταῦτα πάντα ἃ φὴς
καλὰ εἶναι, εἰ τί ἐστιν αὐτὸ[c] τὸ καλόν, ταῦτ᾽ ἂν εἴη καλά;
ἐγὼ[d] δὲ δὴ ἐρῶ ὅτι εἰ παρθένος καλὴ καλόν ἐστι, δι᾽ ὃ[e]
ταῦτ᾽ ἂν εἴη[f] καλά.

ΙΠ. Οἴει οὖν ἔτι αὐτὸν ἐπιχειρήσειν σε[g] ἐλέγχειν ὡς οὐ καλόν ἐστιν ὃ λέγεις; ἢ ἐὰν ἐπιχειρήσῃ, οὐ καταγέλαστον ἔσεσθαι;

ΣΩ. Ὅτι μὲν ἐπιχειρήσει, ὦ θαυμάσιε, εὖ οἶδα· εἰ δ᾽[h] ἐπιχειρήσας ἔσται καταγέλαστος, αὐτὸ[i] δείξει. ἃ μέντοι ἐρεῖ, ἐθέλω σοι λέγειν.

ἀληθὲς *ς.—[t] καλοῦ v.—[u] δὲ F, om v.—[v] ἐνδόξως ΞΣϑ.—[w] ἀλλά τι corr F.—[x] ἂν om v.—[y] ἀποκρίνομαι v, ἀποκρινοῦμαι r.—[z] μή ποτε v.—[a] ἐξελεγχθείης v.—[b] οὖν: r.—[c] αὐτῷ Ι.—[d] ἐγὼ...καλά om ϑ.—[e] διότι v.—[f] εἴη, in mg οἴει, F.—[g] γε

§. 18. ἐλεγχθείης] *Quomodo enim refutabere in eo, quod omnibus videtur.* Ἐλέγχειν duplici accusativo junctum illustravi ad Lysid. §. 42. HEIND.

εἰ τί ἐστιν] In edd. εἴ τι ἐστὶν, ἐγκλιτικῶς. Quod rescripsi εἰ τί, est ex certissima Schleiermacheri emendatione. Gorg. p. 448. C. Νῦν δ᾽ ἐπειδὴ τίνος (sic scr.) τέχνης ἐπιστήμων ἐστὶ, τίνα ἂν καλοῦντες αὐτὸν ὀρθῶς καλοῦμεν; in quibus ex vulgato illo Græcorum more duplex est interrogatio, in unam coartata propositionem. Xenoph. Mem. ii. 2. 1. καταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσι; quem locum ab ipso Valckenario tentatum miror.—ταῦτα autem post ταῦτα πάντα illatum est abundanter, ut sæpe. Æschin. in Timarch. p. 43. ed. Reisk. Τοῦτο δὲ ἐὰν σκοπῆτε, εὑρήσετε, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., ὅτι τοῦτο πάντων ἄριστα ἔχει, ubi erravit Reiskius. Jam in altero periodi hujus membro nihil exspectabas nisi hæc, ἐγὼ δὲ δὴ ἐρῶ, ὅτι εἰ παρθένος καλὴ καλόν ἐστι, omisso hoc additamento δι᾽ ὃ ταῦτ᾽ ἂν εἴη καλά. Hic igitur vere, opinor, Sydenhamus istud εἰ post ὅτι inducendum putavit, inculcatum sine dubio, ut horum structura responderet proxime prægressis. Quo retento inducenda çerte audacius multo illa δι᾽ ὅ. HEIND.

αὐτὸ δείξει] *Res ipsa ostendet.* Schol. Plat. p. 133. ἐπὶ τῶν ἀπιστούντων τι μὴ γίνεσθαι. (Rectius p. 33. ad Theætet. ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πείρας γιγνωσκομένων.)

ΙΠ. Λέγε δή.

§. 19. ΣΩ. Ὡς γλυκὺς εἶ, φήσει, ὦ Σώκρατες. θήλεια δ᾽ ἵππος καλὴ οὐ καλόν, ἣν καὶ ὁ θεὸς ἐν τῷ χρησμῷ ἐπῄνεσε; Τί φήσομεν,[j] ὦ Ἱππία; ἄλλο τι[k] φῶμεν καὶ τὴν ἵππον καλὸν[l] εἶναι,[m] τήν γε καλήν; πῶς γὰρ ἂν τολμῷμεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν[n] εἶναι;

ΙΠ. Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἐπεί τοι[o] καὶ ὀρθῶς αὐτὸ ὁ θεὸς[p] εἶπε· πάγκαλαι γὰρ παρ᾽ ἡμῖν ἵπποι γίγνονται.

Γ.—[h] ὅτι v.—[i] αὐτὸς v.—[j] φήσομαι v.—[k] ἄλλο τι om Θ𝔩 et pr B: quod addebatur ἢ, omisi.—[l] καλην F: καλὴν *ς.—[m] εἶναι post ἵππον ponit 𝔟.—[n] μὴ οὐ καλὸν ΞΣ.

Μέμνηται δ᾽ αὐτῆς καὶ Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ (p. 200. E.) καὶ ἐνταῦθα. (adde Protag. p. 329. B. ubi malim cum Stephano ὡς αὐτὸ δηλοῖ. Vulgo ibi αὐτά.)—Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως· Ταχὺ δ᾽ αὐτὸ δείξει τοὖργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς. Item plene Aristoph. in Lysistr. 377. τοὖργον τάχ᾽ αὐτὸ δείξει. Interdum autem ipsum quoque αὐτὸ omittitur. Aristoph. Vesp. 988. Δείξειν ἔοικεν· ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης, ubi vid. Bergler. unde nescio an explicandum sit vulgare illud ἐδήλωσε δὲ pro τεκμήριον δέ. De formula illa sæpe monitum ab intpp. V. Schott. ad Parœmiogr. p. 376. Marcland. ad Maxim. Tyr. xxiv. 9. Gatak. ad Antonin. p. 327. Abresch. ad Aristænet. p. 22. Heind.

§. 19. ὡς γλυκὺς εἶ] *Quam fatuus es!* vid. Ruhnk. ad Lex. Tim. p. 132. Heind.

ἐν τῷ χρησμῷ] Oraculum hujusmodi profert Schol. Theocrit. xiv. 48. adeo lepidum, ut huc transscribere non pigeat: Ἱστορεῖ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτὲ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνος κρείττονες τυγχάνοιεν· ὁ δὲ ἔφη, Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον, Ἵπποι Θρηΐκιαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες, Ἄνδρες δ᾽, οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Ἀλλ᾽ ἔτι καὶ τῶνδ᾽ εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου, Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο. Ὑμεῖς δ᾽, ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ᾽ ἐν λόγῳ, οὔτ᾽ ἐν ἀριθμῷ. Idem exstat ex parte oraculum apud Euseb. Præp. Evang. v. 29. p. 226. ed. Viger. Atque idem vel simile significat Tzetz. Chil. ix. 291. nisi quod ibi Θετταλαὶ ἵπποι memorantur, non Θρηΐκιαι. Heind.

καλὸν εἶναι] *Aliudne quid quam etiam equam pulchrum esse dicemus, quæ sane pulchra est:* in Græcis legendum, ἄλλό τι ἢ φῶμεν καὶ τὴν ἵππον καλὸν εἶναι τήν γε καλήν. In vulgatis καλὴν post ἵππον legitur falso. Est enim vox neutra. Cornar.

καὶ τὴν ἵππον καλὴν εἶναι] Cornarius correxit καλὸν, bene, opinor, quanquam alterum ferri potest quodam modo. Heind.

ἔξαρνοι—μὴ] De part. μὴ, post ἔξαρνος εἶναι ex perpetuo fere usu illata, vid. ad Lysid. §. 4. παρ᾽ ἡμῖν.—Ridicule statim ad patriam Elidem gloriolam hanc trahit vanissimus homo. V. intpp. ad Propert. i. 8. 36. Heind.

πάγκαλαι] Si hæc verba, πάγκαλαι γὰρ etc. essent ipsius oraculi verba, hypostigme tantum ponenda fuisset post εἶπε: sed ego nullo id modo persuadere mihi possum, præsertim quum inveniam id cujus hic fit mentio, dictum in hoc versu, qui affertur ex oraculo, Ἵππον Θεσσαλικὴν, Λακεδαιμονίην τε γυναῖκα. cui versui subjungitur hic, Ἄνδρας θ᾽ οἳ πίνουσιν ὕδωρ ἱερᾶς Ἀρεθούσης. quo posteriore versu existimantur Chalcidenses perhiberi ἀνδρεῖοι: illi videlicet qui ex ea sunt Chalcide (nam plures sunt hoc nomine) a qua Euboicus Euripus appellatur Chalcidicus. Quum igitur ait, ἐπείτοιγε καὶ ὀρθῶς αὐτὸ ὁ θεὸς εἶπε, illo pronomine αὐτὸ intelligit, ut opinor, dictum illud Ἵππον Θεσσαλικήν: quasi videlicet perinde sit ac si deus dixisset, Thessaliam habere equas καλὰς, sicut Lacedæmonem mu-

ΣΩ. Εἶεν, φήσει δή· τί δέ; λύρα καλὴ οὐ καλόν; Φῶμεν,[q] ὦ[r] Ἱππία;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ἐρεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἐκεῖνος, σχεδόν[s] τι εὖ οἶδα II. iii. 425.
ἐκ τοῦ τρόπου τεκμαιρόμενος, Ὦ βέλτιστε σύ, τί δέ; χύτρα καλὴ οὐ καλὸν ἄρα;

ΙΠ. Ὦ Σώκρατες, τίς[t] δ' ἔστιν ὁ ἄνθρωπος; ὡς ἀπαίδευτός τις, ὃς οὕτω φαῦλα ὀνόματα ὀνομάζειν τολμᾷ ἐν σεμνῷ πράγματι.

ΣΩ. Τοιοῦτός τις,[u] ὦ Ἱππία, οὐ κομψὸς ἀλλὰ συρφετός, οὐδὲν ἄλλο φροντίζων ἢ τὸ ἀληθές. ἀλλ' ὅμως ἀποκριτέον τῷ ἀνδρί, καὶ ἔγωγε προαποφαίνομαι· εἴ περ ἡ χύτρα[v] κεκεραμευμένη[w] εἴη[x] ὑπ'[y] ἀγαθοῦ κεραμέως λεία καὶ στρογγύλη καὶ καλῶς ὠπτημένη, οἷαι τῶν καλῶν χυτρῶν εἰσί τινες[z] δίωτοι, τῶν ἓξ χόας χωρουσῶν, πάγκαλαι,[a] εἰ τοιαύτην ἐρωτῴη χύτραν, καλὴν ὁμολογητέον εἶναι. πῶς γὰρ ἂν φαῖμεν καλὸν ὂν μὴ καλὸν εἶναι;

ΙΠ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες.

§. 20. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[b] χύτρα, φήσει,[c] καλὴ καλόν; Ἀποκρίνου.

ΙΠ. Ἀλλ' οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἔχει, οἶμαι· καλὸν μὲν καὶ τοῦτο τὸ[d] σκεῦός ἐστι καλῶς εἰργασμένον,[e] ἀλλὰ τὸ ὅλον τοῦτο οὐκ ἔστιν ἄξιον κρίνειν ὡς ὂν[f] καλὸν πρὸς ἵππον τε καὶ παρθένον καὶ τἆλλα πάντα τὰ καλά.

ΣΩ. Εἶεν· μανθάνω,[g] ὦ Ἱππία, ὡς ἄρα χρὴ ἡμᾶς ἀν- II. iii. 426. III. 289.
τιλέγειν πρὸς τὸν ταῦτα ἐρωτῶντα τάδε,[h] Ὦ ἄνθρωπε, ἀγ-

—[o] τοίγε Eς.—[p] ὁ θεὸς αὐτὸ ὀρθῶς Γ.—[q] οὐκ ἂν φῶμεν corr Γ.—[r] τῶ υ.—[s] σχεδὸν ἐκεῖνος (omisso τι) ΞΣΥ.—[t] τί υ.—[u] τι Υ: om Θἰ.—[v] ἡ χύτρα om ϒ.—[w] κεκεραυμένη Θ, κεκραμένη (ή) Υ.—[x] ἢ ϐ.—[y] ὑπ' Γ.—[z] τινες om ϒ.—[a] πάγκαλοι υ.—[b] καὶ Σ.—[c] φῆς εἰ υ.—[d] τὸ add υ.—[e] εἰργασμένον καλῶς Γ.—[f] ἂν υ.—[g] μανθάνω om υ.—

lieres καλάς. ideoque modo dixit, θήλεια δὲ ἵππος καλή, οὐ καλόν, ἣν καὶ ὁ θεὸς ἐν τῷ χρησμῷ ἐπήνεσε; STEPH.

οἷαι τῶν καλῶν χυτρῶν—πάγκαλαι] Additamentum hoc, tantum abest, ut cum amico pro spurio habeam, ut mirum in his agnoscam leporem. Fastidii videlicet superbi hominem, φαῦλα illa ὀνόματα ἐν σεμνῷ πράγματι adeo aspernatum, ludit callide Socrates diligenti hac splendidioris cujusdam vasorum generis descriptione. Atque ipsum hoc πάγκαλαι quam festive est additum, et supra glossatoris ingenium! HEIND.

ἓξ χοᾶς χωρουσῶν] Ita correxi: vulgo χόας. Conf. Schol. ad Aristoph. Acharn. 960. HEIND. ed. 2.

§. 20. ἐρωτῶντα τάδε· ὦ ἄνθρ.] Vulgo

νοεῖς ὅτι τὸ[i] τοῦ Ἡρακλείτου εὖ[j] ἔχει, ὡς ἄρα πιθήκων ὁ κάλλιστος αἰσχρὸς ἀνθρωπείῳ[k] γένει συμβάλλειν,[l] καὶ χυτρῶν ἡ καλλίστη αἰσχρὰ[m] παρθένων[n] γένει συμβάλλειν, ὥς φησιν[o] Ἱππίας ὁ σοφός. Οὐχ οὕτως, ὦ Ἱππία;[p]

ΙΠ. Πάνυ μὲν οὖν,[q] ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς ἀπεκρίνω.

ΣΩ. Ἄκουε δή. μετὰ τοῦτο[r] γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι φήσει Τί δέ, ὦ[s] Σώκρατες; τὸ τῶν παρθένων γένος θεῶν γένει ἄν τις συμβάλλῃ,[t] οὐ[u] ταὐτὸν πείσεται ὅ[v]περ τὸ τῶν χυτρῶν τῷ τῶν παρθένων συμβαλλόμενον; οὐχ ἡ καλλίστη παρθένος αἰσχρὰ φανεῖται; [§. 21.] Ἢ οὐ καὶ Ἡράκλειτος ταὐτὸν[w] τοῦτο λέγει,[x] ὃν σὺ ἐπάγῃ,[y] ὅτι ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πίθηκος φανεῖται καὶ σοφίᾳ καὶ κάλλει καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν; Ὁμολογήσωμεν,[z] ὦ[a] Ἱππία, τὴν καλλίστην παρθένον πρὸς θεῶν γένος αἰσχρὰν εἶναι;

[h] post τάδε interpunxi cum ΓΘΞΣΥΒC.—[i] τὸ om Θl.—[j] ὡς εὖ ɓ.—[k] ἀνθρωπείῳ Sydenh.: libri ἄλλῳ. nescio an præstet ἀνθρώπων.—[l] συμβάλλειν ΓΘΣΥΒCFvɓlr, συμβάλειν[ῆς] Ξ: συμβαλεῖν *ς.—[m] καλλίστη ναὶ αἰσχρὰ v.—[n] παρθένω l.—[o] φησει l.—[p] ὦ ἱππία om ɓ.—[q] οὖν om pr Ξ.—[r] τοῦτ' εὖ r.—[s] ὦ add ΓΞΣΥΒCEFrɓlr.—[t] συμβάλῃ r.—[u] ἢ οὐ v.—[v] τὸ ΘΣΒC et pr Γ.—[w] ταυτὸ ΓΞΥɓl, αὐτὸ v.—[x] λέγει τοῦτο Γ, τοῦτο λέγειν v.—[y] ἐπάγει BCFl: ἐπάγῃ ς.—[z] ὁμολογήσωμεν ΞΣΥ: ὁμολογήσο-

sic distinctum ἐρωτῶντα· Τάδε, ὦ ἄνθρ. Sed τάδε manifesto trahendum ad prægressum ἀντιλέγειν. Illa autem ὡς ἄρα πιθήκων—συμβαλεῖν habent, quod offendat magnopere. Istud ἄλλῳ adeo friget et fluctuat, ut vix digna exeat Heraclito sententia: *pulcherrimam omnium simiam deformem esse, quando cum alio genere comparetur*. Quonam cum genere? Nam in seqq. certa rerum genera proferuntur, χυτρῶν ἡ καλλίστη· αἰσχρὰ παρθένων γένει συμβάλλειν, et post τὸ τῶν παρθένων γένος θεῶν γένει ἄν τις συμβάλλῃ. Hæc reputanti indubitata videtur Sydenhami correctio ἀνθρωπίνῳ (vel potius ἀνθρωπείῳ, quod Platonicum est magis), in quo facilis erat propter scripturæ compendium error. Jam si addas his eam, quæ mox infertur, Heracliti sententiam, ὅτι ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πίθηκος φαίνεται, optimam quandam habebis sententiarum gradationem: πίθηκος ὁ κάλλιστος αἰσχρὸς ἀνθρωπείῳ γένει συμβάλλειν· ἀνθρώπων [δὲ ὁ σοφώτατος καὶ κάλλιστος πρὸς θεὸν πίθηκος ὢν φαίνεται. Heind.

§. 21. ὃν σὺ ἐπάγῃ] Ficinus et alii vertunt, *Quem tu in testimonium adduxisti*, subaud. μάρτυρα. Atqui non Hippias, sed ipse Socrates Heracliti placita protulerat. Hinc legendum arbitror, ὃ ἂν σὺ ἐπάγῃ, *quod tu infers, ais*. Sydenh.

ὃν σὺ ἐπάγῃ] H. l. non itidem laude mactari debet Sydenh. quod verba prorsus integra tentando rescribit, ὃ ἂν σὺ ἐπάγῃ, *quod tu infers* s. *ais*. Hoc ne Græcum quidem est, nedum sensum adjuvet. ὃν σὺ ἐπάγῃ i. e. *quem tu testem adhibuisti*, qui proprius est τοῦ ἐπάγεσθαι usus. Lysid. §. 27. Καὶ δὴ καὶ τὸν Ἡσίοδον ἐπήγετο μάρτυρα. Protag. p. 347. E. ἐπαγόμενοι αὐτοὺς (τοὺς ποιητὰς) οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις οἱ μὲν ταῦτα φασὶ τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα, περὶ πράγματος διαλεγόμενοι, ὃ ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι. (Sic ibi lego; vulgo sine sensu: οἱ δ' ἕτερα περὶ πράγματος διαλεγόμενοι ἃ δυνατοῦσιν ἐξελέγξαι.) de Rep. ii. p. 364. C. τούτοις πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται. Nimirum Sydenh. non Hippiam ait, sed Socratem Heracliti illud dictum modo laudasse.

ΙΠ. Τίς γὰρ ἂν ἀντείποι τούτῳ γε,[b] ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἂν[c] τοίνυν ταῦτα ὁμολογήσωμεν, γελάσεταί τε[d] καὶ ἐρεῖ· Ὦ Σώκρατες, μέμνησαι οὖν[e] ὅ τι[f] ἠρωτήθης; Ἔγωγε, φήσω, ὅτι αὐτὸ τὸ καλὸν ὅ τί ποτ'[g] ἔστιν. Ἔπειτα, φήσει, ἐρωτηθεὶς τὸ καλὸν ἀποκρίνει[h] ὃ τυγχάνει ὄν, ὥς[i] αὐτὸς φῄς, οὐδὲν μᾶλλον καλὸν ἢ αἰσχρόν; Ἔοικε, φήσω. Ἢ τί μοι συμβουλεύεις, ὦ φίλε, φάναι; II. iii. 427.

ΙΠ. Τοῦτ'[j] ἔγωγε. καὶ δὴ[k] πρός γε[l] θεοὺς ὅτι οὐ καλὸν τὸ ἀνθρώπειον[m] γένος, ἀληθῆ ἐρεῖ.

ΣΩ. Εἰ δέ σε[n] ἠρόμην, φήσει, ἐξ ἀρχῆς τί ἐστι καλόν τε καὶ αἰσχρόν, εἴ μοι ἅ περ νῦν ἀπεκρίνω, ἆρ'[o] οὐκ ἂν ὀρθῶς[p] ἀποκέκρισο;[q] ἔτι[r] δὲ καὶ δοκεῖ σοι αὐτὸ τὸ καλόν, ᾧ καὶ τἆλλα[s] πάντα κοσμεῖται καὶ καλὰ[t] φαίνεται, ἐπειδὰν[u] προσγένηται ἐκεῖνο τὸ εἶδος,[v] τοῦτ' εἶναι παρθένος ἢ ἵππος ἢ λύρα;[w]

§. 22. ΙΠ. Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σώκρατες, εἰ τοῦτό γε ζητεῖ,[x] πάντων ῥᾷστον ἀποκρίνασθαι αὐτῷ τί[y] ἐστι τὸ κα-

μεν ς.—[a] ὦ add Γ.—[b] τούτῳ γε ΓΞΣΥrbr : γε τούτῳ ς.—[c] ἂν om Γ.—[d] τι v.—[e] οὖν om Θl.—[f] ὅτι τί Θ.—[g] ποτ' v.—[h] ἀποκρίνει v.—[i] ὡς om v.—[j] τοῦτ' Γ.—[k] καὶ γὰρ δὴ v.—[l] γε om ΣΥ.—[m] τἀνθρώπειον b.—[n] γε v.—[o] ἆρ' Γv.—[p] ὀρθῶς ἂν Γ.—[q] ἀποκέκρισο Γ : ἀπεκέκρισο *ς.—[r] ὅτι v.—[s] τἆλλα ΓΞΣΥBCFrblr : τὰ ἄλλα *ς.—[t] τἄλλα v.—[u] ἐπειδὰν ΓΘBCEFrblr : ἐπειδάν τῳ *ς.—[v] τὸ εἶδος ἐκεῖνο Γ.—[w] χύτρα v.—[x] γ' ἐζήτει v.—[y] ὅ, τι v.—[z] πάντα τὰ ἄλλα Ξ.—[a] γοῦν ΞΥ.—[b] ἐρω-

Recte. Igitur istum, quem fingit Socrates, collocutorem hæc facit sibi dicentem. HEIND.

καὶ δὴ πρός γε θεοὺς—ἀληθῆ ἐρεῖ] Hæc quoque verba Hippiæ tribuenda existimo, ponendamque Socratis personam ante, εἰ δέ σε ἠρόμην etc. Nempe ignorabant, partic. καὶ sæpius vim habere τοῦ γάρ, et καὶ δή, καὶ μὲν δή, notare *enimvero*. SYDENH.

καὶ δὴ πρός γε θεοὺς—ἀληθῆ ἐρεῖ] Inepte hæc in edd. Socrati tribuuntur. Quam feci colloquentium distinctionem, eam suaserat jam Maucroisius, probante Sydenhamo. HEIND.

εἰ δέ σε ἠρόμην] *Quod si te initio interrogassem, inquiet ille, quid esset pulchrum et turpe, ac si tu mihi eadem, quæ nunc, respondisses, nonne recte respondisses? Num vero præterea ipsum quoque illud pulchrum, quo cetera omnia ornantur fiuntque pulchra, quando quid illam induat speciem, id virgo aut equus aut lyra esse tibi videtur?* Expedita sane sunt hæc et aperta, nisi quod interrogatio illa ἆρα οὐκ ἂν ὀρθῶς ἀπεκέκρισο; pro simpliciter affirmante sententia τότε ὀρθῶς ἂν ἀπεκέκρισο habet ex meo quidem sensu nescio quid incommodi. HEIND.

§. 22. τὸ καλὸν, ᾧ καὶ τἄλλα] *Illud καλὸν, quo.* Pro προσγενομένου αὐτοῦ accuratior stili nostri ratio exigebat potius οὗ προσγενομένου. Sed perpetuus prope est hic Græcæ linguæ mos a pronomine relativo orationem ita deflectendi. Phædo p. 82. D. Ἐκεῖνοι, οἷς τι μέλει τῆς αὑτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σώματα πλάττοντες ζῶσι. Theag. p. 126. B. οἷς εἰσί τε ἵπποι καὶ χρῶνται ἑκάστοτε καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς. Phædr. §. 138. ὁ νοῦν ἔχων γεωργὸς, ὧν σπερμάτων κήδοιτο καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι. Neque Latinis incognita hæc ratio. Vid. Wopkens. Lectt. Tull. p. 105. HEIND.

λόν, ᾧ καὶ τἆλλα πάντα[z] κοσμεῖται καὶ προσγενομένου αὐτοῦ καλὰ φαίνεται. εὐηθέστατος οὖν[a] ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐδὲν ἐπαΐει περὶ καλῶν κτημάτων.[b] ἐὰν γὰρ αὐτῷ ἀποκρίνῃ ὅτι τοῦτ' ἐστὶν ὃ ἐρωτᾷ[c] τὸ καλὸν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρυσός, ἀπορήσει[d] καὶ οὐκ ἐπιχειρήσει σε[e] ἐλέγχειν. ἴσμεν γάρ που πάντες ὅτι ὅπου ἂν τοῦτο[f] προσγένηται, κἂν[g] πρότερον αἰσχρὸν φαίνηται, καλὸν φανεῖται χρυσῷ γε κοσμηθέν.

II. iii. 428. ΣΩ. Ἄπειρος εἶ τοῦ ἀνδρός, ὦ Ἱππία, ὡς σχέτλιός ἐστι καὶ οὐδὲν ῥᾳδίως[h] ἀποδεχόμενος.

ΙΠ. Τί οὖν τοῦτο, ὦ Σώκρατες; τὸ γὰρ ὀρθῶς λεγόμε-
III. 290. νον ἀνάγκη αὐτῷ ἀποδέχεσθαι ἢ μὴ ἀποδεχομένῳ καταγελάστῳ εἶναι.

ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ ταύτην γε τὴν ἀπόκρισιν, ὦ ἄριστε, οὐ μόνον οὐκ ἀποδέξεται, ἀλλὰ[i] πάνυ με καὶ[j] τωθάσεται, καὶ ἐρεῖ Ὦ τετυφωμένε σύ, Φειδίαν οἴει κακὸν[k] εἶναι δημιουργόν; Καὶ ἐγώ, οἶμαι, ἐρῶ ὅτι Οὐδ' ὁπωστιοῦν.

ΙΠ. Καὶ ὀρθῶς γ' ἐρεῖς, ὦ Σώκρατες.

§. 23. ΣΩ. Ὀρθῶς μέντοι. τοιγάρτοι ἐκεῖνος, ἐπειδὰν ἐγὼ ὁμολογῶ[l] ἀγαθὸν εἶναι δημιουργὸν τὸν Φειδίαν, Εἶτα, φήσει,[m] οἴει, τοῦτο τὸ καλὸν ὃ σὺ λέγεις, ἠγνόει Φειδίας; Καὶ ἐγὼ Τί μάλιστα; φήσω. Ὅτι, ἐρεῖ,[n] τῆς Ἀθηνᾶς

τημάτων υ et γρ ΞΣBC.—[c] ἐρωτᾷ ΓΘBCEυ𝔟𝔩𝔯: ἐρωτᾷς *ς.—[d] ἀποκρήσει υ.—[e] γε υ.—[f] τοῦτο om Γ.—[g] καὶ ΘBC𝔩: κἂν cum *ς corr Γ.—[h] ῥάδιον Γ.—[i] ἀλλὰ καὶ ΞΣΥ.—[j] καὶ post με om ΞΣΥ.—[k] καλὸν (κ superscr.) 𝔩.—[l] ὁμολογῶ om pr Ξ.—[m] φύσει E.—[n] ἐρῶ

κτημάτων] In quodam vet. pro κτημάτων legitur ἐρωτημάτων. Steph.

κτημάτων] Verbo κτημάτων significatur, quod statim post profertur, χρυσός. Inepte Bas. 2. ἐρωτημάτων. Ineptius etiam Bipontinus editor ex Ficino conjecit ἐπάγει pro ἐπαΐει. Ἐπαΐειν περί τινος, *rei peritum esse*, velut εἰδέναι περί τινος, frequens est dictio. Crito p. 48. A. ὁ ἐπαΐων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων. Lach. p. 186. D. ὁ μὲν Σωκρ. οὔ φησιν ἐπαΐειν περὶ τοῦ πράγματος. Heind.

τί οὖν τοῦτο;] *Quid tum?* v. ad Charmid. §. 25. Ad v. τωθάσεται vid. Lex. Tim. p. 261. ibiq. Ruhnk. ὦ τετυφωμένε, *o stupide*. Suid. Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα. Heind.

§. 23. ἐγὼ τί μάλιστα φήσω] Scribendum puto, Καὶ ἐγὼ, τί μάλιστα; φήσω. Steph. qui sic in Not. ‘Male (meo quidem judicio) legit Fic. quoque, καὶ ἐγὼ τί μάλιστα φήσω; vertit enim, *at ego quid maxime dicam?* quum τί μάλιστα non pertineat ad φήσω: sed sit sensus, *at ego dicam, Cur maxime,* (vel *potissimum*) *hoc ex me rogas?* Sic autem sæpe post τί interrogativum ponitur hoc adverbium μάλιστα: quod videri potest πλεονάζειν.’

ἐγὼ, τί μάλιστα, φήσω] Sic interpungendum, ut μάλιστα ad τί pertineat, optime monuit Steph. Obvium hoc τί μάλιστα ubivis, v. c. Parmenid. p. 126. B. de Rep. v. p. 449. C. Lysis §. 34.—De hac Phidiæ Minerva vid. Junius Catalog. Artif. vet. p. 157. et Davis. ad Cic. Tusc. i. 15. Heind.

τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοῦς ἐποίησεν, οὐδὲ τὸ ἄλλο[o] πρόσωπον οὐδὲ τοὺς πόδας οὐδὲ τὰς χεῖρας, εἴ περ χρυσοῦν γε δὴ ὂν κάλλιστον ἔμελλε φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐλεφάντινον. δῆλον ὅτι τοῦτο[p] ὑπὸ ἀμαθίας ἐξήμαρτεν, ἀγνοῶν ὅτι χρυσὸς[q] ἄρ' ἐστὶν ὁ πάντα καλὰ ποιῶν, ὅπου ἂν προσγένηται. Ταῦτ'[r] οὖν[s] λέγοντι[t] τί ἀποκρινώμεθα,[u] ὦ Ἱππία;

ΙΠ. Οὐδὲν χαλεπόν· ἐροῦμεν γὰρ ὅτι ὀρθῶς ἐποίησε. καὶ γὰρ τὸ ἐλεφάντινον, οἶμαι, καλόν ἐστιν.[v]

ΣΩ. Τοῦ οὖν ἕνεκα, φήσει, οὐ καὶ τὰ μέσα τῶν ὀφθαλ- II. iii. 429.
μῶν ἐλεφάντινα εἰργάσατο, ἀλλὰ λίθινα, ὡς οἷόν τ' ἦν ὁμοιότητα[w] τοῦ λίθου τῷ ἐλέφαντι[x] ἐξευρών; ἢ καὶ ὁ λίθος ὁ καλὸς καλόν ἐστι; Φήσομεν, ὦ[y] Ἱππία;

ΙΠ. Φήσομεν μέντοι,[z] ὅταν γε πρέπων[a] ᾖ.

ΣΩ. Ὅταν δὲ μὴ πρέπων,[b] αἰσχρόν; Ὁμολογῶ ἢ μή;

§. 24. ΙΠ. Ὁμολόγει, ὅταν γε μὴ πρέπῃ;

ΣΩ. Τί δὲ δή; ὁ ἐλέφας καὶ ὁ χρυσός, φήσει, ὦ σοφὲ σύ,[c] οὐχ ὅταν μὲν πρέπῃ,[d] καλὰ ποιεῖ φαίνεσθαι, ὅταν δὲ μή, αἰσχρά; Ἔξαρνοι ἐσόμεθα ἢ ὁμολογήσομεν αὐτῷ[e] ὀρθῶς λέγειν αὐτόν;

ΙΠ. Ὁμολογήσομεν τοῦτό[f] γε, ὅτι ὃ[g] ἂν πρέπῃ ἑκάστῳ, τοῦτο καλὸν ποιεῖ ἕκαστον.

𝔵.—[o] ἄλλον 𝔳.—[p] τοῦτο om 𝔵.—[q] ὅτι ὁ χρυσὸς 𝔵.—[r] ταῦτ' Γ.—[s] δὲ Σ.—[t] λέγοντα pr Ε cum ς.—[u] ἀποκρινόμεθα Θ𝔯𝔟𝔩𝔵 et pr Ε.—[v] εἶναι 𝔩.—[w] ὁμοιότατα fortasse Γ, ἀνθομοιότητα 𝔳.—[x] ἐλέφαντι ΓΘΥΒC𝔯𝔟𝔩 et pr Σ: ἐλεφαντίνῳ cum *ς corr Ξ.—
ω
[y] ὦ om ΓΘΥΒCΕF𝔩 et pr Σ.—[z] libri τοι.—[a] πρέπον F, πρέπον ΞΣΥ𝔯𝔵.—[b] πρέπον

ἐλεφάντινον] Distinguunt vulgo στιγμῇ τελείᾳ, ut prius ὅτι referatur ad prægressum τί μάλιστα; Sed ita dure deest in Δῆλον ὅτι particula οὖν, vix alias in ejusmodi transitu a Platone omissa. Igitur ne corrigi debeat δῆλον ὅτι—ἐξαμαρτὼν, mutare interpunctionem, ut illa δῆλον, ὅτι τοῦτο etc. apodosin facerent. Heind.

λέγοντα] Legendum videtur λέγοντι: alioqui opus esse præpositione πρὸς cum accus. λέγοντα: legendo, πρὸς ταῦτα οὖν λέγοντα. vel potius, πρὸς οὖν ταῦτα λέγοντα. Steph.

λέγοντι] Hoc grammatica ratio flagitabat pro vulgato λέγοντα, neque enim hoc quisquam per accusativum illum absolutum tuebitur. Heind.

τῷ ἐλέφαντι] *Quod quantum fieri posset similitudinem lapidis ad ebur exquisivisset*: Græce legendum, ὡς οἷόν τε ἦν ὁμοιότητα τοῦ λίθου τῷ ἐλέφαντι ἐξευρών. Vulgo habetur τῷ ἐλεφαντίνῳ pro τῷ ἐλέφαντι. Cornar.

τῷ ἐλέφαντι] Ex certa Cornarii emendatione pro τῷ ἐλεφαντίνῳ admisi τῷ ἐλέφαντι, a Ficino quoque expressum. Heind.

ἢ καὶ ὁ λίθ.] Vulgo interpungitur: ἢ καὶ ὁ λίθος ὁ καλὸς καλόν ἐστι, φήσομεν, ὦ Ἱππ. in qua distinguendi ratione incommode abest ὅτι ante καὶ ὁ λίθος. Heind.

ΣΩ. Πότερον πρέπει,[h] φήσει, ὅταν τις τὴν χύτραν ἣν ἄρτι ἐλέγομεν, τὴν καλήν, ἕψῃ ἔτνους καλοῦ μεστήν, χρυσῆ τορύνη αὐτῇ[i] ἢ συκίνη;

ΙΠ. Ἡράκλεις, οἷον λέγεις ἄνθρωπον, ὦ Σώκρατες. οὐ[j] βούλει μοι εἰπεῖν[k] τίς ἔστιν;

ΣΩ. Οὐ γὰρ ἂν γνοίης, εἴ σοι εἴποιμι τοὔνομα.

ΙΠ. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἔγωγε γιγνώσκω ὅτι ἀμαθής τίς ἐστιν.

ΣΩ. Μέρμερος πάνυ ἐστίν, ὦ Ἱππία. ἀλλ' ὅμως τί
II. iii. 430. φήσομεν; ποτέραν πρέπειν τοῖν[l] τορύναιν τῷ ἔτνει καὶ τῇ χύτρᾳ; ἢ δῆλον ὅτι τὴν συκίνην; εὐωδέστερον γάρ που τὸ ἔτνος ποιεῖ, καὶ ἅμα, ὦ ἑταῖρε, οὐκ ἂν συντρίψασα ἡμῖν τὴν χύτραν ἐκχέαι τὸ ἔτνος καὶ τὸ πῦρ ἀποσβέσειε καὶ τοὺς μέλλοντας ἑστιᾶσθαι ἄνευ ὄψου πάνυ[m] γενναίου ποιήσειεν· ἡ[n] δὲ χρυσῆ ἐκείνη πάντ' ἂν ταῦτα ποιήσειεν,
III. 291. ὥστ'[o] ἐμοὶ[p] δοκεῖ[q] τὴν συκίνην ἡμᾶς μᾶλλον φάναι πρέπειν ἢ τὴν χρυσῆν, εἰ μή τι σὺ ἄλλο λέγεις.

§. 25. ΙΠ. Πρέπει[r] μὲν γάρ,[s] ὦ Σώκρατες, μᾶλλον·

ΞΣΥvδr.—[c] ἱππία v.—[d] δὲ v.—[e] αὐτὸ Eς.—[f] τοῦτόν l.—[g] ὃ om r.—[h] πότερον οὖν (οἶ) πρέπει v.—[i] αὕτη v.—[j] εἰ Υ.—[k] βούλοιμι εἰπεῖν Σ.—[l] τοῖν ΓΞv : ταῖν ΘBFl : ταῖν (εἰ) *ς.—[m] ὄψου πάνυ ΓΘBCEFvl : ὄψου ἂν πάνυ *ς.—[n] ἡ...ποιήσειεν om ΓΣΥ : ἣ E.—[o] ὥς γε ΘCδlr.—[p] ἐμοὶ ΣΥ, ἔμοιγε v : μοι *ς.—[q] δοκεῖν v.—[r] πρέπειν ΣΥ.—[s] γε

§. 24. ἔτνους] De voc. ἔτνος vid. Tim. Lex. p. 124. ibiq. Ruhnk. τορύνη est *tudicula, undequaque expansa brachia habens.* Cornar. Eclog. p. 88. ed. Fisch. ita: 'Suidas exponit τορύνην κινητήριον τῆς χύτρας, id est, *instrumentum quo olla movetur.* Et addit, πάνταχοῦ δὲ ἐκτείνεται, ut accipiamus *tudiculam* esse *undiquaque expassa brachia habentem,* quod genus nostri *ein Quirrel* vocant. Et hoc ipsum satis declarat etiam hoc loco Plato. Hippocrates etiam verbo τορυνᾷν usus est pro τῇ τορύνῃ χρῆσθαι, in libro de internis morbis, ubi de volvulis agit.' Ἀμαθὴς autem est *moribus rusticis et illiberalibus homo.* Cf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 382. et mox μέρμερος, *difficilis, morosus, cui non facile satisfacias,* ut h. l. vocabulum declaravit Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 178. Heind.

ταῖν τορύναιν] Malim τοῖν τορ. ut §. 25. οἷν ἄρτι ἔλεγον, τοῖν τορύναιν. Heind. ed. 2.

τὴν συκίνην] Mira Sydenhami est ratio, conjectantis τὴν συκαμίνην, propterea quod Theophr. Hist. Plant. iv. 2. συκάμινον appellet ξύλον πρὸς πολλὰ χρήσιμον, ficulneum autem *inutile* sit *lignum.* Horat. Serm. i. 8. Num ad tudiculas quoque faciendas inutile? Imo ob mollitiem, credo, et εὐωδίαν, ut Plato docet, utilissimum. Vilissimum autem memorari hic debebat ligni genus, quod auro opponeretur. Sed suam ipse conjecturam mox oblitus vir optimus infra illa §. 26. ἡ ἐκ τῆς συκῆς εἰργασμένη non tentavit. Heind.

ἄνευ ὄψου] Repetendum ex prægressis ἑστιωμένους. de Rep. ii. p. 372. C. Ἄνευ ὄψου, ἔφη, ὡς ἔοικας, ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἑστιωμένους. Heind.

οὐ μέντ' ἂν ἔγωγε τῷ ἀνθρώπῳ τοιαῦτ'[t] ἐρωτῶντι διαλεγοίμην.

ΣΩ. Ὀρθῶς γε, ὦ φίλε· σοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἂν πρέποι[u] τοιούτων ὀνομάτων ἀναπίμπλασθαι, καλῶς μὲν οὑτωσὶ ἀμπεχομένῳ, καλῶς δὲ ὑποδεδεμένῳ,[v] εὐδοκιμοῦντι δὲ ἐπὶ σοφίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς[w] Ἕλλησιν. ἀλλ' ἐμοὶ οὐδὲν πρᾶγμα φύρεσθαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον· ἐμὲ οὖν προδίδασκε καὶ ἐμὴν χάριν ἀποκρίνου. εἰ γὰρ δὴ πρέπει γε μᾶλλον ἡ συκίνη τῆς[x] χρυσῆς, φήσει ὁ ἄνθρωπος, ἄλλο[y] τι καὶ[z] καλλίων ἂν εἴη, ἐπειδή περ[a] τὸ πρέπον, ὦ Σώκρατες, κάλλιον ὡμολόγησας εἶναι τοῦ μὴ πρέποντος; Ἄλλο τι[b] ὁμολογῶμεν,[c] ὦ Ἱππία, τὴν συκίνην καλλίω τῆς χρυσῆς[d] εἶναι;

ΙΠ. Βούλει σοι[e] εἴπω, ὦ Σώκρατες, ὅ[f] εἰπὼν εἶναι τὸ II. iii. 431.
καλὸν ἀπαλλάξεις[g] αὐτὸν τῶν πολλῶν λόγων;

v.—[t] τοιαῦτ' Γ.—[u] οὐ πρέπει Υ et pr Σ.—[v] δεμένω, in mg ὑποδεδεμένῳ, F: ὑποδεχομένω v.—[w] πλείστοις v.—[x] συκίνη γε τῆς ΞΣ.—[y] ἄλλο...215, 4. ἡρώων om I, cujus inter folia 470 et 471 unum videtur excidisse.—[z] τι ἢ καὶ ΞΣΥ.—[a] ἐπειδὴ περὶ Υ.—[b] τι ἢ ΞΣΥ.—[c] ὁμολογοῦμεν v.—[d] τῆς χρυσῆς καλλίω v.—[e] βούλει οὖν σοι v.
μὴ
—[f] ἢ Σ.—[g] ἀπαλλάξω ΣΥ. σαυτὸν corr Γ. τῶν om Σ.—[h] ἦν v.—[i] ἀποκρίνομαι ΞΥ

§. 25. τοιούτ. ὀνομ. ἀναπίμπλασθαι] *Istiusmodi verbis pollui* ac *fœdari*. Vid. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 31. HEIND.

ἀμπεχομένῳ] Ita solent Græci ἀμπεχόνῃ et ὑποδέσει vestitum universum exprimere. Conf. Xenoph. Mem. i. 2. 5. Charmid. §. 45. et alibi. HEIND.

οὐδὲν πρᾶγμα] *Mihi non est incommodum aut molestum.* Vid. Bud. Comm. L. Gr. p. 165. quæ pervulgata voc. πρᾶγμα vis obtinet etiam in formula illa οὐδὲν πρᾶγμα seu οὐδέν ἐστι πρᾶγμα, dativo non addito, *parvi refert, non in magno ponendum discrimine.* Gorg. p. 447. B. Euthyphr. p. 3. C. et E. Cratyl. p. 393. D. de Legg. vii. p. 794. E. et locis aliis. HEIND.

ἐπειδήπερ] Ante ἐπειδήπερ quædam legit vel legenda censuit et Ficinus. vertit enim, *Pulchriorem respondebis, o Socrates: postquam quod decet, pulchrius quam quod dedecet, es confessus.* Non absimile autem vero fuerit, Hippiam usum fuisse illis postremis verbis, sed absque interrogatione, atque ita dixisse, Καλλίων ἂν εἴη, φήσεις, ἐπειδήπερ etc. vel ita fuisse ab eo mutata, καλλίονα εἶναι φήσεις, ἐπειδήπερ etc. Talis omnino erroris qualis fuerit iste, si dicamus omissa esse a librario hæc vocabula, exemplum habemus in Parmenide, p. 160. nam quum is qui interrogabat dixisset, ἆρ' οὐ σκεπτέον μετὰ τοῦτο, omissum est σκεπτέον quod a respondente dicebatur. STEPH.

ἐπειδήπερ] Vana est suspicio Stephani. Eodem prorsus modo §. 37. Socratis verbis ab Hippia subjiciuntur illa Ἐάν γε, ὦ Σώκρ. ἀγαθὰ δύνηται. Phædo. p. 76. C. Ἦσαν ἄρα, ὦ Σιμμία, αἱ ψυχαὶ καὶ πρότερον, πρὶν εἶναι ἐν ἀνθρώπου εἴδει, χωρὶς σωμάτων, καὶ φρόνησιν εἶχον. Εἰ μὴ ἄρα γιγνόμενοι λαμβάνομεν, ὦ Σώκρατες, ταύτας τὰς ἐπιστήμας. HEIND.

σαυτὸν] Pro αὐτὸν non dubitavi reponere σαυτὸν, flagitante usu sermonis. Nam ἀπαλλάττειν τινὰ, *a se removere aliquem*, quamvis proba sit locutio, v. Casaub. ad Theoph. Char. iii. p. 45. ed. Fisch. velut ἀπαλλάττειν λύπας, ἐπιθυμίας in Platone legitur (conf. Bud. Comm. Gr. L. p. 318.) tamen ἀπαλλάττειν τινά τινος dici non potest nisi qui alterum *a re molesta odiosaque* liberat. Ita post §. 53. ἵνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείο-

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν. μὴ[h] μέντοι πρότερόν γε, πρὶν ἄν μοι εἴπῃς ποτέραν ἀποκρίνωμαι[i] οἷν[j] ἄρτι ἔλεγον τοῖν[k] τορύναιν πρέπουσάν τε[l] καὶ καλλίω εἶναι.

§. 26. ΙΠ. Ἀλλ', εἰ βούλει, αὐτῷ ἀπόκριναι ὅτι ἡ ἐκ τῆς συκῆς εἰργασμένη.

ΣΩ. Λέγε δὴ νυνὶ[m] ὃ ἄρτι ἔμελλες[n] λέγειν. ταύτῃ[o] μὲν γὰρ τῇ ἀποκρίσει ᾗ ἂν φῶ τὸ καλὸν χρυσὸν εἶναι, οὐδὲν ὡς ἔοικέ μοι ἀναφανήσεται κάλλιον ὂν[p] χρυσὸς ἢ ξύλον σύκινον·[q] τὸ δὲ νῦν τί αὖ λέγεις[r] τὸ καλὸν εἶναι;

ΙΠ. Ἐγώ σοι ἐρῶ. ζητεῖν γάρ μοι δοκεῖς τοιοῦτόν[s] τι τὸ καλὸν ἀποκρίνασθαι, ὃ μηδέποτε αἰσχρὸν μηδαμοῦ μηδενὶ φανεῖται.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Ἱππία· καὶ καλῶς γε νῦν ὑπολαμβάνεις.

ΙΠ. Ἄκουε δή. πρὸς γὰρ τοῦτ',[t] ἴσθι, ἐάν τις ἔχῃ ὅ τι ἀντείπῃ, φάναι ἐμὲ μηδ' ὁτιοῦν ἐπαΐειν.[u]

ƀ.—[j] οἷον ΣΥƀ.—[k] ταῖν ΣΥƀ.—[l] γε Γ.—[m] νῦν ΞΣΥυ.—[n] ἔμελλε Σ.—[o] πάντῃ Γ. —[p] ὃ ΣΥ : ἢ suppl Γ.—[q] σύκινον πετὸ δὲ νῦν τί αὖ λέγεις τὸ καλὸν εἶναι οὐδὲν ὡς ἔοικέ μοι ἀναφανήσεται ριττὸν ὤν χρυσὸς ἢ ξύλον σύκινον ι.—[r] αὖ λέγεις ΓΘΞΣΒCυ ƀl, ἂν λέγῃς ΥF : ἂν λέγοις *ς.—[s] τοιοῦτό Υ.—[t] τοῦτ' Γ.—[u] ἐπαΐειν υ et γρ Ξ :

νος ζητήσεως. Theag. p. 127. B. καί με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξατε φροντίδων. Gorg. p. 458. A. μεῖζον ἀγαθόν ἐστιν, αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου, ἢ ἄλλον ἀπαλλάξαι. Aristoph. Plut. v. 115. Οἶμαι—Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Sed piget, plura afferre. Unum addo locum, scripturæ nostræ simillimum, Theætet. p. 185. E. εὖ ἐποίησάς με μάλα συχνοῦ λόγου ἀπαλλάξας. Heind.

§. 26. κάλλιον ὂν] Nemo non dixerit scribendum esse κάλλιον ὢν χρυσὸς, quum ita intelligi sit necesse ut si dictum esset, χρυσὸς ὢν οὐδὲν κάλλιον: exemplo tamen lectio illa nostra carere non videtur. Steph.

κάλλιον ὂν] Facile cum Stephano corrigas ὢν, sed ὂν illud exemplis defendo ad §. 43. Heind.

μηδενὶ] Est dativus commodi ad αἰσχρὸν pertinens. Heind.

ἄκουε δὴ] ἄκουε δὴ, etc. ab Hippia dici arbitror: a Socrate autem ista, Λέγε δὴ ὡς τάχιστα πρὸς θεῶν. Steph. qui sic in Not. 'Hæc dici ab Hippia, non a Socrate, rationi consentaneum est, Ἄκουε δή. πρὸς γὰρ etc. a Socrate autem illa, λέγε δὴ ὡς τάχιστα πρὸς θεῶν. Postquam enim dixit Hippiæ Socrates, *Tu tandem recte mentem meam percipis, et quod genus καλοῦ quæram intelligis:* Hippias, qui sibi videtur id illi propositurus, cui contradici a nullo possit, dicit, *Audi igitur:* et Socrates, qui magno illud audiendi desiderio tenetur, illum ne cunctetur id proferre, rogat.'

ἄκουε δὴ—ἐπαΐειν] Vulgo hæc verba Socrati tribuuntur, prorsus inepte, ut vidit Muret. Var. Lectt. v. 4. optime de hoc loco meritus. Ex ejus enim itemque Cornarii indubitata correctione revocavi ἐπαΐειν pro vulgato ἐπαινεῖν, quod male Stephanus tuetur intelligendo: *quod laudem tanquam καλὸν, seu, cui illam καλοῦ laudem tribuendam censeam vel τοῦ καλὸν εἶναι.* Tum saltem scripsisset Plato μηδ' ὁτιοῦν ἔχειν ἐπαινεῖν, quanquam sic quoque dure admodum subaudienda illa ὡς καλόν. Emendati loci sententiam interpretatur Muretus l. l. *Ausculta igitur. Adversus id enim, quod nunc afferam, si quis quod dicere possit habeat, scito me fassurum, nullius me omnino*

ΣΩ. Λέγε δὴ ὡς[v] τάχιστα πρὸς θεῶν.

ΙΠ. Λέγω τοίνυν ἀεὶ καὶ παντὶ καὶ πανταχοῦ κάλ-
λιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, ὑγιαίνοντι, τιμωμένῳ ὑπὸ
τῶν Ἑλλήνων, ἀφικομένῳ εἰς γῆρας, τοὺς αὑτοῦ γονέας τε- II. iii. 432.
λευτήσαντας καλῶς περιστείλαντι ὑπὸ τῶν αὑτοῦ ἐκγόνων[w]
καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι.

ΣΩ. Ἰοὺ ἰού, ὦ Ἱππία, ἦ[x] θαυμασίως καὶ μεγάλως[y]
καὶ ἀξίως σαυτοῦ εἴρηκας· καὶ νὴ τὴν Ἥραν ἄγαμαί σου,
ὅτι μοι δοκεῖς εὐνοϊκῶς καθ' ὅσον[z] οἷός[a] τ' εἶ βοηθεῖν. ἀλ-
λὰ γὰρ τοῦ ἀνδρὸς οὐ τυγχάνομεν, ἀλλ' ἡμῶν δὴ νῦν[b] καὶ
πλεῖστον καταγελάσεται, εὖ ἴσθι.

§. 27. ΙΠ. Πονηρόν γ', ὦ Σώκρατες, γέλωτα· ὅταν
γὰρ πρὸς ταῦτα ἔχῃ μὲν μηδὲν ὅ τι λέγῃ,[c] γελᾷ δέ, αὐ-
τοῦ καταγελάσεται καὶ ὑπὸ τῶν παρόντων αὐτὸς ἔσται III. 292.
καταγέλαστος.

ΣΩ. Ἴσως οὕτως ἔχει· ἴσως μέντοι ἐπί γε ταύτῃ τῇ
ἀποκρίσει, ὡς ἐγὼ μαντεύομαι, κινδυνεύσει οὐ μόνον [d]μου
καταγελᾶν.

ἐπαινεῖν *ς.—[v] δή τι ὡς suppl Γ.—[w] ἐγγόνων ɤ.—[x] ὡς Elς.—[y] μεγαλείως Υɩƅ, recte, ut opinor.—[z] καθόσον γ' οἷός Υ.—[a] οἷς Σ.—[b] νῦν δὴ ƅ.—[c] λέγει Υ.—[d] ἀλλὰ

rei gnarum atque intelligentem esse. Heind.

φάναι] Paulo aliter hæc legisse aut legenda censuisse videtur Fic. et quidem inter alia, καὶ φάναι. Ita enim eum vertit, *Audi modo: et vide si quis contra hoc objicere possit, dicereque nihil me laudare posse.* At ego recte scriptum esse locum istum existimo, sed non recte interpretatum. Hunc enim ejus esse puto sensum, *Audi igitur: et quidem ita habeto, siquis inveniat quod possit opponere iis quæ a me dicentur, me dicturum nihil jam esse quod laudem.* Intellige autem, 'Quod laudem tanquam καλόν:' sive, 'Cui illam καλοῦ laudem tribuendam censeam,' vel, τοῦ καλὸν εἶναι. Q. d. 'Videor mihi tandem tale καλοῦ exemplum invenisse, ut nullus mihi de eo possit contradicere: quod si contingat, silentium mihi impositum fuerit; fatebor enim nihil jam posse mihi in mentem venire quod tanquam καλοῦ appellatione dignum laudare queam.' Non aliter igitur sunt accipienda verba quam si ita collocata essent, ἴσθι γὰρ, ἐάν τις ἔχῃ ὅ,τι ἀντείπῃ πρὸς τοῦτο, φάναι ἐμὲ etc. Quod autem ad particulam γὰρ attinet, ab hoc loco alienam judicarunt interpretes, ut certe primo aspectu ab eo videtur esse aliena: sed quædam extrinsecus subaudiri possunt (ut opinor) quæ illam usum aliquem habere ostendant. Veluti si dicamus perinde esse acsi dictum fuisset, 'Audi igitur καλοῦ exemplum, dignissimum quod a te audiatur, et quod tibi satisfacturum spero. nam tale est ut siquis etc. Addo autem hic exempli appellationem (sicut et paulo ante) expositionis gratia. Steph.

καλῶς περιστείλαντι] εὖ περιστεῖλαι et καλῶς in talibus adhiberi monuit, adhibito hoc loco, Valcken. ad Herodot. vi. 30. περιστέλλειν autem, *pollingere*, omnem significat curam, quam pollinctores cadaveribus adhibent, membra collocare, ungere, componere faciem, fasciis obvolvere, vestes pretiosas induere. Verba sunt Gisb. Cuperi Obss. ii. 9. Mox de structura τοῦ ἄγαμαι v. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 8. et Pierson. ad Mœrid. p. 1. Heind.

ΙΠ. Ἀλλὰ τί μήν;

ΣΩ. Ὅτι,[d] ἂν τύχῃ βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγω[e] φεύγων αὐτόν, εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι[f] πειράσεται.

ΙΠ. Πῶς λέγεις; δεσπότης τίς σου ὁ ἄνθρωπός ἐστι; καὶ τοῦτο ποιήσας οὐκ ἀχθήσεται[g] καὶ δίκας ὀφλήσει;[h] ἢ οὐκ ἔνδικος ὑμῖν ἡ πόλις ἐστιν, ἀλλ' ἐᾷ[i] ἀδίκως τύπτειν ἀλλήλους τοὺς πολίτας;

ΣΩ. Οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐᾷ.

ΙΠ. Οὐκοῦν δώσει δίκην ἀδίκως γέ σε τύπτων.

II. iii. 433. ΣΩ. Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Ἱππία, οὔκ, εἰ ταῦτά γε ἀποκριναίμην, ἀλλὰ δικαίως, ἔμοιγε δοκεῖ.[j]

ΙΠ. Καὶ ἐμοὶ τοίνυν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδή πέρ γε[k] αὐτὸς ταῦτα οἴει.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπω[l] σοι καὶ ᾗ αὐτὸς οἴομαι δικαίως ἂν τύπτεσθαι ταῦτα ἀποκρινόμενος; ἢ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσεις; ἢ δέξει λόγον;[m]

ΙΠ. Δεινὸν γὰρ ἂν εἴη,[n] ὦ Σώκρατες, εἰ μὴ δεχοίμην. ἀλλὰ πῶς λέγεις;

§. 28. ΣΩ. Ἐγώ σοι ἐρῶ τὸν αὐτὸν τρόπον ὅν περ νῦν δή,[o] μιμούμενος ἐκεῖνον, ἵνα μὴ πρὸς σὲ λέγω ῥήματα οἷα ἐκεῖνος εἰς ἐμὲ ἐρεῖ, χαλεπά τε καὶ ἀλλόκοτα. εὖ γὰρ ἴσθι, Εἰπέ μοι, φήσει, ὦ Σώκρατες, οἴει ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν, ὅς τις διθύραμβον τοσουτονὶ[p] ᾄσας οὕτως ἀμούσως πολὺ ἀπῄσας[q] ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος; Πῶς δή;[r] φήσω[s] ἐγώ.

τί μήν; ὅτι] ἀλλότι ƀ.—[e] ἐκφύγω (ε supra) Ɩ.—[f] ἀφικέσθαι Γ.—[g] ἀχθεσεται B, ἀχθέσεται (ή supra) ΓΣƖ.—[h] ὀφελήσει v, ὀφελήσει (λ infra) F.—[i] ἐὰν v.—[j] δοκεῖ om F.—[k] γε add ΓΞΥrƀ. —[l] εἴπω...δέξει rc mg EF.—[m] λέξεις v.—[n] εἰ...218, 15. σώκρατες om Υ.—[o] δὴ om ΘƖ. —[p] τοσοῦτον v.—[q] ἀπῆρας mg F.—[r] ἂν δή v.—[s] φήσω ΓΘΞΣBCFrƀƖ: φράσω *ς.

§. 27. *οὐκ ἀχθήσεται;*] *Nonne in jus rapietur?* Derivatur enim hoc *ἀχθήσεται ἀπὸ τοῦ ἄγεσθαι.* vid. Pierson. ad Mœr. p. 21. Heind.

οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Ἱππ. οὔκ, εἰ] Sympos. p. 199. A. *οὐ γὰρ ἂν δυναίμην, οὐ μέντοι.* Theæt. p. 177. D. *Μὴ λεγέτω τὸ ὄνομα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα, ὃ ὀνομαζόμενον θεωρεῖται· μὴ γάρ.* Seneca de Benef. vii. 25. 'Non est ista admonitio, non; convicium est.' Conf. Manut. ad Cic. ad Att. x. 9. Heind.

§. 28. *ἐγώ σοι ἐρῶ, τὸν αὐτὸν τρόπ.*] Distinxi post *ἐρῶ*, ut verba *τὸν αὐτ. τρόπον* trahantur ad *μιμούμενος*, et illa *ἵνα μὴ* etc. epexegesin quandam faciant; alioquin hæc *μιμούμενος ἐκεῖνον* admodum frigent. In seqq. *διθύραμβον τοσουτονὶ* cum irrisione dictum, ut est in illo *Διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα* apud Suid. v. Toup. Epist. Crit. t. ii. p. 528. Heind.

ἀπῄσας] Non dubium est quin *ἀπῄσας* ab *ἀπᾴδω* scribendum sit, ut in editione

Ὅπως; φήσει· οὐχ οἷός τ' εἶ μεμνῆσθαι[t] ὅτι τὸ καλὸν αὐτὸ ἠρώτων, ὃ παντὶ ᾧ ἂν προσγένηται, ὑπάρχει ἐκείνῳ καλῷ[u] εἶναι, καὶ λίθῳ καὶ ξύλῳ καὶ ἀνθρώπῳ καὶ θεῷ[v] καὶ ἁπάσῃ[w] πράξει καὶ παντὶ μαθήματι; αὐτὸ γὰρ ἔγωγε, ὦ ἄνθρωπε,[x] κάλλος ἐρωτῶ ὅ τι ἔστι, καὶ οὐδέν σοι μᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι ἢ εἴ μοι παρεκάθησο[y] λίθος, καὶ οὗτος μυλίας, μήτε[z] ὦτα[a] μήτ' ἐγκέφαλον ἔχων. Εἰ οὖν II. iii. 434.
φοβηθεὶς εἴποιμι ἐγὼ ἐπὶ τούτοις[b] τάδε, ἆρα[c] οὐκ ἂν ἄχθοιο, ὦ Ἱππία; Ἀλλὰ μέντοι τόδε τὸ καλὸν εἶναι Ἱππίας ἔφη· καί τοι ἐγὼ αὐτὸν ἠρώτων οὕτως ὥς περ σὺ ἐμέ, ὃ πᾶσι καλὸν καὶ ἀεί[d] ἐστι. Πῶς οὖν σὺ[e] φῄς; οὐκ ἀχθέσει[f] ἂν εἴπω ταῦτα;

§. 29. ΙΠ. Εὖ γ' οὖν[g] οἶδα, ὦ Σώκρατες, ὅτι πᾶσι καλὸν τοῦτ' ἐστὶν ὃ ἐγὼ εἶπον, καὶ δόξει.

ΣΩ. Ἦ καὶ ἔσται; φήσει· ἀεὶ γάρ που καλὸν[h] τό γε καλόν.

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἦν; φήσει.

ΙΠ. Καὶ ἦν.

—[t] μνησθῆναι r.—[u] καλὸν Θl.—[v] θείῳ r.—[w] πάσῃ ΞΣ.—[x] ὤνθρωπε 𝔡.—[y] παρεκάθισο ΞF.—[z] μήτε....ἆρα om Σ.—[a] νοῦν r.—[b] τούτοις ΞCEF: τούτους *s.—[c] ἆρ' r.—[d] ἀεί ΘΣCFrl: αἰεί s.—[e] σὺ add Θl.—[f] ἀχθέσει r, ἀχθέσῃ ΓΘBC𝔡l, ἀχθεσθήσῃ ΞΣ: ἀχθήσῃ *s.—[g] γοῦν r𝔡.—[h] καλὸν om ΓΘΣBCEFr𝔡l.—[i] εἰ ἢ r.

Ald. legitur (præsertim quum præcedat ᾄσας) non ἀπῆρας, ut in illa Basiliensi. Sic vero et futurum hujus ipsius verbi depravatum alibi invenitur. nam in Timæo, p. 26. ubi ἀπωσόμεθα in præced. editionibus scriptum est (ex quo nullus loco illi aptus sensus potest elici) scribendum esse ἀπᾳσόμεθα, mihi omnes assensuros puto. Quinetiam (adeo nonnulla vocabula præ aliis depravationi sunt obnoxia) tertio quodammodo depravatum hoc ipsum verbum alibi invenitur. STEPH.

ἀπῄσας] Bas. 1. et 2. ἀπῆρας, vitiose.—Ὅπως; φήσει—Elegans est in iterata hac interrogatione quotidiani sermonis imitatio. de Legg. ii. p. 662. A. Καὶ πῶς ἂν ταῦτά γ' ἔτι ξυγχωροῖμεν; ΑΘ. Ὅπως; εἰ θεὸς ἡμῖν—δοίη τις συμφωνίαν. Euthyphr. p. 2. B. ἀλλὰ δὴ τίνα γραφήν σε γέγραπται; Σ. Ἥντινα; οὐκ ἀγεννῆ, ἔμοιγε δοκεῖ. Conf. Aristoph. Thesm. 210. HEIND.

τούτους] Alia est lectio τούτοις, quæ potior videtur. Fic. ita vertit acsi legeretur πρὸς ταῦτα. Paulo ante scriptum est etiam ἀχθεσθήσῃ. STEPH.

ἐπὶ τούτοις] Sic vere Bas. 2. addicente Ficino: *ad hæc*. Vulgo τούτους. Post paullo ibid. ἀχθεσθήσῃ pro ἀχθέσῃ, (nam hoc restitui pro ἀχθήσῃ, Piersonum ad Mœrid. p. 21. secutus), minus Ἀττικῶς. vid. ibi Pierson. HEIND.

§. 29. πᾶσι καλὸν τοῦτ' ἐστὶ—καὶ δόξει] Sydenhamo, πᾶσιν hoc non satis intelligenti, redundare videbantur illa καὶ δόξει. Sed πᾶσι pendet a verbo καλὸν, non ab illo ἐστὶ, et est πᾶσι καλὸν id, *quod omnibus decoris et pulchritudinis speciem tribuit*; velut mox ὃς παντὶ φῂς καὶ αἰεὶ καλὸν εἶναι. Conf. §. 26. 30. init. HEIND.

ΣΩ. Ἦ[i] καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, φήσει, ὁ ξένος ὁ Ἠλεῖος ἔφη καλὸν εἶναι ὑστέρῳ τῶν προγόνων ταφῆναι, καὶ τῷ πάππῳ αὐτοῦ Αἰακῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι ἐκ θεῶν γεγό-
III. 293. νασι, καὶ αὐτοῖς τοῖς θεοῖς;

ΙΠ. Τί τοῦτο; βάλλ' ἐς μακαρίαν! τοῦ ἀνθρώπου οὐδ' εὔφημα, ὦ Σώκρατες, ταῦτά γε τὰ ἐρωτήματα.

ΣΩ. Τί δαί;[j] τὸ[k] ἐρομένου[l] ἑτέρου[m] φάναι ταῦθ'[n] οὕτως ἔχειν οὐ πάνυ δύσφημον;

ΙΠ. Ἴσως.[o]

ΣΩ. Ἴσως τοίνυν σὺ εἶ οὗτος, φήσει, ὃς παντὶ φῂς καὶ
II. iii. 435. ἀεὶ[p] καλὸν εἶναι ὑπὸ μὲν τῶν ἐκγόνων ταφῆναι, τοὺς δὲ γονέας θάψαι. ἢ οὐχ εἷς τῶν ἁπάντων καὶ Ἡρακλῆς ἦν καὶ οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν[q] πάντες;

ΙΠ. Ἀλλ' οὐ τοῖς θεοῖς ἔγωγε ἔλεγον.

ΣΩ. Οὐδὲ τοῖς ἥρωσιν, ὡς ἔοικας.

ΙΠ. Οὐχ ὅσοι γε θεῶν παῖδες ἦσαν.

—[j] δαὶ ΓΘΞΣBC, γε *v*.—[k] τῶ, in mg τὸ, F.—[l] ἐρομένου Ficinus, ἐρωτώμενον *v*, ἐρωτωμένου *ϛ.—[m] ἑτέρου om pr Ξ.—[n] ταῦθ' Γ.—[o] ἴσως om *v*.—[p] ἀεὶ ΓΘΞΣC.—

βάλλ' ἐς μακαρίαν] Hæc verba *βάλλ' ἐς μακαρίαν* videntur per parenthesin interjecta: ideoque legendum esse, *Τί τοῦτο, (βάλλ' ἐς μακαρίαν) τοῦ ἀνθρώπου;* STEPH.

τί τοῦτο; βάλλ' ἐς μακαρίαν· τοῦ ἀνθρ.] Hæc *βάλλ' ἐς μακ.* per parenthesin interjecta esse, bene animadvertit Stephanus; sed idem quod genit. *τοῦ ἀνθρώπου* ad *τοῦτο* traxit, in eo usum sermonis neglexit. Latini dicunt: *quid hoc hominis?* Græci non item, ne quid dicam de ipsa verborum structura, absone tum interrupta. Imo *τοῦ ἀνθρ.* manifesto pertinet ad seq. *τὰ ἐρωτήματα*, quod Cornarium quoque fefellit; neque vulgatam distinctionem mutavit Ruhnk. ad Lex. Tim. p. 59. Formula hæc *βάλλ' ἐς μακαρίαν* (F. *Μακαρ.*) *in malam crucem*, unde originem duxerit, non constat; vulgo trahunt ad Macariam, Herculis ex Deïanira filiam, quæ pro salute fratrum Atheniensiumque mortem oppetens fonti Macariæ in Marathone nomen dedit. vid. Lex. Tim. p. 59. ibiq. not. Conf. Schol. Plat. p. 134. HEIND.

ἐρωτωμένου] Fic. quoque ita vertit quasi *ἐρωτῶντος* legerit, aut *ἐρωτωμένου* pro *ἐρωτῶντος* posse accipi crediderit: quem tamen passivæ vocis pro activa usum in illo verbo alibi inveniri vix crediderim. STEPH.

τὸ ἐρωτωμένου ἑτέρου] Quid hoc est: *quando alius interrogatur?* Istud *ἑτέρου* utro trahendum, ad Socratemne an ad Hippiam? Bene Ficinus sententiam, qua hic opus est, expressit: *percontante alio hæc asserere, non valde profanum?* Atque sic procedere debebit sine dubio Socratis argumentatio: *impietatis*, inquiet, *Hippia, incusas eum, qui illa δύσφημα ἐρωτήματα proponat. At vero num minus impie faciet, qui ad istiusmodi interrogata affirmate respondere, ea, quam protulit, sententia cogetur? Tuum igitur potius istud est impietatis crimen.* Legendum igitur aut *τὸ ἐρωτώμενον ὑφ' ἑτέρου του*, aut, quod malim: *τὸ ἐρομένου τοῦ ἑτέρου, percontante altero.* Atque *ἐρομένου* pro *ἐρωτωμένου* conjecit jam Bipontinus editor, idque eodem modo cum altero a librariis permutatum in Menone p. 75. D. ubi cum Cornario legendum *ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρόμενος.* HEIND.

ΣΩ. Ἀλλ' ὅσοι μή;

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν κατὰ τὸν σὸν αὖ λόγον, ὡς φαίνεται, τῶν ἡρώων τῷ μὲν Ταντάλῳ καὶ τῷ Δαρδάνῳ καὶ τῷ Ζήθῳ δεινόν τε καὶ ἀνόσιον καὶ αἰσχρόν ἐστι,[r] Πέλοπι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οὕτω γεγονόσι καλόν.

§. 30. ΙΠ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Σοὶ τοίνυν δοκεῖ, φήσει,[s] ὃ ἄρτι οὐκ ἔφησθα, τὸ[t] θάψαντι τοὺς προγόνους ταφῆναι ὑπὸ[u] τῶν ἐκγόνων[v] ἐνίοτε καὶ ἐνίοις αἰσχρὸν εἶναι· ἔτι δὲ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἀδύνατον πᾶσι τοῦτο[w] γενέσθαι καὶ εἶναι καλόν, ὥς τε τοῦτό γε, ὥς περ καὶ τὰ ἔμπροσθεν ἐκεῖνα,[x] ἥ τε παρθένος καὶ ἡ χύτρα, ταὐτὸν πέπονθε, καὶ ἔτι[y] γελοιοτέρως τοῖς μέν ἐστι καλόν, τοῖς δ' οὐ καλόν.[z] καὶ οὐδέπω καὶ τήμερον, φήσει, οἷός τ' εἶ, ὦ Σώκρατες, περὶ τοῦ καλοῦ ὅ τι ἔστι, τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνασθαι.[a] Ταῦτά μοι καὶ τοιαῦτα[b] ὀνειδιεῖ δικαίως, ἐὰν αὐτῷ οὕτως ἀποκρίνωμαι.

Τὰ μὲν οὖν πολλά, ὦ Ἱππία, σχεδόν τί μοι οὕτω δια- II. iii. 436.
λέγεται· ἐνίοτε δ' ὥς περ ἐλεήσας μου τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀπαιδευσίαν[c] αὐτός μοι προβάλλει ἐρωτῶν εἰ τοιόνδε μοι

[q] νῦν διελέγομεν v.—[r] ἐστὶ om Θl.—[s] φησὶν v.—[t] τῷ Γr et corr F, τὸ τῷ v.—[u] ὕστερον suppl Γ.—[v] ἐγγόνων v.—[w] τοῦτο πᾶσι Γv.—[x] κεῖνα ΘΣBClr.—[y] καὶ ἔτι ΓΘΞΣBCrblr : καίτοι *s.—[z] τοῖς δ' οὐ καλόν om r.—[a] ἀποκρίνεσθαι F.—[b] καὶ τοιαῦτα ΓΞΣBCrbl : καὶ τὰ τοιαῦτα *s.—[c] καὶ τὴν ἀπαιδευσίαν Θl.—[d] τὸ καλὸν δοκεῖ

τῷ μὲν Ταντάλῳ—Ζήθῳ] Ut Jovis filiis. Tantalus enim Jovis et Plutonis seu Plutus filius. Hygin. Fab. 82. ibiq. Munck. Dardanus Jovis ex Electra, Atlantis filia. vid. ibid. Fab. 155. Apollod. iii. 12. 1. Servius ad Virg. Æn. vii. 206. Zethus Jovis cum Amphione ex Antiopa filius. Hygin. Fab. 155. Apollod. iii. 10. 1. Pelops contra Tantali filius et Diones, Atlantis filiæ, quanquam de matre non constat. v. Hygin. Fab. 83. ibiq. Muncker. *τοῖς οὕτω γεγονόσι—οὕτω* i. e. *parentibus mortalibus*. Heind.

§. 30. *ἡ χύτρα*] In his Sydenhami commentum [quod probat Bip.] pro ἡ χύτρα legentis ὁ χρυσὸς, refutare non attinet. Conf. §. 20. Heind.

προβάλλει] Aliud (ut opinor) legit aut legendum censuit Fic. quam *προβάλλει*, qui vertit *occurrit*. Aliquis autem fortasse, quum sequatur hic *ἐρωτῶν*, et dicatur *προβάλλειν ἐρώτημα*, eam significationem habere putet a qua dicuntur philosophorum *προβλήματα*: sed opus esset aliquo accusativo: præterea cur aliquam quæstionem proponere, esset ejus qui *τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀπαιδευσίαν* miserari diceretur? Faciunt certe hæc ut *προβάλλει* quidem retinendum sed *μοι* in *με* mutandum censeam: ut nimirum *προβάλλει με* idem valeat quod *προβιβάζει*, quum *προβιβάζειν* sit ejus qui aliquem adjuvat: ideoque apte dicatur de illo qui alicujus miseretur. Hic autem de quo loquitur Socrates eum *προεβίβαζεν*, quum ipsum, plane alioqui hærentem, jubebat considerare saltem annon hoc vel illud tale esset ut de eo dici posset illud de quo quæstio erat, sive *περὶ τοῦ καλοῦ* sive de alia quapiam

δοκεῖ εἶναι τὸ καλόν,[d] ἢ καὶ περὶ ἄλλου ὅτου ἂν[e] τύχῃ[f] πυνθανόμενος καὶ περὶ οὗ ἂν λόγος[g] ᾖ.[h]

§. 31. ΙΠ. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;[i]

ΣΩ. Ἐγώ σοι φράσω. Ὦ δαιμόνιε, φησί, Σώκρατες, τὰ μὲν τοιαῦτα[j] ἀποκρινόμενος καὶ οὕτω παῦσαι· λίαν γὰρ εὐήθη[k] τε καὶ εὐεξέλεγκτά[l] ἐστιν· ἀλλὰ τὸ τοιόνδε σκόπει, εἴ σοι δοκεῖ καλὸν εἶναι οὗ καὶ νῦν δὴ ἐπελαβόμεθα ἐν τῇ ἀποκρίσει, ἡνίκ' ἔφαμεν τὸν χρυσόν, οἷς μὲν πρέπει, καλὸν εἶναι, οἷς δὲ μή, οὔ, καὶ τἆλλα[m] πάντα[n] οἷς ἂν τοῦτο προσῇ. αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ πρέπον καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ τοῦ[o] πρέποντος σκόπει, εἰ τοῦτο τυγχάνει ὂν τὸ καλόν. Ἐγὼ μὲν οὖν εἴωθα συμφάναι τὰ τοιαῦθ'[p] ἑκάστοτε· οὐ γὰρ ἔχω ὅ τι λέγω· σοὶ δ' οὖν δοκεῖ[q] τὸ πρέπον καλὸν εἶναι;

ΙΠ. Πάντως δή που, ὦ Σώκρατες.

εἶναι 𝔯.—[e] ἂν om Γ.—[f] τύχοι ΥΕς.—[g] ἂν ὁ λόγος 𝔩𝔯: articulo utique opus.—[h] ἦν 𝔩.—[i] σωκράτης Σ.—[j] μὲν οὖν τοιαῦτα Σ.—[k] εὐ υ.—[l] εὐξέως λεγκτὰ 𝔩.—[m] τἄλλα... σκόπει om Σ.—[n] τἆλλα πάντα ΓΘBCEF𝔯𝔡𝔩𝔯: τἄλλα δὴ πάντα *ς.—[o] τοῦ om 𝔯.—

re quærebatur. nam ita intelligenda sunt hæc, ἢ καὶ περὶ ἄλλου ὅτου ἂν τύχοι πυνθανόμενος, καὶ περὶ οὗ ἂν λόγος ᾖ. Nam si (exempli gratia) περὶ τοῦ καλοῦ interrogaverat, illum jubebat considerare annon videretur illi ἡ φύσις αὐτοῦ τοῦ πρέποντος esse illud τὸ καλόν: si autem quæstionem aliquam περὶ τοῦ δικαίου moverat, itidem aliquid illi considerandum proponebat, cujus consideratione ipsum ad respondendum velut προεβίβαζεν. STEPH.

αὐτός μοι προβάλλει ἐρωτῶν] Ficin. *ipse mihi occurrit.* Ex quo non debebat Stephanus de scriptura loci existimare, nodum hic in scirpo quærens. Nempe opus esse ait accusativo aliquo ad προβάλλει: præterea cur aliquam quæstionem proponere esset ejus, qui τὴν ἀπειρίαν et ἀπαιδευσίαν miserari diceretur? Retento igitur προβάλλει, mutandum esse μοι in με, ut προβάλλει idem sonaret, quod προβιβάζει με, *adjuvat me.* Ne Græcum quidem hoc est, neque ulla egent hæc mutatione, nisi quod in verbis καὶ περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ art. ὁ, vulgo omissum, restitui. (Conf. §. 55.) Accusativus ad προβάλλει, si quo omnino est opus, latet in seqq. his ἐρωτῶν εἰ τοιόνδε etc. atque προβάλλει ἐρωτῶν idem est q. d. προβάλλει ἐρωτήματα τοιαῦτα εἰ—*non in universum me interrogat, quid sit pulchrum vel aliud aliquid, de quo agitur, sed ut fluctuantem me et hallucinantem aliquando in viam reducat, certa mihi quædam proponit rerum genera, quærens, an hoc illudve esse putem pulchritudinem vel aliud aliquid, v. c. an sit* τὸ καλὸν *idem, quod* τὸ πρέπον. HEIND.

ὅτου ἂν τύχῃ] Ita scripsi pro vulg. τύχοι. HEIND. ed. 2.

§. 31. τὸ τοιόνδε σκόπει—καλὸν εἶναι] Exspectabas potius τὸ καλὸν, ut mox, ubi hæc iteratur sententia, αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ πρέπον—σκοπεῖ εἰ τοῦτο τυγχάνει ὂν τὸ καλὸν, neque hic quæritur, an τὸ πρέπον pulchrum sit, sed an ipsa pulchritudo, αὐτὸ τὸ καλὸν seu τὸ καλὸν, idem sit, quod τὸ πρέπον. Sed eodem modo paullo post: σοὶ δ' οὖν δοκεῖ τὸ πρέπον καλὸν εἶναι; et cf. §. 33. D. 34. C. 35. E. Illud οὗ post εἶναι pertinet ad prægressum τοιόνδε—. καὶ τἄλλα δὴ πάντα sc. καλὰ εἶναι. Tum in seqq. οἷς ἂν τοῦτο προσῇ hoc τοῦτο est τὸ πρέπον, quod latebat in prægressis οἷς μὲν πρέπει. HEIND.

ΣΩ. Σκοπώμεθα μή[r] πῃ ἄρ'[s] ἐξαπατώμεθα.

ΙΠ. Ἀλλὰ χρὴ σκοπεῖν.

ΣΩ. Ὅρα τοίνυν. τὸ πρέπον ἆρα τοῦτο λέγομεν ὃ πα- III. 294.
ραγενόμενον ποιεῖ ἕκαστα φαίνεσθαι καλὰ τούτων οἷς ἂν παρῇ, ἢ ὃ εἶναι ποιεῖ, ἢ οὐδέτερα[t] τούτων;

ΙΠ. Ἔμοιγε δοκεῖ. II. iii. 437.

ΣΩ. Πότερα ὃ ποιεῖ[u] φαίνεσθαι[v] καλά, ὥς πέρ γε ἐπειδὰν ἱμάτιά τις λάβῃ ἢ ὑποδήματα ἁρμόττοντα, κἂν ᾖ γελοῖος, καλλίων φαίνεται; [§. 32.] Οὐκοῦν εἴ περ καλλίω ποιεῖ φαίνεσθαι ἢ ἔστι τὸ πρέπον, ἀπάτη τις ἂν εἴη περὶ[w] τὸ καλὸν τὸ πρέπον, καὶ οὐκ ἂν εἴη τοῦτο ὃ ἡμεῖς ζητοῦμεν, ὦ Ἱππία; ἡμεῖς γάρ[x] που ἐκεῖνο ζητοῦμεν[y] ᾧ πάντα τὰ[z] καλὰ πράγματα καλά ἐστιν,[a] ὥς περ ᾧ πάντα τὰ μεγάλα ἐστὶ μεγάλα, τῷ ὑπερέχοντι.[b] τούτῳ γὰρ πάντα μεγάλα[c] ἐστί, καὶ ἂν[d] μὴ φαίνηται, ὑπερέχῃ δέ, ἀνάγκη αὐτοῖς μεγάλοις εἶναι.[e] οὕτω δή, φαμέν, καὶ τὸ καλόν, ᾧ καλὰ πάντα ἐστίν, ἄν τ' οὖν φαίνηται ἄν τε μή, τί ἂν εἴη; τὸ μὲν γὰρ πρέπον οὐκ ἂν εἴη· καλλίω γὰρ ποιεῖ φαίνεσθαι ἢ ἔστιν, ὡς ὁ σὸς λόγος, οἷα δ' ἔστιν, οὐκ

[p] τοιαῦθ' Γ.—[q] δοκεῖ om ΘEFI et pr B.—[r] μέν E.—[s] ἄρ' Γ.—[t] οὐδέτερον 𝔛.—[u] ποιεῖ ἕκαστα 𝔳.—[v] φαίνεται 𝔛.—[w] περὶ...εἴη om 𝔡.—[x] ἡμεῖς μὲν γὰρ 𝔳.—[y] ἐκεῖνο ζητοῦμεν E: ἐκεῖνο ἐζητοῦμεν *ς.—[z] τὰ om Σ.—[a] ἔσται 𝔛.—[b] ὑπάρχοντι Γ.—[c] πάντα τὰ μεγάλα 𝔳.—[d] καὶ ἐὰν Γ, κἂν 𝔳.—[e] εἶναι om 𝔛.—[f] ἐστι τὸ πρέπον. τοῦτο

οὐδέτερα τούτων] Nihili est, quod Sydenh. pro *οὐδέτερα τούτων* conjecit, *ἀμφότερα τούτων*. Imo id callide hoc loco prætermittit Socrates, ne, hoc statim arrepto, argumentationis tenorem Sophista interrumpat. Inferius demum hoc infertur, et ab ipso Hippia §. seq. *ἀλλὰ τὸ πρέπον, ὦ Σώκρ. καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι ποιεῖ καλὰ παρόν*. Sed, ni plane cœcutio, alia eaque gravis hunc locum invasit corruptela. Quid? Num, proposita triplici illa a Socrate interrogatione, defungi poterat Hippias respondendo *ἔμοιγε δοκεῖ*? Mihi Plato ita scripsisse videtur: ΙΠ. *Ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρ. τὸ πρότερον, ὃ ποιεῖ φαίνεσθαι καλά, ὥσπέρ γε ἐπειδὰν—καλλίων φαίνεται.* ΣΩ. *Οὐκοῦν εἴπερ* etc. Nam in vulgata scriptura id quoque offendit magnopere, quod post Socratis hanc interrogationem *Πότερα—καλλίων φαίνεται* ne verbum quidem ab Hippia subjicitur, sed continuo additur a Socrate *Οὐκοῦν εἴπερ*, cujus generis aliud ullum in Platonis sermonibus exemplum reperiri negamus. HEIND.

§. 32. **ἐζητοῦμεν**] Scripserim *ζητοῦμεν* propter modo prægressum *ζητοῦμεν*. Et sic post *τοῦτο γὰρ ζητοῦμεν, εἴπερ—ζητοῦμεν*. Conf. §. 33. HEIND.

ζητοῦμεν] Ita dedi loco vulgati *ἐζητοῦμεν*. HEIND. ed. 2.

ᾧ] Malim abesse *ᾧ*: ut legatur, *ὥσπερ πάντα τὰ μεγάλα, ἐστὶ μεγάλα τῷ ὑπερέχοντι*. STEPH.

ᾧ πάντα—τῷ ὑπερέχοντι] Stephanus *ᾧ* abesse malebat, Sydenhamus rescribi *τὸ ὑπερέχον τι*, in quo *τι* male redundaret. Neuter vidit, orationem ita supplendam: *ὥσπερ εἰ ζητοῖμεν, ᾧ πάντα τὰ μεγάλα ἐστὶ μεγάλα, φαῖμεν ἄν, τῷ ὑπερέχοντι*. In seqq. *καὶ ἂν μὴ φαίνηται* vulgo vitiose *φαίνεται*. HEIND.

ἐᾷ φαίνεσθαι. τὸ δὲ ποιοῦν εἶναι καλά, ὅ περ νῦν δὴ εἶπον, ἐάν τε φαίνηται ἐάν τε μή, πειρατέον λέγειν τί ἐστι· τοῦτο[f] γὰρ ζητοῦμεν, εἴ περ[g] τὸ καλὸν ζητοῦμεν.

ΙΠ. Ἀλλὰ τὸ πρέπον, ὦ Σώκρατες, καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι ποιεῖ καλὰ παρόν.

ΣΩ. Ἀδύνατον ἄρα τῷ ὄντι καλὰ ὄντα μὴ φαίνεσθαι καλὰ εἶναι, παρόντος γε τοῦ ποιοῦντος φαίνεσθαι;

ιr. iii. 438. ΙΠ. Ἀδύνατον.

§. 33. ΣΩ. Ὁμολογήσωμεν[h] οὖν[i] τοῦτ',[j] ὦ Ἱππία, πάντα τὰ[k] τῷ ὄντι καλὰ καὶ νόμιμα καὶ[l] ἐπιτηδεύματα καὶ δοξάζεσθαι καλὰ εἶναι καὶ φαίνεσθαι ἀεὶ πᾶσιν, ἢ πᾶν τοὐναντίον ἀγνοεῖσθαι[m] καὶ πάντων μάλιστα ἔριν καὶ μάχην περὶ αὐτῶν εἶναι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστοις[n] καὶ δημοσίᾳ ταῖς πόλεσιν;

ΙΠ. Οὕτω μᾶλλον, ὦ Σώκρατες· ἀγνοεῖσθαι.

ΣΩ. Οὐκ ἄν, εἴ γέ που τὸ φαίνεσθαι αὐτοῖς προσῆν· προσῆν δ'[o] ἄν, εἴ περ τὸ πρέπον καλὸν ἦν καὶ μὴ μόνον καλὰ ἐποίει εἶναι ἀλλὰ καὶ φαίνεσθαι. ὥστε τὸ πρέπον, εἰ μὲν τὸ καλὰ[p] ποιοῦν ἐστὶν εἶναι, τὸ [μὲν] καλὸν ἂν εἴη ὃ ἡμεῖς ζητοῦμεν,[q] οὐ[r] μέντοι τό γε ποιοῦν φαίνεσθαι· εἰ δ' αὖ τὸ φαίνεσθαι ποιοῦν ἐστὶ[s] τὸ πρέπον, οὐκ ἂν εἴη τὸ καλὸν ὃ ἡμεῖς ζητοῦμεν. εἶναι γὰρ ἐκεῖνό γε ποιεῖ, φαίνεσθαι δὲ καὶ ποιεῖν εἶναι οὐ μόνον καλὰ οὐκ ἄν ποτε δύναιτο τὸ αὐτό, ἀλλ' οὐδὲ[t] ἄλλο ὁτιοῦν. ἑλώμεθα δὴ πότερα δοκεῖ τὸ πρέπον εἶναι τὸ φαίνεσθαι καλὰ ποιοῦν ἢ τὸ εἶναι.

F.—[g] εἰ ὅπερ υ: εἴπερ ..ζητοῦμεν om ϒ.—[h] ὁμολογήσωμεν Ξ: ὁμολογήσομεν *ς.—[i] οὖν om Θ.—[j] τοῦθ' ἱππία Γ.—[k] τὰ om Γ.—[l] καὶ post νόμιμα om υ.—[m] διαλέγεσθαι υ.—[n] ἕκαστος ϒ.—[o] οὐδ' suppl Γ.—[p] τὰ καλὰ corr F.—[q] ζητοῦμεν] ποιοῦμεν ϒ.—[r] οὐ...ζητοῦμεν om Σ.—[s] ποιοῦν ἐστὶ φαίνεσθαι υ.—[t] δύναιτο αὐτὸ τὸ αὐτὸ,

§. 33. ἀγνοεῖσθαι] Non est jungendus infinit. ἀγνοεῖσθαι cum οὕτω μᾶλλον, sed cum præced. futuro (quod subaud.) ὁμολογήσομεν. q. d. ἤγουν ἀγνοεῖσθαι, vel δηλονότι ἀγνοεῖσθαι, vel ἀγνοεῖσθαι δήπου. hoc sensu, *Hoc potius quam illo modo rem se habere fatebimur: nimirum illa ignorari.* Steph.

οὕτω μᾶλλον—ἀγνοεῖσθαι] *Hoc potius modo rem se habere fatebimur, ut illa ignorentur.* Pendet enim ἀγνοεῖσθαι a prægresso ὁμολογήσομεν, neque jungendum cum antecedentibus οὕτω μᾶλλον, de quo jam monuit Steph. Heind.

φαίνεσθαι δὲ καὶ ποιεῖν εἶναι] Trajectiones verborum licet apud Atticos non sint raræ, h. l. tamen εἶναι moleste transpositum reponendumque sine dubio ante ποιεῖν sic: φαίνεσθαι δὲ καὶ εἶναι ποιεῖν etc. Structura autem verborum hæc est: τὸ αὐτὸ οὐκ ἄν ποτε δύναιτο ποιεῖν φαίνεσθαι καὶ εἶναι οὐ μόνον καλά, ἀλλ' οὐδὲ

ΙΠ. Τὸ φαίνεσθαι, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Βαβαί, οἴχεται ἄρ'[u] ἡμᾶς διαπεφευγός, ὦ Ἱππία, τὸ καλὸν γνῶναι ὅ τί ποτ' ἔστιν, ἐπειδή γε τὸ πρέπον ἄλλο τι ἐφάνη ὂν ἢ καλόν.

ΙΠ. Ναὶ μὰ Δία,[v] ὦ Σώκρατες, καὶ μάλα[w] ἔμοιγε II. iii. 439.
ἀτόπως.[x]

§. 34. ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι, ὦ ἑταῖρε, μή πώ γε ἀνῶ- III. 295.
μεν[y] αὐτό· ἔτι γάρ τινα ἐλπίδα ἔχω ἐκφανήσεσθαι τί ποτ' ἔστι τὸ καλόν.

ΙΠ. Πάντως δή[z] που, ὦ Σώκρατες· οὐδὲ γὰρ χαλεπόν ἐστιν εὑρεῖν. ἐγὼ μὲν οὖν εὖ[a] οἶδ' ὅτι, εἰ ὀλίγον χρόνον εἰς ἐρημίαν ἐλθὼν σκεψαίμην[b] πρὸς ἐμαυτόν, ἀκριβέστερον αὐτό[c] σοι εἴποιμι τῆς ἁπάσης ἀκριβείας.

ΣΩ. Ἃ μὴ μέγα, ὦ Ἱππία, λέγε. ὁρᾷς ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχηκε· μὴ καὶ[d] ὀργισθὲν ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἀποδρᾷ. καί τοι οὐδὲν λέγω· σὺ μὲν γάρ, οἶμαι, ῥᾳδίως αὐτὸ εὑρήσεις, ἐπειδὰν μόνος γένῃ. ἀλλὰ πρὸς θεῶν ἐμοῦ ἐναντίον αὐτὸ ἔξευρε, εἰ δὲ βούλει, ὥς περ νῦν ἐμοὶ συζήτει. καὶ ἐὰν μὲν[e] εὕρωμεν, κάλλιστα ἕξει· εἰ δὲ μή, στέρξω, οἶμαι, ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ,[f] σὺ δ' ἀπελθὼν ῥᾳδίως εὑρήσεις. καὶ ἐὰν νῦν[g] εὕρωμεν, ἀμέλει, οὐκ ὀχληρὸς ἔσομαί σοι πυνθανόμενος ὅ τι ἦν ἐκεῖνο ὃ κατὰ σαυτὸν ἐξεῦρες. νῦν δὲ θέασαι αὐτό, εἴ[h] σοι δοκεῖ[i] εἶναι τὸ καλόν. λέγω δὴ

ἀσκο

ἀλλὰ καὶ οὐδὲ r.—[u] ἄρ' Γ.—[v] δί' δ.—[w] μέγα Υ.—[x] ἀτόπως δr, ἀσκόπως Υ.—[y] μήπω ἀνῶμεν Σ et pr Ξ, μήποτε ἀγνῶμεν r.—[z] πάντως δή ΓΘΥΒCEFrδlr : πάντως γε δή *s.—[a] εὖ om Θrls.—[b] ἐσκεψάμην Υ.—[c] αὐτός ΥF : deficientem ante αὐτὸ particulam ἂν præbet jam r.—[d] καὶ μὴ s.—[e] μὲν om r.—[f] ψυχῇ r.—[g] ἐὰν μὲν νῦν Γr.

ἄλλο ὁτιοῦν. Heind.

φαίνεσθαι δὲ καὶ ποιεῖν εἶναι] In hunc ordinem reposui: *φαίνεσθαι δὲ καὶ εἶναι ποιεῖν*. Heind. ed. 2.

§. 34. *ἀκριβέστερον τῆς ἁπ. ἀκριβ.*] Proverbiale loquendi genus, simile illi apud Suid. *δίκης δικαιότερος*. Heind.

μὴ μέγα λέγε] Perperam vertit Ficinus: *ne alta id voce dicas*. Imo *ne sis magniloquus*. Phædo p. 95. B. *ὦ 'γαθέ,—μὴ μέγα λέγε, μή τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον.* Apolog. p. 20. E. *Καί μοι—μὴ θορυβήσητε μηδὲν, ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν.* Sophist. p. 238. A. Θ. *Τέλος γοῦν ἂν ἀπορίας ἔχοι ὁ λόγος.* Ξ. *Μήπω μέγ' εἴπῃς.* Conf. Kœn. Præfat. ad Gregor. p. x. Heind.

καὶ μὴ] Cornarius legi jubet *μὴ καὶ ὀργισθὲν* etc. Equidem, nisi *καὶ* hoc natum putetur ex proxima syllaba, post *καὶ* subaudiri velim illud toties intellectum *δείδω* vel *ὅρα*. Heind.

νῦν δὲ θέασαι] Malim *δὴ* pro *δέ*. De pronomine *αὐτὸ* pro *ἐκεῖνο* adhibito vid. ad Lysid. §. 2. Heind.

αὐτὸ εἶναι[j]—ἀλλὰ γὰρ ἐπισκόπει μοι πάνυ προσέχων τὸν νοῦν, μὴ παραληρήσω. τοῦτο γὰρ[k] δὴ ἔστω ἡμῖν καλόν,
II. iii. 440. ὃ ἂν χρήσιμον ᾖ. εἶπον δὲ ἐκ τῶνδε[l] ἐννοούμενος. καλοί, φαμέν,[m] οἱ ὀφθαλμοί εἰσιν οὐχ οἳ ἂν δοκῶσι τοιοῦτοι εἶναι οἷοι μὴ δυνατοὶ ὁρᾶν,[n] ἀλλ' οἳ ἂν δυνατοί τε καὶ χρήσιμοι πρὸς τὸ ἰδεῖν. ἦ γάρ;

ΙΠ. Ναί.

§. 35. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὅλον σῶμα οὕτω λέγομεν[o] καλὸν εἶναι, τὸ μὲν πρὸς δρόμον, τὸ δὲ πρὸς πάλην, καὶ αὖ τὰ ζῶα πάντα, ἵππον καλὸν καὶ ἀλεκτρυόνα καὶ ὄρτυγα, καὶ τὰ σκεύη πάντα καὶ τὰ ὀχήματα τά τε πεζὰ καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοῖά τε καὶ τριήρεις, καὶ τά γε[p] ὄργανα πάντα τά τε ὑπὸ τῇ μουσικῇ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις, εἰ δὲ βούλει, τὰ[q] ἐπιτηδεύματα καὶ τοὺς νόμους, σχεδόν τι πάντα ταῦτα[r] καλὰ προσαγορεύομεν τῷ αὐτῷ τρόπῳ· ἀποβλέποντες πρὸς[s] ἕκαστον αὐτῶν ᾗ πέφυκεν, ᾗ εἴργασται, ᾗ κεῖται, τὸ μὲν χρήσιμον[t] καὶ ᾗ χρήσιμον καὶ πρὸς ὃ χρήσιμον καὶ ὁπότε χρήσιμον καλόν φαμεν εἶναι,[u] τὸ δὲ ταύτῃ[v] πάντῃ ἄχρηστον αἰσχρόν. ἆρ' οὖν[w] οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ οὕτως, ὦ Ἱππία;

ΙΠ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Ὀρθῶς ἄρα νῦν[x] λέγομεν ὅτι τυγχάνει παντὸς ὂν[y] μᾶλλον καλὸν[z] τὸ χρήσιμον;

ΙΠ. Ὀρθῶς μέντοι, ὦ Σώκρατες.

II. iii. 441. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ δυνατὸν ἕκαστον ἀπεργάζεσθαι, εἰς ὅ

—[h] ὃ v.—[i] φανῇ Γ.—[j] : λέγω...εἶναι : Ξ.—[k] τοῦτο μὲν γὰρ v.—[l] δ' ἐκ τῶνδ' v.—[m] μὲν 𝔛.—[n] ὁρᾶν...δυνατοί om Γ.—[o] λέγωμεν Θ𝔩.—[p] τε v.—[q] βούλει καὶ τὰ v𝔛.—[r] ταῦτα πάντα Υ.—[s] πρὸς om v.—[t] μὲν οὖν χρήσιμον Υ.—[u] καλόν φαμεν καλὸν εἶναι v.—[v] ταύτῃ add ΓΘΞΣΥBCv𝔡𝔩𝔛.—[w] οὖν om ΓΥv𝔡𝔛.—[x] νῦν om 𝔡.—[y] εἶναι 𝔡.

§. 35. τὸ μὲν πρὸς δρόμον] Conferendus his locus Xenoph. Memor. iv. 6. 9. ubi idem obtinet usus τοῦ καλοῦ πρός τι.—καὶ ἀλεκτρ. καὶ ὄρτυγα—vid. ad Lysid. §. 20. Heind.

τὰ ὑπὸ τῇ μουσικῇ] *Quæ in musica ceterisque artibus adhibentur.* Sympos. p. 205. B. αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσί. de Rep. vi. p. 511. A. Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις τε καὶ ταῖς ταύταις ἀδελφαῖς τέχναις λέγεις. Heind.

χρήσιμον καὶ ᾗ χρήσιμον] Melius, opinor, hoc καὶ abesset. Mox Bas. 2. τὸ δὲ ταύτῃ πάντῃ ἄχρηστον. Non male, q. d. τὸ δὲ οὐδαμῇ πρὸς οὐδὲν οὐδέποτε χρήσιμον. Heind.

τὸ δὲ πάντῃ] Legitur etiam, τὸ δὲ ταύτῃ πάντῃ ἄχρηστον. Steph.

ταύτῃ πάντῃ] Vocabulum ταύτῃ e Bas. 2. revocavi. Heind. ed. 2.

περ δυνατόν, εἰς τοῦτο καὶ χρήσιμον, τὸ δὲ ἀδύνατον ἄχρη-
στον;

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Δύναμις μὲν ἄρα καλόν, ἀδυναμία δὲ αἰσχρόν;

§. 36. ΙΠ. Σφόδρα γε. τά τε οὖν[a] ἄλλα, ὦ Σώκρα-
τες,[b] μαρτυρεῖ ἡμῖν ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει, ἀτὰρ οὖν καὶ τὰ III. 296.
πολιτικά. ἐν γὰρ τοῖς πολιτικοῖς τε καὶ τῇ αὑτοῦ[c] πόλει
τὸ μὲν δυνατὸν εἶναι πάντων[d] κάλλιστον, τὸ δὲ ἀδύνατον
πάντων[e] αἴσχιστον.

ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἆρ' οὖν πρὸς θεῶν, ὦ[f] Ἱππία, διὰ ταῦ-
τα καὶ ἡ σοφία πάντων κάλλιστον, ἡ δὲ ἀμαθία πάντων
αἴσχιστον;

ΙΠ. Ἀλλὰ τί οἴει, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἔχε δὴ ἠρέμα, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς φοβοῦμαι[g] τί
ποτ' αὖ λέγομεν.

ΙΠ. Τί δ' αὖ φοβεῖ, ὦ Σώκρατες, ἐπεὶ νῦν γέ σοι[h] ὁ
λόγος παγκάλως προβέβηκεν;

ΣΩ. Βουλοίμην ἄν, ἀλλά μοι[i] τόδε συνεπίσκεψαι. ἆρ'
ἄν τίς τι ποιήσειεν ὃ μήτ' ἐπίσταιτο[j] μήτε τὸ παράπαν
δύναιτο;

ΙΠ. Οὐδαμῶς· πῶς γὰρ ἂν ὅ γε μὴ δύναιτο;[k]

ΣΩ. Οἱ[l] οὖν ἐξαμαρτάνοντες καὶ κακὰ[m] ἐργαζόμενοί
τε καὶ ποιοῦντες ἄκοντες, ἄλλο τι οὗτοι,[n] εἰ[o] μὴ ἐδύναντο II. iii. 442.
ταῦτα ποιεῖν, οὐκ ἄν ποτε ἐποίουν;

ΙΠ. Δῆλον δή.

—[z] καλὸν μᾶλλον Θ𝔩.—[a] γοῦν 𝔳.—[b] σώ ἱππία 𝔩.—[c] ἑαυτοῦ Υ𝔯𝔡𝔵.—[d] πάντων om F.—[e] ἁπάντων 𝔳.—[f] ὦ om ΓΘBCEF𝔯𝔡𝔩𝔵.—[g] φοβεῖ 𝔯𝔡, φοβούμεθα suppl Γ.—[h] γε σοι νῦν Γ.—[i] μοι om 𝔳.—[j] ἐπίσταται Υ𝔳.—[k] δύνατο 𝔳.—[l] εἰ 𝔩.—[m] κακῶς suppl Γ.

§. 36. ἀλλὰ τί οἴει] Vid. ad §. 17. Heind.

λέγομεν] Scribendum videtur λέγωμεν. Sic autem p. 298. Ἔχ' ἡσυχῇ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύομεν γάρ τοι, etc. Steph.

φοβοῖμαι τί ποτ' αὖ λέγομεν] In his Stephanum, corrigentem λέγωμεν, non audio. Fraudi fuit viro doctissimo Latini sermonis ratio, cui dispar in hoc genere est usus Græcorum. de Legg. ii. p. 652. B. Ἀναμνησθῆναι—ἐπιθυμῶ, τί ποτε λέγομεν ἡμῖν εἶναι τὴν ὀρθὴν παιδείαν. Gorg. p. 455. A. φέρε δή, ἴδωμεν τί ποτε καὶ λέγομεν περὶ τῆς ῥητορικῆς. Euthyphr. p. 7. A. φέρε δή, ἐπισκεψώμεθα, τί λέγομεν. Quibus locis τί ποτε λέγομεν est *quid s. quale sit id (verum necne), quod dicimus*. Contra de Legg. i. p. 612. A. ὁρᾶτε οὖν τί ποιῶμεν est *videte, quid faciendum nobis sit s. quid facere velimus*. Heind.

§. 37. ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι δυνάμει γε δύνανται[p] οἱ δυνάμενοι· οὐ γάρ που[q] ἀδυναμίᾳ γε.

ΙΠ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Δύνανται δέ γε πάντες ποιεῖν οἱ ποιοῦντες ἃ ποιοῦσιν;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Κακὰ δέ γε[r] πολὺ[s] πλείω ποιοῦσιν ἢ ἀγαθὰ πάντες ἄνθρωποι, ἀρξάμενοι ἐκ παίδων, καὶ ἐξαμαρτάνουσιν[t] ἄκοντες.

ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Τί οὖν; ταύτην τὴν δύναμιν καὶ ταῦτα τὰ[u] χρήσιμα, ἃ ἂν[v] ᾖ ἐπὶ τὸ[w] κακόν τι ἐργάζεσθαι χρήσιμα, ἆρα φήσομεν ταῦτα εἶναι καλά, ἢ πολλοῦ δεῖ;

ΙΠ. Πολλοῦ, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὦ[x] Ἱππία, τὸ δυνατόν τε καὶ τὸ χρήσιμον ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ καλόν.

ΙΠ. Ἐάν γε, ὦ Σώκρατες, ἀγαθὰ δύνηται καὶ ἐπὶ τοιαῦτα[y] χρήσιμον ᾖ.

ΣΩ. Ἐκεῖνο μὲν τοίνυν οἴχεται, τὸ δυνατόν τε καὶ χρήσιμον ἁπλῶς εἶναι καλόν. ἀλλ' ἆρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο, ὦ Ἱπ-
II. iii. 443. πία, ὃ[z] ἐβούλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν, ὅτι τὸ χρήσιμόν τε καὶ τὸ δυνατὸν ἐπὶ τὸ ἀγαθόν τι ποιῆσαι, τοῦτ' ἐστὶ τὸ καλόν;

ΙΠ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ὠφέλιμόν ἐστιν. ἢ οὔ;

ΙΠ. Πάνυ γε.

—[n] οὗτοι om Σ.—[o] ἢ εἰ Υ.—[p] δύναιντο EF.—[q] που ΓΘΞΣΥBCrlr, om ɒ: πω *ς. —[r] γε om υ.—[s] πολὺ om Υ.—[t] ἐξαμαρτάνοντες υ.—[u] τὰ om Σ.—[v] ἂν om υ.—[w] τὸ om r.—[x] ὃ Θ.—[y] ἐπὶ τὰ τοιαῦτα υ.—[z] ὃ ὃ l, omisi postea ɒ.—[a] ὅτι om υ.—

§. 37. *οὐ γάρ πω*] Melius utique *που* quam *πω*; sed Platonis loca, ubi ita *πω* pro *που* illatum reperitur, mutare omnia non ausim. vid. Theæt. p. 200. D. Sophist. p. 243. E. Cratyl. p. 438. C. Phileb. p. 64. D. de Legg. vii. p. 808. D. Heind.

ἐάν γε—ἀγαθὰ δύνηται] *Si quidem bona præstet* seu *efficiat*. Phileb. p. 23. D. *Μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει διάκρισίν τινος δυναμένου (γένους)*; sed pervagatus est hic significatus *τοῦ δύνασθαι*, diversus paullulum ab illo, quo itidem accusativo id junctum sonat *spectare aliquo, velle*, de quo vid. Heusing. ad Plutarch. de Puer. Ed. iv. 18. Heind.

ὅτι τὸ χρήσιμόν τε καὶ τὸ δυνατὸν ἐπὶ τὸ ἀγαθ.] Placebat olim transponi *ὅτι τὸ δυνατὸν καὶ τὸ χρήσ. ἐπὶ*—sed ut h. l. *δυνατὸν ἐπὶ τὸ ποιῆσαι* dicitur, ita dictum supra §. 35. *εἰς ὅπερ δυνατόν*. Heind.

§. 38. ΣΩ. Οὕτω δὴ καὶ τὰ καλὰ σώματα καὶ τὰ καλὰ νόμιμα καὶ ἡ σοφία καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα καλά ἐστιν, ὅτι[a] ὠφέλιμα.

ΙΠ. Δῆλον ὅτι.

ΣΩ. Τὸ ὠφέλιμον ἄρα ἔοικεν ἡμῖν εἶναι τὸ καλόν, ὦ Ἱππία.

ΙΠ. Πάντως δή που, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τό γε ὠφέλιμον τὸ ποιοῦν ἀγαθόν ἐστιν.

ΙΠ. Ἔστι γάρ.

ΣΩ. Τὸ ποιοῦν δέ[b] γ' ἐστὶν οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ αἴτιον. ἦ γάρ;

ΙΠ. Οὕτως.

ΣΩ. Τοῦ ἀγαθοῦ ἄρ'[c] αἴτιόν ἐστι[d] τὸ καλόν.

ΙΠ. Ἔστι γάρ. III. 297.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τό γε[e] αἴτιον, ὦ Ἱππία, καὶ οὗ ἂν αἴτιον ᾖ τὸ αἴτιον, ἄλλο ἐστίν· οὐ γάρ που τό γε αἴτιον αἰτίου αἴτιον ἂν εἴη. ὧδε δὲ σκόπει· οὐ τὸ αἴτιον ποιοῦν ἐφάνη;

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὑπὸ τοῦ ποιοῦντος ποιεῖται οὐκ ἄλλο τι ἢ II. iii. 441.
τὸ γιγνόμενον, ἀλλ' οὐ τὸ ποιοῦν;

ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλο τι τὸ γιγνόμενον, ἄλλο δὲ τὸ ποιοῦν;[f]

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τό γ'[g] αἴτιον αἴτιον αἰτίου ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ γιγνομένου ὑφ' ἑαυτοῦ.

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Εἰ ἄρα τὸ καλόν ἐστιν αἴτιον ἀγαθοῦ, γίγνοιτ' ἂν ὑπὸ τοῦ καλοῦ τὸ ἀγαθόν. καὶ διὰ ταῦθ',[h] ὡς ἔοικε, σπουδάζομεν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τἆλλα πάντα τὰ καλά, ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τὸ ἔκγονον[i] σπουδαστόν ἐστι, τὸ ἀγαθόν, καὶ κινδυνεύει ἐξ ὧν εὑρίσκομεν πατρός τινος ἰδέα[j] εἶναι τὸ καλὸν τοῦ ἀγαθοῦ.

[b] δέ om Θl.—[c] ἆρ' Γ, ἆρ' ἑκάστου r.—[d] ἐστὶν αἴτιον r.—[e] γ' r.—[f] ποιούμενον r. —[g] γ' om r.—[h] ταῦθ' Γ.—[i] ἔγγονον r.—[j] εὑρίσκομεν ἐν πατρός τινος εἰ ἰδέα r.—

§. 39. ΙΠ. Πάνυ μὲν οὖν· καλῶς γὰρ λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τόδε[k] καλῶς λέγω, ὅτι οὔθ' ὁ πατὴρ υἱός ἐστιν οὔθ'[l] ὁ υἱὸς πατήρ;

ΙΠ. Καλῶς μέντοι.

ΣΩ. Οὐδέ γε τὸ αἴτιον γιγνόμενόν ἐστιν, οὐδὲ τὸ γιγνόμενον αὖ αἴτιον.

ΙΠ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Μὰ Δί',[m] ὦ ἄριστε, οὐδὲ ἄρα τὸ καλὸν[n] ἀγαθόν ἐστιν, οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καλόν. ἢ[o] δοκεῖ σοι οἷόν[p] τε εἶναι[q] ἐκ τῶν προειρημένων;[r]

II. iii. 445. ΙΠ. Οὐ μὰ τὸν[s] Δί',[t] οὔ μοι φαίνεται.

ΣΩ. Ἀρέσκει[u] οὖν ἡμῖν καὶ[v] ἐθέλοιμεν ἂν λέγειν ὡς τὸ καλὸν οὐκ ἀγαθὸν οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καλόν;

ΙΠ. Οὐ μὰ τὸν Δί', οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει.

ΣΩ. Ναὶ[w] μὰ τὸν Δί', ὦ Ἱππία· ἐμοὶ δέ γε πάντων ἥκιστ'[x] ἀρέσκει ὧν[y] εἰρήκαμεν λόγων.

ΙΠ. Ἔοικε γὰρ οὕτως.

ΣΩ. Κινδυνεύει[z] ἄρ'[a] ἡμῖν, οὐχ ὥς περ ἄρτι ἐφαίνετο κάλλιστος εἶναι τῶν λόγων τὸ ὠφέλιμον καὶ τὸ χρήσιμόν τε καὶ τὸ[b] δυνατὸν ἀγαθόν τι ποιεῖν καλὸν εἶναι, οὐχ οὕτως ἔχειν, ἀλλ', εἰ οἷόν τ' ἐστίν, ἐκείνων εἶναι γελοιότερος[c] τῶν πρώτων, ἐν οἷς τήν τε παρθένον ᾠόμεθ' εἶναι τὸ καλὸν καὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἔμπροσθεν[d] λεχθέντων.

[k] τόγε Ɩ.—[l] οὔθ' Γ.—[m] δι' Γϑ.—[n] ἦ καλόν ΘBCEFƖ et pr Γ, ἢ καλόν ϑ, ἦ καλόν ɤ.—[o] ἢ om ΞΣϒv.—[p] οἷόν om v.—[q] εἶναι om Γ.—[r] προειρημένων ΓΘΞΣϒBCrϑƖɤ : εἰρημένων *s.—[s] τὸν om r.—[t] δί' ϑ.—[u] ἀρέσκει ΓϒBCEFrϑƖɤ et corr Ξ : ἀρέσκοι *s.—[v] οὖν καὶ ἡμῖν καὶ v.—[w] ναὶ...ἀρέσκει om Θ, μὰ...ἀρέσκει om Ɩ, μὰ τὸν δί' om ϑ.—[x] ἥκιστ' Γ.—[y] ἐξ ὧν rc F.—[z] κινδυνεύειν v.—[a] ἄρ' Γ.—[b] τὸ om ɤ.—[c] γελοιότερον

§. 39. *ναὶ μὰ τὸν Δία*] Hærebat aliquis in formula hæc affirmandi, sine causa. Nam his verbis prægressum Hippiæ responsum Socrates asseverat. *Vere ais, tibi non admodum placere.* Heind.

ἐφαίνετο κάλλιστος] Vulgo distinctum *κινδυνεύει ἄρα ἡμῖν, οὐχ, ὥσπερ ἄρτι ἐφαίνετο, κάλλιστος εἶναι τῶν λόγων, τὸ ὠφέλιμον—ποιεῖν, καλὸν εἶναι, οὐχ οὕτως ἔχειν*, ut *κάλλιστος εἶναι* penderet a prægresso *κινδυνεύει*, et illa *οὐχ οὕτως ἔχειν* addita essent abundanter. Sed Græcus lector haud dubie *ἐφαίνετο* jungebat subsequentibus his *κάλλιστος εἶναι*. Heind.

ὠφέλ. καὶ τὸ χρ.] Scribendum puto, *τὸ ὠφέλιμόν τε καὶ χρήσιμον, καὶ τὸ δυνατὸν*, etc. Steph.

ὠφέλ. καὶ τὸ χρ.] Stephanus scribendum putabat *τὸ ὠφέλιμόν τε καὶ χρήσιμον καὶ τὸ δυνατὸν*, quasi *τὸ ὠφέλιμον* et *τὸ χρήσιμον* ejusdem prorsus generis essent. Imo *χρήσιμον* aliquid esse poterat etiam *ἐπὶ τὸ κακόν τι ἐργάζεσθαι*; contra

§. 40. ΙΠ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Καὶ[e] ἐγὼ μέν γε οὐκ ἔτι ἔχω, ὦ Ἱππία, ὅποι[f] τράπωμαι, ἀλλ' ἀπορῶ· σὺ δὲ ἔχεις τι λέγειν;

ΙΠ. Οὐκ ἔν γε τῷ παρόντι, ἀλλ' ὥς περ ἄρτι ἔλεγον, σκεψάμενος εὖ οἶδ' ὅτι εὑρήσω.

ΣΩ. Ἀλλ' ἐγώ μοι δοκῶ ὑπὸ ἐπιθυμίας[g] τοῦ εἰδέναι
οὐχ οἷός τε σὲ εἶναι περιμένειν μέλλοντα. καὶ γὰρ οὖν δή
τι καὶ οἶμαι ἄρτι εὐπορηκέναι.[h] ὅρα γάρ, εἰ[i] ὃ ἂν χαίρειν II. iii. 446.
ἡμᾶς ποιῇ, μή τι πάσας τὰς ἡδονάς, ἀλλ' ὃ ἂν διὰ τῆς
ἀκοῆς καὶ τῆς ὄψεως, τοῦτο φαῖμεν[j] εἶναι καλόν, πῶς τί
ἄρ' ἂν ἀγωνιζοίμεθα;[k] οἵ τέ[l] γέ που καλοὶ ἄνθρωποι, ὦ III. 298.
Ἱππία, καὶ τὰ ποικίλματα πάντα καὶ τὰ ζωγραφήματα
καὶ τὰ πλάσματα τέρπει ἡμᾶς ὁρῶντας, ἃ ἂν καλὰ ᾖ·
καὶ οἱ φθόγγοι οἱ καλοὶ καὶ ἡ μουσικὴ ξύμπασα καὶ οἱ
λόγοι καὶ αἱ μυθολογίαι ταὐτὸν τοῦτο[m] ἐργάζονται, ὥστ'
εἰ ἀποκριναίμεθα τῷ θρασεῖ ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ ὅτι Ὦ γενναῖε,
τὸ καλόν ἐστι τὸ[n] δι' ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως[o] ἡδύ, οὐκ ἂν
οἴει[p] αὐτὸν[q] τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν;[r]

ΙΠ. Ἐμοὶ γοῦν[s] δοκεῖ νῦν,[t] ὦ Σώκρατες, εὖ λέγεσθαι τὸ καλὸν ὃ ἔστιν.[u]

§. 41. ΣΩ. Τί δ' ἄρα; τὰ ἐπιτηδεύματα τὰ καλὰ

ΓΞΣΥBCErδlr.—[d] πρόσθεν r.—[e] καὶ om r.—[f] ὅπη r.—[g] εὐθυμίας C.—[h] εὐπορικέναι F.—[i] γὰρ οὖν εἰ r.—[j] φαίημεν r.—[k] ἀγωνιζώμεθα ΣΥ.—[l] τί ΣΥ.—[m] τοῦτον ΣΥ.—[n] ἐστι τὸ om l.—[o] καὶ ὄψεως ΘΞΣΥlr : καὶ δι' ὄψεως *ς.—[p] εἴη ΓΣ, οἴει εἰ r.—[q] αὐτῷ r.—[r] ἐπισχεῖν corr Γ.—[s] ἐμοὶ γοῦν r, ἔμοιγε δ : ἔμοιγε οὖν *ς.—[t] νῦν γε

ὠφέλιμον erat τὸ χρήσιμον καὶ τὸ δυνατὸν ἐπὶ τὸ ἀγαθόν τι ποιῆσαι. §. 37. Heind.

§. 40. μήτι] Malim *μήτοι, neque tamen*. Nam *μήτι* est *nedum*. Deinde scripserim φῶμεν pro φαῖμεν, quoniam ἀεὶ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monet Schol. Eurip. Hec. v. 85. laudante Valckenario ad Herodot. v. 82. Heind.

πῶς τί ἄρ' ἂν] Mutari jubebat Sydenhamus in πῶς γὰρ ἂν, vel πρὸς τί γὰρ ἂν, duplici nimirum interrogandi particula, πῶς τί, male offensus. Ion. p. 530. A. πῶς τί ἠγωνίσω; Theæt. p. 208. E. πῶς τί τοῦτο; Conf. Sophist. p. 261. E. Politic. p. 297. C. Tim. p. 22. B. idque retineri fortasse debet in Xenoph. Mem. iii. 13. 6. Pro ἄρα autem quanquam et Ficinus γὰρ expressit: *nam quo pacto* etc. tamen illud non tentem. Heind.

πῶς τί γὰρ ἂν] E Ficino ita correxi. Vulgo πῶς τί ἄρ' ἂν ἀγ. Heind. ed. 2.

τὰ ποικίλματα] Xenophonti Mem. iii. 8. 10. ποικιλίαι dicta, interpretatur ibi Schneiderus *de opere intestino, lacunaribus similibusque artificiis*. Heind.

§. 41. τί δ'; ἄρα τὰ ἐπιτ.] Vulgo interpungitur τί δ' ἄρα; τὰ ἐπιτ. Illa autem Ταῦτα δ' ἴσως, ὦ Σώκρ., κἂν παραλάθοι τὸν ἄνθρωπον miro errore Cornarius cum Ficino: *hæc fortassis, etiamsi hominem lateant*. κἂν h. l. est καὶ ἂν, non καὶ ἐὰν, et sensus est hic: *hæc fortasse hominem istum lateant, ut verendum nobis non sit, ne hac ejus ὑποφορᾷ illam quoque*

καὶ τοὺς νόμους, ὦ Ἱππία, δι' ἀκοῆς ἢ δι' ὄψεως φήσομεν ἡδέα ὄντα καλὰ εἶναι,[v] ἢ ἄλλο τι εἶδος ἔχειν;

ΙΠ. Ταῦτα δ'[w] ἴσως, ὦ Σώκρατες, κἂν παραλάθοι τὸν ἄνθρωπον.

ΣΩ. Μὰ τὸν κύνα, ὦ Ἱππία, οὐχ ὅν γ' ἂν[x] ἐγὼ μάλιστ'[y] αἰσχυνοίμην ληρῶν καὶ[z] προσποιούμενός τι λέγειν μηδὲν λέγων.

ΙΠ. Τίνα τοῦτον;

II. iii. 447. ΣΩ. Σωκράτη[a] τὸν Σωφρονίσκου, ὃς ἐμοὶ[b] οὐδὲν ἂν μᾶλλον ταῦτα ἐπιτρέποι[c] ἀνερεύνητα[d] ὄντα ῥᾳδίως λέγειν ἢ ὡς εἰδότα[e] ἃ μὴ οἶδα.

ΙΠ. Ἀλλὰ μὴν ἔμοιγε καὶ αὐτῷ, ἐπειδὴ σὺ εἶπες, δοκεῖ τι ἄλλο εἶναι τοῦτο τὸ[f] περὶ τοὺς νόμους.

ΣΩ. Ἔχ' ἡσυχῇ, ὦ Ἱππία· κινδυνεύομεν γάρ τοι,[g] ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες[h] ἀπορίᾳ περὶ τοῦ καλοῦ ἐν ᾗ περ νῦν δή,[i] οἴεσθαι ἐν ἄλλῃ τινὶ εὐπορίᾳ[j] εἶναι.

ΙΠ. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐγώ σοι φράσω ὅ γέ μοι καταφαίνεται, εἰ ἄρα τι λέγω. ταῦτα μὲν γὰρ τὰ περὶ τοὺς νόμους τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα τάχ' ἂν φανείη οὐκ ἐκτὸς ὄντα τῆς αἰσθήσεως ἣ[k] διὰ τῆς ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως ἡμῖν οὖσα τυγχάνει,[l] ἀλλ' ὑπομείνωμεν τοῦτον τὸν λόγον, τὸ διὰ τούτων ἡδὺ καλὸν εἶναι, μηδὲν τὸ τῶν νόμων εἰς μέσον παράγοντες.

ὦ υ.—[u] ὅτι ἐστίν υ.—[v] φήσομεν ἢ δηλονότι καλὰ εἶναι ἡδέα υ.—[w] δὴ ϒ.—[x] γὰρ Σ ϒυ, γ' ἂν corr Ξ. ἂν Γ.—[y] μάλιστ' Γυ.—[z] καὶ ἢ υ.—[a] σωκράτην ΞΣΥ, om υ.—[b] ἐμοὶ om υ.—[c] ἐπιτρέποιεν ϒ.—[d] ἀνευρήματα ϒ.—[e] εἰδότι ΞΣΥ.—[f] τὸ om ΣΥ et pr Ξ.—[g] τι Eϒ.—[h] ἐκπεπτ. F.—[i] δὴ νῦν ΓΘBCEFυ𝔟𝔩.—[j] ἀπυρία F.—[k] ἢ F.—[l] τυγ-

pulchri definitionem mittere cogamur. Quæ sententia mire decet Hippiam, vanissimum hominem, verique parum curiosum. Mox de dictione ῥᾳδίως λέγειν vid. ad Charmid. §. 44. Heind.

κινδυνεύομεν γάρ τοι—εὐπορίᾳ εἶναι] Cornar. *videmur enim in eandem ambiguitatem de pulchro illapsi, in qua modo eramus, et tamen putare, abunde nobis, quod dicamus, adesse.* In quibus ἄλλῃ illud non expressit. Mibi olim εὐπορίᾳ inculcatum a glossatore videbatur; nunc integra omnia esse præstem, modo hæc ἐν ἄλλῃ τινὶ εὐπορίᾳ referantur ad illa superiora §. 40. καὶ γὰρ οὖν δή τι καὶ οἶμαι ἄρτι εὐπορηκέναι. Ἐν ἄλλῃ τινὶ est *rursus in alia.* Quamcunque enim ante pulchri finitionem tentaverat cum Hippia Socrates, eam initio avide amplexus erat Sophista, in εὐπορίαν se devenisse somnians. Heind.

ὑπομείνωμεν τοῦτον τὸν λόγον] Phædo p. 95. B. πάνυ μοι οὖν ἀτόπως ἔδοξεν εὐθὺς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. Phileb. p. 41. B. προσιστώμεθα δή, καθάπερ ἀθληταί, πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον. Contrarium est ibid. p. 43. A. ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι. Heind.

[§. 42.] Ἀλλ' εἰ ἡμᾶς ἔροιτο εἴθ'[m] οὗτος ὃν[n] λέγω εἴτε
ἄλλος ὁστισοῦν, Τί δή, ὦ[o] Ἱππία τε[p] καὶ Σώκρατες, ἀφω-
ρίσατε τοῦ ἡδέος τὸ[q] ταύτῃ[r] ἡδύ, ᾗ[s] λέγετε,[t] καλὸν εἶναι,
τὸ δὲ κατὰ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις σίτων τε καὶ ποτῶν καὶ
τῶν[u] περὶ τἀφροδίσια καὶ τἆλλα πάντα τὰ[v] τοιαῦτα οὔ
φατε καλὰ εἶναι; ἢ οὐδὲ ἡδέα, οὐδὲ ἡδονὰς τὸ παράπαν
ἐν τοῖς τοιούτοις φατὲ εἶναι, οὐδ' ἐν ἄλλῳ ἢ τῷ[w] ἰδεῖν τε II. iii. 448.
καὶ ἀκοῦσαι; τί φήσομεν, ὦ Ἱππία;

ΙΠ. Πάντως δή που φήσομεν, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐν τοῖς
ἄλλοις μεγάλας πάνυ ἡδονὰς εἶναι.

ΣΩ. Τί οὖν, φήσει, ἡδονὰς οὔσας[x] οὐδὲν ἧττον ἢ καὶ[y]
ἐκείνας ἀφαιρεῖσθε[z] τοῦτο τοὔνομα καὶ ἀποστερεῖτε τοῦ
καλὰς[a] εἶναι; Ὅτι, φήσομεν, καταγελῴη[b] ἂν ἡμῶν οὐδεὶς III. 299.
ὅς τις οὔ, εἰ[c] φαῖμεν μὴ ἡδὺ εἶναι φαγεῖν ἀλλὰ καλόν,
καὶ ὄζειν ἡδὺ[d] μὴ[e] ἡδὺ ἀλλὰ καλόν. [§. 43.] Τὰ δέ
που περὶ τὰ ἀφροδίσια πάντες ἂν ἡμῖν μάχοιντο ὡς
ἥδιστον ὄν, δεῖ δὲ αὐτό, ἐάν τις καὶ πράττῃ, οὕτω

χάνει (ν) F.—[m] εἴθ' Γ.—[n] ὃ pr E.—[o] ὦ om v.—[p] τε om F.—[q] ἡδέος περὶ τὸ v.—[r] ταύτης Υ.—[s] ἢ Γ.—[t] λέγεται mei omnes.—[u] καὶ τῶν om v.—[v] τὰ om v.—[w] οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ vΥ.—[x] εἶναι Υ.—[y] καὶ post ἢ om Ξ.—[z] ἐκείνας οὔσας ἀφαιρεῖσθε v.—[a] καλῶς F.—[b] καταγελώῃ ΞΥv : καταγελῷ *ς.—[c] εὖ σοι v.—[d] ἡδὺ ante μὴ om

§. 42. τί δή, ὦ] Malim τί δὴ a verbo ἀφωρίσατε separare, ut ita dictum sit sicut τί δ' ἄρα, circa princip. hujus pag. Steph.

τί δή, ὦ Ἱππία] *Cur igitur, Hippia et Socrates, ab omni omnino jucundo illud separastis jucundum, quod hactenus est jucundum, quatenus pulchrum esse dicitis, ceterorum autem sensuum voluptatibus pulchri nomen abjudicatis?* τὸ ταύτῃ ἡδὺ ᾗ λέγετε i. e. τὸ μέρος τοῦ ἡδέος, τὸ ἐπὶ τῇ ὄψει τε καὶ ἀκοῇ γιγνόμενον. §. 43. Non video, cur Stephanus illa τί δὴ sejungi voluerit a verbo ἀφωρίσατε, quum eadem mox eodem modo iteretur interrogatio τί οὖν, φήσει, ἡδονὰς etc. Heind.

αἰσθήσεις σίτων] σίτων ceterique hi genitivi pendent a verbo αἰσθήσεις, male in edd. a seqq. distincto. Heind.

σίτων τε καὶ ποτῶν] Scribere fortasse debui σιτίων. Atque extr. §. vereor ne post hæc, εἰ φαῖμεν μὴ ἡδὺ εἶναι φαγεῖν, textu exciderit vox ἡδύ. Heind. ed. 2.

τί οὖν, φήσει] Vulgo hæc interpunguntur perperam: τί οὖν; φήσει, ἡδονὰς οὔσας οὐδὲν ἧττον; ἢ καὶ ἐκείνας—Sensus est: *cur igitur, inquiet, has voluptates, quum tamen eæ non minus sint voluptates quam illæ* (αἱ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς), *nomine hoc pulchri defraudatis?* Heind.

οὐδεὶς ὅστις οὐ] Priscian. xviii. p. 1196. ed. Putsch. οὐδὲ εἷς ὅστις οὔ. Bene, ex more Atticorum. Aristoph. Plut. 37. ὑγιὲς μηδὲ ἕν, et sic οὐδ' ἂν εἷς pro οὐδεὶς ἄν. v. Thom. Mag. p. 661. Heind.

§. 43. τὰ δέ που περὶ τὰ ἀφροδ.—ὄν] Nonne ὄντα pro ὄν, vel τὸ δὲ pro illo τὰ δέ? Sed nihil muto. de Rep. i. p. 336. A. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ὄν, οὐδὲ τὸ δίκαιον, τί ἂν ἄλλο τις αὐτὸ φαίη εἶναι; Protag. p. 354. C. Οὐκοῦν τὴν μὲν ἡδονὴν διώκετε, ὡς ἀγαθὸν ὄν, τὴν δὲ λύπην φεύγετε ὡς κακόν; ubi nolim abjici ὄν. Ibid. p. 361. B. εἰ

πράττειν ὥστε μηδένα ὁρᾶν, ὡς αἴσχιστον ὂν ὁρᾶσθαι. Ταῦτα[f] ἡμῶν λεγόντων, ὦ Ἱππία, Μανθάνω, ἂν ἴσως[g] φαίη, καὶ ἐγὼ ὅτι πάλαι αἰσχύνεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς φάναι καλὰς εἶναι, ὅτι οὐ δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις. ἀλλ' ἐγὼ οὐ τοῦτο ἠρώτων, ὃ δοκεῖ τοῖς πολλοῖς[h] καλὸν εἶναι, ἀλλ' ὅ τι[i] ἔστιν. Ἐροῦμεν δή, οἶμαι, ὅ περ ὑπεθέμεθα, ὅτι Τοῦθ' ἡμεῖς γε[j] φαμεν[k] τὸ μέρος τοῦ ἡδέος,[l] τὸ[m] ἐπὶ τῇ ὄψει τε καὶ ἀκοῇ[n] γιγνόμενον, καλὸν εἶναι. ἀλλὰ[o] ἔχεις τι χρῆσθαι τῷ λόγῳ; Ἢ τί[p] καὶ[q] ἄλλο ἐροῦμεν, ὦ Ἱππία;

II. iii. 449. ΙΠ. Ἀνάγκη πρός γε[r] τὰ εἰρημένα, ὦ Σώκρατες, μὴ ἀλλ' ἄττα ἢ ταῦτα λέγειν.

ΣΩ. Καλῶς δὴ λέγετε,[s] φήσει. οὐκοῦν εἴ περ τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς ἡδὺ καλόν ἐστιν, ὃ μὴ τοῦτο[t] τυγχάνει ὂν τῶν ἡδέων, δῆλον ὅτι οὐκ ἂν καλὸν εἴη;[u] Ὁμολογήσομεν;[v]

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ἦ οὖν τὸ δι' ὄψεως ἡδύ, φήσει, δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς ἐστὶν ἡδύ, ἢ τὸ δι' ἀκοῆς ἡδὺ δι' ἀκοῆς καὶ ὄψεώς[w] ἐστιν ἡδύ; [§. 44.] Οὐδαμῶς, φήσομεν, τὸ διὰ τοῦ ἑτέρου ὂν τοῦτο δι' ἀμφοτέρων εἴη ἄν·[x] τοῦτο γὰρ δοκεῖς ἡμῖν λέγειν. ἀλλ' ἡμεῖς ἐλέγομεν ὅτι καὶ ἑκάτερον τούτων[y] αὐ-

ϒ.—[e] μηδ' ϰ.—[f] ταῦτ' οὖν suppl Γ.—[g] μανθάνω μὲν ἴσως ἂν υ.—[h] ἀνθρώποις suppl Γ.—[i] ἀλλὰ τί υ.—[j] γε evanuit Γ.—[k] ἔφαμεν Ξϒ.—[l] τοῦ ἡδέος τὸ μέρος Γ.—[m] τοῦ Θl.—[n] καὶ τῇ ἀκοῇ υ.—[o] ἀλλ' υ.—[p] ἔτι ΓΘbl𝔵 et BC.—[q] καὶ om Σϒ.—[r] τε υ.—[s] λέγεται ΘF.—[t] τούτου υ.—[u] εἶναι ϰ.—[v] ὁμολογήσωμεν Ξϰ, ὁμολογήσω pr ϒ.—[w] καὶ δι' ὄψεως ΓΘBCFυbl.—[x] εἴη ἂν ΓΘBCEF: εἶναι *s.—[y] αὐτῶν τούτων υ.—

μὲν γὰρ ἄλλο τι ἦν ἢ ἐπιστήμη ἡ ἀρετὴ, (sic leg. cum Steph.)—σαφῶς οὐκ ἂν ἦν διδακτόν· νῦν δὲ εἰ φανήσεται ἐπιστήμη ὂν—, θαυμάσιον ἔσται μὴ διδακτὸν ὄν. Vicissim Protag. p. 359. D. ἐπειδὴ τὸ ἥττω εἶναι ἑαυτοῦ εὑρέθη ἀμαθία οὖσα.—Sed sequente illo δεῖ haud dubie melius est δεῖν. Heind.

μανθάνω, ἂν ἴσως φαίη] Vulgo μανθάνω ἂν, ἴσως φ. solœce, neque offendere debet hic positus τοῦ ἄν. Phædo p. 87. D. ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίην ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν. p. 101. E. σὺ δ', εἴπερ εἶ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι, ἂν, ὡς ἐγὼ λέγω, ποιοῖς. Heind.

τοῦτο] Fortasse τούτῳ scribendum est. ut intell. διὰ τούτου; videlicet δι' ὄψεως, vel δι' ἀκοῆς. nam statim post quæritur annon quod alterutro est ἡδὺ, sit etiam utroque. Steph.

τοῦτο] Inutilis ac ne Græca quidem Stephani est conjectura τούτῳ, ut intelligatur διὰ τούτου, δι' ὄψεως vel δι' ἀκοῆς. Si qua opus est mutatione, rescripserim τοιοῦτο, quanquam et τοῦτο commodum est. τῶν ἡδέων autem pendet ab illo ὃ, *quod jucundarum rerum genus* etc. Heind.

§. 44. οὐδαμῶς φήσομεν—δι' ἀμφοτέρων εἶναι] Non placet subitus hic transitus ab obliqua oratione οὐδαμῶς φήσομεν εἶναι ad directam τοῦτο γὰρ δοκεῖς. Suspicor εἴη ἂν legendum pro εἶναι, ut §. 47. οὐ καὶ ἑκάτερος ἡμῶν εἴη ἄν; Heind.

τὸ καθ' αὑτὸ τῶν ἡδέων καλὸν εἴη, καὶ ἀμφότερα. Οὐχ οὕτως ἀποκρινούμεθα;[z]

ΙΠ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν, φήσει, ἡδὺ ἡδέος ὁτιοῦν ὁτουοῦν[a] διαφέρει τούτῳ τῷ ἡδὺ εἶναι; μὴ γὰρ εἰ μείζων τις ἡδονὴ ἢ ἐλάττων[b] ἢ μᾶλλον ἢ[c] ἧττόν ἐστιν, ἀλλ' εἴ τις αὐτῷ[d] τούτῳ[e] διαφέρει, τῷ ἡ μὲν[f] ἡδονὴ εἶναι,[g] ἡ δὲ μὴ ἡδονή, τῶν ἡδονῶν. Οὐχ ἡμῖν γε δοκεῖ. Οὐ γάρ;[h]

ΙΠ. Οὐ[i] γὰρ οὖν δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν, φήσει, δι'[j] ἄλλο τι ἢ ὅτι[k] ἡδοναί εἰσι προείλεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς ἐκ τῶν ἄλλων ἡδονῶν, τοιοῦτόν[l] τι ὁρῶντες ἐπ' ἀμφοῖν, ὅτι ἔχουσί τι διάφορον τῶν ἄλλων, εἰς ὃ ἀποβλέποντες καλάς φατε[m] αὐτὰς εἶναι. οὐ γάρ πω διὰ τοῦτο καλή ἐστιν ἡδονὴ ἡ διὰ τῆς ὄψεως, ὅτι δι' ὄψεώς ἐστιν. εἰ γὰρ τοῦτο αὐτῇ ἦν[n] τὸ αἴτιον καλῇ[o] εἶναι, οὐκ ἄν ποτε ἦν ἡ ἑτέρα,[p] ἡ διὰ τῆς ἀκοῆς,[q] καλή· οὔκουν ἔστι[r] γε δι' ὄψεως ἡδονή. Ἀληθῆ λέγεις, φήσομεν; II. iii. 450.

[z] ἀποκρινούμεθα v, ἀποκρινόμεθα ƀr, ἀποκρινάμεθα Fl: ἀποκρινώμεθα *s.—[a] ὁτιοῦν ἢ μᾶλλον ὁτουοῦν v.—[b] ἢ καὶ ἐλάττων C.—[c] ἢ μᾶλλον ἢ om v.—[d] εἴτι αὐτῶν v.—[e] αὐτῶν τούτων Γ.—[f] ὑμῖν corr Ξ.—[g] εἶναι om Θl.—[h] οὐ γάρ om vƀr.—[i] οὐ... δοκεῖ om ƀr.—[j] φήσει ἢ δι' v.—[k] διότι v.—[l] τοιοῦτό ΞΣΥ.—[m] φατε...διὰ om v.—[n] ἦν αὐτῇ ΞΣΥ.—[o] καλὴ ΓΘ.—[p] ἦν ἑτέρα v.—[q] τῆς παρὰ ἀκοῆς v.—[r] ἔτι s.—[s] ἂν

μὴ γὰρ εἰ] Fic. quoque cum *μὴ* subaudit verbum *ἐρωτῶ*: quamvis cum hoc indicativo putabit fortasse quispiam illum usurum fuisse potius altera particula negativa: ideoque cum *μὴ* subaudire malet *εἴπητε*, vel *ἀποκρίνησθε*. Paulo post autem *δοκεῖν* utroque in loco legit idem interpres, subaudiens et hic verbum aliquod, videlicet *φήσομεν*, aut aliud ejusmodi: et *οὐ γὰρ* priore in loco non agnoscens, ut opinor. Ita enim vertit hunc locum, *Nobis quidem non videri dicemus.* Hipp. *Non videri plane.* Steph.

μὴ γὰρ εἰ μείζων] *Non enim quæro an.* Geminum huic est illud *μὴ ὅτι*, *non dicam.* Illa *οὐχ ἡμῖν γε δοκεῖ* etc. vertit Ficinus: *nobis quidem non videri dicemus.* Hipp. *Non videri plane.* Unde Stephanus conjectat legisse cum utroque loco *δοκεῖν* pro *δοκεῖ*, ut *φήσομεν* vel tale quid subaudiret, illud autem *οὐ γὰρ* non agnosceret. Sed Ficinum, sæpe vidimus, non adeo fidum esse interpretem, ut in talibus quoque ejus standum sit auctoritate. Hic post *δοκεῖ* facile subaudias *φήσομεν*.—Paullo inferius ne quis pro *οὐ γάρ πω* malit *οὐ γάρ που*, suus his locus est particulæ *πω*: *nondum propterea pulchra est etc. sed aliud aliquid requiritur.* Heind.

ἔτι γε] Pro *ἔτι γε* in vet. *ἐστί γε*. eodemque modo paulo post, in loco qui omnino similis est, *οὐκοῦν ἐστί γε δι' ἀκοῆς ἡδονή*. Utrobique autem hanc vet. libri lectionem sequendam esse puto. Steph.

οὐκοῦν ἔτι γε] Vitiosa hæc esse liquet, mox §. seq. itidem repetita. Ac pro *ἔτι* in vet. libro legi et h. l. et post *ἐστὶ* eamque lectionem utrobique sequendam judicabat Stephanus. Sequerer, si præterea scriptum esset *οὐ γὰρ*, non *οὐκοῦν*. Minus etiam placet Cornarii audacior mutatio *οὐκ οὖσα ἔτι γε*, probata Sydenhamo, nisi quod pro *ἔτι γε* mavult *ἥγε*, neque sane *ἔτι* ferri hic potest. Nobis utroque loco corrigendum

ΙΠ. Φήσομεν γάρ.

III. 300. §. 45. ΣΩ. Οὐδέ γ' αὖ[s] ἡ δι' ἀκοῆς ἡδονή, ὅτι δι'
ἀκοῆς ἐστί, διὰ ταῦτα τυγχάνει καλή. οὐ γὰρ ἄν ποτε
αὖ ἡ διὰ τῆς ὄψεως καλὴ ἦν· οὔκουν ἔστι[t] γε δι' ἀκοῆς
ἡδονή. Ἀληθῆ φήσομεν, ὦ Ἱππία, λέγειν[u] τὸν ἄνδρα ταῦ-
τα λέγοντα;

ΙΠ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι[v] ἀμφότεραί γ'[w] εἰσὶ καλαί, ὡς φατέ. Φαμὲν γάρ;

ΙΠ. Φαμέν.[x]

ΣΩ. Ἔχουσιν ἄρα τι τὸ αὐτό, ὃ ποιεῖ αὐτὰς καλὰς
εἶναι, τὸ κοινὸν τοῦτο, ὃ καὶ[y] ἀμφοτέραις αὐταῖς ἔπεστι
II. iii. 451. κοινῇ[z] καὶ ἑκατέρᾳ ἰδίᾳ· οὐ γὰρ ἄν που ἄλλως[a] ἀμφότε-
ραί τε καλαὶ ἦσαν καὶ ἑκατέρα. Ἀποκρίνου ἐμοὶ ὡς
ἐκείνῳ.

ΙΠ. Ἀποκρίνομαι,[b] καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ἔχειν ὡς λέγεις.[c]

ΣΩ. Εἰ ἄρα τι αὗται αἱ ἡδοναὶ ἀμφότεραι πεπόνθασιν, ἑκατέρα δὲ μή, οὐκ ἂν τούτῳ γε τῷ παθήματι εἶεν καλαί.

ΙΠ. Καὶ πῶς ἂν εἴη τοῦτο, ὦ Σώκρατες; μηδετέρας πεπονθυίας τι τῶν ὄντων ὁτιοῦν, ἔπειτα τοῦτο τὸ πάθος, ὃ μηδετέρα πέπονθεν,[d] ἀμφοτέρας πεπονθέναι;

ΣΩ. Οὐ δοκεῖ σοι;

ΙΠ. Πολλὴ γὰρ ἄν[e] μ' ἔχοι[f] ἀπειρία[g] καὶ τῆς τούτων φύσεως καὶ τῆς τῶν παρόντων λέξεως λόγων.

υ.—[t] ἔτι ς.—[u] λέγειν ὦ ἱππία ɼ.—[v] μὴν ΞΣΥ, μέντοιγε ɼ.—[w] γ' om υ.—[x] φαμὲν om ΣΥυ et pr Ξ.—[y] καὶ om ɼ.—[z] ἔπεστι κοινῇ ΓΘΒCEFɼϧlɼ : ἔπεστι καὶ κοινῇ *ς.—[a] ἄλλαι l.—[b] ἀποκρίνωμαι ΣΥɼ.—[c] λέγει ɼς.—[d] πέπονθεν...πεπονθέναι] πέπονθεν: ναί. οὐ γὰρ...αὗται δῆλον αἱ ἀμφότεραι...πέπονθεν. ναί υ.—[e] γ' ἄν ɼ, γάρ Ξ.—[f] ἔχει Ξ, ἔχῃ ϧ.—[g] ἀπορία ϧɼ. τῆς τῶν τούτων Ξ, τῆς τούτου ɼ.—[h] δὲ υ.

videtur ὅτι pro ἔτι, ut pro more suo argumentum superius repetat Plato. HEIND.

§. 45. λέγεις] Malim λέγειν: quum dicatur itidem in principio pag. seq. ἀληθῆ φήσομεν ὦ Ἱππία λέγειν τὸν ἄνδρα, ταῦτα λέγοντα; STEPH.

καὶ κοινῇ] Videtur expungenda particula καὶ ante κοινῇ. STEPH. Part. καὶ ante κοινῇ expungendam putabat Steph. vere, opinor. HEIND.

λέγει] Non videtur necesse mutare λέγει in λέγεις, quum possit subaudiri ὁ ἀνήρ: ut hæc quoque in ejus persona dicantur. STEPH.

λέγεις] Ex Ald. et Bas. 1. suffragante Ficino, recepi λέγεις pro λέγει, quod tuetur Steph. subaudiendo ὁ ἀνήρ. Altero opus est propter prægressa illa ἀποκρίνου ἐμοὶ ὡς ἐκείνῳ. HEIND.

ἑκατέρα δὲ μή] Sydenhamus lacunam hic sibi visus deprehendere, post verba ἑκατέρα δὲ μὴ ex §. 50. restitui jubet ἢ ἑκατέρα μὲν, ἀμφότεραι δὲ μή. Quod commentum satis convincitur ipsa, quæ

§. 46. ΣΩ. Ἡδέως γε,[h] ὦ Ἱππία. ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ ἴσως κινδυνεύω δοκεῖν μέν τι[i] ὁρᾶν οὕτως ἔχον[j] ὡς σὺ φῂς ἀδύνατον εἶναι, ὁρῶ δ' οὐδέν.

ΙΠ. Οὐ κινδυνεύεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ πάνυ ἑτοίμως παρορᾷς.

ΣΩ. Καὶ μὴν πολλά γέ μοι προφαίνεται τοιαῦτα[k] πρὸ τῆς ψυχῆς, ἀλλ'[l] ἀπιστῶ αὐτοῖς, ὅτι σοὶ μὲν οὐ φαντάζεται, ἀνδρὶ πλεῖστον ἀργύριον εἰργασμένῳ τῶν[m] νῦν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐμοὶ[n] δέ, ὃς[o] οὐδὲν πώποτε εἰργασάμην. καὶ ἐνθυμοῦμαι, ὦ ἑταῖρε, μὴ παίζῃς πρός με καὶ ἑκὼν ἐξαπατᾷς· οὕτω μοι σφόδρα καὶ πολλὰ καταφαίνεται.[p]

ΙΠ. Οὐδεὶς σοῦ, ὦ Σώκρατες, κάλλιον εἴσεται εἴτε[q] II. iii. 452.
παίζω εἴτε μή, ἐὰν ἐπιχειρήσῃς[r] λέγειν τὰ προφαινόμενά σοι ταῦτα· φανήσει γὰρ οὐδὲν λέγων. οὐ γὰρ μή ποτε[s] εὕρῃς, ὃ μήτ'[t] ἐγὼ πέπονθα μήτε σύ, τοῦτ' ἀμφοτέρους ἡμᾶς πεπονθότας.

ΣΩ. Πῶς λέγεις, ὦ Ἱππία; ἴσως μέντοι τι[u] λέγεις,[v] ἐγὼ δ' οὐ μανθάνω. ἀλλά μου σαφέστερον ἄκουσον ὃ βούλομαι λέγειν. [§. 47.] Ἐμοὶ γὰρ φαίνεται, ὃ μήτ' ἐγὼ

—[i] τοι ΘΞCrl.—[j] ἔχων F.—[k] προφαίνεται τὰ τοιαῦτα v.—[l] ἀλλ' ΓΥv.—[m] τῷ pr Υ.—[n] ἐμὸς Θ.—[o] ὡς r.—[p] φαίνεται ΓΘΥBCErlr.—[q] εἴπερ ΣΥ et pr Ξ.—[r] ἐπιχειρῶ v.—[s] τε v.—[t] μήτ' Υ et pr Ξ.—[u] μέν τί τοι BC, μέντι pr Ξ, μέντοι Θl.—[v] λέγεις

subjicitur, Hippiæ responsione, quæ non nisi ad ea spectat, quæ leguntur in contextu. HEIND.

§. 46. *ἡδέως γε, ὦ Ἱππ.*] *Stolide, Hippia.* Ita voc. *ἡδέως* explicat h. l. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 131. quo significatu ni subaudias *λέγεις*, quorsum hoc *ἡδέως* referatur, non video. Num repetendum *ἀπειρία σε ἔχοι* etc.? Nihili hoc. Neque vero commode hoc traxeris ad seqq. *stulte quidem, sed tamen fortasse videor* etc. Si vitii hic nihil delituerit, *approbandi* certe sensu illud *ἡδέως γε* accipiendum, non, quo accepit Ruhnkenius, *vituperandi* et *cavillandi*. Theæt. p. 161. C. *Τὰ μὲν ἄλλα μοι πάνυ ἡδέως εἴρηκεν, ὡς τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ ἔστι· τὴν δὲ ἀρχὴν τοῦ λόγου τεθαύμακα* etc. HEIND.

οὐ κινδυνεύεις] Subaudi *οὐδὲν ὁρᾶν* vel potius ex seqq. *παρορᾶν*. Illa *πάνυ ἑτοίμως παρορᾷς* vertit Cornar. *sed admodum aperte male vides*, talique sane opus est sensu ob illud *οὐ κινδυνεύεις*, sed *ἑτοίμως* vulgo est *ἐμπαρασκευῶς*, ut explicatur apud Suid.; illam potestatem exemplis illustrare nequeo. An legendum *ἐτύμως*? HEIND.

§. 47. *ἐμοὶ γὰρ φαίνεται*] Hic si sincera est lectio, quomodo *ταυτολογίας* molestæ crimen scriptor effugiat, plane non video. Nam qui hoc dixit: *fieri potest, ut, quod neque ego sim neque tu, id simus uterque*, is haud dubie hoc quoque dixit: *fieri potest, ut, quod uterque simus, id neuter sit nostrum*; ut opponi certe inter se commode nequeant hæc *ὃ μήτ' ἐγὼ πέπονθα εἶναι—οἷόντ' εἶναι*, et illa *ἕτερα δ' αὖ—εἶναι ἡμῶν*. Quapropter mihi quidem videtur aut corruptam scripturam aut ipsum Platonem bene correxisse Sydenhamus legendo: *ἕτερα δ' αὖ, ἃ μὴ ἀμφότεροι—ταῦτα ἑκάτερον εἶναι ἡμῶν.* Cui suspicioni pondus aliquod accedet ex seqq. Sed idem quod mox legendum ait *τέρατα*

πέπονθα εἶναι μήτ' εἰμὶ μηδ' αὖ σὺ εἶ, τοῦτ'[w] ἀμφοτέρους πεπονθέναι ἡμᾶς οἷόν τ' εἶναι· ἕτερα δ' αὖ ἃ[x] ἀμφότεροι[y] πεπόνθαμεν εἶναι,[z] ταῦτ'[a] οὐδέτερον εἶναι ἡμῶν.[b]

ΙΠ. Τέρατα αὖ[c] ἀποκρινομένῳ ἔοικας,[d] ὦ Σώκρατες, ἔτι μείζω ἢ ὀλίγον πρότερον ἀπεκρίνω. σκόπει γάρ· πότερον εἰ[e] ἀμφότεροι δίκαιοί ἐσμεν, οὐ καὶ ἑκάτερος ἡμῶν εἴη
III. 301. ἄν, ἢ[f] εἰ ἄδικος ἑκάτερος, οὐ καὶ ἀμφότεροι αὖ;[g] ἢ εἰ[h] ὑγιαίνοντες, οὐ καὶ ἑκάτερος;[i] ἢ εἰ[j] κεκμηκώς τι ἢ τετρωμένος ἢ πεπληγμένος ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν πεπονθὼς ἑκάτερος ἡμῶν εἴη, οὐ καὶ ἀμφότεροι αὖ[k] ἂν[l] τοῦτο πεπόνθοιμεν;[m] ἔτι τοίνυν εἰ χρυσοῖ[n] ἢ ἀργυροῖ[o] ἢ ἐλεφάντινοι, εἰ δὲ βούλει, γενναῖοι ἢ σοφοὶ[p] ἢ τίμιοι ἢ γέροντές γε[q] ἢ νέοι[r] ἢ ἄλλο ὅ τι[s]
II. iii. 453. βούλει τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀμφότεροι τύχοιμεν ὄντες, ἆρ' οὐ μεγάλη ἀνάγκη καὶ ἑκάτερον ἡμῶν τοῦτ'[t] εἶναι;

ΣΩ. Πάντως γε[u] δή που.

ΙΠ. Ἀλλὰ γὰρ δὴ σύ,[v] ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν ὅλα[w] τῶν πραγμάτων οὐ σκοπεῖς, οὐδ' ἐκεῖνοι οἷς σὺ εἴωθας διαλέγεσθαι, [§. 48.] κρούετε δὲ ἀπολαμβάνοντες τὸ καλὸν καὶ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις κατατέμνοντες. διὰ ταῦτα οὕτω μεγάλα ὑμᾶς λανθάνει καὶ διανεκῆ[x] σώματα τῆς οὐσίας πεφυκότα. καὶ νῦν τοσοῦτόν[y] σε[z] λέληθεν, ὥστε οἴει[a] εἶναί τι ἢ[b] πάθος ἢ οὐσίαν ἢ περὶ μὲν ἀμφότερα ταῦ-

ἴσως v.—[w] τοῦτ' Γ.—[x] ἃ om rd.—[y] σὺ εἶ. τοῦτο ἀμφοτέρους Θl.—[z] εἶναι ὦ v.—[a] ταῦτ' Γ.—[b] ἡμῶν EFl.—[c] αὖ om ΣΥ et pr Ξ.—[d] ἔοικας om v.—[e] εἰ om v.—[f] ἢ om Υ et pr Ξ.—[g] αὖ om ΓΘBCEFrdlr.—[h] εἰ om r.—[i] ἀμφότεροι r.—[j] εἰ om F.—[k] αὖ om ΣΥ et pr Ξ.—[l] ἂν om pr Ξ.—[m] πεπόνθειμεν C, πεπόνθαμεν F.—[n] χρυσοῖ ἢ ΓΣΥBCEFvdr: χρυσοῖ ἂν ἢ *s.—[o] ἀργυριοὶ rdr.—[p] σώφρονες v.—[q] γε om ΣΥ et pr Ξ.—[r] ἢ νέοι om ΣΥ et pr Ξ.—[s] ἄλλο τι ὅτι Γ.—[t] τοῦτ' Γ.—[u] γὰρ v.—[v] σὺ om F et pr Ξ.—[w] ἄλλα r.—[x] διανεκῆ ΓΘΞΣBClr et corr E: διηνεκῆ *s.—[y] τοσοῦ-σ-τό v.—[z] σε om ΣΥ, γε l.—[a] εἴη (οἴει in mg) F: om r.—[b] ἢ post τι om d.—[c] ἢ...

νῦν pro αὖ, in hoc illa statim post illata, ὀλίγον πρότερον, parum respexit. HEIND.

ἢ γέροντές γε ἢ νέοι] Vocula γε post γέροντες, quæ olim nata videbatur ex prægressi verbi initio, solet ita in plurium rerum enumeratione inferri. Thæet. p. 156. B. ὄψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὀσφρήσεις καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις καὶ ἡδοναί γε δὴ καὶ λῦπαι etc. Gorg. p. 450. D. οἷον ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ἡ λογιστικὴ καὶ ἡ γεωμετρικὴ καὶ ἡ πεττευτική γε καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι. τῶν ἐν ἀνθρ. i. e. τῶν ἀνθρωπίνων. v. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. ii. 2. 17. HEIND.

§. 48. κρούετε δὲ] Conf. §. 55. init. Κρούειν autem eodem prorsus modo h. l. adhibitum, quo καταγνύναι et κερματίζειν τὴν ἀρετὴν dixit Menon. p. 79. A. HEIND.

διηνεκῆ] Schol. Plat. p. 135. διανεκῆ, διαπαντός· οὕτω καὶ Διογενιανός. Atque διανεκεῖ λόγῳ ex Platonis hoc libro §. 49. laudat Mœris, ubi vid. Sallier.; quam formam Platoni restituendam ar-

τα ἔστιν ἅμα, περὶ δὲ ἑκάτερον οὔ, ἢ[c] αὖ περὶ μὲν ἑκάτερον, περὶ δὲ ἀμφότερα οὔ· οὕτως ἀλογίστως καὶ ἀσκέπτως καὶ εὐήθως καὶ ἀδιανοήτως[d] διάκεισθε.

ΣΩ. Τοιαῦτα, ὦ Ἱππία, τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν ἄνθρωποι[e] ἑκάστοτε[f] παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται.[g] ἀλλὰ σὺ ἡμᾶς ὀνίνης ἀεὶ νουθετῶν, ἐπεὶ καὶ νῦν, πρὶν ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουθετηθῆναι, ὡς εὐήθως διεκείμεθα,[h] ἔτι σοι μᾶλλον ἐγὼ ἐπιδείξω,[i] εἰπὼν ἃ διανοούμεθα[j] περὶ αὐτῶν, ἢ μὴ εἴπω;

ΙΠ. Εἰδότι μὲν ἐρεῖς, ὦ Σώκρατες·[k] οἶδα γὰρ ἑκάστους[l] τῶν περὶ τοὺς λόγους ὡς διάκεινται· ὅμως δ' εἴ τι σοὶ ἥδιον,[m] λέγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἥδιόν[n] γε. ἡμεῖς γάρ, ὦ βέλτιστε, οὕτως ἀβέλτεροι ἦμεν πρίν σε ταῦτ' εἰπεῖν,[o] ὥστε δόξαν εἴχομεν περὶ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ ὡς ἑκάτερος ἡμῶν εἷς ἐστί, τοῦτο δέ, ὃ ἑκάτερος ἡμῶν εἴη, οὐκ ἄρα[p] εἴημεν ἀμφότεροι· οὐ γὰρ εἷς ἐσμὲν ἀλλὰ δύο.[q] οὕτως εὐηθικῶς εἴχομεν. [§. 49.] Νῦν δὲ παρὰ σοῦ ἤδη ἀνεδιδάχθημεν ὅτι εἰ μὲν δύο ἀμφότεροί ἐσμεν, δύο καὶ[r] ἑκάτερον ἡμῶν[s] ἀνάγκη εἶναι, εἰ δὲ εἷς ἑκάτερος, ἕνα καὶ ἀμφοτέρους ἀνάγκη· οὐ γὰρ οἷόν τε διανεκεῖ[t] λόγῳ τῆς οὐσίας κατὰ Ἱππίαν ἄλλως ἔχειν,[u] ἀλλ' ὃ ἂν ἀμφότερα ᾖ,[v] τοῦτο καὶ ἑκάτε- II. iii. 454.

οὔ om Γ.—[d] ἀνοήτως v.—[e] ἀνθρώποις v.—[f] ἑκάστοτε om ΘEFl et pr B.—[g] δύνανται Γ.—[h] διακείμεθα ʋbr.—[i] ἐπιπλήξω v.—[j] διενοούμεθα v.—[k] ὦ σώκρ. ἐρεῖς Γ.—[l] ἑκάστου v.—[m] ἴδιον b.—[n] μὴν καὶ ἥδιόν v, μὴν ἴδιόν b.—[o] ταῦτ' εἰπεῖν ΓΘBCE Fʋblr: ταῦθ' ἡμῖν εἰπεῖν *s.—[p] ἂν corr Γ.—[q] δύω l.—[r] καὶ om EF.—[s] ἡμῶν ἑκά-

bitror, scripturam tamen mutare grammaticorum auctoritate non ausus. Heind.

ἀμφότερα ταῦτα] Hoc ταῦτα quorsum spectet, non liquet. Ficin. *ambo quædam*, ut legisse videatur ἀμφότερ' ἅττα. Ac fortasse verum est ἀμφότερ' αὖ ἅττα. Heind. qui sic in Addend. ' Nihili est, quod conjeci αὖ ἅττα. Verum nunc videtur τοιαῦτα, ut Hippias respiciat illa, quæ paullo ante protulit ipse, exempla §. 47. Σκόπει γάρ· πότερον, εἰ ἀμφότεροι δίκαιοί ἐσμεν, οὐ καὶ ἑκάτερος etc.'

οὐχ οἷα βούλεται] Ipsum proverbium hoc Suidas ita profert: Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα· ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. Κέχρηται Πλάτων ἐν Ἱππίᾳ. Conf. Schol. Plat. p. 135. Heind.

§. 49. ἀνεδιδάχθημεν] ἀναδιδάσκεσθαι significare, sic *priora dedoceri*, vel *dedocendum se præbere, ut quis alia discat istis contraria*, docuit Valcken. ad Herodot. viii. 63. Mox de διηνεκεῖ cf. ad §. 48. Paullo post verba ἀλλ', ὃ ἂν ἀμφότερα ἦν—ἀμφότερα εἶναι trahuntur fortasse rectius ad sequens πεπεισμένος. Heind.

ἀμφότερα ᾖ] ᾖ rescripsi pro ἦν. Heind. ed. 2.

ρον, καὶ ὃ ἑκάτερον,[w] ἀμφότερα[x] εἶναι. πεπεισμένος δὴ νῦν ἐγὼ ὑπὸ σοῦ ἐνθάδε κάθημαι. πρότερον μέντοι,[y] ὦ Ἱππία, ὑπόμνησόν με· πότερον εἷς ἐσμὲν ἐγώ τε καὶ σύ, ἢ σύ τε[z] δύο κἀγὼ[a] δύο;

ΙΠ. Τί λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ταῦτα ἅ περ λέγω· φοβοῦμαι γάρ σε σαφῶς λέγειν, ὅτι μοι χαλεπαίνεις ἐπειδάν τι δόξῃς σαυτῷ[b] λέ-
III. 302. γειν. ὅμως δ' ἔτι μοι εἰπέ· οὐχ εἷς ἡμῶν ἑκάτερός ἐστι καὶ πέπονθε τοῦτο, εἷς εἶναι;

ΙΠ. Πάνυ γε.[c]

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ εἷς, καὶ περιττὸς ἂν εἴη ἑκάτερος ἡμῶν. ἢ οὐ τὸ ἓν περιττὸν ἡγεῖ;[d]

II. iii. 455. ΙΠ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἦ καὶ ἀμφότεροι οὖν περιττοί ἐσμεν δύο ὄντες;

ΙΠ. Οὐκ ἂν εἴη, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλ' ἄρτιοί γε ἀμφότεροι. ἢ γάρ;

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Μῶν οὖν, ὅτι ἀμφότεροι ἄρτιοι, τούτου ἕνεκεν[e] καὶ[f] ἑκάτερος ἄρτιος[g] ἡμῶν ἐστίν;

ΙΠ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα πᾶσα ἀνάγκη, ὡς νῦν δὴ ἔλεγες, ἃ ἂν ἀμφότεροι, καὶ ἑκάτερον, καὶ ἃ ἂν ἑκάτερος,[h] καὶ ἀμφοτέρους εἶναι.

η εῖ

τερος E.—[t] διανεκεῖ ΓΘΞBCr et corr E, διανεκεῖ F, διανεκη Ɩ: διηνεκεῖ *ς.—[u] ἔχειν v.—[v] ἦ ΞΥbr et corr Γ, ἢ v: ἦν *ς.—[w] ἢ...ἑκάτερον] εἴη εἶναι ἑκάτερα, ὃ δὲ ἑκάτερα mg F.—[x] τοῦτο καὶ ἀμφότερα r.—[y] τοίνυν r.—[z] σύ γε r.—[a] δύο κἀγὼ ΘBCE Fv: δύο εἶ κἀγὼ *ς.—[b] ἑαυτῷ v.—[c] καὶ πάνυ γε v.—[d] ἡγεῖ b.—[e] ἕνεκα Er.—[f] καὶ om v.—[g] ἄρτιος ἑκάτερος E.—[h] καὶ ἃ ἂν ἑκάτερος om v, ἑκάτερον rc E.

φοβοῦμαι γάρ σε σαφῶς λέγειν] Quid hoc est, *vereor enim te aperte dicere?* Hæc qui congruunt proximis ταῦτα ἅπερ λέγω, quibus significat, nolle se aperte loqui? Corrigendum puto σοι pro σε, ni malis λέγων, ac deinceps scribendum ἐπειδάν τι δόξῃς αὐτὸς σαυτῷ λέγειν, quam scripturam expressit Ficinus, quum vertit: *vereor enim aperte coram te loqui. Nam mihi succenses turbasque, quando dicere aliquid tibi ipsi videris,* et iisdem prope verbis Cornarius, mutata tacite, opinor, ut solet interdum, lectione. Heind. qui sic in Addend. 'Quamvis certa loci hujus scriptura vix sine libro vet. constitui queat, magis tamen nunc placet istud σε abjicere, et pro δόξῃς σαυτῷ reponere δόξῃς αὐτὸς—.'

φοβοῦμαι γάρ σε σαφῶς] Sic scribenda arbitror φοβοῦμαι γὰρ σαφῶς λέγειν, ὅτι μοι χαλεπ. ἐπειδάν τι δόξῃς σὺ αὐτὸς λέγειν. Heind. ed. 2.

τοῦτο, εἷς εἶναι] Post τοῦτο excidisse videtur art. τό. Statim post scripsi ἢ οὐ τὸ ἓν etc. Vulgo ἦ. Heind. ed. 2.

ΙΠ. Οὐ τά γε τοιαῦτα,[i] ἀλλ' οἷα ἐγὼ πρότερον ἔλεγον.[j]

§. 50. ΣΩ. Ἐξαρκεῖ, ὦ Ἱππία· ἀγαπητὰ γὰρ καὶ ταῦτα, ἐπειδὴ τὰ μὲν οὕτω φαίνεται, τὰ δ' οὐχ οὕτως ἔχοντα. καὶ γὰρ ἐγὼ ἔλεγον, εἰ μέμνησαι ὅθεν οὗτος ὁ λόγος ἐλέχθη,[k] ὅτι ἡ[l] διὰ τῆς ὄψεως καὶ δι'[m] ἀκοῆς ἡδονὴ οὐ τούτῳ εἶεν[n] καλαί, ὅ τι[o] τυγχάνοιεν ἑκατέρα μὲν αὐτῶν εἶναι πεπονθυῖα, ἀμφότεραι δὲ μή, ἢ[p] ἀμφότεραι μέν, ἑκατέρα δὲ μή, ἀλλ' ἐκείνῳ ᾧ ἀμφότεραί τε καὶ ἑκατέρα, διότι[q] συνεχώρεις ἀμφοτέρας τε αὐτὰς εἶναι καλὰς καὶ ἑκατέραν. τούτου[r] δὴ ἕνεκα τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐπ' ἀμφότερα ἑπομένῃ ᾤμην, εἴ περ ἀμφότερά ἐστι καλά, ταύτῃ δεῖν II. iii. 456. αὐτὰ καλὰ εἶναι, τῇ δὲ κατὰ τὰ[s] ἕτερα ἀπολειπομένῃ μή. καὶ ἔτι νῦν[t] οἴομαι.[u] ἀλλά μοι λέγε, ὥς περ ἐξ ἀρχῆς· ἡ δι' ὄψεως[v] ἡδονὴ καὶ ἡ[w] δι' ἀκοῆς, εἴ περ ἀμφότεραί τ'[x] εἰσὶ καλαὶ καὶ ἑκατέρα, ἆρ'[y] ὃ ποιεῖ αὐτὰς καλάς, οὐχὶ καὶ ἀμφοτέραις γε[z] αὐταῖς ἕπεται καὶ ἑκατέρᾳ;

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ὅτι ἡδονὴ ἑκατέρα τ' ἐστὶ καὶ ἀμφότεραι, διὰ τοῦτο ἂν εἶεν καλαί; ἢ διὰ τοῦτο μὲν καὶ αἱ[a] ἄλλαι πᾶσαι ἂν οὐδὲν τούτων ἧττον εἶεν καλαί; οὐδὲν γὰρ ἧττον ἡδοναὶ ἐφάνησαν οὖσαι, εἰ μέμνησαι.

ΙΠ. Μέμνημαι.

§. 51. ΣΩ. Ἀλλ' ὅτι γε δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς αὗταί[b] εἰσι, διὰ τοῦτο ἐλέγετο καλὰς αὐτὰς εἶναι.

ΙΠ. Καὶ ἐῤῥήθη[c] οὕτως.

ΣΩ. Σκόπει δὲ εἰ ἀληθῆ[d] λέγω. ἐλέγετο γάρ, ὡς ἐγὼ μνήμης ἔχω, τοῦτ' εἶναι καλὸν τὸ ἡδύ, οὐ πᾶν, ἀλλ' ὃ ἂν δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς ᾖ.

ΙΠ. Ἀληθῆ.

—[i] τάγε τὰ τοιαῦτα Ξ.—[j] ἐγὼ ἔλεγον Γ.—[k] ἐλέγχθη BCE et pr Γ, ἠλέχθη ΣΥbr : ἐλέχθη cum *ς corr ΞF.—[l] οὐ r.—[m] δι' om rΥ.—[n] τούτῳ εἶεν ΓΘBCEFrblr : τούτῳ ἂν εἶεν *ς.—[o] ὅ, τι ΘBC : ὅτι *ς.—[p] ἢ...μὴ om ΣΥr.—[q] ἑκατέρα γε διότι Γ.—[r] τούτοιν corr Γ.—[s] τὰ om υ.—[t] καὶ νῦν Σ.—[u] οἶμαι ς.—[v] ὄψεων F.—[w] ἢ καὶ υ.—[x] γ' υ.—[y] ἆρ' Γ, ἆρα καὶ ὃ r.—[z] τε r.—[a] αἱ om ς.—[b] αὐταί Υ.—[c] ἐρρέθη ΞΣΥ.—

§. 50. καὶ ἄλλαι] Fortasse καὶ αἱ ἄλλαι—. Heind.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε τὸ πάθος ἀμφοτέραις μὲν ἕπεται, ἑκατέρᾳ δ' οὔ; οὐ[e] γάρ που ἑκάτερόν γε αὐτῶν, ὅ περ
II. iii. 457. ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγετο, δι' ἀμφοτέρων ἐστίν, ἀλλ' ἀμφότερα μὲν δι' ἀμφοῖν, ἑκάτερον δ' οὔ. ἔστι ταῦτα;

ΙΠ. Ἔστιν.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τούτῳ[f] γε[g] ἑκάτερον αὐτῶν ἐστὶ καλόν, ὃ μὴ ἕπεται ἑκατέρῳ· τὸ γὰρ ἀμφότερον ἑκατέρῳ οὐχ ἕπεται. ὥστε ἀμφότερα μὲν αὐτὰ[h] φάναι καλὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ἔξεστιν, ἑκάτερον δὲ[i] οὐκ ἔξεστιν. ἢ πῶς λέγομεν;[j] οὐκ ἀνάγκη;

III. 303. ΙΠ. Φαίνεται.

ΣΩ. Φῶμεν οὖν ἀμφότερα μὲν καλὰ[k] εἶναι, ἑκάτερον δὲ μὴ φῶμεν;

§. 52. ΙΠ. Τί γὰρ κωλύει;

ΣΩ. Τόδε ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ φίλε,[l] κωλύειν, ὅτι ἦν που ἡμῖν τὰ μὲν οὕτως ἐπιγιγνόμενα ἑκάστοις, εἴ περ ἀμφοτέροις ἐπιγίγνοιτο,[m] καὶ ἑκατέρῳ,[n] καὶ εἴ περ ἑκατέρῳ, καὶ ἀμφοτέροις, ἅπαντα ὅσα σὺ διῆλθες. ἦ γάρ;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ἃ δέ γε[o] αὖ ἐγὼ διῆλθον, οὔ· ὧν δὴ ἦν καὶ αὐτὸ τὸ[p] ἑκάτερον καὶ τὸ ἀμφότερον. ἔστιν οὕτως;

ΙΠ. Ἔστιν.

ΣΩ. Ποτέρων οὖν, ὦ Ἱππία, δοκεῖ σοι τὸ καλὸν εἶναι;

[d] ἀληθῶς Γ.—[e] πω πάνυ υ.—[f] τούτων ϒ.—[g] γε om ϐϒ.—[h] ταῦτα ΣΥ et pr Ξ.—[i] δ' υ.—[j] λέγωμεν Γ.—[k] μὲν οὐ καλὰ υ.—[l] δοκεῖ ὦ φύλε Θ: ὦ φίλε δοκεῖ Eϛ.—[m] ἐπι-
ω
γίγνονται ϒ: ἐπιγίγνοιτο...ἀμφοτέροις om υ.—[n] καὶ ἑκατέροις Ξ, καὶ ἑκατέροις ΣΥ.

§. 51. τοῦτό γε τὸ πάθος] Int. τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς ἡδὺ εἶναι.—Οὐ γάρ που ἑκάτερ. i. e. οὐ γάρ που τὸ δι' ὄψεως ἡδὺ δι' ἀμφοτέρων, δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς, ἐστὶν ἡδὺ, οὐδὲ τὸ δι' ἀκοῆς ἡδὺ, δι' ἀκοῆς καὶ ὄψεώς ἐστιν ἡδύ. Conf. §. 43. quo spectant hæc ὅπερ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγετο. HEIND.

ἢ πῶς λέγομεν;] Corrigebat aliquis λέγωμεν, male, opinor. Euthyphr. p. 10. D. Τί δὴ οὖν λέγομεν περὶ τοῦ ὁσίου; scilicet πῶς λέγομεν est *quid putamus?* πῶς vel potius τί λέγωμεν esset *quomodo dicamus? quid dicturi sumus?* HEIND.

§. 52. ἦν—τὰ μὲν] Huic τὰ μὲν opponitur in seqq. ἃ δέ γε, et οὕτως illud explicatur verbis seqq. εἴπερ ἀμφοτέροις etc. Mox verba ἅπαντα ὅσα σὺ διῆλθες epexegesin faciunt prægressi τὰ μέν. *Illud mihi quidem, amice, videtur obstare, quod alia rebus sic inesse videbantur, ut, si ambabus, utrique etiam rei inessent, ac si utrique, etiam ambabus, omnia, quæcunque tu enarrabas; alia contra, quæ ego enarrabam, non item.* HEIND.

πότερον ὢν σὺ ἔλεγες; εἴ περ[p] ἐγὼ ἰσχυρὸς καὶ σύ, καὶ ἀμφότεροι, καὶ[q] εἴ περ[r] ἐγὼ δίκαιος καὶ σύ, καὶ ἀμφότεροι, καὶ εἴ περ[s] ἀμφότεροι, καὶ ἑκάτερος· οὕτω δὴ καὶ εἴ II. iii. 458.
περ ἐγὼ καλὸς καὶ σύ, καὶ ἀμφότεροι, καὶ εἴ περ[t] ἀμφότεροι, καὶ ἑκάτερος; ἢ οὐδὲν κωλύει, ὥς περ ἀρτίων ὄντων τινῶν ἀμφοτέρων τάχα μὲν[u] ἑκάτερα περιττὰ εἶναι, τάχα δ' ἄρτια, καὶ αὖ ἀῤῥήτων ἑκατέρων ὄντων τάχα μὲν ῥητὰ τὰ[v] συναμφότερα εἶναι, τάχα δ' ἄῤῥητα, καὶ ἄλλα μυρία[w] τοιαῦτα, ἃ δὴ καὶ ἐγὼ ἔφην ἐμοὶ προφαίνεσθαι; [§. 53.] ποτέρων[x] δὴ[y] τίθης[z] τὸ καλόν; ἢ ὥς περ ἐμοὶ περὶ αὐτοῦ καταφαίνεται,[a] καὶ σοί; πολλὴ γὰρ ἀλογία ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι ἀμφοτέρους μὲν ἡμᾶς εἶναι καλούς, ἑκάτερον δὲ μή, ἢ ἑκάτερον[b] μέν,[c] ἀμφοτέρους δὲ μή, ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων. οὕτως αἱρεῖ[d] ὥς περ ἐγὼ ἢ ἐκείνως;

ΙΠ. Οὕτως ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Εὖ γε σὺ[e] ποιῶν, ὦ Ἱππία, ἵνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείονος ζητήσεως. εἰ γὰρ τούτων γ' ἐστὶ τὸ καλόν, οὐκ ἂν ἔτι εἴη τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς[f] ἡδὺ καλόν. ἀμφότερα μὲν γὰρ ποιεῖ καλὰ τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς, ἑκάτερον δ' οὔ. τοῦτο δ' ἦν ἀδύνατον, ὡς ἐγώ τε καὶ σὺ δὴ ὡμολογοῦμεν,[g] ὦ Ἱππία.

—[o] γ' rbr.—[p] αὐτό γε τὸ v.—[q] καὶ εἴπερ...5. ἀμφότεροι om Σ.—[r] καὶ εἴπερ... 3. ἑκάτερος post ἀμφότεροι ponit Γ.—[s] εἴπερ καὶ ΘΕFl.—[t] καὶ εἴπερ...ἑκάτερος om pr Ξ.—[u] καὶ F.—[v] τὰ om ΞΣ.—[w] μύρια et ἃ om v.—[x] πότερον Σ.—[y] δὲ Γ.—[z] τιθεὶς v.—[a] ὥσπερ ἂν ἐμοὶ καταφαίνεται περὶ αὐτοῦ r.—[b] δὲ μή, ἢ ἑκάτερον om v.
αί
—[c] δὲ r.—[d] αἱρεῖ BCbr, ἐρεῖ v, ἑρεῖ l. ἐκείνως ΞΣΥvr et corr F : 'κείνως *s.—[e] σοι v.—[f] καὶ ἀκοῆς om ΘΕl et pr BF. ἡδὺ...ἀκοῆς om Σ.—[g] ὡμολογοῦμεν Ξvb : ὁμολο-

ἢ οὐδὲν κωλύει, ὥσπερ ἀρτίων] Plena oratio hæc foret: ἢ οὐδὲν κωλύει, ὥσπερ ἀρτίων ὄντων τινῶν ἀμφοτέρων οὐδὲν κωλύει τάχα μὲν ἑκάτερα—τάχα δὲ ἄῤῥητα, οὕτω δὴ καὶ ἀμφοτέρους ἡμᾶς καλοὺς εἶναι, ἑκάτερον δὲ οὔ. Heind.

ἑκάτερα περιττὰ εἶναι] Ut numerus *septenarius* et *ternarius*, ἄρτια, ut *quaternarius* et *octonarius*. Ἄῤῥητα autem et ῥητὰ non sunt, quæ vocant mathematici *incommensurabilia* et *commensurabilia*, ut accepit Sydenh. sed potius *irrationalia* et *rationalia*. Illa enim Græcis dicuntur σύμμετρα et ἀσύμμετρα, vid. Euclid. Elem. x. Def. 1. 2. a quibus ibi distinguuntur γραμμαὶ ῥηταί, *rationales*, et ἄλογοι, *irrationales*. V. c. ἄῤῥητον est $\surd 3$. et $\surd 6$. contra ῥητὸν est $\surd (3+6.)$; ῥητὸν autem est $\surd 4$. itemque $\surd 9$. contra ἄῤῥητον $\surd (4+9.)$ Apte autem his utitur exemplis Socrates apud Hippiam, hominem artem λογισμῶν profitentem. v. §. 12. Heind.

§. 53. ὥσπερ ἐμοὶ—καταφαίνεται, καὶ σοί] Sc. καταφαίνεται; Ion. p. 534. C. ἐπεὶ εἰ περὶ ἑνὸς τέχνῃ καλῶς ἠπίσταντο λέγειν, κᾂν περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων. Heind.

ὁμολογοῦμεν] Malim ὡμολογοῦμεν utrobique, sicut et Fic. legit. Steph.

ΙΠ. Ὡμολογοῦμεν[h] γάρ.

ΣΩ. Ἀδύνατον ἄρα[i] τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς ἡδὺ καλὸν εἶναι, ἐπειδή γε καλὸν γιγνόμενον τῶν ἀδυνάτων τι παρέχεται.[j]

II. iii. 459. ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Λέγετε[k] δὴ[l] πάλιν, φήσει, ἐξ ἀρχῆς, ἐπειδὴ τούτου διημάρτετε· τί φατε εἶναι τοῦτο τὸ καλὸν τὸ ἐπ'[m] ἀμφοτέραις ταῖς ἡδοναῖς, δι' ὅ[n] τι ταύτας πρὸ τῶν ἄλλων τιμήσαντες καλὰς ὠνομάσατε; [§. 54.] Ἀνάγκη δή[o] μοι δοκεῖ εἶναι,[p] ὦ Ἱππία, λέγειν[q] ὅτι ἀσινέσταται αὗται τῶν ἡδονῶν εἰσὶ καὶ βέλτισται, καὶ ἀμφότεραι καὶ ἑκατέρα. ἢ σύ τι ἔχεις λέγειν ἄλλο ᾧ διαφέρουσι τῶν ἄλλων;

ΙΠ. Οὐδαμῶς· τῷ ὄντι γὰρ βέλτισταί εἰσιν.

ΣΩ. Τοῦτ'[r] ἄρα, φήσει, λέγετε δὴ[s] τὸ καλὸν εἶναι, ἡδονὴν ὠφέλιμον; Ἐοίκαμεν, φήσω ἔγωγε. σὺ δέ;

ΙΠ. Καὶ ἐγώ.[t]

ΣΩ. Οὐκοῦν ὠφέλιμον, φήσει,[u] τὸ ποιοῦν τἀγαθόν, τὸ δὲ ποιοῦν καὶ τὸ ποιούμενον ἕτερον νῦν[v] δὴ ἐφάνη, καὶ εἰς τὸν πρότερον λόγον ἥκει[w] ὑμῖν[x] ὁ λόγος; οὔτε γὰρ τὸ ἀγαθὸν
III. 304. ἂν εἴη καλὸν οὔτε τὸ καλὸν ἀγαθόν, εἴ περ ἄλλο αὐτῶν ἑκάτερόν ἐστι. Παντός γε μᾶλλον, φήσομεν, ὦ Ἱππία, ἂν σωφρονῶμεν· οὐ γάρ που θέμις τῷ ὀρθῶς λέγοντι μὴ συγχωρεῖν.

§. 55. ΙΠ. Ἀλλὰ δή γ',[y] ὦ Σώκρατες, τί οἴει[z] ταῦτ'[a] εἶναι ξυνάπαντα;[b] κνίσματά τοί ἐστι καὶ περιτμήματα
II. iii. 460. τῶν λόγων, ὅ περ ἄρτι ἔλεγον, κατὰ βραχὺ διῃρημένα.

γοῦμεν *ς.—[h] ὡμολογοῦμεν Ξϧ : ὁμολογοῦμεν *ς, præter v: is enim hæc ὡμολογοῦμεν γὰρ om.—[i] γὰρ ἄρα ΣΥr.—[j] παρέχειν v.—[k] λέγεται Σ.—[l] δὲ ΣΥ.—[m] τ' ἐπ' v.—[n] διὸ ΞΣΥ.—[o] δὲ δή r, δέ l.—[p] εἶναι om Σr et pr Ξ.—[q] λέγειν ὦ ἱππία v.—[r] ταῦτ' F.—[s] δὴ om r.—[t] ἔγωγε l.—[u] φύσει Θ.—[v] νῦν post δὴ ponunt ΞΣΥ, om r.—[w] νῦν ἥκει v.—[x] ἡμῖν vς.—[y] γ' om v.—[z] δεῖ ϧr.—[a] ταῦτ' Γ.—[b] ξυνάπαντα ΓΘ

ὁμολογοῦμεν] Hic et statim post Stephanus malebat ὡμολογοῦμεν. Frustra. Consentiunt inter se adhuc in hac re et sic sæpius ἐκ τῶν ὁμολογουμένων. Vid. Crito p. 48. B. Sympos. p. 200. B. ubi male corrigas ὡμολογημένων. Heind.

§. 54. τοῦτ' ἄρα, φήσει, λέγετε] *Hoc ergo, dicet, pulchrum esse dicitis, voluptatem utilem?* Nam τοῦτο pertinet ad εἶναι, præmissumque, ut sæpius, seqq. ἡδονὴν ὠφέλιμον. Cf. ad §. 17. Vulgo male interpungitur Τοῦτ' ἄρα φήσει, Λέγετε etc. quam interpunctionem Cornarium in versione secutum miror. Heind.

§. 55. κνίσματά τοι ἐστὶ καὶ περιτμήματα] Bene Cornar. *ramenta et præsegmina.* Heind.

ἀλλ' ἐκεῖνο καὶ καλὸν καὶ πολλοῦ ἄξιον, οἷόν τ' εἶναι εὖ καὶ καλῶς λόγον καταστησάμενον ἐν δικαστηρίῳ ἢ ἐν βουλευτηρίῳ ἢ ἐπ' ἄλλῃ τινὶ ἀρχῇ πρὸς ἣν ἂν ὁ λόγος ᾖ, πείσαντα, οἴχεσθαι φέροντα οὐ τὰ σμικρότατα ἀλλὰ τὰ μέγιστα τῶν ἄθλων, σωτηρίαν αὑτοῦ τε[c] καὶ τῶν αὑτοῦ χρημάτων καὶ φίλων. τούτων οὖν χρὴ ἀντέχεσθαι, χαίρειν ἐάσαντα τὰς σμικρολογίας ταύτας, ἵνα μὴ δοκῇ[d] λίαν ἀνόητος εἶναι λήρους καὶ φλυαρίας ὥς περ νῦν μεταχειριζόμενος.

ΣΩ. Ὦ Ἱππία φίλε, σὺ μὲν μακάριος εἶ, ὅτι τε οἶσθα ἃ χρὴ ἐπιτηδεύειν ἄνθρωπον[e] καὶ ἐπιτετήδευκας ἱκανῶς, ὥς φῄς·[f] ἐμὲ δὲ[g] δαιμονία τις τύχη, ὡς ἔοικε, κατέχει, ὅς τις πλανῶμαι μὲν καὶ ἀπορῶ ἀεί, ἐπιδεικνὺς δὲ[h] τὴν ἐμαυτοῦ ἀπορίαν ὑμῖν τοῖς σοφοῖς λόγῳ αὖ ὑπὸ ὑμῶν[i] προπηλακίζομαι, ἐπειδὰν ἐπιδείξω. [§. 56.] Λέγετε γάρ με ἅ περ καὶ σὺ νῦν λέγεις, ὡς ἠλίθιά τε καὶ σμικρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια πραγματεύομαι. ἐπειδὰν δὲ αὖ[j] ἀναπεισθεὶς ὑφ'[k] ὑμῶν λέγω[l] ἅ περ ὑμεῖς, ὡς πολὺ κράτιστόν ἐστιν οἷόν τ' εἶναι λόγον[m] εὖ καὶ καλῶς καταστησάμενον περαίνειν ἐν[n] δικαστηρίῳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ, ὑπό τε ἄλλων τινῶν τῶν ἐνθάδε καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ[o] ἀεί με ἐλέγχοντος πάντα κακὰ ἀκούω. καὶ γάρ μοι τυγχάνει ἐγγύτατα II. iii. 461.
γένους ὢν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ[p] οἰκῶν. ἐπειδὰν οὖν εἰσέλθω[q] οἴ-

ΞΣBCelx, ξυνὰ πάντα Υ: ξύμπαντα *ς.—[c] τε αὑτοῦ δ.—[d] δοκῇς ς.—[e] ἐπιτηδεύειν τὸν ἄνθρωπον υ.—[f] ὡς φῂς ἱκανῶς υ.—[g] δὲ om ΘΕl et pr B.—[h] μὲν ΞΣΥ.—[i] ὑφ' δ.—[j] ἂν Υ.—[k] ὑφ' Γ.—[l] λέγωμεν Θl, om δ.—[m] καὶ λόγον Ξ.—[n] περαίνειν ἢ ἐν υ.—

δοκῇς] In præced. edit. scriptum est δοκῇ. quæ lectio ferri posset si post ἀντέχεσθαι sequeretur τινά: quum id subaudire durum sit. STEPH.

δοκῇς] Ald. et Bas. 1. 2. δοκῇ pro δοκῇς, illudque ferri posse ait Steph. si post ἀντέχεσθαι sequeretur τινὰ, quod durum sit subaudire. Neutiquam durum id foret, sed ex legitimo utriusque sermonis usu: *hæc oportet amplecti mittentem minuta ista.* Verum ad ἀντέχεσθαι subaudiendum potius esse σε, ideoque tenendum δοκῇς, arguunt satis seqq. illa ὥσπερ νῦν. HEIND.

ὅτι τε οἶσθα] Accuratius legeremus ὅτι οἶσθά τε, quanquam hoc τε negligentius interdum locatur, nisi id h. l. omnino commodius absit. HEIND.

§. 56. λέγετε γάρ με] *Dicitis enim de me.* Phædo p. 94. D. οὗ λέγει τὸν Ὀδυσσέα· Στῆθος δὲ πλήξας etc. Conf. Hom. Il. Z. 479. Sed hoc tironibus quoque notum. HEIND.

ἅπερ] Possent etiam fortassis includi parenthesi verba ista, ἅπερ καὶ σὺ νῦν λέγεις: ut dictum sit λέγετέ με ὡς ἠλίθια πραγματεύομαι, pro λέγετέ με ἠλίθια πραγματεύεσθαι. STEPH.

ἐγγύτατα γένους ὢν] Ita loquuntur Attici ὁ ἐγγύτατα s. ἐγγυτάτω γένους. v. Taylor ad Lysiam p. 27. ed. Reisk. HEIND.

καδε εἰς ἐμαυτοῦ καί μου ἀκούσῃ ταῦτα λέγοντος, ἐρωτᾷ εἰ οὐκ αἰσχύνομαι τολμῶν περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων διαλέγεσθαι, οὕτω φανερῶς ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ, ὅτι οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ὅ τί ποτ' ἔστιν οἶδα.[r] Καί τοι πῶς *σὺ εἴσει,*[s] *φησίν,*[t] *ἢ λόγον ὅς τις καλῶς κατεστήσατο ἢ μή, ἢ ἄλλην πρᾶξιν ἡντινοῦν, τὸ καλὸν ἀγνοῶν; καὶ ὁπότε οὕτω διάκεισαι, οἴει*[u] *σοι κρεῖττον εἶναι ζῇν μᾶλλον ἢ τεθνάναι;* Συμβέβηκε *δή μοι ὅ περ λέγω, κακῶς*[v] *μὲν ὑφ'*[w] *ὑμῶν ἀκούειν καὶ ὀνειδίζεσθαι, κακῶς δὲ ὑπ' ἐκείνου. ἀλλὰ γὰρ ἴσως ἀναγκαῖον ὑπομένειν ταῦτα πάντα·*[x] *οὐδὲν γὰρ ἄτοπον εἰ ὠφελοίμην.*[y] *ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ,*[z] *ὦ* Ἱππία, *ὠφελῆσθαι*[a] *ἀπὸ τῆς ἀμφοτέρων ὑμῶν ὁμιλίας· τὴν γὰρ παροιμίαν ὅ τί ποτε λέγει τὸ*[b] *χαλεπὰ τὰ καλά, δοκῶ μοι εἰδέναι.*

[o] τοῦ ante ἀεί om 𝔵.—[p] αὐτῷ om pr Ξ.—[q] εἰσέλθωσιν υ.—[r] οἶδα om υ.—[s] εἴσει υ.—[t] φήσει 𝔩.—[u] οἴσει ΓΘBCEF𝔡𝔩, ὃς οἴει υ.—[v] καλῶς υ.—[w] ὑφ' Γ.—[x] πάντα ταῦτα 𝔡.—[y] ὠφελούμην ΓΘBCEF𝔡𝔩𝔵, ὠφελοῦμεν υ.—[z] δοκῶ om Σ.—[a] ὠφελῆσθαι ΞΣΥ𝔡, ὠφελησθαι (ει superscr.) 𝔵 : ὠφελεῖσθαι ς.—[b] τὰ Γ.

περὶ καλῶν ἐπιτηδευμ.] Venustissima est cavillatio. Videlicet, tangi et h. l. et paullo ante §. 55. illis *ὦ Ἱππία φίλε, σὺ μὲν μακάρ.* superiora illa, in quibus se jactaverat Sophista §. 13. *περί γε ἐπιτηδευμάτων καλῶν καὶ ἔναγχος αὐτόθι εὐδοκίμησα διεξιὼν* etc.—*οὐδ' αὐτὸ τοῦτο, ne hoc unum quidem.* Heind.

ἢ λόγον ὅστις καλῶς κατεστήσατο] Cornar. *quæ oratio bene et pulchre composita sit.* Accus. *λόγον* pendet a verbo *κατεστήσατο*, ut ante §. 55. *εὖ καὶ καλῶς λόγον καταστησάμενον ἐν δικαστηρίῳ* etc. quæ Hippiæ verba h. l. respicit Socrates, Themist. Orat. iv. p. 102. ed. Petav. *δοκεῖς οὖν μοι χρήσασθαι προοιμίῳ, ὥσπερ οἱ ῥήτορες ποιοῦσι καθιστάμενοι τὸν λόγον.* Heind.

ἐγὼ οὖν μοι] Scribendum fortasse *Ἐγὼ γοῦν μοι δοκῶ κ. τ. λ.* Heind. ed. 2.

χαλεπὰ τὰ καλὰ] Soloni dictum hoc auctori tribuit Plat. Schol. ad h. l. p. 136. quod postea in proverbium abierit. Platoni hoc proverbium adamatum in primis. Conf. Cratyl. p. 384. A. ibiq. Schol. (p. 14.) de Rep. iv. p. 435. C. vi. p. 497. D. Heind.

Κ Λ Ε Ι Τ Ο Φ Ω Ν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ.

ARGUMENTUM.

Dialogus hic est imperfectus: immerito autem inter nothos collocari existimatur, cum etiam a Diogene Laertio pro Platonico agnoscatur.

ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ.

§. 1. Κλειτοφῶντα τὸν Ἀριστωνύμου τις ἡμῖν διηγεῖτο Steph.
ἔναγχος, ὅτι Λυσίᾳ διαλεγόμενος τὰς μὲν[a] μετὰ Σωκρά- III. 406.
τους διατριβὰς ψέγοι, τὴν Θρασυμάχου δὲ ξυνουσίαν[b] Bek. II. iii. 465.
ὑπερεπαινοῖ.[c]

ΚΛΕΙ. Ὅς τις, ὦ Σώκρατες, οὐκ ὀρθῶς ἀπεμνημόνευέ[d] σοι τοὺς ἐμοὶ περὶ σοῦ γενομένους λόγους πρὸς Λυσίαν· τὰ μὲν γὰρ ἔγωγε οὐκ ἐπῄνουν σε, τὰ δὲ καὶ ἐπῄνουν. ἐπεὶ δὲ[e] δῆλος εἶ μεμφόμενος μέν μοι, προσποιούμενος δὲ μηδὲν[f] φροντίζειν, ἥδιστ' ἄν σοι διεξέλθοιμι αὐτοὺς αὐτός, ἐπειδὴ καὶ μόνω τυγχάνομεν ὄντε,[g] ἵνα ἧττόν με[h] ἡγῇ πρὸς σὲ φαύλως ἔχειν. νῦν γὰρ ἴσως οὐκ ὀρθῶς ἀκήκοας, ὥστε φαίνει[i] πρὸς ἐμὲ[j] ἔχειν τραχυτέρως τοῦ δέοντος. εἰ δέ[k] μοι δίδως παῤῥησίαν, ἥδιστ' ἂν[l] δεξαίμην καὶ ἐθέλω λέγειν.

ΣΩ. Ἀλλ' αἰσχρὸν μὴν σοῦ γε ὠφελεῖν με[m] προθυμου- III. 407.
μένου μὴ ὑπομένειν· δῆλον γὰρ ὡς γνοὺς ὅπῃ[n] χείρων εἰμὶ II. iii. 466.
καὶ βελτίων, τὰ μὲν ἀσκήσω καὶ διώξομαι, τὰ δὲ φεύξομαι κατὰ κράτος.

ΚΛΕΙ. Ἀκούοις ἄν. [§. 2.] Ἐγὼ γάρ, ὦ Σώκρατες,

CODICES UNDECIM,
ΑΓΘΞΠΣCwꝈlr.

[a] μὲν om CꝈ.—[b] ξ. Σw.—[c] ὑπερεπαινεῖ ΞꝈ, ἐπαινεῖ Θl.—[d] ἀπεμνημόνευσέ Σwl, ἀπομνημονεύσει (omisso σοι) Ꝉ.—[e] ἐπειδὴ δὲ ΓCꝈ.—[f] μὴ CꝈ.—[g] ὄντες ΓCwꝈr.—[h] μὲν Ꝉ.—[i] φαίνει Σ, φαίνειν CꝈ.—[j] με ΠΣw.—[k] δὴ Σw.—[l] ἂν om Σw.—[m] με om

σοὶ[o] συγγιγνόμενος πολλάκις ἐξεπληττόμην ἀκούων, καί μοι ἐδόκεις[p] παρὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κάλλιστα λέγειν, ὁπότε ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνθρώποις, ὥς περ ἐπὶ μηχανῆς τραγικῆς θεός,[q] ὕμνεις[r] λέγων Ποῖ φέρεσθε, ἄνθρωποι,[s] καὶ ἀγνοεῖτε οὐδὲν τῶν δεόντων πράττοντες, οἵ τινες χρημάτων μὲν πέρι τὴν πᾶσαν[t] σπουδὴν ἔχετε, ὅπως ὑμῖν[u] ἔσται, τῶν δ' υἱέων οἷς ταῦτα παραδώσετε, ὅπως ἐπιστήσονται[v] χρῆσθαι δικαίως[w] τούτοις, ἀμελεῖτε, καὶ[x] οὔτε διδασκάλους αὐτοῖς εὑρίσκετε τῆς δικαιοσύνης, εἴ περ μαθητόν·[y] εἰ δὲ[z] μελετητόν[a] τε[b] καὶ ἀσκητόν, οἵ τινες ἐξασκήσουσι καὶ ἐκμελετήσουσιν ἱκανῶς. οὐδέ γ' ἔτι[c] πρότερον ὑμᾶς αὐτοὺς οὕτως ἐθεραπεύσατε,[d] ἀλλ' ὁρῶντες γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ γυμναστικὴν ὑμᾶς τε[e] αὐτοὺς καὶ τοὺς παῖδας ὑμῶν ἱκανῶς μεμαθηκότας, ἃ δὴ[f] παιδείαν ἀρετῆς εἶναι[g] τελέαν ἥγησθε,[h] κἄπειτα οὐδὲν ἧττον κακοὺς[i] γιγνομένους περὶ τὰ χρήματα, πῶς οὐ καταφρονεῖτε τῆς νῦν παιδεύσεως οὐδὲ ζητεῖτε οἵ τινες ὑμᾶς παύσουσι[j] ταύτης[k] τῆς ἀμουσίας;
II. iii. 467. καί τοι διά γε ταύτην τὴν πλημμέλειαν καὶ ῥαθυμίαν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λύραν ἀμετρίαν καὶ ἀδελφὸς ἀδελφῷ καὶ πόλεις[l] πόλεσιν ἀμέτρως[m] καὶ ἀναρμόστως προσφερόμεναι στασιάζουσι καὶ πολεμοῦντες τὰ ἔσχατα δρῶσι καὶ πάσχουσιν. ὑμεῖς δέ φατε οὐ δι' ἀπαιδευσίαν οὐδὲ δι' ἄγνοιαν, ἀλλ' ἑκόντας τοὺς ἀδίκους[n] ἀδίκους εἶναι. πάλιν δ'[o] αὖ τολμᾶτε λέγειν ὡς αἰσχρὸν καὶ θεομισὲς ἡ ἀδικία· πῶς οὖν δή τις τό γε τοιοῦτον κακὸν ἑκὼν αἱροῖτ' ἄν; ἥττων ὃς[p] ἂν ᾖ,[q] φατέ, τῶν ἡδονῶν. οὐκοῦν καὶ τοῦτ'[r] ἀκούσιον, εἴ περ τὸ νικᾷν ἑκούσιον; ὥστε ἐκ παντὸς τρόπου τό γε ἀδικεῖν ἀκούσιον ὁ λόγος αἱρεῖ,[s] καὶ δεῖν[t] ἐπιμέλειαν τῆς νῦν πλείω ποιεῖσθαι πάντ' ἄνδρα ἰδίᾳ θ'[u] ἅμα καὶ δημοσίᾳ ξυμπάσας τὰς πόλεις. [§. 3.] Ταῦτ'

Cƒ.—[n] ὅποι C.—[o] σοι om w.—[p] ἐδόκει Π.—[q] θεοῖς w.—[r] ὕμνεις Σ, ὑμνεῖς w: ὑμεῖς *ς.—[s] ἄνθρωποι Γ, ὦνθρωποι wƒlr: scribe cum *ς ὤνθρωποι.—[t] πᾶσαν τὴν Σw.—[u] ἡμῖν Ξ.—[v] ἐπιστήσωνται w.—[w] δικαίου Θl.—[x] ἀμελεῖτε καὶ om ΑΓΘΠΣC wƒlr—[y] μαθητῶν C.—[z] εἰ δὲ ΑΓΠl, ἠδὲ Θr, ἰδὲ Cƒ: εἴτε *ς.—[a] μελετητῶν C.—[b] τε om Γ.—[c] γέ τι C.—[d] θεραπεύετε C.—[e] τε om Π.—[f] δεῖ Θ.—[g] εἶναι om Cƒ.—[h] ἡγεῖσθε Σw.—[i] κακῶς C.—[j] παύουσι ƒ.—[k] ταύτης om Θ.—[l] πόλις ΘCl.—[m] ἀμετρέως ƒ.—[n] τοὺς ἀδίκους om Σw: alterum ἀδίκους om ƒ.—[o] δ' om Cƒ.—[p] ἥττονος pr Σ, ἧττον rc Σ, ἧττον w.—[q] ὡσανεὶ Σw: ᾖ om r.—[r] τοῦτ' Γ.—[s] κατα-

οὖν, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ[v] ὅταν ἀκούω σοῦ θαμὰ[w] λέγοντος, καὶ μάλα ἄγαμαι καὶ θαυμαστῶς ὡς ἐπαινῶ. καὶ ὁπόταν αὖ φῇς τὸ ἐφεξῆς τούτῳ, τοὺς[x] ἀσκοῦντας μὲν τὰ σώματα, τῆς δὲ ψυχῆς ἠμεληκότας ἕτερόν τι πράττειν τοιοῦτον,[y] τοῦ μὲν[z] ἄρξοντος[a] ἀμελεῖν, περὶ δὲ τὸ ἀρξόμενον[b] ἐσπουδακέναι. καὶ ὅταν λέγῃς ὡς ὅτῳ τις μὴ ἐπίσταται χρῆσθαι, κρεῖττον ἐᾶν τὴν τούτου χρῆσιν· εἰ δή[c] τις μὴ ἐπίσταται ὀφθαλμοῖς χρῆσθαι μηδὲ ὠσὶν μηδὲ ξύμπαντι τῷ σώ- II. iii. 468.
ματι, τούτῳ μήτε ἀκούειν μήθ' ὁρᾷν μήτ'[d] ἄλλην χρείαν μηδεμίαν χρῆσθαι τῷ σώματι[e] κρεῖττον ἢ ὁπῃοῦν[f] χρῆσθαι.[g] καὶ δὴ καὶ περὶ τέχνην ὡσαύτως· ὅστις γὰρ δὴ[h] μὴ III. 408.
ἐπίσταται[i] τῇ ἑαυτοῦ λύρᾳ χρῆσθαι, δῆλον ὡς οὐδὲ τῇ τοῦ γείτονος, οὐδὲ ὅστις μὴ τῇ τῶν ἄλλων, οὐδὲ τῇ ἑαυτοῦ, οὐδ' ἄλλῳ τῶν ὀργάνων οὐδὲ κτημάτων οὐδενί. καὶ τελευτᾷ δὴ καλῶς ὁ λόγος[j] οὗτός σοι, ὡς ὅς τις ψυχῇ μὴ ἐπίσταται χρῆσθαι, τούτῳ[k] τὸ ἄγειν ἡσυχίαν τῇ ψυχῇ καὶ μὴ ζῇν[l] κρεῖττον ἢ[m] ζῇν πράττοντι[n] καθ'[o] αὑτόν· εἰ δέ τις ἀνάγκη ζῇν εἴη, δούλῳ ἄμεινον ἢ ἐλευθέρῳ διάγειν τῷ τοιούτῳ τὸν βίον[p] ἐστὶν ἄρα,[q] καθά περ πλοίου παραδόντι[r] τὰ πηδάλια τῆς διανοίας ἄλλῳ, τῷ μαθόντι τὴν τῶν ἀνθρώπων κυβερνητικήν, ἣν δὴ σὺ[s] πολιτικήν, ὦ Σώκρατες,[t] ἐπονομάζεις[u] πολλάκις, τὴν αὐτὴν δὴ[v] ταύτην δικαστικήν τε καὶ δικαιοσύνην ὡς ἔστι λέγων. [§. 4.] Τούτοις δὴ τοῖς λόγοις καὶ[w] ἑτέροις τοιούτοις[x] παμπόλλοις καὶ παγκάλως λεγομένοις, ὡς διδακτὸν ἀρετὴ καὶ πάντων ἑαυτοῦ δεῖ[y] μάλιστα ἐπιμελεῖσθαι, σχεδὸν οὔτ' ἀντεῖπον[z] πώποτε[a] οὔτ' οἶμαι μή ποθ' ὕστερον[b] ἀντείπω· προτρεπτικωτάτους τε γὰρ[c] ἡγοῦμαι καὶ ὠφελιμωτάτους, καὶ ἀτεχνῶς ὥς περ καθεύδοντας ἐπεγείρειν ὑμᾶς. προσεῖχον δὴ τὸν νοῦν τὸ[d] μετὰ ταῦτα II. iii. 469.

λαμβάνει Θl.—[t] δεῖ w.—[u] δ' w.—[v] ἐγὼ ὦ σώκρατες Σ.—[w] θαῦμα Σw.—[x] τούτους Γ.—[y] τοιοῦτο Γt.—[z] μὲν γὰρ Σwl.—[a] ἄρξοντος Σ, ἄρξαντος Cwt.—[b] ἀρξάμενος t.—[c] εἰ δ' εἴ C, εἰ δέ wt.—[d] μήτ' t.—[e] τῷ σώματι om Ct.—[f] ἤπηοῦν t.—[g] χρήσασθαι Γ.—[h] γὰρ δὴ Σ, γὰρ ἂν Π: γὰρ ἂν δὴ ²s.—[i] ἐπίστηται re A.—[j] λόγος om Θl.—[k] τοῦτο C.—[l] ζεῖν w.—[m] καὶ Θ.—[n] πράττοντι post αὐτὸν ponit t.—[o] ante καθ' erasum aliquid in A.—[p] τῶν βίων C.—[q] γὰρ w.—[r] παραδιδόναι s.—[s] σὺ om C.—[t] ὦ σώκρατες πολιτικὴν C.—[u] ὀνομάζεις s.—[v] δὲ Σw.—[w] καὶ om t.—[x] οὗτοις t.—[y] δὴ l.—[z] οὕτοις ἀντεῖπον l.—[a] μήποθ' Γ, μήποτ' εἰς w.—[b] ἐς ὕστερον corr Σ.—

ὡς ἀκουσόμενος, ἐπανερωτῶν οὔ τι[e] σὲ[f] τὸ πρῶτον, ὦ Σώ-
κρατες, ἀλλὰ τῶν ἡλικιωτῶν τε καὶ συνεπιθυμητῶν ἢ ἑταί-
ρων σῶν, ἢ ὅπως δεῖ[g] πρὸς σὲ περὶ αὐτῶν τὸ τοιοῦτον
ὀνομάζειν. τούτων γὰρ τούς τι[h] μάλιστα εἶναι δοξαζομέ-
νους[i] ὑπὸ σοῦ πρώτους ἐπανηρώτων,[j] πυνθανόμενος τίς ὁ με-
τὰ ταῦτ' εἴη λόγος, καὶ κατὰ σὲ τρόπον τινὰ ὑποτείνων
αὐτοῖς Ὦ βέλτιστοι, ἔφην, ὑμεῖς, πῶς[k] ποτὲ νῦν[l] ἀποδεχό-
μεθα τὴν Σωκράτους προτροπὴν ἡμῶν[m] ἐπ' ἀρετήν; ὡς ὄν-
τος μόνου τούτου, ἐπεξελθεῖν δὲ οὐκ ἔνι[n] τῷ πράγματι καὶ
λαβεῖν αὐτὸ τελέως,[o] ἀλλ' ἡμῖν παρὰ πάντα[p] δὴ[q] τὸν βίον
ἔργον τοῦτ' ἔσται, τοὺς μήπω προτετραμμένους[r] προτρέπειν,
καὶ ἐκείνους[s] αὖ ἑτέρους; ἢ δεῖ τὸν Σωκράτην[t] καὶ ἀλλή-
λους[u] ἡμᾶς τὸ μετὰ τοῦτ'[v] ἐπανερωτᾶν,[w] ὁμολογήσαντας
τοῦτ' αὐτὸ ἀνθρώπῳ πρακτέον εἶναι, τί τοὐντεῦθεν; πῶς
ἄρχεσθαι δεῖν φαμὲν δικαιοσύνης πέρι μαθήσεως; ὥς περ
ἂν εἴ τις ἡμᾶς προὔτρεπε τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν ποιεῖσ-
θαι, μηδὲν προνοοῦντας ὁρῶν, καθά περ παῖδας, ὡς ἔστι τις[x]
γυμναστικὴ καὶ ἰατρική, κἄπειτα ὠνείδιζε, λέγων ὡς αἰσ-
χρὸν[y] πυρῶν μὲν καὶ κριθῶν καὶ ἀμπέλων ἐπιμέλειαν πᾶ-
II. iii. 470. σαν ποιεῖσθαι, καὶ ὅσα[z] τοῦ σώματος ἕνεκα διαπονούμεθά
τε καὶ κτώμεθα, τούτου δ' αὐτοῦ μηδεμίαν τέχνην μηδὲ
μηχανήν, ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τὸ σῶμα, ἐξευρίσκειν,
καὶ ταῦτα οὖσαν. εἰ δ' ἐπανηρόμεθα[a] τὸν ταῦθ' ἡμᾶς προ-
III. 409. τρέποντα Λέγεις δὲ εἶναι τίνας ταύτας τὰς τέχνας; εἶπεν
ἂν ἴσως ὅτι γυμναστικὴ καὶ ἰατρική. καὶ νῦν δὴ τίνα φα-
μὲν εἶναι τὴν ἐπὶ τῇ τῆς ψυχῆς ἀρετῇ τέχνην; λεγέσθω.[b]
[§. 5.] Ὁ δὴ δοκῶν αὐτῶν[c] ἐρρωμενέστατος εἶναι πρὸς
ταῦτα ἀποκρινόμενος εἶπέ μοι ταύτην τὴν τέχνην εἶναι ἥν

[c] γὰρ add C.—[d] τὸν C, om Π.—[e] οὔτε Ꝃ, ὅτι w.—[f] δὲ Ꝃ.—[g] δὴ w.—[h] τε C.—[i] δοξαζομένους εἶναι Θl.—[j] ἐπανηρόμην CꝂ.—[k] πώ Γ.—[l] νῦν om Θl.—[m] hactenus C.—[n] ἔνι γρ Ξ: ἐν *ς.—[o] τελέως αὐτὸ Ꝃ.—[p] ἅπαντα Π.—[q] δεῖ Ꝃ.—[r] ποτετραμμένους Ꝃ.—[s] ἐκείνοις Ꝃ.—[t] σωκράτη ΓΞΠ, σωκράτους Θl.—[u] ἀλλήλους om Θl.—[v] τότ' Σw.—[w] ἐπερωτᾶν ΘꝂlr.—[x] τις om Θl.—[y] αἰσχρὸν μὲν Γ.—[z] καὶ ὅσα...μηδεμίαν τέχνην] μηδὲν προνυοῦντας...ἰατρικήν (perinde ac vv. duo supra) Π.—[a] ἐπανερώμεθα

§. 4. τῶν ἡλικιωτῶν] Cum his genitivis non puto deesse sed relictum esse subaudiendum τινὰ, vel potius τινάς. Steph.

ἐν τῷ πράγματι] Vide annon pro ἐν scribendum sit ὂν, pro ὄντος: vel ἔνι, id est ἔνεστι. Steph.

περ ἀκούεις σὺ λέγοντος, ἔφη,[d] Σωκράτους, οὐκ ἄλλην[e] ἢ δικαιοσύνην. Εἰπόντος δ' ἐμοῦ Μή μοι[f] τὸ ὄνομα μόνον εἴπῃς, ἀλλὰ ὧδε. ἰατρική πού τις λέγεται τέχνη·[g] ταύτης δ' ἐστὶ διττὰ τὰ[h] ἀποτελούμενα, τὸ μὲν ἰατροὺς ἀεὶ πρὸς τοῖς οὖσιν ἑτέρους ἐξεργάζεσθαι, τὸ δὲ ὑγίειαν· ἔστι δὲ τούτων θάτερον οὐκέτι[i] τέχνη,[k] τῆς τέχνης δὲ[l] τῆς διδασκούσης τε καὶ διδασκομένης ἔργον, ὃ δὴ λέγομεν ὑγίειαν. καὶ τεκτονικῆς δὲ κατὰ ταὐτὰ οἰκία τε καὶ τεκτονικὴ τὸ μὲν ἔργον, τὸ δὲ δίδαγμα. τῆς δὴ δικαιοσύνης ὡσαύτως τὸ μὲν δικαίους ἔστω ποιεῖν, καθά περ ἐκεῖ τοὺς τεχνίτας ἑκάστους· τὸ δ' ἕτερον, ὃ δύναται ποιεῖν ἡμῖν ἔργον ὁ δίκαιος, τί τοῦτό φαμεν; εἰπέ. Οὗτος[m] μέν, ὡς οἶμαι, τὸ συμφέρον ἀπεκρίνατο, ἄλλος δὲ τὸ δέον, ἕτερος δὲ τὸ ὠφέ- II. iii. 471.
λιμον, ὁ δὲ τὸ λυσιτελοῦν. ἐπανῄειν δὴ[n] ἐγὼ λέγων ὅτι Κἀκεῖ τά γε[o] ὀνόματα ταῦτ' ἐστὶν ἐν[p] ἑκάστῃ τῶν τεχνῶν, ὀρθῶς πράττειν, λυσιτελοῦντα, ὠφέλιμα καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα· ἀλλὰ πρὸς ὅ τι ταῦτα πάντα τείνει, ἐρεῖ τὸ ἴδιον ἑκάστη τέχνη,[q] οἷον ἡ[r] τεκτονικὴ τὸ εὖ, τὸ καλῶς, τὸ δεόντως, ὥστε τὰ ξύλινα, φήσει,[s] σκεύη γίγνεσθαι, ἃ δὴ οὐκ ἔστι τέχνη. λεγέσθω δὴ καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης ὡσαύτως. [§. 6.] Τελευτῶν ἀπεκρίνατό τις ὦ Σώκρατές μοι τῶν σῶν ἑταίρων,[t] ὃς δὴ κομψότατα ἔδοξεν εἰπεῖν, ὅτι τοῦτ' εἴη τὸ τῆς δικαιοσύνης ἴδιον ἔργον, ὃ τῶν ἄλλων οὐδεμιᾶς, φιλίαν ἐν ταῖς[u] πόλεσι ποιεῖν. οὗτος δ' αὖ ἐρωτώμενος τὴν[v] φιλίαν ἀγαθόν τ'[w] ἔφη εἶναι καὶ οὐδέποτε κακόν. τὰς δὲ τῶν παίδων φιλίας[x] καὶ τὰς τῶν θηρίων, ἃς ἡμεῖς τοῦτο τοὔνομα ἐπονομάζομεν, οὐκ ἀπεδέχετο εἶναι φιλίας ἐπανερωτώμενος·[y] συνέβαινε γὰρ αὐτῷ[z] τὰ πλείω τὰς τοιαύτας βλαβερὰς[a] ἢ ἀγαθὰς εἶναι. φεύγων δὴ τὸ τοιοῦτον οὐδὲ φιλίας ἔφη τὰς τοιαύτας εἶναι, ψευδῶς δὲ ὀνομάζειν αὐτὰς τοὺς οὕτως[c] ὀνομάζοντας· τὴν δὲ ὄντως καὶ ἀληθῶς φι-

ꝉ.—[b] λεγέτω ꝛ.—[c] αὐτῷ Σω.—[d] ἔφη om Θꝉ.—[e] ἄλλου Γ.—[f] μου ꝉ.—[g] τέχνη λέγεται Γ.—[h] τὰ om Σω et pr Ξ.—[i] οὐκ ἔστι ꝉ.—[k] τέχναις Θ.—[l] δὲ τέχνης ꝉ. ἐκεῖ τοὺς ΠΣ, ἐκείνους τοὺς w: ἐκείνους *s.—[m] οὕτως w.—[n] δ' ΠΣw.—[o] κἀκεῖ τά γε ΑΓΘΠΣCwꝉꝉꝛ: κἀκεῖνά γε *s.—[p] ἐν om Π.—[q] ἑκάστη τέχνη ΑΘΠΣ: ἑκάστῃ τέχνῃ *s.—[r] τί ꝉ.—[s] φύσει wꝉ.—[t] τῶν ἑταίρων τῶν σῶν ꝉ.—[u] αὐταῖς w.—[v] τι Σ.—[w] τι w.—[x] φιλίας ἐπανερωτώμενος καὶ wꝛ.—[y] ἐπανερωτώμενος om ꝛ.—[z] αὐτῶν ꝛ et corr Σ, αὐτὸν w.—[a] βλαβερὰς...τοιαύτας om w.—[c] οὐ Π.—[d] ἀνερωτώμενος

λίαν εἶναι σαφέστατα ὁμόνοιαν. τὴν δὲ ὁμόνοιαν ἐρωτώμε-
II. iii. 472. νος[d] εἰ ὁμοδοξίαν εἶναι λέγοι[e] ἢ[f] ἐπιστήμην, τὴν μὲν ὁμοδο-
ξίαν[g] ἠτίμαζεν· ἠναγκάζοντο γὰρ πολλαὶ καὶ βλαβεραὶ
γίγνεσθαι ὁμοδοξίαι ἀνθρώπων, τὴν δὲ φιλίαν ἀγαθὸν ὁμο-
λογήκει πάντως[h] εἶναι καὶ δικαιοσύνης ἔργον, ὥστε ταὐτὸν[i]
ἔφησεν εἶναι ὁμόνοιαν [καὶ] ἐπιστήμην οὖσαν, ἀλλ' οὐ δό-
ξαν. ὅτε δὴ ἐνταῦθα ἦμεν τοῦ λόγου ἀποροῦντες, οἱ παρόν-
III. 410. τες ἱκανοὶ ἦσαν[j] ἐπιπλήττειν τε[k] αὐτῷ καὶ λέγειν ὅτι πε-
ριδεδράμηκεν[l] εἰς ταὐτὸν ὁ λόγος τοῖς πρώτοις, καὶ ἔλεγον
ὅτι Καὶ ἡ[m] ἰατρικὴ ὁμόνοιά τίς ἐστι καὶ ἅπασαι αἱ τέχ-
ναι, καὶ περὶ ὅτου εἰσὶν ἔχουσι λέγειν· τὴν δὲ ὑπὸ σοῦ λε-
γομένην δικαιοσύνην[n] ἢ ὁμόνοιαν, ὅποι[o] τείνουσά ἐστι, δια-
πέφευγε, καὶ ἄδηλον αὐτῆς[p] ὅ τί ποτ' ἐστι τὸ ἔργον. Ταῦ-
τα, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ τελευτῶν καὶ σὲ αὐτὸν ἠρώτων, καὶ
εἶπές μοι δικαιοσύνης[q] εἶναι τοὺς μὲν ἐχθροὺς βλάπτειν,
τοὺς δὲ φίλους εὖ ποιεῖν. ὕστερον δὲ ἐφάνη βλάπτειν γε
οὐδέποτε ὁ δίκαιος οὐδένα· πάντα[r] γὰρ ἐπ' ὠφελείᾳ πάν-
τας δρᾶν. [§. 7.] Ταῦτα δὲ[s] οὐχ ἅπαξ οὐδὲ δὶς ἀλλὰ
πολὺν δὴ[t] ὑπομείνας χρόνον καὶ λιπαρῶν ἀπείρηκα, νομίσας
σε[u] τὸ[v] μὲν προτρέπειν εἰς ἀρετῆς[w] ἐπιμέλειαν κάλλιστ'
ἀνθρώπων δρᾶν, δυοῖν δὲ θάτερον, ἢ τοσοῦτον μόνον δύνασθαι,
μακρότερον δὲ οὐδέν, ὃ γένοιτ' ἂν καὶ περὶ ἄλλην ἡντινα-
II. iii. 473. οῦν τέχνην, οἷον[x] μὴ ὄντα κυβερνήτην καταμελετῆσαι τὸν
ἔπαινον περὶ αὐτῆς, ὡς πολλοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἀξία, καὶ
περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν ὡσαύτως. ταὐτὸν δὴ καὶ σοί τις
ἐπενέγκοι[y] τάχ' ἂν περὶ δικαιοσύνης, ὡς οὐ μᾶλλον ὄντι[z]
δικαιοσύνης ἐπιστήμονι, διότι καλῶς αὐτὴν ἐγκωμιάζεις.
οὐ μὴν τό γε ἐμὸν οὕτως ἔχει.[a] δυοῖν δὲ θάτερον, ἢ οὐκ εἰ-
δέναι σε ἢ οὐκ ἐθέλειν αὐτῆς ἐμοὶ[b] κοινωνεῖν. διὰ ταῦτα
δὴ καὶ πρὸς Θρασύμαχον, οἶμαι,[c] πορεύσομαι[d] καὶ ἄλλοσε
ὅποι[e] δύναμαι, ἀπορῶν,[f] ἐπεὶ εἴ γ' ἐθέλοις[g] σὺ τούτων μὲν

Σw.—[e] λέγει 𝔨.—[f] καὶ w.—[g] ὁμοδοξίαι om 𝔨.—[h] ὡμολογήκει πάντως ἀγαθὴν 𝔨.
—[i] ταὐτὴν Θ𝔩.—[j] ἐπεχείρησάν γρ 𝔄.—[k] τε om 𝔵.—[l] δεδράμηκεν ΓΘ𝔨𝔩𝔵.—[m] ἡ om
Πw𝔵.—[n] δικαιοσύνην om Θ𝔩.—[o] libri ὅπου.—[p] ἄδηλόν ἐστιν αὐτῆς Γ𝔵.—[q] δικαιο-
σύνην 𝔨.—[r] πάντας 𝔵.—[s] γὰρ Σw.—[t] ἤδη Θ𝔩.—[u] δὲ 𝔨.—[v] τῷ Θ𝔩.—[w] ἀρετὰς 𝔨.—
[x] οἷον om Σ.—[y] ἐπενείκοι 𝔨.—[z] ὅτι Π.—[a] ἔχειν w.—[b] ἐμοὶ αὐτῆς Θ𝔩.—[c] οἴομαι
ΑΠΣw : om 𝔩.—[d] πορεύομαι ΠΣ.—[e] libri ὅπῃ.—[f] εὐπορῶν Γ.—[g] ἐθέλεις ΓΘΞΠw𝔨

ἤδη παύσασθαι πρὸς ἐμὲ τῶν λόγων τῶν προτρεπτικῶν, οἷον δέ, εἰ περὶ γυμναστικῆς προτετραμμένος ᾖ[h] τοῦ σώματος δεῖν μὴ ἀμελεῖν, τὸ ἐφεξῆς ἂν τῷ[i] προτρεπτικῷ λόγῳ ἔλεγες, οἷον τὸ σῶμά μου φύσει ὂν οἵας θεραπείας δεῖται· καὶ[j] νῦν δὴ ταὐτὸν γιγνέσθω. θὲς τὸν Κλειτοφῶντα ὁμολογοῦντα ὡς ἔστι καταγέλαστον τῶν μὲν ἄλλων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ψυχῆς δέ, ἧς ἕνεκα τἆλλα διαπονούμεθα, ταύτης ἠμεληκέναι· καὶ τἆλλα πάντα οἷου με νῦν οὕτως[k] εἰρηκέναι τὰ τούτοις ἑξῆς, ἃ καὶ νῦν δὴ[l] διῆλθον.[m] καί σου δεόμενος λέγω μηδαμῶς ἄλλως[n] ποιεῖν, ἵνα μή, καθά περ νῦν, τὰ μὲν ἐπαινῶ σε πρὸς Λυσίαν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, τὰ δέ τι[o] καὶ ψέγω. μὴ μὲν γὰρ προτετραμμένῳ[p] σε ἀνθρώπῳ,[q] II. iii. 474.
ὦ Σώκρατες, ἄξιον εἶναι τοῦ παντὸς φήσω, προτετραμμένῳ δὲ σχεδὸν καὶ ἐμπόδιον τοῦ πρὸς τέλος ἀρετῆς ἐλθόντα εὐδαίμονα γενέσθαι.

lr: θέλεις Σ.—[h] ᾖ ΑΓΘΞΠΣwklr : ἦς *ς.—[i] τῶ Σkl.—[j] hac in voce desinit Γ.—[k] ὄντως w.—[l] δὴ om k.—[m] διεξῆλθον k.—[n] ἄλλας k.—[o] ἔτι w.—[p] προτετραμμένον r.—[q] ανω pr Σ, ἄνωθεν w et corr Σ.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΓΛΑΥΚΩΝ, ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ,
ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ, ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ,
ΚΕΦΑΛΟΣ.

ARGUMENTA.

LIB. I.

Propositum est Platoni in his omnibus politicis libris docere, qua ratione opportune ac fructuose constituenda sit Respublica, et quibus eam legibus munire consentaneum sit, ut hominibus constet vera ratio societatis constituendæ. Primi libri thesis et argumentum est justitiæ definitio : quæ ita proponitur, ut potius doceatur, quid non sit justitia, quam quid sit revera. Duas autem justitiæ descriptiones selegit de industria, quas ita refutaret, ut spargeret tamen semina integræ et plenæ definitionis, quæ rei subjectæ naturam repræsentaret. Respublica enim constat magistratu et subjectis : in illum tyrannis, in hos promiscua quædam et indecora ἀταξία cavenda est. Illum non privatæ utilitatis, sed subditorum salutis et commodi, rationem habere ; istos, quod et magistratui et mutuo alii aliis debent, ex honestatis formula reddere consentaneum est.

LIB. II.

Primo libro, seu dialogo, posuit Plato fundamentum disputationis, universæque doctrinæ summam repræsentavit : nunc ad partes descendit. Primum illustrat definitionem Justitiæ ex suo contrario, nimirum Injustitia : contraria enim contrariis elucescunt. Deinde pulcherrimum primordium uberrimæ disputationis de Republica proponit, et de membris et capite ejus distincte agit, subjectis nimirum et magistratu. Hujus naturam ita describit, Ut sit iracundus et sagax : ac proinde valeat ad vim hostium propulsandam, improbisque civibus infligendum supplicium, magna quadam animi vehementia : suosque sub legum præsidio pacate contineat, bonisque etiam præmia statuat pro meritis. Illius institutionis duas partes facit, Musicam et Gymnasticen : quarum domina est Religio ; de qua ita agit, ut sui temporis superstitionem refutet : veram tamen religionem, utpote quam ignorabat, minime doceat.

LIB. III.

Pergit in eodem sermone de magistratus institutione Plato, cujus duas fecerat partes, Musicam et Gymnasticam : de illa jam multa egit : nunc reliqua, quæ ad eam pertinent, persequitur. Postea de Gymnastica tractat. Agit tum de inferiorum magistratuum ingenio, moribus, institutione, explorandi modo, quo publicis muneribus præficiantur. Denique ex Phœniciæ cujusdam fabulæ, quam vocat, explicatione, attexit πόρισμα, De civium quasi consanguineorum et vere fratrum in eadem republica communitate et summa consensione : Variorum hominum distincta et bene ordinata εὐταξίᾳ, ut quidem alii sint aurum, alii argentum, alii ferrum et æs : ita tamen ut omnia conferantur ad universam rempublicam constituendam. Jam vero, quoniam poetarum doctrinæ nimium auctoritatis tribuebatur a suis hominibus, eam exagitat, docetque, clarissimorum virorum propositis exemplis, pestem perniciemque inferre hominum moribus : et ita senatusconsultum facit de illis e republica expellendis : honorifice tamen, ut eruditioni suus honos tribueretur.

LIB. IV.

Post accuratam disputationem de custodis institutione, ad finem tertii incepit agere de universæ civitatis institutione, quam hoc libro diligenter pergit explicare

Quarti igitur hujus dialogi thesis est de universæ civitatis institutione: quam componit ex Sapientia, Temperantia, Fortitudine et Justitia: ut earum vi et efficacia, Respublica sit sapiens, temperans, fortis et justa. Illarum multiplicium virtutum conjunctionem et societatem ex multiplicibus animi facultatibus accuratissime tractat, ut ex his politiæ varii modi componantur, et quidem ita, ut in unam harmoniam congruenter coalescant. Ex illa constare ait illud Justum, quod est fundamentum Reipublicæ. Illi opponit Injustitiam, cujus detrimenta commemorat, quemadmodum Justitiæ commoda docuerat. Porro Justitiæ nomen hic varie sumitur, modo pro genere ipso, modo pro specie quadam in illa generis communitate. Sic Aristoteles in Politicis, Politiæ nomen, quod generatim dicitur de omni civili administratione, facit nomen speciei, ejus videlicet formæ, cum penes populum summa est auctoritas.

LIB. V.

Docet hic Plato, qua re instituendus sit Magistratus, ut felix sit respublica: videlicet vera philosophia, quæ non superficiaria sit, et externum quendam ornatum et vitæ et orationis consectetur: sed a rebus genitis hisce et caducis animum convertat ad id, quod vere est, solidam nimirum germanamque Dei cognitionem. Idcirco re paulo altius repetita, Philosophiæ subjectum, naturam, utilitatem copiose persequitur: ut constet, et illam esse summi boni, id est, Dei cognitionem, et illo fundamento constaturam reipublicæ utilitatem: ac proinde tum demum illam felicem fore, cum in ea vel philosophi regnabunt, vel reges philosophabuntur: neque prius quietem malorum futuram hominibus. Quoniam autem optimam rempublicam dixerat constare summa et animorum et omnium rerum communitate: istius communitatis modum ita definit, Uti mulieribus æque ac viris officia sint communia in republica: uxores, liberi, bona civibus item sint communia. Quæ sententia recte ab Aristotele reprehenditur: qui vult quidem unam esse rempublicam, sed tamen hactenus, ut naturarum, quæ diversis hominibus diversæ competunt, maxima ratio habeatur, ut *εὐταξία* servetur in rebus omnibus, ut caveatur perturbatio omnis et *πολυπραγμοσύνη*, certa reipublicæ pernicies.

LIB. VI.

Ad finem pæne proximi libri aggressus est Plato gravissimam disputationem de veræ philosophiæ, ad recte gubernandam rempublicam, præstantia atque utilitate: et veri ac adulterini philosophi discrimen docuit, ne fucatæ philosophiæ ignominia odium invidiamque conflaret nobilissimæ scientiæ: nunc eundem illum de philosophia sermonem diligenter persequitur duobus his libris, ut solidis argumentis verum reperiatur illud theorema, Beatam fore rempublicam philosophis magistratibus. Itaque verum veræ philosophiæ subjectum, ejusque discendæ modum et rationem luculenter docet. Summa est, custodem reipublicæ optimarum scientiarum præsidiis instructum esse oportere: non ut quidem infructuosis contemplationibus animum suum pascat, sed ut illius eruditionis atque virtutis, cujus habitum disciplinæ adjumentis induerit, rationes omnes referat ad communem humanæ societatis utilitatem. Subjectum philosophiæ ostendit Ideam boni, quod est vere ens et *αὐτοὸν*, quo nomine Deum significat: et hanc suam esse de suprema illa Idea sententiam diserte testatur Plato. Et ita subjecto indicato, sciendi modum incipit explicare: quem in septimo accurate persequitur.

LIB. VII.

Explicato vero veræ philosophiæ subjecto, nunc illius discendæ modum diligenter persequitur, docetque, qua via et ratione ad summum illud perveniamus, et quomodo etiam præclara illa scientia instructi accedamus ad seriam sobriamque vitæ et reipublicæ *πρᾶξιν* : hanc enim doctrinam diligenter accommodat suo instituto : Disciplinam nimirum illam, quam in suo custode requirat, non esse inanem quandam contemplationem : sed prudentem efficacemque cognitionem rerum, ad vitæ officia societatemque generis humani accommodatam : ut videlicet magistratus ille philosophicus sit rerum divinarum et humanarum scientia instructus, quæ vera est et prima philosophia. Hanc vocat Dialecticam : cujus famulæ sunt, Physica nimirum, quæ circa generationem rerum versatur, et Mathematicæ disciplinæ, quæ sunt inter hanc et illam summam scientiam intermediæ. De quibus omnibus diligenter et copiose agit.

LIB. VIII.

Declarata reipublicæ recta administratione, nunc consequenter agit de vitiosa, quam injustitiæ nomine hactenus designarat. Rectæ gubernationis modos tres posuerat, monarchiam, aristocratiam, et politiam, quo ultimo nomine popularem gubernationem notabat, quæ vulgo Democratia nominatur. Trium ergo illarum publicæ administrationis formarum excessus et peccata explicat. Hanc doctrinam duobus proximis libris, octavo videlicet et nono, persequitur. Peccata autem illa sive excessus considerat tum in republica, tum in civium moribus, ex quibus videlicet conformantur civitatis mores. Quatuor notat excessus : in Aristocratia oligarchiam : in Politia, democratiam : in Regno, timarchiam et tyrannidem. De quibus omnibus in hoc dialogo singulatim agit : tractationem de Tyrannide non absolvit, sed rejicit in sequentem librum.

LIB. IX.

Tractationem de Tyrannide superiori dialogo inchoatam, hic absolvit : cujus ortum ex populari licentia, *πάθη* denique omnia diligenter persequitur. Et sicuti docuerat, felicissimum esse rectæ politiæ statum, et hominis in illa assueti conditionem felicissimam : ita et vitiosæ politiæ, et hominis in ea assueti, Tyrannidis vero maxime et tyrannici ingenii, infelicissimam conditionem graphice repræsentat. Agit autem de facultatibus animi, et cupiditatibus ac voluptatibus iis, quæ in eas varie et multipliciter cadunt : quibus domandis opportunum affert remedium, nempe rationis imperium.

LIB. X.

Plato, impositurus finem nobilissimæ huic disputationi, duo facit in hoc decimo libro. Primum luculentius docet, quo consilio hactenus poëticam e suæ reipublicæ communitate exterminasset. Novi autem istius decreti causam idcirco tam sollicite reddit, quod suo tempore et apud suos homines poëtica erat in maximo pretio : ut quidem gravissima ei necessitas imponeretur declinandæ invidiæ. Castæ tamen poëticæ quendam locum tribuit in republica, ad Deorum videlicet hymnos, et ad illustrium virorum laudes celebrandas. Deinde pulcherrimum colophonem pulcherrimo sermoni imponit, De præmiis, quæ justitiam tum in hac, tum in altera, vita comitantur : et, De suppliciis, quæ Injustitiam consequuntur : quorum horribilem quandam *ὑποτύπωσιν*, repræsentat : ut contra illius felicitatis, qua justi in secunda vita perfruentur, jucundissimam optatissimamque descriptionem.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ,*

Α.

---

§. 1. Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος, προσευξόμενός[a] τε τῇ θεῷ καὶ ἅμα τὴν ἑορτὴν

Steph. II. 327. — Bek. III. i. 3.

* Πολιτειῶν] Πολιτείας nomine potius appellari solet hoc opus a veteribus. Cum πρῶτος autem subauditur λόγος, sive διάλογος. In Ald. Πολιτειῶν πρώτη, vel subaudito βίβλος, vel πολιτεία: quasi unusquisque etiam liber vocari possit πολιτεία. STEPH. qui sic in Not. 'Hoc opus nomine Πολιτείας potius quam Πολιτειῶν a veteribus appellari, jamjam dixi. Qua de re siquis mihi fidem non habet, is videat apud Plutarchum πρὸς Κολώτην hæc verba, Πλάτων δὲ καλοὺς μὲν ἐν γράμμασι λόγους περὶ νόμων καὶ πολιτείας ἀπέλιπε, etc. Videat et apud Athenæum ista, libro Δειπνοσοφ. nono, Κλέαρχος ὁ Σολεὺς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ, περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ μαθηματικῶν εἰρημένων. Quinetiam legat apud Diogenem Laertium, Πολιτεία ἢ περὶ δικαίου, πολιτικός. ubi animadvertendum etiam est omnes hujus operis dialogos pro uno censeri. nam cum πολιτικὸς subauditur διάλογος. Suidam quoque numero singulari non plurali appellare sciat istud Platonis opus. Quod si et ad nostros veniendum sit, Justinus Martyr ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας παραινετικῷ, non ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πολιτειῶν λόγῳ, sed ἐν τῷ πρώτῳ τῆς πολιτείας λόγῳ dicit: eodemque Eusebius modo primum vel secundum vel tertium (etc.) πολιτείας passim dicit, non πολιτειῶν. Jam vero et ex multis ipsius Platonis locis (quod caput est) ita nominari debere, facile ostendere possem, nisi aliquid ipsius lectoris diligentiæ reservandum putarem: quem etiam considerare velim quam diversum sensum hæ diversæ inscriptiones, Πολιτεία et Πολιτεῖαι, efficiant.'

Plenius exhibet titulum Diog. L. iii. §. 60. Πολιτεία, ἢ περὶ τοῦ δικαίου· πολιτικός. Inscriptionem Πολιτείαν, horum librorum argumento convenientissimam, esse genuinam, et ex ipso Platone patet iii. 9. ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν. c. 18. ἐν τῇ πόλει ἡμῖν, ὦ Γλαύκων. v. 1. Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολιτείαν καὶ ὀρθὴν καλῶ. c. 2. κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας, ἣν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον. Tim. p. 17. τῶν ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντων λόγων περὶ πολιτείας, et ex testimoniis eorum scriptorum, qui hos libros eo indice citarunt (vid. Stephani Annotationes et Morgensternii Commentat. de Platon. Republ. p. 26.) ut ne Cicero quidem hoc Græco eos titulo laudare dubitaverit, v. c. de Divinat. i. 29. 'vide quid Socrates in Platonis Politia loquatur.' ii. 27. 'nam si ista sequimur, quod Platonis Politiam nuper apud me mures corroserunt, de republica debui pertimescere.' De verbis vero, quæ apud Diogenem et vulgo addita leguntur, ἢ περὶ δικαίου, hæc, sicuti alias omnes principi titulo adjectas

βουλόμενος θεάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσουσιν ἅτε νῦν πρῶτον ἄγοντες. καλὴ μὲν οὖν μοι[b] καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομ-

inscriptiones, a grammaticis profecta esse, contra quam Fischer (vid. ad Euthyphr. p. 5.) alii statuerunt, persuasum mihi habeo. Sic etiam Morgenstern. l. l. p. 29. judicat. Ceterum totius Politiæ argumentum refert Maxim. Tyr. xxxvii. 1. p. 433. Ast.

§. 1. Politiæ principium in tabulis post Platonis mortem repertis sæpius inventum esse inversum atque immutatum, Euphorion ac Panætius apud Diog. L. iii. §. 37. tradunt. Vid. Dionys. Hal. de compos. c. 25. Quintilian. viii. 6. et cf. Muret. Var. Lect. xviii. 8. P. Victorius Var. Lect. ix. 5. 'laudat mirum in modum Dionysius Halicarnasseus diligentiam Platonis, qua utebatur in componendis verbis, probatque studium ipsius, quum pectus haberet refertum plurimis scientiis, jamque ad octogesimum ætatis annum pervenisset, non cessaret tamen expolire sermones illos suos, præcipue autem recta constructione verborum ipsos ornaret.' Ast.

κατέβην χθὲς] Laudat hoc Politiæ initium, cujus mirifica est simplicitas, Demetrius *περὶ ἑρμηνείας*, eo utens, ut ostendat, qualem esse oporteat periodum dialogicam : *διαλογικὴ δέ ἐστιν*, inquit, *ἡ περίοδος ἡ ἔτι μᾶλλον ἀνειμένη καὶ ἁπλουστέρα τῆς ἱστορικῆς, καὶ μόλις ἐμφαίνουσα, ὅτι περίοδός ἐστιν, ὥσπερ ἡ τοιάδε· Κατέβην—ἄγοντες.* Citat idem Suidas v. Χθὲς et respexit Maximus Tyr. xi. 8. p. 125. Narrat hæc Socrates Timæo, Critiæ, Hermocrati et quarto cuidam, cujus nomen (ignotum (v. Timæi initium), et causam primum exponit, quæ, ut in Piræeum descenderet, ipsum adduxerit. Ast.

Πειραιᾶ] Piræeus, celeberrimus Athenarum portus et emporium, erat pagus tribus Hippothoontidis (Stephanus de urbibus : *Πειραιεὺς δῆμος Ἱπποθοωντίδος*), ab urbe, antequam ei muris longis (quæ *τείχη μακρὰ* dicebantur) a Themistocle exstructis jungeretur, quadraginta stadiorum intervallo distans. Vid. Strab. ix. 15. p. 359. t. iii. ed. Siebenk. Cf. Meursii liber singularis de Piræeo, Ultraject. 1686. 4. et Cellarii Notit. Orb. Antiq. ii. 13. t. i. p. 1150. Ast.

Γλαύκωνος] Glauco, Aristonis et Perictiones filius, Platonis et Adimanti frater fuit, vid. Diog. L. iii. 1. Muretus ad h. l. observat : 'Sibi hoc studio habuit Plato, ut amicorum nomina per occasionem scriptis suis insereret, eorumque hoc modo memoriam propagaret. Ita hic et sæpe alibi patrem suum Aristonem et fratres germanos Glauconem et Adimantum nominat ; hos quidem etiam in Parmenide sub principium, ubi et vitricum Pyrilampen et fratrem uterinum Antiphontem, cujus etiam mentio est in Gorgia. Omnibus denique propinquis ac familiaribus suis studiose ac libenter hunc honorem impertiebat, ut non temere suspicati sint veteres, quum Xenophontem nusquam nominaverit, aliquid inter eos simultatis fuisse. Se quidem ipsum raro admodum nominat, ut sub principium Phædonis : *Πλάτων δὲ, οἶμαι, ἠσθένει*, et in Apologia : *ὁ δὲ Ἀδείμαντος ὁ Ἀρίστωνος, οὗ ἀδελφὸς οὑτοσὶ Πλάτων.*' Plutarch. de Fraterno Amore t. ii. p. 484. E. *ὥσπερ Πλάτων τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τὰ κάλλιστα τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων θέμενος, ὀνομαστοὺς ἐποίησε, Γλαύκωνα μὲν καὶ Ἀδείμαντον εἰς τὴν Πολιτείαν, Ἀντιφῶντα δὲ τὸν νεώτατον εἰς τὸν Παρμενίδην.* Ceterum propter alios quoque in his libris locos, ubi Platonis familia attingitur, totam ejus stirpem apponere, ut vulgo traditur (plura enim in hac re adhuc obscura et dubia esse constat), haud abs re esse puto.

Execestides

Solon (?) — Dropides

Dropides
Critias I.
Callæschrus

Glauco — Critias II. (*ὁ τῶν τριάκοντα*)

Glauco:
Perictione marit. Aristo — Charmides

Perictione:
Plato — Glauco — Adimantus

πὴ ἔδοξεν εἶναι, οὐ μέντοι ἧττον[c] ἐφαίνετο πρέπειν[d] ἣν οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον. προσευξάμενοι δὲ[e] καὶ θεωρήσαντες ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ. κατιδὼν οὖν πόῤῥωθεν ἡμᾶς οἴκαδε ὡρ-

CODICES DUODECIM,

ΑΘΞΠΦDΚ*qtv*𝔪𝔯.

(Horum 𝔪 primo libro caret, Ambrosiani non ultra p. 203, 3. [Bekk. in marg.] copia fuit.)

[a] *προσευξάμενός* K.—[b] *μοι* om K.—[c] *ἧττον* ΑΘΞΦ*qtv*𝔯 : *ἥττων* ς.—[d] *πέμπειν* K.

Vid. Diog. L. iii. 1. ubi cf. Menag. Proclus in Timæum p. 25. Schol. in Platon. p. 201. ed. Ruhnk. Ast.

τῇ θεῷ] Ficinus et Foxius Comment. in Platon. lib. de Republica p. 31. Pallada s. Minervam intelligunt, in cujus honorem constat *Παναθήναια μεγάλα* et *μικρὰ* celebrari solita esse. Sic et Schol. Ruhnk. p. 143. *ἑορτὴν ἐνταῦθα τὴν τῶν μικρῶν Παναθηναίων φησὶν—τὰ δὲ μικρὰ Παναθήναια κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐτέλουν. τούτων δὲ καὶ Θρᾷκες ἐκοινώνουν, ἐπεὶ καὶ Βένδις παρ' αὐτοῖς ἡ Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ αὕτη τιμωμένη κοινῇ παρ' ἀμφοῖν.* Sed Bendin Deam et festa *Βενδίδεια*, e Thracia allata, intelligenda esse, ipse Plato significat i. 24. *Ταῦτα δή σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις.* Sic et Origen. adv. Cels. vi. 4. t. i. p. 631. E. *ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Βενδιδείων* (sic emendavit Hemsterh. vid. Ruhnk. ad Tim. p. 62.) *ἐπιτελουμένην πανήγυριν.* Cf. et Athanasius Orat. contra Gent. §. 10. t. i. p. 9. E. ed. Patav. Proclus in Tim. p. 9. v. 27. *ὅτι γὰρ τὰ ἐν Πειραιεῖ Βενδίδεια τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δεκάτῃ Θαργηλιῶνος* (vid. Schol. Ruhnk. in Plat. p. 143.) *ὁμολογοῦσιν οἱ περὶ τῶν ἑορτῶν γράψαντες.* Idem in Polit. p. 353. v. 4. *ἢ οὐκ ἴσμεν, ὡς τὰ Βενδίδεια τὴν Ἄρτεμιν θεραπεύειν κατὰ τῶν Θρᾳκῶν νόμον ἐθέλει, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο Θρᾳκῶν ἡ Βένδις; οὕτω καὶ τοῦ Θρᾳκὸς θεολόγου μετὰ τῶν πολλῶν τῆς Σελήνης ὀνομάτων καὶ τὴν Βένδιν ἐς τὴν θεὸν ἀναπέμψαντος, Πλουτώνη τε καὶ* (inserend.) *Εὐφροσύνη Βένδις τε κραταιά.* Festa hæc Thracibus Athenienses accepta retulisse, tradit, ne plures commemorem, Strabo x. 18. *Ἀθηναῖοι δ' ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα φιλοξενοῦντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς· πολλὰ γὰρ τῶν ξενικῶν ἱερῶν παρεδέξαντο, ὥστε καὶ ἐκωμῳδήθησαν, καὶ δὴ καὶ τὰ Θρᾴκια καὶ τὰ Φρύγια· τῶν μὲν γὰρ Βενδιδείων Πλάτων μέμνηται, τῶν δὲ Φρυγίων Δημοσθένης.* Memorat quoque Xenoph. Gr. Hist. ii. 4. 11. Dianæ templum, *τὸ Βενδίδειον*, in Munychia, quæ cum Piræeo conjuncta erat. Vid. Meurs. de Piræeo c. 9. p. 36. Ceterum de Bendidiis v. Hesych. in h. v. ubi cf. Albert. Meurs. in Feriat. Græc. p. 57. et quos Drackenborch. laudavit ad Livium xxxviii. 41. Ast.

πομπὴ] Comitatus quasique factio adolescentum Atheniensium, qui ad solemne illud celebrandum atque ornandum publice missi erant. Muretus, ‘*Πομπὴ*, *pompa* (a *πέμπειν*, *prosequi*, *comitari*) est comitatus solemnis cum apparatu magnifico et ostentatione, quam recentiores *procession* vocant.’ *Πομπὴν πέμπειν* (ut et apud Xenophont. de magistr. equit. offic. ii. §. 1. Lucian. Jup. Tragœd. §. 22. ii. p. 124. ed. Schmied. pro quo alias dicitur *πομπὴν ποιεῖν*, ut Xenoph. Anab. v. 5. §. 5. *pompam ducere*) ut *ὕβριν ὑβρίζειν*, *λῆρον ληρεῖν*, *φυγὴν φεύγειν* alia, in Atticorum præcipue libris creberrima sunt. Suidas: *Ἀττικὸν σχῆμά ἐστιν, τὸ εἰπόντα τὸ πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ὄνομα* (verbo addere nomen inde ductum vel ejusdem originis) et *Ἀττικὴ παρήχησις* dicitur hæc construendi ratio in Schol. Dorv. ad Aristoph. Plut. 517. Vid. Gregor. Corinth. de Dialect. p. 5. Exemplorum copiam habes in Rittershusii Comment. in Oppiani Halieut. iv. 263. p. 298. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 10. et Fischeri Animadv. ad Gramm. Græc. Welleri t. iii. pt. i. p. 422. Ast.

ἧττον] Sensu postulante, pro eo, quod vulgo legitur, *ἥττων* reposuimus. Sic et Ficinus legit vertens: *sed nihilo minus, ut videtur, decens fuit*, et Muretus jam correxerat. Ast.

οἱ Θρᾷκες] A quibus sacra illa, ut diximus, accepta erant, quæ etiam Thracio ritu agebantur. Muret.

τὸ ἄστυ] *Athenas;* namque Athenæ

III. i. 4. μημένους Πολέμαρχος ὁ Κεφάλου ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι. καί μου ὄπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου, Κελεύει ὑμᾶς,[f] ἔφη, Πολέμαρχος περιμεῖναι. Καὶ ἐγὼ μετεστράφην τε καὶ[g] ἠρόμην ὅπου αὐτὸς εἴη. Οὗτος, ἔφη, ὄπισθεν προσέρχεται· ἀλλὰ περιμέ-

—[e] δὴ t.—[f] ἡμᾶς Φ.—[g] καὶ γὰρ Φτ.—[h] ἄλλοι πολλοί τινες υ.—[i] ὡς om ΠDK.

ab Atticis eximie ἄστυ vocabantur, ut Alexandria ab Alexandrinis πόλις (v. Eustath. ad Homer. Od. A. p. 1383. 5. et K. p. 1650. 42.) Roma a Romanis *urbs*. Sic Terentius Eunuch. v. 5. 17. 'An in astu venit?' Cicero de Legib. ii. 2. 'priusquam Theseus eos demigrare ex agris et in astu, quod appellatur, omnes se conferre jussit.' Cornelius Nepos vita Themistocl. §. 4. 'At Xerxes Thermopylis expugnatis protinus accessit astu.' Vit. Alcibiad. §. 6. 'postquam astu venit.' Vid. Meursii Theseus c. xvii. p. 66. Ast.

Κεφάλου] Hic Cephalus rhetor genere Syracusanus aut, ut alii, Thurius fuit, sed Athenas commigrarat Periclis hortatu, cujus hospitio utebatur. Filios habuit Polemarchum, Euthydemum, Brachyllum et oratorem clarissimum Lysiam. Muret. Vid. Plutarch. Orator. x. vit. t. ii. p. 835. et Taylori vit. Lysiæ p. 103. Polemarchum ut philosophum Plato etiam in Phædro memorat p. 257. B. Vid. Plutarch. de Esu Carn. t. ii. p. 998. B. Ast.

ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα] Concisa hæc dictio est pro, ἐκέλευσε τὸν παῖδα δραμόντα εἰπεῖν s. λέγειν (i. e. τρέχειν καὶ ἡμῖν εἰπεῖν), κελεῦσαί ἑ περιμεῖναι. Scilicet κελεύειν, πέμπειν (Phileb. p. 66. A. Cf. Ephemerid. Litterar. Landishut. t. iii. pt. ii. p. 84.) alia verba ejusdem generis ita ponuntur, ut omittatur verbum, quod in notione τοῦ κελεύειν, πέμπειν jam latet vel eo comprehensum cogitatur; idque verbum supplendum est ex ipso orationis contextu. Nam si quis mittitur in locum vel ad hominem quempiam, dicitur simpliciter κελεύεσθαι πρὸς τινὰ pro κελεύεσθαι ἰέναι πρὸς τινὰ, ut Xenoph. Hist. Gr. ii. 3. 54. ἐκ δὲ τούτου ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν τριάκοντα κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. Κελεύειν est hoc sensu nostrum *beordern*. Itidem, si quis mittitur, qui nuntiet quid, dicitur κελεύεσθαι pro κελεύεσθαι λέγειν s. εἰπεῖν. Hoc sensu κελεύειν est *sagen lassen*. Viri docti vel ἰέναι (v. Observat. Miscell. V. iv. p. 282. et 385. V. v. t. iii. p. 85. interpp. ad Thucyd. vi. 54.) vel εἰπεῖν s. λέγειν (v. Wesseling. ad Diodor. Sic. xii. 9. p. 483. xiv. 112. p. 726.) supplendum esse censuerunt, quibus supersedere possumus. Cf. Schæfer. ad Lamb. Bos. Ellips. Græc. p. 246. sq. 611. Vid. Hermann. in Mus. Antiquit. Stud. v. i. Fasc. i. p. 124. Ceterum repetitio verbi κελεύειν in his: περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι et κελεύειν ὑμᾶς περιμεῖναι antiqua est simplicitas in narratione, qua qui nuntiat quid, is ipsa ejus, a quo missus est, verba refert; cujus generis exempla quis enumerare possit? Ast.

ὄπισθεν—λαβόμ.] Similiter Parmenid. init. καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς ὁ Ἀδείμαντος, et libr. v. init. λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὦμον. In quibus Hemsterhus. ad Lucian. t. ii. p. 517. Bip. pronomen eleganter a nomine suo remotum esse judicavit. Equidem vero pronomen non ad nomen referendum, sed per se positum esse existimo, ita ut λαμβάνεσθαι duplicem genitivum comitem habeat, alterum personæ, alterum rei. Verba enim capiendi, arripiendi, tangendi, assequendi al. genitivo tam rei quam personæ junguntur (vid. Fisch. ad Weller. t. iii. pt. i. p. 365. Matthiæ Gr. Gr. p. 490. sq.) et ubi uterque conjunctus est, mirificam oratio habet simplicitatem; namque sine copula, utpote in sermone non periodico seu artificioso, alter alteri apponitur, explicationis causa. Vulgaris construendi ratio est: λαμβάνεσθαί τινα ἐκ τινὸς, ut Lucian. in Lucio s. Asino §. 51. t. ii. p. 92. Schm. καί με ἐκ τῆς φορβείας ἐπιλαβόμενος; deinde vel simplex genitivus rei ponitur, ut apud Xenoph. Anab. i. 6. 10. μετὰ ταῦτα, κελεύοντος Κύρου, ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ ἅπαντες ἀναστάντες καὶ οἱ συγγενεῖς; vel genitivus personæ, ut apud Lucian. in Lucio: λαμβάνεταί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς; postremo duplex genitivus, rei et personæ. Ast.

νετε. Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων. Καὶ ὀλίγῳ ὕστερον ὅ τε Πολέμαρχος ἧκε καὶ Ἀδείμαντος ὁ τοῦ Γλαύκωνος ἀδελφὸς καὶ Νικήρατος ὁ Νικίου καὶ ἄλλοι τινές,[h] ὡς[i] ἀπὸ τῆς πομπῆς. ὁ οὖν Πολέμαρχος ἔφη Ὦ Σώκρατες, δοκεῖτέ μοι πρὸς ἄστυ ὡρμῆσθαι ὡς ἀπιόντες.[j] Οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις, ἦν δ' ἐγώ. Ὁρᾷς οὖν ἡμᾶς, ἔφη, ὅσοι ἐσμέν; Πῶς γὰρ οὔ; Ἢ τοίνυν τούτων, ἔφη,[k] κρείττους γένεσθε[l] ἢ μένετ' αὐτοῦ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι ἓν λείπεται,[m] τὸ ἢν πείσωμεν ὑμᾶς ὡς[n] χρὴ ἡμᾶς[o] ἀφεῖναι.

—[j] ὡς ἀπιόντες πρὸς τὸ ἄστυ ὡρμῆσθαι tr.—[k] ἔφη τούτων Kv.—[l] γενέσθαι Π et pr D.—[m] ἐλλείπεται ΑΠDK.—[n] εἰ K.—[o] ἡμᾶς om Θ.—[p] ἔφη add q.—[q] οὕτω om Φr.

ἀλλὰ περιμένετε. Ἀλλὰ περιμενοῦμεν] Prius ἀλλὰ cum imperativo est exhortantis, alterum cum futuro obsequentis et ad ea, quæ jussus fuerit, facienda parati. Sic in Gorg. 449. A. respondetur: ἀλλὰ βούλομαι. C. Ἀλλὰ ποιήσω. Ast.

ἦ δ' ὃς] Hæc quoque, utpote ex lingua antiquiore petita, insigni sunt simplicitate et venustate. Primum ἦ pro ἔφη repetendum est ab antiquo verbo ἠμὶ (Aristoph. Nub. 1145. Ran. 37.) secundum Etymolog. M. p. 527. κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ. cujus imperfectum ἦν et tertia persona ἦ; deinde ὃς antiqua forma est pronominis tertiæ personæ (v. Hermann. ad Viger. p. 706.); et huic, per epexegesin quasi, quod dicitur, additum est ipsum dicentis nomen ὁ Γλαύκων. Cf. de hac in Platonis libris frequentissima formula Koën. ad Gregor. p. 61. Ast.

Νικήρατος ὁ Νικίου] Nicias hic, Nicerati filius, dux Atheniensium fuit in bello Peloponnesiaco; videndus de eo Thucydides et Plutarchus in ipsius vita. Filium habuit eodem nomine, quo patrem, cujus etiam mentio fit in Lachete extremo (p. 200. D.) ubi Nicias ipse loquens inducitur: ἐπεὶ κἂν ἐγὼ τὸν Νικήρατον τούτῳ ἥδιστα ἐπιτρέποιμι, εἰ ἐθέλοι οὗτος. Muret. Occisum esse Niceratum a triginta tyrannis, tradunt Lysias contra Poliuch. p. 602. et Xenoph. Græc. Hist. ii. 3. 39. Ast.

ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς] Cod. Reg. omittit ὡς, male; est enim utpote (vid. Schæfer. ad Longi Pastor. p. 428.) et indicat, qui factum sit, ut hi omnes convenerint. Ast.

ὁρᾷς—ἐσμέν· ἢ τοίνυν τούτων—κρείττους γένεσθε] Festivitas Platoni haud infrequens, vid. Comment. nostr. in Phædrum p. 251. Similiter Horatius Satyr. i. 4. 140. 'cui, si concedere nolis, Multa poetarum veniat manus, auxilio quæ Sit mihi (nam multo plures sumus)—' ubi Lambinus nostrum attigit locum. Ast.

ἓν λείπεται τὸ] Articulus sæpenumero universæ enuntiationi sic præponitur. Polit. iv. p. 441. B. τὸ τοῦ Ὁμήρου μαρτυρήσει τὸ Στῆθος cet. De Legg. vi. p. 778. D. καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται τὸ χαλκᾶ καὶ σιδηρᾶ δεῖν εἶναι τὰ τείχη μᾶλλον ἢ γήϊνα. Gorg. 461. E. ἀλλὰ ἀντίθες τὸ, σοῦ μακρὰ λέγοντος—οὐ δεινὰ αὖ ἂν ἐγὼ πάθοιμι, εἰ μὴ ἐξέσται μοι ἀπιέναι καὶ μὴ ἀκούειν σοῦ; Ubi commode Heind. adhibuit Demosth. in Aristocrat. p. 693. ed. R. ὑπερβὰς τὸ καὶ ἐὰν ἁλῷ φόνου, καὶ τὸ, ἂν δόξῃ ἀπεκτονέναι, καὶ τὸ, δίκας ὑπεχέτω τοῦ φόνου, καὶ τὸ, τὰς τιμωρίας εἶναι κατ' αὐτοῦ τὰς αὐτὰς—καὶ πάνθ' ὅσα ἐστὶ δίκαια, ὑπερβὰς γέγραφε—sed fallitur ῥῆμα supplendum esse ad τὸ existimans; dicit enim, plene Euthydem. §. 38. εἰπὲ, τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα τὸ οὐκ ἔχω, ὅ τι χρήσωμαι τοῖς λόγοις. Tantum vero abest, ut ῥῆμα suppleri debeat (jam Matthiæ Gr. Gr. 387. non ubique supplendum hoc esse monuit), ut ne in loco quidem laudato Euthydemi, ubi ῥῆμα præcedit, illud intelligendum sit; τὸ enim universæ enuntiationi ita præfigitur, quemadmodum articulus subjecto suo præponitur; igitur τὸ οὐκ ἔχω, ὅ τι χρήσωμαι est ipsum ῥῆμα illud, de quo agitur. Denique observandum est primum, falso interpungi post τὸ, sic usurpatum; nam articulus a subjecto suo divelli nequit; deinde τὸ, quia non ad sequens vocabulum, sed ad universam enuntiationem pertinet, rectius acui. Sic l. iv. p. 441. si legitur τὸ Στῆθος, τὸ ad

Ἦ καὶ δύναισθ' ἄν, ἦ δ' ὅς, πεῖσαι μὴ ἀκούοντας; Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Γλαύκων. Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, ἔφη,[p]
II. 328. οὕτω[q] διανοεῖσθε.[r] Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ἆρά γε, ἦ δ' ὅς, οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται[s] πρὸς ἑσπέραν τῇ θεῷ ἀφ'

—[r] διανοεῖσθαι v.—[s] ἔσται post ἑσπέραν ponunt Φr.—[t] τῇ θεῷ ἀφ' ἵππων ΘΦr :

στῆθος pertinet, quod ut vitetur, τὸ rectius scribitur. Et τὸ hoc sensu positum ab ipsis veteribus acute pronuntiatum fuisse, accentus natura docet. Ast.

ἀκουσομένων (int. ἡμῶν)—διανοεῖσθε] Verba sentiendi, cogitandi, dicendi al. primum genitivum personæ comitem habent (nonnunquam præpositio περὶ additur, ut Sympos. 173. E. de Legg. vii. 822. B. vel ὑπὲρ, ut Polit. iii. 20. p. 414. E. ed. Steph.) deinde sæpenumero cum conjunctione ὡς et genitivo participii construuntur, ita ut ὡς i. q. ὅτι sit, et participium modi finiti partes agat (et ὡς alias quoque participio sic jungitur, ut apud Theæt. p. 148. B. ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διανοῶνται, i. e. διανοῶνται, ὡς s. ὅτι πέτονται, et hoc pro infinitivo πέτεσθαι). Namque ὡς neque ad οὕτω, quod in hac constructione participium sæpius excipit, referri potest, quia ὡς etiam sine οὕτω ita ponitur, neque esse potest *tanquam*, *quasi*, quia etiam in re certissima et oratione plane directa sic usurpatur; v. c. in Menon. p. 95. E. οἶσθ', ὅτι ἐν τούτοις μὲν ὡς διδακτοῦ οὔσης τῆς ἀρετῆς λέγει; quod nihil aliud esse potest nisi, οἶσθ', ὅτι λέγει, ὡς διδακτὸν ἡ ἀρετὴ s. διδακτὸν εἶναι τὴν ἀρετήν. Pol. iv. 437. A. ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος, i. e. ὡς τοῦτο οὕτως ἔχει s. τοῦτο οὕτως ἔχειν. Athenæus xiii. p. 576. περὶ Θαΐδος φησὶν ὁ Κλείταρχος ὡς αἰτίας γενομένης τοῦ ἐμπρησθῆναι τὰ ἐν Περσεπόλει βασίλεια, i. e. ὡς αἰτία ἐγένετο s. αἰτίαν αὐτὴν γενέσθαι, et sic innumera alia. Non solum vero ὡς cum participio, sequente sæpenumero οὕτω, verbo præponitur, sed cum participio verbum suum etiam sequitur, præcipue post verba sentiendi, dicendi et nomina λόγος, φήμη, γνώμη, etc. Sic Xen. Hellen. iv. 3. 14. ἐκράτησαν οἱ τοῦ Ἀγησιλάου τῷ λόγῳ, ὡς Λακεδαιμονίων νικώντων τῇ ναυμαχίᾳ. Anab. i. 8. 10. ἡ δὲ γνώμη ἦν, ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Polyb. in Exc. vi. 44. p. 682. θαῤῥοῦσι δὲ λέγειν, ὡς ὁμοίων ὄντων τῶν πολιτευμάτων. Athen. iii. p. 82. D. Νεοπτόλεμος ὁ Παριανὸς καὶ αὐτὸς ἱστορεῖ, ὡς ὑπὸ Διονύσου εὑρεθέντων τῶν μήλων. Dio Chrysost. Orat. ii. de Regno p. 23. B. φαίνεται δ' οὐ μόνον Ὅμηρος, ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος οὕτω φρονῶν, ὡς φιλοσοφίας τε ἅμα καὶ ῥητορικῆς τῆς ἀληθοῦς τῷ βασιλεῖ προσηκόντων. Atque sic capiendum esse locum in Platonis Philebo vulgo male intellectum et interpunctum p. 16. C. οἱ μὲν παλαιοὶ—ταύτην φήμην παρέδοσαν, ὡς ἐξ ἑνὸς μὲν καὶ πολλῶν ὄντων τῶν ἀεὶ λεγομένων εἶναι (*ex uno et multis constare omnia, quæ esse dicantur*) monuimus jam in Ephemerid. Litterar. Landishut. t. iii. pt. i. 98. ubi, qui de his loquendi rationibus egerunt, laudavimus, quibus adde Wyttenbach. in Bibl. Crit. v. iii. pt. iv. p. 85. Ast.

λαμπὰς] Certaminis genus hoc apud Athenienses fuit, quod λαμπαδουχίαν et λαμπαδοδρομίαν (etiam λαμπαδοφορίαν et λαμπαδοῦχον s. λαμπάδος ἀγῶνα, vid. Schol. ad Aristoph. Ran. 131.) vocabant. Faces accendebant ex ara, easque manibus gestantes currebant, quam poterant, longissime et incitatissime. Quorum faces extinctæ erant, quive in cursu defecerant, quive serius ad destinatum locum pervenerant, pro victis habebantur. Meminit Pausanias in Atticis c. 30. §. 2. Ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός· καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας· τὸ δὲ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην ἐστίν· ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν, εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν, εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδεὶς ἔστιν, ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. Certare autem solebant hoc modo in sacris Promethei, qui ferula correptum ignem, ne extingueretur, agitans e cœlo ad homines detulisse putabatur; item in sacris Vulcani, quod is deus igni præest; et in sacris Minervæ, cui tribuebant curam et inventionem artium; artes autem omnes indigent igne. [Vid. Cœlii Rhodigini Lect. Antiq. l. x. 27. Edit.]—Sed cur et in Dianæ sacris, ut ita certaretur, insti-

ἵππων;[t] Ἀφ' ἵππων; ἦν δ' ἐγώ· καινόν γε[u] τοῦτο. λαμ-
πάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπ-
ποις; ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἔφη ὁ Πολέμαρχος· καὶ πρός III. i. 5.
γε παννυχίδα ποιήσουσιν, ἣν ἄξιον θεάσασθαι. ἐξαναστη-
σόμεθα γὰρ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν παννυχίδα θεασόμε-
θα, καὶ ξυνεσόμεθά τε πολλοῖς[v] τῶν νέων αὐτόθι καὶ δια-
λεξόμεθα· ἀλλὰ μένετε καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε. Καὶ ὁ
Γλαύκων, Ἔοικεν, ἔφη, μενετέον εἶναι. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἦν
δ' ἐγώ, οὕτω χρὴ ποιεῖν.

§. 2. Ἦιμεν[w] οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου, καὶ Λυσίαν τε αὐτόθι κατελάβομεν καὶ Εὐθύδημον τοὺς τοῦ Πολεμάρχου ἀδελφούς, καὶ δὴ καὶ Θρασύμαχον τὸν Χαλκηδόνιον[x] καὶ Χαρμαντίδην[y] τὸν Παιανιέα καὶ Κλειτοφῶντα τὸν Ἀριστωνύμου. ἦν δ' ἔνδον καὶ ὁ πατὴρ ὁ τοῦ Πολεμάρχου Κέφαλος. καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ[z] καὶ ἑωράκη[a] αὐτόν. καθῆστο δὲ

ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ *ς.—[u] δὴ t, δὲ v.—[v] πολλοῖς τε ΘΦr, γε πολλοῖς t.—[w] ᾔειμεν ΦDKqr.—[x] καλχηδόνιον Θ, καρχηδόνιον ΞΦvr, καρκηδόνιον t.—[y] χαρματίδην ΘΞΦr, χαρμίδην t.—[z] γὰρ om v.—[a] ἑωράκειν omnes, sed AΠ in ultima syllaba correcti.—

tutum est? An quia Diana eadem est et Luna, quæ noctu quasi facem hominibus præfert, unde eam νυκτιλαμπῆ vocarunt, id est, ut Horatius, *noctilucam*? Muret. Dies festos Bendidios excipiebant Panathenæa minora (μικρὰ), in quibus inter alia λαμπάδος certamen edebatur, de quo qui plura scire cupit, is adeat Anton. van Dale Dissertat. vi. ad Marmora p. 504. Ast.

διαδώσουσιν ἀλλήλοις] Qui curriculum confecerant, ii ordine aliis lampadas tradebant. Elegantem inde duxerunt veteres loquendi rationem; vitam enim, quasi lampada, posteris tradere dicitur defunctus, tanquam spatio vitæ decurso. De Legg. vi. 776. B. γεννῶντάς τε καὶ ἐκτρέφοντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Unde profecit Lucret. ii. 76. 'Augescunt aliæ genteis, aliæ minuuntur, Inque brevi spatio mutantur secla animantum: Et, quasi cursores, vitai lampada tradunt.' ubi cf. Lambin. Ex eodem fonte fluxit seriorum λαμπαδεύεσθαι et μεταλαμπαδεύεσθαι, de quibus vid. Casaubon. in Pers. vi. 61. Ast.

ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις] Igitur equestre certamen fuit, cum nocturno festo (παννυχὶς est enim pervigilium s. pervigilatio) conjunctum. Ast.

μὴ ἄλλως ποιεῖτε] Formula est Platoni familiaris, ut i. 11. p. 338. A. al. vide quæ Wyttenbach. ad Phædon. p. 117. A. collegit exempla. Ast.

§. 2. Θρασύμαχον] Thrasymachus sophista, id est, dicendi magister, ex Chalcedone, Bithyniæ urbe, oriundus fuit, Gorgiæ et Prodici æqualis cet. Muret. Vid. de Thrasymacho nostra in Phædrum p. 363. et 368. quibus adde Ciceron. Orat. iii. 12. 16. 32. Quintilian. iii. 1. 10. 3. 4. Philostrat. de Vit. Sophist. i. 14. et Suid. Ast.

τὸν Παιανιέα] Schol. Ruhnk. Παιανία, δῆμος Πανδιονίδος, ἐξ οὗ οὗτος. Ast.

Κλειτοφῶντα] Clitophon, Aristonymi filius, Thrasymachi sectator ac familiaris fuit, cujus ex nomine inscriptus extat dialogus Platonis. Hujus pater Aristonymus Platonis sodalis, quem et Plato in Arcadiam reipublicæ constituendæ causa misisse dicitur. Auctor Plutarchus adversus Coloten t. ii. p. 1126. C. Muret.

ἐστεφανωμένος ἐπί τινος προσκεφαλαίου τε[b] καὶ δίφρου· τεθυκὼς γὰρ[c] ἐτύγχανεν ἐν τῇ αὐλῇ. ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν· ἔκειντο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ. εὐθὺς οὖν με ἰδὼν ὁ Κέφαλος ἠσπάζετό τε καὶ εἶπεν Ὦ Σώκρατες, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων εἰς τὸν[d] Πειραιᾶ· χρῆν[e]

[b] τε om Φr.—[c] καὶ γὰρ t.—[d] τὸν om Θr.—[e] χρὴ t.—[f] ἦ Π: ἦν *s.—[g] ἔδει om Θ.

διὰ χρόνου] Sic principio Hippiæ Majoris: Ἱππίας ὁ καλός τε καὶ σοφὸς, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας. Muret. Διὰ χρόνου vel πολλοῦ χρόνου (Xenoph. Agesil. 2. §. 23.) est *longo post tempore, longo temporis intervallo.* Vid. Viger. de Idiotism. p. 587. ubi cf. Hoogeven. et Zeune. Ast.

ἑωράκη] Vulgo ἑωράκειν. Atticam hanc plusquamperfecti formam ubique (sic c. 3. ἐπεπόνθη scripsimus pro ἐπεπόνθειν, et c. 16. περιειστήκη) Platoni restituere haud dubitavi, fretus auctoritate Heraclidis Pontici et Panætii. Sic enim Eustath. ad Hom Od. Ψ. p. 813, 15. Bas. παραδίδωσι γὰρ Ἡρακλείδης, ὅτι Ἀττικοὶ τοὺς τοιούτους ὑπερσυντελικοὺς ἐν τῷ η μόνῳ περατοῦσιν, ᾔδη (pro ᾔδειν) λέγοντες, καὶ ἐνενοήκη καὶ ἐπεποιήκη·—καὶ Θουκυδίδης δὲ κέχρηται τῷ τοιούτῳ Ἀττικῷ ἔθει. καὶ οὕτω φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι. Cf. Suidas in Ἐπεπόνθη et Ἑωράκη· et Pierson. ad Mœr. p. 173. Ast.

ἐστεφανωμένος] Coronati sacrificabant, quod et ex antiquis marmoribus videre est.—Sed et dii ipsi coronis redimiebantur.—Coronabantur autem, qui sacra faciebant, ut se quoque diis sacros esse ostenderent. Itaque eos violare nefas habebatur cet. Muret. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 21. Dalius de Oracul. c. 6. Ast.

δίφρου] Genus sedis est minus superbum ac magnificum throno et clismo, ut notat Athen. l. v. p. 192. E. Cf. Eustath. ad Od. i. 145. Itaque Od. xix. 101. Eurynome Penelopes jussu Ulixi, qui tum domi suæ pro mendico habebatur, affert Δίφρον ἐΰξεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν, ut in eo sedens cibum capiat. Muret. Cf. et Od. xvii. 330. et Feithii Antiquit. Homeric. iii. 5. §. 1. Δίφρος proprie erat haud dubie duplex (δίφορος) sedes in curru bellico, aurigæ videlicet et bellatoris (παραβάτου, vid. Hom. Il. xi. 104.) Sic Il. xxiii. 435. Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι, Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης. Hesiod. Scut. Herc. 370. Δὴ τότ' ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν Παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνυαλίοιο ἄνακτος. Sic et Xenoph. Anab. i. 8. §. 10. Vid. Scheffer. de Re Vehicul. Vett. ii. 15. Tunc in universum dicebatur sedes vel sella, ut apud Xenoph. Anab. vii. 3. §. 29. ὁ δὲ Ξενοφῶν ἠπορεῖτο, ὅ τι ποιήσοι· καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ὡς τιμώμενος ἐν τῷ πλησιαιτάτῳ δίφρῳ (Σεύθῃ) καθήμενος. Ast.

ἐν τῇ αὐλῇ] Αὐλή, Romanorum *impluvium*, locus erat apertus in interiori parte ædium, soli et vento expositus, ubi aram vel focum habebant Græci, in quo privatim rem divinam faciebant (vid. Dorvill. ad Charit. p. 247. Ernest. ad Xenoph. Mem. Soc. i. 1. §. 2.) Ita et Virgil. Æn. ii. 512. 'Ædibus in mediis, nudaque sub ætheris axe Ingens ara fuit juxtaque veterrima laurus Incumbens aræ atque umbra complexa Penates:' ubi cf. Heynii Excurs. xi. Vide Schneideri Epimetrum ad Xenoph. Mem. iii. 8. 9. p. 270. et 275. ubi nostrum quoque locum attigit. Ast.

ἐκαθεζόμεθα—κύκλῳ] Bene monet Muretus, Ciceronem videri hunc locum adumbrasse in libris de Oratore i. 7. his verbis, 'Tum Crassum pulvinos poposcisse, et omnes in iis sedibus, quæ erant sub platano, consedisse dicebat.' Ast.

οὐδὲ θαμίζεις] Ni fallor, pro οὐδὲ legendum est οὔτι, i. e. οὐδαμῶς (fortior est negatio, nos: *keineswegs, gar nicht;* τὶ enim intendit, ut in μᾶλλόν τι vid. Eustath. ad Il. A. p. 46.) quod, sive cum γὲ conjunctum sive per se positum, frequentissimum est Platoni. Polit. i. p. 351. A. ἀλλ' οὔτι οὕτως ἁπλῶς—ἔγωγε ἐπιθυμῶ. ii. 358. C. ἐπεὶ ἔμοιγε—οὔτι δοκεῖ οὕτως. v. 451. A. οὔτι (Steph. vitiose οὔτοι) γέλωτα ὄφλειν—ἀλλά. Phædon. 81. D. Phædr. 242. E. Sophist. 255. A. Cratyl. 393. B. Phileb. 13. C. 52. A. Alcibiad. i. fin. Hippia Min. 373. B. Hipparch. 230. A. 231. C. Sic jam apud Homerum usitatissi-

μέντοι. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦ[f] τοῦ ῥᾳδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ, οὐδὲν ἄν σε ἔδει[g] δεῦρο ἰέναι, ἀλλ'[h] ἡμεῖς ἂν παρὰ σὲ ἦμεν· νῦν[i] δέ σε χρὴ πυκνότερον[j] δεῦρο ἰέναι. III. i. 6.
ὡς εὖ ἴσθι ὅτι ἔμοιγε ὅσον[k] αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, τοσοῦτον αὔξονται αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε[l] καὶ ἡδοναί. μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλὰ τοισδέ τε[m] τοῖς νεανίσκοις[n] ξύνισθι[o] καὶ δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα

—[h] ἀλλ'...ἰέναι om ΠΦDKr.—[i] νῦν...ἰέναι om q.—[j] χρή που κρότερον v.—[k] ὅσον om v.—[l] τε om t.—[m] τε om K.—[n] νεανίσκοις ΠDKqtv: νεανίαις *ς.—[o] ξύνιθι Θ

mum est, ut in uno Iliadis libro primo v. 153. 160. 241. 291. 410. 562. Hesiod. Scut. Herc. 144. Soph. Antig. 517. Eurip. Med. 366. Xenoph. Anab. vii. 6. 11. Accedit Homeri locus, quem Plato videtur imitando expressisse, Od. E. 87. Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόῤῥαπι, εἰλήλουθας Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. Ceterum θαμίζειν est *ventitare, frequentare*, in universum ἔργῳ τινὶ συχνάκις παρεῖναι, ut Eustath. explicat in Od. Θ. p. 321, 2. Ast.

παρὰ σὲ] Ita pro παρά σε, sicut δὲ σὲ pro δέ σε, quod in Steph. comparet, ex Ald. Bas. 1. et 2. scripsimus; hoc Græci accentus leges efflagitant; pronomen enim, utpote potius orationis membrum, ad præpositionem, quæ ipsi inservit, accentum inclinare nequit (quocirca etiam v. c. παρὰ τινὸς al. pro παρά τινος, ut vulgo legitur, scripsimus), neque alterum σὲ, quippe pronomini ἡμεῖς oppositum, accentu carere suo potest. Ast.

δεῦρο ἰέναι] Bis eadem clausula prope continenter usus est, ut non elaborata esse, sed sponte fluere videatur oratio, qualis dialogos decet. Muret. Profecto nil pulcrius, nil venustius, nil admirabilius cogitari potest hoc Cephali senioris alloquio ac sermone; tanta in eo conspicua est simplicitas atque amœnitas, tanta animi bonitas ac benevolentia. Atque si universum Politiæ principium comparamus tam cum sequentibus, ubi Socrates hominum opiniones de justitia omninoque de rebus ad vitam juste pieque agendam spectantibus refellit atque impugnat, quam cum totius Politiæ fine, in quo justam piamque vitam per se spectat ejusque rationem ad æternitatem considerat: Politiam jure possumus flumen dicere, quod primo ut fons lenis decurrit et amœna sua garrulitate delectat, deinde vero, alienis aquis se immiscentibus, cum his pugnando assurgit, vehementioresque sumit spiritus; tandem, conflictione composita, undis sedatis oreque profundo Oceanum petit, tanquam omnium undarum communitatem earumque beatam requiem. Ast.

ὡς εὖ ἴσθι] Laudant h. l. Clemens Alex. Strom. iii. p. 433. D. Theodoret. Therapeut. xii. p. 668. sq. et Stob. cxii. p. 589. Ast.

ὅσον αἱ ἄλλαι] Anaximenes apud Stob. cxvi. p. 594. τοῖς γὰρ ἀστείοις πρεσβύταις, ὅσον αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται—τοσοῦτον αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι πάλιν αὔξονται, καὶ τοσούτῳ βεβαιότερον αὐτοῖς παρέχει τὸ λέγειν τι χρήσιμον τοῖς ἄλλοις καὶ παρ' ἑτέρων, αὐτοὺς ἀκούειν. ὥστε τὰς μὲν ἀπὸ τῶν βρωτῶν καὶ ποτῶν καὶ ἀφροδισίων ἡδονὰς γινομένας ἰδεῖν ἔστιν οὐχ οὕτως εἰς τὸ παραχρῆμα εὐφραινούσας, ὡς ὕστερον λυπούσας, ἡ δὲ περὶ τοὺς λόγους ἡδονὴ καὶ μάθησις ἔν τε τῷ παραυτίκα εὐφραίνει καὶ πρὸς τὸν ἄλλον βίον τοὺς μανθάνοντας διάγειν ἡδέως παρασκευάζει. Sic etiam Cato apud Ciceronem in libro, qui de Senectute inscribitur, c. 14. 'Ego vero propter sermonis delectationem tempestivis conviviis delector, nec cum æqualibus solum, sed cum vestra etiam ætate atque vobiscum, habeoque senectuti magnam gratiam, quæ mihi sermonis aviditatem auxit, potionis et cibi sustulit.' Ast.

αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι] Senectus est enim, ut Cicero ait in Caton. Maj. natura loquacior. Dio Chrysost. Or. vii. p. 98. C. πρεσβυτικὸν πολυλογία. Aristotel. Rhet. ii. 13. de Senibus: ἡ μνήμη (ἔστι) τῶν παροιχομένων, ὅπερ αἴτιον καὶ τῆς ἀδολεσχίας αὐτοῖς· διατελοῦσι γὰρ τὰ γενόμενα λέγοντες· ἀναμιμνησκόμενοι γὰρ ἥδονται. Ast.

ξύνισθι] Thom. M. p. 478. legit ξύνιθι, i. e. ξύνελθε, quod Oudendorp. re-

ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ οἰκείους.[p] Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κέφαλε, χαίρω γε[q] διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι, ὥς πέρ τινα ὁδὸν προεληλυθότων ἣν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει πορεύεσθαι, ποία τίς ἐστι, τραχεῖα[r] καὶ χαλεπὴ ἢ ῥᾳδία καὶ εὔπορος. καὶ δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην ὅ τί σοι φαίνεται τοῦτο, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἤδη[s] εἶ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος[t] οὐδῷ φασὶν εἶναι[u] οἱ ποιηταί· πότερον χαλεπὸν τοῦ[v] βίου, ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις;[w] [§. 3.]

Φr.—[p] οἰκείους πάνυ Φ.—[q] γε add ΠDKq : τε lr.—[r] ἐστι πότερον τραχεῖα q.—[s] ἤδη om Φlr.—[t] γήρως ΘΦr.—[u] εἶναι om ΘΦr.—[v] τὸ τοῦ Φ.—[w] ἐρεῖς Φ.—[x] ὦ

ponendum esse arbitrabatur, scilicet ξύνισθι pro participio verbi εἰδέναι habens (vertit enim: *conscius sis*) quum participium sit verbi ξυνεῖναι. Mox Stobæus pro νεανίαις legit νεανίσκοις. Ast.

καὶ μὴν—χαίρω γε] Particulam γὲ e Codd. Reg. Ven. (cujus collationem Nürnbergero debeo) et Stobæo recepimus. Καὶ μὴν—γὲ fortiter affirmat: *et sane quidem*. Ceterum Muretus ad h. l. observat: Marsilius (Ficinus) hic legere videtur σφόδρα χαίρω διαλεγόμενος τοῖς πρεσβύταις, vertit enim: *Atqui, inquam ego, o Cephali, valde quidem delector senilibus sermonibus*; quod fortasse rectum est: neque enim potest Socrates eum dicere σφόδρα πρεσβύτην, quem paullo post ait esse ἐπὶ γήραος οὐδῷ; non enim significat, eum esse morti proximum, ne molestus sit homini amico eique male ominetur. Sed σφόδρα πρεσβύταις confirmatur prægressis: καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι. Accedit, quod universe hæc dicta sunt; nam quo quisque est senior, eo sapientior factus, eoque fructuosior cum eo consuetudo ac sermo. Ceterum etiam hic Cicero Platonem suum imitatus est de Senect. c. 2. ubi Lælium loquentem inducit: 'Volumus sane, ni molestum est tibi, Cato, tanquam longam aliquam viam confeceris, qua nobis quoque ingrediendum sit, isthuc quo pervenisti, videre, quale sit. Similiter Juncus in Stob. Serm. cxv. p. 592. Ast.

ποία τίς ἐστι] Sic recte Ald. et Bas. 1.; Bas. 2. et Stephanus ποία τις ἐστί. Stob. exhibet ὁποία τίς ἐστι. In sequentibus Hesiodi versus celebratissimos respexit Plato in Ἔργ. 287. Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι Ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει· Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν εἰς ἄκρον ἵκηαι, Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα. Quos dici non potest, quot et poetæ et prosæ orationis scriptores imitando expresserint. Vid. nostra in Phædrum p. 379. Ast.

ἐπὶ γήραος οὐδῷ] οὐδὸς, ut Latinorum *limen* (vid. Burmann. ad Valer. Flacc. i. 823. Oudendorp. ad Lucan. ii. 6. 70.) est *ingressus, initium*. Hinc ἐπὶ γήραος οὐδῷ εἶναι dicitur, qui γέρων fit s. summam ingreditur senectutem, et omnino, qui extrema est senectute. Hom. Il. xxii. 60. ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει. xxiv. 486. Τηλικοῦ, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Od. xv. 246. οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν. 347. Πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Hesiod. Ἔργ. 329. κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Phocylid. v. 212. μέχρι γήραος οὐδοῦ. Menander apud Stob. cv. p. 566. Οἰκτρότατόν ἐστι πειρᾶν ἐπὶ γήραος οὐδῷ Ἀδίκου τύχης δίκαιος εἰληφὼς τρόπος. Sic et prosæ scriptores orationis, ut Herodot. iii. 14. Lycurg. contra Leocrat. t. iv. p. 166. ed. R. ubi vid. Taylor. Cf. Solan. ad Lucian. t. i. p. 712. Pariter Firmicus iii. 1. 'Senectutis limen ingressus.' Ast.

χαλεπὸν τοῦ βίου] Duo hæc observanda et accurate distinguenda sunt, quæ quum a viris etiam doctissimis non satis perspecta fuerint, uberius de iis exponere, operæ pretium fore existimo. Duplex est ratio, adjectivum cum genitivo nominis substantivi conjungendi. Prima est hæc, qua adjectivum generis neutrius est, ita ut nomen substantivum per se

Ἐγώ σοι, ἔφη, νὴ τὸν Δία ἐρῶ, ὦ Σώκρατες,[x] οἷόν γ᾽ ἐμοὶ[y] II. 329. φαίνεται. πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά[z] τινες εἰς ταὐτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. οἱ οὖν πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς

σώκρατες ἐρῶ t.—[y] γ᾽ ἐμοὶ Θ: γέ μοι *s.—[z] ἐρχόμεθά Θ, μοχόμεθα x.—[a] πότους

quasi positum sit; altera ea, qua adjectivum genus quidem substantivi sequitur, sed gravioris significationis causa ei præponitur et, quasi nomen substantivum, ex se aptum illud habet, quocirca substantivum gignendi casum accipit. Exempla hoc illustrabunt. Ad priorem rationem pertinent hæc Platonis loca: Theætet. p. 175. A. *ἀλλ᾽ ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων καὶ ἀναφερόντων ἐς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρύωνος* (genitivi sunt absoluti, non e nomine *σμικρολογίας* apti, ut Heind. censet), *ἄτοπα αὐτῷ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας*. Apolog. p. 41. C. *ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως*. His in locis genitivus non pendet ex adjectivo (tunc certe *τὶ* abesse non posset), sed quasi absolutus est, rationem, quam nos dicimus relationem, significans. Solet enim genitivus non solum verbis, sed etiam adjectivis sic apponi, ut non ex iis pendeat, sed per se positus sit, eumque grammatici omisso *περὶ* (*quod attinet ad*) vel *ἕνεκα* explicant, v. Fischer Animadv. ad Weller. t. iii. pt. i. p. 349. sq. 393. sq. Sic *ὦ σχετλία τόλμης* Eurip. Alcest. *θανάτου τοῦ σοῦ μελέα* Iphig. Aul. 1287. *μακάριε τῆς ξυνουσίας καὶ τοῦ ἀγροῦ* Philostrat. Heroic. p. 16. ed. Boisson. Idem Vit. Apollon. ii. 26. p. 78. nam innumera exempla hujus generis extant, vid. Matthiæ Gr. Græc. p. 432. Igitur *ἄτοπα* (Attice pro *ἄτοπον*) *αὐτῷ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας*, non est i. q. *ἄτοπόν τι τῆς σμικρολογίας*, sed *ἄτοπον respectu* (*quod attinet ad*—) *τῆς σμικρολογίας*, ut in Apolog. *ἀμήχανον εὐδαιμονίας* est: *immensum* s. *admirabile hoc esset respectu felicitatis*. Altera ratio, qua adjectivum genus nominis sui sequitur, sed ipsum regit, frequentior est; nota enim sunt *τῆς γῆς πολλή*, *ὁ πολὺς τοῦ χρόνου*, *ὀρθοτάτη τῆς σκέψεως* (Cratyl. 391. B.) *ἡ μεγίστη τῆς εὐλαβείας*, *τῆς φρονήσεως* (Polit. iii. 416. B. Sympos. 209. A.) *ἡ ἀρίστη τῆς γῆς* (Thucyd. 1. 2.) *ἐν καλλίστῳ τοῦ κόσμου* (Isocrat. Busir. p. 224. ed. Corai.) Vid. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 356. Dorvill. ad Charit. p. 281. Wesseling. ad Diodor. p. 566. Aug. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 7. Hic quoque ellipsin vulgo statuunt, eamque nominis *μερὶς*, quam repudiant adjectiva masculini generis, ut jam monuit Schäfer. ad Bos. Ellips. Græc. p. 274. 306. Vid. Hermann. in Mus. Antiquit. Studior. v. i. Fasc. i. p. 115. In his, ut jam monuimus, adjectivum propter graviorem, quam habet, significationem substantivo suo ita præponitur, ut hoc ex ipso pendeat. Sic Protagor. 329. A. *οἱ ῥήτορες οὕτω ἐρωτηθέντες δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου*. Gorg. p. 519. E. *συχνοὺς—τείνω τῶν λόγων*. Aristoph. Acharn. 350. *τῆς μαρίλης συχνήν*. Multo gravius est *δολιχὸν τοῦ λόγου* quam *δολιχὸν λόγον*, *συχνοὺς λόγους*; significatur enim copia s. multitudo sermonum. Ex his perspicitur, *χαλεπὸν τοῦ βίου* non neutrum esse (quasi *χαλεπόν τι* s. *χαλεπὸν μέρος τοῦ βίου*), ut Heind. ad Theætetum §. 82. statuit, hunc locum cum iis conferens, quos ex Theæteto et Apologia citavimus, sed masculinum, ex quo propter graviorem ipsius significationem substantivum pendeat (hinc genitivus substantivi), ejusque vim nostra lingua nonnisi substantivo exprimi posse; *χαλεπὸς τοῦ βίου* igitur idem est, quod *χαλεπότης τοῦ βίου*.—His quoque respexit Plato poetas, quibus *γῆρας χαλεπὸν*, senectus tristis, molesta cet. audit; vid. quæ Erasmus collegit in Adagiorum Chil. ii. Centur. vi. 37. p. 434. ed. Colon. Ast.

§. 3. *ἐγώ σοι κ. τ. λ.*] Sic et Cato apud Ciceronem c. 3. 'Faciam, ut potero, Læli; sæpe enim interfui querelis æqualium meorum (pares autem cum paribus veteri proverbio facillime congregantur), quas C. Salinator, quas Sp. Albinus, homines consulares, nostri fere æquales, deplorare solebant, tum quod voluptatibus carerent, sine quibus vitam nullam putarent, tum quod spernerentur ab iis, a quibus essent coli soliti.' Ast.

τὴν παλαιὰν παροιμίαν] Schol. Ruhnk. p. 143. *τὴν κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἰζάνει· φιλάλληλον γὰρ τουτὶ τὸ ζῶον. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούντων*. Plura habebant Græci pro-

ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ[a] εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἄττα ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται, καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγά-
III. i. 7. λων τινῶν ἀπεστερημένοι καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ[b] γήρως ὀδύρονται, καὶ ἐπὶ τούτῳ[c] δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν, ὦ Σώκρατες, οὗτοι[d] οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι. εἰ γὰρ ἦν τοῦτο αἴτιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα[e] ἐπεπόνθη[f] ἕνεκά γε γήρως, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας. νῦν δ' ἔγωγε[g] ἤδη ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ τῷ ποιητῇ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ[h] ὑπό τινος Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι;[i] Καὶ ὅς, Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄν-

τε καὶ ΠDKqtv.—[b] εἰς τοῦ Θx, ἐκ τοῦ Φ.—[c] τοῦτο Ξt, τοῦτον v.—[d] οἱ τοιοῦτοι K. —[e] ταὐτὰ v.—[f] ἐπεπόνθειν omnes, sed ΑΠ in ultima syllaba correcti.—[g] ἔγωγε ΑΘ
ἐστ
ΠΦDKqtvx : ἐγὼ *ς.—[h] ἐρωτώμενος Π.—[i] συμμίγνυσθαι ΘΦDKqx.—[j] ἀσμεναίτατα

verbia hujus generis (vid. Aristotel. Rhetor. i. 11. Ethic. viii. 1. Muret. Comment. in Aristot. Ethic. l. l. t. iii. p. 454. ed. Ruhnk. Erasm. Adag. Chil. i. Centur. i. 20. p. 59.) id vero, quod h. l. respexit Plato, haud dubie est: ἧλιξ ἥλικα τέρπει, de quo vide nostra in Phædrum p. 264. Hoc jam significant verba prægressa *παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες*. Ast.

ἔχεται] Ald. Bas. 1. 2. *ἔχετε*. Ceterum similiter Juncus in Stob. cxv. p. 593. *ἐμοὶ γὰρ δύσκολος ὁ ἐν αὐτῷ (τῷ γήρᾳ) βίος καταφαίνεται διὰ τὴν τῶν αἰσθήσεων στέρησιν κατ' ὀλίγον ἀποσβεννυμένων· διόπερ ἡδὺ μὲν οὐδὲν ἔτι παρακολουθεῖν φασὶ τοῖς γεγηρακόσιν, ἐπίπονα δὲ ἅπαντα εἶναι καὶ χαλεπά*. Ast.

νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες] Bene attulit Muretus Mimnermi versus: *Τίς δὲ βίος; τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης; Τεθναίην, ὅτε μοι οὐκέτι ταῦτα μέλοι*. Ast.

τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως] Notatu est digna hæc nominis cum duplici genitivo, altero, quem dicimus, objectivo (*τοῦ γήρως*), altero subjectivo (*τῶν οἰκείων*) constructio; obvia tamen sunt exempla, ut Hipparch. 229. C. *διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν τῆς κανηφορίας*· Herodot. vi. 2. *Ἱστιαῖος—ὑπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρεῖον πολέμου*. Isocrat. Panathen. p. 249. A. *διὰ τὴν Πέλοπος μὲν ἁπάσης Πελοποννήσου κατάληψιν, Δαναοῦ δὲ τῆς πόλεως τῆς Ἀργείων, Κάδμου δὲ Θηβῶν*. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 431. Ast.

ἐπὶ τούτῳ] Ald. Bas. 1. et 2. *ἐπὶ τοῦτο*; sed rectius habet *ἐπὶ τούτῳ* (Ficinus: *in hoc*), h. e. *hanc ob causam, propterea* (v. Viger. de Idiotism. p. 622. Fischer. ad Weller. t. iii. pt. ii. p. 237.) contra *ἐπὶ τοῦτο* consilium aliquid assequendi indicat. De verbo *ὑμνεῖν* (h. l. *eandem cantilenam canere, semper queri*) vide quæ ad l. v. p. 463. D. observabimus. De sententia, Cæcilius apud Ciceron. de Senectute c. 8. 'Tum etiam in senecta hoc deputo miserrimum, Sentire ea ætate esse odiosum se alteri.' Cf. Junc. apud Stob. l. l. p. 51. Ast.

ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν—ἡλικίας] Cicero in Cat. c. 3. 'Qui mihi non id videbantur accusare, quod esset accusandum; nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi usu venirent reliquisque omnibus majoribus natu, quorum ego multorum cognovi senectutem sine querela, qui se et libidinum vinculis laxatos esse non moleste ferrent, nec a suis despicerentur.' Ast.

πῶς—ἔχεις—ἀποφυγὼν] Sic Sympos.

θρωπε· ἀσμεναίτατα] μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥς περ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Εὖ οὖν μοι

p. 174. B. ἀλλὰ σὺ, ἦ δ' ὅς, Ἀριστόδημε, πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἰέναι (vulgo ἀνιέναι) ἄκλητος ἐπὶ δεῖπνον; Ast.

ὦ ἄνθρωπε] ὦ ante v. ἄνθρωπε omittunt Clemens Alex. Pædag. ii. 10. p. 194. Sylb. Strom. iii. 3. p. 434. Sylb. t. i. p. 519. Pott. et Theodoret. Therapeut. xii. p. 668. A. Ast.

ἀσμεναίτατα] Pro ἀσμενέστατα, quod vulgo legitur, ex Eustath. in Od. B. p. 90. et Etymol. M. p. 31. 17. reposui ἀσμεναίτατα; Etymolog. ὁμοίως καὶ διὰ τοῦ αι (λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ) ἰσαίτατα, ἀσμεναίτατα (sic pro ἀσμεναίστατα legendum)—ἀσμεναίτατα μέντοι Πλάτων ἐν ά Πολιτικῶν (f. Πολιτειῶν). Cf. Maittaire Græc. Ling. Dialect. p. 42. ed. Sturz. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 76. et Matthiæ Gr. Gr. p. 152. Ast.

αὐτὰ] Ita pro αὐτὸ rescripsimus e Clemente Alex. Pædagog. l. l. eodem ducit Theodoreti (l. l.) scriptura μὲν τὰ τοιαῦτα pro μέντοι αὐτό. Idem reponi jubebat Steph. bene monens, etiam αὐτὸ habere, quo referatur; intelligendum enim esse τὸ γυναικὶ ξυγγίγνεσθαι; sed propter sequentia, in quibus voluptas cum domina comparatur furiosa, rectius habet αὐτὰ, relatum ad τἀφροδίσια; igitur quum αὐτὰ Clementis et Theodoreti loca confirment et Ficinus quoque verterit: *libentissime hæc tanquam furiosum agrestemque dominum aufugi*, αὐτὰ Platoni restituere haud dubitavi. Ast.

λυττῶντα] Clemens Pædagog. l. l. omittit τινὰ et ἀποφυγὼν, cujus loco apud Theon. Progymn. p. 14. legitur ἀποδρὰς, idque Hemsterhus. ad Lucian. t. iii. p. 391. Bip. probabat; sed gravius est ἀποφυγὼν, quam ἀποδράς. Ammonius de Differ. voc. p. 19. ἀποδράναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα ἄδηλον (sic legendum pro εὔδηλον) εἶναι, ὅπου ἔστιν, ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι; quod Xenophon confirmat Anab. i. 4. 8. οὔτε ἀποδεδράκασιν—οἶδα γὰρ, ὅπῃ οἴχονται—οὔτε ἀποπεφεύγασιν—ἔχω γὰρ τριήρεις, ὥστε ἑλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον. Cf. ii. 2. 13. vii. 3. 11. al. Hanc ipsam ob causam festive ἀποφυγὼν repetitur, quasi Sophocles dicere voluerit, 'Gaudeo ex amoris me tanquam furiosi domini vinculis profugisse, ita ut prehendere me nequeat.' De Sophoclis dicto, plures illud vel expresserunt vel respexerunt. Cicero Caton. c. 14. 'Bene Sophocles, quum ex eo quidam jam confecta ætate quæreret, uteretурne rebus venereis, Dii meliora! inquit; libenter istinc, sicut a domino agresti ac furioso, profugi.' Valer. Maxim. iv. 3. §. 2. 'Sophocles autem ætate jam senior, quum ab eo quidam quæreret, an etiam nunc rebus Venereis uteretur, Dii meliora! inquit; libenter enim isthinc, tanquam ex aliqua furiosa profugi dominatione.' Plutarch. de Cupid. Divit. t. ii. p. 525. A. ὁ Σοφοκλῆς ἐρωτηθεὶς, εἰ δύναται γυναικὶ πλησιάζειν, Εὐφήμει, ἄνθρωπε! εἶπεν· ἐλεύθερος γέγονα, λυττῶντας καὶ ἀγρίους δεσπότας διὰ τὸ γῆρας ἀποφυγών. Idem in libro, qui inscribitur, an seni sit ger. Respublica t. ii. p. 788. D. ὁ γὰρ Σοφοκλῆς ἄσμενος ἔφη τὰ ἀφροδίσια γεγηρακὼς ἀποπεφευγέναι, καθάπερ ἄγριον καὶ λυττῶντα δεσπότην. In libro: non posse suav. vivi secund. Epicur. t. ii. p. 1094. E. οὐ τὰ αὐτὰ μὲν τῷ Σοφοκλεῖ διανοούμενος, ἀσμένως ἐκφυγόντι τὴν ἡδονὴν ταύτην, ὥσπερ ἄγριον καὶ λυττῶντα δεσπότην. Athen. xii. p. 510. B. καίτοι Σοφοκλῆς γ' ὁ ποιητὴς τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἷς ὢν, ἵνα μὴ κατηγορῇ τοῦ γήρως, εἰς σωφροσύνην ἔθετο τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ τὴν περὶ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἀπολαύσεις φήσας ἀσμένως ἀπηλλάχθαι αὐτῶν ὥσπερ τινὸς δεσπότου. Cf. Philostrat. Vit. Apoll. Tyan. i. 13. p. 16. Ammian. Marcell. xxv. 4. Paulo aliter Æschines Sophoclis dictum refert: καὶ ὅπερ φασὶ Σοφοκλέα ἤδη γέροντα ὑπὲρ ἄλλης ἡδονῆς εἰπεῖν ὥσπερ κυνὸς λυττώσης ἀπηλλάχθαι. Ceterum de Sophocle ab amore haud alieno vid. Athen. xiii. p. 604. E. Plutarch. vit. Isocrat. p. 839. A. Lessingii vit. Sophocl. p. 154. et Huschke Analect. Critic. p. 20. Nihil vero frequentius voluptatis cum domina comparatione. Sic Xenoph. Œconom. i. §. 20. καὶ ἄλλαι δ' εἰσὶν ἀπατηλαί τινες δέσποιναι προσποιούμεναι ἡδοναὶ εἶναι, κυβεῖαί τε καὶ ἀνωφελεῖς ἀνθρώπων ὁμιλίαι— §. 23. Δοῦλοι γάρ εἰσι καὶ οὗτοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ πάνυ γε χαλεπῶν δεσποινῶν, οἱ μὲν λιχνειῶν, οἱ δὲ λαγνειῶν, οἱ δὲ οἰνοφλυγιῶν cet. Hinc Cicero Off. ii. 11. 'voluptates, blandissimæ dominæ.' Juncus apud Stob. cxii. p. 587. καὶ γὰρ τὸ πεπαῦσθαι τῆς κατὰ τὰ ἀφροδίσια ὁρμῆς τε καὶ ὀρέξεως, ὦ Ζεῦ! μέγα ὄφελος φαίην ἂν καὶ μανίας καὶ λύπης ἀπόῤῥευσιν, ὁπότε τῆς μὲν ψυχῆς τὸ ἀλόγιστον δὴ καὶ ἐπι-

καὶ τότε ἔδοξεν ἐκεῖνος[k] εἰπεῖν, καὶ νῦν οὐχ ἧττον. παντάπασι γὰρ τῶν γε[l] τοιούτων ἐν τῷ γήρᾳ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία. ἐπειδὰν γὰρ[m] αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι[n] καὶ χαλάσωσι, παντάπασι τὸ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται·[o] δεσποτῶν[p] πάνυ πολλῶν ἔστι[q] καὶ μαινομένων ἀπηλλάχθαι. ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν, οὐ τὸ γῆρας, ὦ
III. i. 8. Σώκρατες, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων. ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον· εἰ δὲ μή, καὶ γῆρας, ὦ Σώκρατες, καὶ νεότης χαλεπὴ[r] τῷ τοιούτῳ ξυμβαίνει.

§. 4. Καὶ ἐγὼ[s] ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα, βουλόμενος ἔτι λέγειν αὐτὸν ἐκίνουν καὶ εἶπον Ὦ Κέφαλε, οἶ-

Π: ἀσμενέστατα *ς.—[k] ἐκεῖνο ΘKq.—[l] γε om Φτ.—[m] γὰρ om A et pr Π.—[n] κατατείνουσαι om q.—[o] γίγνεται A, qui nusquam aliter, cum ΘΠΦD: γίνεται *ς.—[p] καὶ δεσποτῶν ἑ.—[q] ἐστιν post μαινομένων ponit K.—[r] χαλεπὴ K, χαλεπὰ Φ.—

θυμητικὸν εὕδοι διαφυγὸν πονηροὺς δεσπότας, τὸ δὲ λογιστικὸν ἀπολαύοι διὰ τῆς ὄψεως τῆς κατὰ τὸ κάλλος ἡδονῆς. Synesius Orat. de Regno p. 11. A. δοῦλον εἶναι δεσποινῶν αἰσχίστων, ἡδονῆς καὶ λύπης, καὶ ὅσοι σύγγονοι θῆρες ἐνδιαιτῶνται τῷ ζώῳ. Longinus de Sublim. xliv. §. 7. ἐὰν δὲ καὶ τούτους τις τοῦ πλούτου τοὺς ἐκγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσιν ἀπαραιτήτους, ὕβριν καὶ παρανομίαν καὶ ἀναισχυντίαν. Pariter Ἔρως dicitur τύραννος Polit. ix. 2. p. 573. B. Ast.

ἐκεῖνος] Cod. Reg. ἐκεῖνο. Sed ita, ut hoc unum afferam, etiam c. 5. χαριέντως γάρ τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν. Et in sequentibus verba ille codex ita disposita exhibet: πολλῶν καὶ μαινομένων ἐστὶν ἀπηλλάχθαι. Καὶ inter πολλῶν et μαινομένων more interpositum est, ut Polit. x. p. 615. D. ἄλλα δὴ πολλά τε καὶ ἀνόσια εἰργασμένος. Xenoph. Mem. Socr. ii. 9. 6. ξυνειδὼς αὐτῷ πολλὰ καὶ πονηρά. Vid. Viger. de Idiotism. p. 525. et Hermann. p. 797. Brunck. ad Aristoph. Thesm. 351. Nub. 1329. Post γίγνεται sequitur ἔστι, i. e. ἔξεστι, nulla interposita copula vel explicandi particula, ex more Platonis, de quo infra exponemus. Ast.

κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι] Bene monet Muretus, Platonem, ad imaginum funiculos sive nervos respicientem, verbis κατατείνειν et χαλᾶν usum esse, quorum utriusque in iis machinis, quæ funibus intorquentur atque intenduntur, proprius usus est. Cf. de Legib. i. p. 644..5. et de νευροσπάστοις Schweighäuser. ad Athen. i. p. 158. Ruperti ad Juvenal. xiv. 266. Ast.

ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι] Cicero in Catone c. 3. 'Sed omnium istiusmodi querelarum in moribus est culpa, non in ætate; moderati enim nec difficiles, nec inhumani senes tolerabilem senectutem agunt; importunitas autem et inhumanitas omni ætate molesta est.' Quibuscum conferenda sunt, quæ Musonius de senectute apud Stob. cxvi. p. 595. disputat. Ast.

§. 4. ἐγὼ—ἐκίνουν] Cod. Reg. ἔγωγε ἐκίνουν. Κινεῖν, ut Latinorum movere, est commovere, excitare, ciere, ut λόγον κινεῖν (Polit. v. 450. A. ὅσον λόγον πάλιν—κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας) id quod ἐγείρειν, quod paulo post sequitur. Sic Sympos. 198. E. πάντα λόγον κινοῦντες ἀνατίθετε τῷ Ἔρωτι. Theæt. p. 163. A. τούτου χάριν τὰ πολλὰ καὶ ἄτοπα ταῦτα ἐκινησάμην. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 83. et Heusd. Specim. Crit. p. 111. Ast.

μαί σου[t] τοὺς πολλούς, ὅταν ταῦτα λέγῃς,[u] οὐκ ἀποδέχεσθαι, ἀλλ' ἡγεῖσθαί σε ῥᾳδίως[v] τὸ γῆρας φέρειν οὐ διὰ τὸν τρόπον ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι· τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παραμύθιά φασιν[w] εἶναι. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις· οὐ γὰρ ἀποδέχονται. καὶ λέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε[x] ὅσον[y] οἴονται, ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει, ὃς τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ καὶ λέγοντι ὅτι οὐ δι' αὐτὸν

[s] ἔγωγε Kq.—[t] σε ΘΦtr.—[u] ὃν ταῦτα λέγεις v.—[v] σε ῥᾳδίως σε v.—[w] πολλὴ παραμυθία φασιν Θ, πολλά φασι παραμύθια v.—[x] γε om r.—[y] οἷόν τε t, οἷον τε v.—

οἶμαί σου] Sic recte Ald. Bas. 1. et 2. Steph. *οἶμαι σοῦ*. De sententia, Cicero Lælium in Catone c. 3. dicere facit: 'Est, ut dicis, Cato, sed fortasse dixerit quispiam, tibi propter opes et copias et dignitatem tuam tolerabilem senectutem videri, id autem non posse multis contingere.' Cf. Musonius apud Stobæum l. l. p. 596. Ceterum Muretus observat, Platonem videri versiculum vulgatum et proverbii loco habitum respexisse: *Τοῖς πλουσίοις πόλλ' ἔστι τὰ παραμύθια.* Ast.

ἀληθῆ—Ἀθηναῖος] Sic et Cato apud Ciceron. l. l. 'Est istud quidem, Læli, aliquid, sed nequaquam in isto sunt omnia, ut Themistocles fertur Seriphio cuidam in jurgio respondisse, quum ille dixisset, non eum sua, sed patriæ gloria splendorem assecutum: Nec hercle, inquit, ego, si Seriphius essem nobilis, nec tu, si Atheniensis esses, clarus unquam fuisses. Quod eodem modo de senectute dici potest: nec enim in summa inopia levis esse senectus potest ne sapienti quidem, nec insipienti in summa copia non gravis.' Ast.

ὅσον οἴονται] Ficinus vertit, *quantum dici posset*, unde Muretus eum conjicit legisse *ὡς οἷόν τε* pro *ὡς οἴονται*. Mox pro *εὐδοκιμοῖ* scripsimus Attici optativi forma *εὐδοκιμοίη*. Ast.

ὃς τῷ Σεριφίῳ] Articulus *τῷ* ante *Σεριφίῳ* noti quid et sermonibus celebrati indicat: *Seriphio illi*, quem constat Themistoclis gloriæ obtrectasse; nam Seriphius, per se ignobilis, non ipse notus erat, sed ipsius alienæ laudis obtrectatio. Similiter nos articulum usurpamus, quando hominem non certum et notum significamus, sed universe eum, quicunque ille fuit, quem aliquid fecisse, dixisse cet. constat. Igitur definiti illud et noti, quod articulus significat, non ad subjectum, quod dicitur, spectat, sed ad objectum s. rem crebris usurpatam sermonibus. Heind. ad Charm. p. 62. male articulum loco pronominis indefiniti *τὶς* positum esse censebat (ut Cicero vertit, *Seriphio cuidam*). Etiam Wolfius ad Reiz. de Prosod. Græc. Accent. Inclinat. p. 76. non recte interpretatus est, *noto isti homini Seriphio*; namque, ut jam monuimus, non Seriphius aliquis notus indicatur, sed is, quisquis fuit Seriphiorum, cujus nota est Themistoclis obtrectatio. Vide, quæ de hac articuli vi observavimus ad Platon. Phædr. p. 221. et Matthiæ Gr. Gr. p. 373. C. Ast.

οὐ δι' αὐτὸν] Seriphii dictum Plutarchus refert in Vit. Themistocl. t. i. p. 121. A. *τοῦ δὲ Σεριφίου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὡς οὐ δι' αὐτὸν ἔσχηκε δόξαν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, Ἀληθεύων λέγεις, εἶπεν, ἀλλ' οὔτ' ἂν ἐγὼ Σερίφιος ὢν ἐγενόμην ἔνδοξος, οὔτε σὺ Ἀθηναῖος.* Idem Apophthegm. t. ii. p. 185. B. *τοῦ δὲ Σεριφίου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὡς οὐ δι' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν ἔνδοξός ἐστιν, Ἀληθῆ λέγεις, εἶπεν, ἀλλ' οὔτ' ἂν ἐγὼ Σερίφιος ὢν ἐγενόμην ἔνδοξος; οὔτε σὺ Ἀθηναῖος.* Cf. et Origenes adv. Cels. i. 29. t. i. p. 347. Simile est Themistoclis dictum, quod Herodotus viii. 125. refert: *ὁ δὲ (Θεμιστοκλέης), ἐπεί τε οὐκ ἐπαύετο ταῦτα λέγων ὁ Τιμόδημος, εἶπεν, οὕτω ἔχει τοι· οὔτ' ἂν ἐγὼ ἐὼν Βελβινίτης ἐτιμήθην οὕτω πρὸς Σπαρτιητέων, οὔτ' ἂν σὺ, ὤνθρωπε, ἐὼν Ἀθηναῖος.* Ceterum Seriphus, una ex Cycladibus in mari Ægæo (hodie *Serfino*), parva erat, saxosa et adeo ignobilis, ut in proverbium fere abierit. Vid. Plin. Hist. Nat. iv. 12. 22. Juvenal. vi. 564. x. 170. Seneca Consolat. ad Helviam c. 6. §. 4. 'deserta loca et asperrimas insulas Sciathum et Seriphum, Gyarum et Corsicam

II. 330. ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμοῖ,[z] ἀπεκρίνατο ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὢν[a] ὀνομαστὸς ἐγένετο,[b] οὔτ' ἐκεῖνος Ἀθηναῖος. καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν εὖ ἔχει[c] ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι οὔτ' ἂν ὁ ἐπιεικὴς[d] πάνυ[e] τι[f] ῥᾳδίως γῆρας μετὰ πενίας ἐνέγκοι, οὔθ' ὁ μὴ ἐπιεικὴς[g] πλουτήσας εὔκολός ποτ' ἂν ἑαυτῷ γένοιτο. Πότερον δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω[h] παρέλαβες ἢ
III. i. 9. ἐπεκτήσω; Ποῖ'[i] ἐπεκτησάμην, ἔφη,[j] ὦ Σώκρατες; μέσος τις γέγονα χρηματιστὴς τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός. ὁ μὲν γὰρ πάππος τε[k] καὶ ὁμώνυμος ἐμοὶ σχεδόν τι[l] ὅσην ἐγὼ νῦν[m] οὐσίαν[n] κέκτημαι παραλαβὼν πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε, Λυσανίας δὲ ὁ πατὴρ ἔτι ἐλάττω αὐτὴν ἐποίη-

οῖ
[z] εὐδοκιμεῖ K, εὐδοκιμεῖ Φtvx.—[a] ὢν om v.—[b] γένοιτο Φx.—[c] ἔχοι Dq.—[d] οὐ πάνυ tv.—[e] πάνυ...ἐπιεικὴς om ΠΚ, in mg ponit rc D.—[f] τι ΑΘv: τοι *s.—[g] μὴ ἐπιει-
οῖ
κὴς om q.—[h] πλέω ΑΘΦx.—[i] ποῖ Kv et corr ΠD, πῇ Θ: ποῖ *s.—[j] ἔφη om t, post Σώκρατες ponunt Φx.—[k] τε om pr Ξ.—[l] τοι Φx.—[m] νῦν om t.—[n] οἰκίαν ΘΦx.—

peto.' Cf. Wetzel. ad Cicer. de Senect. c. 3. et Jacobs. ad Antholog. Græc. t. i. p. ii. p. 175. Ast.

τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις—γένοιτο] Expressit h. l. incertus scriptor apud Stob. i. p. 19. ἀλλ' ὅμως δοκεῖ μοι ἔχειν τι ἡ πενία δυσχερὲς καὶ ἐπίπονον, καὶ μᾶλλον ἄν τις ἐπαινέσειε τὸν μετὰ πενίας εὐκόλως γῆρας ἐνέγκαντα ἢ τὸν μετὰ πλούτου.—'Αλλὰ καὶ πλούτῳ πολλοὶ μετὰ γήρως δυσκόλως χρῶνται καὶ πενίᾳ ἀγεννῶς καὶ ὀδυρτικῶς, καὶ οὔτε τοῦτο ῥᾴδιον, ὥστε τῷ πλούτῳ ἐλευθερίως καὶ ἀφόρτως, οὔτε ἐκεῖνο, ὥστε πενίᾳ γενναίως κ. τ. λ. Ast.

ποῖ' ἐπεκτησάμην—παρέλαβον] Ald. Bas. 2. et Stephan. exhibent ποῖ, quod sensu caret. Olim ποῖ' (i. e. ποιὰ) ἐπεκτησάμην; aliqua acquisivi, ut Ficinus vertit *nonnihil acquisivi*, reponendum putabamus; sed vehementer dubito, an ποιὰ sic usurpari possit. Heind. ad Euthyd. p. 365. scribi jubebat, πῇ ἐπεκτησάμην, ἔφη. Unice verum nunc mihi videtur ποῖ' ἐπεκτησάμην; et propter sensum, quem præstant illa verba, convenientissimum, et propter linguæ rationes; sensus est enim: 'Minime maximam eorum, quæ possideo, partem ipse acquisivi; medius enim fui in re facienda inter avum et patrem. Avus videlicet, tanto fere patrimonio a majoribus suis accepto, quantum nunc possideo, pluries tantum id fecit, Lysanias vero pater, quæ accepit, aliquanto minora fecit, quam nunc sunt; mihi autem satis est, si liberis aliquanto plura, quam accepi, relinquam. Igitur patre quidem melior fui rei familiaris administrator (χρηματιστής), avo autem multo inferior.'—Ποῖος interrogativum negat cum leni quadam irrisione (sic et πόθεν Euthydem. 291. B. πόθεν, ὦ μακάριε, εὕρομεν: v. Koen. ad Gregor. 61. Hemsterh. ad Lucian. Tim. i. p. 353.); id vero, quod negandum est, ex oratione antecedente repetitur, et quidem nomen vel verbum modo finito (hinc post πόθεν et ποῖος indicativus recte habet, non vero post alias particulas, quando oratio per se indefinita est; quocirca, quod Heind. reponi volebat, πῇ ἐπεκτησάμην, esset, *quomodo acquisivi*, non vero, quod sensus efflagitat, *quomodo acquisivissem*). Cum Græco etiam in hac locutione convenit vernacula lingua, qua verba: ποῖ' ἐπεκτησάμην ita fere exprimeremus, *wie, ich erworben?* Sic Theæt. 180. B. ἀλλ' οἶμαι, τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράζουσι—; Ποίοις μαθηταῖς; Euthydem. 291. A. Ποῖος Κτήσιππος; Vid. loca collecta ab Heusdio Spec. Crit. p. 108. Heind. ad Charmid. p. 111. et Jacobsio Additam. Animadv. in Athen. p. 266. Ast.

σε τῆς νῦν οὔσης·[o] ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ ἐὰν μὴ ἐλάττω καταλίπω[p] τουτοισί,[q] ἀλλὰ βραχεῖ γέ τινι πλείω ἢ[r] παρέλαβον. Οὗ τοι[s] ἕνεκα ἠρόμην, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι μοι[t] ἔδοξας οὐ σφόδρα ἀγαπᾶν τὰ χρήματα. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ὡς[u] τὸ πολὺ οἳ ἂν μὴ αὐτοὶ[v] κτήσωνται· οἱ[w] δὲ κτησάμενοι διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά. ὥς περ γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ αὑτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε[x] δὴ καὶ οἱ χρηματισάμενοι περὶ[y] τὰ χρήματα σπουδάζουσιν ὡς ἔργον ἑαυτῶν, καὶ κατὰ[z] τὴν χρείαν, ᾗ περ[a] οἱ

[o] hæc ante illud Λυσανίας ponit *t*.—[p] καταλείπω Φ𝔯.—[q] τούτοισιν *s* cum plerisque.
τούτου
—[r] ὧν *tv*.—[s] οὔτοι ΑΠDK𝔯 et pr Θ, οὔτοι Φ, τούτου τοι *q* : τούτου **s*.—[t] μὴ Φ *t*𝔯.—[u] ὡς πολὺ 𝔯 et pr Θ, ὡς ἐπὶ πολὺ Φ.—[v] σφόδρα Φ.—[w] οἱ post ἢ om ΠΦDK*q*𝔯.
—[x] γε DK*q*.—[y] περὶ om *v*.—[z] καὶ οὐ κατὰ *tv* et rc Θ.—[a] ἥπερ ADK𝔯 et pr Θ.—

βραχεῖ γέ τινι] Bas. 1. et 2. legunt *βραχεῖ τέ τινι*. Ald. *σέ τινι*. Ceterum similiter Isocrates de Pericle (Orat. de Pac. p. 183. ed. Corai.) *τὸν μὲν οἶκον ἐλάττω τὸν ἑαυτοῦ κατέλιπεν, ἢ παρὰ τοῦ πατρὸς παρέλαβεν*. Et confer Cicero ad Attic. iv. 15. Tzetzes Chiliad. v. 34. Ast.

τούτου ἕνεκα κ. τ. λ.] Laudat h. l. Stob. xcii. p. 512. et imitati sunt Aristoteles Nicomach. iv. 1. *ἐλευθεριώτεροι δὲ εἶναι δοκοῦσιν οἱ μὴ κτησάμενοι, ἀλλὰ παραλαβόντες τὴν οὐσίαν· ἄπειροί τε γὰρ τῆς ἐνδείας, καὶ πάντες ἀγαπῶσι μᾶλλον τὰ αὑτῶν ἔργα, ὥσπερ οἱ γονεῖς καὶ οἱ ποιηταί*. Lib. ix. 4. *πᾶς—γὰρ τὸ οἰκεῖον ἔργον ἀγαπᾷ μᾶλλον, ἢ ἀγαπηθείη ἂν ὑπὸ τοῦ ἔργου ἐμψύχου γενομένου· μάλιστα δ' ἴσως τοῦτο περὶ τοὺς ποιητὰς συμβαίνει· ὑπεραγαπῶσι γὰρ οὗτοι τὰ οἰκεῖα ποιήματα, στέργοντες ὥσπερ τέκνα*. Cicero alii. Vide Mureti not. in Catull. carm. xxii. Ast.

ταύτῃ τε δὴ] For. *ταύτῃ γε δὴ*, etc. Steph.

ταύτῃ γε δὴ] Ita e cod. Reg. rescripsimus. *Γὲ δὴ* confirmandi significationem habet, vid. Hermann. ad Viger. p. 789. Stobæus simpliciter habet *ταύτῃ δή*. Ast.

ὡς ἔργον] Particula *ὡς* h. l. non comparationem indicat (nam *τὰ χρήματα* revera sunt *τῶν χρηματιστῶν ἔργα*), sed causam explicat (tanquam, h. e. *utpote, quippe*), quocirca non præpositio *περὶ* supplenda est, ut Heind. ad Theæt. §. 70. statuit, sed participium *ὄντα* : *σπουδάζουσι περὶ τὰ χρήματα, ὡς ἔργον ἑαυτῶν ὄντα, rerum familiarium studio tenentur, ut quæ suum ipsorum opus sint.* Sic Polit. ii. 2. *ἄκοντες ἐπιτηδεύουσιν ὡς ἀναγκαῖον* (int. *ὄν*; *quia necessarium est*), *ἀλλ' οὐχ ὡς ἀγαθόν*. ii. 19. *ὡς ἄθλιοι οἱ κακοὶ* (int. *ὄντες* : *quia miseri sunt*). Gorg. 495. B. *Ἄλλο τι οὖν ὡς ἕτερον τὴν ἀνδρίαν τῆς ἐπιστήμης* (int. *οὖσαν* : quia fortitudo a sapientia diversa est) *δύο ταῦτα ἔλεγες*; Hipp. Maj. 284. D. *οὐχ ὡς ἀγαθὸν μέγιστον πόλει τίθενται τὸν νόμον—καὶ ἄνευ τούτου—ἀδύνατον* (int. *ὂν* : *propterea, quod fieri non potest, ut—*) *οἰκεῖν*. Protag. 323. B. Vid. de ellipsi participii *ὂν*, de qua Hermann. ad Viger. p. 751. et Heind. ad Gorg. §. 109. haud satis recte dubitarunt, nostra ad Phædr. p. 373. ibique laudatis addi possunt Soph. Œd. C. 83. *πᾶν ἐν ἡσύχῳ—Ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας*. Eurip. Phœn. 735. *ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου* (int. *ὄν*). Thucyd. ii. 35. *καλὸν—ἀγορεύεσθαι αὐτόν*. Xenoph. Mem. i. 6. 5. *ἢ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις—ὡς χαλεπώτερα πορίσασθαι τὰ ἐμὰ διαιτήματα τῶν σῶν*. Aristot. Polit. i. 4. (i. 2. §. 16. ed. Schneid.) *ὡς δεινὸν*, ubi interpretes *ὂν* excidisse sine causa opinantur. Ast.

καὶ κατὰ] Particulam *οὐ* post *καὶ*, vel pro *καὶ*, legit aut legendam putavit Fic. quoque: quippe qui verterit, *Non ad usum necessitatemque, ut alii.* Sed mihi necessaria minime videtur: qui potius existimo dici eos quibus est res parta labore, non relicta, (contra illud epigrammatographi notum) dici utraque de causa illam amare. Ac præcedens adver-

ἄλλοι. χαλεποὶ οὖν καὶ ξυγγενέσθαι εἰσίν, οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον. Ἀληθῆ, ἔφη,[b] λέγεις. [§. 5.] Πάνυ μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλά μοι ἔτι τοσόνδε εἰπέ· τί μέγιστον οἴει ἀγαθὸν[c] ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι; Ὅ, ἦ δ' ὅς, ἴσως οὐκ ἂν πολλοὺς πείσαιμι[d] λέγων. εὖ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[e] ὅτι ἐπειδάν τις ἐγ-
III. i. 10. γὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς περὶ ὧν ἔμπροσθεν[f] οὐκ εἰσῄει. οἵ τε γὰρ λεγόμενοι μῦθοι περὶ τῶν ἐν Ἅιδου, ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην, καταγελώμενοι τέως τότε δὴ στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχήν, μὴ ἀληθεῖς ὦσι· καὶ αὐτός, ἤτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γήρως ἀσθενείας ἢ καὶ ὥς περ ἤδη ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἐκεῖ, μᾶλλόν τι καθορᾷ αὐτά. ὑποψίας δ'[g] οὖν καὶ

[b] ἔφη om Ξ.—[c] ἀγαθὸν οἴει ΘΦΥ, εἴη ἀγαθὸν v.—[d] πείσαιμι πολλοὺς K.—[e] ὦ σώκρατες ἔφη K.—[f] ἐν τῷ πρόσθεν *tv* et rc Θ.—[g] δ' om *tv*.—[h] καὶ ἀναλογίζεται...ἠδί-

bium διπλῇ pro hac sententia facit. Eodem autem sensu dici potuisset, *καὶ οὐ μόνον κατὰ τὴν χρείαν*: vel posito adverbio *μόνον* post *χρείαν*. Illius enim adverbii subauditio durior hic fuisset. Steph.

Male Stephanus διπλῇ ad duas, quas cogitatione fingit, causas refert, quum sit, *qui opes ipsi acquisivere, duplo eas amplius* (non, *utraque de causa*) *amplectuntur, quam alii* (qui eas acceperunt, ἔλαβον), *propterea quod suum ipsorum opus illæ sunt.* Deinde comparatio eorum, qui opes ipsi acquisivere, cum poetis et patribus nonnisi eo spectare potest, quod opes suum ipsorum opus sunt, sicut poeta carmen ut suum opus et pater filium ut suum unice amplectitur, non ad *χρείαν*; igitur sola ipsorum amoris causa in amore suimet ipsius posita est, non duplex cogitari potest. Quocirca ii, qui opes ipsi acquisivere, dicuntur eam solam ob causam eas amplecti, quod suum ipsorum opus sint, non vero (*καὶ οὐ*, quod sæpenumero præcedenti orationi oppositi quidquam indicat, quemadmodum *καὶ* per se quoque sæpe pro ἀλλὰ ponitur, vid. Gataker. ad Marc. Antonin. ii. 7.) propter utilitatem, sicut alii. Et hoc ipsum iis, qui divitiarum suarum ipsi auctores sunt, vitio vertit Socrates, quod eas unice in sinu gestant, nec ex usu, sicut alii, æstimant, imo potius colligunt, ut eas possideant, non ut iis utantur. Nimis longus fortasse fui in re per se perspicua enucleate exponenda. Jam Cornar. οὐ inserendum esse monuit. Ast.

§. 5. *πολλοὺς*] Stobæus l. l. *ἄλλους καὶ πολλούς*. Mox verba *ἐπειδάν τις* cet. usque ad *κυβερνᾷ* laudat Justin. Mart. Cohort. ad Græc. c. 26. p. 26. B. et verba *εἰσέρχεται—φροντὶς* Priscianus xviii. p. 1178. ed. Putsch. 'Attici, notans, *εἰσῆλθέ με τὸ δέος καὶ εἰσῆλθέ μοι*. Sic Phædon. p. 58. E. *οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσῄει*, et paulo post, *διὰ δὲ ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι ἐλεινὸν εἰσῄει*. Vid. Thom. M. p. 272. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 206. Dorvill. ad Charit. p. 501. Valcken. ad Eurip. Phœn. 1378.—Pro *δέος* apud Justin. legitur *φόβος*, et pro *ἔμπροσθεν* scribitur *ἐν τῷ πρόσθεν*, sicut etiam apud Stobæum l. l. De sententia similiter Musonius apud Stob. cxvi. p. 596. *τούτων ἀκούων—διαθοῖτ' ἂν τὸ γῆρας καλῶς, τά τε ἄλλα καὶ τὸν τοῦ θανάτου φόβον ἐξαιρεθείη ἄν, ὃς μάλιστα θορυβεῖ τε καὶ πιέζει τοὺς γέροντας ὥσπερ ἐπιλελησμένους, ὅτι παντὶ θνητῷ θάνατος ὀφείλεται, καὶ τό γε ἀθλιώτατον ποιοῦν τὸν βίον τοῖς γέρουσιν αὐτὸ τοῦτό ἐστιν, ὁ τοῦ θανάτου φόβος.*—Mox *ἤδη* omittit Justinus, et *τί* post *μᾶλλον*. Ast.

ὑποψίας δ' οὖν] Justin. *γοῦν* exhibet pro *δ' οὖν*. Stobæus vero *δὲ* omittit. Ast.

δείματος μεστὸς γίγνεται, καὶ ἀναλογίζεται[h] ἤδη καὶ
σκοπεῖ εἴ τινά τι[i] ἠδίκηκεν.[j] ὁ μὲν οὖν εὑρίσκων ἑαυτοῦ[k] ἐν
τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥς περ οἱ
παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει[l] καὶ ζῇ μετὰ κακῆς
ἐλπίδος· τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ[m] ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς II. 331.
ἀεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς[n] καὶ Πίνδαρος[o]
λέγει. χαριέντως γάρ τοι,[p] ὦ Σώκρατες, τοῦτ᾽ ἐκεῖνος εἶ-
πεν, ὅτι ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ,[q]

> γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα[r] γηροτρόφος συναορεῖ[s]
> ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν
> πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.[t]

εὖ οὖν λέγει, θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. πρὸς δὴ τοῦτ᾽ ἔγωγε

κηκεν om Φ𝔯.—[i] τι om *t*.—[j] ἠδίκησεν ΠDK*q*.—[k] ἑαυτῷ K, αὑτοῦ 𝔯.—[l] ἀεὶ δειμαίνει *tv*.—[m] ἐν αὑτῷ Π.—[n] ὥσπερ *v*: ὡς...γηροτρόφος om *t*.—[o] conf. Boeckh. Pindari Fragm. 243.—[p] τοι om K*q*.—[q] διαγάγοι Ξ.—[r] ἀττάλοισα DK, ἀτάλλουσα 𝔳.

ἠδίκηκεν] *ἠδίκησεν* apud Justin. scriptum est.—Post *ὁ μὲν οὖν* inserit Justin. *τίς*. Eandem sententiam expressit Isocrates de Pace p. 165. ed. Corai: *τοὺς δὲ (ὁρῶμεν) μετ᾽ εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης ζῶντας ἔν τε τοῖς παροῦσι χρόνοις ἀσφαλῶς διάγοντας καὶ περὶ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἡδίους τὰς ἐλπίδας ἔχοντας.* Platonem videtur imitatus esse Choricius in Villoison. Anecd. Græc. t. ii. p. 21. *νοσοῦσαν ἐκείνην οὐδὲν εἰσῄει δεινὸν, οὐδὲ λογισμὸς ἔστρεφεν αὐτῇ τὴν ψυχὴν, μή τινά που λελύπηκεν, οὐδὲ ὕπνον, ὥσπερ οἱ παῖδες, πυκνῶς ἐπήδα νυττομένη* (sic emendat Bastius Epist. Crit. p. 65. et similiter Jacobs. Animadvers. in Athen. p. 43.) *τῷ συνειδότι.* Cicero Orat. Philippic. ii. ‘neque vero te unquam neque vigilantem, neque in somnis credo posse mente consistere. Necesse est, quamvis sis, ut es, violentus et furens, quum tibi objecta sit species singularis viri, perterritum te de somno excitari, furere etiam sæpe vigilantem.’ Laudat quoque hujus loci sententiam Nicephorus in Schol. ad Synes. p. 406. B. Cf. Liban. Progymn. p. 93. B. C. Ast.

γλυκεῖα ἐλπὶς] Ita legit Justin. Mart. locum hunc afferens. Quamvis autem diversum minime sensum hæc lectio efficiat, quia tamen et apud ipsum Pindarum extare puto, dignam duxi quæ annotaretur. Paulo post in edit. præcedentibus scriptum est *ἀτάλλοισα ἢ γηροτρόφος*: quum apud eundem legatur (et quidem in vetustissimo etiam exemplari, quo sum usus) *ἀτιτάλλουσα γηροτρόφος.* sed *ἀτιτάλλοισα* pro *ἀτιτάλλουσα* Doricum fuerit: sicut Doricam formam habet *ἀτάλλοισα.* At vero *ἢ* ante *γηροτρόφος* nullo ferri modo potest. Steph. Apud Justin. legitur ut et apud Stob. l. l. Ast.

διαγάγῃ] Ald. Bas. 1. 2. et Nicephorus *διαγάγοι*, Stob. vero *διαγάγει.* Versus, qui sequuntur, in fragmentis Pindari a Schneidero collectis (t. iii. p. 80. ed. Heyn.) leguntur; eosdem et Platonem respexit Themist. Orat. viii. p. 101. B. *καὶ ἐπαινῶ Πίνδαρον τὸν ποιητὴν, ὡς ἄρα οὐ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμοίως ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ τὸ προελθεῖν εἰς χρόνον πλείω τὸν βίον, ἀλλὰ μόνοις τοῖς ζῆν μετὰ δικαιοσύνης προαιρουμένοις, καὶ τούτοις ἐλπὶς γλυκεῖα συνδιαιτᾶται καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος παραπέμπουσα μετ᾽ εὐφροσύνης εἰς τὸ τῆς φύσεως καταγώγιον.* Ast.

ἀτάλλοισα] Post *ἀτάλλοισα* (pro quo legitur etiam *ἀτιτάλλοισα*: quod idem valet) perperam in præced. edit. particula *ἢ* posita est. Steph.

ἀτιτάλλοισα] Ald. Bas. 1. 2. Stob. Synes. de Insomn. p. 149. A. Nicephor. et Schol. Ruhnk. p. 144. *ἀτάλλοισα* exhibent. *Ἀτιτάλλειν* etiam in Pindari Nem. iii. 99. legimus. Ast.

εὖ οὖν λέγει—σφόδρα] Verba esse Socratis apparet, quocirca Εὖ et sequens Πρὸς literis majoribus distinximus. Ast.

πρὸς δὴ τοῦτ᾽] Bas. 1. 2. *τουτων.*

III. i. 11. τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πλείστου ἀξίαν εἶναι, οὔ τοι[u] παντὶ ἀνδρὶ ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ. τὸ γὰρ μηδὲ ἄκοντά τινα ἐξαπατῆσαι ἢ ψεύσασθαι, μηδ᾽ αὖ ὀφείλοντα ἢ θεῷ[v] θυσίας τινὰς ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα ἔπειτα ἐκεῖσε ἀπιέναι[w] δεδιότα, μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. ἔχει δὲ καὶ ἄλλας χρείας πολλάς·[x] ἀλλά γε ἓν ἀνθ᾽ ἑνὸς οὐκ ἐλάχιστον ἔγωγε θείην ἂν εἰς τοῦτο ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι, ὦ Σώκρατες, πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. [§. 6.] Παγκάλως, ἦν δ᾽ ἐγώ, λέγεις, ὦ Κέφαλε. τοῦτο δ᾽ αὐτό, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ[y] φήσομεν εἶναι[z] ἁπλῶς οὕτω, καὶ τὸ ἀποδιδόναι ἄν τίς τι παρά του λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως,

—[s] ξυναορεῖ Φ.—[t] κυβερνᾷν Π.—[u] οὔτι ΑΠ, ὅτι v.—[v] θεῶν Π.—[w] ἐκεῖσε ἀπιέναι ΑΘΠΦDKqtvx : ἀπιέναι ἐκεῖσε *ς.—[x] τινάς DKq.—[y] αὐτὸ om ΘΦx.—[z] εἶναι om Φx

Πρὸς τοῦτο est *hoc respectu, hanc ob causam*, ut πρὸς οὐδὲν Soph. Aj. 1018. πρὸς ταῦτα, *propterea*. Vid. Hermann. ad Viger. p. 817. Ast.

οὔτοι] Stobæus ὅτι που. Ast.

τὸ γὰρ μηδὲ ἄκοντα] Vertendum erat, *ut ne invitus quidem quempiam circumvenerit*. Nam etiam pauperrimus quisque præstare hoc potest, ne volens quemquam fraudet, neu volens cuiquam mentiatur; at interdum invitus alios fraudare cogitur, quum, unde iis, quod debet, solvat, non habet; eademque de causa invitus interdum mentitur, ut quum certa die pollicitus est, se aliquid præstiturum, et, ne id faciat, paupertate prohibetur. At divites nihil horum inviti faciunt. Muret.

ἔπειτα ἀπιέναι ἐκεῖσε] Laudat hæc Nicephor. l. l. Pro ἀπιέναι ἐκεῖσε Cod. Reg. et Stob. ἐκεῖσε ἀπιέναι. Nicephor. vero exhibet κἀκεῖσε, addens, ἐς ᾅδου δηλαδή. Ast.

ἀπιέναι ἐκεῖσε δεδιότα] Negatio μηδὲν deest. Ficinus recte: *illuc intrepidus proficiscatur*. Faehse.

ἀλλά γε] *At certe*, ut Gorg. 478. B. ἀλλ᾽ ὠφέλιμόν γε, et sic innumera alia; Stob. ἀλλὰ ἕν γε ἀνθ᾽ ἑνός. Ceterum ἓν ἀνθ᾽ ἑνὸς est: *si unum cum altero* (i. e. omnia inter se) *conferatur*, igitur præ omnibus aliis. Sic Phileb. p. 63. B. πάντων γε μὴν ἡγούμεθα γενῶν ἄριστον ἓν ἀνθ᾽ ἑνὸς ξυνοικεῖν ἡμῖν. De Legg. iv. p. 705. B. οὗ μεῖζον κακὸν—πόλει ἀνθ᾽ ἑνὸς ἓν οὐδὲν ἂν γίγνοιτο. Plene Herodot. iv. 50. ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν. Ast.

§. 6. ἀλήθειαν] Ingressio hæc est in disputationem de justitia, ducta ex Cephali verbis. Cum enim dixisset, qui multa injuste patrasset in vita, eum nunquam conquiescere, sed et vigilantem et dormientem terreri metu pœnarum, quæ injustis apud inferos propositæ esse dicuntur, eum contra, qui nihil tale fecisset, tranquillo et securo animo esse, quum memoria repeteret, neminem a se in fraudem inductum esse, nulli se unquam mentitum, nulli, quod ab eo accepisset, non reddidisse: ex eo satis aperte colligi poterat, eum duabus hisce in rebus justitiam collocare, ut et vera diceret quis et suum cuique redderet. Muret.

ἁπλῶς] *Simpliciter, absolute*, h. e. sine ulla conditione atque exceptione; vid. ad Phædr. p. 277. Ast.

λάβοι] Bas. 1. et 2. λάβῃ. Similiter Cicero de Offic. iii. 25. 'Si gladium quis apud te sanæ mentis deposuerit, repetat insaniens, reddere peccatum sit, non reddere officium. Quid si is, qui apud te pecuniam deposuerit, bellum inferat patriæ, reddesne depositum? Non credo; facies enim contra rempublicam, quæ debet esse carissima. Sic multa, quæ natura honesta videntur esse, temporibus fiunt non honesta. Facere promissa, stare conventis, reddere deposita, commutata utilitate fiunt non honesta.' Ast.

ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; οἷον τοιόνδε[a] λέγω· πᾶς ἄν που[b] εἴποι, εἴ τις λάβοι[c] παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονοῦντος[d] ὅπλα, εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ,[e] ὅτι οὔτε χρὴ τὰ τοιαῦτα[f] ἀποδιδόναι οὔτε δίκαιος ἂν εἴη ὁ ἀποδιδούς, οὐδ'[g] αὖ πρὸς τὸν οὕτως ἔχοντα πάντα ἐθέλων[h] τἀληθῆ λέγειν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκ ἄρα οὗτος ὅρος[i] ἐστὶ δικαιοσύνης, ἀληθῆ τε λέγειν καὶ ἃ ἂν λάβῃ[j] τις ἀποδιδόναι.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπολαβὼν ὁ[k] Πολέμαρχος, εἴ πέρ γέ τι χρὴ Σιμωνίδῃ[l] πείθεσθαι. Καὶ μέντοι, ἔφη ὁ[m] Κέφαλος, καὶ παραδίδωμι ὑμῖν τὸν λόγον· δεῖ III. i. 12.
γάρ με ἤδη τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. Οὐκοῦν, ἔφην ἐγώ,[n] ὁ Πολέμαρχος τῶν γε σῶν κληρονόμος; Πάνυ γε,[o] ἦ δ' ὃς γελάσας, καὶ ἅμα ᾔει πρὸς τὰ ἱερά.[p]

Λέγε δή, εἶπον ἐγώ,[q] σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, τί φῂς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι· τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε[r] καλῶς[s] λέγειν. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε[t] οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν· σοφὸς

et pr Θ, ante αὐτὸ ponunt Kq.—[a] δὲ Π, δὴ DKq, τοιόνδε δὴ tv.—[b] ποι ΠDK.—[c] λάβῃ r.—[d] ἀνδρὸς καὶ σωφρονοῦντος v.—[e] ἀπαιτεῖ Φr.—[f] τὰ αὐτὰ Φr et pr Θ.—[g] ὅδ' Φr.—[h] ἐθέλων πάντα Θr.—[i] ὅρος om pr Ξ.—[j] λάβῃ ΑΘΠΦDqtvr : λάβοι *ς.—[k] οὖν ὁ r.—[l] χρήσιμον ἤδη ΦKr et corr Π : vulgatam corr habent ΘD.—[m] ὦ v.—[n] ἔφη ἐγὼ ΘΠΦDKtr, ἐγὼ ἔφη v.—[o] γε om q.—[p] τὸ ἰέναι Kq.—[q] σὺ εἶπον ἐγὼ K.—[r] ἔμοιγε ΑΘΦr, μοιγε v : ἐμοὶ *ς.—[s] καλὰ DK.—[t] γε om ΘΦr.—[u] γὰρ om ΠK

πάνυ μὲν οὖν] Verba *πάνυ μὲν οὖν* non sunt assentientis iis, quæ Socrates dixerat, sed affirmantis, quæ negaverat ille: *πάνυ μὲν οὖν*, int. *οὗτος ὅρος ἐστὶ δικαιοσύνης· τὸ ἀληθῆ τε λέγειν καὶ ἀποδιδόναι, ἃ ἄν τις λάβοι.* Ast.

ὑπολαβὼν] *Sermonem suscipiens, interpellans.* *Ὑπολαβεῖν*, ut apud Latinos *suscipere* (Virgil. Æn. vi. 723. Varro de R. R. i. 2. 24. Vid. Priscian. xviii. p. 1212.) est *sermonem excipere*, interpellare s. interfari, ita tamen ut quid objicias alteri vel eum refellere studeas et quæ sunt hujus generis alia. Sic Polit. viii. 1. p. 544. A. *τίνας λέγεις τὰς τέτταρας πολιτείας, ἐν τούτῳ ὑπέλαβε Πολέμαρχός τε καὶ Ἀδείμαντος.* x. 2. p. 598. D. *ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιούτῳ* cet. De Legg. viii. 838. E. *Καλῶς ὑπέλαβες.* Gorgias p. 450. E. *καὶ ὑπολάβοι ἄν τις.* Apolog. c. 5. *ὑπολάβοι ἂν οὖν τις ὑμῶν ἴσως.* Ast.

τῶν ἱέρων ἐπιμεληθῆναι] Cicero Epist. ad Attic. iv. 16. ‘Quod in iis libris, quos laudavi, desideras personam Scævolæ, non eam temere demovi, sed feci idem, quod in Πολιτείᾳ Deus ille noster Plato. Quum in Piræeum Socrates venisset ad Cephalum locupletem et festivum senem, quoad primus ille sermo haberetur, adest in disputando senex, deinde quum ipse quoque commodissime locutus esset, ad rem divinam dicit se velle discedere, neque postea revertitur. Credo, Platonem vix putasse satis consonum fore, si hominem id ætatis in tam longo sermone diutius retinuisset.’ Ast.

Σιμωνίδῃ οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν] Notanda modestia Socratis in disputando, qui, adversus Simonidis sententiam disputaturus, non eam abjicere aut ejus auctoritatem extenuare conatur, laudat potius

γάρ[u] καὶ θεῖος ἀνήρ·[v] τοῦτο μέντοι ὅ τί ποτε λέγει,[w] σὺ μέν, ὦ Πολέμαρχε, ἴσως γιγνώσκεις, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ. δῆλον γὰρ ὅτι[x] οὐ τοῦτο λέγει ὅ περ ἄρτι ἐλέγομεν, τό τινος παρακαταθεμένου τι ὁτῳοῦν μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι[y] ἀποδιδόναι· καί τοί γε ὀφειλόμενόν πού ἐστι τοῦτο[z] ὃ παρακατέθετο. ἦ γάρ; Ναί. Ἀποδοτέον δέ γε οὐδ' ὁπωστιοῦν τότε ὁπότε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ; Ἀληθῆ, ἦ δ' ὅς. Ἄλλο δή τι[a] ἢ τὸ τοιοῦτον, ὡς ἔοικε, λέγει Σιμωνίδης τὸ
II. 332. τὰ ὀφειλόμενα δίκαιον εἶναι ἀποδιδόναι. Ἄλλο μέντοι[b] νὴ Δία,[c] ἔφη· τοῖς γὰρ φίλοις οἴεται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν μέν τι δρᾶν, κακὸν δὲ μηδέν. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀποδίδωσιν ὃς ἂν τῷ[d] χρυ-
III. i. 13. σίον[e] ἀποδῷ παρακαταθεμένῳ, ἐάν περ ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ λῆψις βλαβερὰ[f] γίγνηται, φίλοι δὲ ὦσιν ὅ τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδούς. οὐχ οὕτω λέγειν φῂς τὸν Σιμωνίδην; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; τοῖς ἐχθροῖς ἀποδοτέον ὅ τι ἂν τύχῃ[g] ὀφειλόμενον; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ὅ γε

et pr D.—[v] ἀνὴρ ΑΘΞΠtr: ὁ ἀνὴρ *ς.—[w] λέγει ΑΘΠΦDKqtvr: λέγοι *ς.—[x] ὡς q, om ΠDK.—[y] ἀπαιτοῦντος q.—[z] ἐστι τοῦτο ΑΘΠDKqtvr: τοῦτό ἐστιν *ς.—[a] τοι Φ.—[b] μέν τι ς.—[c] δί' tr.—[d] τὸ Φtvr.—[e] χρυσίῳ Π.—[f] φανερὰ Φr.—[g] τύχοι ΘΞ

eum et commendat, neque ei fidem habendam negat, sed quid senserit diligentius quærendum esse ait; neque minus modeste, quid sibi voluerit Simonides, se quidem ignorare profitetur, Polemarchus autem ut id sciat, fieri posse. Muret. Ironice potius Socrates hæc dixisse fingitur, id quod ex eo jam elucet, quod Simonidis dictum memoratur et accuratius expenditur. Erat enim Simonides Ceus celeberrimus poeta, itemque doctus: ac sapiens habitus, (vid. Cicero de Nat. Deor. i. 22.) Sophistis vero id temporis in deliciis, quum sententiis suis largam istis materiam disputandi præberet. Cf. Protagor. p. 339. Ast.

λέγει] Ald. Bas. 1. 2. λέγοι. Indicativum modum, quem res ipsa postulat, e Cod. Reg. et Venet. reposuimus. Sic etiam Ficinus legit vertens: *verum quod dicit, tu fortasse intelligis,' o Polemarche.* Ast.

ἄλλο μέν τι] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. exhibent μέντοι (*sane, profecto*); sed rectius habet ἄλλο μέν τι, quo prægressum ἄλλο δή τι affirmatur; et quod ad μὲν attinet, solet hæc particula, etiam δὲ non sequente, usurpari (vid. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 226. Hermann. ad Viger. p. 800. Heind. ad Theæt. §. 49. et Cratyl. 25.) præsertim post pronomina et adjectiva pronominibus fere æqualia, ut ἄλλο. Eadem vocum μέντοι et μέν τι permutatio reperitur in sequentibus, ubi pro μέν τι Bas. 1. et 2. μέντοι legunt. Ast.

ὅτι ἂν τύχῃ] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. τύχοι. Recte Steph. conjunctivum reposuit. Optativo enim, ut de hoc genere in Politia sæpius obvio accuratius exponam, cum ἂν locus est, si enunciatio ipsa tale quid indicat, quod adhuc dubium est, sed fieri posse cogitatur, conjunctivus vero cum ἂν usurpatur, si non ipsa enuntiatio, sed pronomen cum ἂν conjunctum ut incertum ponitur; ὃς ἂν est enim, *si quis.* Igitur si ἂν ad verbum, primarium enuntiationis membrum, referendum est, optativus, si contra ἂν ad pronomen vel singulam orationis partem spectat, conjunctivus adhiberi de-

ὀφείλεται αὐτοῖς. ὀφείλεται δέ,[h] οἶμαι, παρά γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὅ περ καὶ προσήκει, κακόν τι. [§. 7.] Ἠινίξατο ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὡς ἔοικεν,[i] ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ[j] δίκαιον ὃ εἴη. διενοεῖτο μὲν γάρ, ὡς φαίνεται, ὅτι τοῦτ' εἴη δίκαιον, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι· τοῦτο δὲ ὠνόμασεν ὀφειλόμενον. Ἀλλὰ τί οἴει; ἔφη. Πρὸς[k] Διός, ἦν δ' ἐγώ,[l] εἰ οὖν τις αὐτὸν ἤρετο Ὦ Σιμωνίδη, ἡ[m] τίσιν οὖν τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνη ἰατρικὴ καλεῖται; τί ἂν οἴει ἡμῖν αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; Δῆλον ὅτι, ἔφη, ἡ σώμασι φάρμακά τε καὶ σιτία καὶ ποτά. Ἡ δὲ τίσι τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνη[n] μαγειρικὴ καλεῖται; Ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα. Εἶεν· ἡ[o] οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Εἰ μέν τι,[p] ἔφη, δεῖ[q] ἀκολουθεῖν, ὦ Σώκρατες, τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις,[r] ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε III. i. 14. καὶ βλάβας[s] ἀποδιδοῦσα. Τὸ τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δικαιοσύνην[t] λέγει; Δοκεῖ μοι. Τίς οὖν δυνατώτατος κάμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν καὶ ἐχθροὺς κακῶς[u] πρὸς νόσον καὶ ὑγίειαν;[v] Ἰατρός. Τίς δὲ πλέοντας πρὸς τὸν τῆς θαλάττης[w] κίνδυνον; Κυβερνήτης.

DK*q*.—[h] δέ γε ΘΦΠDK*qltv*.—[i] ὡς ἔοικεν om *v*.—[j] τὸ, τὸ K.—[k] ὦ πρὸς A*t*, ὦ σώκρατες πρὸς *v*.—[l] ἦν δ' ἐγὼ post ἤρετο ponit *t*.—[m] καὶ *t*.—[n] τέχνη ante ὠφειλόμενον ponit *t*.—[o] εἰ Π.—[p] τοι ΘΦD*qtv*.—[q] δεῖν K.—[r] τοῖς εἰρημένοις ἔμπροσθεν K.—[s] βλάβης corr Π.—[t] δικαιοσύνη *t*.—[u] βλάπτειν rc *q*: pr enim om.—[v] ὑγείαν

bet. Sic v. c. Xenoph. Mem. i. 2. 6. *παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθὸν* est: *a quibus mercedem accipere possent*, h. e. se accepturos esse sperarent. Contra Mem. i. 6. 5. *ἀπεργάζεσθαι τοῦτο ἐφ' ᾧ ἂν μισθὸν λαμβάνωσιν*, est: *id perficere, unde mercedem accipiant*, h. e. omnia, quæ mercedem ipsis afferant. Illo loco *τὸ λάμβανειν μισθὸν* propter *ἂν* est tale quid, quod fieri potest, vel futurum esse cogitatur, loco altero autem *ἂν* proprie pertinet ad pronomen *ᾧ*, et per hoc demum ad totam enuntiationem. Dissenius in libro, qui est de temporibus et modis verbi Græci (Gotting. 1808. 4.) non satis videtur distinxisse optativi et conjunctivi vim; rectius de hoc egerunt Hermann. ad Viger. p. 784. et Heind. ad Euthydem. p. 311. Ast.

§. 7. *τὸ προσῆκον*] Articulum *τὸ*, referendum illum ad infinitivum *ἀποδιδόναι*, ante *τὸ προσῆκον* e Cod. Reg. recepimus. Ast.

τί οἴει πρὸς Διὸς] Ald. Bas. 1. 2. *τί οἴει; ἔφη· Πρὸς Διὸς*, quod olim jam correximus. Sic et Ficinus: *Verum, quid putas ipsum dicturum, si quis eum roget?* Ast.

οὖν τί] Hic, et in sequentibus etiam locis huic similibus, scribi *τί* potest: quam lectionem et Fic. agnoscit. Steph.

οὖν τί] Interrogativum *τί* post *τίσι* pro eo, quod vulgo legitur, *τὶ* reponendum esse, quilibet in Platonis libris vel mediocriter versatus videt, et Stephan. quoque monuit. Sic Ficinus quoque legit, quum verterit: *et quibus et quid tribuens—et quibus et quid præstans—et quibus et quid tribuens.* Vid. Heind. ad Gorg. §. 4. Ast.

Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν τίνι πράξει[x] καὶ πρὸς τί ἔργον δυνα-
τώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; Ἐν τῷ
προσπολεμεῖν[y] καὶ ἐν τῷ[z] ξυμμαχεῖν, ἔμοιγε δοκεῖ.[a]
Εἶεν·[b] μὴ κάμνουσί γε[c] μήν, ὦ φίλε Πολέμαρχε, ἰατρὸς
ἄχρηστος. Ἀληθῆ. Καὶ μὴ πλέουσι δὴ[d] κυβερνήτης.
Ναί. Ἆρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος;
Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο. Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ
II. 333. δικαιοσύνη; Χρήσιμον. Καὶ γὰρ γεωργία· ἢ οὔ; Ναί.
Πρός γε καρποῦ[e] κτῆσιν; Ναί. Καὶ μὴν καὶ σκυτοτο-
μική; Ναί. Πρός γε ὑποδημάτων ἄν,[f] οἶμαι, φαίης κτῆ-
σιν. Πάνυ γε. Τί δὲ δή; τὴν δικαιοσύνην πρὸς[g] τίνος
χρείαν ἢ κτῆσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἂν χρήσιμον εἶναι; Πρὸς
τὰ ξυμβόλαια, ὦ Σώκρατες. Ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοι-
νωνήματα ἤ τι ἄλλο; Κοινωνήματα δῆτα. Ἆρ' οὖν ὁ
III. i. 15. δίκαιος ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινωνὸς εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ
ὁ πεττευτικός; Ὁ πεττευτικός. Ἀλλ' εἰς πλίνθων καὶ
λίθων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτερός τε καὶ ἀμείνων κοινωνὸς
τοῦ οἰκοδομικοῦ; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' εἰς τίνα δὴ κοινωνίαν
ὁ δίκαιος ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ[h] κιθαριστικοῦ, ὥς περ ὁ κι-

DK.—[w] θαλάσσης *t*.—[x] τῶ τι πράττειν *tv*.—[y] προπολεμεῖν K*q* et corr D.—[z] ἐν τῷ add ΑΠDK*tv*.—[a] δοκεῖν *tv*.—[b] εἶεν om *qt*.—[c] γε om *v*.—[d] δὲ *t*.—[e] καρπῶν *t*.—[f] ἂν om Φ*v*.—[g] πρὸς...κτῆσιν om *q*.—[h] τοῦ οἰκοδομικοῦ τε καὶ ΠDK*q*.—[i] κρουσμά-

θαλάσσης] Ubique pro θαλάττης scripsimus θαλάσσης auctore Ælio Dionysio apud Eustath. Il. K. p. 813. 6. qui θάλαττα et alia hujus formæ vocabula Βοιωτὰ vocat, quorum usu Plato abstinuerit. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Jud. Vocal. 7. t. i. p. 310. Bip. Cf. Valckenar. ad Eurip. Phœn. 406. et quæ Fischer. collegit in Animadv. ad Weller. t. i. p. 193. Ast.

προσπολεμεῖν] Malim προπολεμεῖν. Steph.

προπολεμεῖν] Editi libri omnes exhibent προσπολεμεῖν, recte vero jam Steph. monuit, προπολεμεῖν legendum esse, id quod et sensus efflagitat et Cod. Reg. confirmat; προσπολεμεῖν est enim *adversus aliquid vel aliquem pugnare* (vid. Morus ad Isocrat. Panegyr. p. 82.) προπολεμεῖν vero *pro aliquo pugnare*. Accedit, quod προπολεμεῖν etiam Polit. iv. 423. A. legitur, Καὶ ἐὰν μόνον ᾖ χιλίων τῶν προπολεμούντων. p. 429. B. τοῦτο τὸ μέρος, ὃ προπολεμεῖ τε καὶ στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς. viii. 3. p. 547. D. τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς. Timæus p. 17. C. τοῦ (γένους) τῶν προπολεμησόντων. Cf. Proclus in Tim. p. 15. Isocrat. Orat. Plat. p. 303. ed. Corai. Maxim. Tyr. xxx. p. 355. xxxii. 9. p. 389. Ast.

ἤ τί ἄλλο] Ald. Bas. 1. et 2. ἤ τι ἄλλο. Sic et Ficinus, *vel aliud quid?* Sensus idem est. Ast.

πεττῶν] πεσσοὶ sive πεττοὶ non sunt *tali*, sed *calculi*; ἀστράγαλοι *tali* sunt, at πεσσοὶ ψῆφοί τινες, ut constat ex Polluc. lib. ix. Ludi sunt valde inter se dissimiles. Male itaque Marsilius Ficinus, *in digerendis talis*; tali non digeruntur, sed jaciuntur; at πεσσοὶ disponuntur in lineis, deinde moventur. Muret. Vid. Salmasius ad Vopisc. p. 461. et Politus ad Eustath. in Iliad. B. tom. i. p. 433. Ast.

θαριστικὸς τοῦ δικαίου εἰς κρουμάτων;[i] Εἰς ἀργυρίου, ἔμοιγε δοκεῖ. Πλήν γ' ἴσως, ὦ Πολέμαρχε, πρὸς τὸ[j] χρῆσθαι ἀργυρίῳ, ὅταν δέῃ[k] ἀργυρίου κοινῇ πρίασθαι ἢ ἀποδόσθαι ἵππον· τότε δ', ὡς ἐγῷμαι,[l] ὁ[m] ἱππικός. ἦ γάρ; Φαίνεται.[n] Καὶ μὴν ὅταν γε πλοῖον, ὁ ναυπηγὸς ἢ ὁ κυβερνήτης. Ἔοικεν. Ὅταν οὖν τί[o] δέῃ ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ κοινῇ χρῆσθαι, ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τῶν ἄλλων; Ὅταν παρακαταθέσθαι καὶ σῶν εἶναι, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν λέγεις ὅταν μηδὲν[p] δέῃ[q] αὐτῷ χρῆσθαι ἀλλὰ κεῖσθαι; Πάνυ γε. Ὅταν ἄρα ἄχρηστον ᾖ ἀργύριον, τότε χρήσιμος ἐπ' αὐτῷ ἡ δικαιοσύνη; Κινδυνεύει. Καὶ ὅταν δὴ δρέπανον δέῃ[r] φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη χρήσιμος καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ· ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική; Φαίνεται. Φήσεις δὲ καὶ ἀσπίδα καὶ λύραν ὅταν δέῃ φυλάττειν καὶ μηδὲν[s] χρῆσθαι, χρήσιμον εἶναι τὴν δικαιοσύνην, ὅταν δὲ III. i. 16.
χρῆσθαι, τὴν ὁπλιτικὴν καὶ τὴν μουσικήν; Ἀνάγκη. Καὶ περὶ τἆλλα δὴ[t] πάντα ἡ δικαιοσύνη ἑκάστου[u] ἐν μὲν χρήσει ἄχρηστος, ἐν δὲ ἀχρηστίᾳ χρήσιμος; Κινδυνεύει. [§. 8.] Οὐκ ἂν οὖν,[v] ὦ φίλε, πάνυ γέ τι σπουδαῖον εἴη ἡ δικαιοσύνη, εἰ πρὸς τὰ ἄχρηστα χρήσιμον ὂν τυγχάνει. τόδε δὲ σκεψώμεθα. ἆρ' οὐχ ὁ πατάξαι[w] δεινότατος[x] ἐν μάχῃ[y] εἴτε πυκτικῇ εἴ τέ τινι καὶ[z] ἄλλῃ, οὗτος καὶ φυλάξασθαι;

των q.—[j] τῶ t.—[k] δὲ ἢ γρ K.—[l] ἐγῷμαι q: ἐγὼ οἶμαι *s.—[m] ὁ om r.—[n] ναί ΘΦr: om q.—[o] τι om Φr, post δέῃ ponit rc Θ.—[p] μὴ K.—[q] δέοι Ξ.—[r] δέοι ΑΘΞΠ.—[s] μὴ t et pr Π.—[t] δὲ Ξ.—[u] ἡ ἑκάστου v.—[v] οὐκ ἂν οὖν Ξ: οὔκουν *s.—[w] πατάξας K. —[x] δυνατώτατος r.—[y] μάχαις Θ.—[z] καὶ ante ἄλλῃ om ΘΦr.—[a] δεινὸς om t.—

ὁ ναυπηγὸς ἢ ὁ κυβερνήτης] Ille quidem ut *ποιῶν*, hic autem ut *χρώμενος*. Muret.

§. 8. *οὔκουν*] Pro *οὔκουν* in præced. edit. legitur *οὐκοῦν*, sensu contrario, et repugnante huic disputationi. Steph.

οὐκ οὖν] Bas. 2. *οὐκ ἂν οὖν*, quod fortasse amplexandum. Nos *ἂν*, quod abesse nequit, post *σπουδαῖον* inseruimus. Ficinus vertit: *non multo igitur studio, o amice, digna est justitia*. Ast.

φυλάξασθαι] Ludit interdum Socrates, ductis argumentis e multiplici verborum significatione, ut hoc loco in verbis *φυλάξασθαι* et *κλέψαι*. *Φυλάττειν* est *custodire*, et hoc modo dictum est, justum virum utilem esse *πρὸς τὸ φυλάττειν ἀργύριον καὶ χρυσίον*; at *φυλάξασθαί τι* est *cavere, ne id tibi noceat*, ut *φυλάξασθαι τοὺς πολεμίους*, *cavere, ne hostes tibi noceant*. *Κλέψαι* itidem est *furari*, est et *latere*. His positis constat, si quis sit bonus, *κλέψαι τοὺς πολεμίους*, id est, tum latere illos, tum excipere, quasique furari eorum consilia, bonum fore *καὶ φυλάξασθαι τοὺς πολεμίους*, id est, ad cavendum, ne sibi hostes quidquam damni inferant, et eundem esse optimum *φύλακα τοῦ στρατοπέδου*. Unde effici videtur, cujuscunque rei qui est optimus *κλέπτης*, ejusdem esse optimum *φύλακα*; est autem justus optimus *φύλαξ* pecuniæ, igitur et fur optimus. Muret. Non diversa est verbi *φυλάττειν* in activo et

Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν καὶ νόσον ὅς τις δεινὸς[a] φυλάξασθαι καὶ μὴ παθεῖν,[b] οὗτος δεινότατος καὶ[c] ἐμποιῆσαι; Ἔμοιγε
II. 334. δοκεῖ. Ἀλλὰ μὴν στρατοπέδου γε ὁ αὐτὸς φύλαξ ἀγαθὸς ὅς περ[d] καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύματα καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. Πάνυ γε. Ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός. Ἔοικεν. Εἰ ἄρα ὁ δίκαιος ἀργύριον[e] δεινὸς φυλάττειν, καὶ κλέπτειν δεινός. Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος, ὡς ἔοικεν, ἀναπέφανται.[f] καὶ κινδυνεύεις[g] παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτό· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὸν τοῦ Ὀδυσσέως

[b] *μὴ παθεῖν q*: *λαθεῖν* *ς.—[c] *καὶ* om ΑΘΞΦ*tvϒ* et pr Π.—[d] *ὥσπερ t* et pr Θ.—[e] *ἀργύριον* om Φϒ.—[f] *ἀναπέφαται t*.—[g] *κινδυνεύει* ΦDK*q*.—[h] *αὐτὸν πάντας* ΑΠΦϒ

medio significatio, sed una atque ea servandi; activum vero objectiva est notione et medium subjectiva; igitur *φυλάττειν* est *aliquid servare*, i. e. *custodire*, *φυλάττεσθαι* vero *se servare*, i. e. *sibi cavere*. Jam si justus is est, qui idoneus est ad aliquam rem servandam vel custodiendam, is vero exercitum v. c. optime servat, qui hostibus præripit occasionem nocendi eorumque consilia quasi furatur, clam ea explorans, sequitur, ut, quo quis melius aliquam rem servet, eo melior ejus fur sit. Ast.

φυλάξασθαι καὶ λαθεῖν] Verba *καὶ λαθεῖν* vacare et delenda esse Muretus opinabatur; quod mihi aliter videtur. *Λαθεῖν*, int. *νοσῶν*, quod e nomine prægresso *νόσον* emendum, est *latere ægrotans* s. ut Ficinus vertit, *occultare morbum*; idque convenit verbo *φυλάξασθαι*, in quo significatio clandestinæ actionis inest. Demonstrare autem vult Socrates, justum esse non posse eum, qui rem aliquam nonnisi custodiat, h. e. eam servet, quando nullus illius usus sit; utilis enim esset ad rem inutilem; imo eum esse rei cujuscunque optimum custodem et servatorem, qui ita eam servet, ut ipsi utilitatem afferat, damnum inimico. Igitur v. c. optimus erit morbi servator, h. e. et se servabit s. sibi cavebit a morbo (hoc est *φυλάξασθαι*) et morbum servabit s. custodiet (clandestinum eum habebit; *λαθεῖν νοσῶν* est i. q. *φυλάττειν νόσον*), qui ejus custodia sibi prodesse, obesse alteri poterit. Is enim morbum a se propellit, qui in alterum eum projicit. Ast.

λαθεῖν] Salvinius in Miscell. Observ. t. v. p. ii. p. 279. conjicit legendum esse *ἀλθεῖν sanare*. Ast.

κλέψαι καὶ βουλεύματα] Is optimus exercitus custos s. conservator est, h. e. is optime suos ab hostium insidiis tutos præstat, qui hostium consilia, insidias alia ejusdem generis præoccupat et furtim quasi istis præripit. Similiter Xenoph. de Magistr. Equit. Offic. v. 2. *χρὴ δὲ μηχανητικὸν εἶναι—καὶ τοῦ μὴ τὰ τῶν πολεμίων μόνον κλέπτειν ἐπίστασθαι.* Mem. Socr. iii. 1. 6. *τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ—καὶ ἐπίβουλον καὶ φυλακτικόν τε καὶ κλέπτην καὶ προετικὸν καὶ ἅρπαγα* cet. *Κλέπτειν* est in universum *furtim* quasi, h. e. *clam* s. clandestino dolo *aliquid facere*: vel *auferre et adimere*, vel *præripere et occupare*, vel *explorare* et quasi captare (*ἁρπάζειν*, ut apud Soph. Aj. 2. ubi vid. Lobeck. p. 219.) Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 47. Sic et in sequentibus, *καὶ κλέπτειν δεινὸς*, verbum *κλέπτειν* multiplicis est significationis; est enim furtim vel clam pecuniam, quæ custodienda est, servare, ita vero ut custos suam ipse utilitatem respiciat, alteri vero nocere studeat (tunc demum est custos revera utilis, *χρήσιμος* et *πρακτικὸς*); igitur pecuniam occultare, ne quis ipsi eam eripere possit, et adaugere alteri opes præripiendo et quæ sunt hujus generis. Ast.

ἀναπέφανται] *Apparuit*, h. e. ex iis, quæ diximus, cogitur, justum esse furem. Sic *πέφανται* et *ἀναπέφανται* Platoni frequentantur, ut in hoc libro p. 350. C. iii. p. 410. A. v. 464. B. 478. D. Eodem sensu *ἐφάνη* usurpatur, ut c. 9. et sexcenties alibi. Ast.

πρὸς μητρὸς πάππον Αὐτόλυκον ἀγαπᾷ τε καί φησιν αὐ-
τὸν[h] πάντας ἀνθρώπους κεκάσθαι[i] κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε.
ἔοικεν οὖν ἡ δικαιοσύνη καὶ κατὰ σε[j] καὶ καθ' Ὅμηρον III. i. 17.
καὶ κατὰ Σιμωνίδην κλεπτική τις εἶναι, ἐπ' ὠφελείᾳ μέν-
τοι τῶν φίλων καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. οὐχ οὕτως ἔλε-
γες; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλ' οὐκέτ' οἶδα ἔγωγε[k] ὅ τι
ἔλεγον. τοῦτο μέντοι ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι, ὠφελεῖν[l] μὲν τοὺς
φίλους ἡ δικαιοσύνη, βλάπτειν[m] δὲ τοὺς[n] ἐχθρούς. Φίλους
δὲ λέγεις εἶναι[o] πότερον τοὺς δοκοῦντας ἑκάστῳ χρηστοὺς
εἶναι ἢ τοὺς ὄντας, κἂν μὴ δοκῶσι; καὶ[p] ἐχθροὺς ὡσαύτως;
Εἰκὸς μέν, ἔφη, οὓς ἄν τις ἡγῆται χρηστούς, φιλεῖν, οὓς
δ' ἂν πονηρούς, μισεῖν. Ἆρ' οὖν οὐχ ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄν-
θρωποι περὶ τοῦτο, ὥστε δοκεῖν αὐτοῖς πολλοὺς μὲν χρη-
στοὺς εἶναι μὴ ὄντας, πολλοὺς δὲ τοὐναντίον; Ἁμαρτά-
νουσιν. Τούτοις ἄρα οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἐχθροί, οἱ δὲ κακοὶ
φίλοι. Πάνυ γε. Ἀλλ' ὅμως δίκαιον τότε τούτοις τοὺς
μὲν πονηροὺς ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἀγαθοὺς βλάπτειν. Φαίνε-
ται. Ἀλλὰ μὴν οἵ γε ἀγαθοὶ δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ
ἀδικεῖν. Ἀληθῆ. Κατὰ δὴ τὸν σὸν λόγον τοὺς μηδὲν[q]

et pr ΘD, αὐτὸν εἰς πάντας Kq et rc D: αὐτὸν ὑπὲρ πάντας *ς.—[i] κεκρᾶσθαι Θ et corr Π.—[j] καὶ κατὰ σὲ om pr Ξ.—[k] ἐγὼ Ξ.—[l] ὠφελεῖ ΠDK.—[m] βλάπτει ΠDK.—[n] δὲ q.—[o] εἶναι om ΘΦ𝔯.—[p] καὶ om Π.—[q] μὲν K, μηδένα 𝔯.—[r] ἀδικοῦντας ΠDKq

Αὐτόλυκον] Hom. Od. xix. 395. Μητρὸς ἑῆς πατέρ', ἐσθλόν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο Κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε. Vulgo legitur ὑπὲρ ante πάντας, quod his rationibus adducti inducendum esse putavimus. Primum κεκάσθαι (Ald. Bas. 1. et 2. scribunt κεκᾶσθαι, ut κεκρᾶσθαι, quod haud scio an rectius habeat) apud Homerum cum simplice accusativo conjungitur, ita ut superandi notionem habeat, ut l. l. et Il. ii. 350. Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς. xiii. 431. —πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο Κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσί—. xiv. 124. —κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς Ἐγχείῃ—. xvi. 808. Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο Ἔγχεϊ θ' ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε καρπαλίμοισι. Ubi ἐπὶ vel ἐν (h. e. *inter* s. *præ*) appositum reperitur, est *conspicuum esse, excellere*, ut Il. xxiv. 535. —πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. Od. i. 299. —οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους—. Cum ἐν et dativ. Od. iv. 725. et 815. Παντοίῃς ἀρετῇσιν κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν. Cf. Heynii Observat. ad Il. xiii. 431. Schol. Ruhnk. vero p. 144. legit: αὐτὸν πάντας ἀνθρώπους κεκρᾶσθαι, addens: οἶμαι γράφεσθαι ὀφείλει, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους κεκᾶσθαι. Præpositio igitur ὑπὲρ nihil aliud nisi librarii additamentum est, perinde ut præpositio εἰς, quæ in Cod. Reg. invenitur. De ipso Autolyco cf. Hygin. fab. 200. 201. et Schol. ad Od. xix. 432. Ast.

πονηροὺς] πόνηρος et μόχθηρος pro πονηρὸς et μοχθηρὸς scripsimus (hinc et πονήρους pro πονηροὺς et alia id genus) ex observatione veterum grammaticorum, vid. Ammon. p. 116. ubi Trypho: ὥστε οὐκ εἰς διαστολὴν τοῦ σημαινομένου εὗρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπληροῦντες, οὕτω προηνέγκαντο. Ast.

ἀδικοῦντας δίκαιον κακῶς ποιεῖν. Μηδαμῶς, ἔφη, ὦ Σώ-
κρατες· πονηρὸς γὰρ ἔοικεν εἶναι ὁ λόγος. Τοὺς ἀδίκους[r]
III. i. 18. ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δίκαιον βλάπτειν, τοὺς δὲ δικαίους ὠφε-
λεῖν. Οὗτος ἐκείνου καλλίων φαίνεται. Πολλοῖς ἄρα,
ὦ Πολέμαρχε, ξυμβήσεται, ὅσοι διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώ-
πων, δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους βλάπτειν· πονηροὶ γὰρ
αὐτοῖς[s] εἰσί· τοὺς δ' ἐχθροὺς ὠφελεῖν· ἀγαθοὶ γάρ. καὶ
οὕτως ἐροῦμεν αὐτὸ[t] τοὐναντίον ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν
λέγειν. Καὶ μάλα,[u] ἔφη, οὕτω ξυμβαίνει. ἀλλὰ μετα-
θώμεθα· κινδυνεύομεν[v] γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν[w]
θέσθαι. Πῶς θέμενοι, ὦ Πολέμαρχε; Τὸν δοκοῦντα χρη-
στόν, τοῦτον φίλον εἶναι. Νῦν δὲ πῶς, ἦν δ' ἐγώ, μετα-
θώμεθα; Τόν δοκοῦντά τε, ἦ δ' ὅς, καὶ τὸν ὄντα χρηστὸν
II. 335. φίλον· τὸν δὲ δοκοῦντα μέν, ὄντα δὲ μὴ δοκεῖν ἀλλὰ μὴ
εἶναι φίλον. καὶ περὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἡ αὐτὴ θέσις. Φίλος
μὲν δή, ὡς ἔοικε, τούτῳ τῷ λόγῳ ὁ ἀγαθὸς ἔσται, ἐχθρὸς δὲ
ὁ πονηρός. Ναί. Κελεύεις δὴ[x] ἡμᾶς[y] προσθεῖναι τῷ δι-
καίῳ, ἢ ὡς τὸ πρῶτον ἐλέγομεν, λέγοντες δίκαιον εἶναι τὸν

tv.—[s] αὐτοῖς ΑΘΞΦtvx : αὐτοί *s.—[t] αὐτῷ Φx, αὐτοὶ Dq.—[u] μάλ' v.—[v] κινδυνεύει ΘΦx.—[w] καὶ τὸν ἐχθρόν tv.—[x] δὲ t.—[y] ἡμᾶς ἄλλο v.—[z] φίλον εἶναι Π.—[a] δ' tvx.

διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων] Sic Phædr. p. 257. D. τοῦ ἑταίρου συχνὸν διαμαρτάνεις. Xenoph. Mem. Socr. iii. 1. §. 10. Τί οὖν σκοποῦμεν, ἔφη, πῶς ἂν αὐτῶν μὴ διαμαρτάνοιμεν; Est proprie *aberrare*, igitur *non assequi*, et translate, *non perspicere, non recte discernere ac dijudicare*. Itaque διαμαρτάνειν τινὸς est *falso de aliquo existimare*, h. l. pro amico et bono habere eum, qui inimicus ac malus est, et vice versa. Ast.

αὐτὸ τοὐναντίον] *Ipsum*, h. e. *plane contrarium* ejus, quod Simonidem dicere posuimus, s. ut Latini Græco convenienter loqui amant: contrarium ac Simonidem dicere posuimus. De hac pronominis αὐτὸς significatione vid. nostra ad Phædr. p. 377. et 380. adde Rittershus. ad Oppian. p. 344. Ast.

προσθεῖναι τῷ] Fortasse scribendum est, προσθεῖναί τι τῷ δικαίῳ, ἄλλως ἢ ὡς τοπρ. Aptiorem tamen hac quoque lectionem desidero. Steph.

δὴ ἡμᾶς προσθεῖναι—ἢ] Benedictus Ephemerid. Litterar. Lips. 1805. Fasc. 99. p. 1599. δὴ in τὶ (sc. ἄλλο) mutari volebat. Δὴ vero abesse nequit, τὶ sæpissime omitti constat (vid. Heind. ad Theæt. §. 10. et 31.) et προστιθέναι passim absolute ponitur, ut Polit. i. 12. p. 339. C. σὺ δὲ προστίθης καὶ αὐτὸ φῂς εἶναι τὸ τοῦ κρείττονος. ix. p. 591. E. οὕτω κυβερνῶν προσθήσει καὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας. Euthyphr. c. 3. ἀλλὰ καὶ προστιθεὶς ἂν ἡδέως. Eurip. apud Stob. xvii. p. 159. οὐ τοῖς οὖσι προστιθείς. Plutarchus Apophthegm. Lacon. t. ii. p. 218. E. ἢ τῇ δυνάμει πρόσθες ἢ τοῦ φρονήματος ὕφες.—Sequens ἢ propterea positum est, quod προσθεῖναι comparativam significationem habet; nam cui aliquid additur, id augeatur necesse est; idque significatur præpositione πρὸς, quæ in verbis compositis passim vi augendi gaudet, vid. Zeune ad Viger. p. 666. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 263. Quocirca ne μᾶλλον quidem suppleri necesse est, quia ejus significatio jam in verbo προσθεῖναι inest. Et innumera extant exempla, ubi oratio sequente ἢ comparativa est, ita ut μᾶλλον intelligendum esse videatur, v. Dorvill. ad Charit. p. 538.

μὲν φίλον[z] εὖ ποιεῖν, τὸν δὲ[a] ἐχθρὸν κακῶς;[b] νῦν πρὸς τούτῳ ὧδε λέγειν, ὅτι ἔστι δίκαιον[c] τὸν μὲν φίλον ἀγαθὸν ὄντα εὖ ποιεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν κακὸν ὄντα βλάπτειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἄν μοι δοκεῖ[d] καλῶς λέγεσθαι. [§. 9.] III. i. 19. Ἔστιν ἄρα,[e] ἦν δ' ἐγώ, δικαίου ἀνδρὸς βλάπτειν καὶ ὁντινοῦν ἀνθρώπων;[f] Καὶ[g] πάνυ γε, ἔφη, τούς γε[h] πονηρούς τε[i] καὶ ἐχθροὺς δεῖ[j] βλάπτειν. Βλαπτόμενοι δ' ἵπποι βελτίους ἢ χείρους γίγνονται; Χείρους. Ἆρα[k] εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν[l] ἢ[m] εἰς τὴν[n] τῶν ἵππων; Εἰς[o] τὴν τῶν ἵππων. Ἆρ' οὖν καὶ[p] κύνες βλαπτόμενοι χείρους γίγνονται εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀλλ' οὐκ εἰς τὴν τῶν ἵππων ἀρετήν; Ἀνάγκη. Ἀνθρώπους δέ, ὦ ἑταῖρε, μὴ οὕτω φῶμεν βλαπτομένους εἰς τὴν ἀνθρωπείαν ἀρετὴν χείρους γίγνεσθαι; Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη οὐκ ἀνθρωπεία ἀρετή; Καὶ τοῦτ' ἀνάγκη. Καὶ τοὺς βλαπτομένους ἄρα, ὦ φίλε, τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκη ἀδικωτέρους γίγνεσθαι. Ἔοικεν. Ἆρ' οὖν τῇ μουσικῇ οἱ μουσικοὶ ἀμούσους[q] δύνανται ποιεῖν; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοὶ ἀφίππους; Οὐκ ἔστιν. Ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ δὴ[r] οἱ δίκαιοι ἀδίκους; ἢ καὶ ξυλλήβδην ἀρετῇ οἱ ἀγαθοὶ[s] κακούς; Ἀλλὰ[t] ἀδύνατον. Οὐ γὰρ θερμότητος, οἶμαι, ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.[u]

—[b] κακῶς...ἐχθρὸν om *t*.—[c] δίκαιον *v*.—[d] δοκεῖ ΑΘΞΠ*t*: δοκῇ *ς.—[e] οὖν ἄρα K*q*. —[f] ἄνθρωπον Ξ, τῶν ἀνθρώπων *t*.—[g] Καὶ om *t*.—[h] τε *v*, γε μὴν rc Φ.—[i] τε om *v*. —[j] δὴ *t*.—[k] ἆρά γε ΘΦ*r*.—[l] ἀρετὴν ante Εἰς ponunt DK*q*.—[m] ἀλλ' οὐκ pr Π.— [n] τὴν om Ξ.—[o] ἀρετήν εἰς Π, qui hæc εἰς...ἀρετήν rc in mg.—[p] καὶ om *qv*.— [q] ἀμούσους...ἱππικῇ rc in mg Π.—[r] δὲ K.—[s] ἀγαθοῖς K.—[t] ἀλλ' *v*.—[u] τοὐναντίου

Abresch. ad Æschyl. t. ii. p. 19. et Jacobs. ad Anthol. Græc. t. i. p. 117. Ast.

νῦν πρὸς τούτῳ ὧδε λέγειν] Hæc ad orationis initium: Κελεύεις δὴ ἡμᾶς προσθεῖναι cet. referenda sunt; oratio enim verbis interpositis: ὡς τὸ πρῶτον —κακῶς interrupta, proprie una est; quocirca προσθεῖναι, si sensum species, repetitum quodammodo est in verbis πρὸς τούτῳ ὧδε λέγειν, quasi Plato dicere voluerit: Κελεύεις δὴ ἡμᾶς προσθεῖναι τῷ δικαίῳ τοῦτο, ὅτι ἔστι δίκαιον cet. Ast.

δοκεῖ] Sic Ald. Bas. 1. et 2. at Steph. scripsit δοκῇ, male; ἂν est enim referendum ad infinitivum λέγεσθαι, vid. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380. Schæfer. Melet. Critic. p. 60. Ast.

§. 9. *οὐ γὰρ θερμότητος*] Respexerunt hunc locum et lib. ii. c. 18. Sextus Empiric. advers. Ethic. xi. §. 70. p. 704. παρὸ καὶ ὁ Πλάτων συνιστὰς, ὅτι φύσει ἀγαθόν ἐστιν ὁ θεὸς, ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐπικεχείρηκεν· ὡς γὰρ θερμοῦ, φησὶν, ἴδιόν ἐστι τὸ θερμαίνειν, καὶ ἀγαθοῦ ἴδιόν ἐστι τὸ ἀγαθοποιεῖν· τἀγαθὸν δέ γε ὁ θεός· ἴδιον ἄρα ἐστὶ θεοῦ τὸ ἀγαθοποιεῖν. Porphyrius de Abstinent. ii. 41. οὐ γὰρ θερμότητος, ὥς φησι Πλάτων, τὸ ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου, οὕτως οὐδὲ τοῦ δικαίου τὸ βλάπτειν cet. et Sallustius de Diis et Mundo c. 7. καὶ ὅτι ἀνάγκη διὰ τὴν τοῦ θεοῦ ἀγαθότητα ὄντος τοῦ κόσμου, ἀεί τε τὸν θεὸν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν κόσμον ὑπάρχειν, ὥσπερ ἡλίῳ μὲν καὶ πυρὶ

Ναί. Οὐδὲ ξηρότητος ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Πάνυ[v] γε. Οὐδὲ δὴ τοῦ ἀγαθοῦ βλάπτειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναν-
III. i. 20. τίου. Φαίνεται. Ὁ δέ γε[w] δίκαιος ἀγαθός; Πάνυ γε. Οὐκ ἄρα τοῦ δικαίου βλάπτειν ἔργον,[x] ὦ Πολέμαρχε, οὔτε φίλον οὔτ' ἄλλον οὐδένα, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου, τοῦ ἀδίκου. Παντάπασί μοι δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι φησί[y] τις δίκαιον εἶναι, τοῦτο δὲ δὴ[z] νοεῖ[a] αὐτῷ[b] τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός, τοῖς δὲ φίλοις ὠφέλειαν, οὐκ ἦν σοφὸς ὁ ταῦτα[c] εἰπών. οὐ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγεν· οὐδαμοῦ γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὂν βλάπτειν. Συγχωρῶ, ἦ δ' ὅς. Μαχούμεθα[d] ἄρα,[e] ἦν δ' ἐγώ, κοινῇ ἐγώ τε καὶ σύ, ἐάν τις αὐτὸ φῇ ἢ Σιμωνίδην ἢ Βίαντα ἢ Πιττακὸν εἰρηκέναι ἤ τιν' ἄλλον[f] τῶν σοφῶν τε καὶ μακαρίων ἀνδρῶν. Ἐγὼ γοῦν,[g] ἔφη, ἕτοιμός εἰμι κοινωνεῖν τῆς μάχης. Ἀλλ'
II. 336. οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, οὗ μοι[h] δοκεῖ εἶναι τὸ ῥῆμα, τὸ φάναι[i] δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν; Τίνος; ἔφη. Οἶμαι αὐτὸ Περιάνδρου εἶναι ἢ

t.—[v] πάνυ...ἐναντίου rc in mg Π.—[w] γε post δέ om Φr.—[x] βλάπτειν ἔργον ΑΠΔΚ qtv: ἔργον βλάπτειν *ς.—[y] φήσει ΘΞΦr.—[z] δεῖ v.—[a] νοεῖν t.—[b] αὐτὸ Κ, ἐν τῷ tv.—[c] τοῦτο Ξς.—[d] μαχώμεθα r.—[e] ἄρ' v.—[f] ἄλλων Θ.—[g] ἐγὼ γοῦν v et alii:

συνυφίσταται φῶς, σώματι δὲ σκιά. Cf. Hierocl. apud Stob. Ecl. Phys. t. i. p. 422. ed. Heer. et Procl. in Tim. ii. p. 111. Ast.

Βίαντα ἢ Πιττακὸν] Bias Prienæus et Pittacus Mitylenæus in septem sapientum numero erant, vid. Diog. L. i. 76. 87. et Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 17. Ast.

τῶν μακαρίων] *Sapientes, qui ante nostram ætatem floruerunt.* Sic μακάριος, et Latinorum *beatus*, de Legg. xii. p. 947. D. οὗ τὸν μακάριον γεγονότα θέντες. Ni fallor, lenis ironia inest in hac voce, ut apud Horat. Sat. i. 9. 28. 'Omnes composui. Felices! nunc ego resto.' ubi vid. Lambin. Jure enim sapientes illi beati dicti, qui, quomodo a Sophistis illius ætatis vexarentur, non sentirent. Ast. qui sic in Indice, 'Rectius vero explicatur *divinus*, quem Latini vocant, h. e. excellens sapientia vel virtute. Sic Menex. p. 249. D. μακαρίαν γε λέγεις τὴν Ἀσπασίαν. Meno. 71. A. κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακάριός τις εἶναι. Charmid. 158. B. μακάριόν σε ἡ μήτηρ ἔτικτεν. Hinc ironice viii. 17. 567. C. E. ix. 3. 574. C.'

Περιάνδρου] In numero hic reponitur non sapientum, sed tyrannorum. Fuit enim Corinthi tyrannus terribilis. Plutarchus περὶ δεισιδαιμον. t. ii. p. 166. C. ἦν φοβερὸς ἐν Σάμῳ Πολυκράτης τύραννος, ἦν ἐν Κορίνθῳ Περίανδρος, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφοβεῖτο τούτους μεταστὰς εἰς πόλιν ἐλευθέραν καὶ δημοκρατουμένην. De EI apud Delph. p. 385. E. λέγουσι γὰρ ἐκείνους τοὺς σοφούς, ὑπ' ἐνίων δὲ σοφιστὰς προσαγορευθέντας, αὐτοὺς μὲν εἶναι πέντε, Χίλωνα καὶ Θαλῆν καὶ Σόλωνα καὶ Βίαντα καὶ Πιττακόν, ἐπεὶ δὲ Κλεόβουλος ὁ Λινδίων τύραννος, εἶτα Περίανδρος ὁ Κορίνθιος οὐδὲν αὐτοῖς ἀρετῆς μετὸν οὐδὲ σοφίας, ἀλλὰ δυνάμει καὶ φίλοις καὶ χάριτι καταβιαζόμενοι τὴν δόξαν, ἐνέβαλον εἰς τοὔνομα τῶν σοφῶν, καί τινας γνώμας καὶ λόγους ἐξέπεμπον cet. Atque Platonem constat in Protagora p. 343. A. Periandrum in septem sapientum numero non retulisse, qua de causa Pau-

Περδίκκου[j] ἢ Ξέρξου ἢ Ἰσμηνίου τοῦ Θηβαίου ἤ τινος ἄλ-
λου μέγα οἰομένου δύνασθαι, πλουσίου ἀνδρός. Ἀληθέ-
στατα, ἔφη, λέγεις. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ[k] III. i. 21.
τοῦτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ὂν οὐδὲ τὸ δίκαιον, τί ἂν[l] ἄλλο
τις αὐτὸ φαίη εἶναι;

§. 10. Καὶ ὁ Θρασύμαχος πολλάκις μὲν[m] καὶ διαλεγομένων ἡμῶν μεταξὺ ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου,

ἔγωγ' οὖν *ς.—[h] οὕτινός μοι tv.—[i] φάμενον Kq.—[j] περδίκου t.—[k] οὐ Dqv : om Π.

sanias x. 24. τὸν δὲ ἕβδομον Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἀντὶ Περιάνδρου τοῦ Κυψέλου κατείλοχε τὸν Χηνέα. Clemens Alex. Strom. i. 14. p. 299. Sylb. (t. i. p. 350. Potter.) τὸν δὲ ἕβδομον οἳ μὲν Περίανδρον εἶναι λέγουσι τὸν Κορίνθιον, οἳ δὲ, Ἀνάχαρσιν τὸν Σκύθην, οἳ δὲ, Ἐπιμενίδην τὸν Κρῆτα. Vid. Diog. L. i. §. 41. et 106. ubi cf. Menag. et Perizon. ad Ælian. Var. Hist. iii. 17. p. 171. ed. Kuehn. — Perdiccas, Alexandri filius, rex erat Macedoniæ et Archelai tyranni pater. Hujus meminit Plato etiam in Gorgia p. 470. D.—Xerxes, rex Persarum satis notus.—Ismenias, Thebis potens et admodum dives. Menon. 90. A. ὃς ἐγένετο πλούσιος οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, οὐδὲ δόντος τινὸς, ὥσπερ ὁ νῦν νεωστὶ εἰληφὼς τὰ Πολυκράτους χρήματα, Ἰσμηνίας ὁ Θηβαῖος cet. ubi vid. interpp. iii. A Persis corrumpi se passus (Pausan. iii. 9. §. 4. Cf. Xenoph. Hellen. iii. 5. 1. Plutarch. Artaxerx. p. 1021. D. Lysandr. p. 448. E.) a Lacedæmoniis, quum Cadmeam occupassent, morte multatus est. Videatur Plutarch. de genio Socrat. t. ii. p. 576. A. et Solanus ad Lucian. t. iii. p. 103. Ast.

ἡ δικαιοσύνη ὂν] Exspectabas οὖσα propter subjectum δικαιοσύνη, sed ἐφάνη ὂν sequitur genus prædicati τοῦτο, non subjecti δικαιοσύνη, id quod frequentissimum est. Sic p. 351. A. ὁποῖόν τι τυγχάνει ὂν δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν. iv. p. 420. C. οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ, κάλλιστον ὄν. Protagor. 354. C. οὐκοῦν τὴν μὲν ἡδονὴν διώκετε, ὡς ἀγαθὸν ὄν, τὴν δὲ λύπην φεύγετε, ὡς κακόν; vid. Heind. ad Hipp. Maj. §. 39. Matthiæ Gr. Gr. p. 426. et Jacobs. in Athen. p. 7. Ast.

§. 10. καὶ ὁ Θρασύμαχος κ. τ. λ.] Mirifice illudit et exagitat Thrasymachi τὸ θρασὺ καὶ τὸ ἰταμὸν, ut in quadam epistola id vocat Basilius, ita ut, si quis, quid hominis sit Thrasymachus, nesciat, ex hac tamen descriptione facile intelligere possit, unum aliquem esse ex illis ventosis et inanibus Sophistis, qui, omnium prope rerum imperiti, omnium sibi scientiam arrogabant. Atque ut pictores in tabulis partes quasdam deprimunt atque opacant, quo ea, quæ collustrata sunt, magis extare atque eminere videantur, ita humilis atque depressa Socratis oratio ac verecundiæ timiditatisque plena impudentem Thrasymachi confidentiam insigniorem atque illustriorem facit; neque usquam magis apparet, quod a Thucydide sapientissime scriptum est, ὅτι ἀμαθία μὲν θάρσος, φρόνησις δὲ ὄκνον φέρει. Nam et quum inter se colloquerentur Polemarchus et Socrates, eorum sermonem interrupisset, nisi ab iis, qui adsidebant, prohibitus esset, et quum finem dicendi fecissent, gestu ipso ferociam quandam odiosam et ridiculam ostendit, et orationis suæ principium a contumeliis ducit: quæ omnia vesani hominis sunt et ad convictum et consuetudinem civilem plane inepti. Pertinet autem huc, quod Aristoteles lib. ii. c. 23. Rhetoricorum ait, Herodicum solitum dicere Thrasymacho, eum semper Thrasymachum esse, ut Conon dicebat, Thrasybulum vere ac merito Thrasybulum vocari. Athenæus lib. ii. διαβάλλει δὲ ὁ Πλάτων καὶ Θρασύμαχον Χαλκηδόνιον σοφιστὴν, ὅμοιον εἶναι λέγων τῷ ὀνόματι. Muret.

διαλεγομένων ἡμῶν μεταξὺ] *Dum nos disputabamus* s. nobis adhuc disputantibus. Solet enim μεταξὺ, quod intervallum tam spatii quam temporis indicat, præcipue cum participio ita conjungi, ut tempus significet, intra quod aliquid fit vel factum esse dicitur, ut h. l. διαλεγομένων ἡμῶν μεταξὺ proprie est: intra s. per totum hoc tempus, quo disputabamus. Sic Theag. p. 128. E. λέγοντας σοῦ (ita scribendum pro λέγοντός σου)

ἔπειτα ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο βουλομένων διακοῦσαι τὸν λόγον· ὡς δὲ διεπαυσάμεθα καὶ ἐγὼ ταῦτ' εἶπον, οὐκέτι ἡσυχίαν ἦγεν, ἀλλὰ συστρέψας ἑαυτὸν ὥς περ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος. καὶ ἐγώ τε καὶ ὁ Πολέμαρχος δείσαντες διεπτοήθημεν. ὁ δ' εἰς τὸ μέσον φθεγξάμενος Τίς, ἔφη, ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει,[n] ὦ Σώ-

—[l] ἂν om ΠDq.—[m] μὲν om Φr.—[n] τίς ἔχει ἡμᾶς ἔφη πάλαι φλυαρία Φ.—[o] εὐηθί-

μεταξὺ, γέγονέ μοι ἡ φωνὴ ἡ τοῦ δαιμονίου. Lysid. p. 207. A. ἔπειτα ὁ Μενέξενος ἐκ τῆς αὐλῆς μεταξὺ παίζων (*dum adhuc ludebat*, h. e. inter ludendum) ἐσέρχεται. De Legg. ix. 859. B. μεταξὺ νομοθετοῦντες. Xenoph. Cyropæd. viii. 8. 11. τὸ μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν. De Venat. iii. §. 10. μεταξὺ δὲ θέουσαι (αἱ κύνες) —ἀπρονοήτως ἐπὶ τοῦτο φέρονται. Vid. Reitz. ad Lucian. t. i. p. 730. Viger. p. 418. Ast.

ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου] Non est, ut Ficinus putat, *contradicere*, sed *interponere se in sermonem*. Muret. Proprie ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου est *sermonem arripere* (ἀντιλαμβάνεσθαί τινος est enim, *aliquid apprehendere, arripere, et tunc cohibere vel retinere*) igitur *interpellare* aliquem vel *interrumpere sermonem*, aliquid opponendo. Aliquanto fortius est, quam ὑπολαβεῖν, de quo vid. ad i. 6. Hinc ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου est sermonem *interrumpere*, τοῦ λέγοντος: dicentem *interpellare*, et absolute (ubi genitivus ex oratione præcedente intelligi debet) est proprie *arripere*, h. e. impugnare, igitur *se interponere* vel *aliquid opponere, objicere*. Sic vi. c. 11. p. 497. D. φόβῳ, ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι δεδηλώκατε. p. 504. E. ἢ αὖ διανοεῖ ἐμοὶ πράγματα παρέχειν ἀντιλαμβανόμενος. Gorg. 506. A. ἐὰν δέ τῳ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. Sophist. 251. B. εὐθὺς γὰρ ἀντιλαβέσθαι (hoc impugnare objiciendo, h. e. *opponere*) παντὶ πρόχειρον, ὡς ἀδύνατον τά τε πολλὰ ἓν καὶ τὸ ἓν πολλὰ εἶναι. Hipp. Maj. 287. A. ἀτὰρ μή τι κωλύω μιμούμενος ἐγὼ ἐκεῖνον, ἐὰν σοῦ ἀποκρινομένου ἀντιλαμβάνωμαι τῶν λόγων—εἰ οὖν μή τί σοι διαφέρει, βούλομαι ἀντιλαμβάνεσθαι, ἵνα ἐῤῥωμενέστερον μάθω. ΙΠ. Ἀλλ' ἀντιλαμβάνου. Ita et apud Plutarchum de Poet. Legend. t. ii. p. 48. B. ἀντιλαμβανόμενοι (non *occupantes*, ut vertunt, sed *interpellantes*) γὰρ ἑκάστοτε κεναῖς καὶ περιτταῖς ἐρωτήσεσι τοῦ διδάσκοντος, ὥσπερ ἐν συνοδίᾳ, τὸ ἐνδελεχὲς ἐμποδίζουσι τῆς μαθήσεως ἐπιστάσεις καὶ διατριβὰς λαμβανούσης. Ast.

ξυστρέψας ἑαυτὸν] Ut de serpente aliquo locutus est; solent enim serpentes, impetum facturi in quempiam, colligere se ac torquere in spiras. Ovid. Metam. iii. 41. 'Ille volubilibus squamosos nexibus orbes Torquet.' Virgil. Georg. ii. 154. 'Squameus in spiram tractu se colligit anguis.' Muret. Ξυστρέφεσθαι est *se contrahere* vel *colligere dorso incurvato*, ut impetus fiat vehementior saltusque pernicior. Sic Hesiod. Scut. Hercul. de serpentibus 233. —ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα. de apro 388. —θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα Δοχμωθείς. Theocrit. xxv. 245. de leone, —κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον, Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. Homerus ad hanc rem significandam verbo utitur ἀλῆναι (ab antiquo ἕλω, ἕλλω, unde εἰλέω: *convolvo, constringo*; hinc ἀλῆναι sensu neutrali est, *se colligere*; vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 320.) Sic de leone Iliad. xx. 168. —ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη δὲ χανὼν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας Γίγνεται—. Etiam de bellatoribus, ut Il. xxi. 571. Ὣς εἰπὼν, Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν—. xxii. 308. et Od. xxiv. 537. Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις. Ceterum similiter Cicero in Vatin. c. 2. 'repente enim te, tanquam serpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis cervicibus intulisti.' Sic et lib. ii. 2. Thrasymachus serpenti comparatur; et θηρίον inprimis de serpente poni constat. Ast.

φλυαρία] φλύω est *bullio*, φλυαρεῖν *inanes sermones effutire*, similes bullarum, quæ in aqua excitantur. Φλυαρία παρὰ Πλάτωνι πανταχῆ πᾶν τὸ περιττὸν, εἴτ' ἐν λόγοις εἴτ' ἐν πράγμασι. Vetus quidam Schol. in Gorgiam. Muret. Vid. Schol. Ruhnken. p. 109. et Olym-

κρατες; καὶ τί εὐηθίζεσθε[o] πρὸς ἀλλήλους ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς; ἀλλ' εἴ περ ὡς ἀληθῶς βούλει εἰδέναι τὸ δίκαιον ὅ τι ἔστι, μὴ μόνον ἐρώτα μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων, ἐπειδάν τίς τι[p] ἀποκρίνηται, ἐγνωκὼς τοῦτο, ὅτι ῥᾷον ἐρωτᾷν ἢ ἀποκρίνεσθαι,[q] ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀπόκριναι καὶ εἰπὲ τί φῂς εἶναι τὸ δίκαιον.[r] καὶ ὅπως μοι[s] μὴ ἐρεῖς ὅτι τὸ δέον[t] ἐστὶ μηδ' ὅτι τὸ ὠφέλιμον[u] μηδ' ὅτι τὸ λυσιτελοῦν[v] μηδ' ὅτι τὸ κερδαλέον μηδ' ὅτι τὸ[w] ξυμφέρον·[x] ἀλλὰ σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε ὅ τι[y] ἂν λέγῃς, ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς.[z] Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην καὶ προσβλέπων αὐτὸν ἐφοβούμην, καί III. i. 22.
μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος ἑωράκη[zz] αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος[a] ἐμέ,

ζεσθαι Kt.—[p] τι om Φr.—[q] ἀποκρίνασθαι Ξ.—[r] τὸ δίκαιον om Φr.—[s] μοι om Kqv.—[t] δίκαιον ΠDKq.—[u] συμφέρον DKq.—[v] συντελοῦν Θ.—[w] μηδ' ὅτι τὸ συμφέρον om Kq.—[x] ξ. ΑΘΠΦtvr.—[y] ὃ v.—[z] μοι λέγῃς Kq.—[zz] ἑωράκειν ς cum plerisque.—

piodorus ad Phædon. p. 66. C. De hujus vocis etymo cf. Jacobsii in Anthol. Græc. t. i. p. 131. Φλυαρεῖν vero et φλυαρία tam crebro in Platonis libris leguntur, ut exempla afferre non attineat. Ast.

εὐηθίζεσθε] Schol. Ruhnk. p. 144. *μωραίνετε, ἀνοηταίνετε· εὐφήμως.* Εὐήθης *bonus*, est, ut et illud Latinorum ironico sensu *simplex*, *stolidus* et *ineptus*; hinc *εὐήθεια*, *εὐηθικὸς* et *εὐηθίζεσθαι*, ineptire, insulse agere vel loqui; vid. Pollux v. 25. p. 542. Thom. M. p. 382. interpp. ad Thucyd. iii. 83. Ruhnk. ad Tim. p. 132. Wessel. ad Herodot. p. 269. Boissonad. ad Philostrat. p. 338. Ast.

ὑποκατακλινόμενοι] *Vobismet ipsis succumbentes*, h. e. cedentes (*ὑπείκοντες*). Plutarchus de Vitios. Pudore t. ii. p. 535. F. *καταβάλλειν ἑαυτὸν ὑποκατακλινόμενον.* Ast.

μὴ μόνον ἐρώτα] Socrates in disputando nunquam respondere aut affirmare aliquid ipse, sed interrogare et aliorum sententias *elicere* (ed. Ingolstad. exhibet *dicere*, quod haud dubie error est typographicus. Postea vidi, etiam Ruhnkenium p. 548. t. ii. Oper. Muret. ita correxisse) solebat. Cur respondendi partes nunquam susciperet, ea causa erat, quod se nihil scire profitebatur; fuisset autem indecorum et *ὑπεναντίον*, qui nihil scire se diceret, eum quidquam pro certo respondere aut affirmare. Quod autem interrogabat alios, in eo se obstetricari animis dictitabat. Qua in re longa ipsius et elegans disputatio est in Theæteto p. 150. C. in qua ostendit, hoc ipsum sibi a multis objici solitum, quod perpetuo interrogaret, nunquam responderet: *καὶ ὅπερ*, inquit, *ἤδη πολλοί μοι ὠνείδισαν, (ὡς τοὺς μὲν ἄλλους ἐρωτῶ, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀποκρίνομαι περὶ οὐδενὸς, διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σοφὸν, ἀληθὲς ὀνειδίζουσι· τὸ δὲ αἴτιον τούτου τόδε· μαιεύεσθαί με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾷν δὲ ἀπεκώλυσεν).* Muret.

τί φης] Ita pro *τί φῂς* scripsimus. Φῂς enim primum rectius iota subscripto caret, ut *ἵστης*, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 277. not. 2. deinde, ut secunda persona verbi *εἰμὶ*, v. c. *πόνηρός εἶ* (ex auctoritate Ælii Herodiani aliorumque grammaticorum, vid. Wagner. de Accent. Græcæ Linguæ p. 240.) haud dubie accentum inclinare debet; nam cur secunda persona in his verbis excipiatur, causa nulla cogitari potest, nisi forte eam probaveris, quam profert Apollonius de Syntaxi ii. 18. secundam personam opinans quasi *δεικτικῶς* significari, quod somnium est grammatici. Ast.

μήδ', ὅτι] Memoriter hunc locum laudavit Origen. c. Cels. i. 17. p. 336. Ast.

ὕθλους] *ὕθλοι* sunt *nugæ*, *φλυαρία*, *λῆρος*. Theæt. p. 176. B. *ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος γραῶν ὕθλος, ὡς ἐμοὶ φαίνεται.* Lysid. p. 221. D. *ὃ δὲ τὸ πρότερον ἐλέγομεν φίλον εἶναι, ὕθλος τις ἦν.* Ast.

ἑωράκη] Vulgo *ἑωράκειν*, vid. ad i. 2.

ἄφωνος ἂν γενέσθαι. νῦν δὲ ἡνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι,[b] προσέβλεψα αὐτὸν πρότερος, ὥστε αὐτῷ οἷός τ' ἐγενόμην ἀποκρίνασθαι[c] καὶ εἶπον ὑποτρέμων· Ὦ Θρασύμαχε, μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι· εἰ γάρ[d] ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει ἐγώ τε καὶ ὅδε, εὖ ἴσθι ὅτι[e] ἄκοντες ἁμαρτάνομεν. μὴ γὰρ δὴ οἴου,[f] εἰ μὲν χρυσίον ἐζητοῦμεν, οὐκ ἄν ποτε ἡμᾶς ἑκόντας εἶναι ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει καὶ διαφθείρειν τὴν εὕρεσιν αὐτοῦ, δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας,[g] πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον, ἔπειθ' οὕτως ἀνοήτως[h] ὑπείκειν ἀλλήλοις καὶ οὐ[i] σπουδάζειν[j] ὅτι[k] μάλιστα φανῆναι αὐτό. οἴου γε σύ,[l] ὦ φίλε. ἀλλ' οἶμαι, οὐ δυνάμεθα. ἐλεεῖσθαι οὖν ἡμᾶς πολὺ

[a] *κεῖνος v.*—[b] *ἀγριαίνεσθαι* DK*q*.—[c] *ἀποκρίνεσθαι tς*.—[d] *γάρ τι* K*qtv*.—[e] *ὅτι* om K*q*.—[f] *οἷον* rc *t*.—[g] *ζητοῦντες* Φ𝔯.—[h] *ἀνοήτως* om *t*.—[i] *μὴ* DK*q*.—[j] *σπαδάζειν t*.—[k] *ἔτι* Φ𝔯.—[l] *οἴου τε σὺ* ΑΘΠ*tv*𝔯 et pr Φ, *οἴου σὺ* D, *μὴ οἴου σὺ* K*q* : *οἷόν γέ ἐστιν*

Urbanissime in Thrasymachum tanquam in lupum quendam jocatur. Vulgi enim opinio est, quos lupus prior adspexerit, iis vocem ad tempus adimi, vitari autem hoc malum, si quis lupum prior intuitus sit. Plinius Hist. Nat. viii. 34. ‘ Sed in Italia quoque creditur luporum visus esse noxius, vocemque homini, quem priores contemplentur, adimere ad præsens.’ Solinus Polyhist. c. ii. §. 35. hoc Italiæ proprium et certi cujusdam luporum generis esse voluit. Sic enim scribit in capite de Italia : ‘ Italia lupos habet, qui quum ceteris similes non sint (Salmas. et quod quum—sit) homo quem prius viderint, conticescit, anticipatus obtutu nocenti (Salmas. nocentis adspectus) licet clamandi votum (Salmas. voluntatem) habeat, non habet vocis ministerium.’ Scholiastes Theocr. in Idyll. xiv. 22. *οὐ φθεγξῇ ; Λύκον εἶδες. οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι.* Virgil. Eclog. ix. 153. ‘ vox quoque Mœrin Jam fugit ipsa : lupi Mœrin videre priores.’ Ejus rei causam sunt qui quærant. Ego vulgarium et fabulosarum opinionum causas quærendas esse non arbitror. Muret. Videatur Cerda ad Virgil. Eclog. ix. 54. Ast.

ἤρχετο] Priscianus h. l. laudans a voce *νῦν* ad *πρότερον* xviii. p. 1203. legit *ἀνήρξατο*.—Mox *ἀποκρίνασθαι* habent Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. at Steph. *ἀποκρίνεσθαι*, operarum culpa, nisi tacita est Stephani correctio. Ast.

εἰ γὰρ] Cod. Reg. *τὶ* post *γὰρ* interponit, quod non opus est ; imo gravior est oratio sine *τί*. Est enim *si inscita est atque insulsa* (id est h. l. *ἐξαμαρτάνειν* et *ἁμαρτάνειν*) *nostra hac de re disputatio*. Ast.

οἷόν γέ ἐστιν, ὦ φίλε· ἀλλ' οἶμαι] Hæc verba plura habent, quæ offendant. Primum post *φανῆναι αὐτὸ* languet *οἷόν γέ ἐστιν* : *quale quidem est ;* deinde vocativus *ὦ φίλε*, in fine orationis positus, nescio quomodo claudicat ; postremo post *μὴ γὰρ δὴ οἴου* non *ἀλλ' οἶμαι*, sed *ἀλλ' οἴου ἡμᾶς μὴ δύνασθαι* exspectasses. Cod. Regius legit, *μὴ οἴου σὺ, ὦ φίλε* ; quæ mera est principii hujus orationis repetitio. Omnes, ni fallor, difficultates removentur, si mecum legeris, *φανῆναι αὐτό· οὐχ οἷόν τέ ἐστιν, ὦ φίλε, ἀλλ' οἶμαι, μὴ δυνάμεθα.* Oratio universa hæc est : ‘ Noli putare, nos, si aurum quæreremus, nunquam sponte cessuros alterum alteri, ne inanis fieret investigatio, justitiam vero quærentes, utpote rem auro multo pretiosiorem, tam imprudenter nobis cedere neque vel maxime id studere, ut nobis appareat. Ita fieri non potest, o amice (sc. ut in justitia quærenda tam insipienter agamus), sed non possumus, opinor, h. e. quod justitiam invenire non possumus, ejus rei causa non est insipientia, sed imbecillitas virium nostrarum.’ *Οὐχ* ante *οἷον* facile omitti poterat ab iis, qui *οἷόν τέ ἐστιν* vel *οἷον γέ ἐστιν* ad *αὐτὸ* præce-

μᾶλλον εἰκός ἐστί που ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν ἢ[m] χαλεπαίνεσθαι. [§. 11.] Καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασέ τε μάλα σαρδάνιον,[n] καὶ εἶπεν Ὦ Ἡράκλεις, ἔφη, αὕτη ἐκείνη[o] ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους, καὶ ταῦτ' ἐγὼ ᾔδη[p] τε καὶ τούτοις προὔλεγον, ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι[q] μὲν οὐκ ἐθελήσοις,[r] εἰρωνεύσοιο[s] δὲ καὶ πάντα μᾶλλον[t] ποιήσοις[u] ἢ ἀποκρινοῖο,[v] εἴ τίς τί σε[w] ἐρωτᾷ.[x] Σοφὸς γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε. εὖ οὖν ᾔδησθα[y] ὅτι εἴ τινα ἔροιο ὁπόσα ἐστὶ τὰ δώδεκα, καὶ[z] ἐρόμενος προείποις αὐτῷ Ὅπως μοι, ὦ ἄνθρωπε, μὴ ἐρεῖς ὅτι ἔστι τὰ δώδεκα δὶς ἓξ μηδ' ὅτι τρὶς τέτταρα[a] μηδ' ὅτι ἑξάκις δύο[b] μηδ' ὅτι τετράκις τρία, ὡς οὐκ ἀποδέξομαί σου,[c] ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς, δῆλον οἶμαί σοι ἦν ὅτι οὐδεὶς ἀποκρινοῖτο[d] τῷ[e] οὕτω πυνθανομένῳ. ἀλλ' εἴ σοι εἶπεν[f] Ὦ Θρασύμαχε, πῶς λέγεις; μὴ ἀποκρίνω-

(II. 337. — at line 1; III. i. 23. — at line 7)

ά
*ς.—[m] τῶν δεινῶν ἢ] τὰς ἡδονὰς t.—[n] σαρδάνιον ΑΘΠ, σαρδώνιον ΦDKqvr, σαρδόνιον Ξ: σαρδόνιον *ς.—[o] κείνη ADK.—[p] ᾔδη ΑΠ, ἤδη t: ᾔδειν *ς.—[q] ἀποκρίνεσθαι ΘΦr.—[r] ἐθελήσεις K, ἐθελήσεις (οις) ΘΦtvr.—[s] εἰρωνεύσῃ Φr.—[t] μάλα D.—[u] ποιήσεις Φr.—[v] ἀποκρίναιο ΠDKtv: ἀποκρίνοιο *ς.—[w] τι τις σε t, τις σε τι v.—[x] ἔροιτο tr.—[y] ἤδεισθα (η) ΞK, οιδησθα (η ει) Θ, ᾔδεισθα tq et rc A, οἶδασθα Φr.—[z] καὶ om v.—[a] τέσσαρα t.—[b] μηδ' ὅτι ἑξάκις δύο om Φ.—[c] σὲ Dv.—[d] ἀποκρίνοιτο ς cum plerisdens referentes ita cepissent, *quale est.* Ast.

ὑμῶν τῶν δεινῶν] *Vos, viri eximii et divini;* sensu ironico (vid. nostra ad Phædr. p. 228. quibus adde Perizon. ad Ælian. Var. Hist. i. 1. et Wolf. ad Liban. Epist. 1037. p. 485. Hinc *δεινότης* de Sophistarum eloquentia, vid. Olear. ad Philostrat. p. 483. Ast.

§. 11. *σαρδόνιον*] *γέλως σαρδόνιος* vel *σαρδώνιος* (etiam *σαρδάνιος*, vid. Schæfer. ad Bos. Ellips. Græc. p. 73.) dicitur risus amarus ac cavillans, ore diducto (quod Plautus dixit ' albis dentibus deridere') : *κεχηνότος καὶ σεσηρότος στόματος, καὶ οὐκ ἐκ διαθέσεως γενόμενος*, ut apud Eustath. ad Od. Υ. p. 735. 47. explicatur. Etenim quum apud Homer. Od. xx. 302. jam legatur de Ulysse : —*μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδόνιον μάλα τοῖον*— Sardinia vero insula ipsi adhuc ignota fuerit, haud dubie grammaticorum ratio, qui *σαρδόνιον*, ut *σαρκάζειν* a *σαίρειν* derivant, verior est eorum sententia, qui originem hujus vocis ab herbis *Sardois* (de quibus vid. Rhodigin. Lect. Antiq. xx. 19. et interp. ad Virgil. Eclog. vii. 41.) vel aliis rebus ad Sardiniam spectantibus repetunt. Cf. Schol. Ruhnk. ad h. l. p. 144. et Siebenkeesii in Anecdot. Græc. p. 46. copiosissime de hac re exponentes, Zenobii Proverb. Centur. v. 85. et Erasmus Adagior. Chiliad. iii. Centur. v. p. 597. Muretus ad h. l. Ast.

εἰρωνεία Σωκράτους] Cicero Academ. iv. ' Socrates autem de se ipse detrahens in disputatione, plus tribuebat illis, quos volebat refellere. Ita quum aliud diceret atque sentiret, libenter uti solitus est ea dissimulatione, quam Græci *εἰρωνείαν* vocant.' Idem de Offic. i. ' De Græcis autem dulcem et facetum festivique sermonis atque in omni oratione dissimulatorem, quem Græci *εἴρωνα* nominarunt, Socratem accepimus.' Muret. Conf. Cicer. de Orat. ii. 67. Themist. apud Stob. xii. p. 141. et ad verba *ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθελήσοις* cf. Theæt. p. 150. C. et Xenoph. Mem. Socr. iv. 4. §. 9. Ast.

μαι[g] ὧν[h] προεῖπες μηδέν; πότερον, ὦ θαυμάσιε, μηδ' εἰ τούτων τι[i] τυγχάνει ὄν, ἀλλ' ἕτερον εἴπω τι τοῦ ἀληθοῦς; ἢ πῶς λέγεις; τί ἂν αὐτῷ εἶπες[j] πρὸς ταῦτα; Εἶεν, ἔφη· ὡς δὴ ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ. Οὐδέν γε κωλύει, ἦν δ' ἐγώ. εἰ δ' οὖν καὶ μὴ[k] ἔστιν ὅμοιον, φαίνεται δὲ τῷ ἐρωτηθέντι[l] τοιοῦτον, ἧττόν τι[m] αὐτὸν οἴει ἀποκρινεῖσθαι[n] τὸ φαινόμενον ἑαυτῷ, ἐάν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν ἐάν τε μή; Ἄλλο[o] τι οὖν, ἔφη, καὶ[p] σὺ οὕτω[q] ποιήσεις; ὧν ἐγὼ ἀπεῖπον, τούτων τι ἀποκρινεῖ;[r] Οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἦν δ' ἐγώ, εἴ μοι σκε-

que.—[e] τῷ om v.—[f] εἴπῃ v.—[g] ἀποκρίνομαι v.—[h] ὧ K.—[i] τι ante τυγχάνει om Ξς.—[j] ἔφης Φ.—[k] οὐκ ΘΦϒ.—[l] ἐρωτωμένῳ ΘΦϒ.—[m] ὅτι ΠD.—[n] ἀποκρίνεσθαι ΘΞ *tv* et, qui post ἑαυτῷ ponunt, Φϒ.—[o] ἄλλος τί v.—[p] ἢ καὶ rc Φ.—[q] σὺ οὖν οὕτω v.

εἰ τούτων τυγχάνει ὂν] Cod. Reg. interponit *τὶ* post *τούτων*, quod Ficinus videtur confirmare vertens: *utrum—neque etiamsi horum aliquid est, sed alienum quiddam a vero.* Sed pronomine *τὶ* tantum abest ut opus sit, ut ne suppleri quidem debeat; solent enim verba, quæ, quo pertineat aliquid, indicant, genitivum nominis comitem habere, ubi vulgo supplent *τὶ* vel *ἓν* (v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 355.) Sic Phædon. 68. D. *τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγίστων κακῶν εἶναι.* Polit. ii. c. 3. p. 360. B. *εὐθὺς διαπράξασθαι, τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν παρὰ τὸν βασιλέα.* cet. Videatur Matthiæ Gr. Gr. p. 479. Deinde intelligendum est *τὸ ἀληθές*; quod, quum ad utrumque orationis membrum pertineat, gravioris sensus causa orationem finit. Proprie enim ita oratio constituenda erat: *πότερον, ὦ θαυμάσιε, μηδὲ* (*ἀποκρίνωμαι*) *τὸ ἀληθές. εἰ τούτων* (sc. *ἃ προεῖπες, μὴ ἀποκρίνεσθαι*) *τυγχάνει ὂν* (*τὸ ἀληθὲς*), *ἀλλ' ἕτερον εἴπω τι αὐτοῦ* (*τοῦ ἀληθοῦς*); Ast.

εἶεν—ὡς δὴ ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ] Bene! inquit, scilicet hoc (*τὸ μηδὲν ἀποκρίνεσθαι, ὧν προεῖπον*) æquale est illi (*ἕτερόν τι τοῦ ἀληθοῦς εἰπεῖν*), ut, quum utrumque idem sit, respondere non possis, nisi eorum aliquid respondeas, quod vetuerim.—*Εἶεν* (proprie est *εἴη*, i. q. *ἔστω*, sit), ut particula antecedentia affirmans et comprobans usurpatur, h. l. vero, ut sequens *ὡς δὴ*, ironice positum est. *Ὡς δὴ* est *nimirum, scilicet*; *ὡς* explicativa, *δὴ* vero ironica est particula (vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 521.) Sic Æschyl. Agamemn. 1625. *Ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει.* h. e. *scilicet tu Argivorum rex eris, qui* cet. Gorg. 468. E. *ὡς δὴ σὺ, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἂν δέξαιο ἐξεῖναί σοι ποιεῖν, ὅ τι δοκεῖ σοι ἐν τῇ πόλει*: *scilicet tu, o Socrates, non malueris* cet. 499. B. *ὡς δὴ σὺ οἴει.* Vulgo interpretantur *ὡς δὴ quasi vero* (sic Heind. ad Gorg. §. 54. et Schneider. in Lexic. v. *ὡς* t. ii. p. 679.) quod minus rectum esse jam inde perspicitur, quod pluribus locis v. c. apud Æschylum l. l. illud *quasi vero* sensum perverteret. Vide nostra in Phædr. p. 272. ubi plura attulimus exempla, quibus addi potest Dio Chrysost. Orat. vii. p. 127. D. *ὡς δή τι θαυμαστὸν εὑρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον.* Ast.

οὐδέν γε κωλύει] Sensus est: ‘Hoc nihil impedit; nam etiamsi fieri possit, ut recte aliquis respondere queat, nihil eorum memorans, quæ respondere vetueris, tamen is, qui interrogatur, si verum ipsi aliquid ex iis videbitur esse, quæ ne respondeat interdixeris, hoc respondebit;’ v. c. ‘si justum est utile et ei, quem interrogas, quid sit justum, ita videtur esse, hoc ipsum, sc. justum esse utile, respondebit, sive tu vetuisti, sive permisisti; alioquin ipsi respondendum esset, quod et a vero alienum esset et suæ ipsius sententiæ repugnaret.’ Ast.

ἄλλο τι—ποιήσεις, ὧν—ἀποκρινεῖ;] Ita Ficinus vertit, quasi ante *ὧν* scripta esset particula *καὶ*, quæ tamen mihi necessaria non videtur. Steph. Vertit enim Ficinus: *Sic et tu facies? inquit, et aliquid eorum, quæ interdixeram, respondebis?*—*Καὶ* interponi non opus esse recte monet Stephanus; solent enim Græci duas enuntiationes, quarum

ψαμένῳ οὕτω δόξειεν. Τί οὖν, ἔφη, ἂν ἐγὼ δείξω ἑτέραν ἀπόκρισιν παρὰ πάσας ταύτας περὶ δικαιοσύνης, βελτίω III. i. 24.
τούτων; τί[s] ἀξιοῖς παθεῖν; Τί ἄλλο,[t] ἦν δ' ἐγώ, ἢ ὅ περ προσήκει πάσχειν τῷ μὴ εἰδότι; προσήκει δέ που μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος. καὶ ἐγὼ οὖν τοῦτο ἀξιῶ παθεῖν. Ἡδὺς γὰρ εἶ,[u] ἔφη. ἀλλὰ πρὸς τῷ μαθεῖν καὶ ἀπότισον[v] ἀργύριον. Οὐκοῦν ἐπειδάν μοι γένηται, εἶπον. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη ὁ Γλαύκων. ἀλλ' ἕνεκα[w] ἀργυρίου, ὦ Θρασύμαχε,

—[r] ἀποκρινεῖ ΞΠD et pr At: ἀποκρινῇ *s.—[s] τί ἂν Φr.—[t] τί δ' ἄλλο v.—[u] εἶ om

altera alterius explicationi inservit, sine copula conjungere, de quo quidem genere alibi uberius exponemus. Ast.

δόξειε] Ald. Bas. 1. et 2. vitiose habent δόξεις. Ast.

τί ἀξιοῖς παθεῖν] *Quam pœnam te commeruisse confiteris?* Causa enim perorata et multa in reum constituta, hic, si fraus capitalis non esset, in judicio interrogabatur, quam sibi pœnam commeruisse videretur. Sic Politic. 299. A. ὧν δ' ἂν καταψηφισθῇ, τιμᾶν (*litem æstimare*), ὅ τι χρὴ παθεῖν, αὐτῶν τινας, ἢ ἀποτίσαι. Apolog. c. 26. τί ἄξιός εἰμι παθεῖν (de pœna corporis) ἢ ἀποτίσαι (de multa, s. pœna pecuniaria); Xenoph. Apolog. §. 23. Sophocl. Trach. 410. Cicero de Orat. i. 54. Cf. Heraldi Observat. ad J. A. et R. iii. 1. et Matthiæ Miscellan. Philologic. v. i. p. iii. p. 272. Ast.

ἡδὺς] Ut γλυκὺς (Latinorum *suavis*, ut apud Terent. Phorm. ii. 3. 64. Sic et Juvenal. vi. 47. et xiii. 140. 'o delicias!') ironico sensu est *simplex*, tunc *fatuus*, vid. Ruhnken. ad Tim. p. 131. H. l. est id quod dicimus *naiv*, cui simplicitatis cujusdam pæne deridendæ adjuncta est notio. Ast.

πρὸς τῷ μαθεῖν] Cogitet lector, an non scribi possit: πρὸς τὸ μαθεῖν, ut intelligatur ἕνεκα τοῦ μαθεῖν. Nam μαθεῖν non libenter in παθεῖν mutaverim, quum dictum sit, 'nihil aliud ignaro προσήκειν παθεῖν, quam τὸ μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος,' minime autem rationi consentaneum videatur, ut alter respondeat 'præterquam quod has pœnas es passurus, quod disces, etiam pecuniam pendito,' sed potius ita, 'verum ut discas (q. d. quandoquidem non aliud te pati dignum putas, quam ut discere cogaris) pecuniam pendito.' At vero Ficinus, veluti tertiam quandam lectionem sequens, ita vertit: *Verum præter hoc, quod dicis, etiam pecuniam tribues.* Steph. Inanis est Stephani conjectura, et pervertit prorsus festivam Platonis orationem. Scilicet in eo ipso Thrasymachus Sophista Socratem lepidum vocaverat, quod, quum ex eo quæsivisset, qua se pœna dignum censeret, responderit ea, quæ homini rudi et indocto consentanea essent (ironicus enim Socrates τὸ μαθεῖν παρὰ τοῦ Θρασυμάχου pro pœna habebat). Idcirco Thrasymachus, Socratis simplicitatem cavillans, quod τὸ μαθεῖν, pecunia nulla soluta, pro pœna habuerit, quum Sophistæ, etiam didactro accepto, in beneficiorum illud numero existimarent, Socratis τὸ μαθεῖν repetit eique adjicit id, quod ipse ut Sophista pro pœna habet, nempe τὸ ἀποτίσαι ἀργύριον. Mirifica est in hoc Socratis cum Thrasymacho colloquio morum utriusque adumbratio. Ceterum etiam Ficinus non aliter legit; genuina enim ipsius translatio hæc est: *Quam facetus! Verum præter hoc, quod disces* (πρὸς τῷ μαθεῖν est id quod πρὸς τούτῳ, ὅτι μανθάνεις) *pecuniam etiam tribues.* Ast.

ἀλλ' ἕνεκά γε ἀργυρίου] Sic Bas. 2. Vulgo desideratur γὲ, quod ita interponere amant veteres. Sic Polit. viii. c. 4. p. 548. E. ἕνεκά γε φιλονεικίας. Phædon. 85. B. ἀλλὰ τούτου γε ἕνεκα λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν, ὅ τι ἂν βούλοισθε. Charmid. 158. E. ὥστε τούτου γε ἕνεκα, ὅπῃ αὐτὸς οἴει βελτίω σκέψασθαι, ταύτῃ σκόπει. Alcibiad. i. p. 127. E. ἔσται ταῦτα ἕνεκά γε τοῦ ἐμὲ ἀποκρίνεσθαι. Aristoph. Acharn. 394. ἐμοῦ ἕνεκα. Ἕνεκα est, *propter*, h. e. causa, ut apud Latinos *mea causa*, h. e. ego non impedimento sum. Similis est usus in vernacula lingua præpositionis *wegen*, ut in *meinetwegen* (mea causa, ut Plaut. Epid. i. 2. 14.) i. e. equidem impedimento

λέγε· πάντες γὰρ ἡμεῖς Σωκράτει εἰσοίσομεν. Πάνυ γε, οἶμαι,[x] ἦ δ' ὅς,[y] ἵνα Σωκράτης[z] τὸ εἰωθὸς διαπράξηται, αὐτὸς μὲν μὴ ἀποκρίνηται, ἄλλου δ'[a] ἀποκρινομένου λαμβάνῃ[b] λόγον καὶ ἐλέγχῃ. Πῶς γὰρ ἄν, ἔφην ἐγώ, ὦ βέλτιστέ τις ἀποκρίναιτο πρῶτον μὲν μὴ εἰδὼς μηδὲ φάσκων εἰδέναι, ἔπειτα, εἴ τι καὶ[c] οἴεται περὶ τούτων, ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγεῖται ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύ-
II. 338. λου; ἀλλὰ σὲ δὴ μᾶλλον[d] εἰκὸς λέγειν· σὺ γὰρ δὴ[e] φῂς εἰδέναι καὶ ἔχειν εἰπεῖν. μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλ' ἐμοί τε[f] χαρίζου ἀποκρινόμενος καὶ μὴ φθονήσῃς καὶ[g] Γλαύκωνα τόνδε διδάξαι[h] καὶ τοὺς ἄλλους.

§. 12. Εἰπόντος δ' ἐμοῦ[i] ταῦτα ὅ τε Γλαύκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο αὐτοῦ μὴ ἄλλως ποιεῖν. καὶ ὁ Θρασύμαχος
III. i. 25. φανερὸς μὲν[j] ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, ἵν' εὐδοκιμήσειεν, ἡγούμενος ἔχειν ἀπόκρισιν παγκάλην· προσεποιεῖτο δὲ φιλονεικεῖν[k] πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον.[l] τελευτῶν δὲ ξυνεχώρησε,[m] κἄπειτα Αὕτη δή, ἔφη, ἡ[n] Σωκράτους σοφία, αὐτὸν μὲν μὴ ἐθέλειν διδάσκειν, παρὰ δὲ τῶν ἄλλων περιιόντα μανθάνειν καὶ τούτων[o] μηδὲ χάριν ἀποδιδόναι. Ὅτι μέν, ἦν δ' ἐγώ, μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, ἀληθῆ εἶπες, ὦ Θρασύμαχε· ὅτι δὲ οὔ με φῂς χάριν ἐκτίνειν, ψεύδει.[p] ἐκτίνω γὰρ ὅσην δύναμαι. δύναμαι δὲ ἐπαινεῖν μόνον·[q]

t.—[v] καὶ post ἀπότισον ponit Φ.—[w] ἕνεκά γε Ξ.—[x] οἶμαι om Φϒ.—[y] ἐὰν μὴ γρ Φ.—[z] σωκράτει ϒ.—[a] ἀλλ' οὐδ' Φϒ.—[b] ἀποκρινομένου ἄλλου λαμβ. Φ.—[c] καὶ ἔτι ϒ.—[d] σὲ δεῖ μᾶλλον v, σὲ μᾶλλον t.—[e] δὴ om t.—[f] τε ΠDKqtv, om Θ: γε ς.—[g] καὶ om ΠDKqv.—[h] δίδαξαι Θ.—[i] δ' ἐμοῦ ΠDKq: δέ μου ς.—[j] μὲν om q.—[k] φιλονικεῖν t.—[l] ἀποκρινούμενον Θ.—[m] ξ. ΑΘΞΠΦivϒ.—[n] ἡ om t.—[o] τούτω Θvϒ.—

non ero. Heind. ad Charm. p. 72. explicat, *Si nihil opus est, nisi pecunia*, quod, quomodo e propria præpositionis ἕνεκα notione erui possit, non satis liquet. Vide quæ laudavimus ad Phædr. p. 329. Ast.

ἔπειτα—ἀπειρημένον] Deesse videtur particula εἰ ante ἀπειρημένον, neque enim εἰ, quæ est ante τὶ, et cum οἴεται et cum ἀπειρημένον εἴη jungi potest. Steph. Pronomen relativum in copula ἔπειτα inest, quocirca ἔπειτα—αὐτῷ ἀπειρημένον εἴη dictum est pro, ᾧ ἔπειτα (h. e. πρὸς τούτῳ). Sic etiam post καὶ pronomen relativum sæpissime omittitur. Vid. Ducker. ad Thucyd. viii. 73. et Wesseling. ad Diod. Sic. xviii. 25. t. ii. p. 277.—Ceterum laudat h. l. usque ad v. ἐρεῖ Thom. M. p. 613. post μηδὲν interponens τούτων. Ast.

§. 12. εἰπόντος δ' ἐμοῦ] Vulgo εἰπόντος δέ μου, quod vitiosum est; nam quum pronomen h. l. subjectum sit, encliticum esse nequit. Ast.

ψεύδῃ] Aut ψευδῆ scribendum, ut conveniat cum præcedente ἀληθῆ: aut ψεύδῃ, ut sit verbum. Steph. Sine causa; sæpenumero enim adjectivo ἀληθὲς substantivum ψεῦδος opponitur, ut Gorg. 505. E. τὸ ἀληθὲς τί ἐστι, περὶ ὧν λέγομεν, καὶ τί ψεῦδος; Phileb. 37. B. Vid. Heind. ad Cratyl. p. 11. Ast.

χρήματα γὰρ οὐκ ἔχω. ὡς δὲ προθύμως τοῦτο δρῶ, ἐάν[r] τίς μοι δοκῇ εὖ λέγειν, εὖ εἴσει[s] αὐτίκα δὴ μάλα, ἐπειδὰν ἀποκρίνῃ· οἶμαι γάρ σε εὖ ἐρεῖν.[t] Ἄκουε δή, ἦ δ' ὅς. Φημὶ γὰρ ἐγὼ εἶναι τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. ἀλλὰ τί οὐκ ἐπαινεῖς; ἀλλ' οὐκ ἐθελήσεις. Ἐὰν μάθω γε πρῶτον, ἔφην, τί λέγεις· νῦν γὰρ οὔπω οἶδα. τὸ τοῦ κρείττονος φῄς[u] ξυμφέρον δίκαιον εἶναι. καὶ[v] τοῦτο, ὦ Θρασύμαχε, τί ποτε λέγεις; οὐ γάρ που τό γε τοιόνδε φῄς· εἰ Πολυδάμας[w] ἡμῶν κρείττων ὁ παγκρατιαστὴς καὶ αὐτῷ ξυμφέρει[x] τὰ βόεια κρέα πρὸς τὸ σῶμα,

[p] ψεύδει ΠD et pr A : ψεύδη ς.—[q] μόνον om q.—[r] ἄν t.—[s] εἴσει Π et pr A.—[t] εὑρεῖν ΠDK.—[u] φῂς om ΘΦr.—[v] καὶ om tvr.—[w] πουλυδάμας (quod reponendum)

τὸ δίκαιον κ. τ. λ.] Cicero Epist. i. ad fratrem: ‘Ac mihi quidem videntur huc omnia esse referenda iis, qui præsunt aliis, ut ii, qui erunt in eorum imperio, sint quam beatissimi.’ Et paulo post: ‘Est autem non modo ejus, qui sociis et civibus, sed etiam ejus, qui servis, qui mutis pecudibus præsit, eorum, quibus præsit, commodis utilitatique servirė.’ Idem l. i. (25.) de officiis: ‘Omnino qui reipublicæ præfuturi sunt, utilitatem civium sic tueantur, ut, quidquid agunt, ad eam referant, obliti commodorum suorum.—Ut enim tutela, sic procuratio reipublicæ ad utilitatem eorum, qui commissi sunt, non ad eorum, quibus commissa, gerenda est.’ Idem l. v. de Republica, ut ipse citat l. viii. epist. ad Atticum: ‘ut enim gubernatori cursus secundus, medico salus, imperatori victoria, sic huic moderatori reipublicæ beata civium vita proposita est, ut opibus firma, copiis locuples, gloria ampla, virtute honesta sit. Hujus enim operis, maximi inter homines atque optimi, illum esse effectorem volo.’ MURET. Cf. Synesius de Regno p. 6. A. B. Scilicet Sophistæ, virtutem ipsam pervertentes et moralem, quam dicimus, hominis naturam tollentes, quæ justa et honesta censerentur, non per se (φύσει, natura) justa et honesta esse statuebant, sed lege et conventione quadam (νόμῳ et θέσει). De Legg. x. p. 889. E. τὰ δὲ δὴ δίκαια οὐδ' εἶναι τὸ παράπαν φύσει, ἀλλ' ἀμφισβητοῦντας διατελεῖν ἀλλήλοις καὶ μετατιθεμένους ἀεὶ ταῦτα· ἃ δ' ἂν μετάθωνται καὶ ὅταν, τότε κύρια ἕκαστα εἶναι, γιγνόμενα τέχνῃ καὶ τοῖς νόμοις, ἀλλ' οὐ δή τινι φύσει. Cf. Theæt. p. 172. A. Gorg. 479. Protagor. 337. D. Aristotel. Polit. i. 3. τοῖς δὲ παρὰ φύσιν τὸ δεσπόζειν· νόμῳ γὰρ τὸν μὲν δοῦλον εἶναι, τὸν δὲ ἐλεύθερον, φύσει δ' οὐδὲν διαφέρειν· διόπερ οὐδὲ δίκαιον· βίαιον γάρ. At quoniam leges daret is, qui aliis imperaret, easque eo consilio illis imponeret, ut regeret, regens vero suam ipse utilitatem respiceret, effici opinabantur, ut justum, legibus constitutum et sancitum, esset id, quod ei, qui plus posset, utile esset. Sic in imperio populari jus esse id censebant, quod populo prodesset, in regno, quod regi, in optimatum potestate id, quod optimatibus conducibile esset. Vid. de Leg. iv. 714. D. Turnebi Adversar. xxv. 23. p. 896. et Morgenstern. Comment. p. 95. AST.

Πολυδάμας] Schol. Ruhnk. p. 146. Οὗτος Πολυδάμας ἀπὸ Σκοτούσης ἦν, πόλεως Θεσσαλίας, διασημότατος παγκρατιαστής. ὑπερμεγέθης, ὃς καὶ ἐν Πέρσαις παρ' Ὤχῳ γενόμενος τῷ βασιλεῖ λέοντας ἀνεῖλε καὶ ὡπλισμένους γυμνὸς κατηγωνίσατε. Cf. Cœl. Rhodigin. Lect. Antiq. xiii. 36. Davisius ad Maxim. Tyr. vii. 5. p. 519. AST.

παγκρατιαστὴς] Schol. Ruhnk. l. l. ὁ παγκράτιον ἀγωνιζόμενος· ἔστι δὲ τοῦτο ἀγών τις ἐξ ἀτελοῦς πάλης (lucta) καὶ ἀτελοῦς πυγμῆς (pugilatione) συγκείμενος. Cf. Aristot. Rhetor. i. 5. §. 36. Plutarch. Sympos. ii. 4. t. ii. p. 638. A. Gellius Noct. Attic. xiii. 27. Vid. Cœl. Rhodigin. Lect. Antiq. xiii. 30. Mercurialis de Arte Gymnast. ii. 8. sq. Pet. Faber Agonist. i. 9. Potter. Archæolog. Græc. ii. 21. AST.

τοῦτο[y] τὸ σιτίον εἶναι καὶ ἡμῖν τοῖς ἥττοσιν ἐκείνου ξυμφέρον ἅμα καὶ δίκαιον. Βδελυρὸς γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ ταύτῃ ὑπολαμβάνεις ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα
III. i. 26. τὸν λόγον. Οὐδαμῶς, ὦ ἄριστε, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ σαφέστερον εἰπὲ τί λέγεις. Εἶτ' οὐκ οἶσθα,[z] ἔφη, ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν τοῦτο κρατεῖ ἐν ἑκάστῃ πόλει, τὸ ἄρχον; Πάνυ γε.[a] Τίθεται δέ γε τοὺς νόμους[b] ἑκάστη ἡ[c] ἀρχὴ πρὸς τὸ αὑτῇ ξυμφέρον, δημοκρατία μὲν δημοκρατικούς, τυραννὶς δὲ τυραννικούς, καὶ αἱ[d] ἄλλαι οὕτω. θέμεναι δὲ ἀπέφηναν τοῦτο δίκαιον τοῖς[e] ἀρχομένοις εἶναι, τὸ σφίσι ξυμφέρον, καὶ τὸν τούτου[f] ἐκβαίνοντα κολάζουσιν ὡς παρανομοῦντά τε καὶ ἀδικοῦντα. τοῦτ' οὖν ἐστίν,[g] ὦ βέλτιστε, ὃ[h] λέγω ἐν ἁπάσαις ταῖς
II. 339. πόλεσι ταὐτὸν εἶναι δίκαιον, τὸ τῆς καθεστηκυίας[i] ἀρχῆς ξυμφέρον. αὕτη δέ που κρατεῖ, ὥστε ξυμβαίνει τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ πανταχοῦ εἶναι τὸ αὐτὸ δίκαιον, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον.[j] Νῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἔμαθον ὃ λέγεις. εἰ δὲ ἀληθὲς ἢ μή, πειράσομαι μαθεῖν. τὸ ξυμφέρον μὲν[k] οὖν, ὦ Θρασύμαχε, καὶ σὺ ἀπεκρίνω δίκαιον εἶναι· καί τοι ἔμοιγε

οι
ΑΘΞ, πουλαδάμας corr Π.—[x] ξυμφέρει Θ.—[y] σῶμα εἶναι τοῦτο t.—[z] οἶσθ' trr.—[a] γε om Φr.—[b] λόγους Φr.—[c] ἡ om ΘΦDKq.—[d] αἱ add ΑΘΞΦqlvr.—[e] τοῖς ἀρχομένοις post εἶναι ponit Φ.—[f] τοῦτο Ξs.—[g] ἐστὶν om t.—[h] ᾧ (ὃ) Θ.—[i] οἰκείας pr Π.

ἑκάστη ἡ ἀρχὴ] Cod. Reg. articulum omittit; sed hoc mihi videor observasse, articulum nomini, etiamsi pronomini ἕκαστος subjectum sit, apponi, ubi nomen vel per se notum vel in antecedentibus jam definitum est, ita ut nomen cum articulo pro genitivo pluralis numeri haberi possit. Sic h. l. ἑκάστη ἡ ἀρχὴ, quia ἀρχὴ verbis prægressis: αἳ μὲν τυραννοῦνται, αἳ δὲ δημοκρατοῦνται, αἳ δὲ ἀριστοκρατοῦνται jam definita et exposita est, idem fere sibi vult, quod ἑκάστη τῶν (dictarum) ἀρχῶν. Similiter Polit. i. 346. C. ἑκάστη ἡ τέχνη est idem, quod præcedens, ἑκάστη τῶν τεχνῶν; et in Cratylo 424. E. ἑκάστη ἡ εἰκὼν articulus noti quid et in prægressis jam expositi (v. nostra in Phædr. p. 221.) indicat. Euthyd. 307. A. ἐν ἑκάστῃ τούτων τοὺς πολλοὺς πρὸς ἕκαστον τὸ ἔργον (i. q. τῶν ἔργων, intell. γυμναστικῆς, χρηματιστικῆς al.) οὐ καταγελάστους ὁρᾷς; Parmenid. 134. A. ἑκάστη ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη (i. e. τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιστημῶν). p. 143. B. ἐν ἑκάστῃ τῇ προαιρέσει (i. q. τῶν s. τούτων τῶν προαιρέσεων). Ast.

τοῦτο ἐκβαίνοντα] Cod. Reg. et Ven. τούτου, ut l. ii. 19. p. 380. D. καὶ πάντων ἥκιστα τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν. iii. 13. p. 404. A. ἐὰν σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης. c. 14. p. 406. B. εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη. Sed etiam accusativus recte habet, vid. nostra ad Sympos. p. 231. Ἐκβαίνειν enim, ἐξελθεῖν al. (Latinorum *egredi*, i. e. migrare) ita ponuntur, ut nulla præpositionis ratio habeatur, vid. Valcken. ad Herodot. p. 429. Matthiæ Gr. Gr. p. 505. Ast.

ἀπηγόρευες ὅπως μὴ[l] τοῦτο ἀποκρινοίμην· πρόσεστι δὲ δὴ[m] III. i. 27.
αὐτόθι τὸ τοῦ κρείττονος.[n] Σμικρά γε[o] ἴσως, ἔφη,[p] προσθήκη. Οὔπω[q] δῆλον οὐδ' εἰ μεγάλη.[r] ἀλλ' ὅτι μὲν τοῦτο σκεπτέον[s] εἰ ἀληθῆ λέγεις, δῆλον. ἐπειδὴ γὰρ ξυμφέρον γέ τι εἶναι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ[t] τὸ δίκαιον, σὺ δὲ προστίθης καὶ αὐτὸ[u] φὴς εἶναι τὸ τοῦ κρείττονος, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ, σκεπτέον δή. Σκόπει, ἔφη. [§. 13.] Ταῦτ' ἔσται, ἦν δ' ἐγώ. καί μοι εἰπέ· οὐ καὶ πείθεσθαι μέντοι[v] τοῖς ἄρχουσι δίκαιον φὴς[w] εἶναι; Ἔγωγε. Πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις[x] ἢ οἷοί τι[y] καὶ ἁμαρτεῖν; Πάντως που, ἔφη, οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν.[z] Οὐκοῦν ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέναι τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέασι, τοὺς δέ τινας οὐκ ὀρθῶς; Οἶμαι ἔγωγε. Τὸ δὲ ὀρθῶς ἆρα[a] τὸ τὰ ξυμφέροντά ἐστι[b] τίθεσθαι ἑαυτοῖς, τὸ δὲ μὴ ὀρθῶς ἀξύμφορα;[c] ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως. Ἃ δ' ἂν θῶνται, ποιητέον τοῖς ἀρχομένοις, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ δίκαιον; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐ μόνον ἄρα δίκαιόν ἐστι κατὰ τὸν σὸν λόγον τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον[d] ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον τὸ μὴ ξυμφέρον. Τί λέγεις σύ;[e] ἔφη. Ἃ σὺ λέγεις,

—[j] συμφέρον qϛ.—[k] μὲν om Φr.—[l] μοι v.—[m] δὴ om ΠDKq.—[n] κρείττονος ξυμφέρον ΘΦr.—[o] δὲ r.—[p] ἔφη ἴσως Kq.—[q] οὔπω...μεγάλη om Φ.—[r] μεγάλη δή Ξtv.—[s] δῆλον. σκεπτέον δ' Φ, omisso mox δῆλον.—[t] καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ εἶναι Φ, εἶναι ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ q.—[u] αὐτὸς r, αὐτὸς αὐτὸ t.—[v] μὲν ΘΦr.—[w] δίκαιον φὴς ΘΠDKqrt, καὶ δίκαιον φῇς A: φὴς δίκαιον *ϛ.—[x] πάσαις ταῖς πόλεσιν Φ.—[y] τε rc Π cum ϛ.—[z] οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν om Ξϛ.—[a] ἆρα A: ἄρα *ϛ.—[b] ἐστι om Φv.—[c] ἀξύμφορον

δὲ δὴ] Cod. Reg. omittit δὴ, sed amat Plato δὲ δὴ conjungere, quod quævis fere pagina docet. Ast.

§. 13. ἢ οἷοί τι] Sic Cod. Reg. Vulgo ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτεῖν. Sensus est, *an ii sunt, qui etiam peccare possint?* Id enim discriminis, ni fallor, reperitur inter *οἷός τέ εἰμι* et *οἷός εἰμὶ* v. c. *τοῦτο ποιεῖν*, ut illud sit: *possum*, h. e. valeo id facere, hoc vero, *is sum* (h. e. natura ita comparatus vel ita affectus sum) qui hoc faciat. Igitur utrumque est: *possum hoc facere*, sed illud posse est generale, hoc vero speciale. Unde sequitur, verba *οἷός εἰμι τοῦτο ποιεῖν* pro diverso orationis sensu etiam denotare posse: soleo hoc facere, idoneus sum ad hoc faciendum al. nam qui natura ita comparatus est, ut aliquid facere possit, is et solet id facere et idoneus est faciendo. Sic Polit. ii. 8. p. 365. E. iii. 1. p. 386. A. Quo quidem factum est, ut alii *οἷός τέ εἰμι* et *οἷος εἰμὶ* statuerent inter se differre in eo, quod illud esset *possum*, hoc vero *soleo*, alii contra nihil discriminis ponerent, ut Matthiæ Grammat. Græc. p. 622. utrumque, ni fallor, procul est vero. Ut vero *οἷός τι* reciperem, non solum melior, qui inde emergit, sensus me adduxit, verum etiam locus hunc respiciens in c. 14. *οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι, ἀλλά τι καὶ ἐξαμαρτάνειν.* Ast.

οὐ μόνον] Ald. Bas. 1. et 2. οὐ ignorant. Ficin. vero: *non solum—justum est.* Οὐ interponendum esse monuerat jam Cornar. Ast.

ἔμοιγε δοκῶ. σκοπῶμεν δὲ[f] βέλτιον. οὐχ ὡμολόγηται τοὺς
III. i. 28. ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἄττα
ἐνίοτε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς[g] βελτίστου, ἃ δ' ἂν προσ-
τάττωσιν οἱ ἄρχοντες, δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν;
ταῦτ' οὐχ ὡμολόγηται; Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη. Οἴου τοίνυν,
ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἀξύμφορα[h] ποιεῖν[i] τοῖς ἄρχουσί τε καὶ
κρείττοσι δίκαιον εἶναι ὡμολογῆσθαί[j] σοι, ὅταν οἱ μὲν ἄρ-
χοντες ἄκοντες[k] κακὰ αὑτοῖς προστάττωσι, τοῖς δὲ δίκαιον
εἶναι φῇς ταῦτα ποιεῖν ἃ ἐκεῖνοι προσέταξαν. ἆρα τότε,
ὦ σοφώτατε Θρασύμαχε, οὐκ ἀναγκαῖον ξυμβαίνειν[l] αὐτὸ
οὑτωσί, δίκαιον εἶναι ποιεῖν τοὐναντίον ἢ ὃ σὺ λέγεις; τὸ
γὰρ τοῦ κρείττονος ἀξύμφορον δή που προστάττεται[m] τοῖς
II. 340. ἥττοσι ποιεῖν. Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Πολέ-
μαρχος, σαφέστατά γε. Ἐὰν σύ γ',[n] ἔφη,[o] αὐτῷ μαρ-
τυρήσῃς, ὁ Κλειτοφῶν ὑπολαβών. Καὶ τί, ἔφη,[o] δεῖται
μάρτυρος; αὐτὸς γὰρ Θρασύμαχος ὁμολογεῖ τοὺς μὲν
ἄρχοντας ἐνίοτε ἑαυτοῖς[p] κακὰ προστάττειν,[q] τοῖς δὲ ἀρ-
χομένοις[r] δίκαιον εἶναι ταῦτα ποιεῖν. Τὸ γὰρ τὰ κελευ-
όμενα ποιεῖν, ὦ Πολέμαρχε, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων δίκαιον εἶ-

Φr.—[d] ξ. ΑΦt.—[e] σύ add ΘΞΠΦDKqtrr.—[f] δὲ ΞKqt: δὴ *ς.—[g] αὑτοῖς r.—[h] ἀξύμφορον K.—[i] τε ποιεῖν ΦKr.—[j] ὁμολογεῖσθαί r.—[k] ἄκοντες post προστάττωσιν ponunt Ξς.—[l] συμβαίνει t, ξυμβαίνει r.—[m] προστάττεται δήπου t.—[n] γ' om Θr, γ' ἔφη om Φ.—[o] ἔφην rc q.—[p] ἑαυτοῖς ἐνίοτε r.—[q] πράττειν DK.—[r] ἀρχομέ-

σκοπῶμεν δὲ] Sic e cod. Reg. reposuimus pro δή. Etiam Ficin. *Verum diligentius inquiramus.* Ast.

φῇς] Conjunctivum, qui pendet e particula ὅταν, cum Stephano reposui pro vitioso φῇς, quod Ald. Bas. 1. et 2. exhibent. Ast.

οὑτωσί] Perperam in præced. edit. Ald. et Bas. 2. post οὑτωσὶ interpungitur, et male Ficin. τοὐναντίον ita vertit, ac si nomen esset, quum adverbialiter, ut multis aliis in locis, ponatur pro τοὐναντίως; nam τοὐναντίον ἢ ὃ σὺ λέγεις sonat, *contra quam tu dicis;* at ille vertit: *contrarium facere ejus, quod tu dicebas.* Steph. Recte, quod ad interpunctionem attinet; de altero autem, Ficinum male reprehendit. Ita enim construenda sunt verba: ἆρα τότε οὐκ ἀναγκαῖον ξυμβαίνειν, οὑτωσὶ δίκαιον εἶναι ποιεῖν αὐτὸ τοὐναντίον, ἢ ὃ σὺ λέγεις: *nonne tunc necessario fit, ut hac ratione justum sit ipsum* (i. e. plane s. prorsus) *contrarium facere ejus, quod tu dicis?* Nimirum τὸ ἀξύμφορον, non vero τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον, quod tu pro justo habes. Ast.

ὦ Κλειτο.] Ald. ὁ Κλειτοφῶν, at in Bas. 1. et 2. ὦ Κλειτοφῶν; sed illa scriptura recta est, hæc vitiosa. Fortassis autem depravavit aliquis, dum emendare vellet, quod implicita esse verba non animadverteret, pro ἐὰν σύ γ' αὐτῷ μαρτυρήσῃς, ἔφη· ὁ Κλειτοφῶν ὑπολαβών. Eodem tamen modo implicitis eum verbis in plerisque talibus locis uti videmus, et quidem in proxime præcedente versu aliud exemplum habemus. Steph. Etiam Ficin. ὁ Κλειτοφῶν legit vertens: *Ita prorsus, si tu testis, inquit Clitopho, accesseris.* Ast.

τὸ γὰρ τὰ κελευόμενα—ὁ Θρασύμαχος] Hæc in libris omnibus præcedentibus

ναι ἔθετο[s] Θρασύμαχος.[t] Καὶ γὰρ τὸ τοῦ κρείττονος, ὦ Κλειτοφῶν, ξυμφέρον[u] δίκαιον εἶναι ἔθετο. ταῦτα δὲ ἀμ- III. i. 29.
φότερα θέμενος ὡμολόγησεν αὖ ἐνίοτε τοὺς κρείττους τὰ αὑτοῖς ἀξύμφορα[v] κελεύειν τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους ποιεῖν. ἐκ δὲ τούτων τῶν ὁμολογιῶν οὐδὲν μᾶλλον τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δίκαιον ἂν εἴη[w] ἢ τὸ μὴ ξυμφέρον.[x] Ἀλλ', ἔφη ὁ Κλειτοφῶν, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον ἔλεγεν ὃ ἡγοῖτο[y] ὁ κρείττων αὑτῷ[z] ξυμφέρειν· τοῦτο ποιητέον εἶναι τῷ ἥττονι, καὶ τὸ δίκαιον τοῦτο ἐτίθετο. Ἀλλ' οὐχ οὕτως, ἦ δ' ὃς[a] ὁ Πολέμαρχος, ἐλέγετο. [§. 14.] Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Πολέμαρχε, διαφέρει, ἀλλ' εἰ νῦν οὕτω λέγει Θρασύμαχος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχώμεθα.[b]

Καί μοι εἰπέ, ὦ Θρασύμαχε· τοῦτο ἦν[c] ὃ ἐβούλου λέγειν τὸ δίκαιον, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δοκοῦν εἶναι τῷ κρείττονι, ἐάν τε ξυμφέρῃ ἐάν τε μή; οὕτω σε φῶμεν λέγειν; Ἥκιστά γ', ἔφη· ἀλλὰ κρείττω με[d] οἴει καλεῖν τὸν ἐξαμαρτάνοντα, ὅταν ἐξαμαρτάνῃ; Ἔγωγε, εἶπον, ᾤμην σε τοῦτο λέγειν, ὅτε τοὺς ἄρχοντας ὡμολόγεις οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι ἀλλά τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. Συκοφάντης γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐν τοῖς λόγοις, ἐπεὶ αὐτίκα ἰατρὸν[e] καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ[f] τοὺς κάμνον- III. i. 30.

νοις om pr Π.—[s] *ἔφη εἶναι* Φr.—[t] *θρασύμαχος* ΑΘΠΦirr : *ὁ Θρασύμαχος* *ς.—[u] *ξ.* Φ*tv*.—[v] *ξύμφορα* Φr.—[w] *ἢ* *v*.—[x] *τοῦ μὴ ξυμφέροντος* *t*.—[y] *ἡγοῖτο* Α*v* et pr Π : *ἡγεῖτο* ς.—[z] *αὐτὸ* *tv*.—[a] *ὃς* om *v*.—[b] *ἀποδεχόμεθα* *tv*r.—[c] *οὖν* *t*.—[d] *γε* Φr.—[e] *καὶ*

annexa leguntur, quum tamen Clitophontis verba sint. Bene distinxit Ficin. Clitoph. *Nam facere, quæ a principibus imperantur, justum esse posuit, o Polemarche, Thrasymachus.* Polem. *Etenim potentiori utile, o Clitopho, justum esse posuit.* Ast.

§ 14. *ἀποδεχώμεθα*] Sic Ald. et Steph. Contra Bas. 1. et 2. *ἀποδεχόμεθα*. Ficin. *sic et nos accipiamus.* Ast.

συκοφάντης] Schol. Ruhnk. p. 147. *Συκοφάντης λέγεται ὁ ψευδῶς τί τινος κατηγορῶν κεκλῆσθαι οὕτω, παρ' Ἀθηναίοις πρῶτον εὑρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς καὶ διὰ τοῦτο κωλυόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα· τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας Συκοφαντῶν κληθέντων, συνέβη καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντας τινῶν φιλαπεχθημόνως οὕτω προσαγορευθῆναι.* Hæc ex Istri Atticis desumpta esse, quæ Athenæus quoque excerpserit iii. 6. monuit Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 320. Ceterum Sycophantas constat proprie dictos esse, qui indicarent (*φαίνειν* est enim i. q. *μηνύειν, ἐγκαλεῖν*) eos, qui ex Attica ficus exportassent vel exportarent, quod vetitum erat Athenis; deinde in universum ita vocatos esse criminatores et accusatores falsos. Vid. Plutarch. de Curiosit. t. ii. p. 523. B. Schol. ad Aristoph. Plut. 874. Ast.

αὐτίκα ἰατρὸν] Cod. Reg. *αὐτίκα καὶ ἰατρὸν*, quod ex repetito *κα* et prima vocis *ἰατρὸν* litera enatum esse apparet. Ceterum *αὐτίκα* est *statim, illico*, h. e. ut exemplum ponamus non longe repetitum. Vide de hoc particulæ significatu Kœn. ad Gregor. p. 194. Marcland. ad Lys. Orat. xix. p. 647. ed. R. et Ernest. ad Xenoph. Mem. iv. 7. Ast.

τας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει, ἢ λογιστικόν,[g] ὃς ἂν ἐν λογισμῷ ἁμαρτάνῃ, τότε[h] ὅταν ἁμαρτάνῃ, κατὰ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν; ἀλλ' οἶμαι, λέγομεν[i] τῷ ῥήματι οὕτως, ὅτι ὁ[j] ἰατρὸς ἐξήμαρτε καὶ ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής· τὸ δ' οἶμαι ἕκαστος τούτων, καθ' ὅσον τοῦτ' ἔστιν ὃ προσαγορεύομεν αὐτόν, οὐδέποτε ἁμαρτάνει. ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ[k] λόγον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογεῖ,[l] οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ἐπιλιπούσης[m] γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δημιουργός· ὥστε δημιουργὸς[n] ἢ σοφὸς ἢ ἄρχων οὐδεὶς ἁμαρτά-

ἰατρὸν DKq.—[f] περὶ...ἐξαμαρτάνει om ΘΦ𝔛.—[g] λογικὸν pr Ξ.—[h] τότε om q, τότε δ' v.—[i] λέγοντι Φ𝔛. malim λέγομεν μὲν.—[j] ὁ om ΠDKq.—[k] ἀκριβῆ om ΘΦ𝔛.—[l] ἀκριβολογεῖ v et pr t.—[m] ἐπιλειπούσης ΦKtv𝔛 et corr A.—[n] ὥστε δημιουργὸς om

λογιστικὸν] λογιστικὸς est *computandi peritus* (λογισμὸς est enim *supputatio*, h. e. ratio numeris reddita expensi et accepti, unde λογιστικὴ ars, quæ dicitur, calculatoria). Gorg. 451. D. *τὰ μὲν ἄλλα, καθάπερ ἡ ἀριθμητική, ἡ λογιστικὴ ἔχει· περὶ τὸ αὐτὸ γὰρ ἔστι* (*versatur*, quocirca acuenda est penultima), *τό τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν· διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι καί, πρὸς αὑτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθους, ἐπισκοπεῖ τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον ἡ λογιστική*. Cf. Pollux iv. 163. et Schol. Ruhnk. ad Charmid. p. 91. Ast.

ἁμαρτάνῃ, τότε ὅταν] Post ἁμαρτάνῃ suspendendam esse puto orationem, ideoque apte positum iri interrogationis notam, ut intell. Tunc, inquam, vocas, quum peccat? Steph. Verba *τότε ὅταν—κατὰ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν* cum præcedentibus, quibus explicandis inserviunt, artius cohærent, quam ut divelli ab iis possint. Ast.

τῷ ῥήματι] Non plane convenit cum Latinorum *verbo*, cui *re ipsa* s. *re vera* (Græcorum *τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ἔργῳ* s. *τῷ ὄντι*) opponitur, et in quo simulationis notio inest, quod Heind. statuit ad Gorg. p. 16. sed idem fere est, quod *ὡς ἔπος* (i. e. *κατ' ἔπος, τῷ ῥήματι*) *εἰπεῖν*, quod usurpatur, quando res non accuratius exponitur, sed universe ideoque indefinite significatur. Sic c. 15. *τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν* et *τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ* sib opponuntur; de Legib. ii. p. 656. E. *οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριοστόν, ἀλλ' ὄντως*. Similiter apud Lucian. Tim. §. 19. *οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν* et *ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ* opposita leguntur. Alii aliter explicant. Vid. Heindorf. ad Hipp. Maj. §. 11. et Weiske de Pleonasm. p. 47. Sic etiam *τῷ ῥήματι* est, ita in universum, indefinite, rem scilicet omnino nominando vel significando, non vero accuratius definiendo. Gorg. 450. E. *οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι* (*in universum*), *οὕτως εἶπες, ὅτι ἡ διὰ λόγου τὸ κῦρος ἔχουσα ῥητορική ἐστι*. Ab hoc vocis ῥῆμα usu distinguendus est ille, quo *τῷ ῥήματι* et *τοῖς ῥήμασι* est: *secundum verbum* s. *verba*, ita ut verba sonant ut in Phædon. p. 102. B. *ὁμολογεῖς, τὸ τὸν Σιμμίαν ὑπερέχειν Σωκράτους οὐχ, ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν*; Theæt. 166. D. *τὸν δὲ λόγον αὖ, μὴ τῷ ῥήματί μου δίωκε, ἀλλ' ὧδε ἔτι σαφέστερον μάθε, τί λέγω*. Ast.

τὸ δ'] Est i. q. *τὸ δὲ ἀληθὲς* s. *τῇ δὲ ἀληθείᾳ*, re ipsa vero. Sic Timæus p. 86. D. *τὸ δ' ἀληθές, ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκολασία—νόσος ψυχῆς γέγονε*. Polit. iv. 17. p. 443. C. *τὸ δέ γε ἀληθές, τοιοῦτον μέν τι ἦν—ἡ δικαιοσύνη*. Lucian. Piscat. §. 6. *οἳ δὲ ἐπαινοῦσι—καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς*. Sic et Diodor. Sic. xvi. 91. Dio Chrysost. Orat. i. de Regno p. 14. A. Contra *τὸ δὲ* legitur Polit. vii. 527. A. Cratyl. 404. C. 405. E. 439. C. Gorg. 158. B. Theæt. 166. A. 157. B. (ubi Heind. plura laudavit, *τὸ δὲ* vero non satis recte explicat *quum tamen*). Vide quæ de hac loquendi formula exposuimus in Ephemerid. Art. et Scient. Landishut. a. 1808. v. i. Fasc. ii. p. 104. Ast.

νει τότε ὅταν ἄρχων ᾖ.[p] ἀλλὰ πᾶς γ' ἂν[q] εἴποι ὅτι[r] ὁ ἰατρὸς ἥμαρτε καὶ ὁ[s] ἄρχων ἥμαρτε. τοιοῦτον[t] οὖν[u] δή σοι[v] καὶ ἐμὲ ὑπόλαβε νῦν γε[w] ἀποκρίνεσθαι.[x] τὸ δὲ ἀκριβέστατον ἐκεῖνο τυγχάνει ὄν, τὸν ἄρχοντα, καθ' ὅσον ἄρχων II. 341.
ἐστί, μὴ ἁμαρτάνειν, μὴ ἁμαρτάνοντα δὲ τὸ αὑτῷ βέλτιστον τίθεσθαι, τοῦτο[y] δὲ τῷ ἀρχομένῳ ποιητέον. ὥστε, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, δίκαιον λέγω τὸ τοῦ κρείττονος ποιεῖν ξυμφέρον.[z] [§. 15.] Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε· δοκῶ σοι[a] συκοφαντεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οἴει γάρ μ' ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε ἐρέσθαι[b] ὡς ἠρόμην; Εὖ μὲν οὖν οἶδα, ἔφη. καὶ οὐδέν γέ σοι πλέον III. i. 31.
ἔσται· οὔτε γὰρ ἄν με λάθοις κακουργῶν, οὔτε μὴ λαθὼν βιάσασθαι τῷ λόγῳ δύναιο. Οὐδέ γ'[c] ἂν ἐπιχειρήσαιμι, ἦν δ'[d] ἐγώ, ὦ μακάριε. ἀλλ' ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιοῦτον

Φr.—[o] ὅτε r.—[p] εἴ r.—[q] γ' ἂν om q.—[r] ὅτι om Φr.—[s] ὁ post καὶ om pr Θ.—[t] τὸ τοιοῦτον Φr.—[u] ἦν r, om K.—[v] δὴ σὺ v.—[w] δὴ ΑΠΦDK cum pr Θ et corr r, με t, δὲ pr r: om v.—[x] ἀποκρίνασθαι qtv.—[y] τούτω r.—[z] ξ. ΘΞΦKr.—[a] σοι om Φr.—

ἀλλὰ πᾶς γ'] ἀλλά γε est *tamen, attamen:* i. e. 'etsi non vere sic dicitur, tamen quivis dicet, medicum peccare.' Sic Gorg. 478. B. ἀλλ' ὠφέλιμόν γε (etsi non ἡδὺ, tamen ὠφέλιμον), et sexcenta alia. Ast.

§. 15. οὐδέν γέ σοι πλέον ἔσται] *Nihil tibi proderit.* V. nostra in Phædr. p. 386. quibus adde Eurip. Phœn. 556. Dio Chrysost. Orat. x. p. 146. C. et Valcken. Diatrib. in Eurip. Fragm. c. 14. p. 151. Ast.

οὔτε μὴ λαθὼν] Scribendum puto οὔτε μὴν λαθών. Steph: qui sic in Not. 'Invenitur et tertia lectio, με λαθών. quam certe malim quam μὴ λαθών: (nullo enim modo locum habere hic potest negatio) verum illam ex conjectura genuinam esse puto. *Neque enim me latere queant* (inquit) *tuæ cavillationes, neque, etiamsi me latuerint, vim mihi inferre tuis verbis possis.* Intellige autem, 'tuis illis cavillatoriis verbis.' Gaudet porro usu verbi κακουργεῖν hac in significatione. nam et paulo post utitur (et quidem imperativo κακούργει addens alium συκοφάντει) et p. 338. dixerat κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον.'

οὔτε με λαθὼν] Vulgo οὔτε μὴ λαθὼν, in quo μὴ nulla ratione potest defendi; neque enim cum οὔτε conjungi potest, ut negatio duplicata fortius neget vel altera negatio redundet (hæc enim somnia sunt Grammaticorum) neque cum verbo δύναιο (tunc enim conjunctivus requireretur). Quocirca correximus μὲ, quod et sensus postulat et a vulgata scriptura μὴ proxime abest. Sensus perspicuus est, si verba resolveris: οὔτε, εἴ με λάθοις κακουργῶν, βιάσασθαί με τῷ λόγῳ δύναιο. Sic etiam Ficin. videtur legisse, ut qui verterit: *neque enim me tuæ latent insidiæ, neque, cum lateant, vim verbis inferre valebis.* Solet vero τῷ βιάζεσθαι opponi τὸ λανθάνειν, ut apud Xenoph. Mem. iv. 4. §. 21. ὥσπερ τοὺς ὑπ' ἀνθρώπων κειμένους νόμους ἔνιοι παραβαίνοντες διαφεύγουσι τὸ δίκην διδόναι, οἱ μὲν λανθάνοντες, οἱ δὲ βιαζόμενοι. Sic et Plutarch. de S. N. V. p. 91. ed. Wytt. ὥστε ἢ λαθὼν διαφεύγειν, ἢ βιασάμενος. Igitur οὔτε γὰρ ἄν με λάθοις κακουργῶν cet. positum est pro: οὐ γὰρ ἄν με κακουργοίης, οὔτε λαθὼν οὔτε βιασάμενος (*neque clam, neque aperte ac per vim*). Steph. scribi volebat οὔτε μὴν, quod recepissem, nisi μὲ probabilius mihi visum esset. Ceterum κακουργεῖν, ut in Gorgia v. c. tam crebro legitur, est, *verum malitiose occultare, rationibus captiosis adversarium premere ac vexare;* vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 334. Ast.

ἐγγένηται,[e] διόρισαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν[f] κρείττονα, τὸν ὡς[g] ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ[h] λόγῳ, ὃ νῦν δὴ ἔλεγες, οὗ τὸ ξυμφέρον κρείττονος ὄντος δίκαιον ἔσται τῷ ἥττονι ποιεῖν. Τὸν τῷ ἀκριβεστάτῳ, ἔφη, λόγῳ ἄρχοντα ὄντα. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι· οὐδέν σου παρίεμαι.[i] ἀλλ' οὐ μὴ οἷός τ' ἦς. Οἴει γὰρ ἄν με, εἶπον, οὕτω μανῆναι, ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον; Νῦν γοῦν,[j]

[b] ἐρέσθαι K: ἔρεσθαι ς.—[c] τ' tv.—[d] οὐδ' Θ, om t.—[e] γένηται v.—[f] τὸν post καὶ om v.—[g] ἢ τὸν ὡς Dq et rc Π.—[h] τῷ ἀκριβεῖ q.—[i] περίεμαι t.—[j] οὖν v.—[k] ἔφη

τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν] *Eum, qui in universum*, an *eum, qui proprie et accurate sic vocatur.* Verba ὃ νῦν δὴ (int. αὐτὸν) ἔλεγες et τὸν τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ respiciunt prægressa illa Thrasymachi: κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, quemadmodum τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν spectant ad illa: ἀλλ', οἶμαι, λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως. Sic paulo post sequitur: ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρὸς, ὃν ἄρτι ἔλεγες. Ast.

οὐδέν σου παρίεμαι] *Minime a te precor, ne hoc facias* (me vexes atque premas rationibus captiosis). Scilicet ἵεμαι est *peto, cupio*, et cum præpositione παρὰ (quæ, ut Latinorum *de*, discessionem significat, ut in παραχωρεῖν) conjunctum avertendi aliquid studium denotat; hinc est Latinorum *deprecari*. Sic in Apol. §. 1. τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι—μήτε θαυμάζειν, μήτε θορυβεῖν τούτου ἕνεκα. Grammatici vulgo explicant verbo παραιτοῦμαι, v. Ruhnk. ad Tim. p. 207. Fischer. ad Apolog. l. l. p. 69. Phrynichus vero Ms. apud Ruhnk. οὐδὲν σοῦ παρίεμαι· οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι. Sic etiam Budæus in Comment. Gr. L. exposuit: *non recuso*, quod rectius esse censeo eorum ratione, qui παρίεμαι pro simplice *precor* habent. Ast.

οὐ μὴ οἷός τ' ἦς] οὐ μὴ cum conjunctivo aor. 1. passiv. aor. 2. activi vel medii, rarius cum conjunct. præsentis pro futuro poni, observarunt grammatici; vid. Dawes. Miscell. Critic. p. 221. Valcken. ad Eurip. Hipp. 607. Matthiæ Gr. Gr. p. 728. Exempla etiam apud Platonem sunt frequentissima, ut Polit. v. 18. p. 473. E. οὐδὲ αὕτη ἡ πολιτεία μήποτε πρότερον φυῇ τε ἐς τὸ δυνατὸν καὶ φῶς ἡλίου ἴδῃ. vi. 492. E. οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετήν. x. 597. C. οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, οὔτε μὴ φυῶσι. et p. 609. A. Phædr. 260. E. οὔτ' ἔστιν οὔτε μήποτε ὕστέρως γένηται. Charm. 168. D. ἄχρων γὰρ ὄψις οὐδὲν ἂν μήποτε ἴδῃ. Hipp. Maj. 300. D. οὐ γὰρ μήποτε εὕρῃς, ὃ μήποτ' ἐγὼ πέπονθα. Sed quomodo in conjunctivo aoristi vis futuri inesse possit, et quæ sit ratio negationum οὐ μή, nondum, quod sciam, quisquam aperuit. Ni fallor, concisa in his est oratio; post οὐ enim intelligendum φοβητέον, ἐνθυμητέον vel tale quid, quod ut suppleatur per se non opus est, propterea quod sermo vivus plura ejusdem generis habet, quæ ineptum sit additamentis explere. Verbum *verendi* intelligendum esse, sequens μὴ docet; sic enim ante μὴ verba ὁρᾶν, φοβεῖν, φυλάττεσθαι al. intelligenda (non quasi omissa supplenda) sunt. Jam si post μή, quod negationi præcedenti οὐ respondet, eamque ut subjectivam exhibet, aoristus sequitur, hic rem quidem certam, tempus vero indefinitum significat (vid. not. ad Alcibiad. i. p. 302. ed. nostr.) ita ut præsentiam quasi absolutam exhibeat; unde pro futuro poni aoristum, opinio est nata. Οὐ μὴ vero etiam cum præsente jungitur, ut h. l. Polit. vi. 486. D. ἀλλ' οὐ μὴ φῶμεν (non verendum est, ne *dicamus*, non: *dicturi simus*). Sic etiam Xenoph. Hier. xi. 15. Igitur οὐ μὴ fortis est negatio (proprie: *non verendum, ne hoc fiat*, h. e. *minime, nullo modo*); et si aoristus sequitur, v. c. οὐ μὴ τοῦτο γένηται, non pro futuro positus est, sed, quia tempus absolutum quasi significat, etiam futurum in se continet; est enim proprie: non verendum, ne hoc fiat, h. e. *nullo modo hoc fit* vel *fieri potest* (igitur et: *poterit*). Ast.

ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα] Schol. Ruhnk. p. 147. παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ἢ ἀδύνατα ποιεῖν ἐπιχειρούντων λεγομένη.

ἔφη,[k] ἐπεχείρησας, οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα. Ἄδην,[l] ἦν δ' ἐγώ,
τῶν τοιούτων. ἀλλ' εἰπέ μοι. ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρός,
ὃν[m] ἄρτι ἔλεγες, πότερον χρηματιστής ἐστιν ἢ τῶν καμ-
νόντων θεραπευτής; καὶ λέγε τὸν τῷ ὄντι ἰατρὸν ὄντα. Τῶν
καμνόντων, ἔφη, θεραπευτής. Τί δὲ κυβερνήτης; ὁ[n] ὀρθῶς[o]
κυβερνήτης ναυτῶν ἄρχων ἐστὶν ἢ ναύτης; Ναυτῶν ἄρχων.
Οὐδέν, οἶμαι, τοῦτο ὑπολογιστέον, ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηί, οὐδ'
ἔστι κλητέος ναύτης· οὐ γὰρ κατὰ τὸ πλεῖν κυβερνήτης III. i. 32.
καλεῖται ἀλλὰ κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν[p] τῶν ναυτῶν
ἀρχήν. Ἀληθῆ, ἔφη. Οὐκοῦν ἑκάστῳ τούτων ἔστι τι
ξυμφέρον; Πάνυ γε. Οὐ[q] καὶ ἡ τέχνη, ἦν δ' ἐγώ, ἐπὶ
τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ[r] τὸ[s] ξυμφέρον[t] ἑκάστῳ ζητεῖν τε
καὶ ἐκπορίζειν; Ἐπὶ τούτῳ, ἔφη. Ἆρ' οὖν καὶ ἑκάστῃ
τῶν τεχνῶν ἔστι τι ξυμφέρον ἄλλο[u] οὗ προσδεῖται, ἢ ἐξαρ-
κεῖ ἑκάστη αὐτὴ ἑαυτῇ ὥστε ὅτι[v] μάλιστα τελέαν εἶναι;
Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς; Ὥς περ, ἔφην ἐγώ, εἴ με ἔροιο εἰ ἐξαρ-
κεῖ σώματι εἶναι σώματι ἢ προσδεῖταί τινος, εἴποιμ' ἂν ὅτι
Παντάπασι μὲν οὖν προσδεῖται. διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη
ἐστὶν ἡ[w] ἰατρικὴ νῦν εὑρημένη,[x] ὅτι σῶμά ἐστι πονηρὸν καὶ
οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι. τούτῳ οὖν ὅπως ἐκπορίζῃ
τὰ ξυμφέροντα, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη. ἦ ὀρθῶς
σοι δοκῶ, ἔφην, ἂν εἰπεῖν οὕτω λέγων,[y] ἢ οὔ; Ὀρθῶς, ἔφη. II. 342.

om ΠKq.—[l] ἄδην ΑΘΠr: ἄδδην *ς.—[m] ὃ pr D.—[n] ὁ om Θt.—[o] ὀρθὸς v.—[p] alterum τὴν om ΘΦr.—[q] οὗ r.—[r] τῷ om pr Ξ.—[s] τὸ om ΘΦlr.—[t] ξυμφέρων Θ.—[u] ἄλλῳ K.—[v] ἄλλο οὗ προσδεῖται, ἢ ἐξαρκεῖ ἑκάστη αὐτὴ αὑτῇ ὥστε ὅτι q: ἄλλο ἢ ὅτι *ς.—[w] ἡ add ΑΠDKq.—[x] ἐξευρημένη corr Π.—[y] λόγω pr Π.—[z] τόδε DK et pr

Similiter Schol. ad Aristid. Orat. Plat. ii. p. 143. t. ii. ubi Aristides h. l. respexit: *ὥσθ' ὅρα μὴ λέοντα ξυρεῖν ἐπιχειρῶμεν, οὐ Θρασύμαχον συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, ἀλλὰ κωμῳδεῖν Περικλέα.* Schol. *ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἐπικινδύνων ἡ παροιμία αὕτη λέγεται.* Vid. Suid. in Apostol. c. ix. 32. Diogen. vi. 25. Latinorum est *leonem radere* vel *tondere*, vid. Erasmi Adag. Chiliad. ii. Cent. 5. §. 11. p. 406. Cœl. Rhodigin. Lect. Antiq. xiii. 8. et J. Bapt. Pii Annotat. c. 15. in Gruteri Thesaur. Crit. t. i. p. 410. Ast.

οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα] *Isque nihili faciendus*, h. e. quum nihil, nullius momenti, nullus et impotens sis. Sympos. 216. E. *ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι.* 219. A. *μή σε λανθάνω οὐδὲν ὤν.* Theæt. 175. E. Gorg. 512. C. Phædon. p. 293. 354. ed. Fisch. Vid. Schweighæus. ad Appian. iii. p. 143. et quæ collegimus in Beckii Commentar. Societ. Philolog. Lips. v. iii. pt. i. p. 98. ubi tamen plura correctione indigent. Pro *οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα* scribi volebat *οὐδὲν ὂν καὶ τούτων* Salvinius in Miscell. Observ. t. v. pt. ii. p. 279. De *καὶ ταῦτα* vid. Hoogeven. ad Viger. p. 177. et Præfat. ad doctrin. particul. p. 9. Ast.

ἔστι τι] Steph. *ἐστί τι*, contra *ἔστι*, ni fallor, recte Ald. Bas. 1. et 2. namque ipsam quasi orationem exorditur. Deinde pro *ἑκάστῃ* Bas. 1. et 2. *ἑκάστη*. Ast.

Τί δὲ[z] δή; αὐτὴ[a] ἡ[b] ἰατρική ἐστι πονηρά, ἢ ἄλλη τις[c] τέχνη ἔσθ' ὅ τι προσδεῖταί τινος ἀρετῆς, ὥς περ ὀφθαλμοὶ ὄψεως καὶ ὦτα ἀκοῆς, καὶ διὰ ταῦτα ἐπ' αὐτοῖς δεῖ τινὸς τέχνης τῆς τὸ ξυμφέρον εἰς ταῦτα σκεψομένης τε καὶ ἐκποριούσης;[d] ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἔνι[e] τις πονηρία, καὶ δεῖ[f] ἑκάστῃ τέχνῃ ἄλλης τέχνης ἥ τις αὑτῇ τὸ ξυμ-
III. i. 33. φέρον σκέψεται, καὶ τῇ[g] σκοπουμένῃ ἑτέρας αὖ τοιαύτης, καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἀπέραντον; ἢ αὐτὴ αὑτῇ[h] τὸ ξυμφέρον σκέψεται;[i] ἢ οὔτε αὑτῆς[j] οὔτε ἄλλης προσδεῖται ἐπὶ τὴν αὑτῆς[k] πονηρίαν τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν; οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὐδεμία οὐδεμιᾷ τέχνῃ πάρεστιν, οὐδὲ προσήκει τέχνῃ ἄλλῳ τὸ ξυμφέρον ζητεῖν ἢ ἐκείνῳ οὗ τέχνη ἐστίν, αὐτὴ[l] δὲ ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιός ἐστιν ὀρθὴ οὖσα, ἕως περ ἂν ᾖ ἑκάστη ἀκριβὴς ὅλη ἥ περ ἔστι. καὶ σκόπει ἐκείνῳ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ, οὕτως ἢ ἄλλως ἔχει; Οὕτως, ἔφη, φαίνεται. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἰατρικὴ ἰατρικῇ τὸ ξυμφέρον[m] σκοπεῖ ἀλλὰ σώματι. Ναί, ἔφη. Οὐδὲ[n] ἱππικὴ ἱππικῇ ἀλλ' ἵπποις· οὐδὲ ἄλλη τέχνη οὐδεμία ἑαυτῇ, οὐδὲ γὰρ προσδεῖται, ἀλλ' ἐκείνῳ οὗ τέχνη ἐστίν. Φαίνεται,

Π, τί Φ.—[a] αὕτη Ξtr.—[b] ἡ om DKqtv.—[c] τις om r.—[c] αὐτὰ ταῦτα ΠDKq.—[d] ἐκποριούσης q: ceteri ἐκποριζούσης, ς ἐκπορισούσης.—[e] ἔστι r.—[f] δεῖ ἀεὶ A.—[g] καὶ τῇ...σκέψεται om ΠDKr.—[h] αὐτῇ αὕτη tv.—[i] σκέψεται καὶ τοῖς ἀρχομένοις q.—[j] ἢ οὔτε αὑτῆς] καὶ τῇ σκοπουμένῃ ΠDK.—[k] αὑτὴν ΠDK.—[l] αὐτὴ ΞΦtr et rc q:

αὐτὴ ἡ ἰατρικὴ] Cod. Reg. articulum omittit, vitiose. Mox Steph. 'Post *τέχνη* ponendam puto interrogationis notam et voculam *καὶ* ante *ἔσθ' ὅτι*.' Sine causa; *ἔσθ' ὅ τι προσδεῖταί τινος ἀρετῆς* non nova est sententia, sed prioris explicatio, quasi Plato scribere voluerit: *αὐτὴ ἡ ἰατρικὴ, ἢ ἄλλη τις τέχνη ἐστὶ πονήρα, ὥστε προσδεῖσθαί τινος ἀρετῆς*; Ceterum *προσδεῖσθαι* et *προσδεῖν* c. genitivo nominis et accusativo *τὶ* (aliqua in re), *οὐδὲν* (nulla in re) construi solent. Sic vi. 17. p. 507. C. *ἔστιν ὅ τι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου ἐς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δ' ἀκούεσθαι*; cet. Sic et *χρᾶσθαι* construitur, ut iii. 10. 399. A. *ταύταις οὖν—ἔσθ' ὅ τι χρήσει*; Exempla alia vide in Lexic. Xenophont. v. *προσδεῖσθαι*. t. iii. p. 707. Ast.

αὐτὰ ταῦτα] *αὐτὰ ταῦτα* e Cod. Reg. recepimus pro simplice *ταῦτα*, assentiente Ficino, qui vertit: *quæ ad hæc eadem conferant*. *Αὐτὰ ταῦτα* sunt *ea ipsa*, quibus oculi et aures indigent, ad quæ conservanda et, si laborant, restituenda arte opus est.—Mox pro *ἐκπορισούσης* Ald. Bas. 1. et 2. exhibent *ἐκποριζούσης*. Ast.

σκεψομένης] Ficin. *σκεπτομένης* legisse videri possit, quum verterit: *investiget præbeatque*. Sed rectius habet futurum. Ceterum orationem ita distinximus, ut verba ab *ὥσπερ ὀφθαλμοὶ* ad *ἐκπορισούσης* explicationis gratia interposita sint, illa vero *ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ*— orationem interruptam restaurent. Ast.

αὐτὴ δὲ] Sic correximus vulgatum *αὕτη*; sensus enim requirit *αὐτὴ*, quod Ficin. quoque expressit: *ipsa autem integra et sincera semper est*. Mox Ald. Bas. 1. et 2. pro *ἑκάστη* vitiose *ἑκάστῃ*. Ast.

ἔφη, οὕτως.[o] Ἀλλὰ μήν, ὦ Θρασύμαχε, ἄρχουσί γε αἱ
τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου οὗ πέρ εἰσι τέχναι. Συνε-
χώρησεν ἐνταῦθα καὶ μάλα μόγις. Οὐκ ἄρα ἐπιστήμη[p]
γε[q] οὐδεμία τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπι-
τάττει,[r] ἀλλὰ τὸ τοῦ ἥττονός τε καὶ ἀρχομένου ὑπὸ ἑαυ-
τῆς.[s] Ξυνωμολόγησε μὲν καὶ ταῦτα τελευτῶν, ἐπεχείρει
δὲ περὶ αὐτὰ μάχεσθαι. ἐπειδὴ δὲ ὡμολόγησεν, Ἄλλο τι
οὖν,[t] ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ[u] ἰατρὸς οὐδείς, καθ' ὅσον ἰατρός,[v] τὸ III. i. 34.
τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τῷ
κάμνοντι; ὡμολόγηται γὰρ ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς σωμάτων
εἶναι ἄρχων ἀλλ'[w] οὐ[x] χρηματιστής. ἢ οὐχ ὡμολόγηται;
Ξυνέφη. Οὐκοῦν καὶ ὁ[y] κυβερνήτης ὁ ἀκριβὴς ναυτῶν
εἶναι ἄρχων ἀλλ' οὐ ναύτης; Ὡμολόγηται. Οὐκ ἄρα ὅ
γε τοιοῦτος κυβερνήτης τε καὶ ἄρχων τὸ τῷ κυβερνήτῃ
ξυμφέρον σκέψεταί τε[z] καὶ προστάξει,[a] ἀλλὰ τὸ τῷ ναύ-
τῃ τε καὶ ἀρχομένῳ. Ξυνέφησε[b] μόγις. Οὐκοῦν, ἦν δ'
ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς ἐν οὐδεμιᾷ ἀρχῇ,
καθ' ὅσον ἄρχων ἐστί, τὸ αὑτῷ ξυμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπι-
τάττει, ἀλλὰ τὸ τῷ ἀρχομένῳ καὶ ᾧ[c] ἂν αὐτὸς δημιουρ-
γῇ· καὶ πρὸς ἐκεῖνο[d] βλέπων καὶ τὸ ἐκείνῳ ξυμφέρον καὶ
πρέπον καὶ λέγει ἃ λέγει καὶ ποιεῖ ἃ ποιεῖ[e] ἅπαντα.

§. 16. Ἐπειδὴ οὖν ἐνταῦθα ἦμεν τοῦ λόγου καὶ πᾶσι II. 343.
καταφανὲς ἦν ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοὐναντίον πε-
ριειστήκει,[f] ὁ Θρασύμαχος ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι,[g] Εἰπέ
μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τίτθη[h] σοι ἔστιν; Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ·

αὕτη *s.—[m] ξ. r.—[n] οὐδ' v.—[o] οὕτως ἔφη t.—[p] ἐπιστήμης t.—[q] γε om Θ, ante ἐπιστήμη ponit r.—[r] σκοπεῖν οὐδ' ἐπιτάττειν corr Φ.—[s] ἑαυτοῦ K.—[t] οὖν δὴ tv.—[u] ὁ δὲ ΠD.—[v] ἰατρός ἐστι τὸ t.—[w] ναί. ἀλλ' rc Φ: ἀλλ'...ἄρχων om r.—[x] οὐχὶ t: οὐ...ἀλλ' om Φ.—[y] ὁ utrumque om t.—[z] τε om ΠDKq.—[a] πράξει Θ.—[b] ξυνεφώνησε Φ.—[c] ὃ DKq.—[d] ἐκεῖνον ΘΦr.—[e] ἃ ποιεῖ om q.—[f] περιεστήκει K.—[g] ἀποκρίνασθαι q.—[h] τίτθη 𝔄DKqr et γρ Π, τήθη Θ, τηθή v, τιτθή Φ, τίθη t: τιθή *s.—[i] χρῆν

ὁ ἀκριβὴς] Aristoteles Polit. i. 6. (i. 3. §. 20. ed. Schneid.) ἀνδρίας γὰρ οὐ χρήματα ποιεῖν ἔστιν, ἀλλὰ θάρσος, οὐδὲ στρατηγικῆς καὶ ἰατρικῆς, ἀλλὰ τῆς μὲν νίκην, τῆς δ' ὑγίειαν. Ast.

σκέψεταί τε καὶ] Cod. Reg. τὲ omittit; sic et Ald. et Bas. 1. Ast.

§. 16. περιειστήκη] Vulgo περιειστήκει, vid. ad §. 2. Ast.

τιθὴ] Explicat Schol. Ruhnk. p. 147. μάμμη, ἡ πρὸς πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ. Sic et Thomas M. p. 846. τίθην λέγουσι τὴν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μητέρα—τίτθη δὲ λέγεται ἡ μαστὸν παρέχουσα. Ita Polit. ii. 14. p. 373. C. ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν. Contra v. 10. p. 461. D. τίτθη est avia: καὶ ἐκεῖνα αὖ ἐκείνους πάππους τε καὶ

οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρῆν[i] μᾶλλον ἢ τοιαῦτα[j] ἐρωτᾷν; Ὅτι τοί[k] σε, ἔφη, κορυζῶντα περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμε-
III. i. 35. νον· ὅς γε αὐτῇ[l] οὐδὲ πρόβατα[m] οὐδὲ ποιμένα[n] γιγνώσκεις. Ὅτι[o] δὴ τί[p] μάλιστα; ἦν δ' ἐγώ. Ὅτι οἴει τοὺς ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν προβάτων ἢ τὸ[q] τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν πρὸς ἄλλο τι βλέποντας ἢ[r] τὸ τῶν δεσποτῶν ἀγαθὸν καὶ τὸ αὑτῶν, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας, οἳ[s] ὡς ἀληθῶς ἄρχουσιν, ἄλλως[t] πως ἡγεῖ διανοεῖσθαι[u] πρὸς τοὺς ἀρχομένους[w] ἢ ὥς περ ἄν τις πρὸς πρόβατα διατεθείη, καὶ ἄλλο τι σκοπεῖν αὐτοὺς διὰ[x] νυκτὸς καὶ ἡμέρας[y] ἢ τοῦτο ὅθεν[z] αὐτοὶ ὠφελήσονται.[a] καὶ οὕτω πόῤῥω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης καὶ ἀδίκου τε καὶ ἀδικίας, ὥστε ἀγνοεῖς[b] ὅτι ἡ μὲν δικαιοσύνη τε[c] καὶ τὸ δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθὸν τῷ ὄντι, τοῦ κρείττονός[d] τε καὶ ἄρχοντος[e] ξυμ-

τι
ΑΘΞΦtvx : χρὴ *s.—[j] ἢ τὰ τοιοῦτα v.—[k] ὅτοι σε t.—[l] αὐτῇ ὅσγε t, αὐτῆς ὅσγε v.—[m] οὐδὲ πρόβατα om Φx.—[n] ποιμένας v.—[o] δή...βουκόλους om t.—[p] τοι Φx.—[q] τὸ om Φx.—[r] ἢ om v.—[s] ἢ Π.—[t] οὐκ ἄλλως v.—[u] ἡγεῖσθαι διανοῇ ΘΦx et γρ Π.—[w] πρὸς τοὺς ἀρχομένους om ΘΦ.—[x] διὰ om t.—[y] καὶ δι' ἡμέρας v.—[z] ὅπως Φ, ὅπερ x.—[a] ὠφελήσονται ΑΠDKqv et pr Ξ : ὠφεληθήσονται *s.—[b] ἀγνοεῖν Φ.—[c] τε

τίτθας. Hesych. Τιθή· τροφὸς, τιθήνη (*nutrix*). Fluctuant magnopere grammatici in his vocibus tum exponendis, tum distinguendis. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 256. Ast.

κορυζῶντα] Schol. Ruhnk. μωραίνοντα, μυξάζοντα (μυξῶντα superscriptum est in Cod. vet. Paris. Vid. Bast. Epist. Crit. Append. p. 23.) κόρυζα γὰρ ἡ μύξα, ἣν οἱ Ἀττικοὶ κατάῤῥουν φασὶ, (*mucus et mala pituita nasi* apud Catull. xxiii. 17.) Sic Lucian. Dialog. Mort. vi. §. 21. κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα. Ejusd. Alexand. §. 20. p. 528. κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα. Philopseud. §. 8. t. ii. p. 309. εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς εἴην. Cf. Solan. ad Lucian. de morte Peregrin. t. viii. p. 538. Bip. Hemsterhus. ad Dialog. Select. p. 24. et Reitz. ad Lucian. Adv. Indoct. t. viii. p. 375. Bip. Proverbialiter is, qui habet nares mucore obstructas, pro stupido ponitur, contra homo *emunctæ naris* est sagax, intelligens atque elegans. Ast.

ὅς γε αὐτῇ] Apte αὐτῇ interpositum; nam ipsi nutrici Socratis insipientiam opprobrio esse, Thrasymachus vult significare; quasi dicens: quem ipsa ne hoc quidem docuit, quæ sit pecudum et pastoris ratio. Exempla hujus dativorum pronominalium usus innumera extant. Ast.

παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν] Respexit et illustravit h. l. Galenus de Hippocrat. et Platon. Decret. ix. t. i. p. 334. ed. Bas. Ast.

ἡγεῖ διανοεῖσθαι] Schol. Ruhnken. legit: ἡγεῖσθαι διανοῇ, addens: γράφεται, ἄλλως περ ἡγεῖ διανοεῖσθαι. Ast.

ὠφελήσονται] Sic e Cod. Reg. et Ven. reposuimus pro eo, quod libri editi legunt ὠφεληθήσονται. Amant enim Græci, inprimis Attici, futurum medii pro passivi futuro ponere, et librarios constat ubivis fere futura medii in futura passivi mutasse; vid. Hemsterhus. ad Thom. M. p. 852. Pierson. ad Mœr. p. 367. Ernest. ad Xenoph. Mem. iii. 7. 9. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 68. Ast.

ἀλλότριον ἀγαθὸν] Libri editi sic interpungunt: ὅτι—τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθὸν τῷ ὄντι, τοῦ κρείττονος—ξυμφέρον. Sed sequens οἰκεία δὲ—βλάβη,

φέρον,[f] οἰκεία δὲ τοῦ πειθομένου τε καὶ ὑπηρετοῦντος βλά-
βη· ἡ δὲ ἀδικία τοὐναντίον καὶ ἄρχει τῶν ὡς ἀληθῶς εὐη-
θικῶν τε καὶ δικαίων. οἱ δ' ἀρχόμενοι[g] ποιοῦσι τὸ ἐκείνου
ξυμφέρον κρείττονος ὄντος,[h] καὶ εὐδαίμονα ἐκεῖνον ποιοῦσιν[i]
ὑπηρετοῦντες αὐτῷ, ἑαυτοὺς δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν. σκοπεῖσθαι
δέ, ὦ εὐηθέστατε Σώκρατες,[j] οὑτωσὶ χρὴ ὅτι δίκαιος ἀνὴρ
ἀδίκου πανταχοῦ[k] ἔλαττον ἔχει. πρῶτον[l] μὲν ἐν τοῖς πρὸς
ἀλλήλους ξυμβολαίοις, ὅπου ἂν ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ
κοινωνήσῃ, οὐδαμοῦ ἂν εὕροις[m] ἐν τῇ διαλύσει τῆς κοινωνίας III. i. 36.
πλέον ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου[n] ἀλλ' ἔλαττον· ἔπει-
τα ἐν τοῖς πρὸς τὴν πόλιν, ὅταν τέ[o] τινες εἰσφοραὶ ὦσιν, ὁ
μὲν δίκαιος ἀπὸ τῶν ἴσων πλέον εἰσφέρει, ὁ δ' ἔλαττον,
ὅταν τε λήψεις, ὁ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ πολλὰ κερδαίνει. καὶ
γὰρ ὅταν ἀρχήν τινα ἄρχῃ ἑκάτερος, τῷ μὲν δικαίῳ ὑπάρ-
χει καὶ εἰ[p] μηδεμία ἄλλη ζημία, τά γε οἰκεῖα δι' ἀμέ-
λειαν[q] μοχθηροτέρως ἔχειν, ἐκ δὲ τοῦ δημοσίου μηδὲν ὠφε-
λεῖσθαι διὰ τὸ δίκαιον εἶναι, πρὸς δὲ τούτοις ἀπέχθεσθαι[r]
τοῖς τε[s] οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις, ὅταν μηδὲν ἐθέλῃ αὐ-

om ΑΞ et pr Π.—[d] κρείττονί Φ.—[e] ἄρχοντι Φ.—[f] ξυμφέροντος Φ.—[g] ἄρχειν *t*.—
τελῶς
[h] κρείττονος ὄντος om *q*.—[i] ποιοῦντες ΠDK.—[j] Σώκρατες om pr Π.—[k] πανταχοῦ Π, παντελῶς DK*q*.—[l] πρῶτα Φ.—[m] εὕρῃς Kr, εὕροι *t*.—[n] τοῦ ἀδίκου τὸν δίκαιον *t*.
αν
—[o] τέ add ΑΠDK*qtv*.—[p] κεὶ Ξ, κἀκεῖ εἰ ς.—[q] ἀμελείας Ξ.—[r] ἀπεχθάνεσθαι K*q*,

quod oppositum est præcedenti *ἀλλότριον ἀγαθὸν*, docet, verba *ἀλλότριον ἀγαθὸν τῷ ὄντι* esse prædicatum, quod dicitur, nominum *ἡ δικαιοσύνη* et *τὸ δίκαιον* (sic iii. 5. *ἡ δὲ δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγαθὸν, οἰκεία δὲ ζημία*). Verba deinde *τοῦ κρείττονός δὲ καὶ ἄρχοντος ξυμφέρον* explicationis causa apposita sunt: justum alienum esse bonum, potioris puta et imperantis utilitatem. Post *ἀλλότριον* intellige *μὲν*, quo respicit *δὲ* post *οἰκεία*; nam prius *μὲν* inter *ἡ* et *δικαιοσύνη* interpositum spectat ad *δὲ* in *ἡ δὲ ἀδικία*; sic etiam post *εὐδαίμονα ἐκεῖνον* intelligendum est *μὲν*, cui opponitur *ἑαυτοὺς δέ*: *μὲν* dici non potest, quam crebro omittatur. *Καὶ* post *τοὐναντίον* (quod adverbialiter positum est: *contra*) et *δὲ* in verbis *οἱ δὲ ἀρχόμενοι* se invicem respiciunt, quemadmodum sæpenumero *καὶ* et *δὲ*, *τὲ* et *δὲ*, *μήτε* et *δὲ*; vid. Brunck. ad Eurip. Orest. 295. Böckh. in Plat. Min. p. 86. et Matthiæ Gr. Gr. p. 893. Ast.

καὶ εἰ] Ald. Bas. 1. et 2. exhibent *κἀκεῖ*, unde quilibet conjicit legendum esse *καὶ εἰ* (*etiamsi*, *etsi*, v. nostra in Phædr. p. 225.); et confirmatur hæc conjectura Cod. Regio. Stephanus post *κἀκεῖ* inseruit *εἰ*. Sed *κἀκεῖ* otiosum est, nec Ficinus videtur reperisse, utpote vertens: *etenim si quando magistratu quodam uterque fungitur, si nulla alia justo jactura contigit, hæc saltem illi non deest.* Sequens *γὲ* præcedente *μηδεμία ἄλλη*, ut post *οὐδὲν ἄλλο* (v. c. apud Isocrat. Panath. p. 278. ed. Cor.) est *saltem*, *certe*. Vid. Toup. ad Longin. Fragm. vi. §. 1. Ast.

τοῖς τε οἰκείοις] Particulam *τὲ* e Cod. Reg. et Bas. 2. recepimus. Ast.

τοῖς ὑπηρετεῖν παρὰ τὸ δίκαιον· τῷ δὲ ἀδίκῳ πάντα τού-
των τἀναντία ὑπάρχει. λέγω γάρ[t] ὅν περ[u] νῦν δὴ ἔλεγον,
II. 344. τὸν μεγάλα δυνάμενον πλεονεκτεῖν. τοῦτον οὖν[v] σκόπει, εἴ
περ βούλει κρίνειν ὅσῳ[w] μᾶλλον ξυμφέρει ἰδίᾳ αὐτῷ[x]
ἄδικον εἶναι ἢ τὸ δίκαιον.[y] πάντων δὲ ῥᾷστα μαθήσει, ἐὰν
ἐπὶ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν ἔλθῃς, ἣ τὸν[z] μὲν ἀδικήσαντα
εὐδαιμονέστατον ποιεῖ, τοὺς δὲ ἀδικηθέντας καὶ ἀδικῆσαι
οὐκ ἂν[a] ἐθέλοντας ἀθλιωτάτους. ἔστι δὲ τοῦτο τυραννίς, ἣ
οὐ κατὰ σμικρὸν τἀλλότρια καὶ λάθρᾳ καὶ βίᾳ ἀφαιρεῖ-
ται, καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια καὶ ἴδια καὶ δημόσια, ἀλλὰ ξυλ-

ἀπέχεσθαι pr ΘΠt.—[s] τε om Πς.—[t] δὲ Dq.—[u] ὅπερ t.—[v] οὖν om Kq.—[w] πόσῳ DKq, ὅσων v.—[x] αὐτὸν DKq, om t.—[y] τῶν ἀδίκων ἢ τῶν δικαίων v.—[z] τὸ om DK

ὅπερ νῦν δὴ] Vulgo ὅνπερ νῦν δὴ (Cod. Reg. λέγω δὲ, ὅνπερ), quod a librario profectum esse apparet, qui Thrasymachum existimasset justi definitionem supra positam respicere. Sed nulla reperitur in antecedentibus ejusmodi definitio, cui respondeant verba τὸν μεγάλα δυνάμενον πλεονεκτεῖν; nec hæc ipsa ut prædicatum, quod dicitur, justi in prægressis leguntur. Quocirca ὅνπερ locum habere nequit, et ὅπερ scribendum est, quod respicit non prædicatum in prægresso positum, sed enuntiationem antegressam; eaque hæc est: δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἔλαττον ἔχει, seu, ut paulo post Thrasymachus dixit, οὐδαμοῦ ἂν εὕροις.—πλέον ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου, et ad hoc spectant verba: δυνάμενον πλεονεκτεῖν; quapropter interpositum est ὅπερ νῦν δὴ ἔλεγον: quod s. ut modo dicebam. Etiam Ficinus ὅπερ legit vertens: *dico autem, quod et supra.* Accedit, quod hæc supra dicti repetitio, sicuti omnino declaratio definita ac directa sententiæ, Sophisticum Thrasymachi ingenium egregie depingit. Sic c. 12. φημὶ γὰρ ἐγὼ, εἶναι τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλο τι, ἢ τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. p. 341. A. ὥστε, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, δίκαιον λέγω τὸ τοῦ κρείττονος ποιεῖν ξυμφέρον: et paulo post: καί, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, τὸ μὲν τοῦ κρείττονος ξυμφέρον τὸ δίκαιον τυγχάνει ὄν. Ast.

ἢ δίκαιον] Sic Cod. Reg. quod et sensus postulat et Ficinus expressit: *quanto magis conferat privatim sibi injustum esse, quam justum.* Vulgo τὸ δίκαιον. Ast.

κατὰ σμικρὸν] Animadvertenda est in hac oratione artificiosa enuntiationum sibi oppositarum conformatio. Κατὰ σμικρὸν (singulatim, κατὰ μέρη, hoc vel illud) et ξυλλήβδην (generatim, omnia sine discrimine) sibi respondent: τἀλλότρια duplicem habet expositionem: καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια et καὶ ἴδια καὶ δημόσια; pariter ἀφαιρεῖται in verbis καὶ λάθρα καὶ βίᾳ. Deinde voces καὶ λάθρα καὶ βίᾳ cum verbo suo ἀφαιρεῖται connexæ sunt, τἀλλότρια vero ab iis, quibus exponitur, divulsum et in fine orationis collocatum est, ita ut oratio, quum verba καὶ ἱερὰ—δημόσια respiciant nomen principale τἀλλότρια in orationis initio, in principium suum videatur recurrere. Postremo in vocis τἀλλότρια expositione membrorum æqualitas non solum sensu, verum etiam soni similitudine expressa reperitur; nimirum ἱερὰ sunt *res divinæ*, ad deorum cultum spectantes, ὅσια vero *res sanctæ* (i. e. ab hominibus, a civitate al. sancitæ et constitutæ, igitur res publicæ ac communes. vid. Schol. Ruhnk. p. 147. Valckenar. ad Ammon. p. 184. Taylor. ad Æschin. in Timarch. t. iii. p. 48. ed. R. et Ruhnken. ad Tim. p. 196.) Quapropter ἴδια voci ἱερὰ respondet (intellige *bona deorum*, h. e. opes et divitias in deorum templis servatas), sicuti δημόσια voci ὅσια; et adverte voces similiter cadentes ὅσια et δημόσια. Tam egregie Plato, philosophorum poeta et poetarum philosophus, universam Sophistarum rationem et orationem imitando exprimit. Ast.

λήβδην. ὧν ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ, III. i. 37. ζημιοῦταί τε[b] καὶ ὀνείδη ἔχει τὰ μέγιστα· καὶ γὰρ ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι καὶ ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται οἱ κατὰ μέρη ἀδικοῦντες τῶν τοιούτων κακουργημάτων καλοῦνται. ἐπειδὰν δέ τις πρὸς τοῖς τῶν πολιτῶν χρήμασι καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται, ἀντὶ τούτων τῶν αἰσχρῶν ὀνομάτων εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κέκληνται, οὐ μόνον ὑπὸ[c] τῶν πολιτῶν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ[e] τῶν ἄλλων, ὅσοι ἂν πύθωνται[d] αὐτὸν[e] τὴν ὅλην ἀδικίαν ἠδικηκότα·[f] οὐ γὰρ τὸ ποιεῖν τὰ ἄδικα[g] ἀλλὰ τὸ πάσχειν φοβούμενοι ὀνειδίζουσιν οἱ ὀνειδίζοντες[h] τὴν ἀδι-

qt, delet Φ.—[a] οὐκ ἂν ἀδικῆσαι Φ𝔵.—[b] τε om K.—[c] om *v*.—[d] πείθωνται *v*.—[e] αὐτῶν 𝔵, αὐτὸνους *v*, αὐτοὺς rc *t*.—[f] ἠδικηκότας rc *t*, πεποιηκότας *v*.—[g] τἄδικα *v*.—

κέκληνται] Pronomen τὶς, quia collective positum est (nostrum est *man*, vid. Valckenar. ad Herod. p. 671.) plurali jungitur, ut Phileb. 45. C. εἴ τις τὰς μεγίστας ἡδονὰς ἰδεῖν βούλοιτο, οὐκ ἐς ὑγίειαν, ἀλλ' ἐς νόσον ἰόντας δεῖ σκοπεῖν. Cf. 46. E. Vid. Lexic. Xenophont. t. iv. p. 299. not. 17.—Κέκληνται est tempus præsens actionis perfectæ, vid. nostra ad Phædr. p. 256. ibi laudatis adde, si tanti putes, Homer. Il. xviii. 306. Eurip. Hec. 550. Polit. v. p. 470. B. viii. 552. D. 558. D. Phædon. p. 79. D. Quocirca etiam cum νῦν conjungitur, ut Tim. 43. C. καὶ νῦν ἔτι—κέκληνται. Præterea observasse mihi videor, præterita, inprimis aoristorum, ita poni, ut tempus quidem præsens indicent, rem vero quasi jam peractam atque absolutam significent, igitur rem præsente temporis momento peractam, h. e. continuo, statim peractam vel celeriter peragendam. Quam quidem significationem habent aoristi præteriti etiam in hac loquendi ratione: τί οὖν οὐ τοῦτο ἐποίησας; *cur igitur hoc non statim facis?* (in quo, ut res continuo facienda significetur, ut jam peracta exhibetur). Exempla vide apud Schneider. ad Xenoph. Mem. iii. 11. 15. et Heind. ad Charmid. p. 60. Similiter aoristi præteriti cum præsente conjunguntur, ita ut significent, quod statim fit; exempla vid. nostris ad Phædr. p. 335. quibus adde Schæfer. Melet. Critic. p. 116. et Heind. ad Phædon. §. 76. Sic v. c. Xenoph. Anab. iv. 2. 15. ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦγον οἱ Ἕλληνες, λείπουσιν οἱ βάρβαροι ἀμαχητὶ τὸν μαστόν: *vix Græci prope venerunt, et Barbari relinquunt*, (ut Virgil. Æn. i. 498. 'vix agnovit pavitantem—et nos compellat vocibus ultro.') Thucyd. vii. 83. καὶ ἀναλαμβάνουσί τε τὰ ὅπλα καὶ οἱ Συρακούσιοι αἰσθάνονται καὶ ἐπαιώνισαν (*eodem temporis puncto pæana eecinerunt*, h. e. illico pæana canunt). Cf. Xenoph. Hist. Gr. ii. 3. 23. vii. 5. 12. Sic etiam perfecti usurpatur imperativus, v. c. Lucian. Dialog. mortuor. x. §. 2. t. i. p. 152. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι καὶ τὸ βάκτρον εἰς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. Ita, ni fallor, etiam nostro loco κέκληνται notionem ejus, quod statim fit, adjunctam sibi habet, ut sit: ἐπειδὰν δέ τις—δουλώσηται—εὐδαίμονες κέκληνται: *si quis vero cives ipsos in servitutem redigit, beatus dictus est*, h. e. statim beatus dicitur, vel: simulac—redegit, felix nuncupatur. Quilibet sentiet graviorem perfecti significationem, si antecedentia contulerit: καὶ γὰρ ἱερόσυλοι—οἱ κατὰ μέρη ἀδικοῦντες τῶν τοιούτων κακουργημάτων καλοῦνται. Non omnibus in locis aoristos et perfecta, ubi præsens exspectabas, hanc significationem habere (sic v. c. κεκλῆσθαι sæpenumero ponitur, ubi notio illa locum non habet) per se intelligitur; certe non semper significatio illa ita emergit, ut *statim* vel tale quid intelligere possis. Ast.

πύθωνται] Ald. Bas. 1. et 2. πείθωνται, vitiose. Illud et Ficinus et Cornarius expresserunt, ille quidem vertens: *qui cum audiunt nequitiam omnem adimplevisse*; hic vero: *qui ipsum totam injustitiam perpetrasse audiunt*. Ast.

κίαν. οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἰσχυρότερον[i] καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον[j] ἀδικία δικαιοσύνης ἐστὶν ἱκανῶς γιγνομένη, καὶ ὅ περ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, τὸ μὲν τοῦ κρείττονος ξυμφέρον τὸ δίκαιον τυγχάνει ὄν, τὸ δ' ἄδικον ἑαυτῷ λυσιτελοῦν τε καὶ ξυμφέρον.

§. 17. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι, ὥς περ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων

[h] οἱ ὀνειδίζοντες om v.—[i] καὶ ἰσχυρότερον vt et pr Π.—[j] καὶ δεσποτικώτερον om t.

ἱκανῶς γιγνομένη] *Si sufficiens est,* h. e. ita, ut esse debet, igitur perfecta atque absoluta. Adverbium ἱκανῶς cum verbo γίγνεσθαι conjunctum est, quæ ratio haud infrequens est Platoni. Sic Protag. 325. B. ὡς θαυμασίως γίγνονται οἱ ἀγαθοί. Sophist. 230. C. πασῶν τε ἀπαλλαγῶν ἀκούειν τε ἡδίστην καὶ τῷ πάσχοντι βεβαιότατα γιγνομένην. Politic. 293. E. ὅσας δὲ ἄλλας λέγομεν, οὐ γνησίως οὐδ' ὄντως οὔσας λεκτέον. Phileb. 37. D. καὶ σφόδρα ἑκάτεραι γίγνονται λῦπαι τε καὶ ἡδοναί. 41. E. τίς τούτων πρὸς ἀλλήλας μείζων καὶ τίς ἐλάττων, καὶ τίς μᾶλλον καὶ τίς σφοδροτέρα λύπη cet. 48. E. εἶναι διαφερόντως τῆς οὔσης αὐτῆς ἀληθείας. Polit. vi. 504. C. οὐ πάνυ μετρίως γίγνεται. viii. 559. B. Ἆρ' οὖν οὐχ ἡ τοῦ φαγεῖν (int. ἐπιθυμία) —ἀναγκαίως ἂν εἴη. Sic et Epinom. 983. B. Thucyd. ii. 14. 87. iv. 10. Xenoph. Anab. iv. 7. 23. Agesil. i. 4. Athen. x. 419. D. Vid. Ephemerid. art. et scient. Landishut. V. iii. Fasc. ii. p. 132. sq. Matthiæ Gr. Gr. p. 427. In Sympos. c. 11. p. 22. ed. nostr. pro αἰσχρὸν Cod. Par. Vind. Ald. et Bas. 1. αἰσχρῶς legunt, quod recepissem, nisi hoc loco, ut sequentia ostendunt, adjectiva ab adverbiis accurate distinguenda essent; quanquam Erfurdt. ad Soph. Antig. p. 374. ed. maj. adverbio patrocinatur, male Euthyphronis loc. §. 1. citans, ubi ὀρθῶς non pro adjectivo positum est, sed antecedentia τῶν πολιτικῶν ἄρχεσθαι respicit, ut in Hipparch. p. 227. C. εἴ τις—ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ. ὀρθῶς δ' (int. τὸν φιλοκερδῆ λαμβάνειν) ἐστὶ τοῦτον ἡγεῖσθαι φιλοκερδῆ, ὃς ἂν cet. et Polit. i. 13. p. 339. C. Οὔκουν ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέναι, τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέασι, τοὺς δέ τινας οὐκ ὀρθῶς;—Τὸ δὲ ὀρθῶς ἄρα (intell. νόμους τιθέναι) τὸ τὰ ξυμφέροντά ἐστι τίθεσθαι ἑαυτοῖς cet. Cratyl. 388. C. καλῶς δ' (int. κερκίδι χρᾶσθαι) ἐστὶν ὑφαντικῶς. Idem jam monuit Matthiæ Gr. Gr. p. 427.—Quomodo adverbia cum verbis εἶναι et γίγνεσθαι (si id est quod εἶναι) construi possint, facile patet; εἶναι enim et γίγνεσθαι tunc verbi substantivi partes agunt, v. c. ἑτέρως τοῦτό ἐστι est, *aliter hoc se habet*; igitur εἶναι et γίγνεσθαι cum adverbiis conjuncta conditionem, statum et rationem qualemcunque significant. Adverbium vero etiam ibi ponitur, ubi εἶναι solummodo intelligi debet, et sic explicandus est locus Phædon. p. 114. B. οἳ δὲ ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι, ubi ad δόξωσι διαφερόντως supplendum est εἶναι, sicut p. 399. πάνυ μὲν οὖν μοι ἀτόπως (int. εἶναι) ἔδοξεν, εὐθὺς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. Corrupit hunc locum, id quod satis mirari nequeo, Heind. e Theodoreto Platoni obtrudens προκεκρίσθαι illud, quod glossematis est vel interpolationis manifestissimum. Etiam Wyttenbach. a vero aberravit, verbum βιῶναι ad δόξωσι referens et τὸ ὁσίως accipiens pro τὴν ὁσιότητα. Ast.

§. 17. ὥσπερ βαλανεὺς] *Quemadmodum balneator aqua largissima lavantes solet perfundere, ita immensam quandam verborum copiam in aures nostras infundens.* Ast.

καταντλήσας] καταντλεῖν τί τινος, *infundere alicui aliquid* (ut καταχεῖν, κατασκεδάζειν, κατειπεῖν aliaque verba cum præpositione κατὰ composita construuntur, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 502.) tunc *perfundere, obruere* (vid. Morus ad Longin. xii. §. 5.) in primis de iis eleganter usurpatur, qui sermonibus, carminibus aliis id genus aliquem obruunt ac vexant, ut Lysid. 204. D. ἀλλ' ἐπειδὰν τὰ ποιήματα ἡμῶν ἐπιχειρήσῃ καταντλεῖν καὶ ξυγγράμματα (*carmina et scripta nobis infundere*, h. e. carminibus nos perfundere et obruere). Tunc καταντλεῖν, ut

ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. οὐ μὴν εἴασάν γε αὐτὸν οἱ
παρόντες, ἀλλ' ἠνάγκασαν ὑπομεῖναί τε καὶ παρασχεῖν τῶν
εἰρημένων λόγον. καὶ δὴ ἔγωγε καὶ αὐτὸς πάνυ ἐδεόμην τε[k] III. i. 38.
καὶ εἶπον· Ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λόγον[l]
ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, πρὶν διδάξαι ἱκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕ-
τως εἴτε ἄλλως ἔχει. ἢ σμικρὸν οἴει ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα
διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ[m] βίου διαγωγήν, ᾗ ἂν διαγόμενος
ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Ἐγὼ γὰρ οἶ-
μαι, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, τουτὶ ἄλλως[n] ἔχειν. Ἔοικας,
ἦν δ' ἐγώ, ἤτοι[o] ἡμῶν γε[p] οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι[q] φροντί-
ζειν εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα ἀγνοοῦντες[r] ὃ σὺ

—[k] τε om r.—[l] τὸν λόγον Φ.—[m] ὅλου *tv*.—[n] τουτὶ μὴ ἄλλως *v*.—[o] οὗτοι *q*.—[p] γε om Ξ*tς*.—[q] τι om Φ*tr* et pr Π.—[r] ἀγνοοῦντε ς.—[s] τοσούσδε ὄντως Θ, τόσους

καταχεῖν, in universum est *obruere*, ut Polit. vii. 536. B. *καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν.* De Legg. vii. 800. C. *καὶ στάντες οὐ πόῤῥω τῶν βωμῶν πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι.* 804. B. *καὶ δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν.* Vid. Heusdius Specim. Crit. p. 126.—Ceterum imitando expressit hunc locum Lucianus in Demosth. Encom. §. 16. t. ii. p. 588. *ἦ πού γε, ἔφην, διανοεῖ καταχεῖν μοῦ τῶν ὤτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον.* Paulo aliter Synesius in calvit. Encom. p. 86. B. *ὧν ἑκάστου τὴν κεφαλὴν ὥσπερ μύρῳ τῷ λόγῳ κατήντλησε.* Ast.

οἷον ἐμβαλὼν λόγον] *Quali immisso sermone in animo habes abire.* *Ἐμβάλλειν λόγον* non solum est in universum *colloquendi materiam opponere, sermonem excitare*, ut apud Xenoph. Cyrop. ii. 2. 1. *ἀεὶ μὲν οὖν ἐπεμέλετο ὁ Κῦρος, ὁπότε συσκηνοῖεν, ὅπως εὐχαριστότατοί τε ἅμα λόγοι ἐμβληθήσονται παρορμῶντες ἐς τἀγαθόν*; sed separatim quoque sermonem vel dictum, quasi telum, in aliquem immittere, quo pungatur ac vulneretur. Sic Protag. 342. E. de Lacedæmoniis: *ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου βραχὺ καὶ ξυνεστραμμένον ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής.* Orationes enim acriter dictæ atque acute dictaque brevia telis comparantur, ut Phileb. p. 23. B. Theæt. 180. A. Cf. Pindar. Isthm. ii. 5. Philipp. Epigr. lxxxiii. 6. Sic apud Latinos quoque dicta et sententias *jaculari, vibrare, torquere.* Vid. Ruperti ad Juvenal. vi. 450. Perspicuus inprimis est locus Gregorii Nyssen. Homil. vii. p. 462. t. i. ed. Par. *οἱ γὰρ ὑβρισταὶ—ἀντὶ βελῶν ἢ λίθων τοὺς παροξυντικοὺς λόγους ἀποτοξεύοντες καὶ σφενδονοῦντες καὶ ἀκοντίζοντες, μέσην τιτρώσκουσι τὴν καρδίαν τῶν ἀθωρακίστως διοδευόντων.* Præsertim is, qui sermone prolato alios commovet, eorum vero, quæ dixit, rationem reddit nullam, vel alteri ad ea respondendi copiam non facit, auditorum animos sermone suo, quasi telo, pungere et tanquam apis relicto aculeo aufugere dicitur. Sic Phædon. p. 91. C. *εὐλαβούμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ, ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἐμαυτόν τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας, ὥσπερ μέλιττα, τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχήσομαι.* Quod et Latini scriptores imitati sunt, ut Cicero Orat. iii. 34. Brut. 9. Plinius Epist. i. 20. §. 18. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 7. et Fischer. ad Phædon. p. 387. Hinc ducta est proverbialis locutio *βαλὼν φεύγεσθαι*, ut Sympos. 189. B. *βαλών γε, φάναι, ὦ Ἀριστόφανες, οἴει ἐκφεύξεσθαι.* Suidas: *πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας* (qui dicteria in alios conjecerunt, et omnino verbis vel dicto quodam pupugere) *καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν.* Ast.

ἡμῶν γε] Sic Cod. Reg. Libri editi particulam *γὲ* ignorant. Ast.

ἀγνοοῦντε] Cod. Reg. *ἀγνοοῦντες*; sed dualis participii sæpenumero cum plurali conjungitur, ejusque partes agit, ut Polit. x. 12. p. 614. C. *ἐν ᾧ τῆς γε γῆς δύο εἶναι χάσματα ἐχομένω ἀλλήλοιν.* Phædr. 256. C. Aristoph. Vesp. 463.

φὴς εἰδέναι. ἀλλ' ὦ 'γαθέ, προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι·
II. 345. οὔ τοι κακῶς σοι κείσεται ὅ τι ἂν ἡμᾶς τοσούσδε ὄντας[s]
εὐεργετήσῃς.[t] ἐγὼ γὰρ δή σοι λέγω τό γε[u] ἐμόν, ὅτι οὐ
πείθομαι οὐδ' οἶμαι ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλεώτερον εἶ-
ναι, οὐδ' ἐὰν[v] ἐᾷ τις αὐτὴν καὶ μὴ διακωλύῃ πράττειν ἃ
βούλεται. ἀλλ' ὦ 'γαθέ, ἔστω μὲν ἄδικος, δυνάσθω δὲ
ἀδικεῖν ἢ τῷ λανθάνειν ἢ τῷ διαμάχεσθαι· ὅμως ἐμέ γε
οὐ πείθει ὡς ἔστι τῆς δικαιοσύνης κερδαλεώτερον. ταῦτ'
οὖν καὶ ἕτερος ἴσως τις[w] ἡμῶν πέπονθεν, οὐ μόνος ἐγώ. πεῖ-
σον οὖν, ὦ μακάριε, ἱκανῶς ἡμᾶς ὅτι οὐκ ὀρθῶς βουλευό-
μεθα δικαιοσύνην ἀδικίας περὶ πλείονος ποιούμενοι.[x] Καὶ
III. i. 39. πῶς, ἔφη, σὲ πείσω;[y] εἰ γὰρ οἷς νῦν δὴ[z] ἔλεγον μὴ πέπει-
σαι, τί σοι[a] ἔτι ποιήσω; ἢ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν
λόγον; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, μὴ[b] σύ γε· ἀλλὰ πρῶτον μέν,
ἃ ἂν εἴπῃς,[c] ἔμμενε τούτοις, ἢ ἐὰν μετατιθῇ,[d] φανερῶς[e]

δεόντως 𝔯.—[t] εὐρεγετήσοις Θ.—[u] τόγ' 𝔯, τοίγ' v.—[v] ἂν ς.—[w] τις ἴσως Kq.—[x] ἡγούμενοι, nisi fallor, t.—[y] πείθω Θ.—[z] δὴ νῦν Θ. οὐ Φ.—[a] ἔτι σοι t.—[b] οὐ Φ𝔯, οὐ μὴ Θ, μὴ οὐ DKq.—[c] εἴπῃς ΑΠtv: εἴποις *ς.—[d] μετατιθῇς Φ𝔯, μετατίθει K.—

τηροῦσιν ἔχοντ' ὀβελίσκους. Vid. Barnes. ad Il. E. 487. et Reitz. ad Lucian. t. ii. p. 231. Ast.

εὐεργετήσῃς] Ald. Bas. 1. et 2. εὐεργετήσεις, sed ὅ τι ἄν, *quodcunque*, conjunctivum requirit, quanquam loci aliquot apud Platonem occurrunt, ubi post ὅς τις et ὅ τι futurum indicativi invenitur, quos corruptos judico. In Euthyd. p. 290. D. δεόμεθα ἐκείνης τῆς τέχνης, ἥτις ἄν, ᾧ ἂν κτήσηται—, αὐτὴ καὶ ἐπιστήσεται χρῆσθαι. Hic ἂν post ἥτις et sensus (ἥτις ἂν esset: *si quis* s. *quæcunque*, quod præcedentibus adversaretur) et linguæ leges repudiant; et bene jam Heind. conjecit ἂν ex sequentibus ᾧ ἂν natum esse. In Legg. xii. p. 947. C. οὓς ἂν οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος ἐπόψονται, facilis est mutatio in ἐπόψωνται, quod Stephanus quoque suasit. His cum locis conferri non debent ii, ubi ἂν cum indicativo futuri reperitur, ita vero, ut apud prosæ orationis scriptores (nam in Homericis carminibus indicativus futuri antiquior haud dubie conjunctivi aoristi forma est, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 752. et Buttmann. Gr. Gr. p. 480. not.) ἂν non ad verbum, sed ad particulam appositam referri debeat. Sic explico Phædon. p. 61. C. οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄν σοι ἑκὼν εἶναι πείσεται. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 21. πολὺ ἂν ἔτι μᾶλλον—ἀχρεῖοι ἔσονται. Isocrat. Panegyr. c. 48. p. 109. ed. Mor. ἔξεσται γὰρ ἂν τοῖς μὲν ἀδεῶς τὰ σφέτερα αὐτῶν καρποῦσθαι, τοῖς δὲ—μεγάλους πλούτους καταστήσασθαι, ubi, ni fallor, ἂν per hyperbaton ab adverbio ἀδεῶς (ἀδεῶς ἂν est: *fere* s. *propemodum secure et impune*) divulsum est. Sed plura adhuc sunt hac in re perpendenda accuratiusque distinguenda. Vid. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 229. Brunck. ad Eurip. Bacch. 629. et Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 344. Ast.

πείθει] Ficinus vertit: *persuades*, ut πείθεις legisse videatur, sed etiamsi πείθεις in libris veteribus inveniretur, tamen πείθει equidem præferrem directo illi πείθεις; referendum enim ad ἀδικίαν, principale totius orationis nomen. Ast.

μετατιθῇ] μετατίθεσθαι et ἀνατίθεσθαι, proprie *calculos retrahere* s. alio loco ponere in rationibus putandis, translate est *mutare dicta* s. sententiam, se revocare. Vid. Salmas. ad Hist. Aug. t. ii. p. 746. Vales. ad Maussac. not. in Harpocr. p. 89. Gesner. ad Lucian. Cynic. t. ix. p. 444. Bip. Frequentissimum est in libris Atticorum ac Platonis. Cf. Lach. 199. C. Theæt. 197. B. de Legg.

μετατίθεσο καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα. νῦν δὲ ὁρᾷς, ὦ Θρασύμαχε, ἔτι γὰρ τὰ ἔμπροσθεν ἐπισκεψώμεθα, ὅτι τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν τὸ πρῶτον ὁριζόμενος τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα, οὐκέτι ᾤου δεῖν ὕστερον ἀκριβῶς φυλάξαι, ἀλλὰ ποιμαίνειν[f] οἴει αὐτὸν[g] τὰ πρόβατα, καθ' ὅσον ποιμήν ἐστιν, οὐ πρὸς τὸ[h] τῶν[i] προβάτων βέλτιστον βλέποντα, ἀλλ' ὥς περ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάσεσθαι[k] πρὸς τὴν εὐωχίαν, ἢ αὖ πρὸς τὸ ἀποδόσθαι,[l] ὥς περ χρηματιστὴν ἀλλ' οὐ ποιμένα. τῇ δὲ ποιμενικῇ[m] οὐ δή που ἄλλου του μέλει ἢ ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως τούτῳ[n] τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ,[o] ἐπεὶ τά γε αὑτῆς[p] ὥστε[q] εἶναι βελτίστη,[r] ἱκανῶς δή που ἐκπεπόρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι. οὕτω[s] δὲ[t] ᾤμην ἔγωγε[u] νῦν[v] δὴ ἀναγκαῖον εἶναι ἡμῖν ὁμολογεῖν πᾶσαν ἀρχήν, καθ' ὅσον ἄρχει, μηδενὶ ἄλλῳ τὸ βέλτιστον σκοπεῖσθαι ἢ ἐκείνῳ τῷ ἀρχομένῳ[w] τε καὶ θεραπευομένῳ, ἔν τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ. σὺ δὲ τοὺς

[e] φανερῶς om *t*.—[f] πιαίνειν A, παχύνειν *tv*.—[g] αὐτὸν οἴει Φ.—[h] τὸ om *q*.—[i] τῶν ἐν om Φ𝔯.—[k] ἑστιάσασθαι *t*.—[l] ἀποδιδόσθαι Θ.—[m] ποιμαντικῇ 𝔯, ποιμαντικῇ Φ.—[n] τούτου Φ𝔯, τοῦτο *tv*.—[o] ἐκποριῇ K.—[p] ἑαυτῆς ΘΦ𝔯.—[q] ὥστ' *v*𝔯.—[r] βελτίστην *v*.—[s] οὔτε 𝔯.—[t] δὴ *v*.—[u] ἐγὼ *v*.—[v] νῦν om *t*.—[w] ἄρχει DK*qv*: ἀρχὴ *ς.—[x] τοὺς

viii. 835. B. x. 889. E. 894. D. Ast.

νῦν δὲ ὁρᾷς] Laudat h. l. Euseb. Præp. Evang. xii. 44. p. 614. C. Ast.

ἰατρὸν τὸ πρῶτον ὁριζόμενος] Vigerus ad Euseb. l. l. p. 59. deesse aliquid suspicabatur, quo medicus definiretur, v. c. τῶν καμνόντων θεραπευτήν. Idem suasit J. L. G. de Geer in diatrib. in Polit. Platon. princip. p. 154. Quam quidem opinionem confirmare Ficinus videtur, utpote vertens: *quod cum primo verum medicum definisses ægrotantium curatorem.* Sed nihil deesse, statim apparebit, si orationem ita resolveris: quum antea definiveris, quis verus sit medicus, jam discedis in pastoris officio considerando ab accurata illa definiendi ratione. Ceterum spectant hæc verba ad illa c. 15. ὡμολόγηται γὰρ ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς σωμάτων εἶναι ἄρχων, ἀλλ' οὐ χρηματιστής, et quæ præcedunt: Οὐκ ἄρα—ἰατρικὴ ἰατρικῇ τὸ ξυμφέρον σκοπεῖ, ἀλλὰ σώματι. Ast.

ποιμαίνειν] Ms. Eusebii exhibet πιαίνειν, quod Vigero placebat, et sane propter sequentia, πρὸς τὸ εὐωχίαν, veri speciem aliquam habet, sed ποιμαίνειν, utpote rem generatim significans, rectius h. l. habet. Mox ἑστιάσασθαι exhibet Euseb.—Ceterum respexit et expressit nostrum Dio Chrysost. Orat. i. de regno p. 3. D. ubi de rege dicit: ἀλλ' ὡς οἷόν τε προσέχοντα τὸν νοῦν αὐτῷ τε καὶ τοῖς ὑπηκόοις, νομέα καὶ ποιμένα τῷ ὄντι τῶν λαῶν γιγνόμενον, οὐχ ἑστιάτορα καὶ δαιτυμόνα, ὡς ἔφη τις. Atque frequentissima est regis cum pastore comparatio ejusque inde petita denominatio, ut Politic. p. 274. E. ὅτι μὲν ἐρωτώμενοι τὸν ἐκ τῆς νῦν περιφορᾶς καὶ γενέσεως βασιλέα καὶ πολιτικὸν τὸν ἐκ τῆς ἐναντίας περιόδου ποιμένα τῆς τότε ἀνθρωπίνης ἀγέλης εἴπομεν. Archyt. apud Stob. xliv. p. 314. Sic jam apud Homerum ποιμὴν λαῶν Il. ii. 85. Vid. Pet. Fabri Semestr. iii. 17. L. Bos. de etymolog. ling. græc. p. 38. Sam. Bochart. Hierozoic. ii. 44. p. 441. Ast.

οὕτω δὴ] Ex Eusebio δὴ reposuimus. Ast.

ἄρχοντας ἐν ταῖς πόλεσι, τοὺς ἀληθῶς[x] ἄρχοντας, ἑκόντας
III. i. 40. οἴει ἄρχειν; Μὰ Δί' οὔκ,[y] ἔφη, ἀλλ' εὖ οἶδα. [§. 18.]
Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, τὰς ἄλλας ἀρχὰς οὐκ
ἐννοεῖς ὅτι οὐδεὶς ἐθέλει ἄρχειν ἑκών, ἀλλὰ μισθὸν αἰτοῦ-
σιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἐσομένην ἐκ τοῦ ἄρχειν ἀλ-
II. 346. λὰ τοῖς ἀρχομένοις; ἐπεὶ τοσόνδε εἰπέ· οὐχὶ ἑκάστην μέν-
τοι[z] φαμὲν ἑκάστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ ἑτέραν εἶναι, τῷ
ἑτέραν τὴν δύναμιν ἔχειν; καὶ ὦ μακάριε, μὴ παρὰ δόξαν
ἀποκρίνου, ἵνα τι καὶ περαίνωμεν. Ἀλλὰ τούτῳ, ἔφη,
ἑτέρα.[a] Οὐκοῦν καὶ ὠφέλειαν ἑκάστη ἰδίαν[b] τινὰ[c] ἡμῖν
παρέχεται, ἀλλ' οὐ κοινήν, οἷον ἰατρικὴ μὲν ὑγίειαν, κυ-
βερνητικὴ δὲ σωτηρίαν ἐν τῷ πλεῖν, καὶ αἱ[d] ἄλλαι οὕτως;
Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ μισθωτικὴ μισθόν; αὕτη γὰρ αὐ-
τῆς ἡ δύναμις. ἢ τὴν ἰατρικὴν σὺ[e] καὶ τὴν κυβερνητικὴν
τὴν αὐτὴν καλεῖς; ἢ ἐάν περ βούλῃ ἀκριβῶς διορίζειν, ὥς
περ ὑπέθου, οὐδέν τι μᾶλλον, ἐάν τις κυβερνῶν ὑγιὴς γίγ-
νηται διὰ τὸ ξυμφέρειν[f] αὐτῷ πλεῖν[g] ἐν τῇ θαλάττῃ, ἕνεκα
τούτου καλεῖς μᾶλλον αὐτὴν ἰατρικήν; Οὐ δῆτα, ἔφη. Οὐ-
δέ γ'[h] οἶμαι τὴν μισθωτικήν, ἐὰν ὑγιαίνῃ τις μισθαρνῶν.
Οὐ δῆτα. Τί δέ; τὴν[i] ἰατρικὴν μισθαρνητικήν,[j] ἐὰν ἰώ-
III. i. 41. μενός τις μισθαρνῇ; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν τήν γε ὠφέλειαν
ἑκάστης τῆς[k] τέχνης ἰδίαν ὡμολογήσαμεν εἶναι; Ἔστω,
ἔφη. Ἥν τινα[l] ἄρα ὠφέλειαν κοινῇ ὠφελοῦνται πάντες
οἱ δημιουργοί, δῆλον ὅτι κοινῇ τινὶ τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι
ἀπ' ἐκείνου ὠφελοῦνται. Ἔοικεν, ἔφη. Φαμὲν δέ γε[m] τὸ[n]
μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργοὺς ἀπὸ τοῦ

ἀληθῶς ΑΘΠDK*qt* : τοὺς ὡς ἀληθῶς *ς.—[y] *οὐκ οἴομαί γ' t*, *οὐκ ἔγωγ' v*.—[z] *μὲν* Φ𝔯.
—[a] *ἑτέραν* DK*qtr*.—[b] *ἑκάστη ἰδίαν* ΑΘΞΦ*tv*𝔯 : *ἑκάστη τούτων ἰδίαν* *ς.—[c] *τινὰ* om
εἶν
𝔯.—[d] *αἱ* om K.—[e] *σὺ δὲ* Θ.—[f] *ξυμφέρον* ΑΘΠΦDK*v*𝔯 et pr Ξ.—[g] *πλέων* Ξ, *πλὴν* 𝔯.
—[h] *οὐ δὴ v*.—[i] *τὴν* om K.—[j] *μισθαρνικὴν* DK*q*.—[k] *τῆς* om ΘDK*qt*.—[l] *τιν' v*.—
[m] *γε* om ΠDK*q*.—[n] *τὸ* A*q* : *τὸν* *ς.—[o] *προσγίγνεσθαι* Ξς.—[p] *ἄρ' v*.—[q] *αὕτη* ΘΞΦ

§. 18. *τούτῳ—ἑτέραν*] Sic Cod. Reg. quod Ficinus confirmat vertens: *Hoc ipso videlicet alteram.* Libri editi ἑτέρα exhibent. Ast.

τί δὲ, τὴν ἰατρικὴν] Cod. Reg. *τί δὲ, ἰατρικὴν*, et mox *ἑκάστης τέχνης* pro *ἑκάστης τῆς τέχνης*, de quo vid. ad §. 12. p. 338. E. Ast.

τὸν μισθὸν] Eandem hic esse articuli τὸ omissionem puto ante infinitivum quæ et alibi a me est annotata. Si quis tamen nolit articulum illum τὸ ante τὸν scribere, ut legatur, *φαμὲν δέ γε τὸ τὸν μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουρ-*

προσχρῆσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ γίγνεσθαι[o] αὐτοῖς. Ξυν-
έφη μόγις. Οὐκ ἄρα[p] ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἑκάστῳ
αὕτη[q] ἡ ὠφέλειά ἐστιν, ἡ τοῦ μισθοῦ λῆψις, ἀλλ' εἰ δεῖ
ἀκριβῶς σκοπεῖσθαι, ἡ μὲν ἰατρικὴ ὑγίειαν ποιεῖ, ἡ δὲ μισ-
θαρνητικὴ[r] μισθόν, καὶ[s] ἡ μὲν οἰκοδομικὴ[t] οἰκίαν, ἡ δὲ
μισθαρνητικὴ αὐτῇ[u] ἑπομένη[v] μισθόν, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι
οὕτω τὸ αὑτῆς[w] ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται καὶ ὠφελεῖ ἐκεῖνο
ἐφ' ᾧ τέτακται. ἐὰν δὲ μὴ μισθὸς αὐτῇ προσγίγνηται,
ἔσθ' ὅ τι[x] ὠφελεῖται ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τῆς τέχνης; Οὐ
φαίνεται, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐδ' ὠφελεῖ[y] τότε ὅταν προῖκα
ἐργάζηται; Οἶμαι ἔγωγε. Οὐκοῦν, ὦ Θρασύμαχε, τοῦ-
το ἤδη δῆλον, ὅτι οὐδεμία τέχνη οὐδ' ἀρχὴ τὸ αὑτῇ ὠφέ-
λιμον παρασκευάζει, ἀλλ'[z] ὅπερ πάλαι ἐλέγομεν,[a] τὸ τῷ
ἀρχομένῳ καὶ[b] παρασκευάζει καὶ ἐπιτάττει, τὸ ἐκείνου
ξυμφέρον ἥττονος ὄντος σκοποῦσα, ἀλλ' οὐ τὸ τοῦ κρείττο- III. i. 42.
νος. διὰ δὴ[c] ταῦτα ἔγωγε, ὦ φίλε Θρασύμαχε, καὶ ἄρτι
ἔλεγον μηδένα ἐθέλειν ἑκόντα ἄρχειν καὶ τὰ ἀλλότρια[d]
κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα, ἀλλὰ μισθὸν αἰτεῖν,[e]

qtr: αὐτὴ *ς.—[r] μισθαρνικὴ Θ.—[s] καὶ...μισθόν om t.—[t] οἰκοδομικὴ ΑΠDKqυ et corr Ξ: οἰκοδομητικὴ *ς.—[u] αὕτη ΞΦrr.—[v] ἐπτοημένη Φr.—[w] ἑαυτῆς t.—[x] ὅτε Φr.—[y] ὠφελεῖται rc q.—[z] ἀλλ'...παρασκευάζει om ΠΚ et pr D. ὅπερ...παρασκευάζει om q, suffectis his: ἐκεῖνο σκοπεῖ ἐφ' ᾧ τέτακται.—[a] λέγομεν pr t.—[b] καὶ ante παρασκευάζει om Φr.—[c] δὲ D.—[d] τἀλλότρια υ.—[e] αἰτεῖ DK.—[f] οὐδ' ἐπιτάττει add

γοὺς, poterit etiam illum ipsum articulum τὸν mutare in τό: quum minime ante μισθὸν sit necessarius. Steph.

τὸ μισθὸν] Vulgo pro τὸ legitur τὸν, quod orationem admodum obscurat; nam etsi articulus ante infinitivum apud Platonem quoque frequentissime omittitur (vide quæ ad Polit. ii. 369. B. notabimus) tamen h. l. ægre eo caremus, propterea quod orationis perspicuitas eum postulat; accedit, quod τὸν ante μισθὸν otiosum est et τὸ facile in τὸν mutari poterat ab iis, qui sequentia δημιουργοὺς—ὠφελεῖσθαι pro accusativo cum infinitivo habuissent; quam quidem opinionem ipsum tenuisse Cornarium, verba ἀπὸ τοῦ προσχρῆσθαι—προσγίγνεσθαι αὐτοῖς Attico more redundare censentem, profecto est, quod mireris. Ast.

αὕτη ἡ ὠφέλεια] Libri editi αὐτή; αὕτη sensus postulat. Sic et Ficinus: *utilitas hæc*— Ast.

ἐργάζεται] Ex ἑκάστη, quod appositionis loco verbis αἱ ἄλλαι πᾶσαι adjectum est, pendent verba singularia ἐργάζεται et ὠφελεῖ, quæ ratio haud infrequens est. Sic Gorg. p. 503. E. ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἕκαστος οὐκ εἰκῆ ἐκλεγόμενος προσφέρει, ἃ προσφέρει, πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὑτοῦ, ἀλλ' cet. ubi v. Heind. Cf. Matthiæ Gr. Gr. p. 419. Ast.

οὔκουν, ὦ Θρασύμαχε] Citat hæc Eusebius Præp. Evang. xii. 9. p. 582. C. Pro ἥττονος legit ἐλάττονος. Ast.

ἐπανορθοῦντα] Sic Euseb. vulgo ἀνορθοῦντα. Sensu quidem non discrepant hæc verba; sonant enim proprie *lapsum erigere* (vid. Marcland. ad Eurip. Suppl. 1227.), hinc *reficere, instaurare, emendare*; sed ubique fere Plato usurpat verbum ἐπανορθοῦν et ἐπανορθοῦσθαι. Vid. Polit. ii. 4. iv. 4. 5. x. 6. de Legib. vi. 772. B. vii. p. 809. B. xii. p. 951. C.

II. 347. ὅτι ὁ μέλλων καλῶς τῇ τέχνῃ πράξειν οὐδέποτε αὑτῷ τὸ
βέλτιστον πράττει οὐδ᾽ ἐπιτάττει[f] κατὰ τὴν τέχνην ἐπι-
τάττων, ἀλλὰ τῷ ἀρχομένῳ· οὗ[g] δὴ ἕνεκα, ὡς ἔοικε, μισ-
θὸν δεῖν[h] ὑπάρχειν τοῖς μέλλουσιν ἐθελήσειν[i] ἄρχειν, ἢ ἀρ-
γύριον ἢ τιμήν, ἢ ζημίαν, ἐὰν μὴ ἄρχῃ.[j] [§. 19.] Πῶς
τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Γλαύκων. τοὺς μὲν γὰρ
δύο μισθοὺς γιγνώσκω· τὴν δὲ ζημίαν ἥν τινα λέγεις,[k] καὶ
ὡς ἐν μισθοῦ μέρει εἴρηκας, οὐ ξυνῆκά πω. Τὸν τῶν βελ-
τίστων[l] ἄρα μισθόν, ἔφην, οὐ ξυνίης,[m] δι᾽ ὃν ἄρχουσιν οἱ
ἐπιεικέστατοι, ὅταν ἐθέλωσιν ἄρχειν. ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι τὸ
φιλότιμόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι ὄνειδος λέγεταί τε[n]
καὶ ἔστιν; Ἔγωγε,[o] ἔφη. Διὰ ταῦτα τοίνυν, ἦν δ᾽ ἐγώ,
οὔτε χρημάτων ἕνεκα ἐθέλουσιν ἄρχειν οἱ ἀγαθοὶ οὔτε τι-
μῆς. οὔτε γὰρ φανερῶς πραττόμενοι τῆς ἀρχῆς ἕνεκα[p]
μισθὸν μισθωτοὶ βούλονται κεκλῆσθαι, οὔτε λάθρᾳ αὐτοὶ[q]
ἐκ τῆς ἀρχῆς λαμβάνοντες κλέπται. οὐδ᾽ αὖ τιμῆς ἕνεκα·[r]
οὐ γάρ εἰσι φιλότιμοι. δεῖ δὴ[s] αὐτοῖς ἀνάγκην προσεῖναι[t]
καὶ ζημίαν, εἰ μέλλουσιν ἐθέλειν[u] ἄρχειν. ὅθεν κινδυνεύει
III. i. 43. τὸ ἑκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰέναι, ἀλλὰ μὴ ἀνάγκην περιμέ-
νειν[v] αἰσχρὸν νενομίσθαι. τῆς δὲ ζημίας μεγίστη τὸ ὑπὸ
πονηροτέρου ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ αὐτὸς ἐθέλῃ ἄρχειν· ἣν δεί-
σαντές μοι φαίνονται ἄρχειν, ὅταν ἄρχωσιν, οἱ ἐπιεικεῖς.

ΑΠDK*qv*.—[g] ὧι A, ὧν *t*, οὗ ὧν Ξ.—[h] δεῖ *qs*.—[i] θελήσειν *v*.—[j] ἄρχωσι *ts*.—[k] πω add DK*q*.—[l] βέλτιστον DK*q*.—[m] ξυνιεῖς ΑΘΠD, ξυνίεις Ξ.—[n] τι *v*.—[o] ἔγωγ᾽ *v*.—[p] ἕνεκα om *t*.—[q] αὐτὸ Ξ.—[r] εἵνεκα Ξ.—[s] δὲ A.—[t] εἶναι Θ*r*.—[u] μέλλ. μὴ ἐθ. *v*.—

957. B. Gorg. 461. C. 462. A. Phædr. 229. D. Theætet. 143. A. 146. C. 167. E. Sympos. 180. D. Lach. 200. B. Euthyphr. p. 35. ed. Fisch. Epist. ii. 311. D. bis. Ast.

οὐδέποτε αὑτῷ] Euseb. *οὐδέποθ᾽ ἑαυτῷ*, et mox ante *τέχνην* articulum omittit. Ast.

οὗ δὴ ἕνεκα] Euseb. *ὧν δὴ ἕνεκα μισθὸν, ὡς ἔοικε* cet. Pro *δεῖ*, quod Euseb. habet et Ficinus confirmat, Ald. Bas. 1. et 2. legunt *δεῖν*; *δεῖ* et per se significantius est et propterea quoque rectius habet, quod jam in antecedentibus oratio ab obliqua, quæ dicitur, in rectam transiit. Ast.

ἄρχωσι] Haud dubie ex Eusebio rescribendum est *ἄρχῃ*. Similiter Cod. Reg. *ἄρχῃ*, Ald. Bas. 1. et 2. *ἄρχει*, quæ omnia ad unum *ἄρχῃ* ducunt; quapropter Stephani festinationem, qua de conjectura, ut videtur, reposuit *ἄρχωσι*, probare nequeo. Sic c. 19. plurali præcedente sequitur: *ἐὰν μὴ αὐτὸς ἐθέλῃ ἄρχειν*. Vulgo, ubi singularis ponitur nulla persona præcedente, quam respiciat, *τίς* suppletur; sed vide quæ ad iii. 11. p. 400. A. monebimus. Ast.

§. 19. *ἀνάγκην περιμένειν*] Sic Cod. Reg. Eodem ducit Cod. Ven. *ἀνάγκη περιμέν. ...ἦν αἰσχρόν*: et comprobat optimam hanc scripturam Ficinus vertens: *neque exspectat necessitatem*; quocirca Platoni eam reddere haud dubitavimus. Ald. et Steph. *ἀνάγκῃ*, Bas. 1. et 2. *ἀνάγκη* exhibent sine verbo *περιμένειν*. Ast.

καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόν-
τες οὐδ' ὡς εὐπαθήσοντες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον
καὶ οὐκ ἔχοντες ἑαυτῶν βελτίοσιν ἐπιτρέψαι[w] οὐδὲ ὁμοίοις.
ἐπεὶ κινδυνεύει, πόλις ἀνδρῶν ἀγαθῶν[x] εἰ γένοιτο, περιμά-
χητον ἂν[y] εἶναι[z] τὸ μὴ ἄρχειν ὥσπερ νυνὶ[a] τὸ ἄρχειν, καὶ
ἐνταῦθα[b] ἂν καταφανὲς γενέσθαι ὅτι τῷ[c] ὄντι ἀληθινὸς ἄρ-
χων οὐ πέφυκε τὸ αὑτῷ ξυμφέρον[d] σκοπεῖσθαι ἀλλὰ τὸ
τῷ ἀρχομένῳ, ὥστε πᾶς ἂν ὁ γιγνώσκων τὸ ὠφελεῖσθαι
μᾶλλον ἕλοιτο ὑπ' ἄλλου ἢ ἄλλον ὠφελῶν πράγματα
ἔχειν. τοῦτο μὲν οὖν ἔγωγε οὐδαμῇ[e] συγχωρῶ Θρασυμά-
χῳ, ὡς τὸ δίκαιόν ἐστι τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. ἀλλὰ
τοῦτο μὲν δὴ καὶ εἰσαῦθις[f] σκεψόμεθα·[g] πολὺ δέ μοι δο-
κεῖ μεῖζον εἶναι ὃ νῦν λέγει Θρασύμαχος, τὸν τοῦ ἀδίκου
βίον φάσκων εἶναι κρείττω ἢ τὸν τοῦ δικαίου. σὺ οὖν πο-
τέρως, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, αἱρεῖ; καὶ πότερον ὡς[h] ἀλη- III. i. 44.
θεστέρως δοκεῖ σοι λέγεσθαι; Τὸν τοῦ δικαίου ἔγωγε,[i] ἔφη,
λυσιτελέστερον βίον εἶναι. Ἤκουσας, ἦν[j] δ' ἐγώ, ὅσα ἄρ- II. 348.
τι Θρασύμαχος ἀγαθὰ διῆλθε τῷ[k] τοῦ ἀδίκου; Ἤκουσα,

[v] ἀνάγκῃ ς.—[w] ἐπιτρέψαι τὴν ἀρχὴν οὐδὲ Ξtυς.—[x] ἀγαθῶν om Θ.—[y] ἂν om ΘΦr et pr Ξ.—[z] εἶναι ἐν αὐτῇ q.—[a] νυνὶ A: νῦν *ς.—[b] ἐνταῦθ' rr.—[c] ὅτι ὁ τῷ ς.—[d] ξ. ΘΞΠΦKtυr.—[e] οὐδαμοῦ Φr.—[f] ἐσαῦθις t.—[g] σκεψώμεθα υ et corr Π.—[h] ὡς om

εὐπαθήσοντες] Sic pro *εὖ παθήσοντες* (futurum enim *παθήσω* non occurrit) scribendum esse liquet; et monuerunt jam Matthiæ Gr. Gr. p. 340. et Buttmann. Gr. Gr. p. 352. ed. iv. Ast.

ἐπιτρέψαι] Ald. Bas. 1. 2. addunt *τὴν ἀρχὴν*, quod Cod. Reg. Venet. et Ficinus (vertens: *se committere valeant*) haud agnoscunt. Recte: namque primum, quum in antecedentibus *τὸ ἄρχειν* nomen principale sit, quo omnia referantur, repetito non opus erat; deinde solet *ἐπιτρέπειν* ita usurpari, ut, nullo nomine vel pronomine adjecto, quippe quod ex totius orationis continuatione repetendum sit, absolute positum esse videatur. Sic Polit. viii. 5. p. 551. C. *εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων, τῷ δὲ πένητι, εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη, μὴ ἐπιτρέποι.* ix. 3. p. 575. D. *ἐὰν δὲ μὴ ἐπιτρέπῃ ἡ πόλις.* Gorg. 512. D. *ἀλλὰ ἐπιτρέψαντα περὶ τούτων τῷ θεῷ.* De Legg. ix. 878. E. *τοῖς νομοφύλαξι τελευτῶντας ἐπιτρέπειν.* Epist. vii. 333. C. *ἵνα ὁ μὲν—ἀμελοῖ τῆς ἀρχῆς, ἐπιτρέψας ἐκείνῳ, ὁ δέ.* Alcibiad. i. p. 117. C. *πότερον οὖν αὐτὸς περὶ ταῦτα δοξάζεις, ὅπως χρὴ σκευάζειν, καὶ πλανᾷ, ἢ τῷ ἐπισταμένῳ ἐπιτρέπεις;* Sympos. p. 213. E. *δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν· οὐκ ἐπιτρεπτέον οὖν ὑμῖν, ἀλλὰ ποτέον.* Xenoph. Mem. iii. 5. 12. *πολλοὶ δὲ ὑπὲρ δικαίων ἀντιλέγοντες ἐπέτρεπον ἐκείνοις.* Ex quibus perspicitur, *τὴν ἀρχὴν*, quum non solum superfluum sit, verum etiam eleganti verbi *ἐπιτρέπειν* usui officiat quodammodo, ut glossema exterminandum esse. Accedit Schol. Ruhnken. p. 148. qui quum ad *ἐπιτρέψαι* addat: *τὴν ἀρχὴν δηλονότι ἀναλαβέσθαι*, se *τὴν ἀρχὴν* non legisse declarat. Ast.

τῷ ὄντι ἀληθινὸς] Verba *τῷ ὄντι* et *ἀληθινὸς* affirmationis amplificandæ causa *ἐκ παραλλήλου* posita sunt, ut Phædon. 66. C. *τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι*: *quod profecto vere aiunt.* Cf. ibi Heind. Ast.

ἔφη, ἀλλ' οὐ πείθομαι. Βούλει οὖν αὐτὸν πείθωμεν, ἂν δυνώμεθά πῃ ἐξευρεῖν, ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγει; Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι; ἦ δ' ὅς. [§. 20.] Ἂν μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἀντικατατείναντες[l] λέγωμεν αὐτῷ[m] λόγον παρὰ λόγον,[n] ὅσα αὖ ἀγαθὰ ἔχει τὸ δίκαιον εἶναι, καὶ αὖθις οὗτος, καὶ ἄλλον[o] ἡμεῖς, ἀριθμεῖν δεήσει τἀγαθὰ καὶ μετρεῖν ὅσα ἑκάτεροι ἐν ἑκατέρῳ λέγομεν, καὶ ἤδη δικαστῶν τινῶν τῶν διακρινούντων[p] δεησόμεθα· ἂν δὲ ὥς περ ἄρτι ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, ἅμα αὐτοί τε δικασταὶ[q]

v.—[i] ἔγωγ' t.—[j] οὖν ἦν v.—[k] τὰ tv.—[l] ἀντικατατίναντες t.—[m] αὐτὸν ΘΦr.—[n] παρὰ λόγον ΑΘΞΦKqlvr: παράλογον *s.—[o] ἄλλο DKq.—[p] διακρινόντων v.—

§. 20. παράλογον] Scribendum puto παρὰ λόγον: ut λόγον παρὰ λόγον perinde accipiamus ac si diceretur ῥῆμα παρὰ ῥῆμα. Paulo post videtur etiam mutandum ἡμεῖς in ἡμῖν, sublata interpunctione. Steph.

παρὰ λόγον] Ald. Bas. 1. 2. et Stephan. παράλογον; παρὰ λόγον vero invenimus jam in Lexico Græc. Basil. (1572. fol.) in v. ἀντικατατείνω, ubi hic Platonis locus citatur et e Ficino ita expressus est: *orationem contrariam ejus orationi objicientes, comparatione quadam proposita dicamus.* Sic Hippias Min. p. 369. C. εἰ δὲ βούλει σὺ αὖ, ἀντιπαράβαλλε λόγον παρὰ λόγον, ὡς ὁ ἕτερος ἀμείνων ἐστί. Pro ἀντικατατείναντες Schol. Ruhnken. legit κατατείναντες, explicans: διεξελθόντες λόγον μακρὸν, quod minus rectum est; κατατείνειν enim de oratore usurpatur, qui contente ac studiose dicit: sic Polit. ii. 2. p. 367. D. διὸ κατατείνας ἐρῶ, τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν. c. 9. p. 367. B. ἀλλ' ἐγὼ—σοῦ ἐπιθυμῶν ἀκοῦσαι τἀναντία, ὡς δύναμαι, μάλιστα κατατείνας (*maxima qua possum contentione et studio*) λέγω. Eurip. Hec. 132. σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων ἦσαν ἴσαι πως. Xenoph. Anab. ii. 5. §. 30. ὁ δὲ Κλέαρχος ἰσχυρῶς κατέτεινεν, ἔστε διεπράξατο, πέντε μὲν στρατηγοὺς ἰέναι. Igitur λόγον ἀντικατατείνας (quod propter sequens αὐτῷ rectius est simplice κατατείναντες) τινὶ λόγον λέγειν dicitur, *qui alteri quasi adversario oppositus orationem contente ac studiose habet*, et λόγον παρὰ λόγον (proprie: *orationem contra orationem*, h. e. ita ut mea oratio ipsius orationi opposita sit) notionem oppositionis, quæ in participio ἀντικατατείναντες inest, amplificat. Ast.

ἄλλον ἡμῖν] Quod vulgo legitur, καὶ ἄλλον ἡμεῖς, et sensum et orationis cohærentiam turbat; quocirca Ficinum et Stephanum secuti, καὶ delevimus et ἡμῖν scripsimus. Sic enim Ficinus vertit: *Si orationem contrariam orationi illius objicientes—enumeremus, quot insuper* (male; αὖ est *contra*, v. Weisk. de Pleonasm. p. 142.) *bona, qui justus sit, consequatur, ac ille rursus conferat sua, oportebit, ut tertius aliquis enumeret iterum metiaturque bona* cet. Vulgatam scripturam expressit Cornarius: *Si itaque, inquam ego, sermonem sermoni opponentes dicamus, quot rursus bona habeat, si quis justus sit, et hic rursus alium obtendat et nos alium vicissim* (sensus ineptus, quum hoc jam verbis ἂν—ἀντικατατείναντες αὐτῷ λέγωμεν λόγον παρὰ λόγον expressum sit), *numerare opus fuerit et mensurare bona* cet. Quomodo illud καὶ ἄλλον ἡμεῖς enatum sit, facile est perspectu; verba enim ἀντικατατείναντες αὐτῷ λέγωμεν—ὅσα αὖ ἀγαθὰ ἔχει τὸ δίκαιον εἶναι universe, et de Socrate et de Thrasymacho, capientes librarii post καὶ αὖθις οὗτος (Thrasymachus) sequi debere opinabantur orationis a Socrate opponendæ declarationem. Ast.

ἀνομολογούμενοι] Schol. Ruhnk. ἀντὶ τοῦ ἀνομολογοῦντες. Ἀνομολογεῖσθαι est *concedendo inter se convenire ac consentire*, ut Polit. iv. 17. p. 442. E. εἰ δέοι ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περί τε ἐκείνης τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἐκείνῃ ὁμοίως πεφυκότος—ἀνδρός. v. 4. p. 452. E. Ἆρ' οὖν οὐ πρῶτον μὲν τοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνομολογητέον, εἰ δυνατὰ cet. Theæt. p. 164. C. ἀντιλογικῶς ἐοίκαμεν πρὸς τὰς τῶν

καὶ ῥήτορες ἐσόμεθα. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ὁποτέρως οὖν σοι, ἦν δ' ἐγώ,[r] ἀρέσκει; Οὕτως, ἔφη.

Ἴθι δή, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, ἀπόκριναι ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς. τὴν[s] τελέαν ἀδικίαν τελέας οὔσης δικαιοσύνης λυσιτελεστέραν φὴς εἶναι; Πάνυ μὲν οὖν καὶ φημί, ἔφη, καὶ δι' ἅ, εἴρηκα. Φέρε δή, τὸ τοιόνδε περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις; τὸ μέν που ἀρετὴν αὐτοῖν[t] καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν;[u] Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν τὴν μὲν δικαιοσύνην ἀρετήν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν; III. i. 45. Εἰκός γ',[v] ἔφη, ὦ ἥδιστε, ἐπειδὴ καὶ[w] λέγω ἀδικίαν μὲν λυσιτελεῖν, δικαιοσύνην δὲ[x] οὔ. Ἀλλὰ τί μήν; Τοὐναντίον, ἦ[y] δ' ὅς. Ἦ τὴν δικαιοσύνην κακίαν; Οὔκ, ἀλλὰ πάνυ[z] γενναίαν εὐήθειαν. Τὴν ἀδικίαν ἄρα κακοήθειαν καλεῖς; Οὔκ, ἀλλ' εὐβουλίαν, ἔφη. Ἦ καὶ φρόνιμοί σοι, ὦ Θρασύμαχε, δοκοῦσιν[a] εἶναι[b] καὶ ἀγαθοὶ οἱ ἄδικοι; Οἵ γε τελέως, ἔφη, οἷοί τε ἀδικεῖν, πόλεις τε καὶ ἔθνη δυνάμενοι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοὺς[c] ποιεῖσθαι. σὺ δὲ οἴει με ἴσως τοὺς τὰ[d] βαλλάντια[e] ἀποτέμνοντας λέγειν. λυσιτελεῖ[f] μὲν οὖν,[g] ἦ δ' ὅς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐάν περ λανθάνῃ· ἔστι δὲ οὐκ ἄξια λόγου, ἀλλ' ἃ νῦν δὴ ἔλεγον. Τοῦτο μέντοι,[h] ἔφην,[i] οὐκ ἀγνοῶ ὅ τι[j] βούλει λέγειν. ἀλ-

[q] δικασταί τε v.—[r] ἦν δ' ἐγὼ οὖν σοι K.—[s] τὴν om ΠDKq.—[t] αὐτὴν r.—[u] ἀδικίαν Φr.—[v] οὔκουν corr Φ.—[w] ἐπειδή γε καὶ v.—[x] δ' tvr.—[y] ἦ...κακίαν om Φr.—[z] πάνυ μὲν t.—[a] δοκοῦσιν ὦ θρασύμαχε ΘΦr.—[b] εἶναι om Θr.—[c] ἑαυτοῖς DKq.—[d] τὰ... λέγειν om v—[e] βαλάντια ΞK.—[f] λυσιτελεῖν v.—[g] οὖν om Φr.—[h] μὲν ΠD, μὲν οὖν

ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι—ἀγαπᾷν. Sympos. 200. E. Ἴθι δὴ—ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα. Erast. 136. E. ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα. Ast.

τὴν τελέαν] Cod. Reg. omittit articulum, quod placet, namque eo posito τῆς τελέας οὔσης δικαιοσύνης sequi deberet. Articulo non opus est. Ast.

εἰκός γ', ἔφη] Ironice hoc dictum est, ut jam ex apposito ὦ ἥδιστε liquet. Sic et Ficinus recte cepit: *an istud fateri, vir lepide, mihi convenit, qui injustitiam prodesse dicam, justitiam minime.* Monui propter Benedictum, qui corrigi volebat οὐκ εἰκός γ', ἔφη. Ast.

ὑφ' ἑαυτοῖς] Hoc reposui e Cod. Reg. quod constans fere usus commendat, vid. Lexic. Xenoph. v. ὑπὸ t. iv. p. 387. Fischer. Animadvers. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 278. Vulgo legitur ὑφ' ἑαυτούς. Ast.

βαλάντια ἀποτέμνοντας] βαλάντιον ἀποτέμνειν s. τέμνειν (Gorg. 508. E.) et βαλαντιοτομεῖν (Plutarch. de Fortun. t. ii. p. 97. F. Sextus Empir. adv. Grammat. ii. §. 12. p. 291.) est *marsupium desecare, crumenam secare*; hinc βαλαντιοτόμος p. 552. D. qui Plauto Trinum. iv. 2. 20. 'sector zonarius' dicitur. Ald. et Steph. scribunt βαλλάντια, solita variatione. Vid. Casaubon. ad Athen. p. 121. Stœber. ad Thom. M. p. 139. et Pierson. ad Mœr. p. 96. Scripturam βαλάντιον præferendam duco, quia derivanda est vox a βάλανος. Ast.

λὰ τόδε ἐθαύμασα,[k] εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν, τὴν δὲ δικαιοσύνην ἐν τοῖς ἐναντίοις. Ἀλλὰ πάνυ οὕτω[l] τίθημι. Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἤδη στερεώτερον, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκέτι ῥάδιον[m] ἔχειν[n] ὅ τί τις εἴπῃ.[o] εἰ γὰρ λυσιτελεῖν[p] μὲν τὴν ἀδικίαν ἐτίθεσο, κακίαν μέντοι ἢ[q] αἰσχρὸν αὐτὸ[r] ὡμολόγεις εἶναι ὥσπερ ἄλλοι τινές, εἴχομεν ἄν τι λέγειν[s] κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγοντες· νῦν δὲ δῆλος εἶ ὅτι φήσεις αὐτὸ καὶ καλὸν καὶ ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ τἆλλα
III. i. 46. II. 349. αὐτῷ πάντα[t] προσθήσεις ἃ ἡμεῖς τῷ δικαίῳ προσετίθεμεν, ἐπειδή γε[u] καὶ ἐν ἀρετῇ αὐτὸ καὶ σοφίᾳ ἐτόλμησας θεῖναι. Ἀληθέστατα, ἔφη, μαντεύει. Ἀλλ' οὐ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, ἀποκνητέον γε[v] τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον, ἕως ἄν σε ὑπολαμβάνω λέγειν ἅ περ διανοεῖ. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖς σύ, ὦ Θρασύμαχε, ἀτεχνῶς νῦν οὐ σκώπτειν, ἀλλὰ τὰ δοκοῦντα περὶ τῆς ἀληθείας λέγειν. Τί δέ σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέρει, εἴ τέ μοι δοκεῖ εἴτε μή, ἀλλ' οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις; Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ τόδε μοι πειρῶ ἔτι πρὸς τούτοις ἀποκρίνασθαι· ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου δοκεῖ τί σοι[w] ἂν ἐθέλειν πλέον[x] ἔχειν;[y] Οὐδαμῶς, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν[z] ἦν ἀστεῖος, ὥς περ νῦν, καὶ εὐήθης.[a] Τί δέ; τῆς δικαίας πράξεως; Οὐδὲ τῆς δικαίας, ἔφη. Τοῦ[b] δὲ ἀδίκου πότερον ἀξιοίη[c] ἂν πλεονεκτεῖν καὶ ἡγοῖτο[d] δίκαιον[e] εἶναι,[f] ἢ οὐκ ἂν ἡγοῖτο

Kq.—[i] ἔφη Kr, om Θ.—[j] ὃ ΠDK.—[k] ἐθαύμασαν Θ.—[l] πάνυ ἔφη οὕτω tv.—[m] ῥάδιον v : ῥᾷον *s.—[n] ἔχει DKq.—[o] εἴπῃ AΠv : εἴποι *s.—[p] λυσιτελῆ Kq.—[q] εἰ D : om K.—[r] αὐτῷ DK.—[s] εἴχομεν ἀντιλέγειν K.—[t] πάντα om t.—[u] τὲ v.—[v] γε om q.—[w] σοι τι ΘΦr.—[x] πλέον ΘΠΦDKqtvr : πλεῖον *s.—[y] ἔχειν ante πλέον ponit Φ.
πιεικὴς
—[z] ἂν om Ξ.—[a] εὐποιεῖς v.—[b] τοῦτο t.—[c] ἀξιοίη ΘΦr : ἀξιοῖ *s.—[d] ἡγεῖτο Ξ.—
εται
[e] δίκαιον om ΘΦ.—[f] εἶναι...δίκαιον om v.—[g] δίκαιον om r.—[h] βούλοιτο Ξ, βούλοιτο

τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ] Laudat Stob. ix. p. 113. pro ῥᾷον, de quo vid. ad vi. 6. p. 491. D. exhibet ῥᾴδιον et εἴπῃ pro εἴποι. et mox αἰσχρὸν pro ἰσχυρόν. Ast.

στερεώτερον] στερεὰ (fortasse rectius στεῤῥὰ, v. Heind. ad Phæd. p. 183.) sunt *dura*, h. e. difficilia tractatu, h. l. expositu et perspectu. Ast.

τὰ δοκοῦντα] Int. σοί, igitur *tuam sententiam*. Plene vi. 3. p. 487. D. ἀλλὰ τό σοι δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. Ast.

ἀστεῖος] Schol. Ruhnk. νῦν ἀντὶ τοῦ γελοιώδης ὁ ἀστεῖος κεῖται. σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὐσύνετον καὶ εὐπρόσωπον καὶ χαρίεντα. Sic Lysid. 204. C. Vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 231. Ast.

τί δέ;] Stob. τί δαί, ut infra τί δαί δή. Solemnis varietas. Ast.

πλεονεκτεῖν] Stob. πλέον ἔχειν, et, ut libri editi, ἀξιοῖ, quod in Atticum ἀξιοίη mutavimus. Mox τοῦ δὲ δικαίου, ut bene Stephanus jam scripsit, pro τοῦδε ἀδίκου, quod Ald. Bas. 1. et 2. habent. Ast.

δίκαιον;[g] Ἡγοῖτ' ἄν, ἦ δ' ὅς, καὶ ἀξιοῖ, ἀλλ' οὐκ ἂν δύναιτο. Ἀλλ' οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν μηδὲ βούλεται[h] ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου. Ἀλλ' οὕτως, ἔφη, ἔχει.[i] Τί δὲ δὴ ὁ[j] ἄδικος; ἆρα ἀξιοῖ τοῦ δικαίου πλεονεκτεῖν καὶ τῆς δικαίας πράξεως; Πῶς γὰρ οὔκ, ἔφη, ὅς γε πάντων πλέον ἔχειν[k] III. i. 47.
ἀξιοῖ; Οὐκοῦν καὶ ἀδίκου ἀνθρώπου τε[l] καὶ πράξεως ὁ ἄδικος πλεονεκτήσει, καὶ[m] ἁμιλλήσεται ὡς ἁπάντων[n] πλεῖστον αὐτὸς[o] λάβῃ; Ἔστι ταῦτα. [§. 21.] Ὧδε δὴ λέγωμεν,[p] ἔφην· ὁ δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονεκτεῖ, τοῦ δὲ ἀνομοίου, ὁ δὲ ἄδικος τοῦ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου; Ἄριστα, ἔφη, εἴρηκας. Ἔστι[q] δέ γε, ἔφην,[r] φρόνιμός τε καὶ ἀγαθὸς ὁ ἄδικος, ὁ δὲ δίκαιος οὐδέτερα; Καὶ τοῦτ', ἔφη, εὖ.[s] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἔοικε τῷ φρονίμῳ καὶ τῷ ἀγαθῷ ὁ ἄδικος, ὁ δὲ δίκαιος οὐκ ἔοικεν; Πῶς γὰρ οὐ μέλλει, ἔφη, ὁ τοιοῦτος ὢν καὶ ἐοικέναι τοῖς τοιούτοις, ὁ δὲ μὴ μὴ[t] ἐοικέναι; Καλῶς. τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν[u] ἑκάτερος αὐτῶν οἷς περ ἔοικεν. Ἀλλὰ τί μέλλει;[v] ἔφη. Εἶεν, ὦ Θρασύμαχε· μουσικὸν δέ τινα λέγεις, ἕτερον δὲ ἄμουσον; Ἔγωγε. Πότερον φρόνιμον καὶ πότερον ἄφρονα;

ς.—[i] ἔχειν Θ.—[j] ὁ om ΠDKq.—[k] πλέον ἔχειν ΑΘΞΦtvϒ: ἔχειν πλέον *ς.—[l] τε ἀνθρώπου Φϒ.—[m] τε καὶ Kq.—[n] ὡς ἂν πάντων tv.—[o] αὐτὸς πλεῖστον v.—[p] λέγωμεν ΑΠDKqϒ: λέγομεν *ς.—[q] ἔτι ΘΦϒ.—[r] ἔφη t.—[s] εὖ om v.—[t] om ΞΠΦDKqvϒ.

ἀδίκου ἀνθρώπου] Stob. ἀδίκου γε ἀνθρώπου. Paulo post e Cod. Reg. et Stob. πλεονεκτήσει τε καὶ ἁμιλλήσεται rescripsimus; vulgo τε abest. Ast.

§. 21. καὶ τῷ ἀγαθῷ] Stob. καὶ ἀγαθῷ. Mox ante τοιοῦτος ὢν in Stob. articulus desideratur: Ficinus vulgatam scripturam expressit vertendo: *quid obstat—quo minus, qui talis, talibus quoque similis sit, qui vero non talis, similis non sit?* Ast.

ὁ δὲ μή, μὴ ἐοικέναι] In Ald. edit. scriptum est, ὁ δὲ μή, ἐοικέναι; posita hypostigme post μή: in Basil. autem, ὁ δέ, μὴ ἐοικέναι; in utra recte? Imo in neutra recte: legendum enim est ita ut bis ponatur particula μή: hoc modo, ὁ δὲ μή, μὴ ἐοικέναι; *Nonne omnino futurum est* (inquit,) *ut, qui talis est, sit similis talibus? qui vero non talis, non sit similis?* Steph.

Ex illis scripturis elucet, legendum esse: ὁ δέ, μὴ ἐοικέναι, idque comprobant Bas. 1. Cod. Reg. et Ven. Ὁ δὲ enim (*alter*, sc. ὁ μὴ τοιοῦτος ὢν) more positum est, ac si præcesserit ὁ μέν. Sic Polit. v. 5. p. 455. E. ἀλλ' ἔστι γὰρ—καὶ γυνὴ ἰατρική, ἡ δ' οὔ, καὶ μουσική, ἡ δ' ἄμουσος φύσει. Phileb. 36. E. ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί; p. 56. D. πῇ ποτε διορισάμενος οὖν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θείη τις ἂν ἀριθμητικήν; Theæt. 81. D. ἀλλοίωσιν, τὴν δὲ περιφοράν. Parmenid. 154. C. ἀλλ' ἔστι καὶ γέγονε πρεσβύτερον, τὸ δὲ νεώτερον. Vid. Musgrav. ad Eurip. Iph. T. 1361. Hermann. ad Viger. p. 699. Heusd. Spec. Crit. p. 76. Heind. ad Gorg. §. 21. Theæt. §. 96. Porson. ad Eurip. Orest. 891. Fischer. ad Weller. t. i. p. 330. t. iii. p. 267. et Schæfer. ad Lamb. Bos Ellips. Græc. p. 329. Ast.

Τὸν[w] μὲν μουσικὸν δή που φρόνιμον, τὸν δὲ ἄμουσον ἄφρο-
να. Οὐκοῦν καὶ[x] ἅ περ[y] φρόνιμον, ἀγαθόν, ἃ δὲ ἄφρονα,
κακόν; Ναί. Τί δὲ ἰατρικόν; οὐχ[z] οὕτως; Οὕτως. Δο-
κεῖ[a] ἂν[b] οὖν τίς σοι,[c] ὦ ἄριστε, μουσικὸς ἀνὴρ ἁρμοττό-
μενος λύραν ἐθέλειν μουσικοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ
III. i. 48. ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν; Οὐκ
ἔμοιγε. Τί δέ; ἀμούσου; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί δὲ ἰατρι-
II. 350. κός;[d] ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει[e] ἐθέλειν[f] ἄν τι ἰατρικοῦ πλεονεκ-
τεῖν ἢ[g] ἀνδρὸς ἢ πράγματος; Οὐ δῆτα. Μὴ ἰατρικοῦ δέ;[h]
Ναί. Περὶ πάσης δὲ ὅρα[i] ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστημο-
σύνης, εἴ τίς σοι δοκεῖ ἐπιστήμων ὁστισοῦν πλείω ἂν ἐθέ-
λειν[j] αἱρεῖσθαι ἢ ὅσα ἄλλος[k] ἐπιστήμων ἢ πράττειν ἢ λέ-
γειν, καὶ οὐ ταὐτὰ τῷ ὁμοίῳ ἑαυτῷ εἰς τὴν αὐτὴν πρᾶξιν.
Ἀλλ' ἴσως, ἔφη, ἀνάγκη τοῦτό[l] γε[m] οὕτως ἔχειν. Τί δέ;
ὁ ἀνεπιστήμων οὐχὶ ὁμοίως μὲν ἐπιστήμονος πλεονεκτήσειεν
ἄν, ὁμοίως δὲ ἀνεπιστήμονος; Ἴσως.[n] Ὁ δὲ ἐπιστήμων[o]
σοφός; Φημί.[p] Ὁ δὲ σοφὸς[q] ἀγαθός; Φημί. Ὁ ἄρα
ἀγαθός τε καὶ σοφὸς τοῦ μὲν ὁμοίου οὐκ ἐθελήσει[r] πλεο-
νεκτεῖν, τοῦ δὲ ἀνομοίου τε καὶ ἐναντίου. Ἔοικεν, ἔφη.[s]
Ὁ δὲ κακός[t] τε καὶ ἀμαθὴς τοῦ τε ὁμοίου[u] καὶ τοῦ ἐναν-
τίου.[v] Φαίνεται.[w] Οὐκοῦν, ὦ Θρασύμαχε, ἦν δ' ἐγώ, ὁ
ἄδικος ἡμῖν τοῦ ἀνομοίου τε καὶ ὁμοίου πλεονεκτεῖ, ἢ οὐχ
οὕτως ἔλεγες;[x] Ἔγωγε,[y] ἔφη. Ὁ δέ γε δίκαιος τοῦ μὲν

ἄλλο
—[u] ἐστιν om Kq.—[v] μέλλει v.—[w] τὸν...ἄφρονα om Φtr.—[x] καὶ add A.—[y] ὅνπερ DKqr.—[z] ὃν DKqv.—[a] δοκῇ Ξ.—[b] ἂν om Φr.—[c] τίσοι v, σοι τί t.—[d] ἰατρός tr.—[e] ὁπόση t.—[f] ἐθέλει DKq.—[g] ἢ ante ἀνδρὸς om Φ.—[h] δὴ tr.—[i] ἄρα K.—[j] ἐθέλοι K et pr D.—[k] ἄλλως Θ.—[l] δὲ τοῦτο K.—[m] γε om r.—[n] ἴσθι Ξ.—[o] δ' ἐπιστήμονος v.—[p] φημι om Φ.—[q] ἀνεπιστήμων Φ.—[r] ἐθελήσειε Θr.—[s] φαίνεται K: ἔοικεν... φαίνεται om t.—[t] αὖ κακὸς Kq, ἄκακος Π, κακός γε r.—[u] ἀνομοίου ΠK et pr D.—[v] ἀνομοίου D, fortasse corr.—[w] φαίνεται] ἔοικεν ἔφη K.—[x] pro hypostigme pone

οὕτω. Δοκεῖ ἂν οὖν τίς σοι] Stob. *οὕτως. ἆρ' οὖν τίς σοι, ὦ ἄριστε, δοκεῖ.* Ast.

πάσης δὴ] δὴ recepi e Stob. vulgo scribitur δέ. Δὴ est *igitur, jam*: singulis expositis, jam universe scientiam considera cet. Mox Stob. verborum ordinem invertit exhibens ἐθέλειν (Cod. Reg. vitiose ἐθέλοι) πλείω ἄν. Ast.

ἀνάγκη, τοῦτό γε οὕτως ἔχειν] Cod. Reg. habet *ἀνάγκη δὲ τοῦτο οὕτως*, et in margine scriptum *κείμενον*, quod supplementum est, hunc sensum habens: hoc ita ponatur (κεῖσθαι hac significatione frequentissimum) necesse est. Mox Stob. vitiose legit: *πλεονεκτήσειεν, ἀνομοίως δὲ ἀνεπιστήμονος*, et pro φημὶ priore exhibet *ναί*. Ast.

ὁ δέ γε δίκαιος] Stob. *ὁ δὲ δίκαιος*, et paulo post interponit *τὲ* ante *καὶ* in verbis *τῷ σοφῷ καὶ ἀγαθῷ* et *τῷ κακῷ καὶ ἀμαθεῖ*. Ast.

ὁμοίου οὐ[z] πλεονεκτήσει, τοῦ δὲ ἀνομοίου; Ναί. Ἔοικεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὁ μὲν δίκαιος τῷ σοφῷ καὶ ἀγαθῷ, ὁ δὲ ἄδικος τῷ κακῷ καὶ ἀμαθεῖ. Κινδυνεύει.[a] Ἀλλὰ μὴν ὡμολογοῦμεν,[b] ᾧ γε ὅμοιος ἑκάτερος εἴη, τοιοῦτον καὶ ἑκάτερον εἶναι. Ὡμολογοῦμεν γάρ. Ὁ μὲν ἄρα δίκαιος III. i. 49.
ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν[c] ἀγαθός τε καὶ σοφός, ὁ δὲ ἄδικος ἀμαθής τε καὶ κακός.

§. 22. Ὁ δὴ[d] Θρασύμαχος ὡμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα,[e] οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ῥᾳδίως λέγω, ἀλλ' ἑλκόμενος καὶ μόγις,[f] μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος τότε,[g] καὶ εἶδον ἐγώ, πρότερον δὲ οὔπω, Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα· ἐπειδὴ δὲ[h] οὖν διωμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι καὶ σοφίαν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν τε καὶ ἀμαθίαν, Εἶεν,[i] ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο μὲν ἡμῖν[j] οὕτω κείσθω, ἔφαμεν δὲ δὴ[k] καὶ ἰσχυρὸν εἶναι τὴν ἀδικίαν. ἢ οὐ μέμνησαι,[l] ὦ Θρασύμαχε; Μέμνημαι, ἔφη· ἀλλ' ἔμοιγε οὐδὲ ἃ νῦν λέγεις ἀρέσκει, καὶ ἔχω περὶ αὐτῶν λέγειν. εἰ οὖν λέγοιμι, εὖ οἶδ' ὅτι δημηγορεῖν[m] ἄν με φαίης. ἢ οὖν ἔα

signum interrogationis.—[y] οὕτως Φ.—[z] οὐ om Φɤ.—[a] κινδυνεύει om *t*.—[b] ὁμολογοῦμεν *v* et pr Θ.—[c] ὢν om Ξ.—[d] δὲ ΘΞΦK*t*ɤ.—[e] ταῦτα πάντα Φ*tr*ɤ.—[f] μόλις Φ.—[g] post τότε interpunxi cum ΑΘΞΦ*t*ɤ.—[h] δὲ om K*q*ɤ.—[i] εἶα *q*.—[j] ἡμῖν post κείσθω ponit *t*, om Ξς.—[k] δὴ om *t*.—[l] μέμνησαι ἔφη ὦ ɤ.—[m] δημιουργεῖν ς.—[n] ἐρω-

§. 22. *τότε καὶ εἶδον ἐγὼ*] Respexerunt h. l. Aristides Orat. Plat. ii. p. 295. t. ii. et Synesius in calvit. encom. p. 66. A. et comparavit cum eo P. Victorius (Var. Lectt. iii. 5.) Virgil. Æn. viii. 223. 'Tum primum nostri Cacum videre timentem Turbatumque oculis—' Ast.

ἡμῖν οὕτω] Pronomen *ἡμῖν* e Stobæo, qui Serm. ix. p. 114. et x. p. 133. hanc enuntiationem habet, recepimus, Ficino confirmante, ut qui verterit: *maneat, inquam, hoc ita nobis.* Mox idem exhibet *ἰσχυρότερον*, quod sequentia p. 351. A. *ἐλέχθη γάρ που, ὅτι καὶ δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον εἴη ἀδικία δικαιοσύνης*, confirmare quodammodo videntur; sed Ficinus quoque vulgatam scripturam secutus vertit: *dicebamus autem, validum et potens quiddam injustitiam esse.* Ast.

δημηγορεῖν] In Aldo est *δημηουργεῖν* cum *η* in secunda etiam syllaba; in qua scriptura manifeste alioqui mendosa vestigium veræ lectionis superesse videtur: videlicet verbi *δημηγορεῖν*, ut Ficinus, qui vertit, *concionari*, etiam legit. Steph. Sic jam Cornar. correxerat, addicente Cod. Reg. Contra vitiose Bas. 1. et 2. *δημιουργεῖν*. — *Δημηγορεῖν*, *concionari*, *orationem habere*, opponitur *τῷ διαλέγεσθαι*. Protag. 336. B. *χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ᾤμην εἶναι τὸ ξυνεῖναί τε ἀλλήλοις διαλεγομένους καὶ τὸ δημηγορεῖν*. Hinc est in malam partem more rhetorum dicere, qui ostentationis causa longam orationem habent, simulque ad auditorum gratiam sibi conciliandam non verum vel utile spectant, sed inanem sermonis delectationem aucupantur. Sic Gorg. p. 482. C. *ὦ Σώκρατες, δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν, καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς* (*hæc tam multa verba facis*). p. 502. C. *δημηγορία ἄρα τίς ἐστιν ἡ ποιητική*, quæ respiciunt prægressa: *δῆλον ὅτι* (*ἡ τῶν τραγῳδιῶν ποίησις*) *πρὸς τὴν ἡδονὴν μᾶλλον ὥρμηται καὶ τὸ χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς.* Similiter p. 519. D.

με εἰπεῖν ὅσα βούλομαι, ἢ εἰ βούλει ἐρωτᾷν, ἐρώτα·[n] ἐγὼ
δέ σοι, ὥς περ ταῖς[o] γραυσὶ ταῖς τοὺς[p] μύθους λεγούσαις,
εἶεν[q] ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι.[r] Μηδα-
μῶς, ἦν δ' ἐγώ, παρά γε τὴν σαυτοῦ δόξαν. Ὥς τέ σοι,
ἔφη, ἀρέσκειν, ἐπειδή περ οὐκ ἐᾷς λέγειν. καί τοι τί[s] ἄλ-
λο βούλει; Οὐδὲν μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' εἴ περ τοῦτο
III. i. 50. ποιήσεις, ποίει· ἐγὼ δὲ ἐρωτήσω. Ἐρώτα δή. Τοῦτο
II. 351. τοίνυν ἐρωτῶ ὅ περ ἄρτι, ἵνα καὶ ἑξῆς διασκεψώμεθα τὸν
λόγον, ὁποῖόν τι τυγχάνει ὂν δικαιοσύνη[t] πρὸς ἀδικίαν.
ἐλέχθη[u] γάρ που ὅτι καὶ[v] δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον
εἴη ἀδικία δικαιοσύνης· νῦν δέ γε,[w] ἔφην,[x] εἴ περ σοφία τε[y]
καὶ ἀρετή ἐστι δικαιοσύνη, ῥᾳδίως, οἶμαι, φανήσεται
καὶ ἰσχυρότερον ἀδικίας, ἐπειδή πέρ ἐστιν ἀμαθία ἡ ἀδι-
κία.[z] οὐδεὶς[a] ἂν ἔτι[b] τοῦτο[c] ἀγνοήσειεν. ἀλλ' οὔ τι οὕτως[d]
ἁπλῶς, ὦ Θρασύμαχε, ἔγωγε[e] ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ τῇδέ πῃ
σκέψασθαι·[f] πόλιν φαίης ἂν[g] ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας πό-
λεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλῶσθαι,
πολλὰς δὲ καὶ ὑφ'[h] ἑαυτῇ[i] ἔχειν δουλωσαμένην; Πῶς γὰρ
οὔκ; ἔφη. καὶ τοῦτό γε ἡ ἀρίστη μάλιστα ποιήσει καὶ
τελεώτατα[j] οὖσα ἄδικος. Μανθάνω, ἔφην,[k] ὅτι σὸς οὗτος

τᾷν om *q*.—[o] παῖς Ξς.—[p] τοὺς om *v*.—[q] εἶεν om Φ𝔯.—[r] καὶ ἀνανεύσω *t*, om Φ𝔯.—[s] δί' *t*𝔯.—[t] ἡ δικαιοσύνη DK*q*.—[u] ἐλείχθη *v*, ἐδείχθη *t*.—[v] καὶ om ΘΦ𝔯, ante ὅτι ponit *v*.—[w] γ' *tv*.—[x] ἔφην *qtv* : ἔφη *ς.—[y] τε om ΠDK*q*.—[z] ἡ ἀδικία om 𝔯.—[a] οὐδεὶς γὰρ Φ*q*, καὶ οὐδεὶς *v*.—[b] ἔτι post ἀγνοήσειεν ponit *t*.—[c] τοῦτο om *q*.—[d] οὔτοι ΦK*lr*𝔯.—[e] ἔγωγε ὦ θρασύμαχε Φ.—[f] τῇδ' ἐπισκέψασθαι *qr*, τῆδε πῆ ἐπισκέψασθαι ΠDK.—[g] ἂν om DK.—[h] ἐφ' *t*.—[i] ἑαυτὴν *v*.—[j] τελεωτάτη Φ.—[k] ἔφη DK𝔯.—[l] ἦν

Socrates, sententia copiosius exposita et quasi oratione habita, ὡς ἀληθῶς, dicit, δημηγορεῖν με ἠνάγκασας, ὦ Καλλίκλεις, οὐκ ἐθέλων ἀποκρίνασθαι. Theæt. 162. D. νέος γάρ εἶ, ὦ φίλε παῖ· τῆς οὖν δημηγορίας (longior et verbosior rei expositio est) ὀξέως ὑπακούεις καὶ πείθει· πρὸς γὰρ ταῦτα ἐρεῖ Πρωταγόρας ἤ τις ἄλλος ὑπὲρ αὐτοῦ, ὦ γενναῖοι παῖδές τε καὶ γέροντες, δημηγορεῖτε (*verba facitis*, quod h. l. oppositum est concisæ et vere dialecticæ argumentationi; hinc sequitur: ἀπόδειξιν δὲ καὶ ἀνάγκην οὐδ' ἡντινοῦν λέγετε, ἀλλὰ τῷ εἰκότι χρῆσθε) ξυγκαθεζόμενοι cet. Sic et h. l. *si sententiam meam accuratius et copiosius exponerem, scio te dicturum esse me concionari* (non vero argumentari). Non satis recte Heind. ad Gorg. §. 83. δημηγορεῖν pro *nugari* accipit. Ast.

ταῖς γραυσὶ] Pro παῖς, quod editi libri habent, e Cod. Reg. recepi ταῖς, approbante Ficino, ut qui verterit, *veluti aniculis fabellas narrantibus*. Idem reponi jusserat Gesner. ad Lucian. Catapl. §. 1. t. iii. p. 499. Bip. Vid. Præcept. Rhetor. t. vii. p. 532. Bip. Hinc μῦθος et ὕθλος γραὸς s. γραῶν in Theæt. p. 176. B. Gorg. 527. A. Ast.

σκέψασθαι] Stob. h. l. citans Serm. ix. p. 114. addit χρὴ post σκέψασθαι, et mox interponit οὖν post πότερον. Ast.

ἦν[l] ὁ λόγος. ἀλλὰ τόδε[m] περὶ αὐτοῦ σκοπῶ· πότερον ἡ κρείττων γιγνομένη πόλις πόλεως ἄνευ δικαιοσύνης τὴν δύναμιν ταύτην[n] ἕξει, ἢ ἀνάγκη αὐτῇ μετὰ δικαιοσύνης; Εἰ μέν,[o] ἔφη, ὡς[p] σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔστιν[q] ἡ δικαιοσύνη σοφία,[r] μετὰ δικαιοσύνης· εἰ δ' ὡς ἐγὼ ἔλεγον, μετὰ ἀδικίας. Πάνυ ἄγαμαι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνει πάνυ[s] καλῶς. Σοὶ γάρ, ἔφη, χαρίζομαι. Εὖ γε σὺ ποιῶν. III. i. 51.
ἀλλὰ δὴ καὶ τόδε μοι[t] χάρισαι, καὶ λέγε· δοκεῖς[u] ἂν ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδον ἢ λῃστὰς ἢ κλέπτας ἢ ἄλλο τι ἔθνος, ὅσα κοινῇ ἐπί τι ἔρχεται ἀδίκως, πρᾶξαι ἄν τι δύνασθαι, εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς. Τί δ' εἰ μὴ ἀδικοῖεν; οὐ μᾶλλον; Πάνυ γε. Στάσεις[v] γάρ που, ὦ Θρασύμαχε, ἥ γε ἀδικία καὶ[w] μίση καὶ μάχας ἐν[x] ἀλλήλοις παρέχει, ἡ δὲ δικαιοσύνη ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν. ἦ γάρ; Ἔστω, ἦ δ' ὅς, ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι.[y] [§. 23.] Ἀλλ' εὖ γε σὺ ποιῶν, ὦ[z] ἄριστε. τόδε δέ μοι λέγε· ἆρα εἰ τοῦτο ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ, οὐ καὶ[a] ἐν[b] ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη μισεῖν ποιήσει ἀλλήλους καὶ στασιάζειν καὶ ἀδυνάτους εἶναι κοινῇ μετ' ἀλλήλων πράττειν; Πάνυ γε. Τί δέ; ἂν[c] ἐν δυοῖν[d] ἐγγένηται, οὐ διοίσονται[e] καὶ μισήσουσι καὶ ἐχθροὶ ἔσονται ἀλλήλοις τε καὶ τοῖς δικαίοις; Ἔσονται, ἔφη. Ἐὰν δὲ[f] δή, ὦ θαυμάσιε, ἐν ἑνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μῶν[g] μὴ ἀπολεῖ[h]

οὗτος ΘΦϒ.—[m] τόγε ΘΦtϒ.—[n] αὐτὴν Kqr.—[o] μὲν...εἰ om ΘΦϒ.—[p] ὡς ΑΠDKqtr: ὁ * ς.—[q] ἔχει ΑΠDKtr et pr q.—[r] σοφίαν tr.—[s] πάνυ om ΘΦϒ.—[t] σοι Α.—[u] δοκοῖς Φ.—[v] στάσις ΠΚ.—[w] καὶ ante μίση om Π.—[x] ἐν om t.—[y] διαφέρωμεν Α.—[z] ὦ om t.—[a] οὐκ t.—[b] ἐν add ΑΘΞΦϒ.—[c] ἐὰν Κ.—[d] δυεῖν t.—[e] διοίσουσι ΘΦϒ.—[f] δὲ om pr Π.—[g] ἡμῶν c.—[h] ἀπόλλει Κ.—[i] ἕξει om ΠDK, ante οὐδὲν ponit q.

ὁ] Stob. et Cod. Reg. præstant ὡς, quod Ficinus quoque videtur expressisse vertendo, *ut tu paulo ante dicebas*, et sequentia, ὡς ἐγὼ ἔλεγον, confirmant quodammodo; tamen neutiquam necessarium est. Ast.

πάνυ γε ἄγαμαι] Ita e Stob. rescripsimus; vulgo γὲ abest. Ast.

εὖ γε σὺ ποιῶν] Int. ἐμοὶ χαρίζει, et hoc pro, εὖ γε σὺ ποιεῖς μοι χαριζόμενος s. ὅτι μοι χαρίζει. Vid. nostra ad Phædr. p. 252. Ceterum frequentissime in responsione participium pro modo finito ponitur, v. Heind. ad Charmid. p. 64. adde Hipparch. p. 231. C. οὐκ ἀδίκως γε σὺ ἀπορῶν. Dialog. de Just. p. 375. A. καλῶς γέ σοι δοκοῦν. Ast.

εἰ ἀδικοῖεν] Stob. ἢ ἀδικεῖν ἀλλήλους. Sententiam, etiam inter latrones debere ὁμόνοιαν esse, uberius exposuit Isocrates in Panathen. p. 280. Corai. Ast.

τὴν αὐτῆς δύναμιν, ἢ οὐδὲν ἧττον ἕξει;[i] Μηδὲν ἧττον ἐχέ-
τω, ἔφη. Οὐκοῦν τοιάνδε τινὰ φαίνεται ἔχουσα τὴν δύναμιν,
οἵαν,[j] ᾧ ἂν ἐγγένηται,[k] εἴτε πόλει τινὶ εἴτε γένει εἴτε στρα-
II. 352. τοπέδῳ[l] εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν,[m] πρῶτον μὲν ἀδύνατον αὐτὸ[n] ποι-
III. i. 52. εῖν[o] πράττειν μεθ' αὑτοῦ[p] διὰ τὸ στασιάζειν καὶ διαφέ-
ρεσθαι, ἔτι δ' ἐχθρὸν[q] εἶναι ἑαυτῷ τε καὶ τῷ[r] ἐναντίῳ παν-
τὶ καὶ τῷ δικαίῳ; οὐχ οὕτως; Πάνυ γε. Καὶ ἐν ἑνὶ δή,
οἶμαι, ἐνοῦσα ταῦτα πάντα[s] ποιήσει ἅπερ πέφυκεν ἐργά-
ζεσθαι· πρῶτον μὲν ἀδύνατον αὐτὸν πράττειν ποιήσει στα-
σιάζοντα καὶ οὐχ ὁμονοοῦντα[t] αὐτὸν ἑαυτῷ,[u] ἔπειτα ἐχ-
θρὸν καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς δικαίοις. ἦ γάρ; Ναί. Δίκαιοι
δέ[v] γ' εἰσίν, ὦ φίλε, καὶ οἱ θεοί; Ἔστωσαν, ἔφη. Καὶ
θεοῖς[w] ἄρα ἐχθρὸς ἔσται ὁ ἄδικος,[x] ὦ Θρασύμαχε, ὁ δὲ
δίκαιος φίλος. Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαῤῥῶν· οὐ γὰρ
ἔγωγέ[y] σοι ἐναντιώσομαι, ἵνα μὴ τοῖσδε ἀπέχθωμαι. Ἴθι

—[j] οἷα *t*.—[k] ἐγγίγνηται *v*.—[l] στρατοπέδῳ ἢ Φ𝔯.—[m] ἄλλῳ τινὶ ὁτῳοῦν *v*.—[n] αὐτὸν *tr*.—[o] ποιεῖ ΑΘΞΦ*tv*𝔯.—[p] ἑαυτοῦ *v*.—[q] ἐχθρῷ K*q*.—[r] prius τῷ om ΘΦ𝔯.—[s] ταυτὰ ταῦτα *v*.—[t] ὁμολογοῦνται *t*.—[u] ἑαυτὸν K.—[v] δέ om ΠΦDK*qr*𝔯 et pr Θ.—[w] καὶ τοῖς θεοῖς *t*.—[x] ὁ ἄδικος ἔσται Φ𝔯, ἐστιν ὁ ἄδικος DK*q*.—[y] ἐγὼ ΠDK*q*.—[z] οὐδὲ *t*.

§. 23. φαίνεται] φαίνεσθαι ἔχουσα τὴν δύναμιν, οἵαν—ποιεῖν: *apparet ipsam id virium habere, ut reddat.* Φαίνεσθαι participio junctum est i. q. δῆλον εἶναι, v. Phavorin. v. φαίνεται· Zeune ad Viger. de Idiotism. p. 313. not. Deinde οἷος vel per se (*qualis* pro *talis, quæ, ejusmodi ut*) vel præcedente τοιοῦτος, οὗτος aliove pronomine cum infinitivo ponitur pro conjunctione ὥστε, quæ in οἷος latet (Similiter apud Latinos *qui* pro *ut is* et simpliciter pro *ut* usurpatur). Sic iii. 21. p. 415. E. οὔκουν τοιαύτας (εὐνὰς), οἵας χειμῶνός τε στέγειν καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι (*ejusmodi, quales*, s. *quæ tegant*, i. e. ut tegant; et quia ὥστε, quod in relativo pronomine οἵας latet, cum infinitivo construitur, sequitur etiam post οἷος infinitivus). Cratyl. p. 395. A. κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων, οἷος, ἃ ἂν δόξειεν αὐτῷ, διαπονεῖσθαι καὶ καρτερεῖν. Menon. p. 100. A. εἰ μή τις εἴη τοιοῦτος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἷος καὶ ἄλλον ποιῆσαι πολιτικόν. Criton. p. 46. B. Erast. 136. A. Vid. Lexic. Xenoph. v. οἷος. v. iii. p. 261. Matthiæ ad Hymn. Homer. p. 74. et Gr. Gr. p. 662. Pro ποιεῖν Ald. legit ποιεῖς, Bas. 1. 2. et Stob. ποιεῖ, vitiose. Ast.

πράττειν μεθ' αὑτοῦ] Schol. Ruhnk. ἀντὶ τοῦ, μετὰ πίστεως καὶ ἀσφαλείας τι ποιεῖν. Imo est, *concordi animo agere;* πράττειν enim μετά τινος vel τινὶ dicitur, qui ab alicujus partibus stat, qui alicui favet et in agendo ipsi consentit. Nonnulla huc facientia citavit Zeun. ad Viger. p. 291. ed. Herm. Eandem locutionem in Phædon. p. 82. D. ἀλλὰ μὴ σώματα πλάττοντες latere, et scribendum esse, ἀλλὰ μὴ σώματι πράττοντες, quod sequens ἐναντία πράττειν non solum confirmat, verum etiam efflagitat, jam monuimus in Ephemer. Landish. t. iii. fasc. ii. p. 129. Ast.

ὁ ἀδικ. ὦ Θρασ.] Stob. ὦ Θρ. ὁ ἄδ. Ast.

εὐωχοῦ] Nota est vocum εὐωχεῖσθαι, ἑστιᾶσθαι, εὐωχία, ἑστίασις, θοίνη ad sermonum delicias translatio, vid. nostra ad Phædr. p. 221. Mox θαρσῶν pro θαῤῥῶν, quod recentiorum Atticorum est, scripsimus, vid. Ducker. ad Thucyd. v. 4. interpp. ad Thom. M. p. 435. et Valcken. ad Eurip. Phœn. 55. Ast.

δή, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὰ λοιπά μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον, ἀποκρινόμενος ὥς περ καὶ νῦν. ὅτι μὲν γὰρ καὶ σοφώτεροι καὶ ἀμείνους καὶ δυνατώτεροι πράττειν οἱ δίκαιοι φαίνονται, οἱ δὲ ἄδικοι οὐδὲν[z] πράττειν μετ' ἀλλήλων οἷοί[a] τε, ἀλλὰ δὴ[b] καὶ οὕς φαμεν ἐῤῥωμένως[c] πώποτέ τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ[d] πρᾶξαι ἀδίκους ὄντας, τοῦτο οὐ παντάπασιν ἀληθὲς λέγομεν·[e] οὐ[f] γὰρ ἂν[g] ἀπείχοντο ἀλλήλων κομιδῇ[h] ὄντες ἄδικοι, ἀλλὰ δῆλον ὅτι ἐνῆν[i] τις αὐτοῖς δικαιοσύνη, ἣ αὐτοὺς ἐποίει μή τοι[j] καὶ ἀλλήλους γε καὶ ἐφ' iii. i. 53.
οὓς ᾖεσαν ἅμα ἀδικεῖν, δι' ἣν ἔπραξαν ἃ ἔπραξαν, ὥρμησαν δὲ[k] ἐπὶ τὰ ἄδικα ἀδικίᾳ ἡμιμόχθηροι ὄντες, ἐπεὶ οἵ γε παμπόνηροι καὶ τελέως ἄδικοι τελέως εἰσὶ καὶ πράττειν ἀδύνατοι·[l] ταῦτα μὲν οὖν ὅτι[m] οὕτως ἔχει μανθάνω,[n] ἀλλ' οὐχ ὡς σὺ[o] τὸ πρῶτον ἐτίθεσο. εἰ δὲ καὶ ἄμεινον ζῶσιν οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων καὶ εὐδαιμονέστεροί εἰσιν, ὅ περ τὸ ὕστερον προὐθέμεθα σκέψασθαι, σκεπτέον. φαίνονται μὲν ουν[p] καὶ νῦν, ὥς γ' ἐμοὶ[q] δοκεῖ, ἐξ ων εἰρήκαμεν· ὅμως δ' ἔτι[r]

—[a] οἷοί...ἀλλήλων om *t*.—[b] δὴ om ΠDK*q*.—[c] ἐρρωμένους *v*.—[d] κοινῇ om Φ*r*.—[e] λέγομεν ΑΘΞΦ*tvr*, ἐλέγομεν *ς.—[f] ἢ *t*.—[g] ἂν om pr Π.—[h] κομιδῇ om *v*.—[i] ἔστι
o
v.—[j] τοι ΑΞΠΦ*tvr*, τι Θ: τι *ς.—[k] γὰρ K.—[l] ἀδύνατοι καὶ πράττειν εἰσίν Φ.—[m] ὅτι om DK.—[n] μανθάνεις δή *q*.—[o] σύ γε Φ.—[p] μὲν οὖν om ΘΦ*r*.—[q] γ' ἐμοὶ *t*:

ὅτι μὲν γὰρ—φαίνρνται] Si pro ὅτι aliud reponendum non est, intelligendum videtur: φαίνονται μὲν γὰρ οἱ δίκαιοι, ὅτι καὶ σοφώτεροί εἰσι καὶ εἰμείνους cet. Steph. qui sic in Not. ‘Conatus sum rationem aliquam invenire qua lectio nostra φαίνονται retineri posset: sed magis consultum fuerit φαίνεται legere.’

φαίνεται] Hoc Cornar. jam conjecerat. Nulla opus est correctione. Post ὅτι enim, sicuti post plures alias conjunctiones (vid. quæ Fischerus collegit in Animad. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 35.) posterior orationis pars omissa est, cujus scriptor propter interposita illa, ἀλλὰ δὴ καὶ—πράττειν ἀδύνατοι videtur oblitus esse. Sensus est: ‘justos etiam sapientiores, meliores et in agendo valentiores esse, hoc diligentius perscrutari animus est.’ Et non solum, quando oratio aliis interpositis interrupta est, ὅτι sic solet usurpari, sed in qualibet etiam enuntiatione, ita ut mimicam fere speciem oratio habeat. Sic Polit. v. p. 471. C. ἐπεὶ ὅτι γε, εἰ γένοιτο, πάντ' ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει, ᾗ γένοιτο (intellige, *per se apparet*). vi. p. 493. D. ὅτι μὲν γὰρ ἐάν τις τούτοις ὁμιλῇ—πέρα τῶν ἀναγκαίων ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῷ πάντα, ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν (int. *per se intelligitur*). Sic etiam p. 511. C. Similiter Euthyphr. p. 12. μανθάνω, ὦ Σώκρατες· ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιόν φῃς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι: *quod dæmonium tibi semper apparere dicis*, int. hoc tibi crimini vertunt, in eo te accusant. Xenoph. Œcon. i. 7. ὅτι τοι ἡμῖν ἐδόκει οἶκος ἀνδρὸς εἶναι, ὅπερ κτῆσις (quia—propterea te interrogabam) v. 18. ὅτι δὲ—ἀδύνατα προνοῆσαι (int. hoc nondum perspicio, hujus rei ratio me fugit). Male hos similesque locos tentasse doctos viros, monui ad Phædr. p. 380. Ast.

εἰ δὲ καὶ ἄμεινον ζῶσιν] Hæc est oratio primaria, verbis ὅτι μὲν γὰρ καὶ σοφώτεροι—φαίνονται—οἷοί τε incepta quidem, sed interrupta iis, quæ sequuntur, ἀλλὰ δὴ καὶ οὓς φαμεν—ἐτίθεσο. Ast.

βέλτιον σκεπτέον. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὅν τινα τρόπον χρὴ ζῆν. Σκόπει δή,[s] ἔφη. Σκοπῶ, ἦν δ' ἐγώ. καί μοι λέγε·[t] δοκεῖ τί σοι εἶναι ἵππου[u] ἔργον; Ἔμοιγε. Ἆρα[v] οὖν τοῦτο[w] ἂν θείης καὶ ἵππου[x] καὶ ἄλλου ὁτουοῦν[y] ἔργον, ὃ ἂν ἢ[z] μόνῳ ἐκείνῳ ποιῇ[a] τις ἢ ἄριστα; Οὐ μανθάνω, ἔφη. Ἀλλ' ὧδε. ἔσθ' ὅτῳ ἂν ἄλλῳ ἴδοις ἢ ὀφθαλμοῖς; Οὐ δῆτα. Τί δέ; ἀκούσαις[b] ἄλλῳ ἢ ὠσίν; Οὐδαμῶς. Οὐκοῦν δικαίως ἂν ταῦτα τούτων
II. 353. φαῖμεν[c] ἔργα[d] εἶναι; Πάνυ γε. Τί δέ;[e] μαχαίρᾳ ἀμπέλου[f] κλῆμα ἀποτέμοις καὶ σμίλῃ καὶ ἄλλοις πολλοῖς; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλ' οὐδενί γ' ἄν, οἶμαι, οὕτω[g] καλῶς, ὡς
III. i. 54. δρεπάνῳ τῷ ἐπὶ τοῦτο[h] ἐργασθέντι.[i] Ἀληθῆ.[j] Ἆρ' οὖν οὐ τοῦτο τούτου[k] ἔργον θήσομεν; Θήσομεν μὲν[l] οὖν. [§. 24.] Νῦν δή, οἶμαι, ἄμεινον ἂν μάθοις ὃ[m] ἄρτι ἠρώτων, πυνθανόμενος εἰ οὐ[n] τοῦτο[o] ἑκάστου εἴη[p] ἔργον, ὃ ἂν ἢ μόνον τι ἢ κάλλιστα τῶν ἄλλων ἀπεργάζηται. Ἀλλά,[q]

γέ μοι *ς.—[r] δ' ἔτι Ξtυ : δέ τι *ς.—[s] δὲ υ.—[t] μοί γε λέγε t.—[u] ἵππου εἶναι t.—[v] ἆρ' tυ.—[w] τοῦτ' ɤ.—[x] θείης ἵππου υ.—[y] οὑτονοῦν Θ.—[z] ἢ om t.—[a] ποιεῖ t.—[b] ἀκοῦσαι K, ἀκούσαι υ.—[c] ταῦτα τούτων φαμὲν ΑΘΞΠΦDKtυɤ, φαμεν ταῦτα τούτων Kq.—[d] ἔργον ɤ.—[e] δαί Φ.—[f] μαχαίρᾳ ἂν ἀμπέλου ɤ, recte, opinor.—[g] οὕτως ante οἶμαι ponit Φ, post καλῶς Θ.—[h] τοῦτο ΘΞΠΦtɤ et rc q : τούτῳ *ς.—[i] εἰργασμένῳ q.—[j] ἀληθῆ om ς.—[k] τούτου τοῦτο tυ.—[l] μὲν om ΞΠDK.—[m] ὅ τι ΠDKq.—[n] οὐ om υ.—[o] τούτου υ.—[p] εἴη...ἑκάστου om Θ.—[q] ἀλλ' υ.—[r] γε DKq.—[s] φα-

δέ τι βέλτιον] Repono δ' ἔτι βέλτιον. Steph.

δ' ἔτι βέλτιον] Sic jam Stephanus. Vulgo δέ τι, quæ solemnis est permutatio. Ast.

ἔσθ' ὅτῳ] ἔστιν, ὅστις, ὅ τι al. interrogationi passim inserviunt, ut p. 253. D. ψυχῆς ἔστι τι ἔργον, et paulo post, ἔσθ' ὅτῳ. Menon. p. 85. B. ἔστιν ἥντινα δόξαν οὐχ αὑτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο; Vid. Jensius ad Lucian. t. i. p. 188. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 420. Ast.

φαῖμεν] Ald. Bas. 1. Stob. et Cod. Reg. φαμέν; recte contra Bas. 2. et Steph. φαῖμεν, quod Ficinus quoque expressit vertens, *Ergo hæc horum opera recte diceremus.* Deinde post ἀκούσαις et μαχαίρᾳ interposuimus ἂν, quod deesse nequit. Ast.

ἐπὶ τοῦτο ἐργασθέντι] Sic Cod. Ven. etsi haud necessarium est; solet enim ἐπὶ cum dativo ita poni, ut causam, consilium vel finem indicet, ubi accusativum exspectabas. Vid. Lexic. Xenoph. v. ἐπὶ t. ii. p. 259. 263. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 234. Ast.

ἀληθῆ] Vocem ἀληθῆ male omittunt Ald. Bas. 1. præstant vero Bas. 2. Cod. Reg. Ven. et Stob. Sic et Ficinus: est, *ut dicis.* Ast.

θήσομεν μὲν οὖν] In Cod. Reg. particula μὲν haud dubie propter præcedens μὲν excidit. Θήσομεν μὲν etsi non gratum auribus accidit, tamen sanum est; sic in Phædr. c. 31. ἦ ἤ. Vid. nostra ad Phædr. p. 317. Ast.

§. 24. ὃ ἂν ἢ μόνον τι] Hæc constans est omnium librorum scriptura. Attamen Steph., secutus Cornarium, 'Pro μόνον, ait, substituendum esse μόνῳ et τὶς pro τὶ, ostendit locus, cujus hic fit mentio (qui est in fine paginæ præcedentis), ubi nimirum proposita fuit illa interrogatio. Sic et ἐκείνῳ illic habemus post μόνῳ.' Sed primum non opus est eorundem verborum repetitione, deinde vulgata scrip-

ἔφη, μανθάνω τε[r] καί μοι δοκεῖ τοῦτο ἑκάστου πράγματος ἔργον εἶναι. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. οὐκοῦν καὶ ἀρετὴ δοκεῖ σοι εἶναι ἑκάστῳ ᾧπερ καὶ ἔργον τι προστέτακται; ἴωμεν δὲ ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν. ὀφθαλμῶν, φαμέν,[s] ἔστιν[t] ἔργον; Ἔστιν.[u] Ἆρ'[v] οὖν καὶ ἀρετὴ ὀφθαλμῶν ἔστιν; Καὶ ἀρετή. Τί δέ; ὤτων ἦν τι ἔργον; Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἀρετή; Καὶ ἀρετή. Τί δὲ πάντων πέρι τῶν ἄλλων; οὐχ οὕτως; Οὕτως. Ἔχε δή. ἆρ' ἄν ποτε ὄμματα τὸ αὑτῶν[w] ἔργον καλῶς ἀπεργάσαιντο[x] μὴ ἔχοντα τὴν αὑτῶν[y] οἰκείαν ἀρετήν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀρετῆς κακίαν; Καὶ πῶς ἄν; ἔφη· τυφλότητα γὰρ ἴσως λέγεις ἀντὶ τῆς ὄψεως. Ἥ τις,[z] ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν ἡ[a] ἀρετή· οὐ γάρ πω[b] τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ[c] τῇ οἰκείᾳ μὲν ἀρετῇ τὸ αὑτῶν ἔργον εὖ ἐργάσεται τὰ ἐργαζόμενα, κακίᾳ δὲ κακῶς. Ἀληθές,[d] ἔφη, τοῦτό[e] γε[f] λέγεις. Οὐκοῦν καὶ ὦτα στερόμενα[g] τῆς αὑτῶν ἀρετῆς κακῶς τὸ αὑτῶν[h] ἔργον ἀπεργάσεται; Πάνυ γε. Τίθε- III. l. 55.
μεν οὖν καὶ τἆλλα πάντα εἰς τὸν αὐτὸν[i] λόγον; Ἔμοιγε δοκεῖ. Ἴθι δή, μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι. ψυχῆς ἔστι τι ἔργον ὃ ἄλλῳ τῶν ὄντων οὐδ' ἂν ἑνὶ πράξαις;[j] οἷον τὸ τοιόν-

μὲν post ἔργον ponunt ΘΦr.—[t] ἐστί τι v.—[u] ναί ΠDKq, ναὶ ἔστιν v.—[v] ἆρ'...ναί rc in mg Π.—[w] αὐτῶν τὸ K.—[x] καλῶς ἀπεργάσονται Θ, καλῶς ἀπεργάσωνται r, ἀπεργάσωνται καλῶς Φ.—[y] ἑαυτῶν r.—[z] ἢ τίς K.—[a] ἡ om *t*.—[b] που Ξ.—[c] εἰ om Φr.—
ἐς
[d] ἀληθῶς Ξ.—[e] τοῦτο om Φ—[f] γε om ΦKq*t*vr.—[g] στερούμενα v.—[h] ἑαυτῶν v.

tura eundem exhibet sensum; referendum est enim τὶ ad præcedens ἑκάστου. Quamquam Ficinus quoque vertit, *quod vel solo illo vel melius quam ceteris efficitur.*—Mox ἔστι τι ἔργον e Stobæo rescripsimus; vulgo ἐστὶν ἔργον. Ita in sequentt. ὤτων ἦν τι ἔργον. Sic et Ficinus, *Oculorum dicimus opus aliquod.*—Deinde Stob. legit τί δὴ γὰρ καὶ περὶ τῶν ἄλλων cet. et οὕτως ἔχει δή. Ast.

ἔχε δὴ] Exhortandi est formula, idem fere valens, quod φέρε δή, ut de Legg. x. 895. D. ἔχε δὴ πρὸς Διός· ἆρ' οὐκ ἂν ἐθέλοις περὶ ἕκαστον τρία νοεῖν; Gorg. p. 460. A. ἔχε δὴ—ἐάνπερ ῥητορικὸν σύ τινα ποιήσῃς cet. ubi Heind. p. 44. minus recte, meo quidem judicio, comparat illud ἔχε ἠρέμα, ἀτρέμας (de quibus vid. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 262.) nam in his ἔχειν est *se habere*, i. e. esse, in ἔχε δὴ vero aliam habere significationem, inde jam perspicitur, quod ἔχε absolute ponitur. In Ion. p. 535. B. ἔχε δή καί μοι τόδε εἰπέ, ὦ Ἴων. Ast.

ἀπεργάσαιντο] Heind. ad Cratyl. p. 137. corrigi volebat ἀπεργάσαιτο, de quo vehementer dubito; nam apud veteres Atticos sæpenumero nomina pluralia neutrius generis, etiam res inanimatas significantia, plurali junguntur. Exempla Platonis Heind. l. l. citavit, male, si quid video, ea corrigenda esse censens (in quo Fischerum Animadv. ad Weller. t. iii. p. i. p. 344. sibi consentientem habet). Apud Thucydidem crebro hic archaismus (vid. Schol. ad Il. Λ. 310. X. 266.) reperitur, ut v. 75. vi. 62. vii. 57. Vid. Fischer. l. l. et Matthiæ Gr. Gr. p. 416. Ast.

τῇ οἰκείᾳ μὲν] Stob. τῇ μὲν οἰκ. Ast.

δε· τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄρχειν καὶ βουλεύεσθαι καὶ τὰ[k]
τοιαῦτα πάντα,[l] ἔσθ' ὅτῳ ἄλλῳ ἢ ψυχῇ δικαίως ἂν αὐτὰ
ἀποδοῖμεν[m] καὶ φαῖμεν[n] ἴδια[o] ἐκείνου[p] εἶναι; Οὐδενὶ[q]
ἄλλῳ. Τί δ' αὖ τὸ ζῆν; ψυχῆς φήσομεν ἔργον[r] εἶναι;
Μάλιστά γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀρετήν φαμέν τινα ψυ-
χῆς εἶναι; Φαμέν. Ἆρ' οὖν ποτέ, ὦ Θρασύμαχε, ψυχὴ
τὰ αὑτῆς[s] ἔργα εὖ ἀπεργάσεται στερομένη τῆς οἰκείας
ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον. Ἀνάγκη ἄρα κακῇ
ψυχῇ κακῶς ἄρχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τῇ δὲ ἀγαθῇ πάντα
ταῦτα[t] εὖ πράττειν. Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ἀρετήν γε[u] ξυν-
εχωρήσαμεν ψυχῆς εἶναι δικαιοσύνην, κακίαν δὲ ἀδικίαν;
Συνεχωρήσαμεν γάρ. Ἡ μὲν ἄρα δικαία ψυχὴ καὶ ὁ
δίκαιος ἀνὴρ εὖ βιώσεται, κακῶς δὲ ὁ ἄδικος. Φαίνεται,
II. 354. ἔφη, κατὰ τὸν σὸν λόγον. Ἀλλὰ μὴν ὅ γε εὖ ζῶν μακά-
ριός τε καὶ εὐδαίμων, ὁ δὲ μὴ τἀναντία. Πῶς γὰρ οὔ;[v]
Ὁ μὲν δίκαιος ἄρα εὐδαίμων, ὁ δ' ἄδικος ἄθλιος. Ἔστω-
σαν, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν ἄθλιόν γε εἶναι οὐ λυσιτελεῖ, εὐ-
III. I. 56. δαίμονα δέ. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐδέποτ' ἄρα,[w] ὦ μακάριε
Θρασύμαχε, λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης. Ταῦτα
δή σοι, ἔφη,[x] ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω[y] ἐν τοῖς Βενδιδείοις.[z]
Ὑπὸ σοῦ γε,[a] ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε,[b] ἐπειδή[c] μοι πρᾶος
ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. οὐ μέντοι[d] καλῶς γε εἱσ-
τίαμαι,[e] δι' ἐμαυτόν, ἀλλ' οὐ διὰ σέ· ἀλλ' ὥς περ οἱ λίχ-
νοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες, πρὶν

—[i] *αὐτὸν τοῦτον* λ. *tv*.—[j] *πράξαιο* Φr.—[k] *τὰ* om *v*.—[l] *πάντα* om *q*.—[m] *ἀποδιδοῖμεν* Ξ.—[n] *φαμὲν v*.—[o] *ἴδια* post *ἐκείνης* ponit *t*.—[p] *ἐκείνου* rc D*q*.—[q] *οὐδενὶ...εἶναι* om *t*.—[r] *ἔργον φήσομεν v*.—[s] *τὰ αὐτὰ αὐτῆς q*.—[t] *ταῦτα πάντα* Φ*l*r.—[u] *τε v*.—[v] *πῶς γὰρ οὔ* om *v*.—[w] *ἄρα* om ΠDK*q*.—[x] *ἔφη* om *t*.—[y] *ἑστιάσθω t*.—[z] *βενδιδίοις* ΘΠD.—[a] *γε* om ΘΦr.—[b] *θρασύμμαχε v*, qui sic ubique.—[c] *ἐπειδή γέ* K*q*.—[d] *μέν*

ἐπιμέλεσθαι] Vulgo *ἐπιμελεῖσθαι*, v. nostra ad Phædr. p. 288. Stob. habet *ἐμμελῆσθαι*; deinde *τὸ βουλεύεσθαι*. Ast.

ἐκείνου] Cod. Reg. et Bas. 2. exhibent *ἐκείνης*, quod referendum esset ad *ψυχῇ*. Ast.

οὐ ψυχῆς] *οὐ* e Stobæo recépimus, Ficino suffragante, quippe qui verterit, *annon animæ opus esse dicemus?*—Mox Stob. habet *μάλιστ' ἂν, ἔφη*. Ast.

ἀρετήν μεν] Sic Stob. Vulgo *ἀρετήν γε*. Mox omittit *μακάριε* ante *Θρασύμαχε*, Cod. Reg. vero legit, *οὐδέποτ', ὦ μακάριε*.—*ἐπειδήγε μοι*. Γὲ recepimus e Cod. Reg. Ast.

οἱ λίχνοι] Eadem imagine usus est Polybius iii. 57. et respexerunt h. l. Julian. Orat. ii. p. 69. C. et Themist. Orat. xviii. p. 220. B. Ceterum observavit Casaubon. ad Athen. vi. p. 235. A. ' *τὸ ἀεὶ* in his et similibus continuam successionem aliorum post alios denotat. Plato — appellat *τὸ ἀεὶ παραφερόμενον* singula fercula, quæ inferebantur men-

τοῦ προτέρου μετρίως[f] ἀπολαῦσαι, καὶ ἐγώ μοι[g] δοκῶ οὕτω, πρὶν ὃ τὸ[h] πρῶτον ἐσκοποῦμεν εὑρεῖν, τὸ δίκαιον ὅ τί ποτ' ἔστιν, ἀφέμενος[i] ἐκείνου[j] ὁρμῆσαι[k] ἐπὶ τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ εἴτε κακία ἐστὶ καὶ ἀμαθία εἴτε σοφία καὶ ἀρετή, καὶ[l] ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου ὅτι λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς[m] δικαιοσύνης, οὐκ ἀπεσχόμην τὸ[n] μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου, ὥς τέ μοι νυνὶ γέγονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μηδὲν εἰδέναι· ὁπότε γὰρ τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὅ ἐστι, σχολῇ εἴσομαι εἴτε ἀρετή τις οὖσα τυγχάνει εἴτε καὶ οὔ, καὶ πότερον ὁ ἔχων αὐτὸ οὐκ εὐδαίμων ἐστὶν ἢ εὐδαίμων.[o]

τι *q*.—[e] ἑστίαμαι 𝔯.—[f] μετρίου 𝔯.—[g] ἐγώ μοι ΘΦ𝔯, ἐγὼ οἶμαι *v*: ἐγῶμαι *ς.—[h] ἢ τὸ K, ἢ ὃ τὸ *q*, ὅτω 𝔯, ὅπερ Φ.—[i] καὶ ἀφέμενος Φ.—[j] ἐκείνου om *q*.—[k] ὥρμημαι DK *ir*, ὁρμῆσθαι *q*.—[l] alterum καὶ om Φ.—[m] ἡ et τῆς om Φ.—[n] τὸ ΘΞΠΦDK*qtv*𝔯: τοῦ *ς.—[o] αὐτὸ εὐδαίμων ἐστὶν ἢ οὐκ εὐδαίμων ΘΦ𝔯.

sæ, aliud post aliud. Potest etiam legi *περιφερόμενον*; ita enim mos erat in Atheniensium conviviis, ut libro quarto didicimus.' Ast.

ἐγὼ οἶμαι] Ita rescripsimus, quia *ἐγὼ* pertinet ad *δοκῶ*. Ast.

οὐκ ἀπεσχόμην τὸ μὴ οὐκ] Sic Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. Recte; ita et Phavorin. p. 234. *ἀπέχομαι Ἀττικῶς δὲ ἐνίοτε αἰτιατικῇ. Πλάτων· οὐκ ἀπειχόμην, τὸ μὴ διὰ τοῦτον* (sic) *ἐλθεῖν*; et Priscian. xviii. p. 1176. notans: illi, *ἀπεχόμην τούτου καὶ τοῦτο*; nos quoque, 'abstineo illius et illum et illo.' Vid. Lexic. Xenophont. t. i. p. 311. Stephanus *τοῦ μὴ* scripsit, sine causa. Solemne est *τὸ μὴ* post verba arcendi, abstinendi. Scilicet *μὴ οὐ*, negatione præcedente, *οὐ* præcedens et sequens se invicem tollunt (v. Herm. ad Viger. p. 772.) *μὴ* vero (Latinorum *ne*) respicit negationem in verbo prægresso latentem; nam verba arcendi, impediendi al. negationem s. recusationem (dubitationem, timorem) indicant, quam dicimus, subjectivam, articulus vero *τὸ* cum infinitivo loco conjunctionis cum modo finito ponitur et valet *quominus*. Vid. Zeun. ad Xenoph. Mag. Equit. ix. 5. Cyrop. i. 6. 32. et Matth. Gr. Gr. p. 781. Ast.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ,

Β.

Steph. II. 357. — Bek. III. i. 57.

§. 1. Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν ᾤμην λόγου[a] ἀπηλλάχθαι· τὸ δ' ἦν ἄρα, ὡς ἔοικε, προοίμιον. ὁ γὰρ Γλαύκων ἀεί τε[b] ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο,[c] ἀλλ' ἔφη Ὦ Σώκρατες, πότερον ἡμᾶς βούλει δοκεῖν

[a] τοῦ λόγου K.—[b] τε δὴ υ.—[c] ἐδέξατο Φϰ.—[d] εἶπον om Φϰ.—[e] ἦ Φϰ.—[f] καὶ A

§. 1. Quum Thrasymachus, a Socrate convictus ac confutatus, manus, ut aiunt, dedisset, suscipiunt injustitiæ defensionem ac patrocinium Glauco et Adimantus, eamque multo firmius ac nervosius defendunt, quam a Thrasymacho factum erat, illud tamen præfati, se non ea dicere, quæ sentirent, sed quæ vulgo pro injustitia dicerentur, quæque ipsi redargui ac refutari cuperent, ita ut omnibus utilitatibus detractis amandam et expetendam esse justitiam, injustitiam contra fugiendam et aversandam (*appareret* vel simile quid excidit), non tantum impunitate proposita, sed etiam si certum atque exploratum sit, illius ope nos perpetuo in summa corporis et externorum bonorum affluentia esse victuros. Tum igitur Socrates iis collaudatis et rei difficultate demonstrata, vero ac serio justitiam defendere aggreditur, et usus illa nobili similitudine de duabus tabulis, quarum in utraque idem scriptum esset, sed in altera minutioribus, in altera grandioribus litteris, in reipublicæ descriptionem ingreditur, ut quum constiterit, quæ vis et natura justitiæ in universa civitate sit, ex eo etiam, quid in singulis hominibus valeat, quidque in cujusque animo efficiat, intelligatur. Hæc hujus secundi libri summa est. Muret.

τοῦ λόγου] E cod. Reg. articulum τοῦ recepimus. Ast.

ἀνδρειότατος] Etiam bellica laude præstant Glauco et Adimantus, egregiamque in bellis operam reipublicæ navaverant; quo respicit hoc loco Socrates. Muret.

τὴν ἀπόῤῥησιν] Qui enim ipse non facile cederet, indignari solet, quum alium mollitia ac laboris fuga nimis facile adversario cedentem videt. Muret.

βούλει] βούλεσθαι, sequente ἢ, comparativi notionem comprehendit, ut sit i. q. μᾶλλον βούλεσθαι, αἱρεῖσθαι s. ἑλέσθαι (*eligere*, i. e. malle). Vid. Dorvill. ad Charit. p. 538. Abresch. ad Æschyl. t. ii. p. 19. Jacobs. ad Meleagr. Epigr. cvi. 1. Quapropter sequitur ὡς ἀληθῶς

πεπεικέναι ἢ ὡς ἀληθῶς πεῖσαι ὅτι παντὶ τρόπῳ ἄμεινόν ἐστι δίκαιον εἶναι ἢ ἄδικον; Ὡς ἀληθῶς, εἶπον,[d] ἔγωγ' ἂν ἑλοίμην, εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη. Οὐ τοίνυν, ἔφη, ποιεῖς ὃ[e] βούλει. λέγε γάρ μοι· ἆρά σοι δοκεῖ τοιόνδε τι εἶναι ἀγαθόν, ὃ δεξαίμεθ' ἂν ἔχειν οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι, ἀλλ' αὐτὸ αὑτοῦ ἕνεκα ἀσπαζόμενοι, οἷον τὸ χαίρειν καὶ αἱ ἡδοναὶ ὅσαι ἀβλαβεῖς, κἂν[f] μηδὲν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον III. i. 58.
διὰ ταύτας[g] γίγνηται[h] ἄλλο ἢ χαίρειν ἔχοντα; Ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖ τι[i] εἶναι τοιοῦτον.[j] Τί δέ;[k] ὃ αὐτό[l] τε αὑτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων, οἷον αὖ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ ὁρᾶν καὶ τὸ ὑγιαίνειν; τὰ γὰρ τοιαῦτά που δι' ἀμφότερα ἀσπαζόμεθα. Ναί, εἶπον. Τρίτον δὲ ὁρᾷς τι, ἔφη, εἶδος ἀγαθοῦ, ἐν ᾧ τὸ γυμνάζεσθαι καὶ

Πtmr et pr Θ, εἰ καὶ v et rc Θ.—[g] διὰ ταῦτα q, δι' αὐτὰ v: om ΘΦr.—[h] γίγνεται ἄλλο ΑΘΠtmr, ἄλλο γίγνεται v.—[i] τι om v.—[j] τοιοῦτο ΘΦ.—[k] δαὶ corr A, δ' tmr.

(int. πεῖσαι) ἔγωγ' ἂν ἑλοίμην. Ast.

ἐπ' ἐμοὶ] *Si in mea esset potestate, si possem*, vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 235. Ast.

ἆρά σοι δοκεῖ κ. τ. λ.] Fundamentum quoddam est futuræ disputationis hæc tripartita boni divisio.—Quicquid expetitur, aut suapte tantum causa expetitur, aut propter aliud tantum, aut utroque nomine. Per se tantum, ut voluptas; *οὐδεὶς γὰρ ἐπερωτᾷ, τίνος ἕνεκα ἥδεται, ὡς καθ' αὑτὴν οὖσαν αἱρετὴν τὴν ἡδονήν*, ait Aristoteles x. ad Nicomachum. Propter aliud tantum, ut laboriosæ exercitationes corporis, ut sectiones, ut ustiones, ut sumtiones pharmacorum. Utroque nomine, ut sensus (*αἱ γὰρ αἰσθήσεις καὶ χωρὶς τῆς χρείας ἀγαπῶνται δι' ἑαυτάς*, ait idem primo *τῶν μετὰ τὰ φυσικά*), ut bona valetudo, ut bona hominum de nobis existimatio, ut virtutes. Quærit igitur Glauco de Socrate, in quo horum generum justitiam reponendam censeat. At ille, in eo, quod omnium pulcherrimum ac præstantissimum est, quod et per se et propter aliud expetitur; nam et multa magnaque bona e justitia manare, ut amorem et caritatem et bonam de nobis existimationem nostrorum civium, quæ sunt vitæ sine metu degendæ præsidia firmissima; et iis omnibus detractis tamen ipsam suapte vi atque natura amabilem et expetendam esse. At contra Glauco, multis eam ex illo potius genere videri, quod omnium infimum minimeque expetendum est, ut quod per se quidem amabile non sit, sed aliorum tantum causa expetatur. Etenim si cui potestas detur sine ulla infamia, sine ullo metu supplicii, quod aut a diis aut ab hominibus impendeat, omnia pro sua libidine faciendi, neminem ita stultum aut simplicem fore, ut justitiam colat, ac non potius alienas opes ad se convertat, alienis uxoribus ac liberis ad explendam libidinem suam illudat, potentissimas urbes ac florentissima imperia occupet, justitiam valere jubeat, ullis se legibus teneri neget; idque vel ex tyrannis facillime perspici, qui, quo potentiores sunt, eo sunt injustiores, atque ita vivunt, ut in summa impunitate ac licentia injustitiæ summam felicitatem collocare videantur; quorum etiam illa vox est: 'privatorum hominum esse fidem servare ac justitiam colere; sibi omnia licere, se legibus solutos esse, quod ipsi egerint, fore ut id, qualecunque sit, ii qui minus possunt, non perferre tantum, sed etiam ut recte factum commendare cogantur.' Muret. Cf. Mureti Var. Lect. iv. 18. Archytas in Stob. i. p. 14. Atticus apud Euseb. Præp. Evang. xv. 4. p. 797. C. D. Apuleius de Hab. Doctrin. Platon. lib. ii. p. 12. et 22. ed. Elmenh. Ast.

διὰ ταύτας] Ald. Bas. 1. et 2. *διὰ ταύτης*. Mox *γίγνεται* pro *γίγνηται*. Ast.

τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι καὶ ἰάτρευσίς τε[m] καὶ ὁ[n] ἄλλος[o] χρηματισμός; ταῦτα γὰρ ἐπίπονα φαῖμεν ἄν,[p] ὠφελεῖν δὲ ἡμᾶς, καὶ αὐτὰ[q] μὲν ἑαυτῶν ἕνεκα οὐκ ἂν δεξαίμεθα ἔχειν, τῶν δὲ μισθῶν τε[r] χάριν καὶ τῶν ἄλλων ὅσα γίγνεται ἀπ' αὐτῶν. Ἔστι γὰρ οὖν, ἔφην,[s] καὶ τοῦτο τρίτον. ἀλλὰ τί δή; Ἐν ποίῳ, ἔφη,[t] τούτων τὴν δικαιοσύνην τίθης;
II. 358. Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τῷ καλλίστῳ, ὃ[u] καὶ δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ'[v] αὐτοῦ ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι. Οὐ τοίνυν δοκεῖ, ἔφη,[w] τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῦ ἐπιπόνου εἴδους,[x] ὃ μισθῶν ἕνεκα[y] καὶ εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν ἐπιτηδευτέον, αὐτὸ δὲ δι' αὐτὸ φευκτέον ὡς ὂν χαλεπόν. [§. 2.] Οἶδα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι δοκεῖ οὕτω,[z] καὶ πάλαι ὑπὸ Θρασυμάχου ὡς τοιοῦτον ὂν ψέγεται, ἀδικία δ' ἐπαινεῖται·[a] ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσ-
III. i. 59. μαθής.[b] Ἴθι δή, ἔφη, ἄκουσον καὶ[c] ἐμοῦ, ἐάν[d] σοι ταὐτὰ δοκῇ.[e] Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται πρῳϊαίτερον τοῦ δέοντος ὑπὸ σοῦ ὥς περ ὄφις κηληθῆναι,[f] ἐμοὶ δ' οὔπω κατὰ

—[l] ἑαυτοῦ v.—[m] τις t.—[n] ὁ om pr Ξ.—[o] ἄλλως q.—[p] φαμὲν ἐπίπονα εἶναι v.—[q] ταῦτα Θ, ἑαυτὰ K.—[r] τε om v.—[s] ἔφη r.—[t] ἔφην r.—[u] ἵνα Φr.—[v] ὑπ' tm.—[w] ἔφη δοκεῖ v.—[x] τὸ ἐπίπονον εἶδος corr (præter τὸ) Φ.—[y] θ' ἕνεκα ΘΠDKqtmr.—[z] δοκεῖ οὕτω ΑΘΞΠΦvmr, δοκεῖ τούτω pr t: οὕτω δοκεῖ *ς.—[a] ἀδικία δ' ἐπαινεῖται om ΑΘΞΦ.—[b] ἔοικα δυσμαθὴς εἶναι v.—[c] καὶ om t.—[d] κἂν t.—[e] σοι ταῦτα δοκῇ

εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν] Nullus interpretum hæc verba recte cepit. Ficinus vertit: *quod quidem propter præmia et honores et gloriam sit expetendum*; similiter Cornarius; obscura est et Græcam orationem solummodo adumbrat Mureti versio: *quod mercede adducti et ut bene de nobis existiment homines, opinionis causa persequendum est.* Εὐδοκιμήσεις διὰ δόξαν sunt *gloria et honor justitiæ fama partus*; διὰ δόξαν est i. q. διὰ τὸ δοκεῖν δίκαιον εἶναι; διὰ, *ope, beneficio*, ut constat. Sic c. 4. ἔσονται αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαὶ δοκοῦντι τοιούτῳ εἶναι. Ast.

§. 2. *ἐγώ τις*] τὶς leniter affirmat et intendit, ut οὐκ οἶδ' ὅπως (vid. nostra ad Phædr. p. 222.) Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 368. Toup. ad Suid. t. ii. p. 335. Ast.

πρῳαίτερον] Scripsimus pro eo, quod vulgo legitur, πρωϊαίτερον; vid. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. 612. et Ruhnk. ad Tim. p. 226. Ast.

ὄφις κηληθῆναι] Serpentes ira inflatos blandis carminibus ita sopiri ac deliniri credebant veteres, ut venenum amitterent. Sic Virgil. Ecl. viii. 71. 'Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis.' ubi v. interpp. Ovid. Amor. ii. 1. 25. 'Carmine dissiliunt abruptis faucibus angues.' Vid. Muret. ad h. l. Verbum autem κηλεῖν proprie ponitur de carminibus et orationibus, quæ magica quadam vi animum auditorum commovent et divinis sensibus afficiunt, vel etiam animi morbis ac vitiis (cupiditatibus al.) medentur, virtutis in eo igniculos excitantes. Hæc videlicet erat Socratis κήλησις, hæ ipsius ἐπῳδαί. Charmid. p. 157. A. θεραπεύεσθαι δὲ τὴν ψυχὴν, ἔφη, ὦ μακάριε, ἐπῳδαῖς τισί, τὰς δ' ἐπῳδὰς ταύτας τοὺς λόγους εἶναι τοὺς καλούς· ἐκ δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἐν ταῖς ψυχαῖς σωφροσύνην ἐγγίγνεσθαι, ἧς ἐγγενομένης καὶ παρούσης ῥᾴδιον ἤδη εἶναι τὴν ὑγίειαν καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι πορίζειν. Cf. Euthyd. p. 290. A. Jacobs.

νοῦν ἡ ἀπόδειξις γέγονε περὶ ἑκατέρου· ἐπιθυμῶ γὰρ ἀκοῦσαι τί τ'[g] ἔστιν ἑκάτερον καὶ τίνα ἔχει δύναμιν αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐνὸν ἐν[h] τῇ ψυχῇ, τοὺς δὲ μισθοὺς καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν[i] ἐᾶσαι χαίρειν. οὑτωσὶ[j] οὖν ποιήσω, ἐὰν καὶ σοὶ δοκῇ·[k] ἐπανανεώσομαι[l] τὸν Θρασυμάχου λόγον, καὶ πρῶτον μὲν ἐρῶ[m] δικαιοσύνην οἷον εἶναί φασι[n] καὶ ὅθεν γεγονέναι, δεύτερον δὲ ὅτι πάντες αὐτὸ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἄκοντες ἐπιτηδεύουσιν ὡς ἀναγκαῖον ἀλλ' οὐχ ὡς ἀγαθόν, τρίτον δὲ ὅτι εἰκότως αὐτὸ δρῶσι· πολὺ γὰρ ἀμείνων[o] ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν, ἐπεὶ ἔμοιγε,[p] ὦ Σώκρατες, οὔ τι[q] δοκεῖ οὕτως. ἀπορῶ μέντοι διατεθρυλημένος[r] τὰ ὦτα, ἀκούων Θρασυμάχου καὶ μυρίων ἄλλων, τὸν δὲ ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης λόγον, ὡς ἄμεινον[s] ἀδικίας, οὐδενός πω ἀκήκοα ὡς βούλομαι· βούλομαι δὲ αὐτὸ καθ' αὑτὸ[t] ἐγκωμιαζόμενον ἀκοῦσαι. μάλιστα δ' οἶμαι

ΘΚ, σοι ἔτι δοκεῖ ταῦτα v.—[f] κληθῆναι pr Φ, καληθῆναι v.—[g] τ' om tm.—[h] ἐν om Φr.—[i] αὐτῆς K.—[j] οὑτωσὶν D.—[k] δοκῶ v.—[l] ἐπὰν ἀνανεώσομαι r.—[m] ἐρῶ πρῶτον μὲν r.—[n] φασιν εἶναι Φ.—[o] ἄμεινον v.—[p] ἔμοιγ' v.—[q] οὔτι ΑΘΠtvm, οὔτοι DKq, ὅτι οὐ Φr, οὐ pr Ξ: ἔτι οὐ s.—[r] διατεθρυλημένος ΑΘΠm: διατεθρυλλημένος *s.—
ω
[s] ἄμεινον K, ἀμείνων tm.—[t] αὐτὸν καθ' αὑτὸν corr Φ, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ m.—[u] ἀκοῦ-

in Athen. p. 264. Ast.

ἐάσαι χαίρειν] Verba *ἐάσαι χαίρειν* referenda ad *ἐπιθυμῶ*, quum propter sensum per se poni debuissent: ita ut præmia et quæ ex iis manant, prætermittantur s. præmiis iisque, quæ ex iis manant, detractis. Sic Theæt. p. 147. C. *οἷον καὶ ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει φαῦλόν που καὶ ἁπλοῦν εἰπεῖν, ὅτι γῆ ὑγρῷ φυραθεῖσα πηλὸς ἂν εἴη, τὸ δ' ὅτου, ἐᾷν χαίρειν.* Ast.

ἐπανανεώσομαι] Thom. M. v. *ἐπὰν* p. 382. laudat hæc verba ita, *ἐπὰν ἀνανεώσωμαι τὸν Θρασυμάχου λόγον*, vitiose. Ast.

ἐπεὶ ἐμοίγε κ. τ. λ.] Muretus laudat Ambrosium de Offic. i. 12. 'laudatur a Platone, quod in Politia sua posuit, eum, qui contra justitiam disputandi partes recepisset, postulare veniam dictorum, quæ non probaret, et veri inveniendi atque examinandi disputationis gratia illam sibi impositam personam dicere. Quod eo usque Tullius probavit, ut in libris, quos scripsit de republica, eam sententiam dicendam putaverit.' et Augustin. de Civit. Dei ii. 21. 'Suscepit philosophus disputationem eorum, qui sentirent sine injustitia non posse regi rempublicam, purgans se præcipue, ne hoc ipse sentire crederetur.' In sequentibus *οὔτι δοκεῖ οὕτως*. Vulgo scribitur *ἔτι οὐ δοκεῖ οὕτως*. Ast.

διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα] *Θρυλλεῖν τι* est *semper aliquid in ore habere, celebrare* (Phædon. p. 269. ed. Fisch. Axioch. 364. B. 365. B.) *θρυλλεῖν τινὰ* vero *fatigare aliquem atque obtundere eadem semper memorando celebrandoque*; hinc *διαθρυλλεῖσθαί τις τὰ ὦτα* (accusativus absolutus) dicitur, cujus aures sermone aliquo semper repetito obtunduntur, vel, ut Latini Græco plane convenienter dicunt, cujus aures celebrantur. Sic Lys. p. 205. B. *εἴπερ, ὡς λέγει, ὑπ' ἐμοῦ ἀεὶ ἀκούων διατεθρύλληται.* Lucian. encom. Demosth. §. 17. t. ii. p. 588. *ἴσως γὰρ—νομίζεις, ἐμὲ—μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν.* Suidas v. *διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα· πλειστάκις καὶ περὶ τῶν αὐτῶν πλεῖστα ἀκηκοώς.* Cf. Pollux ii. 83. vi. 119. Ast.

ἂν σοῦ πυθέσθαι. διὸ κατατείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν, εἰπὼν δὲ ἐνδείξομαί σοι ὃν τρόπον αὖ βούλομαι καὶ
III. i. 60. σοῦ ἀκούειν[u] ἀδικίαν μὲν ψέγοντος, δικαιοσύνην δὲ[v] ἐπαινοῦντος. ἀλλ' ὅρα εἴ σοι βουλομένῳ[w] ἃ λέγω. Πάντων[x] μάλιστα,[y] ἦν δ' ἐγώ· περὶ γὰρ τίνος ἂν μᾶλλον πολλάκις τις[z] νοῦν ἔχων χαίροι[a] λέγων καὶ[b] ἀκούων; Κάλλιστα,[c] ἔφη, λέγεις· καὶ ὃ πρῶτον ἔφην ἐρεῖν, περὶ τούτου ἄκουε, τί οἴονται[d] καὶ ὅθεν γεγονέναι δικαιοσύνην.[e]

Πεφυκέναι γὰρ δή φασι τὸ μὲν ἀδικεῖν ἀγαθόν, τὸ δὲ ἀδικεῖσθαι κακόν, πλέονι[f] δὲ κακῷ ὑπερβάλλειν[g] τὸ ἀδικεῖσθαι ἢ ἀγαθῷ[h] τὸ ἀδικεῖν, ὥστ' ἐπειδὰν ἀλλήλους ἀδικῶσί τε καὶ ἀδικῶνται καὶ ἀμφοτέρων γεύωνται,[i] τοῖς μὴ

σαι v.—[v] δ' tm.—[w] βουλόμενα ἃ m, βουλομένῳ εἴη ἃ Ξs.—[x] πάντα v.—[y] κάλιστα t.—[z] τις om ΘΦr.—[a] χαίροι^{μι} Θ, χαίροι μᾶλλον Ξ.—[b] ἢ v.—[c] κάλλιστ' v.—[d] οἴονται q, οἰόντε ΠDKtv, ὄν τε ΑΘΞΦmr: τε ὃν τυγχάνει s.—[e] γεγονέναι δικαιοσύνην q: γέγονε δικαιοσύνη *s.—[f] πλέον Π et pr Ξ, πλείονι v.—[g] ὑπερβάλλει q.—[h] ἀγα-

ἂν σοῦ πυθέσθαι] Libri editi ἄν σου, vitiose; primum enim ἂν σοῦ πυθέσθαι oppositum est prægressis οὐδενός πω ἀκήκοα, deinde propter μάλιστα graviorem h. l. σοῦ significationem habet, quam ut accentum inclinare possit. Ast.

εἴ σοι βουλομένῳ εἴη] εἴη vel cum cod. Reg. expungendum, vel ἐστὶν corrigendum est; quod quidem posterius, quum constans fere usus postulare videatur, unice amplexandum esse censeo. Sic enim Cratyl. 384. B. εἴ σοι βουλομένῳ ἐστίν. Gorg. p. 448. D. εἰ αὐτῷ γέ σοι βουλομένῳ ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι. Sophist. p. 254. B. ἂν ἔτι βουλομένοις ἡμῖν ᾖ. Lach. p. 187. C. εἰ δὲ βουλομένοις ὑμῖν ἐστὶ περὶ τῶν τοιούτων ἐρωτᾶσθαι. Hipp. Min. p. 363. B. εἰ βουλομένῳ ἐστὶν Ἱππίᾳ. Xenoph. Græc. Hist. iv. 1. 11. τί οὖν—οὐ πυνθάνει, εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐστί. Ceterum hic participii usus, quem Latini quoque a Græcis mutuati sunt (sic Sallust. Jugurth. 100. 'ubi militibus—labos volentibus esset.' Tacit. Agric. Vit. 18. 'quibus bellum volentibus erat,' vid. Vechneri Hellenolex. p. 325. ed. Heusing.) ut plura alia, ex Homerico fonte (Iliad. Ξ. 108.) fluxit, ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, ubi cf. Eustath. p. 970. ed. Rom. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 467. Lips. Kœn. ad Gregor. p. 173. et Valcken. ad Herodot. p. 666. Ast.

πεφυκέναι—φασι] Celebrata hæc est Sophistarum sententia, natura (φύσει, κατὰ φύσιν; hinc h. l. πεφυκέναι) præstare injuriam facere, quam accipere, lege autem, utpote inventa ad homines coercendos ac subigendos, melius esse injuriam pati, quam inferre. Gorg. p. 483. A. ὥσπερ αὐτίκα ἐν τούτοις τῷ ἀδικεῖν τε καὶ ἀδικεῖσθαι, Πώλου τὸ κατὰ φύσιν αἴσχιον λέγοντος, σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες· φύσει μὲν γὰρ πᾶν αἴσχιόν ἐστιν, ὅπερ καὶ κάκιον, τὸ ἀδικεῖσθαι, νόμῳ δὲ τὸ ἀδικεῖν· οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς τοῦτό γ' ἐστὶ τὸ πάθημα τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλὰ ἀνδραπόδου τινὸς, ᾧ κρεῖττον τεθνάναι ἐστὶν ἢ ζῆν. Socrates contra, Plato, Aristoteles contendebant κάκιον εἶναι τὸ ἀδικεῖν, ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι. Vid. Gorg. p. 474. B. Criton. p. 194. Fisch. Aristot. Rhet. i. 7. Cicero Tusc. Quæst. v. 19. Aul. Gell. Noct. Attic. xii. 9. Plutarch. de Poet. Lect. c. 14. t. i. p. 36. B. Lucian. Chalar. pr. §. 9. t. i. p. 510. Maxim. Tyr. xviii. 7. p. 215. ubi v. Davis. p. 568. Libanius Epist. 1188. p. 566. ed. Wolf. Synesius Epist. xxx. p. 177. B. Cf. Gataker. ad M. Antonin. viii. §. 55. Adversar. c. 5. Etenim, ut Cicero dicit Philipp. xi. 4. 'miserior est, qui suscipit in se scelus, quam is, qui alterius facinus subire cogitur.' Ast.

δυναμένοις τὸ μὲν ἐκφεύγειν, τὸ δὲ αἱρεῖν[j] δοκεῖ λυσιτελεῖν II. 359.
ξυνθέσθαι[k] ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι. καὶ ἐντεῦθεν δὴ ἄρξασθαι[l] νόμους[m] τίθεσθαι καὶ ξυνθήκας αὑτῶν,[n] καὶ ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον. καὶ εἶναι δὴ ταύτην[o] γένεσίν τε καὶ οὐσίαν δικαιοσύνης, μεταξὺ οὖσαν τοῦ μὲν ἀρίστου ὄντος, ἐὰν ἀδικῶν μὴ διδῷ δίκην, τοῦ δὲ κακίστου, ἐὰν ἀδικούμενος τιμωρεῖσθαι ἀδύνατος ᾖ.[p] τὸ δὲ δίκαιον ἐν μέσῳ ὂν[q] τούτων ἀμφοτέρων ἀγαπᾶσθαι οὐχ ὡς ἀγαθὸν ἀλλ' ὡς ἀῤῥωστίᾳ τοῦ[r] ἀδικεῖν
τιμώμενον, ἐπεὶ τὸν δυνάμενον αὐτὸ ποιεῖν καὶ ὡς ἀληθῶς III. i. 61.
ἄνδρα οὐδ' ἂν[s] ἑνί ποτε[t] ξυνθέσθαι τὸ μήτε ἀδικεῖν μήτε ἀδικεῖσθαι·[u] μαίνεσθαι γὰρ ἄν. [§. 3.] Ἡ μὲν[v] οὖν δὴ[w] φύσις δικαιοσύνης, ὦ Σώκρατες, αὕτη τε καὶ τοιαύτη, καὶ[x] ἐξ ὧν πέφυκε, τοιαῦτα, ὡς ὁ[y] λόγος.

Ὡς δὲ καὶ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἀδυναμίᾳ τοῦ ἀδικεῖν ἄκοντες αὐτὸ ἐπιτηδεύουσι, μάλιστ' ἂν αἰσθοίμεθα,[z] εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν τῇ διανοίᾳ· δόντες ἐξουσίαν ἑκατέρῳ ποιεῖν ὅ τι ἂν βούληται, τῷ τε δικαίῳ καὶ τῷ ἀδίκῳ, εἶτ' ἐπακολουθήσαιμεν θεώμενοι ποῖ[a] ἡ ἐπιθυμία ἑκάτερον ἄξει. ἐπ' αὐτοφώρῳ[b] οὖν λάβοιμεν ἂν[c] τὸν[d] δίκαιον τῷ ἀδίκῳ εἰς ταὐ-

θὸν r.—[i] γένωνται Φr.—[j] εὑρεῖν (ut videtur) pr r.—[k] ξυντίθεσθαι ΘDKq, τὸ συντίθεσθαι v.—[l] ἀπάρξασθαι v.—[m] νόμους τε τίθ. v.—[n] αὐτοῖς q.—[o] ταύτην τὴν DK.—[p] εἶ K.—[q] ὂν om m.—[r] τὸ m.—[s] ἐν t.—[t] πω DKq.—[u] τῶν εἴτε ἀδικεῖν εἴτε mr et pr Φ.—[v] μέν γ' ς.—[w] δὲ t.—[x] καὶ ante ἐξ om tm.—[y] ὁ om Φ.—[z] αἰσθανοίμεθα m.—[a] ὅποι v.—[b] ἐπ' αὐτοφώρῳ ΘΞΠΦKq: ἐπαυτοφώρῳ *ς.—[c] ἂν om Φr.—[d] τὸ

αἱρεῖν] Ald. Bas. 1. et 2. ἑρεῖν. Cornar. correxit αἱρεῖν, et Stephan. recepit, nullam, ut solet, Cornarii mentionem faciens. Ast.

ἀδικῶν μὴ διδῷ δίκην] Vid. Gorg. l. l. Criton. p. 194. et Seneca de Ira ii. 32. Ast.

ἀῤῥωστίᾳ τοῦ ἀδικεῖν] Dativus causam indicat, ut c. 3. ἀδυναμίᾳ τοῦ ἀδικεῖν. Vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 304. Fischer. ad Weller. t. iii. p. 1. p. 408. Heind. ad Gorg. §. 99. Ast.

§. 3. ὡς δὲ καὶ οἱ ἐπιτηδεύοντες] Attigit hunc locum Lambinus ad Horat. Epist. i. 16. 54. pluresque Ciceronis locos apposuit rem illustrantes. Ast.

εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν] *Si tale quid cogitatione fingamus, ut utrique quidlibet faciendi potestatem permittamus.* Participium δόντες loco verbi finiti positum est, ut solet, si, οὕτω, τοιόνδε, τοῦτο præcedentibus, explicationi inservit, ut apud Xenoph. Anab. iv. 1. 4. τὴν δὲ—ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται, ἅμα μὲν λαθεῖν πειρώμενοι (*ita—ut conentur*), ἅμα δὲ φθάσαι. Phædon. p. 59. A. καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελῶντες (*ita—ut rideremus*), ἐνίοτε δὲ δακρύοντες. Ad quem locum Heind. p. 11. plura excitavit exempla. Ast.

ἐπ' αὐτοφώρῳ] ἐπ' αὐτοφώρῳ proprie de eo usurpatur, qui *in ipso furto*, ipso actu s. re deprehenditur, ut de legib. xii. p. 942. A. (vid. interpp. ad Johann. viii. 4.) tunc in universum de eo, qui manifesto deprehenditur, ut negare, quod vel fecerit vel dixerit, nequeat.

τὸν ἰόντα διὰ[e] τὴν πλεονεξίαν, ὃ πᾶσα φύσις διώκειν πέφυκεν[f] ὡς ἀγαθόν,[g] νόμῳ[h] δὲ καὶ[i] βίᾳ παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμήν, εἴη δ' ἂν ἡ[j] ἐξουσία ἣν λέγω τοιάδε μάλιστα, εἰ αὐτοῖς[k] γένοιτο οἵαν ποτέ φασι[l] δύναμιν τῷ[m] Γύγου[n] τοῦ Λυδοῦ προγόνῳ γενέσθαι. εἶναι μὲν γὰρ αὐτὸν ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι, ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ ῥαγῆναί τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμεν.[o] ἰδόντα δὲ καὶ θαυμάσαντα καταβῆναι, καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ[p] ἃ[q] μυθο-
III. i. 62. λογοῦσι θαυμαστὰ καὶ ἵππον χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα καθ' ἃς ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἐνόντα νεκρόν, ὡς φαίνεσθαι, μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον. τοῦτον[r] δὲ ἄλλο μὲν ἔχειν[s] οὐδέν, περὶ[t] δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον,[u] ὃν[v] περιελόμενον ἐκβῆναι. συλλόγου δὲ γενομένου[w] τοῖς ποιμέσιν εἰωθότος,[x] ἵν' ἐξαγγέλλοιεν[y] κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια, ἀφικέσθαι καὶ ἐκεῖνον ἔχοντα τὸν δακτύλιον.

𝔪.—[e] ἐπὶ *tv*.—[f] πέφυκε διώκειν *v*.—[g] ἀγαθὸν ἂν *tv*.—[h] νόμου *v*.—[i] καὶ add ΠDK *qt*𝔪.—[j] ἡ om *q*.—[k] αὐτῷ Φ𝔯.—[l] φασὶ post προγόνῳ ponit 𝔯.—[m] τοῦ 𝔪.—[n] γύγη *v*.—[o] ᾗ ἐκεῖνος ἔνεμεν *tv*.—[p] δὴ om *t*.—[q] ἃ om ΑΘΞΦ𝔯.—[r] τούτῳ ΘΦ𝔯.—[s] ἔχειν add ΠDK*qtv*𝔪.—[t] πρὸς *t*.—[u] δακτύλιον χρυσοῦν Φ.—[v] φέρειν ὂν Ξς.—[w] γιγνομέ-

Sic Apolog. Socr. c. 7. ὡς ἐνταῦθα ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα. Xenoph. Sympos. iii. 13. ἐπ' αὐτοφώρῳ εἴλημμαι—πλουσιώτατος, ὡς ἔοικεν, ὤν. Œcon. xviii. 3. ὡς ἁλίσκει ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ περὶ θερισμοῦ εἰδὼς, ἅπερ ἐγώ. Vid. Pollux viii. 69. Ast.

νόμῳ δὲ καὶ βίᾳ] Sic Bas. 1. 2. et cod. Reg. Ficinus quoque, *lege autem ac vi*. In Ald. et Steph. νόμῳ δὲ βίᾳ. Ast.

Γύγῃ] Sic scripsimus pro Γύγου; Ficinus quoque vertit, *Gygæ Lydi progenitori*. Namque ipse Gyges, opulentissimus Lydiæ rex (vid. Burmann. ad Propert. iii. 20. 23. Wernsdorf. ad Himer. p. 267.) intelligendus est, πρόγονος τοῦ Λυδοῦ, i. e. Crœsi (nisi malis τοῦ Λυδῶν, int. βασιλέως, ut ὁ Περσῶν. Vid. Lamb. Bos. Ellips. Gr. p. 56. ibique Schæfer.) quippe ἀρχηγὸς τῶν Μερμναδῶν, vid. Herodot. i. 8. Idem narrant Cicero de Offic. iii. 9. Philostrat. Heroic. p. 28. ed. Boisson. aliter Herodot. i. 8. Justin. i. 7. Plutarch. Symp. Quæst. i. 5. t. ii. p. 622. E. Hinc quoque nobilitatum τοῦ Γύγου δακτύλιον, vid. Lucian. bis accusat. §. 21. t. ii. p. 219. navig. §. 42. p. 441. Libanius Orat. xv. p. 435. Epist. 1031. p. 437. Wolf. Gregor. Nazianz. Orat. iii. p. 93. A. Cf. Erasmi Adag. Chiliad. i. Centur. i. 96. p. 49. sq. Turnebi Adversar. vi. 22. et Rhodigin. Antiq. Lect. vi. 11. et 12. De vi magica, quam annulis tribuebant veteres, vid. Kirchmann. de annulis c. 21. Ast.

ὡς φ. μ. ἢ κατ' ἄνθρωπον] Proprie sonant hæc verba, *ut videbatur* (i. e. ut ex specie quidem conjicere licebat) *majorem quàm pro hominis natura*. Vide de ὡς c. infinitivo Viger. de Idiotism. p. 205. Matthiæ Gr. Gr. p. 783. et de ἢ κατὰ, Latinor. *quam pro* (Vechner. Hellenolex. p. 169.) comparativo præcedente, nostra ad Phædr. p. 395. Ast.

ἄλλο μὲν οὐδὲν, περὶ δὲ] *Nihil aliud præter annulum aureum*, h. e. solum annulum aureum digito gestasse. Vide de οὐδὲν ἄλλο sequente δὲ ad Phædr. p. 228.—Ceterum cod. Reg. interponit post ἄλλο μὲν verbum ἔχειν, quo carere possumus; deinde omittit φέρειν, quod abesse nequit. Ast.

καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ
δακτυλίου περιαγαγόντα[z] πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔσω[a] τῆς
χειρός· τούτου δὲ γενομένου ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς II. 360.
παρακαθημένοις, καὶ[b] διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου.[c] καὶ
τὸν θαυμάζειν τε καὶ πάλιν[d] ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύ-
λιον στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, καὶ στρέψαντα φανερὸν
γενέσθαι. καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυ-
λίου εἰ ταύτην ἔχοι[e] τὴν δύναμιν, καὶ αὐτῷ ἀεὶ οὕτω[f] ξυμ-
βαίνειν,[g] στρέφοντι μὲν εἴσω τὴν σφενδόνην ἀδήλῳ γίγνεσ-
θαι, ἔξω δὲ δήλῳ. αἰσθόμενον δὲ[h] εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν
ἀγγέλων γενέσθαι τῶν[i] παρὰ[j] τὸν[k] βασιλέα. ἐλθόντα δὲ
καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα, μετ' ἐκείνης ἐπιθέμε-
νον τῷ βασιλεῖ, ἀποκτεῖναι καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν.
[§. 4.] Εἰ οὖν δύο[l] τοιούτω δακτυλίω γενοίσθην, καὶ τὸν
μὲν ὁ δίκαιος περιθεῖτο,[m] τὸν δὲ ὁ ἄδικος, οὐδεὶς ἂν γένοιτο,
ὡς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὃς[n] ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιο- III. i. 63.
σύνῃ καὶ τολμήσειεν[o] ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ
ἅπτεσθαι, ἐξὸν αὐτῷ καὶ[p] ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδεῶς ὅ τι βού-

νου v.—[x] εἰωθότως ΠDK*v*.—[y] ἐξαγγέλοιεν ΘΞΦ*tr*𝔪.—[z] περιάγοντα 𝔪.—[a] ἔσω D : εἴσω *ς.—[b] καὶ om Π et pr D.—[c] ὡσπερεὶ οἰχομένου 𝔪 et pr *t*.—[d] καί πως πάλιν *t*.—[e] ἔχοι ΑΞΠΦ𝔪𝔯 : ἔχει *ς.—[f] ἀεὶ οὕτω *q*, οὕτω καὶ οὕτω ΠDK : οὕτω *ς.—[g] ξ. ΑΘΞΠΦ*t*𝔪𝔯. στρέφοντα *q*.—[h] δ' *v*.—[i] τὸν ΠDK.—[j] παρὰ ΑΘΠΦDK*qtr*𝔪𝔯 : περὶ *ς.—[k] τὸν om *q*.—[l] δύω ΦDK.—[m] περιθοῖτο K : om *q*.—[n] ὃs om pr *q*.—[o] θέλοι *v*.

πρὸς ἑαυτὸν ἐς τὸ ἔσω τ. χειρὸς] Cicero de Offic. l. l. ' ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem videbat omnia; idem rursus videbatur, quum in lucem annulum inverterat.'—Σφενδόνη, ut Latinorum *funda* pro *pala* (v. Salmas. ad Vopisc. Carin. c. 20.) interior dicebatur annuli pars, in qua gemma sedebat, i. q. σφραγιδοφυλάκιον s. πυελίς. Vid. Schæfer. ad Longi Pastor. p. 413. Ast.

διαπράξασθαι] *Statim perfecisse*, i. e. impetrasse; nota hæc est verbi διαπράττεσθαι significatio, vid. nostra ad Phædr. p. 244. In præcedentibus notandus est præsentis ἔχει in narratione usus, de quo monuit Hoogeven. ad Viger. p. 214. ed. Herm. Mox de dativis στρέφοντι, ἀδήλῳ et δήλῳ, qui præcedens αὐτῷ respiciunt, vid. Matthiæ Miscell. Philolog. v. ii. p. i. p. 5. ubi nostrum quoque locum excitavit. Ast.

παρὰ τὸν βασιλέα] Pro περὶ, quod libros editos occupavit, e cod. Reg. et Venet. rescripsimus παρὰ τὸν β. Sic Ficinus quoque vertit, *curavit, ut legatus ad regem una cum aliis mitteretur.* Ast.

§. 4. οὕτως ἀδαμάντινος] I. e. ὥστε αὐτὸν μένειν. Xenoph. Anab. ii. 5. 12. τίς οὕτω μαίνεται, ὅστις οὐ σοι βούλεται φίλος εἶναι; Vid. Wyttenbach. Biblioth. Crit. v. iii. p. ii. p. 63. Schæfer. Melet. Crit. p. 71. not. et Matthiæ Gr. Gr. p. 662. Ἀδαμάντινον dicitur, *quidquid firmum, constans atque immutabile est*, ut Polit. x. 14. p. 619. A. ἀδαμαντίνως δεῖ δὴ ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα ἐς ᾅδου ἰέναι. Vid. Lambin. ad Horat. Carm. iii. 24. 5. et Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 405. Ast.

ἐξὸν αὐτῷ] Casus absolutus: *quum ipsi liceret*; vid. Markland. ad Maxim. Tyr. ii. 1. p. 655. Wernsdorf. ad Hi-

λοιτο λαμβάνειν, καὶ εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας συγγίγνεσθαι ὅτῳ βούλοιτο καὶ ἀποκτιννύναι[q] καὶ ἐκ δεσμῶν λύειν οὕς τινας βούλοιτο, καὶ τἆλλα πράττειν, ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. οὕτω δὲ δρῶν οὐδὲν ἂν διάφορον[r] τοῦ ἑτέρου ποιοῖ, ἀλλ' ἐπὶ ταὐτὸν[s] ἴοιεν ἀμφότεροι. καί τοι μέγα τοῦτο τεκμήριον ἂν φαίη τις ὅτι οὐδεὶς ἑκὼν δίκαιος ἀλλ' ἀναγκαζόμενος ὡς οὐκ ἀγαθοῦ ἰδίᾳ ὄντος, ἐπεὶ ὅπου γ' ἂν οἴηται ἕκαστος οἷός τ' ἔσεσθαι ἀδικεῖν,[t] ἀδικεῖ. λυσιτελεῖν γὰρ δὴ οἴεται πᾶς ἀνὴρ πολὺ μᾶλλον ἰδίᾳ τὴν ἀδικίαν τῆς δικαιοσύνης, ἀληθῆ οἰόμενος, ὥς φησιν[u] ὁ περὶ τοῦ[v] τοιούτου λόγου[w] λέγων, ἐπεὶ εἴ τις τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος μηδέν[x] ποτε ἐθέλοι[y] ἀδικῆσαι μηδὲ[z] ἅψαιτο τῶν ἀλλοτρίων, ἀθλιώτατος μὲν[a] ἂν δόξειεν εἶναι τοῖς αἰσθανομένοις καὶ ἀνοητότατος, ἐπαινοῖεν δ' ἂν[b] αὐτὸν ἀλλήλων ἐναντίον ἐξαπατῶντες ἀλλήλους διὰ τὸν τοῦ ἀδικεῖσθαι[c] φόβον. ταῦτα μὲν οὖν δὴ[d] οὕτως.

—[p] καὶ om K.—[q] ἀποκτινῦναι Θ.—[r] διαφέροι ΠDKv.—[s] ταῦτ' ἂν DKv, ταυτὰ ἂν q.—[t] ἀδικεῖν 𝔄 et pr Π.—[u] φήσει ΠDKqv et γρ 𝔪.—[v] τοῦ om v.—[w] λόγος Kq.—[x] μηδέ Kv.—[y] θέλοι ΘΦ𝔳𝔵.—[z] μηδ' tv.—[a] μέν τ' Φ𝔵.—[b] ἂν om 𝔪.—[c] ἐξαπατᾶσθαι

mer. p. 72. et Hermann. ad Viger. p. 751. Ast.

ἐπὶ ταυτὸν ἴοιεν] Cod. Reg. ἐπὶ ταῦτ' ἂν ἴοιεν, vitiose. Ast.

μέγα—τεκμήριον] Græc. Schol. quem Muretus citat, explicat: σαφῶς ἂν δύναιτό τις ἐκ τούτου τεκμαίρεσθαι, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει τὴν δικαιοσύνην τιμᾷ τε καὶ ἐπιτηδεύει καὶ τοῖς τῶν νόμων ἀκολουθεῖ προστάγμασιν, ἀλλὰ προσβιαζόμενος, ὡς τῆς δικαιοσύνης οὐχ αἱρετῆς καθ' ἑαυτὴν οὔσης, οὐδὲ τὸ παράπαν ὠφελούσης τὸν ἔχοντα. Ast.

ἰδίᾳ] Nam κοινῇ quidem utilem esse, nemo negare audebat, sed eam dicebant εἶναι ἀλλότριον μὲν ἀγαθὸν, οἰκείαν δὲ ζημίαν. Muret.

ὥς φησιν—λόγος] Cod. Reg. ὡς φήσει, sed certam omniumque sermone celebratam sententiam apparet significari. Pro λόγου, quod libri omnes editi exhibent, e cod. Reg. reposuimus λόγος, sensu postulante; sensus enim hic est, *ut dicit sententia de hac re* (περὶ τοῦ τοιούτου est i. q. περὶ τούτου, ut centies) *omnium*. Sic p. 366. C. ὡς ὁ τῶν πολλῶν τε καὶ ἄκρων λεγόμενος λόγος, et cap. 3. init. ὡς ὁ λόγος. Significantius vero et gravius est, ὥς φησιν ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λέγων λόγος, quam, ὥς φασιν οἱ περὶ τοῦ τοιούτου λέγοντες; voce enim λόγος, ut jam monuimus, certa quædam sententia indicatur. Ceterum λόγος λέγων offendere non debet, quum nihil eo frequentius sit. Sic v. c. Phileb. p. 18. B. ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ Θεῦθ τινὰ τοῦτον γενέσθαι λέγων. Vide quæ ad h. l. in Ephemerid. art. et doctrin. Landishut. v. iii. p. i. p. 105. monuimus. Ficinus vertit, *ut sermonis hujus perhibent auctores*, vulgatam secutus scripturam. Muretus vero legit ὁ πατὴρ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων, vitium, quod mirum est, non animadvertens; namque scribit, 'sic dicit libros πατρὸς δεῖσθαι βοηθοῦ. Sic τὸν πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς in Timæo.' Ast.

ταῦτα μὲν δὴ οὕτω] Transitio λόγου et προπαρασκευὴ ad tertiam partem. Sic Aristoph. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Plato principio iii. νόμων: ταῦτα μὲν οὖν δὴ ταῦτα. Muret. Latinorum est *sed hæc quidem hactenus*. Ceterum Ald. Bas. 1. et 2. post ταῦτα interponunt τὰ, quod ex postrema vocis ταῦτα syllaba male repetita enatum esse liquet. Ast.

Τὴν δὲ κρίσιν αὐτὴν[e] τοῦ βίου πέρι[f] ὧν λέγομεν, ἐὰν[g] δια- III. i. 64.
στησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον,[h] οἷοί
τ' ἐσόμεθα κρῖναι ὀρθῶς· εἰ δὲ μή, οὔ. τίς[i] οὖν δὴ[j] ἡ διά-
στασις; ἥδε·[k] μηδὲν ἀφαιρῶμεν[l] μήτε[m] τοῦ ἀδίκου ἀπὸ
τῆς ἀδικίας μήτε τοῦ δικαίου ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ
τέλεον[n] ἑκάτερον εἰς τὸ ἑαυτοῦ[o] ἐπιτήδευμα τιθῶμεν. πρῶ-
τον μὲν οὖν ὁ ἄδικος ὥς περ οἱ δεινοὶ δημιουργοὶ ποιείτω.
οἷον κυβερνήτης ἄκρος ἢ ἰατρὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ
καὶ τὰ δυνατὰ[p] διαισθάνεται,[q] καὶ τοῖς μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ II. 361.
δὲ ἐᾷ· ἔτι δὲ ἐὰν[r] ἄρα πῃ σφαλῇ, ἱκανὸς[s] ἐπανορθοῦσθαι.[t]
οὕτω καὶ ὁ ἄδικος ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι λανθα-
νέτω, εἰ μέλλει[u] σφόδρα ἄδικος εἶναι. τὸν ἁλισκόμενον δὲ
φαῦλον ἡγητέον· ἐσχάτη γὰρ ἀδικία δοκεῖν δίκαιον εἶναι
μὴ ὄντα. δοτέον οὖν τῷ τελέως ἀδίκῳ τὴν τελεωτάτην[v]
ἀδικίαν, καὶ οὐκ ἀφαιρετέον, ἀλλ' ἐατέον τὰ μέγιστα ἀδι-
κοῦντα τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρεσκευακέναι[w] εἰς δι-
καιοσύνην, καὶ ἐὰν ἄρα[x] σφάλληταί τι,[y] ἐπανορθοῦσθαι δυ-
νατῷ εἶναι, λέγειν τε ἱκανῷ ὄντι πρὸς τὸ πείθειν, ἐάν τι
μηνύηται τῶν ἀδικημάτων, καὶ βιάσασθαι ὅσα ἂν βίας
δέηται, διά τε ἀνδρίαν καὶ ῥώμην καὶ διὰ παρασκευὴν φί-
λων καὶ οὐσίας. τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες τὸν δίκαιον παρ'

v.—[d] οὖν δὴ ΑΠD*trm*, οὖν *v* : δὴ *ς.—[e] αὐτὴν ΑΘΠΦDK*tvm*r : αὐτοῖν *ς.—[f] περὶ ...οὗ in mg rc Θ.—[g] ἂν μὲν Θ*tv*.—[h] ἀδικώτατον καὶ τὸν δίκαιον Θ.—[i] τί DKr.—[j] δὴ om K*v*.—[k] εἰ r, ἦν *t*, ἥδε εἰ rc Θ.—[l] ἀφαιροῦμεν *v*.—[m] μήτε...ἀδικίας] hæc post δικαιοσύνης ponit Φ.—[n] τέλειον *tv*.—[o] ἑαυτῷ A et pr Θ.—[p] δυνατὰ...ἀδύνατα *v*.—[q] διαισθάνεσθαι Ξ.—[r] δ' ἂν *v*.—[s] ἱκανῶς Π, ἱκανῶς Φr.—[t] ἐπανορθοῦται Φr.—[u] μέλλοι Φ*t*.—[v] τελειοτάτην *r*.—[w] παρεσκευασμέναι Π, παρεσκευάσθαι DK, παρασκευάσθαι *q*.—[x] αὖ *v*.—[y] σφάλληταί τι ΑΠDK*qv*, σφάληταί τι ΘΦ*m*r, σφάληταί

τίς οὖν δὴ—ἥδε] Sic Plato interrogationes solet interponere orationis animandæ causa, ut Protag. p. 343. B. τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; Vid. Heusd. Spec. Crit. p. 87. Heind. ad Phædr. p. 221.—In præcedentibus e cod. Reg. recepimus μηδέποτε pro μηδέν ποτε. Verba τά τε ἀδύνατα—Ficinus videtur ordine inverso legisse, quum verterit, *quæ in arte sua confici possunt et quæ non possunt.* Mox pro διαισθάνεται Ald. legit διεσθάνεσθαι, Bas. 1. et 2. διαισθάνεσθαι, vitiose. Ast.

ἡγητέον] I. e. δεῖ ἡγεῖσθαι, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 622. Ast.

ἐσχάτη] Cicero de Offic. i. 13. 'totius autem injustitiæ nulla capitalior pars, quam eorum, qui tum, quum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.' Et respexit h. l. Plutarch. Sympos. Quæst. i. 1. t. ii. p. 913. F. Ast.

σφάλληται] Cod. Reg. σφάλληταί τι pro σφαλῇ καί, unde scripsimus σφάλληται. Ast.

δέηται] Ald. et Bas. 1. δεήσεται. Ast.

III. i. 65. αὐτὸν ἴστῶμεν τῷ λόγῳ, ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, κατ' Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα.[z] ἀφαιρετέον δὴ[a] τὸ δοκεῖν.[b] εἰ γὰρ δόξει δίκαιος εἶναι, ἔσονται[c] αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαὶ δοκοῦντι τοιούτῳ εἶναι· ἄδηλον[d] οὖν[e] εἴτε τοῦ δικαίου εἴτε τῶν δωρεῶν τε[f] καὶ τιμῶν ἕνεκα[g] τοιοῦτος εἴη. γυμνωτέος[h] δὴ[i] πάντων πλὴν δικαιοσύνης, καὶ ποιητέος ἐναντίως διακείμενος[j] τῷ προτέρῳ· μηδὲν γὰρ ἀδικῶν[k] δόξαν ἐχέτω τὴν μεγίστην ἀδικίας, ἵν' ᾖ βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων, ἀλλ' ἤτω[l] ἀμετάστατος μέχρι θανάτου, δοκῶν μὲν[m] εἶναι ἄδικος διὰ βίου,[n] ὢν δὲ δίκαιος, ἵν' ἀμφότεροι εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, κρίνωνται ὁπότερος αὐτοῖν[o] εὐδαιμονέστερος. [§. 5.] Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρρωμένως ἑκάτερον, ὥς περ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν.[p] Ὡς μάλιστ', ἔφη, δύναμαι.

τι
σοι t : σφαλῇ καί τι *ς.—[z] θέλοντα q.—[a] δὲ Φr.—[b] ἀδικεῖν tm.—[c] καὶ ἔσονται r. —[d] ἃ δ' ἢ ὂν pr Θ.—[e] οὖν om Θυ, ὂν Φr.—[f] τε om Φ.—[g] ἕνεκα καὶ τιμῶν Φ.—[h] γυμνωτέον K.—[i] δὴ...ἐναντίως om t.—[j] διακεῖσθαι v.—[k] ἀδικίαν r.—[l] ἄλλως ἤτω ἀλλ' ἔσται v.—[m] μὲν οὖν t.—[n] διὰ βίου ἄδικος v.—[o] αὐτῶν DK.—[p] οἶμαι ἑκατέροιν

τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες] Laudant hunc locum Euseb. Præp. Evang. xii. 10. p. 583. B. et Theodoret. Therapeut. xii. p. 667. B. Ille scribit *τὸν δ' οὖν*, Theodoretus vero *τὸν γὰρ τοιοῦτον*, et post *δίκαιον* uterque addit *αὖ*. Ast.

κατ' Αἰσχύλον] In Sept. adv. Theb. 577. *Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων, Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.* Hinc *τὸ εἶναι* et *τὸ δοκεῖν* sibi opposita, quæ post Æschylum (l. l. et Agamemn. 783.) et Platonem frequentarunt et poetæ et prosæ orationis scriptores. Sic Euripid. fragm. Ixion. apud Plutarch. de poet. leg. c. 3. cf. eund. de adulat. ab amico discern. c. 4. de Herodoti malignit. p. 854. E. Philemon. apud Stob. ix. p. 102. v. 5. Philostrat. Heroic. 164. Synes. Epist. xliv. p. 185. C. Heliodor. vii. 13. Ast.

ἀφαιρετέον δὴ] Euseb. et Theodor. *δὲ*, sed *δὴ* recte habet; sic et Ficinus vertit, *removenda quippe*. Ast.

τῆς μεγίστης ἀδικίας] Sic cum Euseb. et Theodoret. scripsimus pro *τὴν μεγίστην ἀδικίας*. Similiter Ficinus, *injustissimus esse credatur*. Ast.

τέγγεσθαι] Schol. Ruhnk. *εἴκειν, ἐνδιδόναι, ὡς νῦν βρέχεσθαι.* Eadem habet Timæus, ad quem vid. Ruhnken. p. 248. Deinde ex Euseb. et Theodoreto rescripsimus *ἀπ' αὐτῆς* pro *ὑπ' αὐτῆς*, et *ἔστω* ex iisdem recepimus pro *ἤτω*, quod citerioris est græcitatis, v. Suid. v. *ἤτω*, Matthiæ Gr. Gr. p. 279. et Buttmann. Gr. Gr. p. 267. ed. 4. Ast.

§. 5. *Βαβαὶ*] Latinorum *Papæ*, est admirantis, *φωνὴ θαυμαστική*, (v. Montefalcon. Catal. Bibl. Coisl. p. 470.) Phædr. c. 12. p. 236. E. *βαβαὶ! ὦ μιαρὲ, ὡς εὖ ἀνεῦρες τὴν ἀνάγκην—.* Phileb. p. 23. B. *Βαβαὶ ἄρα, ὦ Πρώταρχε, συχνοῦ μὲν λόγου τοῦ λοιποῦ!* Sophist. p. 249. D. *Βαβαὶ, ὦ Θεαίτητε! ὥς μοι δοκοῦμεν νῦν μέντ' ἄρα αὐτοῦ γνώσεσθαι περὶ τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως.* Alcib. I. p. 118. B. *Βαβαὶ ἄρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, οἷον πάθος πέπονθας!* p. 119. C. *Βαβαὶ, οἷον—τοῦτ' εἴρηκας!* Ast.

ἀνδριάντα—ἐκκαθαίρεις] *Aliquid tanquam imaginem vel statuam exprimere,*

ὄντοιν δὲ[q] τοιούτοιν οὐδὲν ἔτι, ὡς ἐγῷμαι, χαλεπὸν ἐπεξελ-
θεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον[r] βίος ἐπιμένει.[s] λεκτέον οὖν.
καὶ δὴ κἂν ἀγροικοτέρως λέγηται, μὴ ἐμὲ οἴου λέγειν, ὦ
Σώκρατες, ἀλλὰ τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν.
ἐροῦσι δὲ τάδε, ὅτι οὕτω διακείμενος ὁ δίκαιος μαστιγώσε- iii. i. 66.
ται, στρεβλώσεται, δεδήσεται,[t] ἐκκαυθήσεται[u] τὠφθαλμώ,[v]

τοῖν ἀνδροῖν ὤφειλεν εἶναι mg m.—[q] δὴ s.—[r] ἑκατέρω υ.—[s] περιμένει K.—[t] δεθήσεται trm.—[u] ἐκκοπήσεται q, ἐκκυφθήσεται tm.—[v] τὼ ὀφθαλμώ ΦKq.—[w] πάντα

est ita exhibere, ut species appareat plena et perfecta. Sic Synesius de regno p. 9. C. *φέρε δή σοι γράψω λόγῳ τὸν βασιλέα, ὥσπερ ἄγαλμα στήσας.* Philostrat. Heroic. p. 112. *ἔστι σοι καὶ ἄγαλμα παραγαγεῖν.* Vid. nostra ad Phædr. p. 328. Huic respondet verbum *ἐκκαθαίρειν*, *expurgare*, i. e. expolire et ita exprimere, ut sincera et perfecta alicujus rei natura emergat. Etiam hanc vocem post Platonem seriores Sophistæ frequentarunt, ut Libanius p. 173. Synesius Dion. p. 56. D. et Albinus Isag. in Platon. §. 9. p. 130. ed. Fisch. *καὶ ταύτας ἐκκαθαίρειν καὶ εὐκρινεῖς ἀποφαίνειν ὡς ἀρχάς.* Ast.

περιμένει] Hoc e cod. Reg. reposuimus pro *ἐπιμένει*. Sic et c. 7. p. 368. A. *μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει.* Vid. Heind. ad Phædon. §. 8. Ast.

ἀγροικοτέρως] Vid. Heind. ad Gorg. p. 215. Ast.

μαστιγώσεται] Citarunt hunc locum Clemens Alex. Strom. iv. 7. p. 495. (Potter. t. i. p. 587.) v. p. 601. (ed. Pott. t. ii. p. 714. ubi v. not.) Euseb. Præp. Evang. xii. 10. p. 583. et Theodoret. Therapeut. viii. p. 602. C. Cf. Maxim. Tyr. xviii. 10. p. 219. Apud Clement. legitur *μαστιγωθήσεται*, apud Theodoret. *αἰκισθήσεται*. Ceterum *μαστιγοῦσθαι* (apud Achill. Tat. vii. 26. *πληγαῖς κατακόπτεσθαι*) præcipue servorum erat pœna, qui aufugissent vel furtum fecissent. Ast.

στρεβλώσεται] In tormentorum numero erat rota, *τροχὸς*, cujus radiis districti torquebantur, qui scelus admisissent, et verberibus cædebantur, quoad peccatum confessi erant. Aristoph. Plut. 876. *Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας.* Cf. Lysistr. 846. Pac. 451. Lucian. de Luctu §. 8. *στρεβλούμενοί τε καὶ καιόμενοι—καὶ τροχῷ συμφερόμενοι.* Vid. Gallonius de Cruciatt. Martyr. c. 2. p. 58. Elmenhorst. ad Apuleii Metam. iii. p. 177. et Salmas. ad Achill. Tat. vi. 21. Ast.

δεδήσεται] In vinculis præcipue erat *χοῖνιξ*, lignum, quo pedes constringebantur, in Solonis legibus *ποδοκάκκη* dictum (v. Lysiæ Orat. i. adv. Theomnest. p. 81. Tayl.) Demosthen. adv. Timarch. p. 475. B. *δεδέσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκάκκῃ τὸν πόδα πένθ' ἡμέρας καὶ νύκτας ἴσας.* Ad quem locum Ulpianus t. v. p. 235. A. ed. Wolf. *ποδοκάκκη δὲ βασανιστήριόν τί ἐστιν ὄργανον, εἰς ὃ στρεβλοῦταί τις, δεσμούμενος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὅπερ καλεῖται καὶ ποδοστράβη* (v. Schol. ad Aristoph. Equit. 366.) Ast.

ἐκκοπήσεται τὼ ὀφθαλμὼ] Vulgo *ἐκκαυθήσεται τὼ 'φθαλμὼ*, Cod. Regius vero, Clem. Euseb. et Theodoret. eam, quam recepimus, præstant scripturam; accedit Ficini auctoritas, qui vertit, *eruentur illi oculi.* Qui vulgatæ adhærent scripturæ, provocabunt forsitan ad Gorgiæ locum p. 473. C. *ληφθεὶς στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται*; sed hunc quoque locum corruptum habeo, facillime vero sanandum transponenda particula *καὶ*, ut legatur, *καὶ ἐκτέμνηται τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκκάηται* (absolute positum, ut in Polit. x. 11. p. 613. E. *εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται*). Scilicet oculos non exuri, sed excuti vel excidi solitos esse legimus. Sic Aristoph. Nub. 24. *εἶθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.* Av. 341. *ἢν ἅπαξ γε τὼ 'φθαλμὼ 'κκοπῇς.* Æschines in Tim. p. 194. B. Conon. Narrat. vii. Lucian. Piscat. §. 2. t. i. p. 249. *ἐμοὶ μὲν, ἀνασκολοπισθῆναι δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω.* Libanius t. i. p. 107. D. 173. A. Cf. Thom. Mag. p. 323. Ex his omnibus patet, *ἐκκοπήσεται τὼ ὀφ-*

II. 362. τελευτῶν πάντα κακὰ[w] παθὼν ἀνασχινδυλευθήσεται[x] καὶ γνώσεται ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ[y] ἐθέλειν. τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἄδικον ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν,[z]

βαθεῖαν ἄλοκα[a] διὰ φρενὸς καρπούμενον,[b]
ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα,

πρῶτον μὲν ἄρχειν ἐν τῇ πόλει δοκοῦντι[c] δικαίῳ εἶναι, ἔπειτα γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται,[d] ἐκδιδόναι[e] εἰς οὓς ἂν βούληται, ξυμβάλλειν,[f] κοινωνεῖν οἷς ἂν ἐθέλῃ,[g] καὶ παρὰ ταῦτα πάντα[h] ὠφελεῖσθαι[i] κερδαίνοντα τῷ μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν. εἰς ἀγῶνας[j] τοίνυν ἰόντα καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ περιγίγνεσθαι καὶ πλεονεκτεῖν τῶν[k] ἐχθρῶν, πλεονεκτοῦντα δὲ πλουτεῖν καὶ τούς τε[l] φίλους εὖ[m] ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς βλάπτειν, καὶ θεοῖς θυσίας καὶ ἀναθή-

τὰ κακὰ v.—[x] ἀνασχινδυλευθήσεται ΑΘΠΦDr, ἀνασχιλινδευθήσεται q, ἀνασκινδυλευθήσεται v, ἀνασκινδαλευθήσεται tm, ἀνασκολοπισθήσεται K : ἀνασχινδιλευθήσεται s.—[y] δὴ m, δεῖν v.—[z] θέλειν m.—[a] αὔλακα v.—[b] καρπούμενον v.—[c] δοκοῦντι om tm.—[d] βούληται ΑΠDKqv et, qui hæc βούληται...ὠφελεῖσθαι rc in mg habet, Θ :
οι
βούλοιτο *s.—[e] καὶ ἐκδιδόναι Θv.—[f] ξυμβάλλει Π.—[g] ἐθέλῃ ΑΘΠΦiυmr, ἐθέλη K : ἐθέλοι *s.—[h] πάντα ταῦτα Θv.—[i] τὸ ὠφελεῖσθαι v.—[j] ἀλλήλους Φr.—[k] τῶν...ποιεῖν om t.—[l] τε om Φ.—[m] εὐεργετεῖν v.—[n] μᾶλλον προσήκειν εἶναι v.—[o] καὶ παρὰ

θαλμῷ genuinam esse scripturam. Sed quid faciamus verbo ἐκκαυθήσεται? Ni fallor, locus Politiæ lib. x. 11. qui hunc nostrum respicit, καὶ ἃ ἄγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι, ἀληθῆ λέγων, εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται, aperte docet, ἐκκαυθήσεται retinendum esse, totumque locum ita constituendum, ἐκκαυθήσεται καὶ ἐκκοπήσεται τὼ ὀφθαλμώ. Ast.

τελευτῶν] Theodoret. τελευταῖον, et mox πάντα τὰ κακὰ, quod haud scio an præferendum sit vulgatæ scripturæ. Ast.

ἀνασχινδυλευθήσεται] *In crucem tolletur* vel *palo transfigetur*. Ald. Bas. 1. 2. et Steph. vitiose exhibent ἀνασχινδιλευθήσεται. Clemens Alex. iv. p. 505. A. (t. i. p. 598. Pott.) v. p. 601. (t. ii. p. 714.) Euseb. l. l. et Tim. Sophist. p. 32. (vid. Bast. Epist. Crit. Append. p. 16.) vulgarem habent formam ἀνασκινδυλευθήσεται. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 360. Cod. Reg. exhibet ἀνασκολοπισθήσεται, quod interpretatio est verbi ἀνασχινδυλευθήσεται. Vid. Tim. Soph. l. l. et Ruhnken. Schol. Ast.

ἦν ἄρα] De hoc imperfecti usu, ubi præsens exspectabas, vid. vir. doct. ad Viger. p. 214. et 237. Heind. ad Phædon. §. 35. Ast.

βαθεῖαν—καρπούμενον] Ita hunc locum explico: *hoc* (τὸ εἶναι ἄριστον, ἀλλ' οὐ δοκεῖν) *alte in animo impressum habens atque insculptum, e quo proba efflorescunt consilia.* Amant enim Tragici similitudines e scribendi arte petitas (vid. quæ laudavimus ad Phædr. p. 387.) scribendo vero quasi sulcos ducimus (et omnino scriptio cum aratione comparatur, ut in βουστροφηδὸν, Latinor. *exarare*); hinc ἄλοκα—καρπούμενος est, si sensum spectas, i. q. habens, sed cum delectu positum respectu ad ἄλοκα et βλαστάνει. Ast.

βούληται—ἐθέλῃ] Sic Cod. Reg. et Venet. Vulgo βούλοιτο et ἐθέλοι, vitiose. Ast.

ματα ἱκανῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς θύειν τε καὶ ἀνατιθέναι, καὶ θεραπεύειν τοῦ δικαίου πολὺ ἄμεινον τοὺς θεοὺς καὶ τῶν ἀνθρώπων οὓς ἂν βούληται, ὥστε καὶ θεοφιλέστερον III. i. 67. αὐτὸν εἶναι μᾶλλον προσήκειν[n] ἐκ τῶν εἰκότων ἢ τὸν δίκαιον. οὕτω φασίν, ὦ Σώκρατες, παρὰ[o] θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων τῷ ἀδίκῳ παρεσκευάσθαι τὸν βίον ἄμεινον ἢ τῷ δικαίῳ.

§. 6. Ταῦτ' εἰπόντος τοῦ Γλαύκωνος ἐγὼ μὲν ἐν[p] νῷ εἶχόν τι λέγειν πρὸς ταῦτα, ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀδείμαντος, Οὔ τί που[q] οἴει, ἔφη,[r] ὦ Σώκρατες, ἱκανῶς[s] εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου; Ἀλλὰ τί μήν; εἶπον. Αὐτό, ἦ δ' ὅς, οὐκ εἴρηται ὃ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη, ὥστε καὶ σύ, εἴ τι ὅδε[t] ἐλλείπει, ἐπάμυνε.[u] καί τοι ἐμέ γε[v] ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι καὶ ἀδύνατον ποιῆσαι βοηθεῖν[w] δικαιοσύνῃ. Καὶ ὅς, Οὐδέν, ἔφη, λέγεις, ἀλλ' ἔτι καὶ τάδε ἄκουε· δεῖ γὰρ διελθεῖν ἡμᾶς καὶ τοὺς ἐναντίους λόγους ὧν ὅδε εἶπεν, οἳ δικαιοσύνην μὲν ἐπαινοῦσιν,

ΘΦr, παρά τε tv.—[p] μὲν αὖ ἐν v.—[q] που ΑΠDKqtv : πω *ς.—[r] ἔφη om ΑΘΞΦ.—[s] ἤδη ἱκανῶς tv.—[t] ὧδε v.—[u] ἐπάμυναι ΦKqr, ἐπάμυναι ΠD.—[v] τε ς.—[w] βοηθῆσαι

§. 6. *οὔτι πω*] Cod. Reg. *οὔτι που*, vitiose. Ast.

αὐτὸ] *Id ipsum*, ut sexcenties ponitur. Ast.

τὸ λεγόμενον] Est ὃ λέγεται, *id quod dicitur*, h. e. quod aiunt s. ut in proverbio est. Sic lib. vi. 6. p. 492. C. *ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον τὸ λεγόμενον, τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν*; Sophist. p. 261. C. *σχολῇ ποῦ τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον ὅ γε τοιοῦτος ἄν ποτε ἕλοι πόλιν.* Phædon. p. 66. C. *ὥστε τὸ λεγόμενον, ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν.* De Legib. x. p. 887. B. 890. D. xii. p. 968. E. In his articulus præpositivus partes postpositivi agit, quem quidem usum orationem Atticorum prosam ex antiquitate retinuisse, optime monuit Reizius de Prosod. Græc. Accent. Inclinat. p. 95. ubi cf. Wolfii nota. Similiter ponuntur *τὸ μέγιστον* (*id quod maximum est*), *τὸ κεφάλαιον, τό γε ἔσχατον* al. Vide quæ excitarunt exempla Fischer. ad Weller. t. i. p. 342. et Matthiæ Gr. Gr. p. 393. Ast.

ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη] Ductum fortasse ex eo, quod Scamandrus Iliad. Φ. quum Achilli par esse non posset, Simoenta fratrem auxilio invocat, *Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ Σχῶμεν.* Quibus versibus utitur et Socrates Prodici auxilium adversus Protagoram implorans in Protagora. Muret. Contra Ruhnkenii Scholiast. p. 149. *ἀδελφὸς ἀεὶ* (sic) *παρείη, ὅτι προτιμητέον τοὺς οἰκείους εἰς βοήθειαν. Πλάτων ἐμνήσθη ἐνταῦθα. Παρῆκται δὲ ἴσως παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, οἷσί περ ἀνὴρ Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.* Sed Platonem nec illum nec hunc Homeri locum respexisse e verbis *ἀνδρὶ παρείη*, quæ ex poeta nescio quo sumta esse apparet, manifesto perspicitur. Post *ἀδελφὸς* inserendum videtur *ἂν*, quod propter similitudinem primæ sequentis vocabuli syllabæ facile potuit excidere. Ast.

καίτοι ἐμέ γε] Hoc e cod. Reg. et Venet. recepimus. Etiam Muretus vertit, *etsi ad me quidem.* Ald. Bas. 1. et 2. exhibent *ἐμέ σε*. Steph. *ἐμέ τε*. Ast.

ἀδικίαν δὲ ψέγουσιν, ἵν᾽ ᾖ σαφέστερον ὅ μοι δοκεῖ βούλεσθαι Γλαύκων. λέγουσι δέ[x] που καὶ παρακελεύονται πατέρες τε υἱέσι καὶ πάντες οἵ τινων κηδόμενοι, ὡς χρὴ δίκαιον
II. 363. εἶναι, οὐκ αὐτὸ[y] δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες[z] ἀλλὰ τὰς ἀπ᾽ αὐτῆς εὐδοκιμήσεις, ἵνα δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὅσα περ Γλαύκων
III. i. 68. διῆλθεν ἄρτι ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν ὄντα τῷ δικαίῳ.[a] ἐπὶ

ἢν
v.—[x] δή Kq.—[y] αὐτὸ K, αὐτὴν Φtvx.—[z] καὶ ἐπαινοῦντες Π.—[a] ἀδίκῳ qv, om K.

αὐτὸ δικαιοσύνην] I. e. δικαιοσύνην αὐτὸ τοῦτο ὂν s. οὖσαν (vid. ad i. 9.) (ut in Phædon. p. 93. E. ψυχὴ, ἐπειδὴ οὐδὲν μᾶλλον οὐδὲ ἧττον ἄλλη ἄλλης αὐτὸ τοῦτο ψυχή ἐστιν), h. e. *justitiam per se spectatam.* Sic Theæt. p. 146. E. γνῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ, ὅ τί ποτέ ἐστιν. Parmenid. p. 130. B. τί σοι δοκεῖ εἶναι αὐτὸ ὁμοιότης (*similitudo, quatenus hoc ipsum est*, h. e. similitudo ipsa s. per se), χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν. Sic et δίψος αὐτὸ Polit. iv. p. 439. A. Diversum igitur esse αὐτὸ δικαιοσύνη (*justitia per se*) et αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη (*ipsa justitia*), αὐτὸ δίκαιον et αὐτὸ τὸ δίκαιον apparet; quocirca in Cratylo p. 411. D. pro αὐτὸ ἡ νόησις, ubi αὐτὸ significationem nullam habet (Heind. interpretatur, *ipsum illud* ἡ νόησις; tunc vero, ni fallor, τοῦτο vel ἐκεῖνο abesse non posset), scribendum esse censeo αὐτὴ ἡ νόησις, ut αὐτὴ ἡ respiciat præcedens φρόνησις, quæ φορᾶς καὶ ῥοῦ νόησις εἶναι ponitur. Ceterum Matthiæ Gr. Gr. p. 611. pronomini αὐτὸ vocem δικαιοσύνην per epexegesin appositam esse censet, quod procul vero est. Muretus una voce scribi vult αὐτοδικαιοσύνην, more, ut dicit, Platonico, provocans ad αὐτοὲν, αὐτοάνθρωπος, αὐτοαγαθὸν al. Sed ita scribi constat serioribus demum temporibus cœptum esse. Ast.

τὰς ἀπ᾽ αὐτῆς] *Quæ ex ipsa proficiscuntur;* sic solet ἀπὸ etiam pro simplice genitivo poni. Vid. Heinrich. ad Mus. p. 52. Jacobs. Animadvers. in Anthol. Gr. t. i. p. i. p. 159. et in Athenæum p. 321. Ast.

γίγνηται ἀρχαὶ] Non video, quomodo singularis γίγνηται locum possit occupare, qui debetur plurali γίγνωνται. Steph. Sed haud infrequentem in Platonis libris hunc singularis esse usum, ubi nomina pluralia vel collective posita vel pro collectivis fere habenda sint, monuimus jam ad Phædr. p. 370. et Sympos. p. 241. Quibus adde Polit. vi. 11. p. 463. A. ἔστι μέν που καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος (i. e. quasi: hoc utrumque, quod disjungi nequit, regentes videlicet et populus). Euthydem. p. 302. C. ἔστι γὰρ ἔμοιγε καὶ βωμοὶ καὶ ἱερὰ οἰκεῖα καὶ πατρῷα καὶ τἆλλα ὅσαπερ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις τῶν τοιούτων. In aliis ἔστι non ad subjectum, sed ad prædicatum referendum est (de quo vid. ad Polit. i. 9.) ut de Legib. v. 732. E. ἔστι δὴ φύσει ἀνθρώπειον μάλιστα ἡδοναὶ καὶ λῦπαι καὶ ἐπιθυμίαι. Dialog. de Virtut. p. 378. E. πότερον οὖν σπουδαιότερόν ἐστι ταῖς πόλεσιν ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοὶ καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, ἢ ἄνδρες ἀγαθοί; (vid. Heind. ad Euthydem. p. 403.) Cf. Eustath. ad Iliad. iv. 438. t. iii. p. 1072. ed. Flor. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 345. Matthiæ (Gr. Gr. p. 422.) hæc ita explicat, ut verbum ἔστι vel γίγνεται referendum esse statuat ad nomen singulare vel plurale neutrius generis etiam remotius, de quo equidem dubito. Ast.

τῷ δικαίῳ] Verba τῷ δικαίῳ Cod. Reg. non habet, recte; τῷ δικαίῳ enim sensui adversatur, quum Glauco in prægressis de injusto, speciem viri justi præ se ferente, locutus esset. Quocirca jam Muretus corrigi jubebat τῷ ἀδίκῳ; rectius autem τῷ δικαίῳ expungitur, ita ut ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν ὄντα universe dicta sint de omni specie, sive vera illa sive falsa, quibus tam antecedentia, ἵνα δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαὶ cet. quam Glauconis oratio respiciantur. Etiam Ficinus τῷ δικαίῳ videtur ignorasse; vertit enim, *et quæcunque de eo, qui justus habetur* (h. e. ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν, quod idem est ac ἀπὸ τοῦ δοκεῖν δίκαιον εἶναι), *paulo ante dicebat Glauco.* Ast.

πλέον δὲ οὗτοι τὰ[b] τῶν δοξῶν λέγουσι· τὰς γὰρ παρὰ θεῶν εὐδοκιμήσεις ἐμβάλλοντες ἄφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθὰ τοῖς ὁσίοις[c] ἅ φασι θεοὺς διδόναι, ὥς περ ὁ γενναῖος Ἡσίοδός τε καὶ Ὅμηρός φασιν, ὁ μὲν τὰς δρῦς τοῖς δικαίοις τοὺς[d] θεοὺς ποιεῖν

ἄκρας μέν τε[e] φέρειν βαλάνους, μέσσας δὲ μελίσσας·
εἰροπόκοι δ' ὄϊες, φησί,[f] μαλλοῖς[g] καταβεβρίθασι,

καὶ ἄλλα δὴ πολλὰ ἀγαθὰ τούτων ἐχόμενα. παραπλήσια[h] δὲ καὶ ὁ ἕτερος· ὥς τέ[i] τευ γάρ φησιν

ἢ βασιλῆος ἀμύμονος ὅστε[j] θεουδὴς
εὐδικίας[k] ἀνέχῃσι,[l] φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
πυροὺς καὶ κριθάς, βρίθῃσι[m] δὲ δένδρεα καρπῷ,
τίκτῃ[n] δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχῃ[o] ἰχθῦς.

Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τἀγαθὰ[p] καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδόασι τοῖς δικαίοις· εἰς Ἅιδου γὰρ ἀγα-

—[b] τὰς Π.—[c] δικαίοις ἱv.—[d] τοὺς δικαίους Θ.—[e] τοι ἱm.—[f] φησιν add ΑΘΞΠvm.—[g] μαλοῖς Ξ.—[h] παραπλησίως v.—[i] ὡτέ ἱ.—[j] ὥστε m.—[k] ἀδικίας Ξ, εὐδοκίας ἱm.—[l] ἀνέχουσι q.—[m] βρίθουσι Κ.—[n] τίκτει ΘΦἱvmr, τίκτοι Ξ.—[o] παρέχει ΘΦἱmr.

ἐπίπλεον δὲ οὗτοι] Hoc significat, eos non insistere in bona illa opinione, quam sibi apud homines comparant, qui justitiam colunt, sed ulterius provehi ac dicere, eos diis quoque caros esse et multis magnisque beneficiis a diis ipsis augeri atque ornari. MURET.

ὁ μὲν] Hesiod. Ἔργ. 230. Quem locum plures poetæ Latini imitati sunt, v. c. Virgil. Eclog. iv. 30. Horat. Epod. xvi. 47. Ovid. Amor. iii. 8. 39. Vid. Muret. AST.

ὥστε τευ] Posterior hic locus est Homeri, Od. T. 109. ubi inter eum versum qui hic primus est, et eum qui secundus, interjectus est unus, Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖς καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσειν. STEPH.

τίκτῃ] Ald. Bas. 1. et 2. τίκτοι. AST.

Μουσαῖος] Musæus Eleusinus Atheniensis, Antiphemi filius, Orphei discipulus aut potius illo antiquior epoptæus, scripsit ad Eumolpum filium præcepta vivendi quatuor millia versuum. Suidas. Alii Thracem fuisse dicunt. Idem Eumolpus e Thracia profectus Athenas sacris initiavit Græcos.—Fiebant illa sacra sive initia, quæ et orgia et mysteria dicebantur, in honorem Cereris, Liberi et Liberæ.—Laertius lib. i. Musæum Atheniensem fuisse ait Eumolpi filium—hic tamen Plato Eumolpum Musæi filium facere videtur. De eo itaque Servius: 'Theologus iste fuit post Orpheum, et sunt variæ de hoc opiniones; nam eum alii Lunæ filium; alii Orphei volunt; cujus eum constat fuisse discipulum.' MURET. Vide quæ de Musæi vita et carminibus nuper exposuit Fr. Passow in libro, qui est inscriptus Musæos p. 21. AST.

νεανικώτερα] νεανικὸν dicitur, quidquid *præstans, insigne et magnificum* est, ut Polit. vi. p. 503. C. νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας. iv. 4. p. 425. C. καὶ τελευτῶν ἐς ἕν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτό. viii. p. 563. E. αὕτη μὲν τοίνυν ἡ ἀρχὴ οὑτωσὶ καλὴ καὶ νεανική, ὅθεν τυραννὶς φύεται. (Cf. Musgrav. ad Eurip. Hippol. 1204. Casaubon. et Schweighæus. ad Athen. iv. p. 170. C. AST.

ὁ ὑὸς] ὑὸς Atticum reposui pro υἱὸς, v. Eustath. ad Iliad. A. p. 17. Maittair. de Dialect. p. 13. ed. Sturz. ὑὸς est *Eumolpus*, qui carmina dicitur composuisse de Cereris mysteriis Bacchique festis, v. Diodor. Sic. i. 11. Pausan. i. 38. AST.

γόντες τῷ λόγῳ καὶ κατακλίναντες, καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες, ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη διάγειν μεθύοντας, ἡγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. οἱ δ' ἔτι τούτων μακροτέρους
III. i. 69. ἀποτείνουσι[q] μισθοὺς παρὰ θεῶν· παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθε[r] λείπεσθαι[s] τοῦ ὁσίου[t] καὶ εὐόρκου. ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην. τοὺς δὲ ἀνοσίους αὖ καὶ ἀδίκους εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν Ἅιδου καὶ κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν·

—[p] ἀγαθὰ 𝔯.—[q] ἀποτίνουσι qv.—[r] κατόπισθε Π: κατόπισθεν *ς.—[s] λείπεται 𝔪.

μέθην αἰώνιον] Quod poetæ de Hercule canunt, ut Hom. Od. xi. 601. *αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.* Cf. Pindar. Nem. i. 111. Theocrit. xvii. 28. Rhiani fragm. in Brunckii Gnom. p. 131. Hinc etiam apud seriores poetas deorum mensis accumbere est idem ac in eorum numerum adscribi. Sic Horat. iii. 3. 33. 'Illum ego lucidas Inire sedes, ducere nectaris Succos et adscribi quietis Ordinibus patiar Deorum.' v. 9. 'Quos inter Augustus recumbens Purpureo bibit ore nectar.' iv. 8. 28. 'Dignum laude virum Musa vetat mori: Cœlo Musa beat. Sic Jovis interest Optatis epulis impiger Hercules.' Μέθη scilicet h. l. est *compotatio in conviviis* (vid. Schneider. ad Aristot. Polit. vii. 15. p. 448.) vinolentiæ notione adjuncta. Ceterum respexit h. l. Plutarchus in Luculli vit. t. i. p. 521. B. *καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Κίμων)—ἐτελεύτησεν—οὐδὲ τῶν ὅπλων καὶ τῶν στρατηγιῶν καὶ τῶν τροπαίων ἔπαθλον ποιούμενος εὐωχίας καὶ πότους, ὥσπερ Πλάτων ἐπισκώπτει τοὺς περὶ τὸν Ὀρφέα, τοῖς εὖ βεβιωκόσι φάσκοντας ἀποκεῖσθαι γέρας ἐν ᾅδου μέθην αἰώνιον.* Ast.

ἀποτείνουσι μισθοὺς] *ἀποτείνειν* proprie dicitur quis *τὸν λόγον, τὴν ῥῆσιν* alia id genus (v. Bast. Epist. Crit. p. 152. Boissonad. ad Philostrat. p. 645. Heind. ad Gorg. §. 47.) tunc id dicimur *ἀποτείνειν*, quod copiosius explicamus, in quo multi sumus: et absolute quoque *ἀποτείνειν* ponitur, ut Gorg. p. 458. B. Ast.

τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου] Sic Hesiodus Ἔργ. 280. *Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας νήκεστον ἀάσθη, Τοῦδέ τ' ἀμαυροτέρα γενεὴ μετόπισθε λέλειπται, Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.* Vid. Schol. Ruhnk. p. 149. Ast.

ἐγκωμιάζουσι] Ut verba dicendi, sic quoque verba laudandi et vituperandi duplici accusativo junguntur. Vid. nostra ad Phædr. p. 275. et Sympos. p. 294. Bergler. ad Aristoph. Equit. 186. Ast.

ἐς πηλόν τινα] Olympiodorus in Phædonem hoc excitat ut Orphicum, *ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ᾅδου* (v. Orphei fragment. p. 509. ed. Herm.) Quod respexit Plato in Phædon. p. 69. C. *ὃς ἂν—ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος ἐς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται, ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος, ἐκεῖσε ἀφικόμενος, μετὰ θεῶν οἰκήσει.* Cicero in Consolat. apud Lactant. iii. 19. 6. 'nam vitiis et sceleribus contaminatos deprimi in tenebras atque in cœno jacere docuerunt.' Vid. Plotin. Ennead. i. 6. p. 55. A. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 95. et ad fragm. p. 137. Fischer. ad Phædon. l. l. et Wyttenb. p. 173. Eadem imagine usus est Plato vii. 13. p. 533. D. *καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω.* Ceterum *κατορύττουσιν* et *ἀναγκάζουσι* eleganter de ipsis hujus sententiæ auctoribus dictum; sæpissime enim ipse quis id facere dicitur, quod fieri vel factum esse ponit aut dicit. Vide exempla a nobis in libro, qui est 'de Platonis Phædro,' p. 135. not. excitata, quibus addere potes Petavium ad Synes. p. 19. Kuster. ad Suid. t. ii. p. 2. D. et Hemsterhus. ad Thom. M. p. 187. Ast.

κοσκίνῳ ὕδωρ] Respicit Danai filias quinquaginta, quæ, ut Horatius canit Carm. iii. 11. 31. 'Impiæ sponsos po-

ἔτι τε ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγοντες,[u] ἅ περ Γλαύκων περὶ τῶν δικαίων, δοξαζομένων δὲ[v] ἀδίκων διῆλθε τιμωρήματα, ταῦτα περὶ τῶν ἀδίκων λέγουσιν, ἄλλα δὲ οὐκ ἔχουσιν. [§. 7.] Ὁ μὲν οὖν ἔπαινος καὶ ὁ ψόγος οὗτος[w] ἑκατέρων.

Πρὸς δὲ τούτοις σκέψαι, ὦ Σώκρατες, ἄλλο[x] αὖ εἶδος λόγων περὶ δικαιοσύνης τε καὶ[y] ἀδικίας ἰδίᾳ τε λεγόμενον καὶ ὑπὸ ποιητῶν. πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν II. 364.
ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μέντοι καὶ ἐπίπονον· ἀκολασία δὲ[z] καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετὲς κτήσασθαι, δόξῃ δὲ μόνον καὶ νόμῳ αἰσχρόν. λυσιτελέστερα δὲ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος[a] λέγουσι, καὶ πονηροὺς πλουσίους[b] καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας εὐδαιμονίζειν καὶ τιμᾶν εὐχερῶς ἐθέλουσι δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ, τοὺς δὲ ἀτιμάζειν τε[c] καὶ ὑπερορᾶν οἳ ἄν πῃ[d] ἀσθενεῖς τε καὶ πένητες ὦσιν, ὁμολογοῦντες αὐτοὺς ἀμείνους εἶναι τῶν[e] ἑτέρων. τούτων δὲ[f] πάντων οἱ περὶ θεῶν[g] τε[h] λόγοι καὶ ἀρετῆς θαυμασιώτατοι λέγονται, ὡς ἄρα καὶ III. i. 70.
θεοὶ πολλοῖς μὲν ἀγαθοῖς δυστυχίας τε καὶ βίον κακὸν ἔνειμαν, τοῖς δὲ[i] ἐναντίοις ἐναντίαν μοῖραν. ἀγύρται δὲ καὶ

—[t] δικαίου Φr, ὁσίου τε v.—[u] ἄγεσθαι tm et rc v.—[v] δὲ om Φr et pr Θ.—[w] οὕτως Θtm.—[x] ἄλλοῦν t.—[y] τε καὶ δικαιοσύνη om Φr.—[z] τε v.—[a] πλεῖστον Φvr.—[b] καὶ πλουσίους t.—[c] τε om ΠDKqtm.—[d] πη om Φ.—[e] τῶν om K.—[f] δὴ ς.—[g] θεόν m.

tuere duro Perdere fato.' Eas apud inferos pertusis vasis aquam haurire finxerat antiquitas. Vid. Lucret. iv. 1020. Tibull. ii. 31. Hygin. fab. 170. et de tota fabula cf. Heyne ad Apollodori Biblioth. Observ. t. ii. p. 106. Ast.

§. 7. χαλεπὸν] Vid. Hesiodi versus ad Polit. i. c. 2. excitatos. Ast.

ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος] I. q. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ (Polit. ii. 17. p. 377. B. Politic. p. 294. E. 295. A. Theæt. 153. B. de Legg. vii. 792. B. ix. 875. D.) In vetustissimo Vaticanorum legi τὰ τῶν δικαίων—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέγουσι. Muret. Sed libri editi, Codd. Reg. Venet. et Schol. Ruhnkenii vulgatam scripturam agnoscunt, et consentit hoc ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος usitatiori illi ὡς πλήθει, de quo vid. Leopard. Emendat. xiv. 19. Ast.

εὐχερῶς] Ald. Bas. 1. et 2. ἀχερῶς. Ast.

τούτων δὲ πάντων] δὲ e Cod. Reg. reposuimus, quod Ficinus quoque expressit vertens, *horum vero omnium*. Vulgo δή. Ast.

ἀγύρται] Ne deorum quidem ira metuenda est divitibus, qui quid injuste patrarint; ultro enim se offerunt, ad divitum domos circumeunt artifices, qui parva mercede conducti deorum se iram sacris ac carminibus placaturos omniaque imminentia mala depulsuros et aversuros profiteantur; neque hoc tantum, sed et si cui nocere dives velit, se parvo sumtu cuilibet sive justo sive injusto maxima damna illaturos esse, quum deos quodammodo in potestate habeant, eosque tum illecebris, tum vinculis ac laqueis quibusdam, quo volunt, facile adducant—'Αγύρται (ἀγείρω est *cogo* sive *congrego* [*mendicando colligo*, vid. ad ii. 20. Ast.]) sunt circumforanei circu-

μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες πείθουσιν ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐν θεῶν ποριζομένη θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴ[j] τέ τι ἀδίκημά του[k] γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι[l] μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν, ἐάν τέ[m] τιν' ἐχθρὸν πημῆναι[n] ἐθέλῃ,[o] μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ[p]

να

—[h] τε om DK*q*.—[i] δ' *tr*𝔪𝔯.—[j] ᾗ 𝔪.—[k] τι Φ.—[l] ἀκκεῖσθαι Ξ, ἀκεῖσθαι K, ἀρκεῖσθαι rc *q*, ἀ ante lacunam 𝔯 : lacuna etiam in Φ.—[m] ἐάν τε ΑΘΞΠ*tr*𝔪, ἐάν ΦK𝔯 et pr D : καὶ ἐάν *ς.—[n] ποι μεῖναι 𝔯.—[o] ἐθέλοι Θ.—[p] ἀδίκως DK*q*.—[q] βλάψειν *qt*,

latores, ut præstigiatores, ut pharmacopolæ ceterique ejusdem generis impostores, qui in plateis vicisque publicis plebem detinent, et aut certorum morborum amuleta et remedia vendunt, aut quasdam precum formulas et superstitiose conficta carmina, quibus mirabilia quædam effici posse pollicentur. Ejusmodi autem homines aut medicos esse se aut divinos et hariolos profiteri solent. Muret. Cf. Lucian. Deor. Dialog. xiii. 1. t. i. p. 95. Hemsterh. ad Lucian. Mort. Dialog. xxviii. p. 447. Ast.

μάντεις] Multa impostorum genera, sed nulli aut impudentiores aut hominum generi perniciosiores, quam qui vates, harioli, divini vocantur. Hi stulta quadam, sed omnium prope hominum communi cupiditate futura prænoscendi ad quæstum suum abutentes, non singulos modo privatim, sed civitates publice ac gentes totas ludibrio habent, omnia se scire jactant, ut Calchas ille Homericus. —Eos igitur ait Plato oberrare circum fores divitum ; nam a pauperibus quidem nihil est, quod abradant ; et iis ultro deferre operam suam, si quid ipsi divites eorumve majores commiserint, quo deorum in se iram concitarint, ad eos placandos et ad imminentia ex eo mala avertenda ac depellenda. Muret. Perversas hominum opiniones de diis, sacrificiis, aliis id genus deridet quoque Lucian. sacrificant. t. i. p. 223. ed. Schmied. Ast.

ἐπὶ πλουσίων θύρας] Hoc eximie de pauperibus et mendicantibus dicitur, ut lib. vi. 4. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. xiv. 25. t. i. p. 660. Wernsdorf. ad Himer. p. 866. et nostra ad Phædr. p. 282. Ast.

θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς] Duobus potissimum modis iram Deorum mitigari posse arbitrabantur, sacris et cantibus. Muret. Scilicet etiam Græci homines sacrificando putabant Diis gratum facere. Vid. Eurip. Hippol. 8. ubi cf. Valcken. et Plutarch. Erotic. t. ii. p. 766. C.—Addit ἐπῳδὰς, cantus sive carmina, in quibus miram quandam inesse vim crediderunt. Ovidius : 'Carmine di superi placantur, carmine Manes.' Et carminibus morbos depelli putabant Virgilius, 'Hæc se carminibus promittit solvere mentes, Quas velit, ast aliis duras immittere curas.' Tibullus, 'Ter cane, ter dictis despue carminibus.' Ergo nutrix illa apud Euripidem in Hippolyto, Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι· Φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου· Quæ interpretatus est Horat. Epist. i. lib. i. 'Sunt verba et voces, quibus hunc lenire dolorem Possis, et magnam morbi depellere partem.' Muret. De καθαρμοῖς, ἐπῳδαῖς al. vid. Wesseling. ad Diodor. ii. 29. p. 142. Ast.

ἀκεῖσθαι] Schol. Ruhnk. θεραπεύειν. Sic et Phrynich. Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. apud Ruhnk. ad Tim. p. 114. ἀκεῖσθαι καὶ ἐξακεῖσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας. οὕτως Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ. Proprie ἀκεῖσθαι ut ἰᾶσθαι est *læsa reficere* et *reparare ;* hinc sarcire et reparare, tunc in universum sarcire et expiare. Vid. Hemsterh. ad Thom. M. p. 26. et Wesseling. ad Herodot. v. 91. Ast.

μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν] I. e. cum s. inter gaudia et oblectationes, ita ut ii dies, quibus deorum iram placant sceleraque expiant, non pro tristibus, sed lætis ac festis haberentur. Vide de hac vocis ἑορτὴ significatione Wernsdorf. ad Himer. p. 30. Ceterum αὐτοῦ ἢ προγόνων spectat ad notam illam veterum opinionem, pro peccatis majorum pœnas etiam posteros luere, quam Muretus pluribus illustravit et examinavit. Ast.

πημῆναι] Diras intelligit. Horatius (Epod. v. 89.) 'Diris agam vos, dira detestatis Nulla expiatur victima.' Ti-

βλάψειν,[q] ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες,

ὡς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι[r]
ῥηϊδίως·[s] λείη[t] μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει·
τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα[u] θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν,[v]

καί τινα ὁδὸν μακράν τε καὶ ἀνάντη.[w] οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶπε

στρεπτοὶ[x] δέ τε[y] καὶ θεοὶ αὐτοί,[z]
καὶ τοὺς μὲν θυσίαισι καὶ εὐχωλαῖς[a] ἀγαναῖσιν[b]

βλάψη *v* : βλάψει *ς.—[r] ἑλέσθαι om *t*.—[s] ῥηΐδιος *v*.—[t] λείη om *v*.—[u] ἱδρῶτας 𝔯.—[v] ἔθηκαν om Π.—[w] τε καὶ τραχεῖαν καὶ *tv*.—[x] λιστοὶ δὲ στρεπτοὶ ΑΘΦ𝔯 et pr Π, λιστοὶ δέ τε στρεπτοὶ 𝔪, ληιστοὶ δέ τε στρεπτοὶ *t*.—[y] δέ τε ΑΘΞΠDK*qv*𝔪, τε Φ*t*𝔯 : δέ γε ς.—[z] αὐτοί εἰσι *tv*.—[a] εὐχωλῆς *v*.—[b] ἀγαναῖσιν ΑΠΚ, ἀγανέσιν ΘΦ𝔯 : ἀγα-

bullus ii. 'Tunc tibi, lena, precor diras, satis anxia vivas; Moverit e votis pars quotacunque deos.' Plin. xxviii. 'Diris defigi nemo non metuit.' Vid. Plutarchum in vit. Crassi. Muret. In universum est πημῆναι *lædere, damno afficere* quocunque demum modo, id quod sequens βλάπτειν. Mox βλάψαι scribendum esse pro βλάψει, Muretus quoque monuit. Constructio est enim, πείθουσιν ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις—ἀκεῖσθαι—καὶ—βλάψαι. Sic et Ficinus vertit, *persuadent, se vim habere a diis expiandi—et nocendi.* Ast.

ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις] Artes magicas intelligit Plato, quibus non solum Deos cogi, verum etiam totius naturæ ordinem ac leges confundi ac tolli posse veteres credebant. Ἐπαγωγαὶ sunt *incantamenta* et fallaciæ cujuscunque generis, quibus Dii ita captari et irretiri putabantur, ut, ad quodcunque magi vellent, cogi possent; ἐπαγωγὸν enim vocatur, quidquid conciliandi, movendi, vel suadendi atque etiam alliciendi pelliciendique vim habet, v. Tim. p. 45. D. Xenoph. Mem. ii. 5. 5. Œcon. xiii. 9. Achill. Tat. i. 9. Suid. v. Ἐπαγωγά· ἀπατηλά, πιθανά, ἐφολκά. Phrynich. Ms. apud Ruhnken. ad Tim. p. 115. ἐπαγωγή ἐστιν κατάδεσμοι καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμακῶν καὶ ἐπαοιδῶν καὶ δαιμόνων προτροπαί. Ceterum male, si quid video, Ruhnkenius l. l. genus quoddam θεαγωγίας vel ψυχαγωγίας intelligit. Κατάδεσμοι sunt *vincula* s. ligaturæ magicæ. Vid. Vales. ad Euseb. de laud. Constantin. p. 689. C. et Valcken. ad Theocrit. p. 41. Ast.

εὐπετείας διδόντες] Id est, περὶ τῆς κακίας, ὅτι εὐπετὴς κτήσασθαι. Statim autem pro διδόντες lego ᾄδοντες. Muret. Falso; εὐπετείας (i. e. εὐμαρείας, *facilitatem*) pertinet ad διδόντες, et διδόντες est i. q. διδάσκοντες; διδόναι enim, Latinorum *tradere*, est docere. Phædr. p. 271. A. ὃς ἂν ἄλλος σπουδῇ τέχνην ῥητορικὴν διδῷ. infr. c. 8. σοφίαν διδόντες. Hinc cum διδάσκειν etiam conjungitur, ut Sympos. p. 197. A. οὔτ' ἂν ἑτέρῳ δοίη οὔτ' ἂν ἄλλον διδάξειε. Sensus igitur est: *qui docent*, s. persuadere volunt, *nihil facilius esse quam injuste et impie agere, excitant versus illos notos Hesiodi:* ὡς τὴν μὲν κακότητα cet. Ast.

μαρτύρονται] I. e. μάρτυρα ἐπάγονται s. περὶ τῆς παραγωγῆς μαρτύρονται, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 438. Ast.

στρεπτοὶ δέ γε] Verba sunt Phœnicis, Achillem alloquentis, Il. ix. 493. Στρεπτοὶ δέ γε habet quoque Stobæus; vulgo legitur apud Homer. στρεπτοὶ δέ τε (ut Cod. Reg.) vid. Heynii Observat. t. v. p. 640. Mox apud Homerum εὐχωλῆς et in Cod. Reg. ἀγαναῖσι. Inter primum et secundum versum apud Homerum is interpositus est, Τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ

III. i. 71. λοιβῇ τε κνίσσῃ τε[c] παρατρωπῶσ'[d] ἄνθρωποι
λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ[e] καὶ ἁμάρτῃ.[f]

βίβλων δὲ[g] ὅμαδον[h] παρέχονται Μουσαίου καὶ[i] Ὀρφέως,[j] Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὥς φασι, καθ' ἃς θυηπολοῦσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ[k] θυσιῶν καὶ[l] παι-
II. 365. διᾶς ἡδονῶν εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς[m] δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς· μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει.[n]

§. 8. Ταῦτα πάντα, ἔφη, ὦ φίλε Σώκρατες, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λεγόμενα[o] ἀρετῆς πέρι καὶ[p] κακίας, ὡς ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς, τί οἰόμεθα ἀκου-

νῆσι *ς.—[c] κνίσῃ τε ΑΘ : om *q*.—[d] παρατροπῶσ' 𝔯, παρατροπῶσιν Κ*t*𝔳𝔪, παρατρωπῶσιν οἱ Ξ.—[e] ὑπερβαίῃ *t*, ὑπερβίῃ 𝔪.—[f] ἅμαρτοι Θ.—[g] τε *t*𝔳.—[h] ὁμαδὸν D𝔯.—[i] τε καὶ *v*.—[j] ὀρφέου Π.—[k] καὶ ΠDK, μετὰ *v*, μετά τινων ἑορτῶν τε καὶ *q*.—[l] τε καὶ *t*, τε καὶ μετὰ *v*.—[m] ἃς...ἀπολύουσιν om *t*.—[n] περιμενεῖ Π*v*.—[o] λέγομεν ΘΦ𝔪𝔯.

τιμή τε βίη τε. Deinde μὲν τοὺς θυέεσσι.—Ceterum deos muneribus et precibus exorari ac commoveri, celebrata est apud poetas sententia. Eurip. Med. 963. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Ovid. Art. Amator. i. 442. 'Flectitur iratus voce rogante Deus.' Cf. Plaut. Rudent. Prolog. 22. Vid. ad Polit. iii. 4. p. 390. E. Ast.

Μουσαίου καὶ Ὀρφέως] De his Musæi et Orphei libris, ex quibus Orpheotelestæ sacra expiatoria peragebant, vid. Gesner. Prolegom. ad Orpheum p. xlvii. ed. Herm. et Passow ad Mus. p. 21. et 40. Schol. Ruhnk. p. 150. βίβλων περὶ ἐπῳδῶν καὶ καταδέσμων καὶ καθαρσίων καὶ μειλιγμάτων καὶ τῶν ὁμοίων. Idem ὅμαδον explicat verbis, συναγωγὴν ἢ θόρυβον, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾶν. Ast.

ἐκγόνων] Sic scripsimus pro ἐγγόνων. Thom. M. p. 489. ἔκγονος ὁ υἱὸς, ἔγγονος δὲ ὁ υἱοῦ ἢ θυγατρὸς υἱός. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 327. et Morus ad Isocrat. Panegyr. c. 16. p. 36. Musæus ferebatur Eumolpi et Selenes (Lunæ) filius (v. Hermesianact. Eleg. v. 15.—Philochorus apud Schol. ad Aristoph. Ran. 1065. Proclus in Tim. i. p. 34.) et Orpheus Calliopes. Cf. Aristotel. de Anim. i. 5. Ast.

λύσεις] *Expiationes*, ut λῦσαι μίασμα. Eurip. Orest. 597. φόνον v. 511. Vid. Schneider. ad Aristotel. Polit. ii. 1. §. 14. Ast.

καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν] Scribendum puto καὶ παιδιᾶς καὶ ἡδονῶν : sicut dixit μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν. Steph.

παιδιᾶς ἡδονῶν] παιδιᾶς ἡδοναὶ sunt *oblectationes ludorum*, qui festis diebus in deorum honorem vel eorum iræ placandæ causa solebant institui ; igitur id est, quod supra μεθ' ἡδονῶν καὶ ἑορτῶν. Sic etiam Ficinus intellexit vertens, *cum ludorum oblectamentis*. Ἡδοναὶ enim alias sunt voluptates, præcipue eæ corporis ; quapropter παιδιᾶς appositum est, ut dierum festorum oblectationes significentur. Schæfer. in Glossar. Liviano, p. 560. corrigi volebat, διὰ ἡδονῶν, quod etsi per se valde probabile est, tamen a vulgata scriptura non videtur discedendum esse. Ast.

τελετὰς] Etiam τέλη (v. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 163.) *mysteria et initia* dicta, quorum auctor et conditor inprimis Orpheus traditur fuisse. Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. ii. 31. Eschenbach ad Epigen. p. 185. Καθαρμὸς s. κάθαρσις vel λύσις, prima pars μυήσεως (v. Meursius Eleusin. vii. p. 18. Fischer. ad Phædon. p. 289.) in universum vim habebat τοῦ καθαρὸν παρέχειν τὸν ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ut Plato tradit in Cratyl. 405. B. Vid. nostra ad Phædr. p. 316. Ast.

§. 8. ἄνθρωποι—ἔχουσι τιμῆς] Construe : ὡς τιμῆς ἔχουσι ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ, h. e. ὡς τιμῶσιν αὐτὰ ἄν-

οὔσας[q] νέων ψυχὰς ποιεῖν, ὅσοι εὐφυεῖς καὶ[r] ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥς περ ἐπιπτόμενοι[s] συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν[t] ποῖός τις ἂν ὢν καὶ πῇ[u] πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι;[v] λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὑτὸν[w] κατὰ Πίνδαρον[x] ἐκεῖνο τὸ πότερον δίκᾳ[y] τεῖχος ὕψιον[z] ἢ σκολι-

πτ

—[p] καὶ περὶ *t*.—[q] ἀκουσάσας *t*.—[r] εὐφυεῖς εἰσὶ καὶ *tv*.—[s] ἐπισπόμενοι DK, ἐπισπόμενοι *q*, ἐφιπτάμενοι corr A.—[t] ἐξ αὐτῶν om *v*.—[u] ποῖ ΘΦDK*qtr*.—[v] διέλθῃ Φr.—[w] ἑαυτὸν r.—[x] κατὰ τὸν πίνδαρον *v*.—[y] δίκαι ΑΠDK*qtm*, δίκαις *v*, δίκαιον Φr : δίκας *ς. conf. Bœckh. Pindari fragm. 232.—[z] ὑψηλὸν *v*.—[a] σκολιαῖς ἀπάταις ΑΘΠΦ

θρωποι καὶ θεοί. Pervulgaris est hæc particularum ὡς, ὅπως et πῶς cum genitivo, qui rationem et respectum indicat (ita ut cogitatione supplere possis præpositionem περὶ), et verbo ἔχειν (*se habere*) conjunctio. Vid. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 228. Valckenar. ad Herodot. p. 263. et ad Eurip. Hippol. 462. Toup. Emendat. in Suid. t. iii. p. 12. Ast.

ἐπιπτόμενοι] Reponendum esse judico præsens ἐπιπετόμενοι. Male alii (ut Lexicon Græc. Basil. exhibet) ἐπιπτάμενοι corrigi voluerunt; nam πέτεσθαι et πτέσθαι Atticis placuerunt, vid. Thom. M. p. 473. Græv. ad Lucian. Pseudoph. t. ix. p. 484. et Porson. ad Eurip. Med. 2. Sic Polit. v. 14. p. 467. D. ἵν', ἄν τι δέῃ, πετόμενοι ἀποφεύγωσι. viii. 15. p. 567. D. αὐτόματοι—πολλοὶ ἥξουσι πετόμενοι, ἐὰν τὸν μισθὸν διδῷ. Euthyphr. p. 15. ed. Fisch. πετόμενόν τινα διώκεις; Ita et in Theæteto p. 199. B. Fischer. et Heind. recte διαπετομένων pro διαπεπτομένων correxerunt. Ceterum Cod. Reg. exhibet ἐπισπόμενοι et pro var. lect. ἐπιπτόμενοι. Ast.

πῇ] Cod. Reg. ποῖ; sed quemadmodum ὅπῃ pro ὅποι ponitur (v. nostra ad Sympos. p. 197. et Boissonad. ad Philostrat. p. 604.) sic et πῇ sæpenumero pro ποῖ (*quorsum*) usurpatur, vid. Thom. M. v. ὅποι. Ast.

ἐκ τῶν εἰκότων] Proprie pro verisimilitudine, h. e. εἰκότως, *verisimiliter, haud dubie*; sic ἐκ τῶν ὁμοίων, ἐκ τῶν δυνατῶν al. Vid. nostra ad Phædr. p. 275. Ast.

δίκας τεῖχος ὕψιον] Sic exempla fere omnia exhibent, ut et apud Ciceron. ad Attic. xiii. 38. hi Pindari versus leguntur; sed Ciceronem eos apparet ad rem suam accommodasse et paululum deflexisse, quod bene jam monuit Schneider. ad Pindari fragm. t. iii. p. 21 ed. Heyn. Cf. Ernesti Clav. Ciceron. v. πότερον δίκας. Contra δίκᾳ et σκολιαῖς ἀπάταις servarunt Codd. Harlei. et Reg. in Maximi Tyrii xviii. 1. p. 566. et σκολιαῖς ἀπάταις habet quoque Atticus apud Euseb. Præp. Evang. xv. 5. Quæ quidem lectiones, quum et sensum Platonicæ orationi convenientissimum exhibeant et a Codd. Reg. ac Ven. (in Cod. Reg. δίκαι, i. e. δίκᾳ, scriptum reperitur) confirmentur, sine ulla dubitatione recipiendæ sunt. Ficin. vulgatam scripturam secutus est, ut qui verterit: *Utrum justitiæ conscendam alta mœnia, an obliquas doli vias ingrediar, meque ita fulciens vitam agam.* Cornar. *Utrum justitiæ conscensis amplis mœnibus, aut obliquæ fraudis, ita munitus vitam transigam.* Ille igitur, ut vides, ad σκολιᾶς ἀπάτας supplevit ὁδὸν, quod durum est; hic vero σκολιᾶς ἀπάτας ad τεῖχος retulit (ut Ernesti in Clav. Ciceron. p. 893.) quod nobilissimis illis Hesiodi versibus, unde, tanquam ex communi fonte, omnes fere virtutis et pravitatis viæ fluxerunt et descriptiones et imagines, aperte repugnat. Quocirca, si vulgatam defendere volueris, nihil relinquitur, nisi ut verbum ἀναβὰς duplicem statuas et significationem et constructionem habere (v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. 448.) ita ut ἀναβὰς τεῖχος sit, *murum ascendens*, at ἀναβὰς ἀπάτας σκολιᾶς *versutam fraudem* (i. e. versutæ fraudis viam) *ingrediens*; quæ ratio admodum contorta vereor ut cuiquam placeat. Illa contra, quam commendavimus, scriptura facilem reique admodum convenientem præbet sensum: utrum justitia an versutis fraudibus ascendam altum murum (i. e. turrim, πύργον, ut Pindar. Isthm. v. 36. τετείχισται δὲ πάλαι πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.) Igitur τεῖχος est *fastigium fortunæ*, felicis ac gloriosæ vitæ. Ast. qui sic in

αἷς ἀπάταις[a] ἀναβὰς καὶ[b] ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας δια-
βιῶ; τὰ μὲν[c] γὰρ[d] λεγόμενα δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, ἐὰν καὶ
III. i. 72. μὴ δοκῶ, ὄφελος[e] οὐδέν φασιν[f] εἶναι, πόνους δὲ καὶ ζημίας
φανεράς· ἀδίκῳ δὲ δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευασμένῳ[g]
θεσπέσιος βίος λέγεται. οὐκοῦν ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦ-
σί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν[h] ἀλάθειαν[i] βιᾶται καὶ κύριον
εὐδαιμονίας, ἐπὶ[j] τοῦτο[k] δὴ τρεπτέον ὅλως· πρόθυρα μὲν
καὶ[l] σχῆμα κύκλῳ[m] περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς
περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα

ι αῖς
DKtmr, σκολιᾶς ἀπάταις v, σκολιὸν ἀπάταις q : σκολιᾶς ἀπάτας Ξς.—[b] καὶ om DK.—[c] μὲν om v.—[d] γὰρ δὴ v.—[e] μὴ καὶ δοκῶ ὄφελος μὲν v.—[f] οὐδέν φασιν ΑΠDKqt vm : φασὶν οὐδὲν *ς.—[g] παρασκευασαμένῳ ΘΞΠΦtvr.—[h] τὴν Ξ.—[i] ἀλάθειαν Atv m : ἀλήθειαν *ς.—[j] ἂν εἴη ἐπὶ t, εἴη ἐπὶ v.—[k] τούτω m.—[l] μὲν γὰρ καὶ q.—[m] κυ-

Addend. ' Etiam cl. Boeckhius, ut nunc video in Beckii Act. Seminar. Reg. vol. ii. p. ii. p. 413. δικᾷ et σκολιαῖς ποῖ cum cod. Reg. scribi et καὶ ante ἐμαυτὸν expungi jubet, ὕψιον vero comparativum esse monet.'

τὰ λεγόμενα δικαίῳ] Hæc ita intelligo: ' Nam, quæ mihi promittuntur, si justus sim, etiamsi non videar justus esse, ea dicunt, nihil prodesse, nihil esse nisi labores et pœnas, h. e. justitiæ præmia esse dicunt labores et pœnas.' Λέγειν sæpenumero habet eam significationem, ut sit *promittere*. Ast.

δηλοῦσι—σοφοί] Simonidis dictum hoc erat, τὴν ἀλήθειαν τὸ δοκεῖν βιάζεται, v. Schol. ad Eurip. Orest. 335. Eleganter, etsi non ad verbum, Lambinus ad Horat. t. ii. p. 269. D. hunc locum vertit: ' quandoquidem existimatio et opinio vim affert veritati, et penes eam est vitæ beatæ principatus, omnino studium nostrum eo conferendum est, ut viri boni et justi videamur: vestibula et umbracula quædam et species et adumbrata virtutis descriptio nobis est comparanda et circumdanda, vulpes autem Archilochi varia atque astuta post illa involucra et pone illius generis umbracula attrahenda.' Ast.

πρόθυρα] Ante πρόθυρα addendum puto καὶ et interpungendum post σχῆμα. Præcedens autem sententia non legitur interrogative in Ald. Steph.

πρόθυρα] Male Stephanus; solent enim Græci orationem præcedenti explicationis gratia subjectam, nulla copula interposita, adjungere, ita ut nobis καὶ, δῆλον ὅτι vel tale quid omissum esse videatur. Monuimus jam hac de re in prægressis.—Πρόθυρον proprie *vestibulum* et aditus (quo etiam Cicero translate usus est Orat. 17. v. p. Vid. Victor. Lect. Var. xxiii. 15.) est h. l. *externa species*, igitur id fere, quod σχῆμα. Sic et Themist. Orat. xi. p. 142. C. μὴ στῆναι ἄχρι τῶν προθύρων καὶ παραπετασμάτων: cf. xxxii. p. 375. D. Ast.

σκιαγραφίαν ἀρετῆς] *Adumbratam virtutis imaginem*, quæ ipsam virtutem mentitur. Σκιαγραφία est enim proprie extremarum umbræ quam corpus in sole facit, linearum circumscriptio (v. Quintil. x. 1.) quæ non corpus ipsum ut rem solidam, sed solam ejus speciem exhibet, eos vero, qui eam e longinquo spectant, fallit. Vid. Polit. x. 5. p. 602. C. Theæt. 208. E. ubi cf. Heind. p. 499. Fischer. ad Phædon. p. 288. et Wyttenbach. p. 170. Verba ipsa ita construo, περιγραπτέον κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς (tanquam s. ut sit) πρόθυρα καὶ σχῆμα. Ast.

Ἀρχιλόχου] Celeberrimam Archilochi fabulam de vulpe respicit, quæ in proverbium venit; ἡ τοῦ Ἀρχιλόχου ἀλώπηξ, ut apud Dion. Chrysost. Orat. lv. p. 560. Vid. Jacobs. Comment. in Antholog. Gr. t. i. p. 174. et Huschke in Matth. Miscell. Philolog. v. i. p. 28. Ast.

ἀλώπεκα] I. q. ἀλωπεκῆν, int. δορὰν, *pellem vulpinam* (ut apud Plutarch. Apophthegm. t. ii. p. 190. E. et 229. B. ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι τὴν ἀλωπεκῆν), ut λέων pro *pelle leonina* ponitur; vid. Ruhnken. ad

ἑλκτέον[n] ἐξόπισθεν[o] κερδαλέαν καὶ ποικίλην. ἀλλὰ γάρ, φήσει[p] τις, οὐ ῥᾴδιον ἀεὶ λανθάνειν κακὸν ὄντα. οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν εὐπετές, φήσομεν, τῶν μεγάλων· ἀλλ' ὅμως, εἰ μέλλομεν[q] εὐδαιμονήσειν, ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει. ἐπὶ γὰρ τὸ[r] λανθάνειν ξυνωμοσίας[s] τε καὶ ἑταιρείας[t] συνάξομεν, εἰσί τε πειθοῦς διδάσκαλοι[u] σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, ἐξ ὧν τὰ μὲν πείσομεν, τὰ δὲ βιασόμεθα, ὡς[v] πλεονεκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι. ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. οὐκοῦν εἰ μὲν μὴ εἰσὶν ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπίνων[w] μέλει, οὐδ'[x] ἡμῖν μελητέον[y] τοῦ λανθάνειν·[z] εἰ δὲ εἰσί τε καὶ ἐπιμελοῦνται, οὐκ ἄλλοθέν τοι αὐτοὺς[a] ἴσμεν ἢ ἀκηκόαμεν[b] ἢ ἔκ τε τῶν λόγων[c] καὶ τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν. οἱ δὲ[d] αὐτοὶ οὗτοι[e] λέγουσιν ὡς εἰσὶν οἷοι θυσίαις iii. i. 73.

κλῳ σχῆμα Φ, σχήματα καὶ κύκλω v.—[n] ἑλκητέον tm.—[o] ἐξόπισθε m.—[p] φησί ΑΘ ΞΦlmr.—[q] μέλλοιμεν DKq.—[r] τῷ Θr.—[s] ξυνομοσίας ς.—[t] ἑταιρίας Φr, ἑτερίας v.
τί
—[u] διδάσκαλοι χρημάτων σοφίαν tv.—[v] ὥστε v.—[w] ἀνθρώπων t.—[x] οὐδ' q, καὶ Θ, τί καὶ tv : καὶ *ς.—[y] οὐ μελητέον mg D cum ς.—[z] λαθεῖν tv. δ' tv.—[a] τοιαῦτα Φ. —[b] καὶ ἀκηκόαμεν Φvr.—[c] νόμων tv.—[d] δ' v.—[e] οὗτοι om t et pr Ξ.—[f] ἀγαναῖσι

Tim. p. 257. Ast.

κερδαλέαν] *Versutam;* proverbialiter enim vulpes dolosa audit, vid. Valcken. ad Ammon. i. 3. p. 18. Ceterum respexerunt h. l. Themist. Orat. xxii. p. 279. A. *φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὄπισθεν ἐφελκόμενοι.* Basilius Orat. de legend. Græc. libr. p. 29. *τῆς Ἀρχιλόχου ἀλώπεκος τὸ κερδαλέον καὶ ποικίλον.* Sic et Horatius Epist. i. 16. 43. 'Introrsum turpis, speciosus pelle decora.' Ast.

τὰ ἴχνη—φέρει] Sic iii. p. 410. A. *ἆρ' οὖν οὐ κατὰ ταὐτὰ ἴχνη ταῦτα ὁ μουσικὸς γυμναστικὴν διώκων.*—Phædon. c. 64. *καὶ μὴ θέλητε ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ζῆν.* De Legg. xii. p. 951. B. Ast.

ἑταιρείας] *Factiones*, ut Theæt. p. 162. D. De Legg. ix. 856. B. Isocrat. de Big. 348. A. Steph. Vid. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 682. p. 322. Ast.

πειθοῦς διδάσκαλοι] Rhetores sunt in universum *πειθοῦς δημιουργοὶ* (v. Gorg. 453. A. Quintilian. Instit. Orat. ii. 15. 4. Aristid. Orat. Platon. i. p. 47. t. ii. Sext. Empiric. adv. Rhetor. ii. §. 2. p. 268. et Mureti Var. Lect. xi. 18.) tam ii, qui in concione populi verba faciunt (*οἱ δημηγοροὶ*), quam illi, qui causas in judicio agunt (*οἱ δικανικοί*). Ironice vero artem rhetoricam Plato *σοφίαν* nuncupat; scimus enim, quantum ei Plato tribuerit. Ast.

δυνατὸν] In Ald. est interrog. nota post *δυνατόν*: sicut paulo post in altera objectione, *ἀλλὰ γὰρ ἐν ᾅδου* etc. post *παίδων* posita est. Steph.

ἀλλὰ δὴ] Verba sunt ejus, quem Adimantus sibi adversarium fingit. Laudant h. l. Cyrillus contr. Julian. i. p. 76. D. qui pro *μέλει* habet *μέλεται*; in sequentibus *μελετητέον* omisso *οὐ*, ut Cod. Reg.; deinde *ἀλλαχόθεν τοιούτους ἴσμεν καὶ ἀκηκόαμεν.* De sententia, nihil Deos latere, vid. quæ de Legg. x. p. 901. B. disputantur, et cf. Gataker. ad Antonin. i. §. 3. Ast.

εἰ μὲν μὴ εἰσὶν ἢ μηδὲν—μέλει] Sunt enim philosophi et fuerunt, dicit Cicero de Nat. Deor. i. 2. qui omnino nullam habere censerent humanarum rerum procurationem deos. Præcipue Sophistas, ut Protagoram, talia constat posuisse, v. de Nat. Deor. i. 1. et 23. Diog. L. ix. 51. Cf. de Legg. x. 885. B. 899. Ast.

τε καὶ εὐχωλαῖς ἀγανῇσι[f] καὶ ἀναθήμασι παράγεσθαι[g] ἀναπειθόμενοι. οἷς[h] ἢ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πειστέον. εἰ δ' οὖν[i] πειστέον, ἀδικητέον καὶ θυτέον ἀπὸ τῶν ἀδικημά-
II. 366. των. δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες[j] ἀζήμιοι μόνον[k] ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα· ἄδικοι δὲ κερδανοῦμέν τε καὶ λισσόμενοι ὑπερβαίνοντες καὶ ἁμαρτάνοντες, πείθοντες αὐτοὺς ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν.[l] ἀλλὰ γὰρ ἐν Ἅιδου δίκην δώσομεν ὧν ἂν ἐνθάδε ἀδικήσωμεν,[m] ἢ αὐτοὶ ἢ παῖδες παίδων. ἀλλ' ὦ φίλε, φήσει λογιζόμενος, αἱ τελεταὶ αὖ μέγα δύνανται[n] καὶ οἱ λύσιοι θεοί, ὡς αἱ μέγισται πόλεις λέγουσι καὶ οἱ θεῶν παῖδες ποιηταὶ καὶ προφῆται τῶν θεῶν γενόμενοι, οἳ ταῦθ' οὕτως ἔχειν[o] μηνύουσι. [§. 9.] Κατὰ τίνα οὖν ἔτι λόγον δικαιοσύνην ἂν πρὸ[p] μεγίστης ἀδικίας αἱροίμεθ' ἄν; ἣν ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου[q] κτησώμεθα, καὶ παρὰ[r] θεοῖς καὶ παρὰ[s] ἀνθρώποις πράξομεν κατὰ νοῦν ζῶντές τε καὶ τελευτήσαντες, ὡς ὁ[t] τῶν πολλῶν τε καὶ ἄκρων λεγόμενος λόγος. ἐκ δὴ πάντων τῶν εἰρημένων τίς μηχανή, ὦ Σώκρατες, δικαιοσύνην τιμᾷν ἐθέλειν ᾧ τις δύναμις ὑπάρχει ψυχῆς[u] ἢ χρημάτων
III. i. 74. ἢ σώματος[v] ἢ γένους, ἀλλὰ μὴ γελᾷν ἐπαινουμένης ἀκού-

v.—[g] παραγενέσθαι t.—[h] οἷος t.—[i] οὐ r.—[j] ἰόντες Φr.—[k] μόνον add ΠDKqtrm.—[l] ἀπαλλάξωμεν Φ.—[m] ἀδικήσαιμεν q.—[n] αὖ μέγα δύνανται om ΑΦtmr et pr Π.—[o] ἔχειν αὕτως v.—[p] πρὸ Φt, ἀντὶ τῆς v.—[q] κίβδηλον t.—[r] παρά τε v.—[s] παρ' tvmr.—[t] ὁ om Km.—[u] ψυχῆς ADKqv et pr Π, ψυχῆς (superscr. τ) m: τύχης *s.—[v] ἢ σώματος

παράγεσθαι] Est *perducere aliquem*, quo velimus, fraudis notione adjuncta, et quasi corrumpere, ut de Legg. x. 885. B. ἢ τὸ δεύτερον ὄντας οὐ φροντίζειν (τοὺς θεοὺς) ἀνθρώπων, ἢ τρίτον, εὐπαραμυθήτους εἶναι, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους (quibuscum conf. Hippodam. apud Stob. xli. p. 250.) Alcibiad. ii. p. 149. E. οὐ γὰρ, οἶμαι, τοιοῦτόν ἐστι τὸ τῶν θεῶν, ὥστε ὑπὸ δώρων παράγεσθαι, οἷον κακὸν τοκιστήν—οἳ δὲ, ἅτε οὐ δωροδόκοι ὄντες, καταφρονοῦσι ἁπάντων τούτων. Ceterum οἷοι—παράγεσθαι est i. q. τοιοῦτοι, ὥστε—παράγεσθαι, vid. ad iii. 1. Ast.

ἀζήμιοι] Cod. Reg. post ἀζήμιοι addit μόνον; rectius esset μὲν, quo tamen carere possumus; nam crebro non sine vi omittitur, ut apud Demosth. pro Cor. p. 315. V. Hoogeven. ad Viger. p. 536. Ast.

λισσόμενοι — πείθοντες] λισσόμενοι (*supplicando*) πείθοντες αὐτοὺς, ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν. Sic solet participium participio jungi, quo instrumentum indicetur vel aliquid probetur; vid. Boissonad. ad Philostrat. p. 331. Ast.

ἀδικήσωμεν] Bas. 1. et 2. ἀδικήσομεν, Cod. Reg. ἀδικήσαιμεν. Ast.

φήσει λογιζόμενος] *Dicit argumentans*, i. e. opponens, igitur: hoc opponet. Ast.

λύσιοι θεοὶ] *Dii lustrationum præsides*, expiatores; v. ad §. 7. Ast.

§. 9. τύχης] Cod. Reg. ψυχῆς, solemnis permutatio. Ast.

οντα;[w] ὡς δή τοι[x] εἴ τις ἔχει[y] ψευδῆ μὲν ἀποφῆναι ἃ εἰρήκαμεν,[z] ἱκανῶς δ' ἔγνωκεν[a] ὅτι ἄριστον δικαιοσύνη, πολλήν που συγγνώμην ἔχει[b] καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις, ἀλλ' οἶδεν ὅτι πλὴν εἴ τις θείᾳ φύσει δυσχεραίνων τὸ ἀδικεῖν ἢ ἐπιστήμην λαβὼν ἀπέχεται αὐτοῦ, τῶν γε[c] ἄλλων οὐδεὶς ἑκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπὸ ἀνανδρίας ἢ γήρως ἤ τινος ἄλλης ἀσθενείας ψέγει[d] τὸ ἀδικεῖν, ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾷν. ὡς[e] δέ, δῆλον· ὁ γὰρ πρῶτος τῶν τοιούτων εἰς δύναμιν ἐλθὼν πρῶτος ἀδικεῖ, καθ' ὅσον ἂν[f] οἷός τ' ᾖ.[g]

Καὶ τούτων ἁπάντων οὐδὲν ἄλλο αἴτιον ἢ ἐκεῖνο, ὅθεν περ ἅπας ὁ λόγος οὗτος[h] ὥρμησε[i] καὶ τῷδε καὶ ἐμοὶ πρὸς σέ,[j] ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν, ὅτι, ὦ θαυμάσιε,[k] πάντων ὑμῶν,[l] ὅσοι ἐπαινέται φατὲ[m] δικαιοσύνης εἶναι,[n] ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι, ὅσων λόγοι λελειμμένοι μέχρι τῶν νῦν ἀνθρώπων, οὐδεὶς πώποτε ἔψεξεν ἀδικίαν οὐδ' ἐπῄνεσε δικαιοσύνην ἄλλως[o] ἢ δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεὰς τὰς[p] ἀπ' αὐτῶν[q] γιγνομένας· αὐτὸ δ' ἑκάτερον τῇ αὑτοῦ[r] δυ-

ἢ χρημάτων r.—[w] ἀκούοντι corr Φ, ἀκούοντες r.—[x] τι Φtr, τι (o) m.—[y] ἔχει ΑΘΠtv mr: ἔχοι *s.—[z] εἴρηκεν ΠDKq.—[a] γνῶναι v.—[b] ἔχοι Kq, μὴ ἔχει Π, μὴ ἔχοι D.—[c] δὲ v.—[d] ψέγειν Θ.—[e] ὧδε tv.—[f] ἂν om t.—[g] ἦν ΠD, εἶ tm.—[h] οὗτος om t.—[i] ὡρμήθη K, ὡρμήθη (σε) q.—[j] πρὸς σὲ om ΦKr.—[k] θαυμάσιοι q.—[l] ἡμῶν ΘΠ.—[m] φαμεντὲ pr Π.—[n] εἶναι om Φmr.—[o] ἄλλος m.—[p] αὐτῆς DK.—[q] αὐτῶν DK: αὐτὸ δ' ἑκάτερον om pr q.—[r] αὐτῇ K.—[s] τί δρᾷ v, τί δρᾷ ἐν t.—[t] πώποτ' tr.—

ὡς δή τι] Vulgo legitur ὡς δή τοι, in quo τοι nullam fere significationem habet; nam vel ὡς δὴ vel ὡς δή τι obvia sunt, v. nostra ad Phædr. p. 272. Quocirca τοι in τι mutavimus. Nondum vero persanatus est locus. Oratio enim manca est, quum sensus requirat conjunctionem: *etiamsi, quamvis;* unde καὶ ante εἰ, ut sæpissime factum est, excidisse, τοι vero, ut ab aliena manu illatum, vel expungendum, vel pro eo τὶ (ὡς δή τι, *nam profecto*), quocum crebro permutatum esse constat, scribendum esse apparet. Ficinus vertit, *Quin imo si quis falsa ostendat*, a Græca oratione paululum discedens. Sequens indicativus ἔγνωκεν post optativum ἔχοι offendere non debet; sic enim etiam in Phileb. p. 35. E. 38. E. Sympos. p. 208. C. Cf. Boeckh. in Plat. Min. p. 62. Matthiæ Misc. Philol. v. ii. p. i. p. 53. Gr. Gr. p. 710. et Heind. ad Phædon. §. 12. 16. Ast.

ἔχει] Cod. Reg. ἔχοι, vitiose. Ast.

τὸ δὲ δῆλον] Sic e Bas. 2. reposuimus pro ὡς δὲ, δῆλον, in quo supplendum esset, ὡς δὲ οὕτως ἔχει, δῆλόν ἐστι, cujus ellipsis exempla desidero; perspicuum contra τὸ δὲ δῆλον sensum habet; namque est: *quod*, i. e. *id quod* s. *idque manifestum est*. Vid. de hac articuli vi, quæ supra exposuimus. Similiter Ficinus vertit, *Quod quidem ex eo patet, quoniam* cet.—Mox pro οἷός τ' ᾖ Ald. Bas. 1. et 2. ἦν exhibent. Ast.

τῷδε] Ald. Bas. 1. et 2. τοῦδε. Ast.

ἄλλως ἢ δόξας] I. e. ἄλλως ἢ δόξας al. ἐπαινῶν; non aliter laudavit justitiam, quam ita, ut famam, honores et dona, quæ largitur, laudaret, h. e. non ipsam, sed ea laudavit, quæ ex ipsa manant. Sine causa igitur Benedictus corrigi volebat ἢ δόξας τε cet. Ast.

νάμει ἐν[s] τῇ τοῦ ἔχοντος ψυχῇ ἐνὸν καὶ λανθάνον θεούς τε καὶ ἀνθρώπους οὐδεὶς πώποτε[t] οὔτ' ἐν ποιήσει οὔτ' ἐν ἰδίοις
III. i. 75. λόγοις ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ,[u] ὡς τὸ μὲν μέγιστον κακῶν[v] ὅσα ἴσχει[w] ψυχὴ ἐν αὑτῇ,[x] δικαιοσύνη δὲ μέγιστον
II. 367. ἀγαθόν. εἰ γὰρ οὕτως ἐλέγετο ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ πάντων ὑμῶν[y] καὶ ἐκ νέων ἡμᾶς ἐπείθετε, οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν, ἀλλ'[z] αὐτὸς αὑτοῦ[a] ἦν[b] ἕκαστος ἄριστος[c] φύλαξ, δεδιὼς μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξύνοικος[d] ᾖ. ταῦτα, ὦ Σώκρατες, ἴσως[e] δὲ καὶ ἔτι τούτων πλείω,[f] Θρασύμαχός τε καὶ ἄλλος πού τις ὑπὲρ δικαιοσύνης τε[g] καὶ ἀδικίας λέγοιεν ἄν, μεταστρέφοντες αὐτοῖν τὴν δύναμιν φορτικῶς, ὥς γ' ἐμοὶ[h] δοκεῖ.[i] ἀλλ' ἐγώ, οὐδὲν γάρ σε[j] δέομαι ἀποκρύπτεσθαι, σοῦ ἐπιθυμῶν ἀκοῦσαι τἀναντία, ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας λέγω. μὴ οὖν ἡμῖν μόνον ἐνδείξῃ[k] τῷ λόγῳ ὅτι δικαιοσύνη ἀδικίας κρεῖττον,[l] ἀλλὰ

[u] τῷ λόγῳ ἱκανῶς Φr.—[v] κακὸν ΘΦΚεr.—[w] ἔχει v.—[x] ἑαυτῇ pr m.—[y] ἡμῶν r.—[z] ἄλλους t.—[a] αὐτὸς t.—[b] ἂν ἦν tr.—[c] ἄριστος om ΑΘΞΦmr, ante ἕκαστος ponunt tv.—[d] ξύνοικος ᾖ ΑΘΞΦtmr, ξυνοικήσῃ v: ξυνοικοίη *s.—[e] τέως v.—[f] πλείω τούτων v.—[g] τε om v.—[h] γ' ἐμοὶ t: γέ μοι s cum plerisque.—[i] δοκῶ Φ.—[j] σου (ον) Kq.—[k] ἐνδείξῃ μόνον v.—[l] κρεῖττον ΑΠq, κρείττων DK: κρείττων *s.—[m] αὐτὴν

ἐν ἰδίοις λόγοις] λόγοι ἴδιοι s. ἰδιωτικοί, *privati*, opponuntur carminibus, quia poesis publica et communis ars censebatur, μουσικὴ δημώδης, ut in Phædon. p. 61. A. dicitur. Sic et Phædr. c. 40. εἴτε πολιτικὸν ξύγγραμμα εἴτε ἰδιωτικόν, ἐν μέτρῳ ὡς ποιητής, ἢ ἄνευ μέτρου ὡς ἰδιώτης. Sympos. p. 178. B. οὔτε λέγονται ὑπ' οὐδενὸς οὔτε ἰδιώτου, οὔτε ποιητοῦ. V. nostra ad Phædr. p. 344.—καὶ λανθάνον, i. e. ἐάν τε λανθάνῃ, ἐάν τε μὴ θεούς τε καὶ ἀνθρώπους. Ast.

ξυνοικοίη] γρ. ξύνοικος ᾖ. Steph. Scilicet Bas. 2. ξύνοικος ᾖ; saltem esse deberet ξύνοικος εἴη. Ast.

μεταστρέφοντες—φορτικῶς] *Pervertentes* vel *invertentes* (sic Gorg. p. 456. E.) *utriusque vim pingui quadam et insolenti ratione.* Φορτικὸν a φόρτος est proprie *grave et molestum*; deinde ad eos transfertur, qui vel insolentia et arrogantia vel pingui et inculta ratione et oratione offendunt; vid. Heind. ad Cratyl. p. 58. Ast.

δέομαι] *Volo*, vid. Lexicon. Xenoph. v. i. p. 611.—Cod. Reg. σοῦ pro σὲ habet; vitiose. Ast.

κατατείνας] Bene Muretus ad h. l. notat: 'κατατείνας non est *protrahens orationem*, ut Marsilius Ficinus putat, sed *intendens quasi nervos*, quibus machina trahitur, quanta maxima possum contentione injustitiam defendo. Sic supra (ii. 2. ubi v. not.) κατατείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν, et lib. i. c. 3. αἱ ἐπιθυμίαι παύονται κατατείνουσαι.' Ast.

κρεῖττον] Sic Cod. Ven. Libri editi κρείττων; illud præferendum duximus; namque si Græci cum nomine masculini vel feminini generis adjectivum conjungunt neutrius generis, non in eo, ut vulgo tradunt, generis permutatio cernitur, sed vis quædam singularis in neutro inest; adjectivum enim, si cum nomine idem genus habet, nihil est nisi ipsius prædicatum, contra si neutro genere, quod a nominis genere diversum est, ponitur; per se quasi exhibetur, et id, quod significat, non nomini adhærere, sed per se (nos dicimus *objective*) esse cogitatur. Quocirca tunc inprimis neutrum ponitur, ubi non de singulari quadam re sermo

τί ποιοῦσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα αὐτὴ[m] δι' αὑτὴν ἡ μὲν κακόν, ἡ δὲ ἀγαθόν[n] ἐστι. τὰς δὲ δόξας ἀφαίρει, ὥς περ Γλαύκων διεκελεύσατο. εἰ γὰρ μὴ ἀφαιρήσεις ἑκατέρωθεν τὰς[o] ἀληθεῖς, τὰς δὲ ψευδεῖς[p] προσθήσεις, οὐ τὸ δίκαιον φήσομεν ἐπαινεῖν σε ἀλλὰ τὸ δοκεῖν, οὐδὲ[q] τὸ ἄδικον εἶναι ψέγειν ἀλλὰ τὸ δοκεῖν, καὶ παρακελεύεσθαι ἄδικον ὄντα λανθάνειν, καὶ ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ μὲν δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθόν, ξυμφέρον τοῦ κρείττονος, τὸ δὲ ἄδικον αὑτῷ[r] μὲν ξυμφέρον καὶ λυσιτελοῦν, τῷ δὲ ἥττονι ἀξύμ- III. i. 76.
φορον. ἐπειδὴ οὖν ὡμολόγησας τῶν μεγίστων ἀγαθῶν εἶναι δικαιοσύνην, ἃ τῶν τε[s] ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν[t] ἕνεκα ἄξια κεκτῆσθαι,[u] πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὑτῶν, οἷον ὁρᾶν, ἀκούειν,[v] φρονεῖν,[w] καὶ ὑγιαίνειν[x] δὴ καὶ ὅσα ἄλλα[y] ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὑτῶν φύσει ἀλλ' οὐ δόξῃ ἐστί, τοῦτ' οὖν αὐτὸ ἐπαίνεσον δικαιοσύνης, ὃ αὐτὴ δι' αὑτὴν[z] τὸν ἔχοντα ὀνίνησι καὶ ἀδικία βλάπτει.[a] μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν, ὡς ἐγὼ τῶν μὲν ἄλλων ἀνασχοίμην[b] ἂν οὕτως ἐπαινούντων δικαιοσύνην καὶ ψεγόντων ἀδικίαν, δόξας

Φqtvmr et corr D.—[n] ἡ μὲν ἀγαθὸν ἡ δὲ κακόν v.—[o] ἀλλὰ τὰς μὲν v.—[p] τὰς ψευδεῖς τὰς δὲ ἀληθεῖς ς.—[q] οὐδὲ...δοκεῖν om Φr et pr Ξ.—[r] αὐτὸ tvm.—[s] τότε ΠD.—[t] αὐτῆς K.—[u] κτᾶσθαι v.—[v] καὶ ἀκούειν καὶ v.—[w] φρονεῖν...τῇ in mg Π.—[x] ὑγιαίνειν καὶ t.—[y] ὅσ' ἄλλα m, ἄλλα ὅσα t.—[z] ἑαυτὴν t.—[a] ἀδικία βλάπτει ΑΠDKqtv

est, sed universe aliquid describitur, ut *νόσος ἐστὶ κακὸν* (*Krankheit ist ein Uebel*), contra *ἡ νόσος ἐστὶ κακὴ* (*die Krankheit ist übel*), ubi de singulari morbo sermo est. Sic hoc quoque loco de injustitia et justitia universa, non singulari quadam agitur; quapropter in sequentibus *ἡ μὲν κακὸν, ἡ δὲ ἀγαθὸν* dicitur esse. Ast.

ψευδεῖς—ἀληθεῖς] Sequitur Fic. lectionem quæ est in præced. edit. in qua *ἀληθεῖς* priore loco, *ψευδεῖς* posteriore ponitur. Steph.

ἀληθεῖς—ψευδεῖς] Sic Ald. Bas. 1. 2. et Ficinus, *abstuleris utrinque veras, falsas autem apposueris.* Stephanus, verba ita invertens, *τὰς ψευδεῖς, τὰς δὲ ἀληθεῖς προσθήσεις*, ipsum invertit sensum; invertit? imo pervertit. Sensus est enim, justum per se laudandum est ab omni justitiæ specie tantopere alienum, ut vel injustum videatur esse (ut p. 361. B. *μηδὲν γὰρ ἀδικῶν δόξαν ἐχέτω τῆς μεγίστης ἀδικίας—ἀλλ' ἔστω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου, δοκῶν μὲν εἶναι ἄδικος διὰ βίου, ὢν δὲ δίκαιος*); sic et injustum per se, ab omni injustitiæ specie tantopere remotum, ut adeo pro justo habeatur, vituperari oportet. Vitiosam esse Stephani lectionem, etiam Morgenstern. in Comment. de Platonis Republ. p. 123. monuit. Ast.

τῶν τε] Benedictus corrigi volebat *τῶν γε*; sed *τε* sæpenumero poni, sequente *δὲ*, supra jam observavimus. Ast.

τοῦτ' οὖν αὐτὸ—δικαιοσύνης] *Hoc ipsum laudato in justitia.* Sic genitivus poni solet post verba laudandi, admirandi, et quæ contraria significant. Polit. ii. 16. p. 376. A. *καὶ τοῦτο—ἐν τοῖς κυσὶ κατόψει, ὃ καὶ ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου.* Vid. Heind. ad Theætet. §. 48. et Matthiæ Gr. Gr. p. 498. Ast.

ἀνασχοίμην] Schol. Ruhnk. *ἤτοι ἀποδεχοίμην* (sic Cod. Reg. exhibet). *γράφεται καὶ ἀποσχοίμην.* Ast.

τε περὶ αὐτῶν καὶ μισθοὺς ἐγκωμιαζόντων καὶ λοιδορούντων, σοῦ δὲ οὐκ ἄν, εἰ μὴ σὺ κελεύοις,[c] διότι πάντα τὸν βίον οὐδὲν ἄλλο σκοπῶν διελήλυθας[d] ἢ τοῦτο. μὴ οὖν ἡμῖν ἐνδείξῃ μόνον τῷ λόγῳ[e] ὅτι δικαιοσύνη ἀδικίας κρεῖττον,[f] ἀλλὰ τί[g] ποιοῦσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα αὐτὴ[h] δι' αὑτήν, ἐάν τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ θεούς τε καὶ ἀνθρώπους, ἡ μὲν ἀγαθόν, ἡ δὲ κακόν ἐστιν.

§. 10. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ
II. 368. τότε πάνυ γε[i] ἥσθην καὶ εἶπον Οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς,[j] ὦ παῖ-
III. i. 77. δες ἐκείνου[k] τοῦ ἀνδρός, τὴν[l] ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστής, εὐδοκιμήσαντας[m] περὶ τὴν Μεγαροῖ[n] μάχην, εἰπὼν

παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ[o] θεῖον[p] γένος ἀνδρός.[q]

τοῦτό μοι, ὦ φίλοι, εὖ δοκεῖ ἔχειν·[r] πάνυ γὰρ θεῖον πεπόνθατε, εἰ μὴ πέπεισθε ἀδικίαν δικαιοσύνης ἄμεινον εἶναι,

m, ἀδικίαν βλάπτει Φr et pr Θ: ἀδικίαν ὃ βλάπτει rc Θ cum *ς.—[b] ἀποσχοίμην At m, ἀποδεχοίμην ΠDKqv et γρ A.—[c] κελεύοις AΠDKqtvm: κελεύεις *ς.—[d] διελήλυθα (ον superscr.) K.—[e] τῷ λόγῳ μόνον t.—[f] κρείττων ΘΞΦtvmr, κρείττων D.—[g] ἀλλὰ καὶ τί ΠDKqtv.—[h] αὑτὴν AΘΠΦDtvmr.—[i] γε om v.—[j] ὑμᾶς ἔχει ὦ tv.—[k] τἀκείνου tv.—[l] ὃς (o superscr.) τὴν tv.—[m] εὐδοκιμήσαντας Θ, εὐδοκιμήσαντος t.—[n] ἐν μεγαροῖ ΘΦr.—[o] ἐκείνου ΘΦr, κλεινὸν Ξ.—[p] θεῖοι v.—[q] ἀνδρῶν Φ.—[r] δοκεῖ εὖ ἔχειν ὦ φίλοι v.—[s] ἐπείγε

κελεύεις] Ficinus, *nisi forte tu jusseris*; sed significantiorem esse indicativum, per se intelligitur. Ast.

§. 10. ἥσθην] Heusde Spec. Crit. p. 70. pro ἥσθην legendum esse censet ἠγάσθην, excitans Themist. in Orat. xi. p. 147. B. καὶ δῆτα ἐγὼ—ἄλλα τε ἠγάσθην πολλάκις τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων, ἀτὰρ οὖν καὶ θαυμαστῶς ἄγαμαι καὶ ἐπαινῶ. Sed primum ut verbum præcedens repetatur non opus est (sic Protagor. p. 335. D. ἀεὶ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι, ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινῶ καὶ φιλῶ); deinde ἥσθην multo significantius esse verbo ἠγάσθην apparet, et verbum significantius postulare videtur illud πάνυ γε. Ἥδεσθαι, ut χαίρειν, sæpenumero de delectatione ponitur, quam ex alicujus ratione vel oratione percipimus. Sic Lysid. 213. D. καὶ ἐκείνου ἡσθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ. Xenoph. Mem. Socr. iv. 5. 9. ἥδεσθαι ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. Ast.

παῖδες Ἀρίστωνος] Respexit hos versus Aristid. Orat. Platon. i. t. ii. p. 73. Ceterum jam Critiæ gentem inde ab antiquioribus temporibus insignibus a poetis celebratam fuisse, proditur in Charmid. p. 157. E. ἥ τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου· καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη παραδέδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένῃ εὐδαιμονίᾳ. Ast.

πάνυ γὰρ θεῖον πεπόνθατε] *Admirabiliter vobiscum actum est* s. agitur, prorsus divini, h. e. admirabiles estis. Πάσχειν enim et πάθος apud Atticos qualemcunque rei vel hominis alicujus naturam et proprietatem significat; vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 551. Diversum est illud Phædri c. 14. δοκῶ τι σοί, ὥσπερ ἐμαυτῷ, θεῖον πάθος πεπονθέναι; Ast.

οὕτω δυνάμενοι εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ. δοκεῖτε δή μοι ὡς ἀληθῶς οὐ πεπεῖσθαι· τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου, ἐπεὶ[s] κατά γε αὐτοὺς[t] τοὺς[u] λόγους ἠπίστουν ἂν ὑμῖν.[v] ὅσῳ[w] δὲ μᾶλλον πιστεύω, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ ὅ τι χρήσωμαι.[x] οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ[y] ἔχω· δοκῶ γάρ μοι ἀδύνατος εἶναι· σημεῖον δέ μοι, ὅτι ἃ πρὸς Θρασύμαχον λέγων[z] ᾤμην ἀποφαίνειν ὡς ἄμεινον δικαιοσύνη ἀδικίας,[a] οὐκ ἀπεδέξασθέ μου· οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω· δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον ᾖ παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ[b] ἀπαγορεύειν καὶ μὴ[c] βοηθεῖν ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. κράτιστον οὖν οὕτως ὅπως δύναμαι ἐπικουρεῖν αὐτῇ. Ὅ τε οὖν[d] Γλαύκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο παντὶ τρόπῳ βοηθῆσαι καὶ μὴ ἀνεῖναι τὸν λόγον, ἀλλὰ διερευνήσασθαι τί τ' ἔστιν ἑκάτερον καὶ περὶ τῆς ὠφελείας αὐτοῖν[e] τἀληθὲς ποτέρως[f] ἔχει. εἶπον οὖν ὅ περ ἐμοὶ[g] ἔδοξεν, ὅτι[h] τὸ ζήτημα ᾧ ἐπιχειροῦμεν III. i. 78.
οὐ φαῦλον[i] ἀλλ' ὀξὺ βλέποντος, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ἐπειδὴ οὖν ἡμεῖς[j] οὐ[k] δεινοί, δοκεῖ[l] μοι, ἦν δ' ἐγώ, τοιαύτην ποιήσασθαι ζήτησιν αὐτοῦ,[m] οἵαν περ ἂν[n] εἰ προσέταξέ τις γράμματα σμικρὰ[o] πόῤῥωθεν ἀναγνῶναι μὴ πάνυ ὀξὺ βλέπουσιν, ἔπειτά τις ἐνενόησεν[p] ὅτι τὰ αὐτὰ γράμματα ἔστι που καὶ ἄλλοθι μείζω τε καὶ ἐν μείζονι· ἕρμαιον ἂν ἐφάνη, οἶμαι, ἐκεῖνα πρῶτον ἀναγνόντας οὕτως ἐπισκοπεῖν

r.—[t] αὖ Φ.—[u] τοὺς om r.—[v] ἡμῖν m.—[w] ὅσα m.—[x] χρήσομαι ΘΞDKqtr et pr Φ.—[y] βοηθήσω v.—[z] λέγω Π.—[a] ἀδικίας...δικαιοσύνη in mg Θ.—[b] κατηγορουμένη r.—[c] μὴ om r et pr Θ.—[d] ὅτε δὴ οὖν t, τότε δὴ οὖν v.—[e] αὐτῶν Φvr.—[f] ὑποτέρως tv, προτέρως m.—[g] μοι tv.—[h] ὃ ΦKlvmr.—[i] φαύλου DKq.—[j] ὑμεῖς DKqt.—[k] οἱ ΠDKq.—[l] δοκεῖτε t et corr Dm.—[m] αὐτοῦ om t.—[n] ἂν om ΘΦr.—[o] σμικρὰ om q.

δοκεῖτε δὲ] Sic scripsimus pro δοκεῖτε δή. Ficinus, *Videmini autem mihi*. Ast.

ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου] *Ex moribus vestris, universe spectatis.* Sic v. 12. p. 465. B. ἡ ἄλλη πόλις, urbs universe spectata. v. 14. p. 467. B. vii. 5. 520. B. 521. A. Vide de hac vocis ἄλλος potestate nostra ad Phædr. p. 241. Ast.

εἶπον οὖν] Citat hæc Galen. de Hippocr. et Platon. decret. ix. p. 330. t. i. v. 47. usque ad ἐπισκοποῦντες; μοὶ pro ἐμοὶ exhibet et post ἐπειδὴ inserit μὲν, quod recepimus. Cod. Reg. vitiose ὑμεῖς οἱ δεινοί. Ast.

δοκεῖ μοι] Galen. δοκῶ μοι (v. nostra ad Phædr. p. 235.) quod arridet, etsi δοκεῖ μοι (*placet mihi, decerno, volo*) idem valet. Ast.

ἕρμαιον ἂν ἐφάνη] *Lucrum hoc manifestum esset*; notum ἕρμαιον, i. q. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, vid. Rittershus. ad Isidor. Pelus. Epist. iv. 12. et Ruhnk. ad Tim. p. 121. Ast.

τὰ ἐλάττω, εἰ τὰ αὐτὰ[q] ὄντα τυγχάνει· Πάνυ μὲν οὖν,
ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ τί τοιοῦτον, ὦ Σώκρατες, ἐν τῇ
περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει καθορᾷς; Ἐγώ σοι, ἔφην, ἐρῶ. δι-
καιοσύνη, φαμέν, ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἑνός, ἔστι δέ που καὶ[r]
ὅλης πόλεως; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν[s] μεῖζον[t] πόλις
ἑνὸς ἀνδρός;[u] Μεῖζον,[v] ἔφη. Ἴσως τοίνυν πλείων ἂν δι-
καιοσύνη[w] ἐν τῷ μείζονι ἐνείη καὶ ῥᾴων[x] καταμαθεῖν. εἰ
II. 369. οὖν βούλεσθε, πρῶτον ἐν ταῖς πόλεσι[y] ζητήσωμεν[z] ποῖόν τί[a]
ἐστιν, ἔπειτα[b] οὕτως ἐπισκεψόμεθα[c] καὶ ἐν[d] ἑνὶ ἑκάστῳ,
τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέᾳ ἐπι-
σκοποῦντες.[e] Ἀλλά μοι δοκεῖς,[f] ἔφη, καλῶς λέγειν. Ἆρ'
οὖν, ἦν δ' ἐγώ, εἰ γιγνομένην πόλιν θεασαίμεθα λόγῳ, καὶ
τὴν δικαιοσύνην αὐτῆς[g] ἴδοιμεν ἂν[h] γιγνομένην καὶ τὴν
III. i. 79. ἀδικίαν; Τάχ' ἄν, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν γενομένου[i] αὐτοῦ
ἐλπὶς[j] εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν; Πολύ γε. Δοκεῖ
οὖν χρῆναι ἐπιχειρῆσαι περαίνειν; οἶμαι μὲν γὰρ οὐκ ὀλί-
γον ἔργον αὐτὸ εἶναι.[k] σκοπεῖτε οὖν. Ἔσκεπται, ἔφη ὁ[l]
Ἀδείμαντος· ἀλλὰ μὴ ἄλλως ποίει. [§. 11.] Γίγνεται
τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πόλις, ὡς ἐγῷμαι, ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν
ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής. ἢ τίν' οἴει

—[p] ἐννόησεν v.—[q] ταὐτὰ v.—[r] που καὶ om q.—[s] οὐκοῦν δὴ πόλις μεῖζον v.—[t] μεί-ζων (ον) K, μείζων ΑΘΦtr.—[u] ἀνδρὸς ἑνός Ξ.—[v] μείζων ΑΘΦ.—[w] ἂν ἡ δικ. ΘΦr.—[x] ῥᾶον Kv.—[y] ἐν τῷ μείζονι ζητήσωμεν ἐν ταῖς πόλεσιν ποῖον v.—[z] ζητήσομεν (ώ) ts. (ό) —[a] ἄρα v.—[b] ἔπειθ' v.—[c] ἐπισκεψόμεθα K, ἐπισκεψώμεθα D, ἐπισκεψώμεθα ΑΘΠtr.—[d] ἐν om ΠDK.—[e] σκοποῦντες Φ, ἐπισκοπῶντες t.—[f] δοκεῖ v.—[g] αὐτοῖς t.—[h] ἂν ante αὐτῆς ponit Φ.—[i] γινομένου ms.—[j] ἐλπὶς om t.—[k] αὐτὸ οὐκ ὀλίγον ἔργον εἶ-

περὶ τὸ δίκαιον] Galen. περὶ δικαίου legit; sed ἡ περὶ τὸ δίκαιον ζήτησις est ἡ τοῦ δικαίου ζήτησις, ex noto præpositionis περὶ cum accusativo conjunctæ usu. Ast.

ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἑνὸς] Galen. ἔστιν ἑνὸς ἀνδρὸς, ἔστι δέ που πάλιν τῆς ὅλης πόλεως. Sed recta est vulgata scriptura. Mox exhibet Galen. μείζων, ut et Cod. Reg.; rectius vero habet μεῖζον, vide supra notata. Deinde ἂν εἴη Galen. pro ἐνείη, solemni permutatione, et pro ῥᾴων (Bas. 1. et 2. vitiose ῥᾴον) exhibet ἔστι. Ast.

ζητήσομεν] Sic Steph. Ficino probante, ut qui verterit: *quæremus* (in vers. a Grynæo correcta legitur *quæramus*), *in civitatibus quidnam sit.* Ald. Bas. 1. 2. et Galenus exhibent ζητήσωμεν; sic et ἐπισκεψώμεθα Bas. et Cod. Reg. legunt; Ficinus, *considerabimus.* Ast.

ἆρ' οὖν, εἰ] Aristotel. Polit. i. 1. εἰ δή τις ἐξ ἀρχῆς τὰ πράγματα φυόμενα βλέψειεν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐν τούτοις κάλλιστ' ἂν οὕτω θεωρήσειεν. Ast.

§. 11. οὐκ αὐτάρκης] Aristotel. Polit. i. 2. (i. 1. §. 12. Schneid.) εἰ γὰρ μὴ αὐτάρκης ἕκαστος χωρισθεὶς, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις μέρεσιν ἕξει πρὸς τὸ ὅλον, ὁ δὲ μὴ δυνάμενος κοινωνεῖν ἢ μηδὲν δεόμενος δι' αὐτάρκειαν, οὐδὲν μέρος πόλεως, ὥστε ἢ

ἀρχὴν ἄλλην πόλιν οἰκίζειν; Οὐδεμίαν, ἦ δ' ὅς. Οὕτω δὴ ἄρα παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλλου[m] χρείᾳ, πολλῶν δεόμενοι, πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθούς, ταύτῃ[n] τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα.[o] ἦ γάρ; Πάνυ μὲν οὖν. Μεταδίδωσι δὴ[p] ἄλλος ἄλλῳ, εἴ[q] τι μεταδίδωσιν, ἢ μεταλαμβάνει, οἰόμενος αὑτῷ ἄμεινον εἶναι. Πάνυ γε. Ἴθι δή, ἦν δ' ἐγώ, τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν πόλιν. ποιήσει δὲ[r] αὐτήν, ὡς ἔοικεν, ἡ ἡμετέρα χρεία. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν πρώτη γε καὶ μεγίστη τῶν χρειῶν ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ τοῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἕνεκα.[s] Παντάπασί γε. Δευτέρα δὴ[t] οἰκήσεως, τρίτη δ'[u] ἐσθῆτος[v] καὶ τῶν τοιούτων. Ἔστι ταῦτα. Φέρε δή, ἦν δ' ἐγώ, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει[w] ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο[x] τι γεωργὸς μὲν εἷς, ὁ δὲ οἰκοδόμος, ἄλλος δέ τις ὑφάντης; ἢ καὶ σκυτοτόμον[y] αὐτόσε[z] προσθήσομεν,[a] ἤ τιν' ἄλλον τῶν[b] περὶ τὸ σῶμα θεραπευτήν;[c] Πάνυ γε. Εἴη δ' ἂν ἥ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις III. i. 80.

ναι v.—[l] δ om K et pr Θ.—[m] τὸν δ' ἐπ' ἄλλου om Φr.—[n] αὕτη m.—[o] ὄνομα om pr m.—[p] δὲ DKq.—[q] εἰ...ἢ] καὶ tr.—[r] δ' r.—[s] ζῆν γ' ἕνεκα v.—[t] δὲ qr.—[u] δ' add A ΠDKqv.—[v] ἐσθῆτός τε καὶ v.—[w] ἀρκέσοι q, ἀρέσκει Π et pr D.—[x] ἄρα ἄλλο v.—[y] ἔτι σκυτοτόμον τινὰ tv.—[z] αὐτός σε Π, αὐτόν σοι DK, αὐτοῖς σοι q.—[a] προσήσο-

θηρίον ἢ θεός. φύσει μὲν οὖν ἡ ὁρμὴ ἐν πᾶσιν ἐπὶ τὴν τοιαύτην κοινωνίαν, ὁ δὲ πρῶτος συστήσας μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος. Nemesius de Nat. Hom. c. 1. p. 52. ed. Matth. φύσει γὰρ συναγελαστικὸν καὶ πολιτικὸν ζῶον γέγονεν ὁ ἄνθρωπος· εἷς γὰρ οὐδεὶς αὐτάρκης ἑαυτῷ πρὸς ἅπαντα. δῆλον οὖν, ὡς αἱ πόλεις διὰ τὰ συναλλάγματα καὶ τὰ μαθήματα συνέστησαν. Ast.

ἤ τιν'] Ald. Bas. 1. 2. et Steph. ἢ τίν'; nos scripsimus ἤ τιν'—ἄλλην, ut Ficinus vertit, *an vero tu putas, aliud extitisse civitatibus constituendis initium?* Ceterum ante οἰκίζειν articulus τοῦ omissus est; quod quidem, postquam viri doctissimi copiosius de hac re exposuerunt (v. Schæfer. Melet. Crit. p. 81. Heind. ad Cratyl. p. 110. et Matthiæ Gr. Gr. 780.) nihil jam habet dubitationis (vid. Hermann. ad Viger. p. 702.) Ast.

ἐπ' ἄλλου] Ante verba ἐπ' ἄλλου supple τὸν μὲν, quod respondeat sequenti τὸν δ'; frequens ellipsis, de qua supra jam exposuimus. Ast.

ἐς μίαν οἴκησιν] Namque prima societas est domus vel familia, v. Aristotel. Polit. i. 1. §. 6. 7. Cicero de Offic. i. 17. Ast.

αὑτῷ] Libri editi omnes αὐτῷ exhibent, Ficinus vero, *conducere sibi vicissitudinem hanc existimantes.* Ast.

τρίτη δ'] E Cod. Reg. rescripsimus; a libris editis δ' abest. Ast.

γεωργὸς] Respexit h. l. Aristotel. Polit. iv. 4. (ed. Schneid. iv. 3. §. 12.) φησὶ γὰρ ὁ Σωκράτης, ἐκ τεττάρων τῶν ἀναγκαιοτάτων πόλιν συγκεῖσθαι, λέγει δὲ τούτους ὑφάντην καὶ γεωργὸν καὶ σκυτοτόμον καὶ οἰκοδόμον· πάλιν δὲ προστίθησιν, ὡς οὐκ αὐτάρκων τούτων, χαλκέα καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις βοσκήμασιν, ἔτι δ' ἔμπορόν τε καὶ κάπηλον, καὶ ταῦτα πάντα γίνεται πλήρωμα τῆς πρώτης πόλεως, ὡς τῶν ἀναγκαίων γε χάριν πᾶσαν πόλιν συνεστηκυῖαν, ἀλλ' οὐ τοῦ καλοῦ μᾶλλον. Ast.

θεραπευτὴν] Sic Ald. et Steph. quod et Ficinus expressit vertendo, *curatorem.*

ἐκ τεττάρων ἢ πέντε ἀνδρῶν. Φαίνεται. Τί δὴ οὖν; ἕνα[d] ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὑτοῦ[e] ἔργον ἅπασι[f] κοινὸν κατατιθέναι, οἷον τὸν γεωργὸν ἕνα ὄντα παρασκευάζειν σιτία τέτταρσι καὶ τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῇ, καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν; ἢ ἀμελήσαντα
II. 370. ἑαυτῷ μόνῳ[g] τέταρτον μέρος ποιεῖν τούτου τοῦ σιτίου[h] ἐν τετάρτῳ μέρει τοῦ χρόνου, τὰ δὲ τρία, τὸ μὲν ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρίβειν, τὸ δὲ[i] ἱματίου, τὸ δὲ ὑποδημάτων, καὶ μὴ ἄλλοις[j] κοινωνοῦντα πράγματα[k] ἔχειν, ἀλλ' αὐτὸν δι' αὑτὸν[l] τὰ αὑτοῦ[m] πράττειν; Καὶ ὁ Ἀδείμαντος ἔφη Ἀλλ' ἴσως, ὦ Σώκρατες, οὕτω ῥᾷον[n] ἢ ἐκείνως.[o] Οὐδέν,[p] ἦν δ' ἐγώ, μὰ Δί' ἄτοπον. ἐννοῶ γὰρ καὶ αὐτὸς[q] εἰπόντος σοῦ ὅτι πρῶτον μὲν ἡμῶν[r] φύεται ἕκαστος οὐ πάνυ ὅμοιος ἑκάστῳ, ἀλλὰ διαφέρων τὴν φύσιν, ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργου πρᾶξιν.[s] ἢ[t] οὐ δοκεῖ σοι; Ἔμοιγε. Τί δέ;[u]

μεν t.—[b] τὸν Φmr.—[c] θεραπευτῶν DKq.—[d] οὐχ ἕναν, ἕνεκα t: om Ξς.—[e] ἑαυτοῦ Ξ, ἑαυτὸ t.—[f] πᾶσι v, om r.—[g] μόνον ΞΠtm.—[h] σίτου v.—[i] δ'...δ' tv.—[j] ἄλλως t. [k] πράγματ' v.—[l] αὑτοῦ tv.—[m] αὑτὰ pr t.—[n] ῥᾷον q: ῥᾴδιον *ς.—[o] ἐκείνως Φqtv, ἐκεῖνος m: κείνως ς.—[p] οὐδὲν ΘΞΠΦDKqtvmr: οὐδὲ ς.—[q] αὐτὸν r.—[r] ἡμῶν add ΠDKqv.—[s] πρᾶξιν ΑΠDKqtv: πράξει *ς.—[t] ἢ ΑΘΞΠΦ: ἦ *ς.—[u] δαί Α.—[v] κάλ-

Bas. 1. et 2. exhibent θεραπευτῶν. Ast.

ἕνα ἕκαστον] ἕνα adjecimus e Cod. Reg. Sic et Ficinus, *unumquemque illorum*.—Mox pro δεῖ habent Bas. 1. et 2. δὴ, solemni permutatione. Ast.

κοινωνεῖν] Thom. M. v. κοινωνῶ p. 539. hæc verba citans, explicat μεταδιδόναι τούτου; idem laudat sequentia καὶ μὴ—ἔχειν loco indicato. Ast.

ῥᾷον] Libri editi ῥᾴδιον, sed comparativum requirit sensus, ut et Ficinus vertit, *facilius esset*. Monuit de hac re etiam Heind. ad Phædon. §. 41. Ceterum οὕτως est *ita*, ut primo loco posuisti, et ἐκείνως alteram indicat rationem; sic enim sæpenumero etiam οὗτος id, quod primo loco dictum est, igitur nomen remotius respicit, ἐκεῖνος vero ad id, quod propius est, refertur. Xenoph. Mem. i. 3. 13. οὐκ οἶσθ' ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον, ὃ καλοῦσι καλὸν καὶ ὡραῖον, τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἁψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ' ἁπτόμενον—ἐνίησί τι. Ficin. qui vertit, *forte hoc modo — facilius esset quam illo*. Cornar. et Serran. aberrarunt ab hujus loci sensu; namque οὕτως et ἐκείνως quum non recte cepissent, etiam verba sequentia male verterunt; Ficin. quidem, *Minime, per Jovem, inquam, absurdum enim*; Cornar. *Non per Jovem, inquam, esset enim absurdum*; et Serran. *Id vero, inquam, per Jovem, importunum esset*. Quæ omnia quantum a Græco abhorreant, orationem meam haud desiderat. Mirari præterea debemus, neminem interpretum in verbis οὐδὲ—ἄτοπον (sic enim omnes libri habent) vitium animadvertisse; pro οὐδὲ enim legendum esse οὐδὲν apparet. Οὐδὲν—ἄτοπον est, *minime hoc mirum est*. Ἄτοπον (i. e. παράδοξον, θαυμαστὸν, v. Thom. M. p. 121. ubi cf. Hemsterh.) sexcenties sic apud Platonem legitur.—In sequentibus ἐννοῶ, more verborum intelligendi et sciendi, cum genitivo participii et pronominis loco accusativi cum infinitivo conjunctum est; vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 447. Ast.

ἡμῶν] Pronomen ἡμῶν adjecimus e Cod. Reg. et Ven. Ita et Ficinus videtur legisse vertens, *nosti nos quidem non admodum similes—produci*. Mox ἢ correximus pro eo, quod in libris vitiose legitur ἦ, addicente Ficino, *an non tibi videtur?* Ast.

πότερον κάλλιον πράττοι[v] ἄν τις εἷς ὢν πολλὰς τέχνας ἐργαζόμενος, ἢ ὅταν μίαν εἷς; Ὅταν, ἦ δ' ὅς, εἷς μίαν. Ἀλλὰ μὴν, οἶμαι, καὶ τόδε[w] δῆλον, ὡς ἐάν τίς τινος παρῇ[x] ἔργου καιρόν, διόλλυται. Δῆλον γάρ. Οὐ γάρ, οἶμαι, iii. i. 81. ἐθέλει[y] τὸ[z] πραττόμενον τὴν τοῦ πράττοντος[a] σχολὴν περιμένειν, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρέργου μέρει. Ἀνάγκη. Ἐκ δὴ τούτων πλείω τε[b] ἕκαστα γίγνεται καὶ κάλλιον καὶ ῥᾷον, ὅταν[c] εἷς ἓν κατὰ[d] φύσιν καὶ[e] ἐν καιρῷ, σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων, πράττῃ. Παντάπασι μὲν οὖν. Πλειόνων δή,[f] ὦ Ἀδείμαντε, δεῖ[g] πολιτῶν ἢ τεττάρων ἐπὶ τὰς παρασκευὰς[h] ὧν ἐλέγομεν.[i] ὁ γὰρ γεωργός, ὡς ἔοικεν, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ[j] τὸ ἄροτρον,[k] εἰ μέλλει[l] καλὸν[m] εἶναι, οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἆλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν. οὐδ' αὖ ὁ οἰκοδόμος· πολλῶν δὲ καὶ τούτῳ δεῖ. ὡσαύτως δὲ[n] ὁ ὑφάντης τε[o] καὶ ὁ[p] σκυτοτόμος. ἢ οὔ;[q] Ἀληθῆ. Τέκτονες δὲ[r] καὶ χαλκῆς[s] καὶ τοιοῦτοί τινες πολλοὶ δημι-

δ

λιον πότερον Φ.—[w] τόδε ΑΠDKqv, τόγε t, τότε r et pr Θ : τοῦτο *ς.—[x] παρῇ post ἔργου ponit v, post καιρὸν Φr.—[y] ἐθέλειν Θ.—[z] τὸν r.—[a] πράγματος pr Θ.—[b] τε om v.—[c] ὄντα ΠΚ et pr D.—[d] ἓν κατὰ ΑΘΞDKqvmr : ἓν ἢ κατὰ *ς.—[e] καὶ om K qt.—[f] δεῖ v.—[g] δεῖ om v.—[h] τὰς τούτων παρασκ. v.—[i] λέγομεν Kq.—[j] αὐτὸς v.—[k] ἀρότριον ΘΦr.—[l] μέλλει ΑΘΞΠΦtmr : μέλλοι *ς.—[m] καλὸν ΑΘΠDKqtvmr : κάλλιον ς.—[n] δὴ v.—[o] τε om t.—[p] ὁ om Θ.—[q] ἢ οὔ om ΑΘΞΦtmr.—[r] δὴ ΑΠtm.

κατὰ φύσιν ἐν καιρῷ] Sic Cod. Reg. et Ven. Vulgo *ἢ κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ*. *Ἢ* et *καὶ* ab aliena manu interposita esse, sensus docet, qui, si verba resolvas, is est: *ὅταν εἷς ἕν, ἕκαστος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν* (*id opus, ad quod quisque natus est*) *πράττῃ ἐν καιρῷ, σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων*. Igitur *κατὰ φύσιν* referendum est ad *εἷς ἕν*· et *ἐν καιρῷ* ad *πράττῃ*. Sic et Ficinus vertit, *quando singuli singula secundum naturam*. Ast.

σχολὴν ἄγων] Cum genitivo conjunctum est, ut apud Aristotel. Polit. ii. 7. (ii. 6. §. 2. ed. Schneider. quem cf. p. 120.) Ast.

ἐλέγομεν] Cod. Reg. *λέγομεν*. Ficinus vero, *diximus*. Ast.

εἰ μέλλει κάλλιον εἶναι] Sic Bas. 1. et 2. Polit. vi. 488. D. *εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι*. 491. A. *εἰ τελέως μέλλει* (sic Cod. Reg.) *φιλόσοφος γενέσθαι*. viii. 567. B. *εἰ μέλλει ἄρξειν* Vid. Heind. ad Parmenid. p. 291. Ald. et Steph. *μέλλοι*.—Deinde pro *κάλλιον* Cod. Reg. et Ven. *καλὸν*, ut Ficinus quoque vertit, *si commodum operi futurum est*. Sed *κάλλιον*, ni fallor, recte habet; in comparativo enim, ubi positivi partes agere dicitur (vid. Stephan. de Dialect. p. 38. et Gataker. Opp. Critic. p. 132.) semper comparationis significatio inest (vid. quæ ad vi. p. 491. D. disputabimus), ut h. l. *si melius futurum est*, int. quam ipse facere potest. Ast.

σμινύην] Schol. Ruhnk. *σκαφίον, τινὲς δὲ ἀξίνην ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους δικελλοειδῆ*. Est *ligo* vel *ascia*, vid. Thom. M. p. 802. ubi v. Oudendorp.— *χαλκῆς* pro *χαλκεῖς* scripsimus, v. Eustath. ad Il. A. p. 38. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 808. et quidem sine iota subscripto, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 97. Ast.

ουργοὶ κοινωνοὶ ἡμῖν τοῦ πολιχνίου γιγνόμενοι συχνὸν αὐτὸ ποιοῦσιν. Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλ' οὐκ ἂν πω πάνυ γε[t] μέγα τι εἴη,[u] εἰ αὐτοῖς[v] βουκόλους τε καὶ ποιμένας τούς τε ἄλλους νομέας προσθεῖμεν, ἵνα οἵ τε γεωργοὶ ἐπὶ τὸ ἀροῦν ἔχοιεν βοῦς,[w] οἵ τε οἰκοδόμοι πρὸς τὰς ἀγωγὰς μετὰ τῶν γεωργῶν χρῆσθαι ὑποζυγίοις, ὑφάνται δὲ καὶ σκυτοτό-
III. i. 82. μοι δέρμασί τε καὶ ἐρίοις. Οὐδέ γε, ἦ δ' ὅς, σμικρὰ[x] πόλις ἂν εἴη ἔχουσα πάντα[y] ταῦτα. Ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, κατοικίσαι[z] γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον οὗ[a] ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσεται, σχεδόν τι ἀδύνατον. Ἀδύνατον γάρ. Προσδεήσει ἄρα ἔτι καὶ ἄλλων, οἳ ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ[b] κομιοῦσιν[c] ὧν δεῖται. Δεήσει. Καὶ μὴν κενὸς ἂν ἴῃ[d] ὁ διάκονος, μηδὲν ἄγων ὧν ἐκεῖνοι δέονται παρ'
II. 371. ὧν[e] ἂν κομίζωνται ὧν ἂν[f] αὐτοῖς χρεία, κενὸς[g] ἄπεισιν.[h] ἦ

—[s] χαλκῆς pr ΑΠ: χαλκεῖς *ς.—[t] γε om *t*.—[u] οἴει Φtmr.—[v] εἰ μὴ αὐτοῖς *tv*.—[w] οὖς βόας K.—[x] ὃς ἔτι σμικρὰ *v*.—[y] ἅπαντα *v*.—[z] κατοικῆσαι ΘΞDK*q*mr et corr Π, κατοικήσαι *v*.—[a] ἧ *q* et corr D.—[b] αὐτοὶ *v*.—[c] κομιοῦσιν *v* et corr Φ, κομισοῦσιν Π: κομίσουσιν *ς.—[d] ἴη *q*: εἴη *ς.—[e] παρ' ὧ pr *q*, παρ' οὗ rc.—[f] alterum ἂν om *q*.—[g] κενὸς γὰρ rc Θ.—[h] ἅπασιν rc *q*.—[i] ναί δοκεῖ ΘΦr.—[j] αὐτοῖς *tv*.—[k] ἄξουσιν

ἀλλ' οὔπω] *Sed nondum admodum magna erit urbs.* Monui propter Ficinum, qui vertit, *sed nondum satis amplum hoc esset*, et Muretum, qui, Ficinum corrigens, ita transtulit, *non admodum magna fiet accessio.* Ast.

εἰ αὐτοῖς] Non dubito quin particula μὴ post εἰ sit addenda: ut legatur, εἰ μὴ αὐτοῖς etc. Steph.

εἰ αὐτοῖς—προσθεῖμεν] Nescio, an Ficinus legerit μή, vertit enim, *Nisi ipsis bubulcos et opiliones et pastores alios adderemus.* Sed sententia sine μὴ sibi constat. Faehse.

εἰ αὐτοῖς] Post εἰ adjecimus μή, quod abesse nequit, ut post Cornarium etiam Steph. monuerat. Ficinus, *nisi ipsis bubulcos—adderemus.* Ast.

βοῦς] Cod. Reg. βόας, quod fortasse præferendum. Ast.

κατοικίσαι] Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. κατοικῆσαι, vitiose. Ast.

κενὸς] Videtur deesse γὰρ post hoc nomen. Steph.

καὶ μὴν κενὸς ἂν εἴη ὁ διάκονος] Sensum Ficinus recte expressit: *Vanus autem esset minister, nihil adducens earum rerum, quibus indigent hi, a quibus affert ea, quorum sua civitas indiget.* Hinc vero conjiciat fortasse quispiam, pro κομίζωνται legendum esse κομίζηται (int. ὁ διάκονος) et ἀστοῖς pro αὐτοῖς; sed neutro opus est: ad κομίζωνται eruendum e voce αὐτοῖς, quod sequitur, subjectum αὐτοί, qui, ἐκείνοις oppositi, sunt cives; sententia enim universe expressa est, non respectu ad διάκονον. Quam Steph. interponi jubebat γάρ, particula explicativa de more omissa est. Igitur verborum κενὸς ἄπεισι sensus est, *scilicet inanis* (vacuis manibus) *redit*, h. e. quum alienis civibus nihil afferat eorum, quibus indigent, etiam nihil ab illis accipit (mercatura enim adhuc consistit in mercibus permutandis), ideoque inanis redit. Ceterum κενὸς ἀπιέναι pæne pro verbialiter dicitur, qui re infecta (ἄπρακτος, v. Hesych. et Schol. ad Iliad. ii. 398.) redit; sic κενεὸν νέεσθαι apud Homer. Il. ii. 298. cf. iv. 181. Od. x. 42. Herodot. i. 73. Κεινῇσι χερσὶ νοστήσαντας. Soph. Trach. 495. Apud Latinos *inanis, vacuis manibus abire* s. *redire*, ut apud Plaut. Mostell. iii. i. 44. Senec. de Brev. Vit. 14. Apulei. Metam. iii. 7. p. 156. Ast.

γάρ; Δοκεῖ[i] μοι. Δεῖ δὴ τὰ οἴκοι μὴ μόνον ἑαυτοῖς[j]
ποιεῖν ἱκανά, ἀλλὰ καὶ οἷα καὶ ὅσα ἐκείνοις ἄξουσιν, οἳ
μεταδώσουσιν[k] ὧν ἂν δέωνται. Δεῖ γάρ. Πλειόνων δὴ[l]
γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν δεῖ[m] ἡμῖν τῇ πό-
λει. Πλειόνων γάρ. Καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων διακόνων
που, τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων[n] ἕκαστα. οὗτοι δέ
εἰσιν[o] ἔμποροι. ἦ γάρ; Ναί. Καὶ ἐμπόρων δὴ δεησόμεθα.
Πάνυ γε. Καὶ ἐὰν μέν γε κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπορία
γίγνηται,[p] συχνῶν καὶ ἄλλων προσδεήσεται τῶν ἐπιστημό-
νων τῆς[q] περὶ τὴν[r] θάλατταν[s] ἐργασίας. Συχνῶν μέντοι.
[§. 12.] Τί δὲ δή;[t] ἐν αὐτῇ τῇ πόλει πῶς ἀλλήλοις με-
ταδώσουσιν[u] ὧν ἂν[v] ἕκαστοι ἐργάζωνται;[w] ὧν δὴ ἕνεκα καὶ[x]
κοινωνίαν ποιησάμενοι πόλιν ᾠκίσαμεν.[y] Δῆλον[z] δή, ἦ δ' ὅς, III. i. 83.
ὅτι πωλοῦντες καὶ[a] ὠνούμενοι. Ἀγορὰ δὴ ἡμῖν[b] καὶ νό-
μισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται[c] ἐκ τού-
του. Πάνυ μὲν οὖν. Ἂν οὖν κομίσας ὁ γεωργὸς εἰς τὴν
ἀγοράν τι ὧν ποιεῖ, ἤ τις ἄλλος τῶν δημιουργῶν, μὴ εἰς[d]
τὸν αὐτὸν χρόνον ἥκῃ τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλά-
ξασθαι, ἀργήσει τῆς αὐτοῦ δημιουργίας καθήμενος ἐν ἀγο-
ρᾷ; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς, ἀλλ' εἰσὶν οἳ τοῦτο ὁρῶντες ἑαυ-
τοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην, ἐν μὲν ταῖς ὀρθῶς[e]
οἰκουμέναις πόλεσι σχεδόν τι οἱ ἀσθενέστατοι τὰ σώματα
καὶ ἀχρεῖοί τι[f] ἄλλο ἔργον πράττειν. αὐτοῦ γὰρ δεῖ[g] μέ-
νοντας αὐτοὺς περὶ τὴν ἀγορὰν τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλ-
λάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, τοῖς δὲ ἀντὶ[h] αὖ[i]
ἀργυρίου διαλλάττειν ὅσοι τι δέονται πρίασθαι. Αὕτη

οἳ μεταδώσουσιν add q.—[l] δεῖ rr.—[m] ἀεὶ v.—[n] τῶν ἐξαξόντων tm.—[o] δ' εἰσιν v, δέησιν Π.—[p] γένηται Θ.—[q] τῆς om Φr.—[r] τὴν om trm.—[s] θάλατταν ΑΘΞΠΦtrmr: θάλασσαν *s.—[t] δαὶ A.—[u] μεταδοκοῦσιν pr t.—[v] ἂν om ΘΦr.—[w] ἐργάζονται ΘΠΦ r, ἐργάσωνται r.—[x] καὶ ἕνεκα tv.—[y] ᾠκήσαμεν ΞKqr.—[z] δῆλα v.—[a] πωλοῦντές τε καὶ r.—[b] δὲ ἡμῖν r, δὲ ἡμεῖς r, ἦ δ' ὃς t.—[c] γενήσεται ἕνεκα Φ.—[d] εἴ pr Θ.—[e] ὀρθαῖς K. τοι Θ.—[f] τι add ΘΞΠΦDKqtmr et, qui post ἄλλο ponit, r.—[g] δὴ qm.—

οἷα] I. e. ἀλλὰ καὶ (ἱκανὰ δεῖ ποιεῖν) ἐκείνοις ταῦτα, ὧν ἂν δέωνται, καὶ ταῦτα (eaque) τοιαῦτα καὶ τόσα, οἷα καὶ ὅσα (ὄντα) ἱκανὰ αὐτοῖς ἐστί. Ast.

θάλασσαν] Sic recte Ald. Bas. 1. et 2. (vid. Æl. Dionys. apud Eustath. Il. K. p. 813. 6.) pro θάλατταν, quod Steph. habet. Ast.

§. 12. ᾠκίσαμεν] Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. ᾠκήσαμεν. Mox pro ἤ τις ἄλλος Bas. 1. et 2. εἴ τις ἄλλος; et ἥκοι pro ἥκῃ Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

ἄλλο] Cod. Reg. τι ἄλλο; vulgatam etiam Ficinus agnoscit vertens, *et ad aliud opus*. Ast.

ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἡ χρεία[j] καπήλων ἡμῖν γένεσιν ἐμποιεῖ[k] τῇ πόλει. ἢ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν[l] διακονοῦντας[m] ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ,[n] τοὺς δὲ πλανήτας[o] ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους; Πάνυ μὲν οὖν. Ἔτι δή τινες, ὡς ἐγῷμαι, εἰσὶ καὶ ἄλλοι διάκονοι, οἳ ἂν τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι[p] ὦσι,[q] τὴν δὲ τοῦ
III. i. 84. σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχωσιν·[r] οἳ δὴ πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν, τὴν τιμὴν ταύτην[s] μισθὸν καλοῦντες, κέκληνται, ὡς ἐγῷμαι, μισθωτοί. ἦ[t] γάρ; Πάνυ[u] μὲν οὖν. Πλήρωμα δὴ πόλεώς εἰσιν, ὡς ἔοικε, καὶ[v] μισθωτοί. Δοκεῖ μοι. Ἆρ' οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ἤδη ἡμῖν ηὔξηται ἡ πόλις, ὥστ' εἶναι τελέα;[w] Ἴσως. Ποῦ οὖν ἄν[x] ποτε ἐν αὐτῇ εἴη ἥ τε δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία; καὶ τίνι
II. 372. ἅμα ἐγγενομένη[y] ὧν ἐσκέμμεθα; Ἐγὼ μέν, ἔφη, οὐκ ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες, εἰ μή που ἐν αὐτῶν τούτων χρείᾳ τινὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους. Ἀλλ' ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, καλῶς λέγεις, καὶ σκεπτέον γε καὶ οὐκ ἀποκνητέον. πρῶτον οὖν[z] σκεψώμεθα[a] τίνα τρόπον διαιτήσονται οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι. ἄλλο τι ἢ σῖτόν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας,[b] θέρους μὲν τὰ πολλὰ γυμνοί τε καὶ ἀνυπόδητοι[c] ἐργάσονται, τοῦ δὲ χειμῶνος ἠμφιεσμένοι τε καὶ ὑποδεδεμένοι ἱκανῶς; θρέψονται[d] δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα,

[h] δ' ἀντ' v: ἀντὶ om Θ.—[i] αὖ om ΠDKqv.—[j] ἡ χρεία ἦν δ' ἐγὼ v.—[k] ἐμποιεῖν r. ἐμποιήσει t.—[l] πράσιν q.—[m] διακονουμένους ΠDKq.—[n] ἀγοραῖς v.—[o] πλάνητας Θ ΞKr.—[p] ἀξιοκίνητοι DKq.—[q] εἰσι q.—[r] ἔχουσιν Kq.—[s] ταύτης ΘΦKr.—[t] ἦ...μισθωτοί om ΘΦr.—[u] ναὶ πάνυ v.—[v] καὶ οἱ tv.—[w] τελεία K.—[x] ἂν οὖν Φ.—[y] ἐγγινομένη tm, ἐγγεϊνομένι r.—[z] πρῶτον οὖν ΑΘΞΠΦtmr, πρῶτον μὲν v: πρῶτον μὲν οὖν *ς.—[a] σκεψόμεθα m.—[b] οἰκίας οἰκοδομησάμενοι v.—[c] ἀνυπόδετοι m.—[d] τρέψονται

καπήλους] κάπηλοι igitur distinguuntur a mercatoribus; illi sunt institores et cociones, qui emunt a mercatoribus, quod statim vendant, et merces, quo majorem quæstum faciant, adulterant (hinc ad Sophistas transfertur τὸ καπηλεύειν, vid. Protagor. p. 313. D. Cf. Maxim. Tyr. xvii. p. 174. Themist. Orat. xxiii. p. 299. C. Liban. Epist. 18. p. 7. ed. Wolf. Jamblich. de Vit. Pythag. xxxiv. p. 196. Vid. Perizon. ad Ælian. Var. Hist. xi. 9. Spanhem. ad Julian. Orat. p. 141.) Sophist. 223. D. τί δὲ τῆς μεταβλητικῆς, οὐχ ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγή, σχεδὸν αὐτῆς ἥμισυ μέρος ὄν, καπηλικὴ προσαγορεύεται—τὸ δέ γε ἐξ ἄλλης ἐς ἄλλην πόλιν διαλλαττόμενον (vulgo διαλλαττομένων legitur) ὠνῇ καὶ πράσει ἐμπορική; Vid. Themist. Orat. xxiii. p. 297. B. Herald. Animadv. ad Salmas. Observ. ad J. A. et Rom. ii. 11. p. 6. Valckenar. Opuscul. Philologic. t. ii. p. 331. Ast.

ἀξιοκοινώνητοι] Cod. Reg. vitiose habet ἀξιοκίνητοι. Ast.

ἄλφιτα] Schol. Ruhnk. p. 150. Ἀλ-

τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, μάζας γενναίας καὶ
ἄρτους ἐπὶ κάλαμόν τινα παραβαλλόμενοι ἢ φύλλα κα-
θαρά, κατακλινέντες[e] ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων σμίλακί[f]
τε καὶ μυῤῥίναις, εὐωχήσονται αὐτοί τε καὶ τὰ παιδία, III. i. 85.
ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς
θεούς, ἡδέως ξυνόντες ἀλλήλοις, οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιού-
μενοι τοὺς παῖδας, εὐλαβούμενοι πενίαν ἢ πόλεμον; [§. 13.]
Καὶ ὁ Γλαύκων ὑπολαβών, Ἄνευ ὄψου, ἔφη, ὡς ἔοικας,[g]
ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἑστιωμένους. Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέ-
γεις. ἐπελαθόμην ὅτι καὶ ὄψον ἕξουσιν, ἅλας[h] τε δῆλον
ὅτι καὶ ἐλάας[i] καὶ τυρόν, καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα,[j] οἷα[k]
δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα,[l] ἑψήσονται. καὶ τραγήματά που
παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων[m] καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυά-
μων, καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι[n] πρὸς τὸ πῦρ, με-
τρίως ὑποπίνοντες. καὶ οὕτω διάγοντες τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ
μετὰ ὑγιείας,[o] ὡς εἰκός,[p] γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοι-

r.—[e] κατακλίναντες trm.—[f] σμίλακι K: μίλακι *ς.—[g] ἔοικεν r.—[h] ἄλλας t.—[i] ἐλαίας Φ.—[j] λάχανά γε v.—[k] οἷς K.—[l] ἑψήματά τε v.—[m] σύκων ΘΞΦKtmr: συκῶν *ς.—[n] σπουδιοῦσι Π, σπονδιοῦσι D.—[o] ὑγείας ΠDK.—[p] ὡς τὸ εἰκὸς v.—

φιτα κυρίως μὲν τὸ ἀπὸ πεφρυγμένων καὶ ἀλεσθεισῶν κριθῶν θραύσματα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἀπὸ πυρῶν ῥοακῶν (num καὶ φακῶν?) Ast.

μάξαντες] Videtur deesse *καὶ* ante *μάζαι*, quamvis interdum omittatur inter duo participia. Steph.

πέψαντες] Schol. *ἀρτοποιήσαντες, μάξαντες δὲ φυράσαντες, ζυμώσαντες ἢ ἄλφιτα ἀπὸ κριθῶν πέψαντες, ἄλευρα ἀπὸ πυρῶν μάξαντες.* Cum Stephano ante *μάζας* interposuimus—*καὶ*, quod orationis nexus postulat: *θρέψονται—καὶ μάζας — παραβαλλόμενοι — εὐωχήσονται.* Ast.

παραβαλλόμενοι ἢ φύλλα] Liba foliis imponebantur, vid. Athen. iv. p. 140. E. Ast.

κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων] Dio Chrysost. Orat. vii. p. 112. A. *εἰσελθόντες οὖν εὐωχούμεθα ἡμεῖς μὲν κατακλιθέντες ἐπὶ φύλλων τε καὶ δερμάτων, ἐπὶ στιβάδος ὑψηλοῦ* cet.—De smilace, frutice et arbore, v. Salmas. Exercit. Plin. p. 1041. et de varia hujus vocis scriptura cf. interpret. ad Ælian. Var. Hist. iii. 1. p. 143. ed. Kühn.—Ceterum in hac descriptione, ut in cap. sequente, satis clara insunt ironiæ vestigia; haud dubie Plato sententiam aliquam id temporis celebratam Sophistæ poetæve alicujus locum ante oculos habuit. Ast.

§. 13. *ἄνευ ὄψου*] Citavit hunc locum usque ad v. *παραδώσουσι* Athenæus iv. p. 138. A. Ast.

ἐλάας] Bas. 1. 2. *ἐλέας*, vitiose. Athen. *ἐλαίας*, sed illud magis Atticum, v. Thom. M. et Brunck. ad Aristoph. Av. 617. Ast.

βολβοὺς] Schol. Ruhnk. *βοτάνης εἶδος ποιᾶς.* Vid. Plin. Hist. Nat. xix. 5. Columell. x. 106. Athenæus ii. 57. p. 235. *Διοκλῆς ὁ Καρύστιος ἐν πρώτῳ Ὑγιεινῶν φησίν. ἄγρια ἑψήματα* (quæ Casaubon. ad Athen. iv. explicat, *cocta olera aut legumina vel alia sine carne*) *τεῦτλον* (*beta*), *μαλάχη* (*malva*), *λάπαθον* (*lapathum*), *ἀκαλήφη* (*urtica*), *ἀνδράφαξις* (*atriplex*), *βολβοὶ* (*bulbi*), *ὕδνα* (*tubera*), *μύκαι* (*fungi*). *τραγήματα* s. *πέμματα* sunt *bellaria*, secundæ mensæ (edulia siccata et dulcia, quæ post cœnam apponebantur). Vid. Athen. xiv. p. 641. F. Aul. Gell. xiii. 11. Salmas. Exercitat. Plin. p. 930. Ast.

ἐρεβίνθων καὶ κυάμων] Vid. Athen. ii.

οὗτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσιν. Καὶ ὅς, Εἰ δὲ ὑῶν πόλιν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, κατεσκεύαζες, τί ἂν αὐτὰς[q] ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζες; Ἀλλὰ πῶς χρή,[r] ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων; Ἅπερ νομίζεται, ἔφη· ἐπί τε κλινῶν κατακεῖσθαι, οἶμαι,[s] τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι,[t] καὶ ἀπὸ τραπεζῶν δειπνεῖν, καὶ ὄψα ἅ περ καὶ οἱ νῦν ἔχουσι, καὶ τραγήματα. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· μανθάνω. οὐ πόλιν, ὡς ἔοικε, σκοποῦμεν μόνον ὅπως γίγνεται,[u] ἀλλὰ καὶ τρυφῶ-
III. i. 86. σαν πόλιν. ἴσως οὖν οὐδὲ κακῶς ἔχει·[v] σκοποῦντες γὰρ καὶ τοιαύτην τάχ' ἂν[w] κατίδοιμεν τήν τε δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν,[x] ὅπῃ ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται. ἡ μὲν οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι, ἣν διεληλύθαμεν, ὥς περ ὑγιής τις·[y] εἰ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν,[z] οὐδὲν ἀποκωλύει. ταῦτα γὰρ δή τισιν, ὡς
II. 373. δοκεῖ, οὐκ ἐξαρκέσει,[a] οὐδ'[b] αὕτη[c] ἡ δίαιτα, ἀλλὰ κλῖναί[d] τε προσέσονται καὶ τράπεζαι καὶ τἆλλα σκεύη, καὶ ὄψα δὴ καὶ μύρα[e] καὶ θυμιάματα καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα,[f] καὶ[g] ἕκαστα τούτων παντοδαπά. καὶ δὴ καὶ ἃ τὸ πρῶτον ἐλέγομεν, οὐκέτι τἀναγκαῖα[h] θετέον, οἰκίας τε καὶ[i] ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, ἀλλὰ τήν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν,[j] καὶ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα κτητέον. ἢ γάρ; Ναί, ἔφη. [§. 14.] Οὐκοῦν μείζονά τε αὖ τὴν[k] πόλιν δεῖ ποιεῖν; ἐκείνη γὰρ ἡ ὑγιεινὴ οὐκέτι ἱκανή, ἀλλ' ἤδη ὄγκου ἐμπληστέα καὶ πλήθους, ἃ

[q] αὐτὰς ΑΘΞΠr, αὐταῖς tm, αὐτὴν Φ, αὐτῇ v, αὐτοὺς ς.—[r] χρῆν Ktm.—[s] οἶμαι κατακεῖσθαι v.—[t] ταλαιπωρήσεσθαι q.—[u] γίγνεται ΑΘΞΠΦΚq : γίγνηται *ς.—[v] ἔχοι Kq.—[w] ἂν τάχα t.—[x] τὴν ἀδικίαν ΘΦr.—[y] τις ὑγιὴς v.—[z] θεωρήσομεν tm.—[a] ἐξαρκέσοι q, ἀρκέσει tm.—[b] οὐδ'...δίαιτα om q.—[c] plerique cum ς αὐτῇ.—[d] κλῖναί m : plerique enim cum ς κλίναι.—[e] μῦρα Ξ.—[f] πέμματα post παντοδαπά ponit Φ.—[g] καὶ ante ἕκαστα add ΠΦDKqr.—[h] τἀναγκαῖα Ξqvmr : τὰ ἀναγκαῖα *ς.—[i] καὶ τὰ v.—[j] καὶ τὴν ποικιλίαν om ΑΘΞΦmr.—[k] αὐτὴν r, τὴν αὐτὴν tm.—[l] οἱ om v.—

p. 54. E. iii. p. 101. D. xiv. p. 642. E. Ast.

γίγνεται] Vulgo *γίγνηται*, vitiose. Ast.

βούλεσθε—θεωρήσωμεν] I. e. *ἡμᾶς θεωρῆσαι*; vide, si tanti putes, Matth. Gr. Gr. p. 126. Ast.

φλεγμαίνουσαν] Schol. Ruhnk. *τυφῶσαν, ἐπηρμένην, μεγαλαυχουμένην*. Sic de Legg. iii. 691, C. quam dixit *ἀρχὴν φλεγμαίνουσαν* (cf. Plutarch. Thes. p. 42. D. et Num. p. 64. D.) eam p. 692. A. vocat *σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην*. Mox *αὕτη* pro *αὐτῇ* scripsimus. *κλίναι*, *lecti*, in quibus accumbebant ad mensam, vid. Pollux vi. 1. 9. et Lips. Lect. Antiq. iii. p. 94. Ante *ἕκαστα* inseruimus *καί*, ut Ficinus vertit, *singulaque horum omnis generis*. Ast.

οὐκέτι τοῦ ἀναγκαίου ἕνεκά ἐστιν ἐν ταῖς πόλεσιν, οἷον οἵ τε θηρευταὶ πάντες οἵ τε μιμηταί, πολλοὶ μὲν οἱ περὶ τὰ σχήματά τε καὶ χρώματα, πολλοὶ δὲ οἱ[l] περὶ μουσικήν, ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ῥαψῳδοί, ὑποκριταί, χορευταί, ἐργολάβοι,[m] σκευῶν τε[n] παντοδαπῶν δημιουργοί, τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν περὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον. καὶ δὴ καὶ διακόνων πλειόνων δεησόμεθα. ἢ οὐ δοκεῖ δεήσειν[o] παι- III. i. 87.
δαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν,[p] κουρέων, καὶ αὖ ὀψο-

[m] ἐργολάβαι Φτ.—[n] καὶ σκευῶν t.—[o] δοκεῖ σοι δεήσειν Ξς.—[p] κομματριῶν t.—[q] τί

§. 14. *θηρευταὶ*] Conjicit legendum esse *τορευταὶ* Salvin. in Miscell. Observ. t. v. p. ii. p. 280.

θηρευταὶ] In universum Platoni audiunt, qui non ipsum verum et pulchrum sectantur, sed horum simulacris quibusdam multitudinis sensibus blandiuntur ejusque gratiam ac laudem aucupantur. Præcipue hac voce Plato notat Sophistas et eos, qui reipublicæ administrandæ scientiam præ se ferebant. Sophista in dial. cognomine p. 231. D. definitur *νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής*; et Politicos, quales Platonis ætatem plurimos tulisse constat, in dialog. cognomine p. 303. C. describit *οὐκ ὄντας πολιτικοὺς, ἀλλὰ στασιαστικοὺς καὶ εἰδώλων μεγίστων προστάτας ὄντας—μεγίστους δὴ ὄντας μιμητὰς καὶ γόητας, μεγίστους—τῶν σοφιστῶν σοφιστάς*. Ast.

μιμηταὶ] In universum sunt ii, qui aliquid exhibent s. repræsentant, ita ut ejus naturam singularem exprimant. Lib. i. p. 393. C. *τό γε ὁμοιοῦν ἑαυτὸν ἄλλῳ ἢ κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ σχῆμα μιμεῖσθαι ἐστὶν ἐκεῖνον, ᾧ ἄν τις ὁμοιοῖ.* Cf. Sophist. 235. E. 265. A. Igitur proprie est *imitari*, deinde imitando exprimere et exhibere (ut si hominis vocem vel figuram imitando exhibemus); denique in universum viva imagine repræsentare, ita ut quod artifex imitari, i. e. repræsentando effingere studuit, viva id imagine sensibus nostris offeratur. Itaque *μιμεῖσθαι* in universum est id, quod nos vocamus, *darstellen* (non *nachahmen*); namque ars, nullis eorum, quæ revera sunt, vinculis constricta etiam talia exhibet, quæ solum artificis ingenium effinxit, eaque *μιμεῖται*, h. e. repræsentat, si ita exhibet, ut artifex rem revera existentem imitando nobis videatur expressisse. Quocirca *μιμεῖσθαι* de artifice usurpatum est viva imagine repræsentare, quod præsertim in artes plasticas et in poesin dramaticam cadit. Cf. de variis *μιμήσεως* generibus Aristot. Poet. i. §. 4. et Casaubon. de Satyr. Poesi i. 3. ubi v. Cren. et Ramb. et de ipsa verbi *μιμεῖσθαι* notione Morgenstern. Comment. de Platon. Republ. p. 246. not. et Hermann. ad Aristotel. de Poet. p. 84. Ast.

σχήματα] Ut saltatores. Aristotel. Poet. i. §. 6. *αὐτῷ δὲ τῷ ῥυθμῷ μιμεῖται χωρὶς ἁρμονίας ἡ τῶν ὀρχηστῶν, καὶ γὰρ οὗτοι διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν* (*numeris gestu exprimendis*) *μιμοῦνται καὶ ἤθη καὶ πάθη καὶ πράξεις.* Ast.

καὶ χρώματα] Ut pictores, qui lineamentis et coloribus utuntur, vid. Aristot. l. l. Ast.

περὶ μουσικὴν] Etiam musica *μιμητικὴ* est; nam exprimit varios animi motus, et pars quodammodo est dramaticæ *μιμήσεως*, vid. Hermann. ad Aristot. p. 84. Ast.

ῥαψῳδοὶ] Sunt carminum, præcipue Homericorum, recitatores (de quibus v. Platon. Ion. Cf. Salmas. ad Solin. p. 689. et Meurs. Panath. 25.) *ὑποκριταὶ* vero actores s. histriones, quorum ars præcipua cernebatur in gesticulatione. Ast.

ἐργολάβοι] (*ἐργολαβεῖν, opus conducere s. faciendum suscipere*) sunt redemtores apparatus scenici (*entrepreneurs*); vid. Pollux vii. 182. p. 820. ubi cf. Hemsterh. Ast.

κομμωτριῶν] Vide de his aliisque id genus artibus quæ Plato in Gorg. p. 465. disputat. Κομμώτριαι, apud Latinos ornatrices (Ovid. Art. Amat. iii. 239. Sueton. Claud. 40.) quarum opera præcipue in crinibus fingendis, disponendis atque etiam unguento irrigandis (unde etiam

ποιῶν τε καὶ μαγείρων; ἔτι[q] δὲ καὶ συβωτῶν[r] προσδεησό-
μεθα. τοῦτο γὰρ ἡμῖν[s] ἐν τῇ προτέρᾳ πόλει οὐκ ἐνῆν· ἔδει
γὰρ οὐδέν· ἐν δὲ ταύτῃ καὶ τούτου[t] προσδεήσει. δεήσει[u]
δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων παμπόλλων, εἴ τις αὐτὰ
ἔδεται. ἦ γάρ; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν καὶ ἰατρῶν ἐν χρεί-
αις[v] ἐσόμεθα πολὺ μᾶλλον οὕτω διαιτώμενοι ἢ ὡς τὸ πρό-
τερον; Πολύ γε. Καὶ ἡ χώρα που[w] ἡ τότε ἱκανὴ τρέ-
φειν τοὺς τότε σμικρὰ δὴ ἐξ ἱκανῆς ἔσται. ἢ πῶς λέγω-
μεν;[x] Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν τῆς τῶν πλησίον[y] χώρας ἡμῖν
ἀποτμητέον, εἰ μέλλομεν ἱκανὴν[z] ἕξειν νέμειν τε καὶ ἀροῦν;
καὶ ἐκείνοις[a] αὖ τῆς ἡμετέρας, ἐὰν[b] καὶ ἐκεῖνοι ἀφῶσιν
αὑτοὺς[c] ἐπὶ χρημάτων κτῆσιν ἄπειρον, ὑπερβάντες τὸν τῶν
ἀναγκαίων ὅρον; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη,[d] ὦ Σώκρατες. Πο-
λεμήσομεν[e] τὸ[f] μετὰ τοῦτο,[g] ὦ Γλαύκων; ἢ πῶς ἔσται;
Οὕτως, ἔφη. Καὶ μηδέν γέ πω λέγωμεν,[h] ἦν δ' ἐγώ, μήτ'
εἴ τι[i] κακὸν μήτ' εἰ ἀγαθὸν[j] ὁ πόλεμος ἐργάζεται,[k] ἀλλὰ
III. i. 88. τοσοῦτον[l] μόνον, ὅτι πολέμου αὖ γένεσιν εὑρήκαμεν· ἐξ ὧν[m]
μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ κακὰ γίγνε-
ται, ὅταν[n] γίγνηται. Πάνυ μὲν οὖν. Ἔτι δή, ὦ φίλε,
μείζονος τῆς πόλεως[o] δεῖ,[p] οὔ τι[q] σμικρῷ ἀλλ' ὅλῳ στρα-
II. 374. τοπέδῳ,[r] ὃ ἐξελθὸν ὑπὲρ τῆς οὐσίας ἁπάσης καὶ ὑπὲρ ὧν
νῦν δὴ ἐλέγομεν διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσιν. Τί δέ;[s] ἦ δ'
ὅς· αὐτοὶ οὐχ ἱκανοί;[t] Οὔκ, εἰ σύ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡμεῖς
ἅπαντες ὡμολογήσαμεν καλῶς, ἡνίκα ἐπλάττομεν τὴν πό-

Φ.—[r] συβοτῶν Ξ.—[s] ἡμῖν om *t*.—[t] τοῦτο ΠDK.—[u] προσδεήσοι δεήσοι *q*.—[v] χρεία *v*.—[w] χώρα γέ που *v*.—[x] λέγομεν ΘΠΦDK*qv*mr et corr A.—[y] πλησίων *v*.—[z] ἱκα-
ης
νὸν ΦKr.—[a] ἐκείνοις K, ἐκεῖνοι *t*.—[b] ἐὰν δὲ καὶ *t*.—[c] ἑαυτοὺς *v*.—[d] ἔφη om Φ.—
[e] πολεμήσωμεν *v*.—[f] δὴ τὸ *tr*.—[g] ταῦτα *tv*.—[h] λέγομεν mr et pr *q*.—[i] τι om *t*.
—[j] εἴ τι ἀγαθὸν DK*qtv*r.—[k] ἀπεργάζεται ὁ πόλεμος *v*, eaque post κακὸν ponit.—
[l] τοσοῦτο ΦK.—[m] οὗ *qt*.—[n] γίγνεται ὅταν om *q*.—[o] μείζονι τῇ πόλει Φ.—[p] προσ-
οι
δεῖ Φ.—[q] οὔτι K, οὐ Φ, ὄντι r.—[r] σμικροῦ ἀλλ' ὅλου στρατοπέδου Φ.—[s] δαί Am.—

Ψεκάδες dicebantur, v. Juvenal. Sat. vi. 491. Reines. Syntagm. Inscript. i. 89. p. 125. et Wernsdorf. ad Himer. p. 702.) posita erat.—Ceterum pro *αὖ τῆς* Bas. 1. et 2. pervulgato vitio legunt *αὐτοῖς*. Ast.

λέγωμεν] Rectius scribitur *λέγομεν*; Ficinus, *aut quomodo dicemus?* Vid. ad Polit. p. 428. et ad Legg. i. 3. Ast.

ὅταν γίγνηται] Enascuntur, quoties enascuntur, h. e. semper enascuntur; vid. ad Phædr. p. 339. Ast.

οὔτι σμικρῷ] Ficinus hæc non expressit; vertit enim: *igitur et majore civitate opus est ad exercitum maximum comparandum.* Ast.

λιν. ὡμολογοῦμεν δέ[u] που, εἰ μέμνησαι, ἀδύνατον ἕνα[v]
πολλὰς καλῶς[w] ἐργάζεσθαι τέχνας. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη.
Τί οὖν;[x] ἦν δ' ἐγώ· ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ τεχνι-
κὴ δοκεῖ εἶναι; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἦ οὖν τι[y] σκυτικῆς δεῖ
μᾶλλον[z] κήδεσθαι ἢ πολεμικῆς; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἄρα
τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν
εἶναι ἅμα[a] μήτε ὑφάντην μήτε οἰκοδόμον,[b] ἵνα δὴ ἡμῖν τὸ
τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο, καὶ τῶν ἄλλων ἑνὶ
ἑκάστῳ ὡσαύτως[c] ἓν ἀπεδίδομεν, πρὸς ὃ πεφύκει[d] ἕκαστος
καὶ ἐφ' ᾧ ἔμελλε τῶν[e] ἄλλων σχολὴν ἄγων,[f] διὰ βίου αὐ-
τὸ ἐργαζόμενος, οὐ παριεὶς τοὺς καιρούς, καλῶς ἀπεργά-
σεσθαι·[g] τὰ[h] δὲ δὴ περὶ τὸν πόλεμον πότερον οὐ περὶ
πλείστου ἐστὶν εὖ[i] ἀπεργασθέντα; ἢ οὕτω ῥάδιον,[j] ὥστε III. i. 89.
καὶ γεωργῶν[k] τις ἅμα πολεμικὸς ἔσται καὶ σκυτοτομῶν[l]
καὶ ἄλλην τέχνην ἡντινοῦν ἐργαζόμενος, πεττευτικὸς δὲ ἢ
κυβευτικὸς ἱκανῶς[m] οὐδ' ἂν[n] εἷς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ
παιδὸς[o] ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμενος; καὶ ἀσπίδα
μὲν λαβὼν ἤ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὅπλων τε καὶ ὀργά-
νων αὐθημερὸν ὁπλιτικῆς ἤ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ
πόλεμον[p] ἱκανὸς[q] ἔσται ἀγωνιστής, τῶν δὲ ἄλλων ὀργάνων
οὐδὲν οὐδένα δημιουργὸν οὐδὲ ἀθλητὴν ληφθὲν ποιήσει,[r] οὐδ'
ἔσται χρήσιμον τῷ μήτε τὴν ἐπιστήμην ἑκάστου λαβόντι

[t] post ἱκανοί omisi διαμάχεσθαι cum ΑΘΞΠlvmr.—[u] δέ ΑΘΞΦqtvmr: δή *s.—[v] εἶναι ἕνα v.—[w] καλῶς om Φr.—[x] δέ DKq.—[y] τι om tm.—[z] μᾶλλον δεῖ v.—[a] ἅμα εἶναι v.—[b] ante ἵνα omisi ἀλλὰ σκυτοτόμον cum ΑΘΞΦmr: ea post γίγνοιτο ponunt tv.—[c] ὡσαύτως om Φ.—[d] ἐπεφύκει tv.—[e] μᾶλλον τῶν Ξ.—[f] σχολὴν ἄγων om ΘΞΦr.—[g] ἀπεργάσεσθαι Πq, ἀπεργάσασθαι DK: ἀπεργάζεσθαι *s.—[h] τὸ t.—[i] καλῶς q (superscript: ὸς), om K.—[j] ῥάδια v.—[k] γεωργός s.—[l] σκυτοτόμων A.—[m] ἱκανῶς K, ἱκανὸς Θ.—[n] οὐδεὶς ἂν Kq.—[o] ἱκανῶς Φ.—[p] κατὰ πολέμου Θ, κατὰ τὸν πόλεμον Ξs.—[q] ἱκα-

ἀλλὰ σκυτοτόμον] Verba hæc cancellis inclusimus, quia et orationem turbant, et a Bas. 2. absunt; nimis dure enim e verbo prægresso διεκωλύομεν eruendum esset ἐκελεύομεν (int. ἐπιχειρεῖν εἶναι s. simpliciter εἶναι); deinde per se superflua sunt et orationi præcedenti non conveniunt; nam quum ἅμα præcesserit, sequi debebat ἀλλὰ μόνον σκυτοτόμον εἶναι, ἐκελεύομεν αὐτόν. Quomodo Ficinus legerit, ex ipsius versione non satis elucet.—In verbis εὖ ἀπεργασθέντα Ald. Bas. 1. et Cod. Reg. omittunt εὖ. Ast.

γεωργῶν τις] E Cod. Reg. hoc recepimus pro γεωργός τις, propter sequens σκυτοτομῶν (Bas. 1. et 2. σκυτοτόμον, unde σκυτοτόμος reponendum videri possit). Ast.

ἱκανὸς] Sic pro ἱκανῶς e Cod. Reg. reposuimus, quod non solum Ficinus confirmat vertens, *idoneus*, verum etiam sequentia videntur postulare: τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. Ast.

καὶ ἀσπίδα] Καὶ est *at*, vid. Findeisen. Index ad Gorg. p. 385. Ast.

μήτε τὴν μελέτην ἱκανὴν παρασχομένῳ; Πολλοῦ γὰρ ἄν, ἦ[s] δ' ὅς, τὰ ὄργανα ἦν ἄξια. [§. 15.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅσῳ μέγιστον τὸ τῶν φυλάκων[t] ἔργον, τοσούτῳ σχολῆς τε τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη[u] καὶ αὖ τέχνης τε καὶ ἐπιμελείας μεγίστης δεόμενον; Οἶμαι ἔγωγε,[v] ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ φύσεως ἐπιτηδείας εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιτήδευμα; Πῶς δ' οὔ; Ἡμέτερον δὴ ἔργον ἂν εἴη, ὡς ἔοικεν, εἴ περ οἷοί τ' ἐσμέν, ἐκλέξασθαι τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτήδειαι εἰς πόλεως φυλακήν. Ἡμέτερον μέντοι. Μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἄρα φαῦλον πρᾶγμα ἠράμεθα· ὅμως δὲ
II. 375. οὐκ ἀποδειλιατέον, ὅσον γ' ἂν[w] δύναμις παρείκῃ.[x] Οὐ
III. i. 90. γὰρ οὖν, ἔφη. Οἴει οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν φύσιν γενναίου σκύλακος εἰς φυλακὴν νεανίσκου εὐγενοῦς; Τὸ ποῖον[y] λέγεις; Οἷον ὀξύν τέ[z] που δεῖ[a] αὐτοῖν ἑκάτερον[b] εἶναι πρὸς αἴσθησιν[c] καὶ ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διωκάθειν,[d] καὶ ἰσχυρὸν αὖ, ἐὰν δέῃ ἑλόντα διαμάχεσθαι. Δεῖ γὰρ οὖν, ἔφη, πάντων τούτων. Καὶ μὴν ἀνδρεῖόν γε, εἴ περ εὖ μαχεῖται. Πῶς δ'[e] οὔ; Ἀνδρεῖος δὲ εἶναι ἆρα[f] ἐθελήσει[g] ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων ἢ[h] ἄλλο

νῶς Πυ𝔵.—[r] ποιήσει ληφθέν Φt𝔵.—[s] εἴη v.—[t] φυλακῶν Π.—[u] πλείστης ἂν εἴη om t, ἂν om DKq.—[v] ἔγωγ' t𝔪.—[w] εἰς ὅσον δὴ tv.—[x] παρείκῃ ΑΠDKq, παρήκῃ ΘΦ𝔪 𝔵, παρήκει tv: παρείκοι *ς.—[y] οἷον om q: οἷον...καὶ om DK.—[z] τι Φ𝔵, om q.—[a] δεῖ post εἶναι ponit q.—[b] αὐτοῖν ἑκάτερον om q.—[c] τὸ αἴσθησιν v: τὸ αἰσθάνεσθαι q.—[d] διωκάθειν ΑΠDKqtv𝔪: διώκειν ς.—[e] δ' v.—[f] ἄρα εἶναι Kq.—[g] ἆρ' ἂν

§. 15. ἡμέτερον δὴ ἔργον] Laudat h. l. Stob. xli. p. 273. ubi scriptum est ἡμέτερον δ' ἂν εἴη ἔργον. Ast.

ἠράμεθα] Ald. Bas. 1. 2. et Stob. ᾑράμεθα, quod esset *elegimus*, sed sensus postulat *sumsimus*, ut Ficinus vertit.—Ante φύσιν articulum τὴν inserendum esse judico. Ast.

παρείκῃ] Sic Cod. Reg. et Ven. Vulgo παρείκοι, vitiose, quum ἂν ad ὅσον referendum sit. Stob. εἰς ὅσον δὴ δύναμις παρήκει. Ficinus vertens, *quatenus vires suppetunt*, haud dubie παρείκῃ legit. Ast.

τὴν φύσιν] Articulum τὴν e Stobæo recepimus. Ast.

διωκάθειν] Sic pro διώκειν Cod. Reg. Ven. et Stob. de qua Atticis familiari forma vid. Ruhnken. ad Tim. p. 87. et Fischer. ad Euthyphr. §. 20. Ast.

ἆρα ἐθελήσει] Stob. ἄρ' ἂν ἐθέλοι. Ἆρα ἐθελήσει ἀνδρεῖος εἶναι est, *num fieri potest, ut sit fortis*, s. nonne perspicuum est, eum non posse fortem esse, vid. nostra ad Phædr. p. 234. Plerumque verbo ἐθέλειν potestatem τοῦ δύνασθαι tribuunt (v. Gregor. Corinth. p. 56. ubi cf. Kœn.) Coraius vero ad Isocrat. p. 244. ἐθέλει vel ἐθελήσει, cum infinitivo præsentis vel aoristi conjunctum, pro futuri periphrasi habet, quo singularis verbi ἐθέλειν vis (de qua vid. nostra ad Phædr. l. l.) tolleretur. De sententia, Seneca de ira i. 7. 'Numquid, quamvis non sit naturalis ira, assumenda est, quia utilis sæpe fuit? Extollit animos et incitat, nec quidquam sine illa magnificum in bello fortitudo gerit, nisi hinc flamma subdita est, et hinc stimulus peragitavit misitque in pericula audaces.' Aristotel. Ethic. Nicom. iii. 8. ὅτι καὶ οἱ ἀνδρεῖοι θυμοειδεῖς· ὁρμητικώτατον γὰρ ὁ θυμὸς

ὁτιοῦν ζῶον; ἢ οὐκ ἐννενόηκας[i] ὡς ἄμαχόν τε[j] καὶ ἀνίκητον θυμός,[k] οὗ παρόντος ψυχὴ πᾶσα πρὸς πάντα ἄφοβός τε[l] καὶ ἀήττητος; Ἐννενόηκα. Τὰ μὲν τοίνυν[m] τοῦ σώματος οἷον δεῖ τὸν φύλακα εἶναι, δῆλα. Ναί. Καὶ μὴν καὶ[n] τὰ τῆς ψυχῆς, ὅτι γε θυμοειδῆ. Καὶ τοῦτο. Πῶς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, οὐκ ἄγριοι ἀλλήλοις[o] ἔσονται καὶ τοῖς ἄλλοις[p] πολίταις, ὄντες τοιοῦτοι τὰς φύσεις; Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ ῥᾳδίως. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε πρὸς μὲν τοὺς οἰκείους πρᾴους αὐτοὺς εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς πολεμίους χαλεπούς. εἰ δὲ μή,[q] οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους[r] σφᾶς διολέσαι, ἀλλ' αὐτοὶ φθήσονται αὐτὸ δράσαντες. Ἀληθῆ, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ποιήσομεν;[s] πόθεν ἅμα[t] πρᾷον καὶ[u] μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυ- III. i. 91.
μοειδεῖ πραεῖα φύσις. Φαίνεται. Ἀλλὰ μέντοι τούτων ὁποτέρου[v] ἂν στέρηται, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ[w] γένηται.[x] ταῦτα δὲ ἀδυνάτοις ἔοικε, καὶ οὕτω δὴ ξυμβαίνει ἀγαθὸν φύλακα ἀδύνατον εἶναι[y] γενέσθαι. Κινδυνεύει, ἔφη. Καὶ ἐγὼ[z] ἀπορήσας τε καὶ ἐπισκεψάμενος[a] τὰ[b] ἔμπροσθεν, Δικαίως γε,[c] ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ἀποροῦμεν· ἧς γὰρ προὐθέμεθα εἰκόνος ἀπελείφθημεν. Πῶς λέγεις;[d] Οὐκ ἐνενοή-

ἐθέλοι μὴ v.—[h] εἴτε v.—[i] ἐνενόησας t.—[j] τι Φ.—[k] ὁ θυμός Ξ.—[l] τέ ἐστι ΘΞΦtvm (οις) r.—[m] δὴ ΘΦr.—[n] τὸ m.—[o] ἀλλήλοις τε ἔσ. v.—[p] ἄλλοις Kqtv, ἀλλοτρίοις Θ: ἀλλοτρίοις *s.—[q] μή γε Ξs.—[r] ἀλλήλους Θ.—[s] ποιήσωμεν t et pr Ξ.—[t] ἄρα ΠΦDKq r.—[u] πρᾶόν τε καὶ r.—[v] γε ὁποτέρου v, γε ὁπότερον t.—[w] ἂν Φr.—[x] γίνεται pr t.—[y] εἶναι add q.—[z] κἀγὼ v.—[a] περισκεψάμενος Φ.—[b] τὰ om ΠDKq.—[c] γε om ΘΦ r.—[d] λέγεις ἔφη οὐκ tr.—[e] ἐνενοήσαμεν q, ἐννενοήκαμεν tr: ἐνοήσαμεν *s.—[f] εἴσιν

πρὸς τοὺς κινδύνους. Ceterum verbis ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμὸς haud scio an Heracliti dictum Plato respexerit, θυμῷ μάχεσθαι χαλεπόν· ψυχῆς γὰρ ὠνεῖται, de quo eruditissime, ut solet, exposuit Muretus ad Aristotel. Ethic. Nicom. t. iii. p. 257. Oper. Muret. ed. Ruhnk. Ast.

ἄμαχόν τε] Elegantius diceretur, ἄμαχόν τι καὶ ἀνίκητον, et ita ipsum Platonem scripsisse puto. Steph. Non opus est. Ast.

ἄλλοις] Sic bene Cod. Reg. pro ἀλλοτρίοις, quod libros editos occupavit, contra sensum; custodes enim reliquis civibus opponuntur, ut iii. 22. p. 416. C. εἰ μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν πρὸς τὸ ἥμερον εἶναι αὑτοῖς τε καὶ φυλαττομένοις ὑπ' αὐτῶν—κακουργεῖν τε μὴ ἐπαροῖ περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Sic et Ficinus vertit, *civesque alios*. Ast.

εἰ δὲ μή] Sic Cod. Reg. et Stob. Vulgo εἰ δὲ μή γε, quod in solo Matthæo (vi. 1. et ix. 17.) inveni, ejusdemque esse originis videtur atque imperativus ille ἤτω pro ἔστω ii. 4. Pro περιμενοῦσι Stob. habet μενοῦσιν; denique de accusativo cum infinitivo post περιμένειν vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 772. Ast.

πόθεν ἅμα] Stob. πόθεν πρᾷόν τε ἅμα καὶ μεγαλ. Ast.

τούτων γε] Particulam γὲ e Stob. recepimus. Mox de οὐ μὴ γένηται vid. ad i. 15. Ast.

σαμεν[e] ὅτι εἰσὶν[f] ἄρα[g] φύσεις[h] οἵας ἡμεῖς οὐκ ᾠήθημεν,
ἔχουσαι τἀναντία ταῦτα. Ποῦ δή; Ἴδοι μὲν ἄν τις καὶ
ἐν ἄλλοις ζώοις, οὐ μέντ' ἂν ἥκιστα ἐν ᾧ ἡμεῖς παρεβάλ-
λομεν[i] τῷ φύλακι. οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν ὅτι
τοῦτο φύσει[j] αὐτῶν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς συνήθεις τε καὶ
γνωρίμους ὡς οἷόν τε πρᾳοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶ-
τας τοὐναντίον.[k] Οἶδα μέντοι. Τοῦτο μὲν ἄρα, ἦν δ'
ἐγώ, δυνατόν, καὶ οὐ παρὰ φύσιν ζητοῦμεν τοιοῦτον εἶναι
τὸν φύλακα. Οὐκ ἔοικεν. [§. 16.] Ἆρ' οὖν σοι δοκεῖ
ἔτι[l] καὶ[m] τοῦδε[n] προσδεῖσθαι ὁ φυλακικὸς[o] ἐσόμενος, πρὸς
τῷ θυμοειδεῖ[p] ἔτι προσγενέσθαι καὶ[q] φιλόσοφος τὴν φύσιν;
II. 376. Πῶς δή; ἔφη· οὐ γὰρ ἐννοῶ. Καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἐν
τοῖς κυσὶ κατόψει, ὃ καὶ ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου. Τὸ
III. i. 92. ποῖον; Ὅτι ὃν[r] μὲν ἂν[s] ἴδῃ[t] ἀγνῶτα, χαλεπαίνει.[u] οὐδὲν
δὴ[v] κακὸν προπεπονθώς·[w] ὃν δ' ἂν γνώριμον, ἀσπάζεται,
κἂν μηδὲν[x] πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθῃ.[y] ἢ οὔπω τοῦ-
το ἐθαύμασας; Οὐ πάνυ, ἔφη, μέχρι τούτου προσέσχον τὸν
νοῦν· ὅτι δέ που δρᾷ ταῦτα, δῆλον. Ἀλλὰ μὴν κομψόν[z]
γε[a] φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς

om Φ, post ἄρα τοιαῦται ponit v.—[g] lacuna in D.—[h] ante φύσεις omisi τοιαῦται cum ΑΘΞtmr.—[i] παρεβάλομεν DKq.—[j] φύσει ante τοῦτο ponunt ΘΦr, post αὐτῶν v.—[k] τἀναντία v.—[l] ἔτι δοκεῖ t.—[m] καὶ add q.—[n] τούτου ΦKr.—[o] φυλακτικὸς tv.—[p] θυμοειδῆ m.—[q] καὶ add q.—[r] ὅτι ὃν ΠDKqv, ὅτι t : ὃν *s.—[s] ἂν μὲν t.—[t] ἴδοι ΘΦr.—[u] ἀγνῶτα μισεῖ καὶ χαλεπαίνει tv.—[v] δὲ ΑΘΠΦtmr, γε Ξ, om v.—[w] προσπεπονθὼς DK, προπεπονθὸς r, προσπέπονθεν m.—[x] μηδὲ ΘΦmr.—[y] πεπόνθῃ ΑΘΦq, πεπόνθει m, ἐπεπόνθει t, πέπονθεν Ξ : πεπόνθοι s.—[z] μήν που κομψόν v.—[a] τε Φr.

τῶν γενναίων κυνῶν] De his genitivis vid. ad iii. 7. et de sententia, cf. Plutarch. Quæst. Roman. t. ii. p. 276. F. de Isid. et Osir. p. 355. B. Synesius de regno p. 13. A. Et respexit h. l. Aristotel. Polit. vii. 7. (c. 5. §. 2. ed. Schneid.) *ὅπερ γάρ φασί τινες, δεῖ ὑπάρχειν τοῖς φύλαξι τὸ φιλητικοὺς μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας ἀγρίους.* Ast.

§. 16. *προσγενέσθαι*] Aliis quibusdam locis ex duabus vocibus unam faciendam censui: hic vicissim ex una dúas fieri debere existimo, ut legatur, *ἔτι πρὸς γενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν*: et intelligamus dictum pro *προσέτι γενέσθαι*: præsertim quum nec *πρὸς* solum, id est, non habens præfixam particulam *ἔτι*, novum sit pro *Præterea*, id est, *προσέτι*: ubi certe naturam adverbii sumit. Steph. Non placet. Ast.

ὃν μὲν ἂν ἴδῃ] Codd. Reg. et Ven. legunt *ὅτι, ὃ μὲν ἂν ἴδῃ*, quod placet, etsi non necessarium est; nam conjunctio explicativa in oratione ad antecedentem explicandam adjuncta omitti solet, de qua re sæpius jam monuimus. Ast.

πεπόνθῃ] Vulgo *πεπόνθοι*, quod quum *κἂν* h. l. sit i. q. *καὶ ἐὰν*, locum habere nequit; quocirca vel *πεπόνθῃ* vel *κἂν εἰ* —*πεπόνθοι* legi debet. Ast.

κόμψον] Schol. Ruhnk. *νῦν τὸ σπουδαῖον καὶ ἀγαθόν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ πανοῦργον καὶ ἀπατητικὸν καὶ πιθανὸν καὶ τεχνικὸν καὶ ἀστεῖον καὶ περίλαλον.* V. Ruhnken. ad Tim. p. 161. Ast.

φιλόσοφον. Πῇ δή; Ἧι, ἦν δ' ἐγώ, ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ[b] ἐχθρὰν διακρίνει[c] ἢ τῷ τὴν μὲν καταμαθεῖν, τὴν δὲ[d] ἀγνοῆσαι. καί τοι πῶς οὐκ ἂν φιλομαθὲς εἴη συνέσει τε καὶ ἀγνοίᾳ ὁριζόμενον τό τε οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς, ὅπως οὔ. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον ἐγώ, τό γε[e] φιλομαθὲς καὶ[f] φιλόσοφον ταὐτόν; Ταὐτὸν γάρ, ἔφη. Οὐκοῦν θαῤῥοῦντες τιθῶμεν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ, εἰ μέλλει[g] πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ γνωρίμους πρᾶός τις ἔσεσθαι φύσει, φιλόσοφον καὶ φιλομαθῆ αὐτὸν[h] δεῖν εἶναι; Τιθῶμεν, ἔφη. Φιλόσοφος δὴ[i] καὶ θυμοειδὴς καὶ ταχὺς[j] καὶ ἰσχυρὸς ἡμῖν τὴν φύσιν ἔσται ὁ μέλλων καλὸς κἀγαθὸς ἔσεσθαι φύλαξ[k] πόλεως; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὗτος μὲν δὴ ἂν οὕτως ὑπάρχοι.[l] θρέψονται[m] δὲ δὴ[n] ἡμῖν οὗτοι καὶ παιδευθήσονται τίνα τρόπον;[o] καὶ[p] ἆρά τι προὔργου ἡμῖν ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν οὗ περ ἕνεκα πάντα σκοποῦμεν, δικαιοσύνην τε καὶ ἀδικίαν, τίνα τρόπον ἐν πόλει γίγνεται; ἵνα μὴ[q] ἐῶμεν ἱκανὸν λόγον ἢ συχνὸν[r] διεξίωμεν.[s] Καὶ ὁ τοῦ Γλαύκωνος ἀδελφός, Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη,[t] ἔγωγε[u] προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο[v] ταύτην τὴν[w] σκέψιν. Μὰ Δία,[x] ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Ἀδείμαντε, οὐκ ἄρα ἀφετέον, οὐδ' εἰ μακροτέρα τυγχάνει οὖσα. Οὐ γὰρ οὖν.[y] Ἴθι οὖν, ὥς[z] περ ἐν[a] μύθῳ μυθολογοῦντές τε[b] καὶ σχολὴν ἄγοντες λόγῳ παιδεύωμεν[c] τοὺς ἄνδρας. Ἀλλὰ χρή. III. i. 93.

Τίς οὖν ἡ παιδεία; ἢ χαλεπὸν εὑρεῖν βελτίω τῆς ὑπὸ

—[b] τε καὶ Kq.—[c] διακρίνειν Φ.—[d] δ' v.—[e] τε ΠΦDKqr.—[f] καὶ τὸ tv.—[g] μέλλοι ΦDKq.—[h] αὐτὸν...καὶ τὰ om v.—[i] δεῖ ΘΞΦtmr.—[j] καὶ ταχὺς om ΘΦr.—[k] φύλαξ ἔσεσθαι (οι) Φ.—[l] ὑπάρχον t, ὑπαρχη v, ὑπαρχῃ Ξs.—[m] στρέψονται t.—[n] δὴ om Φ.—[o] τρόπον ἐννοεῖν χρὴ tv.—[p] εἰ v.—[q] ἢ q.—[r] συχνὸν λόγον ἢ ἱκανὸν v.—[s] διεξιόντες Φr.—[t] ἔφη om Φ.—[u] ἐγὼ K.—[v] ταὐτὸ ΠΦDKq: om v.—[w] τὴν om t.—[x] δί' trm r.—[y] γὰρ οὔ tmr.—[z] ἴθι δὴ ὥς v.—[a] εἰ rc q.—[b] τε ἅμα tv, om Φ.—[c] παιδεύομεν D

ἀλλὰ μέντοι] Laudat Stob. xli. p. 260. qui ἐγὼ omittit et post ταυτὸν inserit ἐστί; mox ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Pro μέλλει Cod. Reg. habet μέλλοι; vitiose. Deinde Stob. οἰκείους γε (τε rectius esset) καὶ γνωρίμους, et καὶ ante φιλόσοφον. Mox libri editi et Stob. post φύσει interpungunt; sed φύσει ad φιλόσοφον et φιλομαθῆ pertinere, sensus docet; sic et supra, φιλόσοφος τὴν φύσιν. Ast.

οὕτως] οὗτος vult Salvin. in Miscell. Observ. t. v. p. ii. p. 280. Ast.

ὑπάρχοι] E cod. Reg. scripsimus pro ὑπάρχῃ, quod sensum non habet. Ficinus, *talis itaque custos sit*. Ast.

ἢ χαλεπὸν εὑρεῖν] Magna est aucto-

τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης; ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. Ἔστι γάρ. Ἆρ' οὖν οὐ μουσικῇ πρότερον ἀρξόμεθα[d] παιδεύοντες ἢ γυμναστικῇ; Πῶς δ' οὔ; Μουσικῆς δ' εἰπὼν[e] τίθης λόγους, ἢ οὔ; Ἔγωγε. Λόγων δὲ διττὸν εἶδος, τὸ μὲν ἀληθές, ψεῦδος δ' ἕτερον;[f] Ναί. Παιδευτέον δ' ἐν ἀμφοτέροις, πρότερον δ'[g] ἐν[h] τοῖς ψευδέσιν;[i] Οὐ μανθάνω, ἔφη, πῶς λέγεις. Οὐ μανθάνεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν; τοῦτο δέ που[j] ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν

ii. 377.

Kvm et rc *q*.—[d] ἀρξώμεθα Φ: ἀρξόμεθα...γυμναστικῇ om *t*.—[e] εἶκον *v* et corr ΘΦ D.—[f] δὲ θάτερον *tv*.—[g] δ' om *tm*.—[h] οὐ *m*.—[i] ψεύδεσιν ΠDK*t*.—[j] που om K.—

ritas antiquitatis, neque facile credendum est, iis, quæ longo usu comprobata sunt, quidquam melius posse reperiri. Δεῖ δὲ, ait Aristoteles ii. πολιτικῶν, μηδὲ τοῦτο αὐτὸ ἀγνοεῖν, ὅτι χρὴ προσέχειν τῷ πολλῷ χρόνῳ καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτεσιν, ἐν οἷς οὐκ ἂν ἔλαθεν, εἰ ταῦτα καλῶς εἶχε. Eodemque modo Socrates antiquam παιδείαν non facile relinquendam ait; neque enim tamdiu durasset, si melior aliqua reperiri posset.—Duabus præcipue artibus civilem hominum institutionem veteres contineri putabant, gymnastica et musica. Atque earum utriusque inventorem faciebant Mercurium, quem idcirco hominibus politioris vitæ auctorem fuisse dicebant. Horatius: 'Mercuri, facunde nepos Atlantis, Qui feros cultus hominum recentum Voce formasti catus et decoræ More palestræ.' Musica enim format animos eosque mitiores ac mansuetiores facit; gymnastica autem reddit corpora tum robustiora, tum agiliora etiam et flexibiliora; sed utraque alterius condimento indiget. Qui enim musicam sine gymnastica colunt, molles et effeminati evadunt, qui gymnasticen sine musica, agrestes et feri.—Recte autem utraque conjunctim adhibetur ad instituendos custodes, quos, ut dictum est, et mites ac placidos et terribiles ac truculentos esse oportet. Muret.

πῶς δ' οὔ;] Ut enim animus non præstantior modo ac divinior, sed etiam, e Socratis saltem et Platonis sententia, prior atque antiquior est corpore, ita ejus instituendi cura prior et antiquior esse debet. Muret.

εἶπον] Vulgo legitur Μουσικῆς δ' εἰπὼν, quod sensum turbare apparet; quocirca Muretus εἶδος pro εἰπὼν scribi volebat; sed unice verum esse id, quod nos de conjectura reposuimus, sive sensum sive sermonis rationem respicias, tam persuasum nobis est, ut Platoni reddere haud dubitaverimus. Sensus est, *musicæ, dixi, adnumeras orationem, annon?* Τιθέναι enim (quod proprie de iis dici constat, qui calculis rationem putant, in rationes aliquid referunt, vid. Casaub. ad Theophrast. Charact. xxiii. Valckenar. Diatrib. in Eurip. Frag. p. 8.) non solum cum præpositionibus εἰς et ἐν, sed etiam cum solo genitivo conjungitur. Sic Polit. iv. p. 424. C. καὶ ἐμὲ τοίνυν—θὲς τῶν πεπεισμένων (*adnumera iis* s. refer in eorum numerum, *qui persuasi sunt*). p. 437. B. τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης. p. 439. A. τὸ δὲ δὴ δίψος οὐ τούτων θήσεις τῶν τινὸς εἶναι τοῦτο, ὅπερ ἐστίν; Theæt. p. 186. A. πότερων οὖν τίθης τὴν οὐσίαν; Vulgo supplent τί; sed ut genitivus in universum tunc ponitur, si pars, non totum indicatur (exempla vid. in Matthiæ Gr. Gr. p. 481.) sic et τιθέναι τινὸς, si sensum spectas, est, 'aliquid ponere ut ex aliquo aptum et ad illud pertinens, igitur aliquid referre ad aliquam rem, pro parte illius habere vel ei adnumerare.' Ast.

λόγων δὲ διττὸν εἶδος] Laudat hæc Eusebius Præp. Evang. xii. 4. p. 575. D. Ast.

ψεύδεσιν] Vel hic ψεύδεσιν, ut sit dativus pluralis substantivi ψεῦδος: vel paulo ante ψευδὲς scribendum est. Steph. Sine causa; sæpissime enim ψεῦδος et ψευδὲς pro uno eodemque ponuntur, quod jam supra observavimus. Ast.

ψεῦδος, ἔνι δὲ καὶ ἀληθῆ. πρότερον δὲ μύθοις[k] πρὸς τὰ III. i. 94.
παιδία[l] ἢ γυμνασίοις[m] χρώμεθα. Ἔστι ταῦτα.[n] Τοῦτο δὴ ἔλεγον, ὅτι μουσικῆς πρότερον ἁπτέον ἢ γυμναστικῆς. Ὀρθῶς,[o] ἔφη. [§. 17.] Οὐκοῦν οἶσθα[p] ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον,[q] ἄλλως τε καὶ[r] νέῳ καὶ ἁπαλῷ ὁτῳοῦν; μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος ὃν[s] ἄν τις βούληται[t] ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Κομιδῇ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν ῥᾳδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων[u] μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας, καὶ λαμβάνειν ἐν[v] ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐναντίας δόξας ἐκείναις ἃς ἐπειδὰν τελεωθῶσιν[w] ἔχειν οἰησόμεθα δεῖν αὐτούς; Οὐδ' ὁπωστιοῦν[x] παρήσομεν. Πρῶτον δὴ[y] ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἐπιστατητέον τοῖς μυθοποιοῖς, καὶ ὃν[z] μὲν ἂν[a] καλὸν μῦθον[b] ποιήσωσιν, ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν[c] μή, ἀποκριτέον. τοὺς δ' ἐγκριθέντας πείσομεν τὰς τροφούς τε[d] καὶ μητέρας λέ-

[k] μύθους r.—[l] παιδικὰ t.—[m] γυμνασίας Φ.—[n] ἔστι ταῦτα om q.—[o] ὀρθῶς ἔφη om Φ.—[p] οἶσθ' ίrmr.—[q] ἔργου τὸ μέγιστον t.—[r] τε δὴ καὶ v.—[s] ὃν om q.—[t] βούλεται q.—[u] ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων om t.—[v] ἐν om Kq.—[w] τελειωθῶσιν ΠDKv.—[x] ὡσποτιοῦν t.—[y] δ' K, μὲν δὴ v.—[z] ὃν ἂν Θ.—[a] ἂν μὲν Φr.—[b] μῦθον om ΑΘΞΦίmr.—

§. 17. *ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον*] Nota est sententia *ἀρχὴ ἥμισυ παντὸς*, quod citant auctor libri de Legib. vi. 753. Aristotel. Polit. v. 4. Horat. Epist. i. 2. 4. 'Dimidium facti, qui cœpit, habet.' Lucian. Somn. §. 3. et Hermotim. §. 3. Dionys. Hal. Rhetor. ii. §. 1. vii. §. 6. Cf. Muret. ad Aristot. Ethic. Nicomach. t. iii. p. 208. Opp. Muret. ed. Ruhnk. et ad h. l. p. 574. Solan. et Hemsterh. ad Lucian. Somn. t. i. p. 174. Bip. Galen. de Hippocrat. et Platon. decret. ix. t. i. p. 330. Bas. ubi hunc Platonis locum respexit, addit: *ὥσπερ καὶ ἄλλοι τινὲς οἱ μὲν οὐ μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι τὴν ἀρχὴν ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ πλέον ἢ τὸ ἥμισυ* (Polit. v. p. 466. C. De Legib. iii. 690. E. Vid. et Fabric. ad vit. Procli p. 85.) *τινὲς δὲ καὶ τὸ πᾶν δυνάμει* (ut h. l. Cf. Dionys. Rhetor. l. l. Plutarch. de fortun. Roman. t. ii. p. 321. B. *ἀρχὴ μὲν δὴ τὸ μέγιστον ἐν παντί.* Sophocl. apud Plutarch. de Aud. Poet. c. 1. *Ἔργου δὲ παντὸς ἥν τις ἄρχηται καλῶς, Καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔσθ' οὕτως ἔχειν*). Ceterum laudant h. l. Euseb. Præp. Evang. xii. 5. p. 576. C. ubi legimus *ἄλλως τε δή.* Ast.

ἐνδύεται τύπος] Respexit h. l. Plutarch. de Puer. Educat. t. ii. p. 3. E. F. *ὥσπερ γὰρ τὰ μέλη τοῦ σώματος εὐθὺς ἀπὸ γενέσεως πλάττειν τῶν τέκνων ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἵνα ταῦτα ὀρθὰ καὶ ἀστραβῆ φύηται, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξ ἀρχῆς τὰ τῶν τέκνων ἤθη ῥυθμίζειν προσήκει· εὔπλαστον γὰρ καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης, καὶ ταῖς τούτων ψυχαῖς ἁπαλαῖς ἔτι τὰ μαθήματα ἐντήκεται—καί μοι δοκεῖ Πλάτων ὁ δαιμόνιος ἐμμελῶς παραινεῖν ταῖς τίτθαις, μὴ τοὺς τυχόντας μύθους τοῖς παιδίοις λέγειν ἵνα μὴ τὰς τούτων ψυχὰς ἐξ ἀρχῆς ἀνοίας καὶ διαφθορᾶς ἀναπίμπλασθαι συμβαίνῃ.* Ast.

τύπος, ὃν—βούληται ἐνσημήνασθαι] *Forma, quam quis imprimis cuique velit, tanquam sigillum, quod annulo imprimitur;* sic *ἐνσημαίνεσθαι* Theæt. 191. D. *ἐς τοῦτο (τὸ κήρινον ἐκμαγεῖον)—ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους.* p. 194. C. 209. C. Plutarch. l. l. *καθάπερ γὰρ σφραγῖδες τοῖς ἁπαλοῖς ἐναπομάττονται κηροῖς, οὕτως αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἔτι παιδίων ψυχαῖς ἐναποτυποῦνται.* Ast.

πρῶτον δὴ] Euseb. *πρῶτον μὲν δή*, deinde *ἐπιστατέον.* Ast.

γειν τοῖς[e] παισί, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ[f] μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. ὧν δὲ νῦν λέγουσι τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον. Ποίους δή; ἔφη. Ἐν τοῖς μείζοσιν, ἦν δ' ἐγώ, μύθοις ὀψόμεθα καὶ[g] τοὺς ἐλάττους. δεῖ γὰρ δὴ τὸν αὐτὸν τύπον εἶναι καὶ ταὐτὸν δύνασθαι τούς τε μείζους καὶ τοὺς ἐλάττους. ἢ οὐκ οἴει;
III. i. 95. Ἔγωγε,[h] ἔφη· ἀλλ' οὐκ ἐννοῶ οὐδὲ τοὺς μείζους τίνας λέγεις.[i] Οὓς Ἡσίοδός τε,[j] εἶπον,[k] καὶ Ὅμηρος ἡμῖν ἐλεγέτην καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. οὗτοι γάρ που μύθους τοῖς ἀνθρώποις ψευδεῖς συντιθέντες ἔλεγόν τε καὶ λέγουσιν. Ποίους δή, ἦ δ' ὅς, καὶ τί αὐτῶν μεμφόμενος λέγεις; Ὅ περ, ἦν δ' ἐγώ, χρὴ[l] καὶ πρῶτον[m] καὶ μάλιστα μέμφεσθαι, ἄλλως τε καὶ ἐάν τις μὴ καλῶς[n] ψεύδηται. Τί τοῦτο; Ὅταν εἰκάζῃ τις κακῶς τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ ἡρώων,

[c] ἂν om *v*.—[d] τε om *t*.—[e] τοῖς om 𝔪.—[f] πολὺ om ΠDK*q*.—[g] καὶ om DK*q*.—[h] ἐγὼ pr Π, ἔγωγ' *t*𝔳𝔪.—[i] λέγοις Θ.—[j] τε που *tv*.—[k] ἔφην *t*, om *v*.—[l] χρὴ post μάλιστα ponit *t*.—[m] πρῶτόν τε *v*.—[n] κακῶς τῶ ΑΘΞΦ*t*𝔪𝔯, κακῶς οὐσίαν τῷ ΠDK*q*, οὐσίαν

πολὺ μᾶλλον] Cod. Reg. et Ven. πολὺ omittunt, Ficinus vero agnoscit vertens, *multo magis*. Ast.

ἐν τοῖς μείζοσι] Laudat Euseb. Præp. Evang. xiii. 3. p. 641. A. c. 14. p. 692. εἶπον post voc. Ὅμηρος exhibet et ψευδεῖς τοῖς ἀνθρώποις. Ast.

ὅπερ, ἦν δ' ἐγὼ] Laud. Euseb. Præp. Evang. xiii. 14. p. 693. D. ubi post χρὴ omittit καὶ, et p. 641. post πρῶτον inserit τέ. Ast.

εἰκάζῃ τις κακῶς — [οὐσίας]] Quod vulgo legitur οὐσίας, vitiosum esse apparet; namque si pluralis esset, incommodum foret, si vero genitivus, scribi oporteret οὐσίας πέρι τῷ λόγῳ; quocirca vel exterminandum vel, περὶ expuncto, ex Euseb. et Cod. Reg. οὐσίαν reponendum est, ut sensus sit, *si quis male verbis exhibet*, h. e. cogitatione fingit naturam deorum et heroum, i. e. falsa de ea dicit. Malim tamen οὐσίας expungere, quum ab Eusebio quoque p. 693. absit, quocum consentire videtur Ficinus, qui vertit, *Quando quis verbis male fingit, quales dii et heroes sint.* Quo quidem adductus vocem οὐσίας cancellis includendam esse putavi. Ceterum mythologos et poetas multa de diis inepta eorumque natura indigna finxisse, post Xenophanem, Heraclitum et Platonem plures monuerunt. Varro Fragm. t. i. p. 214. Bip. ' Primum quod dixi genus Theologiæ mythicum, in eo sunt multa contra dignitatem et naturam immortalium ficta; in hoc enim est, ut deus alius ex capite, alius ex femore sit, alius ex guttis sanguinis natus; in hoc, ut dii furati sint, ut adulteraverint (Xenophanes apud Sext. Empiric. ix. 2. Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε, Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶ, Κλέπτειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν), ut servierint homini; denique in hoc omnia diis attribuuntur, quæ non modo in hominem, sed etiam in contemtissimum hominem cadere possunt.' Vid. Plin. Hist. Nat. ii. 7. Longin. de Sublim. ix. §. 7. Justin. Cohort. ad Græcos p. 7. ed. Ven. Athenagor. Leg. pro Christian. c. 21. p. 316. Athanas. Orat. c. gent. §. 11. 12. tom. i. p. 9. ed. Patav. Cf. interpp. ad Diog. L. ix. 18. — Εἰκάζειν proprie est *simile quid alicui reddere, assimilare*, h. e. aliquid vel exprimere s. exhibere, ut de pictore (οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι, i. e. εἰκάζειν) vel comparare; deinde est *verbis aliquid exprimere* s. exhibere s. describere et definire; ad animum vero relatum est aliquid cogitatione fingere, conjicere al. Exempla Platonis collegit Ruhnk. ad Tim. p. 95. Ast.

οἷοί εἰσιν, ὥς περ[o] γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων[p] οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι. Καὶ γάρ, ἔφη, ὀρθῶς ἔχει[q] τά γε τοιαῦτα μέμφεσθαι. ἀλλὰ πῶς δὴ λέγομεν,[r] καὶ ποῖα; Πρῶτον μέν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μέγιστον καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψεῦδος ὁ[s] εἰπὼν οὐ καλῶς ἐψεύσατο, ὡς Οὐρανός τε εἰργάσατο ἅ[t] φησι δρᾶσαι αὐτὸν Ἡσίοδος, ὅ τε αὖ Κρόνος ὡς ἐτιμωρήσατο αὐτόν. τὰ δὲ δὴ τοῦ[u] Κρόνου ἔργα καὶ πάθη II. 378.
ὑπὸ τοῦ υἱέος,[v] οὐδ' ἂν εἰ ἦν[w] ἀληθῆ, ᾤμην δεῖν ῥᾳδίως οὕτω λέγεσθαι πρὸς ἄφρονάς τε καὶ νέους, ἀλλὰ μάλιστα μὲν σιγᾶσθαι, εἰ δὲ[x] ἀνάγκη τις ἦν λέγειν, δι' ἀποῤῥήτων ἀκούειν ὡς ὀλιγίστους, θυσαμένους[y] οὐ χοῖρον[z] ἀλλά τι[a] μέ-

κακῶς τῶ v : κακῶς οὐσίας τῷ ϛ.—[o] ὡσπερεὶ q.—[p] γράφων...βουληθῇ om q.—[q] ἔφη r.—[r] λέγωμεν ϛ.—[s] ὃ r, om v.—[t] ὃ q.—[u] τοῦ om v.—[v] υἱέως Ξϛ.—[w] εἴη v.—[x] δ' v.—[y] θυσαμένους post χοῖρον ponit Θ.—[z] χεῖρον ΦDKmr.—[a] ἀλλ' ἄλλο τι tv.—

λέγομεν] Sic Cod. Reg. Ald. Bas. 1. 2. Bip. ut et Ficinus vertit, *dicimus*. Male scripsit Steph. λέγωμεν. Diversam esse conjunctivi et indicativi significationem apparet; πῶς δὴ λέγωμεν esset: *sed quomodo dicamus*, h. e. nobis dicendum erit; πῶς δὴ λέγομεν vero, *quomodo dicimus*, h. e. quænam est nostra sententia. Exempla vide in not. Heind. ad Gorg. §. 78. et Theæt. §. 110. Ast.

πρῶτον μὲν] Euseb. p. 641. addit δὴ post μὲν, sed p. 694. vulgatam exhibet. Idem hunc locum laudat lib. ii. 7. p. 76. xiii. 15. p. 694. A. et Theodoret. Therapeut. Serm. iii. p. 512. C. D. Deinde Euseb. p. 694. omittit verba καὶ περὶ τῶν μεγίστων; a Theodoreti libro solum καὶ abest. Ast.

ὃ εἰπὼν] Quod olim de conjectura reposuimus, confirmatum nunc videmus ab Euseb. xiii. 15. p. 694. A. Sic et Ficinus vertit, *mendacium, quod non probe mentitus est Hesiodus.* Vulgo legitur ὁ εἰπὼν, ut et apud Euseb. xiii. p. 641. et Theodoret.—Pro οὐ καλῶς Theodoret. οὐκ ἀληθῶς, et paulo post ὅτι pro ὡς. Ast.

Ἡσίοδος] In Theog. 154. 178. ubi v. Wolf. p. 108. Cœlum tradiderunt unum esse ex antiquissimis diis, qui ex Terra matre eademque uxore multos susceperit liberos, Oceanum, Cœlum, Japetum. At Cœlus, ut eorum quisque natus erat, ita eum in terræ visceribus denuo recondebat. Indignata Terra adamantem produxit, et ex eo falcem fecit, filiosque exhortata est ad pœnas de patre sumendas. Unus repertus est Saturnus, qui negotium suscipere ausus sit. Is dormienti patri virilia amputavit, eique successit in regnum. Muret. Cicero de Nat. Deor. ii. 24. ' vetus hæc opinio Græciam opplevit, exsectum Cœlum a filio Saturno (falce, ἅρπη s. δρεπάνῳ, v. Sext. Empiric. Pyrrh. Hypotyp. iii. 124. p. 181. Schol. ad Apollon. Rhod. iv. 985.) vinctum autem Saturnum ipsum a filio Jove.' Cf. idem iii. 24. Apollodor. i. 12. Lucian. de Sacrif. §. 5. cf. i. p. 225. ed. Schmied. Porphyr. de antro Nymph. c. 16. ubi v. Goens. p. 107. Ast.

τὰ δὲ δὴ] Theodor. ὅτι δὲ δὴ τὰ περὶ τοῦ Κρόνου. Euseb. articulum ante Κρόνου non habet. Ast.

ἔργα καὶ πάθη] Sic Longin. xxxix. 5. τὰ ἐγγὺς ἐκστάσεως ἔργα καὶ πάθη. Respicitur fabula illa notissima, quæ Saturnum liberos suos devorasse, Jovem vero a Rhea servatum cum fratribus patri suo bellum intulisse eumque in vincula conjecisse tradit, v. Euthyphr. c. 6. Ast.

οὐδ' ἂν, εἰ] Theodoret. οὐδ' ἂν εἴη ἀληθῆ, δεῖ (omisso φμην). Ast.

δι' ἀποῤῥήτων] I. e. *secreto*, ut in mysteriis, ne publicentur. Notus est hic præpositionis διὰ cum genitivo conjunctæ usus, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 171. Ceterum laudavit hæc Proclus in Tim. p. 371. Ast.

γα καὶ ἄπορον θῦμα, ὅπως ὅτι[b] ἐλαχίστοις[c] συνέβη ἀκοῦ-
III. i. 96. σαι. Καὶ γάρ, ἦ δ' ὅς, οὗτοί γε οἱ λόγοι χαλεποί. Καὶ οὐ λεκτέοι[d] γ',[e] ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει. οὐδὲ λεκτέον νέῳ ἀκούοντι ὡς[f] ἀδικῶν τὰ ἔσχατα οὐδὲν ἂν θαυμαστὸν ποιοῖ,[g] οὐδ' αὖ ἀδικοῦντα πατέρα κολάζων παντὶ τρόπῳ, ἀλλὰ δρῴη ἂν ὅ περ θεῶν οἱ πρῶτοί τε καὶ[h] μέγιστοι. Οὐ μὰ τὸν Δία,[i] ἦ δ' ὅς, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ[j] ἐπιτήδεια εἶναι λέγειν. Οὐδέ γε, ἦν δ' ἐγώ, τὸ πα-

[b] ὅπως ὅτι ΑΠDKqtv: ὅ τι ὅπως ϛ.—[c] ἐλαχίστους Θ.—[d] λεκτέον ΠDK.—[e] γ' om DKq.—[f] ὃς DK.—[g] ποιοῖ ΑΘΠDKqtvmr: ποιῇ ϛ.—[h] καὶ οἱ v.—[i] δί' vmr.—[j] δο-

μέγα καὶ ἄπορον θῦμα] Viger. ad Euseb. p. 5. est *rara victima, paratuque difficillima* (oppos. vili et vulgari porco); ex quo etiam optime sequitur, paucos admodum hoc sermonis genus audituros. Vid. eund. p. 61. Ast. qui citat in Addend. 'Toup. Emendat. in Suid. p. iii. p. 570. qui pro ἄπορον legi jubebat ἄπυρον, quod ab hoc loco alienum est.'

ὅ,τι] Non ὅ,τι (ut sit pro ὅπερ) sed ὅτι scribendum puto, ut jungatur cum ἐλαχίστοις: sive Platonem ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις scripsisse, sive illo modo ordinem harum particularum invertisse credamus. Dictum autem fuerit ὅπως συνέβη (si sincera est hæc scriptura) pro ὅπως συμβαίη, eodem modo quo ἵνα aoristo indicativi junctum alicubi invenitur, cum apud alios, tum apud Xenophontem. Steph.

ὅτι] Sic Cod. Reg. Ven. et Euseb. lib. xiii. Vulgo ὅτι ὅπως. Euseb. lib. ii. ita legit, ὅπως ἂν ἐλαχίστοις, unde Viger. conjicit ὅπως ἂν ὅτι ἐλαχίστοις. Quod ad Stephani suspicionem attinet, sanam esse scripturam, nemo Græce doctus dubitabit; respicit συνέβη præcedentia εἰ δὲ ἀνάγκη ἦν λέγειν (φήμην δεῖν), δι' ἀποῤῥήτων ἀκούειν ὡς ὀλιγίστους. Cæterum citavit hæc Clemens Alex. Strom. v. 11. p. 579. D. Sylb. F. p. 686. t. ii. Potter. Ast.

καὶ γὰρ κ. τ. λ.] Laudat Theodoret. Therap. Serm. iii. p. 512. D. ubi scriptum reperitur, οἵ γε λόγοι χαλεποὶ καὶ οὐ δεκτέοι γε, ὦ Ἀδείμαντε. Idem exhibet ὁ ἀδικῶν, quo non opus est; subjectum non est ὁ ἀδικῶν, sed persona indefinita, in tertia verbi persona latens. Sic Phædon. 63. D. φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον διαλεγομένους (*wenn man rede*; contra sensum pæne esset, quod Heind. conjicit, τοὺς διαλεγομένους). p. 67. B. πολλὴ ἐλπὶς, ἀφικομένῳ — κτήσασθαι. Phileb. p. 23. B. καὶ γὰρ φαίνεται δεῖν ἄλλης μηχανῆς ἐπὶ τὰ δευτερεῖα ὑπὲρ νοῦ πορευόμενον οἷον βέλη ἔχειν ἕτερα τῶν ἔμπροσθεν λόγων. Pariter Polit. iv. 429. C. τῷ ἔν τε λύπαις ὄντα διασώζεσθαι αὐτήν. Herodot. i. 42. οὔτε γὰρ συμφορῇ τοιῇδε κεχρημένον εἰκός ἐστι ἐς ὁμήλικας εὖ πρήσσοντας ἰέναι. Aristoph. Plut. 256. ἦ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν. Vulgo supplent τὶς (v. Hermann. ad Viger. p. 725. Heind. ad Gorg. §. 26. Jacobs. in Athen. p. 59.) de quo aliter sentio. Prima enim et secunda persona tam singularis quam pluralis numeri natura sua definitæ sunt, tertia vero, si nihil habet, quo referatur, indefinita est (ut φασὶ), et quod in pluralem cadit, id etiam in singularem cadere mihi persuasum est. Sic Soph. Œd. T. 314. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν, ἀφ' ὧν Ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πονῶν. Itaque ellipsi τοῦ τὶς supersedere possemus. Similiter, ni fallor, capiendi sunt ii loci, ubi subjectum videtur deesse, quod ex antecedentibus supplendum esse arbitrantur, v. c. Herodot. ii. 47. ἐπεὰν θύσῃ. Xenoph. Anab. iii. 4. 36. ἐκήρυξε. Vid. exempla laudata in Matthiæ Gr. Gr. n. 409. n. 1. Ast.

ποιοίη] Vulgo ποιῇ, quod, quum ἂν ad verbum pertineat et δρῴη sequatur, solœcum est. Cod. Reg. Euseb. xiii. et Theod. ποιοῖ. Deinde Theod. habet οὐδὲ ὁ ἀδικοῦντα τὸν πατέρα κολάζων, quod secuti sumus, et ἅπερ pro ὅπερ. De sententia, cf. Euthyphr. c. 5. Aristoph. Nub. 1337. 1409. Ast.

οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ] Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. δοκῶ. Ficinus, *neque mihi quidem digna hæc videntur*. Ast.

ράπαν ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσι[k] καὶ μάχονται· οὐδὲ γὰρ ἀληθῆ· εἴ γε δεῖ ἡμῖν τοὺς μέλλοντας τὴν πόλιν φυλάξειν[l] αἴσχιστον νομίζειν τὸ ῥᾳδίως ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι. πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς[m] καὶ ποικιλτέον καὶ ἄλλας ἔχθρας πολλὰς καὶ παντοδαπὰς θεῶν τε καὶ ἡρώων πρὸς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους αὐτῶν, ἀλλ' εἴ[n] πως μέλλομεν[nn] πείσειν ὡς οὐδεὶς πώποτε πολίτης ἕτερος ἑτέρῳ ἀπήχθετο οὐδ' ἔστι τοῦτο ὅσιον, τοιαῦτα λεκτέα[o] μᾶλλον πρὸς τὰ παιδία εὐθὺς καὶ γέρουσι καὶ γραυσὶ καὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις, καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγὺς[p] τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν. Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος[q] καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρός, μέλλοντος τῇ μητρὶ τυπτομένῃ ἀμυνεῖν,[r] καὶ θεο-

κεῖ rmς: ceteri δοκῶ.—[k] ἐπιβουλεύονται Φr.—[l] φυλάττειν r.—[m] αὐτοῦ rc q.—[n] ἢ Ξ.—[nn] μέλλοιμεν r.—[o] λεκτέα om ΑΞΦr et pr Θ, post μᾶλλον ponit υ et rc Θ.—[p] ποιητάς τε ἐγγὺς r.—[q] υἱέως Ξmς.—[r] ἀμυνεῖν Θ: ἀμύνειν *ς.—[s] τὴν om pr Ξ.

ὡς θεοὶ] Theod. ὡς οἱ θεοί: mox τὲ omittit et οὔτε γὰρ ἀληθῆ, οὔτε σύμφορα habet. Ast.

φυλάξειν] Euseb. xiii. φυλάσσειν et Theod. φυλάττειν. Ast.

πολλοῦ δεῖ] Theod. πολλοῦ γε δεῖ, quod recepimus. Mox ὑφαντέον pro ποικιλτέον, et ἐπιβουλὰς pro ἔχθρας πολλάς. Ast.

γιγαντομαχίας] Fabula respicitur notissima, qua 'affectasse ferunt regnum cœleste Gigantes,' Ovid. Metam. i. 152. Cf. Od. xi. 312. Eurip. Ion. 206. Ovid. Fast. v. 35. Apollodor. i. 6. 1. Ast.

ποικιλτέον] Muret. 'Hic ad peplum respicit. Ibi depingebantur acu a matronis deorum bella. Plato in Euthyphr. c. 6. καὶ πόλεμον ἄρα ἡγεῖ σὺ εἶναι τῷ ὄντι ἐν τοῖς θεοῖς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔχθρας δεινὰς καὶ μάχας καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά, οἷα λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τά τε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν καταπεποίκιλται καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλμάτων ἀνάγεται ἐς τὴν ἀκρόπολιν.' ubi vid. Fischer. p. 27. Adde Wernsdorf. ad Himer. p. 445. et Visconti ad Pio-Clementin. t. iv. p. 15. Ast.

εἴπως] At Ficin. vulgatam expressit, *si quo pacto*. Ast.

Ἥρας δὲ δεσμοὺς] Cf. Xenophanes apud Sext. Empiric. adv. Physic. ix. §. 593. adv. Grammat. i. §. 289. p. 280. Isocrat. Busir. p. 299. Corai. Dio Chrysost. Orat. liii. p. 553. D. Plutarch. de defect. oracul. p. 417. E. Lucian. Necyom. §. 3. t. i. p. 194. ed. Schmied. Clem. Alex. p. 14. B. Respicitur vero Homeri Il. i. 588. ubi vid. Heyn. Ast.

ὑπὸ υἱέος] Corrigendum esse censet Muretus ὑπὸ Διὸς, quia Jupiter ipse Junonem dicatur constrinxisse (v. Iliad. xv. 18.) Vulcanus autem, matrem solvere conatus, a Jove in Lemnum dejectus esse (Iliad. I. 588). Δεσμοὶ ὑπὸ υἱέος tunc nonnisi hunc sensum posset habere: vincula, quæ Vulcanus matri suæ Jovis jussu injecisse traditur; et hanc scripturam Clementis locus apud Suid. in voce Ἥρα confirmat: Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος. Πλάτων Πολιτείας β. οὕτω γραπτέον. παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. ὃ τινες ἀγνοοῦντες γράφουσιν ὑπὸ Διὸς, καί φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ. Κλήμης. Ἡ ἱστορία καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ. Vid. Paul. Leopard. Emendat. xvi. 8. Quocirca υἱέος retinendum esse censeo. Ceterum pro υἱέος scripsimus υἱέος (Bas. 2. et Euseb. υἱέος), vid. Phrynich. p. 22. Thom. M. p. 865. Ast.

III. i. 97. μαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν[s]
πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. ὁ
γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν[t] ὅ τί τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή, ἀλλ'
ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ[u] ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε
καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ[v] γίγνεσθαι. ὧν δὴ[w] ἴσως ἕνεκα περὶ
παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν,[x] ὅτι κάλλιστα[y] με-
μυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. [§. 18.] Ἔχει γάρ,
ἔφη, λόγον. ἀλλ' εἴ τις αὖ καὶ ταῦτα ἐρωτῴη ἡμᾶς αὐτὰ[z]
ἅττα[a] ἐστὶ καὶ τίνες οἱ μῦθοι, τίνας ἂν φαῖμεν; Καὶ ἐγὼ
II. 379. εἶπον· Ὦ Ἀδείμαντε, οὐκ ἐσμὲν ποιηταὶ ἐγώ τε[b] καὶ σὺ ἐν
τῷ παρόντι, ἀλλ' οἰκισταὶ πόλεως. οἰκισταῖς δὲ[c] τοὺς μὲν
τύπους προσήκει εἰδέναι ἐν οἷς[d] δεῖ[e] μυθολογεῖν τοὺς ποιη-
τάς, παρ' οὓς ἐὰν ποιῶσιν οὐκ ἐπιτρεπτέον,[f] οὐ μὴν αὐτοῖς
γε ποιητέον μύθους. Ὀρθῶς, ἔφη· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο οἱ
τύποι περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἶεν; Τοιοίδε πού[g] τινες, ἦν[h]
δ' ἐγώ. οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν,[i] ἀεὶ δή που ἀποδοτέον,
ἐάν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ[j] ἐάν τε ἐν μέλεσιν[k] ἐάν τε
ἐν τραγῳδίᾳ. Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅ γε[l] θεὸς τῷ ὄν-
τι τε καὶ λεκτέον οὕτως; Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν[m] οὐδέν γε
τῶν ἀγαθῶν βλαβερόν. ἦ γάρ; Οὔ μοι δοκεῖ. Ἆρ' οὖν,
III. i. 98. ὃ μὴ βλαβερόν, βλάπτει; Οὐδαμῶς. Ὃ δὲ μὴ βλάπ-

—[t] οἷος κρίνειν v.—[u] λάβοι K.—[v] ἀμετάστατά τε φιλεῖ Θr.—[w] δὴ καὶ Ξς.—[x] ἀκούσουσιν q.—[y] κάλλιστον v.—[z] ταῦτα ΑΘΞtm, τί ταῦτα Φr, om v.—[a] ἅττα τ' v, om Φr.—[b] ἔγωγε qς.—[c] μὲν t.—[d] παρ' οὓς Φ, ὡς v.—[e] δὴ m.—[f] ἐπιστρεπτέον Φ.—[g] τοιοῦτοι δέ που m.—[h] ἦν δ' ἐγώ om Φr.—[i] ὢν ὁ θεὸς v.—[j] ποιεῖν K.—[k] ἐάν τε ἐν μέλεσιν om ΑΘΞΦtmr.—[l] ὁ ΠΦDKqlr.—[m] μὲν Φr.—[n] οὐδὲ...ποιεῖ om v.—

θεομαχίας] Notæ sunt deorum et adversus se ipsos et adversus homines pugnæ, quas Homerus in Iliade descripsit. Cf. Schol. et interpp. ad Iliad. xx. 33. 68. et Numen. apud Euseb. Præp. Evang. xiii. 5. Ast.

ἐν ὑπονοίαις] Est, quum aliud dicitur, aliud occultatur (intelligitur). Plutarch. de Aud. Poet. p. 19. E. *ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις.* Muret. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 200. et Creuzer. Symbol. et Mythol. t. i. p. 81.—Mox vice *ὃ μή*, Euseb. *ὅ τι μή.* Ast.

δυσέκνιπτα] I. q. *δυσέκπλυτα, δευσοποιά*, imagine a lana sumta, quæ ita colorem combibit, ut non facile ille elui possit; vid. ad iv. p. 429. E. Ast.

§. 18. *τινὲς*] Si jungamus *τοιοῖδέ που τινὲς* cum illis, *οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὢν*, illa *ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον* dici oportebit *ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς*: sed ita scribendo, deesse aliquid non immerito videretur. Adde quod is verbi *ἀποδιδόναι* usus quem habet *ἀποδοτέον*, sequendo alteram lectionem, in aliis etiam hujus operis extat locis. Steph.

οὔκουν ἀγαθὸς] Laudat hæc Theodoret. Therapeut. v. p. 549. A. B. C. De sententia vero, cf. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 295.—Pro *ὅγε θεὸς* Cod. Reg. Euseb. et Theodoret. *ὁ θεὸς*, sed *ὅγε θεὸς* est *deus, certe ut deus* s. utpote talis. —Mox Theodoret. verba *ἀλλὰ μὴν* omittit et pro *γὲ* post *οὐδὲν* legit *δέ.* Ast.

ἆρ' οὖν ὃ] Theodoret. *Ἆρα τὸ μὴ*

τει, κακόν τι ποιεῖ; Οὐδὲ[n] τοῦτο. Ὃ δέ γε μηδὲν κακὸν ποιεῖ, οὐδ' ἄν[o] τινος εἴη κακοῦ αἴτιον; Πῶς γάρ; Τί δέ;[p] ὠφέλιμον τὸ ἀγαθόν; Ναί. Αἴτιον ἄρα εὐπραγίας; Ναί. Οὐκ ἄρα πάντων γε αἴτιον τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ τῶν μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶν[q] ἀναίτιον. Παντελῶς γ',[r] ἔφη. Οὐδ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὁ θεός, ἐπειδὴ ἀγαθός, πάντων ἂν εἴη αἴτιος, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλ' ὀλίγων[s] μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος,[t] πολλῶν[u] δὲ[v] ἀναίτιος· πολὺ γὰρ ἐλάττω τἀγαθὰ τῶν κακῶν ἡμῖν. καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα[w] δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἀποδεκτέον οὔτε Ὁμήρου οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν περὶ τοὺς[x] θεοὺς ἀνοήτως[y] ἁμαρτάνοντος, καὶ λέγοντος ὡς δοιοὶ[z] πίθοι

κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Κηρῶν ἔμπλειοι,[a] ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ[b] ὁ δειλῶν·
καὶ ᾧ μὲν ἂν μίξας[c] ὁ Ζεὺς δῷ ἀμφοτέρων,
ἄλλοτε μέν τε[d] κακῷ ὅ γε κύρεται,[e] ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
ᾧ δ' ἂν μή, ἀλλ' ἄκρατα[f] τὰ ἕτερα,

[o] ἂν om tm.—[p] δαι A.—[q] κακῶς v.—[r] γ' Av et pr Π: γὰρ *ς.—[s] ὀλίγοις K.—[t] αἴτιος om t.—[u] τῶν πολλῶν Φ.—[v] δ' v.—[w] ἄλλά τε Φr.—[x] τοὺς om pr Θ.—[y] ἀνοήτως om Kq, ante περὶ ponit Φ.—[z] δοιο, τε v, δοιοὶ δέ τε t.—[a] ἔμπλεοι tm.—[b] ἀτὰρ tm.—[c] ἂν μίξας ΑΘΞΠΦqrr, ἀμμίξας DK, ἀναμίξας tm: καμμίξας ς.—[d] γε

βλαβερὸν, et Euseb. Ἆρ' οὖν τὸ μὴ βλ. Quod ad sententiam attinet, respexit h. l. Eustath. ad Iliad. Ω. p. 1500. 51. Bas. Ast.

οὐκ ἄρα πάντων γε] Theodoret. οὐκ ἄρα γε. Mox παντελῶς γε Euseb. et Theodoret. et ἐπεὶ pro ἐπειδή. Ast.

ὀλίγων] Cod. Reg. ὀλίγοις, contra sensum. Ceterum celebratissima est sententia, deum nonnisi boni auctorem esse. Philo Jud. decal. p. 525. θεὸς κύριος ἀγαθὸς μόνων ἀγαθῶν αἴτιον, κακοῦ δὲ οὐδενός. Cf. Plotin. Ennead. i. 8. Basil. Magn. Homil. ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ θεός. Arnobius adv. gent. ii. p. 48. 'nihil a deo principe, quod sit nocens et exitiabile, proficisci,' ubi vid. quæ Elmenhorst. p. 58. laudavit. Cf. idem ad Apulei. lib. de Platon. doctr. habit. p. 17. et nostra ad i. 8. Respexit h. l. etiam Suidas t. iii. p. 125. Ast.

ἀνοήτως] Theodoret. legit ἀνοήτως περὶ τοὺς θεούς. Cod. Reg. voc. ἀνοήτως ignorat, et Ficinus videtur legisse ἀνοήτως λέγοντος, quum verterit, *stulte de diis dicentis*. Ast.

δοιοὶ πίθοι] Homer. Il. Ω. 525. ubi secundus versus est: Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ τ' ἑάων. ubi vid. Heyn. et Eustath. p. 1501. Respexit eosdem versus Themist. Orat. vi. p. 79. C. xv. p. 194. A. et xix. p. 226. D. Ast.

ᾧ μὲν] Vers. 529. Ὧι μὲν καμμίξας δῴη Ζεὺς τερπικέραυνος— Pro καμμίξας Cod. Reg. ἀμμίξας et Euseb. ἂν μίξας. Mox pro μέν τε Euseb. μέν γε, et pro ἄλλο τι Ald. Bas. 1. et 2. ἄλλο δ'. Ast.

ᾧ δ' ἂν μὴ] Vers. 531. Ὧι δέ κε τῶν λυγρῶν δῴη, λωβητὸν ἔθηκε, Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.

τὸν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.

III. i. 99. οὐδ' ὡς ταμίας ἡμῖν[g] Ζεὺς[h]

ἀγαθῶν τε[i] κακῶν τε[j] τέτυκται.

[§. 19.] Τὴν δὲ[k] τῶν ὅρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν, ἣν ὁ Πάνδαρος συνέχεεν, ἐάν τις φῇ δι' Ἀθηνᾶς τε καὶ Διὸς γεγονέναι, οὐκ ἐπαινεσόμεθα· οὐδὲ θεῶν ἔριν τε καὶ κρίσιν
II. 380. διὰ Θέμιτός[l] τε καὶ Διός· οὐδ' αὖ ὡς[m] Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους, ὅτι

θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς,
ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα[n] ἔνεστι, τὰ τῆς Νιόβης πάθη ἢ[o] τὰ Πελοπιδῶν ἢ τὰ Τρωϊκὰ ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἐατέον αὐτὰ λέγειν, ἢ εἰ θεοῦ, ἐξευρετέον[p] αὐτοῖς σχεδὸν ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν,

DKqt, om v.—[e] κίρναται Φr, τείρεται t, μύρεται v.—[f] ἀκράτω DK.—[g] ἡμῖν om v.—[h] ὁ ζεὺς tv.—[i] ἀγαθῶν τε καὶ v.—[j] τε om ΞΦm.—[k] τε v.—[l] θέμιδός tv.—[m] ὁ Θ.
ἢ
—[n] ἰάμβια Π et pr Θ.—[o] πάθη καὶ Ξ.—[p] ἐξευρητέον v.—[q] δ' v.—[r] δὴ om Ξς.—

Schol. Ruhnk. p. 152. Βούβρωστις: πονηρία ἢ μέγας λιμός· οἱ δὲ, οἶστρον ἢ ἀσθένειαν. Cf. Schol. ad Homer. l. l. Ast.

ὡς ταμίας] Heynius l. c. corrigi volebat *οὐ δ' ὡς, nec vero sic*; male: cohærent enim hæc cum antecedentibus: οὐκ ἄρα—ἀποδεκτέον—ὡς δοιοὶ πίθοι—οὐδ' ὡς— Nullus vero alius in Homeri carminibus versus invenitur, quem Plato respicere potuerit, quam is (Il. iv. 84. et xix. 224.): Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται. Jam quid sibi velint ἀγαθῶν τε κακῶν τε, quæ ab Homerico πολέμοιο abhorrent et tamen propter numerum suum dactylicum ex ipso Homero videntur sumta esse, haud facile est dictu. Ni fallor, ἀγαθῶν interpositum est a librario, qui haud animadvertisset, Platonem respicere illum Homeri locum, ubi Jupiter πολέμοιο, igitur solius κακοῦ ταμίης dicitur, sed putasset, quia in præcedentibus et boni et mali auctores dii dicti essent, etiam h. l. ἀγαθῶν non posse abesse; idem fortasse vel alius existimans, Platonem h. l. versum aliquem Homeri sequi, ἀγαθῶν τε κακῶν τε scripsit, ut numeris suis constet versus heroicus. Ast.

§. 19. ὁ Πάνδαρος] Il. iv. 88. Pandarus Lycius, Lycaonis filius, quum Græci et Trojani pactionem fecissent, Jovis jussu a Minerva impellitur, ut contra fœdus Menelaum sagitta petat. Ast.

κρίσιν] Hoc nisi appositum esset καὶ Διὸς, ad certamen deorum de Thetidis nuptiis referrem, de quo vid. Pindar. Isthm. viii. 58. sed propter Διὸς et quia de fabulis ab Homero traditis in prægressis sermo est, referendum puto ad Il. xx. (quæ rhapsodia a veteribus inscribitur ἡ θεῶν μάχη) init. ubi Themis Jovis jussu Deos ad concilium vocat. Etiam magis convenit locus Quinti Smyrn. xii. 198. Ast.

θεὸς μὲν] Hos Æschyli versus post Platonem citarunt Plutarch. de Audiend. Poet. c. 2. Euseb. Præp. Evang. xiii. 3. et Stob. ii. p. 30. Similis, sed non eadem sententia expressa est in Sophocl. Antig. 618. ubi v. Erfurdt. Ast.

ἰαμβεῖα] ἰαμβεῖα sunt primariæ tragœdiæ partes eæque mere dramaticæ, quapropter lyricis chori carminibus opponuntur (ut apud Dion. Chrysost. Orat. xx. p. 261. B. lii. p. 551. D. Vid. Twiningii not. ad Aristotel. de Poet. p. 293.) Hinc ipsæ quoque sunt dramaticæ repræsentationes, ut ἴαμβοι in Aristotel. Polit. vii. 15. ubi v. Schneider. p. 447. Ast.

καὶ λεκτέον ὡς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο,
οἱ δὲ ὠνίναντο κολαζόμενοι. ὡς δὲ[q] ἄθλιοι μὲν οἱ δίκην δι-
δόντες, ἦν δὲ[r] δὴ ὁ δρῶν ταῦτα θεός, οὐκ ἐατέον λέγειν τὸν
ποιητήν. ἀλλ' εἰ μὲν ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως[s] λέγοιεν ὡς
ἄθλιοι οἱ κακοί, διδόντες δὲ[t] δίκην ὠφελοῦντο[u] ὑπὸ τοῦ
θεοῦ, ἐατέον· κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν[v] τινι γίγνεσθαι
ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον[w] παντὶ τρόπῳ μή τέ τινα λέ-
γειν ταῦτα[x] ἐν τῇ αὑτοῦ[y] πόλει, εἰ μέλλει[z] εὐνομήσεσθαι,[a] III. i. 100.
μή τέ τινα ἀκούειν, μήτε[b] νεώτερον μήτε πρεσβύτερον, μήτε
ἐν μέτρῳ μήτε[c] ἄνευ μέτρου μυθολογοῦντα, ὡς οὔθ' ὅσια
ἂν[d] λεγόμενα, εἰ λέγοιτο, οὔτε ξύμφορα ἡμῖν οὔτε ξύμφω-
να αὐτὰ αὑτοῖς. Σύμψηφός σοί[e] εἰμι, ἔφη,[f] τούτου τοῦ
νόμου, καί μοι ἀρέσκει. Οὗτος μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἷς
ἂν εἴη τῶν περὶ θεοὺς νόμων τε[g] καὶ τύπων, ἐν ᾧ δεήσει
τοὺς λέγοντας[h] λέγειν καὶ τοὺς ποιοῦντας ποιεῖν μὴ πάν-
των αἴτιον τὸν θεὸν ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν. Καὶ μάλ', ἔφη,

[s] κολάσεων tm.—[t] δὲ om m.—[u] ὠφελοῦνται v.—[v] θεόν om v.—[w] διαμαχητέον ΘΦq tvr.—[x] ταῦτα λέγειν Ξς.—[y] ἑαυτοῦ v.—[z] μέλλοι ΦDq.—[a] εὐνομήσασθαι ΠD.—
ἂν
[b] μήτ' tr, μὴ ΑΘΞΦmr.—[c] μήτ' tr, μὴ ΞΦmr.—[d] δὴ Ξ.—[e] σοι om q.—[f] ἔφη εἰμί Φr.—[g] τε om Kq.—[h] τούς τε λέγοντας tv.—[i] δαὶ δή A.—[j] ἀγνυηκότα t.—[k] ἐπιβο-

ἦν δὲ δὴ] Sic Cod. Reg. et Bas. 2. δὲ δὴ Platoni admodum est familiare. Ast.

λέγοιεν] Recte habet, licet *τὸν ποιητὴν* præcesserit; scilicet *τὸν ποιητὴν* non certum aliquem poetam significat, sed collective quasi positum est, quæ ratio frequentissima est, etiam Latinis, v. Ruperti ad Sil. Ital. iii. 222. Var. Lect. Ast.

ὡς ἄθλιοι οἱ κακοὶ] Int. *ὄντες*, quia miseri sint mali, nisi pœna corrigantur. Vid. de *ὡς*, omisso participio ad i. 4. Ast.

κακῶν δὲ αἴτιον φάναι] Laudat Theodoret. Therapeut. v. p. 549. C. D. qui *τὸν θεὸν* legit, omisso *τινὶ γίγνεσθαι*. Ast.

διαμαχητέον] Sic Euseb. et Theodoret. Quod vulgo legitur, *διαμαχετέον* rationibus grammaticis adversatur; derivandum enim esset a *διαμεμάχεται*, quod in usu non est, contra *μεμάχηται*, unde *μαχητέος*. Sic et Sophist. p. 241. D. *διαμαχητέον* et p. 249. C. *μαχητέον* legimus.—Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 287. n. 3. Ast.

μυθολογοῦντα] Ficinus vertit, ac si legerit *μυθολογούμενα*, quod sensus videtur postulare: *neque insuper quemquam audire—sive carminibus hæc inserantur*, sive *soluta oratione narrentur.* Cornarius vero ita vertit, quasi *μυθολογοῦντος* Plato scripserit: *neque ut quis audiat—sive in metro sive sine metro quis hæc proferat.* Etsi vero habet vulgata scriptura, quo defendi possit (participium enim in nominativo et, si oratio obliqua est, in accusativo absolute ponitur, pariter ac genitivus, vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 102. ad Ammon. p. 188. et Kœn. ad Gregor. p. 33. igitur *μυθολογοῦντα* esset, *si quis narret s. tradat*) tamen et orationis et sensus perspicuitas requirere videtur *μυθολογούμενα*, ut orationis hæc sit continuatio: *μήτε τινὰ ταῦτα λέγειν—μήτε τινὰ ἀκούειν—(ταῦτα) μυθολογούμενα.* Ast.

περὶ θεοὺς] Euseb. et Theodor. *θεοῦ*; deinde *ἐν οἷς δεήσει τούς τε λέγοντας.* Mox pro *καὶ μάλ'* Euseb. *μάλιστα.* Ast.

ἀπόχρη. Τί δὲ δή[i] ὁ δεύτερος ὅδε; ἆρα γόητα[j] τὸν θεὸν οἴει εἶναι καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς[k] φαντάζεσθαι[l] ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, τοτὲ μὲν αὐτὸν γιγνόμενον καὶ ἀλλάττοντα[m] τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, τοτὲ δ' ἡμᾶς ἀπατῶντα καὶ ποιοῦντα περὶ αὑτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν; ἢ ἁπλοῦν τε εἶναι καὶ πάντων ἥκιστα τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γε οὕτως[n] εἰπεῖν. Τί δὲ[o] τόδε; οὐκ ἀνάγκη, εἴ πέρ τι ἐξίσταιτο[p] τῆς αὑτοῦ ἰδέας, ἢ αὐτὸ[q] ὑφ' ἑαυτοῦ[r] μεθίστασθαι[s] ἢ ὑπ' ἄλλου; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ὑπὸ μὲν ἄλλου τὰ ἄριστα ἔχοντα ἥκιστα ἀλλοι-
III. i. 101. οῦταί τε καὶ κινεῖται, οἷον σῶμα ὑπὸ σιτίων τε καὶ ποτῶν[t] καὶ πόνων, καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών[u] τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, οὐ τὸ ὑγιέστατον[v] καὶ ἰσχυρότα-
II. 381. τον ἥκιστα ἀλλοιοῦται; Πῶς δ' οὔ; Ψυχὴν δὲ αὐτὴν[w] οὐ τὴν[x] ἀνδρειοτάτην καὶ[y] φρονιμωτάτην ἥκιστ' ἄν τι ἔξωθεν πάθος ταράξειέ τε καὶ ἀλλοιώσειεν; Ναί. Καὶ μήν που καὶ τά γε ξύνθετα πάντα σκεύη τε καὶ οἰκοδομήματα καὶ ἀμφιέσματα,[z] κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τὰ εὖ εἰργασμένα καὶ εὖ ἔχοντα ὑπὸ χρόνου τε[a] καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων ἥκιστα[b] ἀλλοιοῦται. Ἔστι δὴ[c] ταῦτα. Πᾶν δὴ τὸ καλῶς ἔχον ἢ φύσει ἢ τέχνῃ ἢ ἀμφοτέροις ἐλαχίστην μετα-

λῆς Kq, ἐπιβουλῆς γε *t*.—[l] φαντάζεσθαι om *v*.—[m] ἐναλλάττοντα *tv*.—[n] lacuna in D: γε om *q*.—[o] δαὶ A.—[p] ἐξίσταται D, ἐξίστατο *tv*, ἐξίστετο 𝔪.—[q] ἑαυτοῦ *t*𝔪.—[r] αὑτοῦ *v*.—[s] ὑφίστασθαι Φ𝔯.—[t] πότον A.—[u] εἰλήσεων ΘK.—[v] ὑγιεινότατον Φ, ὑγιεινότατον (ἑστα) 𝔯.—[w] αὖ τὴν *q*: om ΑΘΞΦ*t*𝔯𝔪𝔯.—[x] οὐ τὴν om ΠDKq.—[y] τε καὶ *v*.—[z] καὶ ἀμφιέσματα om ΑΘΞΦ𝔪𝔯.—[a] τὲ om *t*.—[b] ἥκιστ' *v*.—[c] δὲ 𝔪.—[d] γε ΠDK*q*.

ἀπόχρη] *Satis expositum est, ut in eo acquiescere possimus.* Ast.

τοτὲ μὲν ἄλλον] Vulgo αὐτὸν, quod ὄντα requireret et aliam prorsus sententiæ expositionem. Similiter Ficinus et Cornarius verterunt, ille quidem: *aliumque effectum;* hic vero: *ita ut nunc alius fiat.* Distinguitur autem inter formas eas, quas dii revera induere, finguntur a poetis, et eas, quas tantummodo mentiuntur, ut homines decipiant. Ast.

εἱλήσεων] Schol. Ruhnk. p. 152. τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκκαύσεων. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 96. Ast.

ὑγιέστατον καὶ] Euseb. ὑγιέστατόν τε καὶ, ut et in sequentibus τὴν ἀνδρειοτάτην τε καὶ φρονιμωτάτην. Ceterum ab Ald. Bas. 1. 2. et Euseb. absunt verba οὐ τὴν, et hanc expressit lectionem Cornarius vertens: *Animam vero ipsam fortissimam et sapientissimam minime aliqua externa perfectio turbarit et mutarit?* Eandem probavit Viger. ad Euseb. p. 62. Sed sensus postulat id, quod Ficinus exhibuit: *nonne animum quoque fortissimum externa perturbatio minime permutaret?* Unde haud dubie Stephanus illud οὐ τὴν petivit, nulla, ut solet, hujus rei mentione facta. Ast.

δὴ] Apud Euseb. δὴ desideratur. Ast.

βολὴν ὑπ' ἄλλου ἐνδέχεται. Ἔοικεν. [§. 20.] Ἀλλὰ
μὴν ὁ θεός τε[d] καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντῃ ἄριστα ἔχει. Πῶς
δ' οὔ; Ταύτῃ μὲν δὴ ἥκιστα[e] ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ
θεός. Ἥκιστα δῆτα. Ἀλλ' ἆρα αὐτὸς αὑτὸν μεταβάλ-
λοι[f] ἂν καὶ ἀλλοιοῖ; Δῆλον, ἔφη, ὅτι,[g] εἴ περ ἀλλοιοῦται.
Πότερον οὖν[h] ἐπὶ τὸ βέλτιόν τε καὶ κάλλιον μεταβάλλει[i]
ἑαυτὸν ἢ[j] ἐπὶ τὸ χεῖρον καὶ[k] τὸ αἴσχιον ἑαυτοῦ; Ἀνάγκη,
ἔφη, ἐπὶ τὸ χεῖρον, εἴ περ ἀλλοιοῦται· οὐ γάρ που ἐνδεᾶ
γε[l] φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι. Ὀρθότατα,
ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. καὶ οὕτως ἔχοντος δοκεῖ[m] ἄν τις σοι, ὦ
Ἀδείμαντε, ἑκὼν αὑτὸν χείρω ποιεῖν ὁπῃοῦν[n] ἢ θεῶν ἢ ἀν- III. i. 102.
θρώπων; Ἀδύνατον, ἔφη.[o] Ἀδύνατον ἄρα, ἔφην, καὶ θεῷ[p]
ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν, ἀλλ' ὡς ἔοικε, κάλλιστος καὶ ἄρι-
στος ὢν εἰς τὸ δυνατὸν ἕκαστος αὐτῶν μένει ἀεὶ ἁπλῶς ἐν
τῇ αὑτοῦ[q] μορφῇ. Ἅπασα,[r] ἔφη, ἀνάγκη ἔμοιγε δοκεῖ.
Μηδεὶς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε, λεγέτω ἡμῖν τῶν ποιη-
τῶν ὡς

θεοὶ ξείνοισιν[s] ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι[t] πόληας.[u]

μηδὲ Πρωτέως καὶ[v] Θέτιδος καταψευδέσθω μηδείς, μηδ'

—[e] ἥκιστ' r.—[f] μεταβάλοι ΘΦ𝔵.—[g] ὅτι ἔφη r.—[h] δὴ DKq.—[i] μεταβάλλη Θ, μεταβάλλοι 𝔵.—[j] καὶ pr Θ.—[k] καὶ om pr Θ.—[l] γε om ΘΦ𝔵.—[m] δοκοῖ Θ, δοκῇ r.—
—[n] ὁποιοῦν t.—[o] ἔφην om r.—[p] θεὸν v.—[q] ἑαυτοῦ 𝔵.—[r] πᾶσα v.—[s] ξένοι εἰσὶν Θ, ξεῖνοί εἰσιν Φ.—[t] ἐπιστροφῶσι tvm.—[u] πόλιας Kq.—[v] πρωτέως τε καὶ r.—[w] ἀρ-

§. 20. *μεταβάλλοι*] Bas. 1. et 2. *μεταβάλλει*. Mox *δηλονότι, ἔφη* Euseb. Ast.

πότερον οὖν κ. τ. λ.] De sententia cf. Maxim. Tyr. xi. 3. p. 117. et Sallust. de diis et mund. c. 1. Ast.

ἐπὶ τὸ χεῖρον] Euseb. post *χεῖρον* addit *ἑαυτοῦ*. Ast.

οὕτως ἔχοντος] Int. *τοῦ πράγματος* s. *τούτου*. Sic *ὡς ὧδε ἔχοντος* Herodot. viii. 144. ubi v. Valcken. *ὡς ὧδ' ἐχόντων* Sophocl. Antig. 1179. Xenoph. Cyrop. iii. 2. 25. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 308. 354. Duker. ad Thucyd. viii. 6. Ast.

θεῷ] Euseb. *θεόν*: mox *πᾶσα* pro *ἅπασα*. Ast.

θεοὶ ξείνοισιν] Vid. Hom. Od. xvii. 485. Diodor. i. p. 8. Similes leguntur versus Euripidis apud Plutarch. de poet. legend. c. 4. p. 20. F. *Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων Σφάλλουσιν ἡμᾶς, κρείττονες πεφυκότες*. De his deorum *ἐπιδημίαις* et *ἐπιφανείαις* vid. Spanhem. ad Callimach. in Apoll. 13. Heynii Excurs. xiii. ad Æn. i. p. 152. et Excurs. i. ad Æneid. ix. p. 357. Ast.

Πρωτέως] Notus est Proteus vates in varias se mutans formas, ex Homer. Od. iv. 364. Virgil. Georg. iv. 387. Ovid. Metam. viii. 730. Vid. Hymn. Orphic. xxiv. Apollodor. ii. 5. 9. Thetis vero, quia Themis prædixerat, filium, quem ex deo aliquo progenitura esset, majorem fore patre suo, mortali nubere cogebatur, quod ut evitaret, quum Peleus ipsam adiret, varias se in formas mutasse traditur, v. Apollon. iv. 791. 800. Ovid. Metam. xi. 221. Hygin. fab. 54. Ast.

ἐν τραγῳδίαις μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω
Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν
Ἰνάχου Ἀργείου[w] ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις·[x]
καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ μὴ ἡμῖν ψευδέσθωσαν. μηδ' αὖ ὑπὸ[y] τούτων ἀναπειθόμεναι αἱ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων, λέγουσαι τοὺς μύθους κακῶς, ὡς ἄρα θεοί τινες περιέρχονται νύκτωρ πολλοῖς[z] ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι,[a] ἵνα μὴ ἅμα μὲν εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν, ἅμα δὲ τοὺς παῖδας ἀπεργάζωνται[b] δειλοτέρους. Μὴ γάρ, ἔφη. Ἀλλ' ἆρα, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοὶ μὲν οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν[c] δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες; Ἴσως, ἔφη.
III. i. 103. II. 382. Τί δέ;[d] ἦν δ' ἐγώ· ψεύδεσθαι θεὸς ἐθέλοι ἂν ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα[e] προτείνων; Οὐκ οἶδα,[f] ἦ δ' ὅς. Οὐκ οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τό γε ὡς ἀληθῶς ψεῦδος, εἰ οἷόν τε τοῦτο[g] εἰπεῖν, πάντες θεοί τε καὶ ἄνθρωποι μισοῦσιν; Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τῷ κυριωτάτῳ που

γείου ἰνάχου *t*.—[x] βίον δώροις *q*.—[y] ὑπὲρ *t*.—[z] νύκτωρ τοῖς πολλοῖς *tv*.—[a] εἰδαλλόμενοι *v* et pr Π.—[b] ἐργάζοιντο ΘΦϒ.—[c] ἡμᾶς *v*.—[d] δαι A.—[e] φαντάσματα *tv*.— εἶ
[f] Οὐκ οἶδα...μισοῦσιν om *t*.—[g] τοῦτ' *v*.—[h] αὐτῶν *v*.—[i] ἔφην om *tm*.—[j] ἀμαθῆ D.

ἀγείρουσαν] ἀγείρειν, *stipem colligere* (Cicer. de Legib. ii. 9. §. 22. 16. §. 40. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 9.) in variis artibus, quibus sacrificuli simplicis plebeculæ pecunias ad se derivarent, non postrema erat, ut Ruhnkenii verbis utar l. l. Ceterum Stephanus verba ὡς ἱέρειαν cum ἀγείρουσαν conjungi volebat, quod Timæus Sophista videtur confirmare, qui habet ἀγείρουσαν ὡς ἱέρειαν περιερχομένην, sed ὡς ἱέρειαν quum formam significet τῆς ἀλλοιώσεως, cum ἠλλοιωμένην conjungatur necesse est; et bene Ald. Bas. 1. et 2. sic interpungunt. Deinde Cornarius pro βιοδώροις legi jubet βίου δῶρα, *victus dona*; sed rectius, ni fallor, est βιοδώροις, *victus auctoribus* s. almis, epitheton poeticum, e carmine tragico, quod Plato respexit (Sophoclis Inachum fuisse, de quo v. Casaub. ad Athen. vii. 4. p. 487. censet Ruhnken. p. 9. Vid. Böckh. de Græc. Tragœd. Princip. p. 123.) petitum, et Inachi, utpote fluvii, filiis convenientissimum. Accedit, quod similem locum Schol. Aristoph. ad Ran. 1385. citat: Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. Sic et terra dicitur βιόδωρος Sophocli Philoct. 1162. ὅσα πέμπει γᾶ βιόδωρος. Ast.

ἐκδειματούντων] Laudat hæc Thom. M. p. 922. Pro τούτων Ald. Bas. 1. et 2. legunt τούτῳ. Ceterum Schol. Ruhnk. ἐκδειματούντων ἀντὶ τοῦ ἐκδειματώτωσαν. Ἀττικῶς. Sic μετεχόντων Protag. p. 322. D. Euthydem. 285. B. ἀπολεσάντων et ποιησάντων pro ποιησάτωσαν. Cf. Eustath. ad Il. B. 190. Schol. ad Aristoph. Nub. 438. et Maittar. de Dialect. p. 84. Ast.

δοκεῖν—φαίνεσθαι] φαίνεσθαι est *apparere*, igitur id fere, quod *esse*; vid. nostra ad Phædr. p. 353. Adde Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 98. et Wernsdorf. ad Himer. p. 96. Simile est illud Polit. iv. p. 432. D. κινδυνεύομέν τι ἔχειν δοκεῖν ἴχνος. Ast.

θεὸς] Euseb. ὁ θεὸς et mox φαντάσματα. Ast.

ἑαυτῶν ψεύδεσθαι καὶ περὶ τὰ κυριώτατα οὐδεὶς ἑκὼν[h] ἐθέλει, ἀλλὰ πάντων μάλιστα φοβεῖται ἐκεῖ αὐτὸ κεκτῆσθαι. Οὐδὲ νῦν πω, ἦ δ' ὅς, μανθάνω. Οἴει γάρ τί με, ἔφην,[i] σεμνὸν λέγειν· ἐγὼ δὲ λέγω ὅτι τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαί τε καὶ ἐψεῦσθαι καὶ ἀμαθῆ[j] εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἔχειν τε καὶ[k] κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος πάντες ἥκιστα[l] ἂν δέξαιντο καὶ μισοῦσι μάλιστα[m] αὐτὸ ἐν τῷ τοιούτῳ. Πολύ γε,[n] ἔφη. Ἀλλὰ μὴν ὀρθότατά γ'[o] ἄν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, τοῦτο ὡς ἀληθῶς ψεῦδος καλοῖτο, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια ἡ τοῦ ἐψευσμένου,[p] ἐπεὶ τό γε ἐν τοῖς λόγοις μίμημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστὶ[q] παθήματος καὶ ὕστερον γεγονὸς εἴδωλον, οὐ πάνυ ἄκρατον ψεῦδος. ἢ οὐχ οὕτως; Πάνυ μὲν οὖν. [§. 21.] Τὸ μὲν δὴ τῷ ὄντι ψεῦδος οὐ μόνον ὑπὸ θεῶν ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων μισεῖται. Δοκεῖ μοι. Τί[r] δὲ[s] δή; τὸ ἐν τοῖς λόγοις ψεῦδος[t] πότε καὶ τί[u] χρήσιμον, ὥστε μὴ ἄξιον εἶναι μίσους; ἆρ' οὐ πρός τε[v] τοὺς πολεμίους καὶ τῶν καλουμένων φίλων,[w] ὅταν διὰ μανίαν ἤ τινα ἄνοιαν κακόν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν,[x] τότε ἀποτροπῆς ἕνεκα ὡς φάρμακον χρήσιμον γίγνεται; καὶ ἐν αἷς νῦν[y] δὴ ἐλέγομεν ταῖς[z] μυθολογίαις, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι ὅπῃ[a] τἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν παλαιῶν, ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος ὅτι μάλιστα, οὕτω χρήσιμον ποιοῦμεν; Καὶ μάλα, III. i. 104.

—[k] τε καὶ om K, καὶ om *tm*.—[l] ἥκιστ' *trmr*.—[m] μάλιστ' *tvr*.—[n] γ' *trm*.—[o] γ' om *t*.—[p] τοῦ ἐψευσμένου ἄγνοια (omisso ἡ) *r*.—[q] ἐστι om ΠDK*q*.—[r] τὸ *r*.—[s] δαὶ A.—[t] ψεῦδος om *r*.—[u] τῷ ΑΘΠDK*q*, τὸ Φ*mr*, τούτῳ *t*, τῷ τινὶ *r*.—[v] γε *r*.—[w] τῶν καλουμένων φίλων τινὰς (οὓς) *rc q*, τῶν καλουμένων φίλων (ους ους) *r*.—[x] πράττειν om *q*.—[y] νῦν post δὴ ponit Ξ, om Φ*rr*.—[z] ταῖς add ΑΘΞΠΦ*ltmr*.—[a] ὅποι *tm*.—[b] τῷ θεῷ om Φ*r*.

περὶ τὰ κυριώτατα] Cod. Reg. *κυριώτερα.—ἄγνοια—τῇ τοῦ ἐψευσμένου*. Vulgo *ἄγνοια ἡ τοῦ ἐψ.* Euseb. vero *ἡ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἐψ. ἄγνοια*, ut Ficinus vertit: *hoc revera mendacium vocaretur in animo mentientis inscitia.* Quocirca vel *ἡ* expungendum vel in *τῇ* mutandum est. Ast.

τό γε ἐν λόγοις μίμημα] Isocrat. ad Nicocl. Orat. iii. §. 3. p. 21. ed. Corai. *τὸ γὰρ λέγειν, ὡς δεῖ, τοῦ φρονεῖν εὖ μέγιστον σημεῖον ποιούμεθα, καὶ λόγος ἀληθὴς καὶ νόμιμος καὶ δίκαιος ψυχῆς ἀγαθῆς καὶ πιστῆς εἴδωλόν ἐστι.* Plotin. Ennead. i. 2. p. 13. F. *ὡς γὰρ ὁ ἐν φωνῇ λόγος μίμημα τοῦ ἐν ψυχῇ, οὕτω καὶ ὁ ἐν ψυχῇ μίμημα τοῦ ἐν ἑτέρῳ.* Ast.

§. 21. *πότε καὶ τί χρήσιμον*] De sententia, cf. Aristot. Ethic. iv. 13. et quæ ad lib. iii. 3. notabimus. Ast.

τῶν—φίλων] Euseb. addit *τινὰς*, sed hoc, quum frequenter omittatur, intelligi debet. Mox *ταῖς μυθολογίαις* idem exhibet, et *κατὰ δὴ τί οὖν δή*. Ast.

ἄνοιαν] Haud dubie et hic et v. 23. *ἄγνοιαν* pro *ἄνοιαν* scribi oportet. Vid. ad Legg. iii. 9. Ast.

ἦ δ᾽ ὅς, οὕτως ἔχει. Κατὰ τί δὴ οὖν τούτων τῷ θεῷ[b] τὸ ψεῦδος χρήσιμον;[c] πότερον διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰ παλαιὰ ἀφομοιῶν ἂν ψεύδοιτο; Γελοῖον μέντ᾽ ἂν εἴη, ἔφη. Ποιητὴς μὲν ἄρα ψευδὴς[d] ἐν θεῷ[e] οὐκ ἔνι. Οὔ μοι δοκεῖ. Ἀλλὰ δεδιὼς τοὺς[f] ἐχθροὺς ψεύδοιτο;[g] Πολλοῦ γε δεῖ. Ἀλλὰ δι᾽ οἰκείων ἄνοιαν ἢ μανίαν; Ἀλλ᾽ οὐδείς, ἔφη, τῶν ἀνοήτων[h] καὶ μαινομένων θεοφιλής. Οὐκ ἄρ᾽ ἔστιν οὗ ἕνεκα[i] ἂν θεὸς[j] ψεύδοιτο. Οὐκ ἔστιν. Πάντῃ ἄρα ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιόν τε καὶ τὸ θεῖον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Κομιδῇ ἄρα ὁ θεὸς ἁπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἔν τε ἔργῳ καὶ ἐν[k] λόγῳ, καὶ οὔτε[l] αὐτὸς μεθίσταται οὔτε ἄλλους ἐξαπατᾷ, οὔτε κατὰ φαντασίας[m] οὔτε κατὰ
III. i. 105. λόγους[n] οὔτε[o] κατὰ σημείων πομπάς, οὔθ᾽ ὕπαρ οὔτ᾽ ὄναρ.
II. 383. Οὕτως, ἔφη, ἔμοιγε καὶ[p] αὐτῷ[q] φαίνεται σοῦ λέγοντος. Συγχωρεῖς ἄρα, ἔφην, τοῦτον[r] δεύτερον τύπον[s] εἶναι[t] ἐν ᾧ δεῖ[u] περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν,[v] ὡς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας[w] τῷ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς μήτε[x] ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν ἐν[y] λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ; Συγχωρῶ. Πολλὰ ἄρα Ὁμήρου ἐπαινοῦντες ἄλλα[z] τοῦτο οὐκ ἐπαινεσόμεθα, τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι· οὐδ᾽ Αἰσχύλου, ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὑτῆς[a] γάμοις ᾄδοντα

—[c] τὸ χρήσιμον Θmr.—[d] ψευδὴς post θεῷ ponit v.—[e] θεοῖς q.—[f] τοὺς μὲν Φr.—[g] ἂν ψεύδοιτο v.—[h] τῶν ἀνοή om v.—[i] ἕνεκ᾽ v.—[j] θεὸς ἂν Φ.—[k] καὶ ΠDKqv.—[l] οὔτ᾽ v.—[m] οὔτε κατὰ φαντασίας om ΑΘΞΦmr.—[n] λόγον K.—[o] οὔτ᾽ q : οὐδ᾽ *ς.—[p] καὶ ἐμοί q.—[q] αὐτὸ tm.—[r] τούτου Φr, τοῦτον τὸν Ξ.—[s] δεύτερον τύπον ADKqtv m, δεύτερον τόπον Π : τύπον δεύτερον ς.—[t] εἶναι om q.—[u] δὴ m.—[v] ἀκούειν ΠDK qtv.—[w] ὄντας ΘΞΠΦDqvmr.—[x] μήθ᾽ v.—[y] ἐν post ἢ add AΠr.—[z], ἀλλὰ tv.—[a] αὐ-

ἂν ψεύδοιτο] ἂν ex Eusebio reposuimus. Ast.

ἔν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ] Cod. Reg. Ven. et Euseb. omittunt alterum ἐν; præpositio et abesse et adesse potest. Ast.

σημείων πομπαὶ] *Signorum*, i. e. portentorum missiones, sunt portenta missa. Ast.

τοῦτον τύπον δεύτερον] Cod. Reg. et Euseb. τοῦτον δεύτερον τύπον, quod placet, quia τύπον cum δεύτερον, non cum τοῦτον (tunc enim esse deberet τοῦτον τὸν τύπον) jungi debet. Ast.

ὄντας] Vulgo legitur γόητας τῷ μεταβάλλειν; Cod. Reg. Ven. et Euseb. interponunt ὄντας, quod, quum sensus requirat, reponere haud dubitavimus; scilicet quum ὄντας excidisset, illatum est τῷ μεταβάλλειν, i. q. γόητας ἐν τῷ μεταβάλλειν, quod etsi sensum habet, tamen, quum γόητας etiam ad sequentia spectet (nam magi et præstigiatoris præcipue est τὸ ἀπατᾷν et παράγειν; cf. c. 19. p. 380. D.), multo clarius et concinnius est γόητας ὄντας—μεταβάλλειν—παράγειν. Ast.

ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ] Euseb. ἢ ἐν ἔργῳ. Ast.

Αἰσχύλου] Locus, qui sequitur, ex Æschyli Ψυχοστασίᾳ est, vid. Wyttenbach. ad Select. Histor. p. 388. Ast.

ἐνδατεῖσθαι[b] τὰς ἐὰς εὐπαιδίας,
νόσων τ'[c] ἀπείρους καὶ[d] μακραίωνας βίους.
ξύμπαντά τ' εἰπὼν[e] θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
Παιὼν[f] ἐπευφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ.
κἀγὼ[g] τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς[h] στόμα
ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρύον[i] τέχνῃ.
ὁ δ', αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρών,
αὐτὸς τάδ' εἰπών, αὐτός ἐστιν ὁ κτανών
τὸν[j] παῖδα τὸν ἐμόν.

ὅταν τις τοιαῦτα λέγῃ περὶ θεῶν, χαλεπανοῦμέν τε καὶ χορὸν[k] οὐ δώσομεν, οὐδὲ τοὺς διδασκάλους ἐάσομεν ἐπὶ[l]

τοῖς tr.—[b] ἐνδατεῖσθαι a correctore habet r: in Φ lacuna est.—[c] τ' om ΘΦΚ.—[d] καὶ om v.—[e] ξύμπαντ' εἰπὼν r.—[f] παιᾶν' Φtr, παιᾶνα v, παιῶν' Ξm, παίων DK.—[g] καὶ tm.—[h] ἀψευδὲς θεῖον ΘΦr.—[i] γηρύον Φr.—[j] τὸν ante παῖδα om K.—[k] ἐχ-

ἐνδατεῖσθαι] Quum versum hunc mendosum esse manifestissimum sit, ac ne stare quidem posse, debui cujusdam diversæ scripturæ te admonere: si forte ea, quæ mendosa alioqui est et ipsa, ad genuinæ indagationem te adjuvare posset. Est igitur illa scriptura *ἐνδυατεῖσθαι*: ex qua vide an possis quidnam hic scribendum sit conjectura assequi. In secundo autem versu *μακραίωνος βίου*, vel *μακραίωνας βίου*, illo tamen potius quam hoc modo, scribendum esse dixerim. Steph.

ἐνδατεῖσθαι] Euseb. *ἐνδαιτεῖσθαι*, quod Viger. p. 62. explicat: *ἐν δαίτῃ κατειρωνεύειν*; sed *ἐνδατεῖσθαι* et *δατεῖσαι*, quod apud Tragicos est *exprobrare* (Æsch. Sept. Th. 580. Soph. Trach. 791.) proprie est *dividere*, ut apud Homer. Σ. 264. ubi vid. Eustath. translate vero est *differre*, h. e. exprobrare, criminari, maledicere. Igitur h. l. nihil aliud esse potest, nisi *tribuere*, h. e. prædicere; nam vates dicitur ipse *id tribuere*, quod futurum promittit. Quocirca causa nulla est, cur *ἐνδατεῖσθαι*, utpote ex Æschylo ipso desumptum, cum Stephano pro mendoso habeamus. Ceterum Homerus Iliad. xxiv. 26. Apollinem nuptiis Pelei interfuisse, Catullus vero in Carm. de nuptiis Pelei et Thetidis Apollinem et Dianam eas aspernatos esse tradit. Ast.

μακραίωνας βίους] Stephanus sine causa vel *μακραίωνος βίου*, quod Euseb. exhibet, vel *μακραίωνας βίου* legendum esse censet; *μακραίωνος βίου* etiam apud Soph. Œd. T. 518. legimus. Ast.

Παιὼν'] Sic scripsimus pro Παιῶν (Ald. Bas. 1. et 2.) vel Παιὼν (Euseb. et Steph.) Ita et Schol. Ruhnk. legit, qui p. 152. *παιῶνα* explicat: *ἀλαλαγμὸν ἐπ' εὐτυχίᾳ, ὡς νῦν, ἡ νίκη*, haud dubie *Παιῶν' ἐπευφήμησεν* accipiens pro *Παιῶνα ἐπευφήμησεν*, quum dativus esse debeat; rectius explicat Schol. Ruhnk. ad Sympos. p. 44. *ἡ παιῶνας—ᾠδὰς ἐπὶ εὐτυχίᾳ.* Cf. Cuper. Observat. i. 1. interpp. ad Thucyd. i. 50. Sic et Ficinus locum intellexit vertens: *lætitia me laudationibus suis affecit.* Ast.

Φοίβου—ἀψευδὲς στόμα] Æschyl. Cho. 555. *Ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν.* Callimach. Hymn. in Apoll. 68. *ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.* Cf. Euripid. Electr. 399. Cicero de Divinat. i. 19. Ast.

ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν] Laudat hos versus etiam Plutarch. de Aud. Poet. p. 16. E. Athenagoras al. Ceterum observanda est repetitio illa pronominis *αὐτὸς*, quæ irrisionis et indignationis index est (sic Soph. Electr. 300. Xenoph. Anab. iii. 2. 4. Cf. Valkenar. ad Eurip. Phœn. p. 552. Markland. ad Euripid. Suppl. p. 110. et Matthiæ ad Hymn. Homer. p. 75.) et oppositio subjecti ac prædicati: *ὁ ὑμνῶν—παρὼν—εἰπὼν ἐστὶν ὁ κτανών.* Ast.

χορὸν οὐ δώσομεν] Schol. Ruhnk. *παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις χοροῦ ἐτύγχανον οἱ κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας ποιηταὶ οὐ πάν-*

III. i. 106. παιδείᾳ[m] χρῆσθαι τῶν νέων, εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες θεοσεβεῖς τε καὶ θεῖοι γίγνεσθαι, καθ' ὅσον ἀνθρώπῳ ἐπὶ πλεῖστον οἷόν τε. Παντάπασιν, ἔφη, ἔγωγε[n] τοὺς τύπους τούτους[o] συγχωρῶ, καὶ ὡς νόμοις ἂν[p] χρῴμην.[q]

θρὸν pr Θ.—[l] ἐπιπαιδία t.—[m] παιδιᾷ Π.—[n] ἐγὼ Ξ.—[o] τύπους τε τούτους v.—[p] ἂν αὐτοῖς tv.—[q] χρώμεθα K.

τες, ἀλλ' οἱ εὐδοκιμοῦντες καὶ οἱ δοκιμασθέντες ἄξιοι. Proprie archon dicebatur χορὸν διδόναι, h. e. permittere, ut fabula doceretur, ideoque eam probare. De legib. vii. 817. D. ἂν μὲν τὰ αὐτά γε, ἢ καὶ βελτίω τὰ παρ' ὑμῶν φαίνηται λεγόμενα, δώσομεν ὑμῖν χορόν. Ast.

χρῴμην] Ex Eusebio haud dubie addendum αὐτοῖς ante χρῴμην. Ast.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ,

Γ.

§. 1. Τὰ μὲν δὴ[a] περὶ θεούς, ἦν δ' ἐγώ, τοιαῦτ' ἄττα, Steph. II. 386.
ὡς[b] ἔοικεν, ἀκουστέον τε καὶ οὐκ ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παί- Bek.
δων τοῖς[c] θεούς τε[d] τιμήσουσι καὶ γονέας[e] τήν τε ἀλλήλων[f] III. i. 107.
φιλίαν μὴ περὶ σμικροῦ ποιησομένοις. Καὶ οἶμαί γ', ἔφη, ὀρθῶς ἡμῖν φαίνεσθαι. Τί δὲ δή;[g] εἰ μέλλουσιν εἶναι ἀνδρεῖοι, ἆρ' οὐ ταῦτά τε λεκτέον καὶ οἷα αὐτοὺς ποιῆσαι[h] ἥκιστα τὸν θάνατον δεδιέναι; ἢ ἡγεῖ[i] τινά ποτ' ἂν γενέσθαι ἀνδρεῖον ἔχοντα[a] ἐν αὑτῷ τοῦτο τὸ δεῖμα;[b] Μὰ Δία,[c] ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Τί δέ;[d] τὰν Ἅιδου ἡγούμενον εἶναί τε[e] καὶ δεινὰ εἶναι οἴει τινὰ θανάτου ἀδεᾶ[f] ἔσεσθαι καὶ ἐν ταῖς μάχαις αἱρήσεσθαι πρὸ ἥττης[g] τε καὶ δουλείας[h] θάνατον;[i] Οὐδαμῶς. Δεῖ[j] δή, ὡς[k] ἔοικεν, ἡμᾶς[l] ἐπιστατεῖν III. i. 108.

[a] οὖν q : om K.—[b] ὡς om t.—[c] τοὺς tϒ.—[d] τε om Φϒ.—[e] πατέρας suppletus D.—[f] ἄλλην ΠDKq.—[g] δαί, fortasse corr, A.—[h] ποιήσει r.—[i] ἡγεῖ (ῆ suprascr.) D.—[a] ἔχοντ' r.—[b] δεῖγμα Φϒ.—[c] δί' t.—[d] δαί, fortasse corr, A.—[e] τε om ΘΦϒ.—[f] ἀδεᾶ q : ἀδεῆ *ς.—[g] πρὸ τῆς ἥττης Ξlm.—[h] δειλίας ΘΦϒ.—[i] θάνατον om q.—[j] δέ q.—[k] ὡς...λοιδο-

§. 1. ταῦτά τε λεκτέον καὶ οἷα] *Et hæc et talia, quæ efficere possint, ut mortem minime timeant.* De οἷος vid. ad i. 13. Ast.

ἀδεᾶ] ἀδεᾶ pro ἀδεῆ scripsimus (ut Alcibiad. i. p. 122. A.) ex observatione grammaticorum, qui εὐφυᾶ, ὑγιᾶ al. non ὑγιῆ, probant, v. Thom. M. p. 864. Mœr. Attic. p. 375. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 70. Maittair. de Dialect. p. 40. Monuit de hoc etiam Matthiæ Gr. Gr. p. 137. not. nostrum quoque locum attingens. Ast.

πρὸ ἥττης] Bas. 2. articulum τῆς interponit. Ceterum respexit hunc locum Aristides Orat. Platon. ii. t. ii. p. 202. Ast.

καὶ περὶ τούτων τῶν μύθων τοῖς ἐπιχειροῦσι λέγειν, καὶ δεῖσθαι μὴ λοιδορεῖν[m] ἁπλῶς οὕτω τὰ ἐν Ἅιδου ἀλλὰ μᾶλλον ἐπαινεῖν, ὡς οὔτ' ἀληθῆ λέγοντας[n] οὔτ' ὠφέλιμα τοῖς μέλλουσι μαχίμοις ἔσεσθαι.[o] Δεῖ μέντοι, ἔφη. Ἐξαλείψομεν[p] ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι πάντα τὰ τοιαῦτα,

βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ,[q] ᾧ[r] μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
ἢ πᾶσιν[s] νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν·

καὶ τὸ

οἰκία δὲ[t] θνητοῖσι[u] καὶ ἀθανάτοισι φανείη
σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε[v] στυγέουσι θεοί περ·

καὶ

ὢ[w] πόποι, ἦ ῥά τις[x] ἔστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι[y] πάμπαν·

καὶ τὸ

οἴῳ πεπνῦσθαι,[z] ταὶ[a] δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι·

καὶ

ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει,[b]
ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα[c] καὶ ἥβην·

II. 387. καὶ τὸ[d]

ψυχὴ δὲ κατὰ[e] χθονὸς ἠΰτε καπνός,
ᾤχετο τετριγυῖα·[f]

ρεῖν om pr Θ.—[l] ἡμᾶς om ΦKr et mg Θ.—[m] λοιδορεῖσθαι Φr et mg Θ.—[n] ἂν λέγοντας Ξtv.—[o] γενέσθαι v.—[p] ἐξαλείψωμεν Ξqtvs.—[q] παρακλήρω r.—[r] ᾧ...εἴη om ΑΘΦmr.—[s] πᾶσιν Α.—[t] δὲ om t.—[u] θνητοῖς ΘΦmr.—[v] τά γε Dm.—[w] ὢ Φ : ὦ *s.—[x] τι tvm.—[y] ἔτι tv.—[z] πεπνῦσθαι ΠDq, πέπνυσθον Ξ, πέπνυται v : πεπνύσθαι *s.—[a] τοι tvs.—[b] δ' ἐβεβήκει Ξm.—[c] ἀνδρότητα Π.—[d] τὸ om s.—[e] δέ τε κατὰ K.—[f] τετρηγυῖα m, τρηγυῖα t.—[g] ἐπήν v.—[h] ἀποπέσῃσι s.—[i] ἀλλήλοισιν r.

ἐξαλείψομεν] Laudat hæc Euseb. Præp. Evang. xiii. 14. p. 693. A. unde pro *ἐξαλείψωμεν* reposuimus *ἐξαλείψομεν*, ut Ficinus vertit *delebimus*. Ast.

βουλοίμην κ. τ. λ.] Verba sunt Achillis ad Ulyssem apud inferos versantem in Od. xi. 488. Cf. Lucian. Dial. Mort. xv. 1. t. i. p. 167. ed. Schmied. et Hemsterh. ad Lucian. t. ii. p. 489. Bip. Ast.

οἰκία δὲ θνητ.] Il. xx. 64. *ὦ πόποι* Il. xxiii. 103. Ast.

οἴῳ πεπνῦσθαι] Il. xxii. 262. Credibile est Platonem apposuisse etiam versum, qui hunc proxime præcedit : *Τῷ καὶ τεθνειῶτι μόνῳ πόρε Περσεφόνεια.* Steph.

ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων] Il. xvi. 856. ubi cf. Heyn. et Il. xxii. 362. *ἀνδροτῆτα*, sic Ald. Bas. 1. 2. Steph. Ficinus (vertens *fortem ætatem*) et Homeri libri antiquiores, etsi *ἁδροτῆτα* (ab *ἁδρὸς*, i. e. *παχὺς, εὐτραφὴς*) rei convenientius, v. Heyn. Ast.

ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς] Il. xxii. 100. mox *ὡς δ' ὅτε*, Od. xxiv. 6. Ast.

καὶ

ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεί[g] κέ τις ἀποπέσῃσιν[h] III. i. 109.
ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν[i] ἔχονται,
ὡς αἱ τετριγυῖαι[j] ἅμ' ἤεσαν.

ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὅμηρόν τε[k] καὶ τοὺς ἄλλους[l] ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν ἐὰν[m] διαγράφωμεν, οὐχ ὡς οὐ[n] ποιητικὰ καὶ ἡδέα τοῖς πολλοῖς ἀκούειν, ἀλλ' ὅσῳ ποιητικώτερα, τοσούτῳ ἧττον ἀκουστέον[o] παισὶ καὶ ἀνδράσιν, οὓς δεῖ ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου μᾶλλον[p] πεφοβημένους. Παντάπασι μὲν οὖν. [§. 2.] Οὐκοῦν ἔτι καὶ τὰ περὶ ταῦτα[q] ὀνόματα πάντα τὰ[r] δεινά τε καὶ φοβερὰ ἀποβλητέα, Κωκυτούς τε καὶ Στύγας καὶ ἐνέρους[s] καὶ ἀλίβαντας,[t] καὶ ἄλλα ὅσα[u] τούτου τοῦ τύπου[v] ὀνομαζόμενα φρίττειν δὴ ποιεῖ ὡς οἷόν τε[w] πάντας τοὺς ἀκούοντας. καὶ ἴσως εὖ ἔχει πρὸς ἄλλο τι· ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ[x] τῶν φυλάκων φοβούμεθα[y] μὴ ἐκ τῆς[z] τοιαύτης φρίκης θερμότεροι[a] καὶ μαλακώτεροι τοῦ δέοντος γένωνται

—[j] τετρηγυῖαι *tm*.—[k] τε om *q*.—[l] ἄλλους om *r*.—[m] ἐὰν *q*.—[n] οὐ om *r*.—[o] ἀκουστέα *qt*.—[p] μᾶλλον om *tm*.—[q] τα *v*.—[r] τὰ post πάντα add ΑΘΞΠΦ*qtvmv*.—[s] ἐνέργους *t*, κερβέρους *v*.—[t] ἀλείβαντες Ξ*tm* et pr Π.—[u] ἄλλ' ὅσα *v*, ὅσα ἄλλα Ξ*s*.—[v] τοῦ τύπου τούτου Ξ.—[w] οἴεται ΑΘΞΠΞD*tvmv* : ἔοικε K.—[x] ὑπὸ ΑΘΦ*v*.—[y] φοβώμεθα *q*.—[z] τῆς om Φ*v*.—[a] ἀθυμότεροι *v*.—[b] ἀφαιρετέον Ξ.—[c] δικαίως Ξ.—

ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα] Vid. Aristid. t. ii. p. 326. Ast.

§. 2. *ἐνέρους*] Schol. Ruhnk. p. 152. *ἐνέρους τοὺς νεκρούς, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ, ὅ ἐστι τῇ γῇ, κεῖσθαι· ἀλίβαντας δὲ τόπους ἐν ᾅδου ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς νεκροὺς νοητέον διὰ τὴν τῆς λιβάδος ἀμεθεξίαν.* Ἔνεροι sunt Latinorum *inferi*, quæ quidem vox ipsa ex illa derivata, ἀλίβας vero, *cui vis vitalis effluxit*. Plutarch. Quæst. Roman. viii. 10. p. 736. A. *ὁ δὲ ἀλίβας καὶ ὁ σκελετὸς ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γέγονε, λοιδορουμένης τὰ ὀνόματα τῆς ξηρότητος.* Idem de Audiend. Poet. c. 2. p. 17. B. *πάλιν αἱ περὶ τὰς νεκυίας τερατουργίαι καὶ διαθέσεις ὀνόμασι φοβεροῖς ἐνδημιουργοῦσαι φάσματα καὶ εἴδωλα ποταμῶν φλεγομένων καὶ τόπων ἀγρίων καὶ κολασμάτων σκυθρωπῶν, οὐ πάνυ πολλοὺς διαλανθάνουσιν, ὅτι τὸ μυθῶδες αὐτοῖς πολὺ καὶ τὸ ψεῦδος, ὥσπερ τροφαῖς τὸ φαρμακῶδες, ἐγκέκραται.* Ast.

θερμότεροι] In omnibus, quos novi, libris legitur *θερμότεροι*, quod quomodo enatum sit, haud facile explicatu; corruptum et contra sensum esse apparet; *θερμὸν* enim tantum ab ignaviæ notione abest, ut adeo fortem et audacem temeritatem significet, cf. Æsch. Eum. 557. Cho. 1004. Soph. Antig. 90. Trach. 1046. Aristoph. Plut. 415. Vesp. 922. Sic et Latinorum *calidus* usurpatur, v. H. Stephan. Schediasm. v. 31. Gronov. ad Liv. xxxv. 32. et Drakenb. ad Sil. Ital. xv. 337. Steph. '*ἀθερμότεροι* scribendum esse suspicor;' quod inusitatum est. Ni fallor, vel *δειλότεροι*, ut c. 20. vel, quod equidem malim, *ἀθυμότεροι* legendum est; certe vocem vix aliam reperies, quæ rem, de qua sermo est, tam bene exprimat; namque *ἀθυμία* proprie de militibus ponitur, qui animum demittunt, animo segni ac timido belli labores et pericula refugiunt. Sic Xe-

ἡμῖν. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, φοβούμεθα.[y] Ἀφαιρετέα[b] ἄρα;
Ναί.[c] Τὸν δὲ ἐναντίον[d] τύπον τούτοις λεκτέον τε καὶ
ποιητέον; Δῆλα δή. Καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς ἄρα ἐξαιρήσομεν
καὶ τοὺς οἴκτους τοὺς τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν; Ἀνάγκη,
ἔφη, εἴ περ καὶ τὰ πρότερα. Σκόπει δή, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ὀρ-
III. i. 110. θῶς ἐξαιρήσομεν ἢ οὔ. φαμὲν δὲ δὴ ὅτι ὁ[e] ἐπιεικὴς ἀνὴρ
τῷ ἐπιεικεῖ, οὗ περ καὶ ἑταῖρός ἐστι, τὸ[f] τεθνάναι οὐ δεινὸν
ἡγήσεται. Φαμὲν γάρ. Οὐκ ἄρα ὑπέρ γ' ἐκείνου ὡς
δεινόν τι πεπονθότος ὀδύροιτ' ἄν. Οὐ δῆτα. Ἀλλὰ μὴν
καὶ τόδε λέγομεν, ὡς ὁ τοιοῦτος μάλιστα αὐτὸς αὑτῷ αὐ-
τάρκης πρὸς τὸ εὖ ζῆν καὶ διαφερόντως[g] τῶν ἄλλων ἥκιστα
ἑτέρου[h] προσδεῖται. Ἀληθῆ, ἔφη. Ἥκιστ' ἄρα[i] αὐτῷ[j]
δεινὸν στερηθῆναι υἱέος ἢ ἀδελφοῦ ἢ χρημάτων ἢ ἄλλου
του τῶν τοιούτων. Ἥκιστα μέντοι. Ἥκιστ' ἄρα καὶ[k]
ὀδύρεσθαι, φέρειν δὲ ὡς πρᾳότατα, ὅταν τις αὐτὸν τοιαύτη
ξυμφορὰ καταλάβῃ. Πολύ γε. Ὀρθῶς ἄρ' ἂν[l] ἐξαιροῖ-
μεν[m] τοὺς θρήνους τῶν[n] ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, γυναιξὶ δ' ἀπο-
II. 388. διδοῖμεν, καὶ οὐδὲ ταύταις σπουδαίαις, καὶ ὅσοι κακοὶ τῶν
ἀνδρῶν, ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν οὓς δή
φαμεν ἐπὶ φυλακῇ[o] τῆς χώρας τρέφειν. Ὀρθῶς, ἔφη.
Πάλιν δὴ Ὁμήρου τε δεησόμεθα καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν

[d] τοῦ δὲ ἐναντίου τύπου Θ, τὸν δ' ἐναντίον τύπον *v*.—[e] ὁ om *tr*.—[f] τὸ om ΠDK.—[g] διαφέροντα K.—[h] ἑταίρου *t*.—[i] ἄρ' *tvmr*.—[j] οὕτω D, τούτῳ K*q*.—[k] χρὴ rc *q*.—[l] ἂν add ΠDK*q*.—[m] ἐξαίροιμεν K.—[n] τοὺς τῶν *q*.—[o] ἐπὶ τῇ φυλακῇ *v*.—[p] πλευρᾶ

noph. Anab. vii. 8. §. 16. *οἵ τε πολέμιοι θρασύτεροι εἶεν καὶ οἱ στρατιῶται ἀθυμότεροι.* Cyrop. v. 5. 13. *στρατιῶται ἀγαθοὶ ἀθυμότεροι γίγνοιντο.* Demosth. Olynth. iii. p. 31. *καὶ τοὺς τὰ δέοντα ποιεῖν βουλομένους ἀθυμοτέρους ποιοῦσι.* Jam quum sensus unice *ἀθυμότεροι* videatur efflagitare, pœnitet fere id non reposuisse; etsi, quomodo *θερμότεροι* ex *ἀθυμότεροι* enasci potuerit, non perspicimus; sed ecquis omnia hujus generis, in quibus plurima cœco casu facta sunt, explicari posse censeat? Ceterum Ficinus solum expressit *μαλακώτεροι*, Cornar. vero vertit: *ne ex ejusmodi horrore calidiores et molliores justo nobis reddantur.* Sententiam hujus loci expressit Dio Chrysost. Orat. liii. p. 553. D.—In prægressis pro *ὡς οἷόν τε* Cod. Reg. habet *ὡς ἔοικε*; sed etiam Ficinus agnoscit vulgatam scripturam, quippe vertens: *terrent vehementer quippe omnes, quicunque audiunt.* Ast.

καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς] Laudat Stob. cvi. p. 578. usque ad *τ. ἀνδρῶν.* Post *σκόπει* omittit *δή*. Ast.

ἄλλου τοῦ] (I. e. *τινὸς*) cum Aldo scripsimus, quia *τοῦ*, utpote natura circumflexum, post vocem barytonam vel paroxytonam accentum inclinare vel amittere (scribunt enim partim *ἄλλού του*, partim *ἄλλου του*) nequit. Ast.

ἄρ' ἂν ἐξαιροῖμεν] *ἄρ' ἂν* pro simplice *ἄρα* cod. Reg. suppeditavit, qui præterea pro *ἐξαιροῖμεν* legit *ἐξαίροιμεν*, vitiose. De sententia, vid. Plutarch. de Aud. Poet. c. 2. Ast.

πάλιν δὴ Ὁμήρου] Laudat Euseb. Præp. Evang. xiii. 14. p. 693. B. qui, ut Bas. 2. post *Ὁμήρου* ignorat *τέ*. Ast.

μὴ ποιεῖν Ἀχιλλέα θεᾶς παῖδα ἄλλοτ᾽ ἐπὶ πλευρᾶς[p] κατακείμενον, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε[q] ὕπτιον, ἄλλοτε δὲ πρηνῆ, τοτὲ δ᾽ ὀρθὸν ἀναστάντα, πλωΐζοντ᾽[r] ἀλύοντ᾽ ἐπὶ θῖν᾽ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, μηδὲ ἀμφοτέρῃσι[s] χερσὶν ἑλόντα κόνιν αἰθαλόεσσαν, χευάμενον κὰκ κεφαλῆς· μηδὲ ἄλλα κλαίοντά τε[t] καὶ III. i. 111.
ὀδυρόμενον ὅσα καὶ οἷα ἐκεῖνος[u] ἐποίησε· μηδὲ Πρίαμον ἐγγὺς θεῶν γεγονότα λιτανεύοντά τε καὶ

κυλινδόμενον[v] κατὰ κόπρον,[w]
ἐξονομακλήδην[x] ὀνομάζοντ᾽ ἄνδρα ἕκαστον.

πολὺ δ᾽ ἔτι[y] τούτων μᾶλλον δεησόμεθα μή τοι[z] θεούς γε[a] ποιεῖν ὀδυρομένους καὶ λέγοντας

ὤμοι ἐγὼ δειλή, ὤμοι δυσαριστοτόκεια.

εἰ δ᾽ οὖν[b] θεούς, μή τοι[c] τόν γε μέγιστον τῶν θεῶν τολμῆσαι οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι, ὥστε ὢ πόποι φάναι

ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ ἄστυ
ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, ἐμὸν[d] δ᾽ ὀλοφύρεται ἦτορ·

καὶ

αἲ αἲ[e] ἐγών, ὅτε μοι[f] Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν
Μοῖρ᾽ ὑπὸ Πατρόκλοιο[g] Μενοιτιάδαο δαμῆναι.

[§. 3.] εἰ γάρ, ὦ φίλε[h] Ἀδείμαντε, τὰ[i] τοιαῦθ᾽ ἡμῖν οἱ νέοι σπουδῇ ἀκούοιεν καὶ μὴ[j] καταγελῷεν ὡς ἀναξίως λεγομένων, σχολῇ ἂν ἑαυτόν γέ τις ἄνθρωπον[k] ὄντα ἀνάξιον

ωι η
Kq.—[q] αὖ ΘΦr.—[r] πλαζοντα Ξ, πλάζοντα trm.—[s] ἀμφοτέραισιν A, ἀμφοτέροισι Θ, ἀμφοτέραισι v.—[t] γε Kq.—[u] οἷα δ᾽ ἐκεῖνος v.—[v] κυλινδόμενον ΘΠΦDKqr : κυλινδούμενον *ς.—[w] κόπρον ΘΞΠΦDmr : κόπρου *ς.—[x] ἐξονομακλάκ t.—[y] δέ τι K.—[z] μήτι Φvr.—[a] γε om tm.—[b] οὐ ΘΦr.—[c] μή τι Φr.—[d] ἐμοὶ Φr.—[e] αἶ αἶ ΘΦ.—[f] ὅτ᾽ ἐμοὶ v.—[g] πατρόκλου tm.—[h] φίλε om ΘΦr.—[i] τὰ om Φr.—[j] δὴ r et pr Θ.—

ἄλλοτ᾽ ἐπὶ πλ.] Il. xxiv. 10. Mox *ἐπὶ πλευρὰς* ex Homero et Eusebio recepimus pro *ἐπὶ πλευρᾶς* (cod. Reg. *πλευρᾷ*)—*ἄλλοτε δ᾽ αὖτε.* Ald. Bas. 1. et 2. *ἄλλο δ᾽ αὖτε.* Ast.

πλωΐζοντ᾽] Homer. *Δινεύεσκ᾽ ἀλύων παρὰ θῖν᾽ ἁλός, οὐδέ μιν Ἠώς.* ubi Heynius, 'scripserat *πρωΐζοντα, matutinum se agentem.* Interpretatur Plato poetam, non novam lectionem affert.' Legendum, ni fallor, vel *πρωΐζον* vel *πρῴ, ἰόντ᾽ ἀλύοντ᾽* (*mærore afflictum*) cet. quod Homerico *δινεύεσκ᾽ ἀλύων* convenientissimum esset, et quam facile e *πρωΐ* s. *πρῴ ἰόντ᾽* enasci potuerit *πλωΐζοντ᾽*, per se apparet; illud *πρωΐζον* vel *πρῴ ἰόντ᾽* etiam consentiret cum Homerico illo: *οὐδέ μιν Ἠὼς Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα ἠϊόνας τε.* Ficinus vertit: *aut exsurgentem errare tristitia affectum in litore maris,* Homerum secutus. Ast.

μηδὲ Πρίαμον] Il. xxii. 414. *Κυλινδόμενον* ex cod. Regio et Homero scripsimus pro *κυλινδούμενον,* quod Ald. Bas. 1. 2. exhibent. Ast.

ὤ μοι] Il. xviii. 54. Cf. Maxim. Tyr. xxiv. 5. p. 289. Mox *ὢ πόποι!* Il. xxii. 168. Ast.

αἴ! αἲ ἐγὼν] Il. xvi. 433. ubi *ὤ μοι ἐγὼ* legitur, ubi vid. Heyn. Ast.

ἡγήσαιτο τούτων καὶ ἐπιπλήξειεν, εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ[l] τοιοῦ-
τον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν, ἀλλ' οὐδὲν αἰσχυνόμενος οὐδὲ καρ-
III. i. 112. τερῶν πολλοὺς ἐπὶ σμικροῖσι[m] παθήμασι θρήνους ἂν ᾄδοι
καὶ ὀδυρμούς. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Δεῖ δέ γε
οὐχ, ὡς ἄρτι ἡμῖν ὁ λόγος ἐσήμαινεν,[n] ᾧ πειστέον, ἕως ἂν
τις ἡμᾶς ἄλλῳ καλλίονι πείσῃ. Οὐ γὰρ οὖν δεῖ. Ἀλλὰ
μὴν οὐδὲ φιλογέλωτάς γε[o] δεῖ εἶναι. σχεδὸν γὰρ ὅταν[p]
τις ἐφιῇ[q] ἰσχυρῷ[r] γέλωτι,[s] ἰσχυρὰν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ
τὸ τοιοῦτον. Δοκεῖ μοι, ἔφη. Οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξί-
II. 389. ους λόγου κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος ἄν τις ποιῇ,[t] ἀποδεκ-
τέον· πολὺ δὲ ἧττον, ἐὰν θεούς. Πολὺ μέντοι, ἦ δ' ὅς.
Οὐκοῦν Ὁμήρου οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἀποδεξόμεθα[u] περὶ θεῶν,

ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν
ὡς ἴδον[v] Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.[w]

οὐκ ἀποδεκτέον κατὰ τὸν σὸν λόγον. Εἰ σύ,[x] ἔφη, βούλει[y] ἐμὸν[z] τιθέναι,[a] οὐ γὰρ οὖν δὴ[b] ἀποδεκτέον. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀλήθειάν γε περὶ πολλοῦ ποιητέον. εἰ γὰρ ὀρθῶς ἐλέ-

[k] τις ἄνθρωπον ΑΠDqv, τις καὶ ἄνθρωπον K : τις αὐτὸν ἄνθρωπον *ϛ.—[l] τι ΠDKq, αὐτῷ τι v.—[m] σμικροῖσι ΑΘΞΠΦtmr : σμικροῖς *ϛ.—[n] ἐσήμανεν ΘΞtm, ἐσήμηνεν v.—[o] τε Φr.—[p] διάν v.—[q] ἔφη ΠD, ἔφην ΘΦKqtvmr.—[r] ἰσχυρῷ κατέχοιτο rc mg A.—[s] γέλωτι ἁλῷ Φqr, γέλωτι χρῆται tv.—[t] ποιοίη Φr.—[u] ἀποδεξώμεθα m.—[v] εἶδον ΞΦtmr.—[w] ποιπνύοντα διὰ τὸ χωλεύειν t.—[x] δὲ DKq : δὲ σὺ tv.—[y] βούλει ἔφη Ξϛ, ἔφην rc Θ.—[z] ἐμοὶ ΘΦr.—[a] τὸν λόγον τιθέναι Ξtvϛ.—[b] δεῖν q.—[c] θεοῖσι ΘΠΦtmr :

§. 3. αὐτὸν] Pronomen αὐτὸν in cod. Ven. et Reg. desideratur, et sane abesse potest. Cod. Reg. ante ἄνθρωπον ὄντα inserit καὶ, unde facile est conjectu, particulam explicativam, v. c. ὡς, quod centies cum καὶ permutatum reperitur (vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 194. et Marcland. ad Eurip. Iph. A. p. 26.) pristinam fuisse scripturam. Ast.

ἀλλὰ μὴν] Laudat Stob. v. p. 75. ubi φιλογέλωτα omisso γὲ scribitur. Ast.

ἄσβεστος] Il. i. 599. ubi cf. Heyn. Ast.

ἀλλὰ μὴν καὶ ἀλήθειαν] Laudat Stob. xliv. p. 317. De sententia, vid. l. ii. 21. Simile est illud Darii apud Herodotum iii. 72. ἔνθα γάρ τι δεῖ ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω· τοῦ γὰρ αὐτοῦ γλιχόμεθα οἵ τε ψευδόμενοι καὶ οἱ τῇ ἀληθηΐῃ διαχρώμενοι. Sextus Empir. adv. Logic. vii. §. 43. p. 378. καθὰ γὰρ ὁ περὶ τῆς τοῦ κάμνοντος σωτηρίας ψεῦδός τι λέγων ἰατρὸς καὶ ἐπαγγελλόμενός τι δώσειν, μὴ διδοὺς δὲ ψεῦδος μέν τι λέγει, οὐ ψεύδεται δέ· πρὸς γὰρ τὴν τοῦ ἐπιστατουμένου σωτηρίαν αὐτῷ τὸ τοιοῦτο λαμβάνει τὴν ἀναφοράν. Libanius Epist. cxxi. p. 64. ἐψεύσω μὲν, ἀλλ' ὁ παῖς σοι τῷ ψεύδει γεγένηται βελτίων, τῷ δὲ τοιούτῳ ψεύδει κἂν τῇ Πλάτωνος πόλει χώραν ὁρῶμεν οὖσαν. Cf. Philo de Cherub. p. 110. Laudat h. l. Clemens Alexandr. Strom. vii. p. 730. C. t. ii. p. 863. Pott.) et respexit Hieronymus contra Rufinum: 'veritas quoque sectanda magnopere est; si enim, ut paulo ante rectissime dicebamus, Deo indecens et inutile mendacium est, hominibus quandoque utile, ut utantur eo quasi condimento (v. Lucret. iv. 11.) atque medicamine, nulli dubium est, quin hujusmodi licentia medicis danda sit et ab imprudentibus removenda.' Hoc est Latinorum *salubre mendacium*, ut Liv. ii. 64. A. Gell. Noct. Attic. xvi. 21. Ast.

γομεν ἄρτι καὶ τῷ ὄντι θεοῖσι[c] μὲν ἄχρηστον ψεῦδος, ἀνθρώποις δὲ χρήσιμον ὡς ἐν φαρμάκου εἴδει, δῆλον ὅτι τό γε τοιοῦτον ἰατροῖς δοτέον, ἰδιώταις δὲ[d] οὐχ ἁπτέον. Δῆλον, ἔφη. Τοῖς ἄρχουσι δὴ τῆς πόλεως, εἴ πέρ τισιν ἄλλοις, προσήκει[e] ψεύδεσθαι ἢ πολεμίων ἢ πολιτῶν ἕνεκα ἐπ' ὠφελείᾳ[f] τῆς πόλεως· τοῖς δὲ ἄλλοις πᾶσιν οὐχ ἁπτέον τοῦ III. i. 113.
τοιούτου, ἀλλὰ πρός γε δὴ τοὺς τοιούτους[g] ἄρχοντας ἰδιώτῃ ψεύσασθαι ταὐτὸν[h] καὶ μεῖζον ἁμάρτημα φήσομεν ἢ κάμνοντι πρὸς ἰατρὸν ἢ ἀσκοῦντι πρὸς παιδοτρίβην περὶ τῶν τοῦ αὑτοῦ σώματος παθημάτων[i] μὴ τἀληθῆ λέγειν, ἢ πρὸς κυβερνήτην περὶ τῆς νεώς τε καὶ τῶν ναυτῶν μὴ τὰ ὄντα λέγοντι, ὅπως ἢ αὐτὸς ἤ τις τῶν ξυνναυτῶν πράξεως ἔχει. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἂν ἄρ' ἄλλον τινὰ λαμβάνῃ ψευδόμενον ἐν τῇ πόλει τῶν

οἳ δημιοεργοὶ[j] ἔασι,
μάντιν ἢ ἰητῆρα[k] κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,

κολάσει ὡς[l] ἐπιτήδευμα εἰσάγοντα πόλεως ὥς περ νεὼς ἀνατρεπτικόν τε[m] καὶ ὀλέθριον. Ἐάν γε,[n] ἦ δ' ὅς, ἐπί γε λόγῳ ἔργα[o] τελῆται. Τί δαί;[p] σωφροσύνης ἆρα οὐ δεήσει ἡμῖν τοῖς νεανίαις; Πῶς δ'[q] οὔ; Σωφροσύνης δὲ ὡς πλήθει οὐ τὰ τοιάδε[r] μέγιστα, ἀρχόντων μὲν ὑπηκόους εἶναι, αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας[s] τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ

θεοῖς *ς.—[d] δ' r.—[e] προσῆκε v.—[f] ἀφελεία v.—[g] τοιούτους om v.—[h] ταυτὸ t.—[i] μαθημάτων q.—[j] δημιυεργοὶ rc q : δημιουργοὶ *ς.—[k] ἰατῆρα DKq.—[l] κυλάσεως A, κολάσαι ὡς tm.—[m] τε om Φ.—[n] ἐάν περ γε tr, ἐὰν v.—[o] ἔργῳ q.—[p] δαί A : δέ *ς.—[q] δ' v.—[r] τοιαῦτα δὲ ΠDKr et pr Θ, τοιαῦτα δὴ Φ et rc Θ.—[s] ἄρχοντας δὲ

λαμβάνῃ] Int. ὁ ἄρχων ex antecedentibus τοῖς ἄρχουσι δὴ τῆς πόλεως cet. Versus, qui sequuntur, sunt Homer. Od. xvii. 383. Pro δημιοεργοὶ Ald. Bas. 1. 2. et Stob. exhibent δημιουργοί. Ast.

ἀνατρεπτικὸν] Cum genitivo conjunctum, ut l. vii. p. 523. D. *νοήσεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη.* p. 151. D. *τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας—οὐκ ἐγερτικὰ τῆς νοήσεως.* Plutarch. Instit. Lacon. t. ii. p. 238. A. Vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 352. et Matthiæ Gr. Gr. p. 411. Ast.

ἐάν γε] Stob. ἐάν περ—ἐπὶ λόγῳ. Ast.

τί δέ; σωφροσύνης] Laudat Stob. v. p. 75. ubi legitur τί δαί. Ast.

ὡς πλήθει] *In universum*, i. q. ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ut l. ii. 7. ubi v. not. Matthiæ (Gr. Gr. p. 522.) ὡς πλήθει ita positum esse censet, ut ὡς ἐμοὶ s. οἵῳ γε ἐμοὶ (Sophist. 234. 237. C. vid. Heusd. Spec. Crit. p. 52.) quod esset *pro plebe*, i. e. respectu plebis s. si plebem cogites; sed primum sensum hoc nullum fere haberet, deinde τῷ πλήθει scriptum esse oporteret, postremo ὡς πλήθει illo sensu quem indicavimus apud alios quoque scriptores occurrit, vid. Leopard. Emend. xiv. 19. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 222. Ast.

περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν; Ἔμοιγε δοκεῖ. Τὰ δὴ τοιάδε φήσομεν, οἶμαι, καλῶς λέγεσθαι, οἷα καὶ Ὁμήρῳ[t] Διομήδης λέγει,

τέττα σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ,

III. i. 114. καὶ τὰ τούτων ἐχόμενα, τὰ

ἴσαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
σιγῇ δειδιότες σημάντορας,

καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Καλῶς. Τί δέ;[u] τὰ τοιάδε

οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο

II. 390. καὶ τὰ τούτων ἑξῆς ἆρα καλῶς,[v] καὶ ὅσα ἄλλα[w] τις ἐν λόγῳ ἢ ἐν ποιήσει εἴρηκε νεανιεύματα[x] ἰδιωτῶν εἰς ἄρχοντας; Οὐ καλῶς. Οὐ γάρ, οἶμαι, εἴς[y] γε σωφροσύνην[z] νέοις ἐπιτήδεια ἀκούειν. εἰ δέ τινα ἄλλην ἡδονὴν παρέχεται, θαυμαστὸν οὐδέν. ἢ πῶς σοι φαίνεται; Οὕτως, ἔφη. [§. 4.] Τί δέ;[a] ποιεῖν ἄνδρα τὸν σοφώτατον λέγοντα ὡς δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶναι πάντων, ὅταν

παραπλεῖαι[b] ὦσι τράπεζαι
σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι,[c]

δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ[aa] ἀκούειν νέῳ; ἢ τὸ[bb]

αὐτοὺς t.—[t] καὶ ὁμήρῳ ΑΘΠΦDqmr: καὶ παρ' Ὁμήρῳ *ς.—[u] δαὶ A.—[v] ἆρα καλῶς τά τε τούτων ἑξῆς Φ.—[w] ἄλλα om DKq, ἄλλα τοιαῦτά tv.—[x] νεανισκεύματα Ξm.—[y] εἴ Φr.—[z] σωφροσύνη r.—[a] δαὶ A.—[b] παράπλειαι DKm, περιπλεῖαι Φr.—[c] δεπάεσι

τέττα] Il. iv. 412. Ast.

ἴσαν] Il. iii. 8. et iv. 431. quos utrosque locos Plato conjunxit. Ast.

σιγῇ] Ex diversis Homeri locis sumpta hæc puto, et priorem partem versus prioris deesse in qua ille adverbio *σιγῇ* usus est, sicut et in posteriore. Legimus quidem certe Iliad. Γ. non procul a principio, postquam dixit de Trojanis eos cum clamore et strepitu in aciem proficisci, de Græcis contra, *Οἱ δ' ἄρ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ, Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.* Illa autem verba *Σιγῇ δειδιότες σημάντορας*, extant in hoc loco Iliad. Δ.—*οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν (οὐδέ κε φαίης Τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν) Σιγῇ δειδιότες σημάντορας.* Nisi igitur alius est Homeri locus qui hemistichio quod hic legimus, subjunctum etiam versum illum habeat, non immerito, quos attuli locos, eos esse quos Plato citarit dicemus. E duobus autem locis ut verba illa sumpta esse putem facit et quod dicit, *τὰ τούτων ἐχόμενα, τὰ,* non autem *τὸ τούτων ἐχόμενον, τό.* licet et de unico interdum loco ita numerum pluralem usurpari non negem. Cæterum, si diversi sint loci, inter hemistichii finem et versus sequentis principium opus fuerit particula *καί.* Steph.

οἰνοβαρὲς] Il. i. 225. ubi v. Clark. Cf. Plutarch. de Aud. Poet. c. 4. p. 19. C. Ast.

ἄλλα] Ald. Bas. 1. et 2. *ἄρα* exhibent, quod Stephanus bene correxit. Pro *νεανιεύματα* Bas. 2. legit *νεανισκεύματα.* Ast.

§. 4. *παραπλεῖαι*] Od. ix. 8. Mox *λιμῷ* Od. xi. 342. Ast.

λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν;

ἢ Δία,[c] καθευδόντων τῶν ἄλλων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ὡς μόνος ἐγρηγορὼς ἃ ἐβουλεύσατο, τούτων[d] πάντων ῥᾳδίως ἐπιλανθανόμενον[e] διὰ τὴν τῶν ἀφροδισίων ἐπιθυμίαν, καὶ οὕτως ἐκπλαγέντα ἰδόντα τὴν Ἥραν, ὥστε μηδ' εἰς τὸ δω- III. i. 115.
μάτιον ἐθέλειν ἐλθεῖν, ἀλλ' αὐτοῦ βουλόμενον χαμαὶ ξυγγίγνεσθαι,[f] καὶ[g] λέγοντα ὡς οὕτως ὑπὸ ἐπιθυμίας ἔχεται, ὡς οὐδ' ὅτε τὸ πρῶτον ἐφοίτων πρὸς ἀλλήλους

φίλους[h] λήθοντε τοκῆας;

οὐδ' Ἄρεός[i] τε καὶ Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμὸν[j] δι'[k] ἕτερα τοιαῦτα. Οὐ μὰ τὸν Δία,[l] ἦ δ' ὅς, οὔ μοι φαίνεται ἐπιτήδειον.[m] Ἀλλ' εἴ πού τινες, ἦν δ' ἐγώ, καρτερίαι πρὸς ἅπαντα καὶ λέγονται καὶ πράττονται ὑπὸ ἐλλογίμων ἀνδρῶν, θεατέον τε καὶ ἀκουστέον, οἷον καὶ τὸ

στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε[n] μύθῳ·
τέτλαθι δὴ[o] κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

Παντάπασι μὲν[p] οὖν, ἔφη. Οὐ μὲν δὴ δωροδόκους γε[q] ἐατέον εἶναι τοὺς ἄνδρας οὐδὲ φιλοχρημάτους. Οὐδαμῶς. Οὐδ' ᾀστέον[r] αὐτοῖς ὅτι

δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

t.—[aa] αὐτοῦ *v*.—[bb] τῷ *v*.—[c] βία *tm*.—[d] ἐβουλεύσατο τελέσειε τούτων *q*.—[e] ἐπιλαθόμενον *tr*.—[f] ξυγγενέσθαι *t*.—[g] καὶ om *r*.—[h] φίλους om pr Ξ.—[i] ἄρεος ΘΦ*tr* et corr A : Ἄρεώς *ς.—[j] δεσμὸν ὑπὸ ἡφαίστου Φ.—[k] δι' ΑΘΞΠΦ*tmr*, ἢ *v* : οὐδ' *ς.—[l] δί' *tmr*.—[m] ἐπιτήδειον ΑΘΞΠΦ*vmr* : ἐπιτήδεια *ς.—[n] ἠνείπαπε *tm*.—[o] δὴ add ΑΠDK*qvm*.—[p] μὲν ΘΠΦDK*qr*, δέ γε μὴν *tr*.—[q] τε *v* : om *t*.—[r] ἀειστέον *r*.—[s] ὃς

ἢ Δία] Laudat h. l. Euseb. Præp. Ev. xiii. 14. p. 693. B. Verba ita construenda: ἢ Δία, ἐπιλανθανόμενον πάντων, ἃ ἐβουλεύσατο, καθευδόντων τῶν ἄλλων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ὡς μόνος ἐγρηγορὼς cet. Pro ἐπιλανθανόμενον Euseb. exhibet ἐπιλαθόμενον. Ast.

ἐς τὸ δωμάτιον] *In thalamum* s. cubiculum, ubi lecti erant cubiculares, vid. Casaubon. ad Theophrast. Charact. c. xiii. p. 154. ed. Fisch. Post ξυγγίγνεσθαι Euseb. addit κορύδου δίκην, cujus lectionis nulla in aliis libris vestigia reperiuntur. Ceterum hunc locum attigerunt Joseph. contr. Apion. ii. 34. Maxim. Tyr. xxiv. 5. p. 289. Cyrillus in Julian. ii. p. 40. et Nazianz. Stelit. i. p. 73. Ast.

φίλους λήθοντε] Il. xiv. 291. ubi v. Heyn. Ast.

οὐδ' Ἄρεως] Od. viii. 266. Cf. Lucian. Dialog. Deor. xvii. t. i. p. 99. Mox pro ἐπιτήδεια, Bas. 2. ἐπιτήδειον. Ast.

πρὸς ἅπαντα] πρὸς est *quod spectat* s. attinet ad, Latinorum *ad*, v. Canter. Nov. Lect. iii. 20. in Gruter. Thes. Critic. t. iii. p. 583. Ast.

στῆθος] Od. xx. 17. Mox δὴ e cod. Reg reposuimus; etiam in Phædone p. 94. D. ubi iidem versus excitantur, τέτλαθι δὴ legimus. Ast.

δῶρα θεοὺς] Suidas hunc versum citans t. i. p. 623. legit καὶ pro δῶρ', addens: οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἴονται τὸν στίχον. Simile est illud Euripidis in Med. 963. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Ovid. Amat. i. 112. 'Flectitur iratus voce rogante Deus.' Vid. P. Victor. Var. Lect.

οὐδὲ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγὸν Φοίνικα ἐπαινετέον, ὡς[s] μετρίως ἔλεγε συμβουλεύων αὐτῷ δῶρα μὲν λαβόντι ἐπαμύνειν[t] τοῖς Ἀχαιοῖς, ἄνευ δὲ δώρων μὴ ἀπαλλάττεσθαι τῆς μήνιος.[u] οὐδ' αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα ἀξιώσομεν οὐδ'
III. i. 116. ὁμολογήσομεν οὕτω φιλοχρήματον εἶναι, ὥστε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος δῶρα λαβεῖν, καὶ τιμὴν αὖ λαβόντα νεκροῦ
II. 391. ἀπολύειν, ἄλλως δὲ μὴ ἐθέλειν.[v] Οὔκουν δίκαιόν γε,[w] ἔφη,[x] ἐπαινεῖν τὰ τοιαῦτα. Ὀκνῶ δέ γε,[y] ἦν δ' ἐγώ,[z] δι'[a] Ὅμηρον λέγειν ὅτι οὐδ' ὅσιον ταῦτά γε[b] κατὰ[c] Ἀχιλλέως φάναι καὶ ἄλλων λεγόντων πείθεσθαι. καὶ αὖ ὡς[d] πρὸς τὸν Ἀπόλλω εἶπεν

ἔβλαψάς μ' ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων·
ἦ σ' ἂν τισαίμην,[e] εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.

καὶ ὡς πρὸς[f] τὸν ποταμὸν θεὸν ὄντα ἀπειθῶς εἶχε καὶ μάχεσθαι ἕτοιμος ἦν· καὶ αὖ[g] τὰς τοῦ ἑτέρου ποταμοῦ Σπερχειοῦ[h] ἱερὰς[i] τρίχας Πατρόκλῳ ἥρωϊ, ἔφη, κόμην[j] ὀπάσαιμι φέρεσθαι, νεκρῷ ὄντι,[k] καὶ ὡς ἔδρασε τοῦτο, οὐ πειστέον. τάς τε αὖ Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα[l] τὸ[m] Πατρόκλου καὶ τὰς τῶν ζωγρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν, ξύμπαντα ταῦτα οὐ φήσομεν ἀληθῆ εἰρῆσθαι,[n] οὐδ' ἐάσομεν[o] πείθεσθαι τοὺς ἡμετέρους ὡς Ἀχιλλεὺς θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως, σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διός,

ἐ
DK.—[t] ἀπαμύνειν Φ, ἀπαμύνειν 𝔯.—[u] μήνιδος Φ𝔯𝔯ς.—[v] ἐθέλειν Ξ: θέλειν *ς.—[w] γ' t, δ' 𝔯.—[x] ἔφη om K.—[y] δέ γε om 𝔯.—[z] ἦν δ' ἐγώ post Ὅμηρον ponunt ΘΦ𝔯.—[a] δὴ A𝔱𝔪.—[b] ὅσιόν γε ταῦτα 𝔯.—[c] κατ' 𝔢𝔯.—[d] ὡς αὖ t.—[e] ἀντησαίμην 𝔯.—[f] πρὸς om Φ𝔯 et pr Θ.—[g] αὐτὰς Ξ et omisso τὰς 𝔪.—[h] σπερχειροῦ t.—[j] ἱερὰς om Φ𝔯.—[j] κόμη pr Ξ.—[k] γε ὄντι ΘΦ𝔯, ἰόντι ΠDKq.—[l] σῶμα 𝔯.—[m] τοῦ Φ𝔯𝔯.—[n] εἶναι ΘΦ𝔯.—[o] οὐδὲ ἄσομεν 𝔯.—[p] ἀπὸ om Φ𝔯.—[q] χείρονι 𝔪.—[r] ἔμπλεως ταραχῆς 𝔯.—

xii. 5. Cf. supra ii. 7. et de Legib. x. p. 905. D. τὸ δὲ παραιτητικοὺς αὖ τοὺς θεοὺς εἶναι τοῖσιν ἀδικοῦσι δεχομένους δῶρα, οὔτε τινὶ ξυγχωρητέον, παντί τ' αὖ κατὰ δύναμιν τρόπῳ ἐλεγκτέον (quem locum respexit Clemens Alex. Strom. vii. p. 707. t. ii. p. 837. ed. Potter.) Pervulgaris vero erat veterum opinio, dei iram placari donis, v. Plaut. Rudent. Prolog. v. 22. De Legib. iv. 716. E. Cicero de Legib. i. 2. ii. 9. 16. Porphyr. de Abstinent. Animal. ii. Ast.

Φοίνικα] Vid. Il. ix. 435.—Mox pro ὡς Ald. Bas. 1. et 2. ὅς. Ast.

δῶρα λαβεῖν] Vid. Il. xix. 278. Mox ἀπολύειν. Il. xxiv. 175. Ast.

ἄλλων λεγόντων] Genitivi sunt consequentiæ, quanquam πείθεσθαι etiam cum genitivo construitur, v. Wesseling. ad Herod. p. 63. et Matthiæ Gr. Gr. p. 464. Ast.

ἔβλαψας] Il. xxii. 15. Πατρόκλῳ Il. xxiii. 151.—Ἕκτορος. Cf. Il. xxii. 394. Ast.

τρίτου ἀπὸ Διὸς] Fuit enim Peleus Æaci filius et Jovis nepos. Il. xxi. 188. Τίκτε μ' ἀνὴρ, πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι, Πηλεὺς Αἰακίδης, ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς

καὶ ὑπὸ[p] τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι[q] τεθραμμένος, τοσαύτης ἦν
ταραχῆς πλέως,[r] ὥστ' ἔχειν ἐν αὑτῷ[s] νοσήματε[t] δύο[u] ἐναν-
τίω ἀλλήλοιν, ἀνελευθερίαν μετὰ φιλοχρηματίας καὶ αὖ
ὑπερηφανίαν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις.
[§. 5.] Μὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, μήτε[v] τάδε πειθώμεθα, μήτ' III. i. 117.
ἐῶμεν λέγειν ὡς Θησεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς Πειρίθους τε Διὸς
ὥρμησαν[w] οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἁρπαγάς, μηδέ τιν' ἄλλον[x] θε-
οῦ παῖδά τε καὶ ἥρω τολμῆσαι ἂν δεινὰ καὶ ἀσεβῆ ἐργά-
σασθαι, οἷα νῦν καταψεύδονται αὐτῶν· ἀλλὰ προσαναγκά-
ζωμεν[y] τοὺς ποιητὰς ἢ μὴ τούτων αὐτὰ ἔργα φάναι ἢ τού-
τους μὴ εἶναι θεῶν παῖδας, ἀμφότερα δὲ μὴ λέγειν, μηδὲ[z]
ἡμῖν[a] ἐπιχειρεῖν πείθειν τοὺς νέους ὡς οἱ θεοὶ κακὰ γεννῶσι
καὶ ἥρωες ἀνθρώπων οὐδὲν βελτίους. ὅπερ γὰρ ἐν τοῖς
πρόσθεν[b] ἐλέγομεν, οὔθ' ὅσια ταῦτα[c] οὔτ' ἀληθῆ· ἐπεδεί-
ξαμεν[d] γάρ που[e] ὅτι ἐκ θεῶν κακὰ γίγνεσθαι ἀδύνατον.
Πῶς γὰρ οὔ; Καὶ μὴν τοῖς γε ἀκούουσι[f] βλαβερά. πᾶς
γὰρ ἑαυτῷ[g] ξυγγνώμην[h] ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα
τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ[i]

[s] ἑαυτῶ vr.—[t] νοσήματε ΑΘΠΦDKvmr, νοσήματα t : νοσήματά τε *ϛ.—[u] δύω Φ.—[v] μηδὲ...μηδ' scripti et editi.—[w] ὥρμησεν ΑΘΦDK.—[x] ἄλλον ΘΠΦDKqvr : ἄλλου *ϛ.—[y] προσαναγκάζομεν vm.—[z] μηδ' r.—[a] ἡμᾶς ΦDqr.—[b] ἔμπροσθεν Ξtϛ.—[c] ταῦτα om v.—[d] ἀπεδείξαμεν v.—[e] τοῦθ' v.—[f] ἀκοῦσι Ξ.—[g] αὐτῶ v.—[h] ξ. K.—[i] καὶ

ἐκ Διὸς ἦεν. Cf. Apollodor. Biblioth. iii. 12. 6. Ast.

ὑπὸ—Χείρωνι τεθραμμένος] ὑπὸ cum dativo positum est loco genitivi, ut l. viii. 558. C. *υἱὸς ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος*. ix. 572. C. *ὑπὸ φειδωλῷ πατρὶ τεθραμμένος*. Cf. Lennep. ad Phalar. p. 242. Quæ quidem loquendi ratio haud dubie ab Homero ducta est, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 529. Ceterum Chiron, Croni et Philyres filius, in antro Thessaliæ dicitur duodeviginti juvenes educasse et erudivisse (v. Xenoph. Cyneget. i. p. 212.—20. ed. Zeun. et Eudoc. in Villoison. Anecd. Græc. t. i. p. 431.) in quibus erant Achilles (Pindar. Pyth. vi. 20.) et Jason (Pind. Pyth. iv. 180. Nem. iii. 92.) nobilissimi. Cf. Apollon. Rh. ii. 1235. ubi v. Schol. Apollodor. Biblioth. i. 2. 4. et Heynii Comment. Antiq. p. i. p. 32.—Citavit h. l. Suidas t. iii. p. 509. Ast.

νοσήματε δύο] Sic e cod. Regio reposuimus pro *νοσήματά τε*, in quibus τὲ otiosum est; namque ipsi illi morbi sibi contrarii sunt *ἀνελευθερία* et *ὑπερηφανία*. Ficinus quoque vertit: *ut duobus contrariis morbis animi laboraverit, illiberalitate cum avaritia atque item deorum hominumque contemtu.* Ast.

§. 5. *Θησεὺς*] Nota est fabula, quæ tradit Theseum, Neptuni (v. Eurip. Hipp. 887. Diodor. iv. 61. Plutarch. Thes. 6.) ex vulgari autem opinione Ægei filium cum Pirithoo suo, Jovis et Diæ filio (Il. ii. 741. xiv. 17. Pausan. v. 10.) ad inferos descendisse Proserpinam rapturum, v. Pausan. x. 29. Apollodor. ii. 5. 12. Ast.

ἄλλου] Cod. Reg. *ἄλλον*, quod respiceret illa *Ποσειδῶνος* et *Διὸς υἱὸς*, quæ cum vi quadam posita sunt. Attamen propter *παῖδά τε καὶ ἥρω* præferendum esse duxi *ἄλλον*. Ast.

ἡμῖν] Bas. 2. et cod. Reg. *ἡμᾶς*. Ast.

ἥρωες ἀνθρώπων] Illustravit hæc P. Victor. Var. Lect. i. 15. Ast.

ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] Cf. l. ii. 18. Ast.

οἱ θεῶν ἀγχίσποροι,
οἱ[j] Ζηνὸς ἐγγύς, ὧν[k] κατ' Ἰδαῖον[l] πάγον
Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι,
κοὔ[m] πώ σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

ὧν ἕνεκα παυστέον τοὺς τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλὴν
II. 392. εὐχέρειαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη.

III. i. 118. Τί οὖν ἡμῖν,[n] ἦν δ' ἐγώ, ἔτι λοιπὸν εἶδος λόγων[o] πέρι ὁριζομένοις[p] οἵους[q] τε λεκτέον καὶ μή;[r] περὶ γὰρ[s] θεῶν ὡς δεῖ λέγεσθαι εἴρηται, καὶ περὶ[t] δαιμόνων τε καὶ ἡρώων καὶ τῶν ἐν Ἅιδου. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ περὶ ἀνθρώπων τὸ λοιπὸν εἴη ἄν;[u] Δῆλα δή. Ἀδύνατον δή, ὦ φίλε, ἡμῖν τοῦτό γε ἐν τῷ παρόντι τάξαι. Πῶς; Ὅτι οἶμαι ἡμᾶς ἐρεῖν[v] ὡς ἄρα καὶ ποιηταὶ καὶ λογοποιοὶ κακῶς λέγουσι περὶ ἀνθρώπων τὰ μέγιστα, ὅτι εἰσὶν ἄδικοι μέν, εὐδαίμονες[w] δὲ πολλοί, δίκαιοι δὲ ἄθλιοι, καὶ ὡς λυσιτελεῖ τὸ ἀδικεῖν, ἐὰν[x] λανθάνῃ, ἡ δὲ δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγαθόν, οἰκεία δὲ ζημία· καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα ἀπερεῖν[y] λέγειν, τὰ δ' ἐναντία τούτων προστάξειν ᾄδειν τε καὶ μυθολογεῖν. ἢ οὐκ οἴει; Εὖ μὲν οὖν, ἔφη, οἶδα. Οὐκοῦν ἐὰν ὁμολογῇς ὀρθῶς με[z] λέγειν, φήσω σε ὡμολογηκέναι ἃ πάλαι ἐζητοῦμεν; Ὀρθῶς, ἔφη, ὑπέλαβες.[a] Οὐκοῦν περὶ[b] ἀνθρώπων ὅτι τοιούτους δεῖ λόγους λέγεσθαι,[c] τότε διομολογησόμεθα[d]

om v.—[j] οἱ libris deest.—[k] ὢν D, ὄντες Φ.—[l] Ἰδαῖόν τε Φ.—[m] libri καὶ οὔ.—[n] ἡμῖν om A, post ἐγὼ ponunt ΘΠΦDKqvr.—[o] λέγων t.—[p] πέρι ὁριζομένοις Kqt: περιοριζομένοις *ς.—[q] οἷς οὕς t, οἷς οἵους m.—[r] οὓς μή Ξtvς.—[s] περὶ μὲν γὰρ Ξtv.—[t] καὶ δὴ καὶ περὶ r.—[u] ἂν εἴη Ξlm.—[v] εὑρεῖν t.—[w] δὲ post εὐδαίμονες om r.—[x] ἐὰν

λ β

om v.—[y] ἀπορεῖν r.—[z] με ὀρθῶς t.—[a] ὑπέβαλες Θ.—[b] καὶ περὶ t, περί γε v.—[c] ἑλέσθαι ΘΠΦDKr.—[d] διωμολυγησάμεθα m.—[e] ἄν...ἄν v.—[f] τοιοῦτον K.—[g] τὰ

ἀγχίσποροι] Schol. Ruhnk. ἐγγὺς γένους. Versus, qui sequuntur, haud dubie e tragico carmine petiti sunt. Ast.

καὶ μὴ] Ita cod. Reg. pro καὶ οὓς μή, quod probandum est; solet enim μὴ in altera orationis parte absolute poni, ita ut ex prægressis substantivum, adjectivum vel participium repeti debeat, v. Hoogev. ad Viger. p. 456. Sic Alcibiad. i. p. 109. C. τὸ βέλτιον πρὸς τὸ πολεμεῖν καὶ μή, καὶ οἷς δεῖ καὶ οἷς (quod expungendum esse, orationis æqualitas jam docet) μή, καὶ ὁπότε καὶ μὴ p. 112. A. περὶ ὑγιεινῶν καὶ μή. p. 117. A. καὶ ξυμφερόντων καὶ μή. Accedit Ficini auctoritas, ut qui verterit: *quales cuique narrandi vel non narrandi sint*. Ast.

περὶ ἀνθρώπων ὅτι τοιούτους] Sententiarum nexus hic est: 'de hominibus quomodo dici debeat, nondum exponere possumus, quoniam hæc quæstio arte conjuncta est cum illa, quæ est de justitia, quam quidem quum invenerimus, tunc demum, quales esse sermones de-

ὅταν εὕρωμεν οἷόν ἐστι δικαιοσύνη καὶ ὡς φύσει λυσιτελοῦν
τῷ ἔχοντι, ἐάν τε δοκῇ ἐάν[e] τε μὴ τοιοῦτος[f] εἶναι; Ἀλη-
θέστατα, ἔφη. [§. 6.] Τὰ μὲν δὴ λόγων πέρι ἐχέτω τέ-
λος, τὸ[g] δὲ λέξεως, ὡς ἐγῷμαι, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, καὶ III. i. 119.
ἡμῖν ἅ τε λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον[h] παντελῶς ἐσκέψεται.[i]

Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, οὐ μανθάνω ὅ[j] τι
λέγεις. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, δεῖ γε. ἴσως οὖν τῇδε
μᾶλλον εἴσει. ἆρ' οὐ[k] πάντα ὅσα ὑπὸ μυθολόγων ἢ ποιη-
τῶν λέγεται, διήγησις οὖσα τυγχάνει ἢ γεγονότων ἢ ὄντων
ἢ μελλόντων; Τί γάρ, ἔφη, ἄλλο; Ἆρα οὖν οὐχὶ ἤτοι
ἁπλῇ διηγήσει ἢ διὰ μιμήσεως γιγνομένῃ ἢ δι' ἀμφοτέρων
περαίνουσιν; Καὶ τοῦτο, ἦ δ' ὅς, ἔτι δέομαι σαφέστερον[l]
μαθεῖν. Γελοῖος, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικα διδάσκαλος εἶναι καὶ
ἀσαφής. ὥς περ οὖν οἱ[m] ἀδύνατοι λέγειν, οὐ κατὰ ὅλον
ἀλλ' ἀπολαβὼν μέρος τι πειράσομαί σοι ἐν τούτῳ δηλῶσαι
ὃ βούλομαι. καί μοι εἰπέ· ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ
πρῶτα, ἐν οἷς ὁ ποιητής φησι τὸν μὲν Χρύσην δεῖσθαι τοῦ
Ἀγαμέμνονος ἀπολῦσαι τὴν θυγατέρα, τὸν δὲ χαλεπαίνειν,
τὸν δέ,[n] ἐπειδὴ οὐκ ἐτύγχανε, κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν II. 393.
πρὸς τὸν θεόν; Ἔγωγε. Οἶσθ' οὖν ὅτι μέχρι μὲν τούτων
τῶν ἐπῶν

καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω[o] κοσμήτορε λαῶν

Φ.—[h] καὶ ὡς λεκτέον om q.—[i] εὖ σκέψεται q.—[j] ὃ Φ.—[k] ἆρ' οὖν οὐ Θ.—[l] σαφέστερον ἔτι δέομαι Φ.—[m] οἱ om m.—[n] δ' v.—[o] δύο tm.—[p] πεῖσαι ΘΦ.—[q] τὸν K.—[r] τι

beant de hominum vita, statuere poterimus.' Ast.

τῷ ἔχοντι] Int. *αὐτήν*. Mox ad *τοιοῦτος* (cod. Reg. *τοιοῦτον*) repetendum *ὁ ἔχων*. Ast.

§. 6. *παντελῶς ἐσκέψεται*] Ficinus *οὕτω* vel aliud quid videtur legisse, quippe vertens: *atque ita nobis—compertum erit*, quod arridet. De vi futuri tertii vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 692. Ast.

ἁπλῇ διηγήσει] Modo duæ, modo tres orationis formæ ponuntur. Photius e Proclo p. 981. *καὶ ὅτι τῆς ποιητικῆς τὸ μέν ἐστι διηγηματικόν, τὸ δὲ μιμητικόν· καὶ τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται δι' ἔπους ἰάμβου τε καὶ ἐλεγείας καὶ μέλους, τὸ δὲ μιμητικὸν διὰ τραγῳδίας σατύρων τε καὶ κωμῳδίας*. Sic et Ælius Quintil. de Music. ii. p. 87. *ποιητικῆς μέρη μὲν μίμησις καὶ διήγησις*. Contra Eustath. ad Il. B. p. 199. Bas. has recenset partes: *τὴν μιμητικὴν* s. *δραματικήν*, *τὴν ἀμίμητον* (*διηγηματικὴν*) et *τὴν μικτήν*. De *μιμήσει* et poesi universa ex Platonis sententia ita judicat Synesius in Calv. Encom. p. 72. B. *ἀλλὰ γὰρ ἐοίκασι ποιητική τε καὶ πλαστικὴ καὶ τὸ μιμητικὸν ἅπαν γένος ἥκιστα μὲν εἶναι φιλάληθες, δημαγωγικὸν δὲ ὡς μάλιστα, καὶ ποιεῖν, ἅττα ποιεῖ, πρὸς δόξαν, οὐ πρὸς ἀλήθειαν*, Cf. Morgenstern. Comment. p. 246. Ast.

Ἀτρείδα—δύω, κοσμήτορε] Sic interpunximus, utpote rei convenientius, v. Heyn. Observat. in Hom. t. iv. p. 15.

λέγει τε αὐτὸς ὁ ποιητὴς καὶ οὐδ' ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διά-
III. i. 120. νοιαν ἄλλοσε τρέπειν, ὡς ἄλλος τις ὁ λέγων ἢ αὐτός· τὰ
δὲ μετὰ ταῦτα ὥς περ αὐτὸς ὢν ὁ Χρύσης λέγει, καὶ πει-
ρᾶται ἡμᾶς ὅτι μάλιστα ποιῆσαι[p] μὴ[q] Ὅμηρον δοκεῖν
εἶναι τὸν λέγοντα ἀλλὰ τὸν ἱερέα, πρεσβύτην ὄντα. καὶ
τὴν ἄλλην δὴ πᾶσαν σχεδόν τι[r] οὕτω πεποίηται διήγησιν
περί τε τῶν ἐν Ἰλίῳ καὶ περὶ τῶν ἐν Ἰθάκῃ καὶ ὅλῃ Ὀδυσ-
σείᾳ παθημάτων. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν διήγησις
μέν ἐστι καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκάστοτε λέγῃ καὶ ὅταν τὰ
μεταξὺ τῶν ῥήσεων; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλ' ὅταν γέ τινα
λέγῃ ῥῆσιν ὥς[s] τις ἄλλος ὤν, ἆρ' οὐ τότε ὁμοιοῦν αὐτὸν[t]
φήσομεν ὅτι μάλιστα τὴν αὑτοῦ λέξιν ἑκάστῳ ὃν ἂν προεί-
πῃ[u] ὡς ἐροῦντα; Φήσομεν· τί γάρ;[v] Οὐκοῦν τό γε ὁμοι-
οῦν ἑαυτὸν ἄλλῳ, ἢ κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ σχῆμα, μιμεῖσθαί
ἐστιν ἐκεῖνον ᾧ ἄν[w] τις ὁμοιοῖ; Τί μήν; Ἐν[x] δὴ τῷ τοιού-
τῳ,[y] ὡς ἔοικεν, οὗτός τε καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ διὰ μιμήσεως
τὴν διήγησιν ποιοῦνται. Πάνυ μὲν οὖν. Εἰ δέ γε μηδα-
μοῦ ἑαυτὸν ἀποκρύπτοιτο ὁ ποιητής, πᾶσα ἂν αὐτῷ ἄνευ
μιμήσεως ἡ ποίησίς τε καὶ διήγησις[z] γεγονυῖα εἴη. ἵνα δὲ
μὴ εἴπῃς[a] ὅτι οὐκ αὖ μανθάνεις[b] ὅπως ἂν τοῦτο γένοιτο,
ἐγὼ φράσω. εἰ γὰρ Ὅμηρος εἰπὼν ὅτι ἦλθεν ὁ Χρύσης τῆς
τε θυγατρὸς λύτρα φέρων καὶ ἱκέτης τῶν Ἀχαιῶν, μάλιστα
III. i. 121. δὲ τῶν βασιλέων, μετὰ τοῦτο μὴ ὡς Χρύσης γενόμενος
ἔλεγεν ἀλλ' ἔτι ὡς Ὅμηρος, οἶσθ' ὅτι οὐκ ἂν μίμησις ἦν
ἀλλ' ἁπλῆ διήγησις, εἶχε δ'[c] ἂν ὧδέ πως—φράσω δὲ ἄνευ
μέτρου· οὐ γάρ εἰμι ποιητικός—. ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς εὔχετο
ἐκείνοις μὲν τοὺς θεοὺς δοῦναι ἑλόντας[d] τὴν Τροίαν αὐτοὺς

ὧ
om Φ.—[s] ὃς 𝔯.—[t] αὐτὴν K.—[u] προείποι K, προσείπῃ υ.—[v] γὰρ οὔ Ξς.—[w] ὃν Φ.—[x] εἰ pr Θ.—[y] τούτῳ DKq.—[z] καὶ διήγησις ΑΘΠDKqr𝔯: καὶ ἡ διήγησις *ς.—[a] εἴποις D.—[b] οὐκ ἂν μανθάνοις DK, οὐκ ἂν μανθάνῃς υ.—[c] δ' 𝔯.—[d] ἑλεῖν υ.—[e] αὐτοὺς

Vulgo scribitur *δύω κοσμήτορε*. Ast.

τὴν αὑτοῦ λέξιν] Cod. Reg. *τὴν αὐτὴν λέξιν*, sed significantius et rei accommodatius est illud, quod Ficinus quoque expressit. Proprie enim imitari dicitur, qui aliam personam suscipit (v. Hermann. ad Aristot. Poet. p. 84.) ideoque suam ipsius orationem ut alterius sermonem profert. Ast.

ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ] *In hoc casu*, i. e. tunc. Cod. Reg. *ἐν δὴ τούτῳ*. Ficinus: *in hoc igitur*. Ast.

ἡ διήγησις] A cod. Reg. abest articulus *ἡ*, quod placet. Ast.

φράσω] Imitatus est Maxim. Tyr. vi. 1. p. 51. *ἐγώ σοι ὑπὲρ τοῦ Ὁμήρου διηγήσομαι ὡς πεζῷ τῷ λόγῳ· οὐ γάρ εἰμι ποιητικός*. Ast.

σωθῆναι,[e] τὴν δὲ θυγατέρα οἱ λῦσαι[f] δεξαμένους ἄποινα
καὶ τὸν θεὸν αἰδεσθέντας. ταῦτα[g] δὲ εἰπόντος αὐτοῦ οἱ μὲν
ἄλλοι ἐσέβοντο[h] καὶ συνήνουν, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγρίαινεν
ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι καὶ αὖθις μὴ ἐλθεῖν, μὴ αὐτῷ
τό τε σκῆπτρον καὶ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ ἐπαρκέσειε·[i]
πρὶν δὲ λυθῆναι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἐν Ἄργει ἔφη γηρά-
σειν μετὰ οὗ·[j] ἀπιέναι δὲ[k] ἐκέλευε καὶ μὴ ἐρεθίζειν, ἵνα
σῶς οἴκαδε ἔλθοι.[l] ὁ δὲ πρεσβύτης ἀκούσας ἔδεισέ τε καὶ II. 394.
ἀπῄει[m] σιγῇ, ἀποχωρήσας δ᾽ ἐκ[n] τοῦ στρατοπέδου πολλὰ
τῷ Ἀπόλλωνι εὔχετο, τάς τε ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακα-
λῶν καὶ ὑπομιμνήσκων καὶ ἀπαιτῶν εἴ τί πώ ποτε ἢ[o] ἐν
ναῶν οἰκοδομήσεσιν[p] ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον δωρή-
σαιτο· ὧν δὴ χάριν κατεύχετο τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἃ[q]
δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεσιν. [§. 7.] Οὕτως, ἦν δ᾽ ἐγώ,

σωθῆναι Am, om *q*: αὐτοὺς δὲ σωθῆναι *ς.—[f] οἱ λῦσαι ΑΘΠΦDKvr: οἱ αὐτῷ λῦσαι *ς.—[g] τοιαῦτα Ξtvmς.—[h] ἐσέβοντό τε *q*.—[i] ἐπαρκέσειεν Θ, ἐπαρκέση Φr: ἐπαρκέσοι *ς.—[j] αὐτοῦ ΘΦtvr.—[k] δ᾽ tm.—[l] ἔλθη Φr.—[m] ἀπῆλθε Φ.—[n] ἡ *v*.—[o] ἢ om Ξm.—[p] οἰκοδομήμασι K*q*.—[q] ἃ om ΘΦvr.—[r] αὖ om Φ.—[s] τὰ τοῦ ποιητοῦ om *q*.—

αὐτοὺς σωθῆναι] Quod vulgo legitur, *αὐτοὺς δὲ σωθῆναι*, orationis cohærentiam turbat; quapropter jam Heynius l. c. δὲ expungendum esse monuit. Ast.

οἱ λῦσαι] Sic cod. Reg. quum vulgo legatur *οἱ αὐτῷ λῦσαι*, in quo *αὐτῷ*, licet inveniatur *αὐτὸς* sæpe cum pronomine personali conjunctum (v. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 714. et Fischer. ad Weller. t. ii. p. 233.) tamen pro interpretatione pronominis *οἱ* habendum esse existimo. Ita et Valckenarius (Dissert. de Schol. in Homer. Opusc. Critic. t. ii. p. 119.) statuit et Ficinus vertit: *precabatur, ut Dii eis darent, ut incolumes ipsi Trojam caperent, sibi vero—filiam restituerent.* Ast.

μή ἓ ἐρεθίσαι] Valckenario suasore l. l. inseruimus ἓ, ut Ficinus vertit: *seque, ut salvus abire posset, non irritare.* Ast.

οἰκοδομήσεσιν] Cod. Reg. *οἰκοδομήμασι*. Homericus versus respicitur: *εἴ ποτέ τοι χαρίεντ᾽ ἐπὶ νηὸν ἔρεψα*; ubi *ἐρέφειν* Heynio (v. Observat. t. iv. p. 23.) est id quod *στέφειν*, *velare*, *coronare*, Eustathius vero p. 27. v. 21. explicat verbo *ὠρόφωσα* (*tectum imposui*), quam quidem interpretationem esse amplexandam existimo; et, ni fallor, *ἔρεψα* eo potissimum referendum est, quod templa non solum in editiore loco, verum etiam erectiore fastigio (*ἀετὸς* dicebatur, Latinor. *aquila*, v. Pausan. Corinth. c. 7. Eliac. 10. Cf. interpp. ad Tacit. Hist. iii. 71. et Heyn. ad Pindar. Ol. xiii. 39.) exstrui solebant. Sic Aristoph. Av. 1109. *ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε· Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν.* Plato igitur, si sana est scriptura *οἰκοδομήσεσιν* (in mentem mihi venit *κοσμήσεσιν*), rem generatim significare voluisse cogitandus est, non vero id, quod præcipuum videtur fuisse in templorum exstructione, nempe *τὸ ἐρέφειν*; *οἰκοδόμησις* est enim in universum exstructio. Ast.

τὰ ἃ] Suspectum mihi non est pronomen ἃ pro *ἑαυτοῦ*, licet omnino poeticum. sed Platonem, in commemorandis iis quæ ab Homero dicuntur, illius poeticæ voculæ usum permittere sibi voluisse puto. quamvis apud illum sit *ἐμὰ*, quod non minus est in soluta oratione quam in carmine usitatum: *Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι.* mutando autem *τὴν μίμησιν* in *διήγησιν*, dicendum fuit, *κατεύχετο τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἑαυτοῦ δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεσι*: sed *τὰ ἃ* dicere maluit ut ipse Homerus *ἐν διηγήσει* dixisset. Steph.

III. i. 122. ὦ ἑταῖρε, ἄνευ μιμήσεως ἁπλῆ διήγησις γίγνεται. Μανθάνω, ἔφη. Μάνθανε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ταύτης αὖ[r] ἐναντία γίγνεται, ὅταν τις τὰ τοῦ ποιητοῦ[s] τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων ἐξαιρῶν[t] τὰ ἀμοιβαῖα καταλείπῃ.[u] Καὶ τοῦτο, ἔφη, μανθάνω, ὅτι ἔστι τὸ περὶ τὰς τραγῳδίας τοιοῦτον.[v] Ὀρθότατα, ἔφην, ὑπέλαβες, καὶ οἶμαί σοι ἤδη δηλοῦν ὃ ἔμπροσθεν οὐχ οἷός τ' ἦ,[w] ὅτι τῆς ποιήσεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη[x] ἐστίν, ὥς περ σὺ λέγεις, τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία, ἡ δὲ δι' ἀπαγγελίας[y] αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ—εὕροις δ' ἂν αὐτὴν μάλιστά που ἐν διθυράμβοις—, ἡ δ' αὖ δι' ἀμφοτέρων ἔν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι, εἴ μοι[z] μανθάνεις.[a] Ἀλλὰ

εἰ

[t] ἐξαιρῶν Aq: ἐξαίρων *ς.—[u] καταλείπῃ ΑΘΠΚqr, καταλιπη D: καταλίπῃ *ς.—[v] τοιοῦτο v.—[w] ἦ Π, εἶ DKm: ἦν *ς.—[x] ὃ δὴ ΠDKq, ὡδὴ ΘΦr.—[y] ἐπαγγελίας ΘΦr.—[z] οἶμαι DKq.—[a] μανθάνοις Ξ.—[b] ὅτε rc q.—[c] εἴδη v.—[d] ἐπισκεπτέον ΘΦr.

§. 7. ἐξαιρῶν] Vulgo ἐξαίρων, sensu adversante. Etiam Ficinum, qui vertit, *remotis poetæ verbis*, ἐξαιρῶν legisse apparet. De crebra verborum ἐξαιρεῖν et ἐξαίρειν permutatione in Platonis scriptis vid. Heind. ad Theæt. §. 51. Ast.

τὰ ἀμοιβαῖα] Carmina ἀμοιβαῖα sunt ea, in quibus personæ alternis sibi versibus respondent (v. Theocrit. Id. v. Virgil. Ecl. iii. Cf. Eustath. ad Il. i. 84.). Sic et in epico carmine ἀμοιβαῖα sunt ῥήσεις, i. e. dialogus, cujus natura dramatica est. Ast.

δι' ἀπαγγελίας] ἀπαγγελία est simplex διήγησις, ubi ipse loquitur poeta suisque ipse verbis omnia refert, quod fit in carmine lyrico, in quo poeta suos ipse sensus et cogitationes profert. Huic opposita est dramatica oratio, ubi poeta nunquam ipse loquitur, sed omnia eorum verba sunt, quos agentes inducit; hæc propria est μίμησις. Media inter utramque est narratio s. διήγησις epica, in quo poeta modo ipse loquitur, modo alios inducit loquentes. Tria hæc orationis poeticæ genera etiam Aristoteles distinxit Poetic. c. iii. §. 2. καὶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτὰ μιμεῖσθαι ἔστιν, ὅτε μὲν ἀπαγγέλλοντα καὶ ἕτερόν τι γιγνόμενον, ὡς Ὅμηρος ποιεῖ, ἢ ὡς τὸν αὐτὸν καὶ μὴ μεταβάλλοντα, ἢ πάντα ὡς πράττοντας καὶ ἐνεργοῦντας τοὺς μιμουμένους. Cf. Casaubon. de Poes. Satyr. p. 76. sq. ubi v. Cren. et Ramb. Jam quum Plato in his libris, in quibus de justitia exponitur et civitate perfecta, quæcunque cum externa hominum communique vita conjuncta sunt, ad justæ veræque vitæ finem referat, etiam poesin non, qualis per se sit, sed qualis esse debeat, si consentire velit cum justæ veræque vitæ finibus, considerat. Omnis vero virtutis principium et in universum absoluta conditio, sine qua nihil nec esse nec cogitari potest, veritas est, τὸ ὄντως εἶναι, cui opponitur τὸ δοκεῖν, inanis species. Igitur si quærimus, quænam sit poesis vera et virtuti consentanea, facile intelligitur, eam esse, in qua poeta revera talem se exhibet, qualis est; forma, ubi τὸ δοκεῖν regnat, speciosa fallaxque imitatio; hic enim poeta se ipse quasi tollit, alias semper personas induens, quo nihil veritati ac virtuti magis repugnans cogitari potest. Quocirca dramaticam poesin, ut omnem imitationem, a veritate ac virtute alienissimam Plato judicat, vid. Polit. x. init. Ast.

ἐν διθυράμβοις] De Dithyrambis vid. lib. nostr. de Philologia p. 93. Scaliger. de Poet. i. 46. Casaub. de Poes. Satyr. p. 14. ed. Ramb. Ceterum Plato et qui eum secutus est, Proclus apud Phot. p. 981. dithyrambum ad ποίησιν διηγηματικὴν referunt, Aristoteles vero ad μιμητικήν, de quo vid. Hermann. ad Arist. Poet. p. 89. Ast.

εἴ μοι] Non satis aptum hic locum videtur habere dativus μοι. et Ficinum aut non legisse illum, aut lectum agno-

ξυνίημι, ἔφη, ὃ τότε ἐβούλου λέγειν. Καὶ τὸ πρὸ τούτου
δὴ ἀναμνήσθητι, ὅτι[b] ἔφαμεν, ἃ μὲν λεκτέον, ἤδη[c] εἰρῆσθαι,
ὡς δὲ λεκτέον, ἔτι σκεπτέον[d] εἶναι. Ἀλλὰ μέμνημαι.
Τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἦν ὃ[e] ἔλεγον, ὅτι χρείη[f] διομολογήσασ-
θαι πότερον ἐάσομεν τοὺς ποιητὰς μιμουμένους ἡμῖν τὰς
διηγήσεις ποιεῖσθαι ἢ τὰ μὲν μιμουμένους, τὰ δὲ μή, καὶ
ὁποῖα ἑκάτερα, ἢ οὐδὲ μιμεῖσθαι. Μαντεύομαι, ἔφη, σκο-
πεῖσθαί σε εἴτε παραδεξόμεθα[g] τραγῳδίαν τε[h] καὶ κωμῳδίαν
εἰς τὴν πόλιν[i] εἴτε καὶ οὔ. Ἴσως,[k] ἦν δ' ἐγώ,[l] καὶ[m] πλείω III. i. 123.
ἔτι τούτων. οὐ γὰρ δὴ ἔγωγέ[n] πω[o] οἶδα, ἀλλ' ὅπῃ[p] ἂν ὁ
λόγος ὥς περ πνεῦμα φέρῃ,[q] ταύτῃ[r] ἰτέον. Καὶ καλῶς γ',[s]
ἔφη, λέγεις. Τόδε[t] τοίνυν, ὦ Ἀδείμαντε, ἄθρει, πότερον
μιμητικοὺς ἡμῖν δεῖ εἶναι τοὺς φύλακας ἢ οὔ. ἢ καὶ τοῦτο
τοῖς ἔμπροσθεν ἕπεται, ὅτι εἷς ἕκαστος ἓν μὲν ἂν ἐπιτήδευμα
καλῶς ἐπιτηδεύοι, πολλὰ δ' οὔ, ἀλλ' εἰ τοῦτο ἐπιχειροῖ,[u]
πολλῶν ἐφαπτόμενος πάντων ἀποτυγχάνοι ἄν, ὥστ' εἶναί
που ἐλλόγιμος; Τί δ' οὐ μέλλει; Οὐκοῦν καὶ[v] περὶ μι-
μήσεως ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι πολλὰ ὁ αὐτὸς μιμεῖσθαι εὖ
ὥς περ ἓν οὐ δυνατός; Οὐ γὰρ οὖν. Σχολῇ[w] ἄρα ἐπιτη-
δεύσει[x] τέ τι ἅμα τῶν ἀξίων λόγου ἐπιτηδευμάτων καὶ II. 395.

—[e] ὃ om *t*.—[f] χρὴ ΘΦ*vr*.—[g] παραδεξώμεθα *m*.—[h] τε om ΘΦ*r*.—[i] ἐν τῇ πόλει Ξ.—[k] ἦν δ' ἐγώ] δὲ *tm*.—[l] ἐγὼ...δὴ om ΘΠΦDK*qr*.—[m] ἴσως δὲ καὶ *v*.—[n] ἀλλ' ἔγωγε *q*.
[o] οὔπω *q*, οὔ πω μὴν corr D.—[p] ὅποι Θ*q*.—[q] φέροι Φ*qr*.—[r] ταύτην Θ.—[s] γ' om K*q*.
—[t] τότε *q*.—[u] ἐπιχειρεῖ ΦK*r*, ἐπιχειροίη *t*.—[v] δὴ καὶ K.—[w] οὖν σχολή. οὐκ ἄρα *q*.
—[x] γέ τι ἄρα ἐπιτηδεύσει Φ*r* : ἄρα ἐπιτηδεύσει γέ τι *ς.—[y] δύναιντο DK, δύναιντ'

scere noluisse puto : qui vertit, *si modo intelligis*. Non ignoro alioqui quem usum hi pronominum dativi interdum habeant. Steph.

εἴ μου] Sic scripsimus, et sensu et lingua postulantibus, pro εἴ μοι μανθάνεις, in quo Stephanum dativus merito offenderat. Ita etiam Heind. ad Charm. p. 89. correxit. Solet vero genitivus cum verbis intelligendi, sciendi al. conjungi, ut l. ii. 15. 375. D. οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν, ὅτι— iv. 9. p. 432. E. ὡς δοκοῦμέν μοι—οὐ μανθάνειν ἡμῶν αὐτῶν, ὅτι ἐλέγομεν τρόπον τινὰ αὐτό. Alcibiad. i. p. 119. B. καίτοι ἐννοῶ σοῦ εἰπόντος. p. 132. C. εὖ λέγοντος—τοῦ Δελφικοῦ γράμματος οὐ ξυνίεμεν; Xenoph. Cyrop. i. 6. 19. Ficinus, qui vertit, *si modo intelligis*, quomodo legerit, non liquet. Ast.

ὅτι ἔφαμεν—εἶναι] Laudat Priscian. xviii. p. 1188. qui ἐπισκεπτέον habet. Ast.

ὅπῃ—ἰτέον] Ald. Bas. 1. et 2. φέρει, vitiose. Ceterum frequentissima est imago, qua oratio cum navigio comparatur, quod ventus impellit ac ducit; v. de Legg. x. 893. B. Cicer. Cœl. 21. Balb. 1. Vid. P. Victor. Var. Lect. xvii. 22. Wyttenbach. ad Phæd. §. 36. Ast.

εἷς ἕκαστος] Laudat Priscianus xviii. p. 1178. qui ἐπιτηδεύει exhibet. Ast.

πάντως ἀποτυγχάνοι ἂν] Ni fallimur, recte sic scripsimus pro eo, quod vulgo legitur πάντων ἀποτυγχάνοι ἄν. Ὥστε εἶναι est i. q. τοῦ εἶναι. Ficinus vertit : *in singulis ita deficit, ut in nullo evadat egregius*. Ast.

πολλὰ μιμήσεται καὶ ἔσται μιμητικός, ἐπεί που οὐδὲ τὰ δοκοῦντα ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι δύο μιμήματα δύνανται[y] οἱ αὐτοὶ ἅμα εὖ μιμεῖσθαι, οἷον κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ποιοῦντες. ἢ οὐ μιμήματε[z] ἄρτι τούτω[a] ἐκάλεις; Ἔγωγε, καὶ ἀληθῆ γε λέγεις ὅτι οὐ δύνανται οἱ αὐτοί. Οὐδὲ μὴν ῥαψῳδοί γε[b] καὶ ὑποκριταὶ ἅμα. Ἀληθῆ. Ἀλλ' οὐδέ τοι[c] ὑποκριταὶ κωμῳδοῖς τε καὶ τραγῳδοῖς οἱ αὐτοί· πάντα δὲ ταῦτα μιμήματα. ἢ οὔ; Μιμήματα. Καὶ ἔτι γε τούτων, ὦ Ἀδείμαντε, φαίνεταί μοι εἰς σμικρότερα[d] κατα-
III. i. 124. κεκερματίσθαι[e] ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις, ὥστ' ἀδύνατος εἶναι πολλὰ καλῶς μιμεῖσθαι ἢ αὐτὰ ἐκεῖνα πράττειν ὧν[f] δὴ καὶ τὰ[g] μιμήματά ἐστιν ἀφομοιώματα. Ἀληθέστατα, ἦ δ' ὅς. [§. 8.] Εἰ ἄρα τὸν πρῶτον λόγον διασώσομεν,[h] τοὺς φύλακας ἡμῖν τῶν ἄλλων πασῶν δημιουργιῶν ἀφειμένους[i] δεῖν[j] εἶναι[k] δημιουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως πάνυ ἀκριβεῖς καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύειν ὅ τι μὴ εἰς τοῦτο φέρει, οὐδὲν δὴ[l] δέοι ἂν αὐτοὺς ἄλλο πράττειν οὐδὲ μιμεῖσθαι· ἐὰν δὲ μιμῶνται, μιμεῖσθαι τὰ τούτοις προσήκοντα εὐθὺς ἐκ παίδων, ἀνδρείους, σώφρονας, ὁσίους, ἐλευθέρους[m] καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, τὰ δ' ἀνελεύθερα μήτε ποιεῖν μήτε δεινοὺς εἶναι μιμήσασθαι, μηδ' ἄλλο μηδὲν τῶν αἰσχρῶν, ἵνα μὴ ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν. ἢ οὐκ ᾔσθησαι ὅτι αἱ μιμήσεις, ἐὰν ἐκ νέων πόῤῥω διατελέσωσιν, εἰς ἔθη τε καὶ φύσιν καθίστανται καὶ κατὰ[n] σῶμα[o] καὶ

ἂν q.—[z] μιμήματε qv, μιμήματα Ξtms: ceteri μιμήματά τε.—[a] τούτω ἄρτι v, ἀντὶ τούτων ΘΦr, τούτω DKq. γε add A.—[b] γε om Φ.—[c] οὐδ' ἔτι q.—[d] σμικρότερα ΑΘΦmr: μικρότερα *s.—[e] κατακεκερματεῖσθαι v.—[f] ἃ ΘΠΦKr.—[g] κατὰ ΘΠK.—[h] διαδώσομεν t.—[i] ἀφεμένους ΦD.—[j] δεῖ v.—[k] εἶναι εἶναι t.—[l] δὴ om tm.—[m] σώφρονας ὁσίους ἐλευθέρους in mg ponit v.—[n] κατὰ om ΘΠΦDKr.—[o] σῶμά τε q.—[p] καὶ κατὰ

§. 8. εἰ ἄρα] Laudat h. l. Stob. xli. p. 273. ubi legitur οὐδὲν δὲ δὴ δέοι. Ast.

τὸ εἶναι] Sic emendavimus vitiosum illud, quod vulgo legitur, τοῦ εἶναι ἀπολαύσ. namque τὸ εἶναι non est id, unde quid percipi dicitur, sed id ipsum, quod percipitur, igitur accusativus esse debet. Sic Polit. iv. 1. μηδὲν ἀπολαύουσιν ἀγαθὸν τῆς πόλεως. Xenoph. Memor. i. 6. 2. σὺ δέ μοι δοκεῖς τἀναντία τῆς σοφίας ἀπολελαυκέναι. Hier. vii. 9. Sympos. iii. 3. Vid. Viger. de Idiotism. p. 225. et Jacobs. in Athen. p. 123. Ἀπολαύειν hic cum ἐκ et genitivo loco simplicis genitivi positum est, ut c. ἀπὸ in Apolog. 31. B. καὶ εἰ μέν τοί τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυον. Vid. Jens. et Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 326. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 367. Ficinus vertit: *ne ex ipsa imitatione tales efficiantur, quale id, quod æmulantur.* Ceterum eadem sententia constat usos esse in recentioribus eos, qui contra rem dramaticam disputaverunt, in iis præcipue Roussavium. Mox ἦ pro ἢ scripsimus. Ast.

φωνὰς καὶ κατὰ[p] τὴν[q] διάνοιαν; Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς. Οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν, ἦν δ' ἐγώ, ὧν φαμὲν κήδεσθαι καὶ δεῖν αὐτοὺς ἄνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι,[r] γυναῖκα μιμεῖσθαι ἄνδρας ὄντας, ἢ νέαν ἢ πρεσβυτέραν, ἢ ἀνδρὶ λοιδορουμένην ἢ πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ μεγαλαυχουμένην, οἰομένην εὐδαίμονα εἶναι ἢ ἐν ξυμφοραῖς τε καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις III. i. 125.
ἐχομένην· κάμνουσαν δὲ ἢ ἐρῶσαν ἢ ὠδίνουσαν,[s] πολλοῦ καὶ[t] δεήσομεν. Παντάπασι μὲν οὖν,[u] ἦ δ' ὅς. Οὐδέ γε δούλας τε καὶ δούλους πράττοντας ὅσα δούλων. Οὐδὲ τοῦτο. Οὐδέ γε ἄνδρας κακούς, ὡς ἔοικε, δειλούς τε καὶ τἀναντία[v] πράττοντας ὧν νῦν[w] δὴ εἴπομεν, κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους καὶ αἰσχρολογοῦντας, μεθύοντας ἢ καὶ νήφοντας, ἢ καὶ ἄλλα ὅσα οἱ τοιοῦτοι καὶ II. 396.
ἐν λόγοις καὶ ἐν[x] ἔργοις ἁμαρτάνουσιν εἴς αὑτούς τε καὶ εἰς[y] ἄλλους.[z] οἶμαι δ' οὐδὲ μαινομένοις ἐθιστέον ἀφομοιοῦν αὑτοὺς ἐν λόγοις οὐδ' ἐν ἔργοις· γνωστέον μὲν γὰρ καὶ μαινομένους καὶ πονηροὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, ποιητέον δ' οὐδὲν τούτων οὐδὲ μιμητέον. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δ',[a] ἦν δ' ἐγώ, χαλκεύοντας ἤ τι ἄλλο δημιουργοῦντας, ἢ ἐλαύνοντας τριήρεις[b] ἢ κελεύοντας τούτοις ἤ τι ἄλλο τῶν περὶ ταῦτα μιμητέον; Καὶ πῶς, ἔφη, οἷς γε οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν τούτων οὐδενὶ ἐξέσται; Τί δέ;[c] ἵππους χρεμετίζοντας καὶ ταύρους μυκωμένους καὶ ποταμοὺς ψοφοῦντας καὶ θάλατταν[d] κτυποῦσαν καὶ βροντὰς καὶ πάντα

φωνὰς r.—[q] τὴν om Kq.—[r] γενέσθαι ἄνδρας ἀγαθοὺς Ξtm.—[s] ἢ καὶ ὠδίνουσαν r.—[t] γε καὶ Ξqtm.—[u] οὖν add AΞtrm.—[v] τἀναντία ΘΦr.—[w] νῦν om r.—[x] alterum ἐν om Θ.—[y] τοὺς t, om Ξm.—[z] ἄλλους ΑΠDKqtm: ἀλλήλους *s.—[a] δαὶ A.—[b] τριήρεις om Φ.—[c] δαί A.—[d] θάλασσαν tmr.—[e] αὖ om Θr.—[f] τούτῳ Av, τοῦτο tm:

ἐς ἄλλους] Sic optime cod. Reg. pro *ἀλλήλους*; *αὑτοὺς* est enim i. q. *ἀλλήλους*, cui oppositum *ἄλλους*. Sic Polit. iii. 15. p. 408. B. *οὔτε αὑτοῖς οὔτε ἄλλοις*. v. 14. p. 468. A. *πρὸς αὑτούς τε καὶ τοὺς πολεμίους*. vi. 19. p. 510. D. *οὔτε αὑτοῖς οὔτε ἄλλοις—ἀξιοῦσι περὶ αὑτῶν (λόγον) διδόναι*. Min. p. 316. D. al. Vid. nostra ad Alcibiad. i. p. 316. Coraius ad Heliodor. ii. p. 7. Ast.

ἐλαύνοντας] Sicut *ἐλαύνειν* (proprie *κώπην*, *remum agitare*, deinde et *νῆα*, ut Odyss. xv. 502. Cf. Wetsten. ad Marc. vi. 48. et Kypk. ad Joh. vi. 19.) remiges dicuntur, qui navem remis impellunt, ita *κελεύειν* dicitur is, *qui nautas et remiges moderatur* et ad opus faciendum adhortatur vel voce vel malleo. v. Pollux i. 96. ubi v. interpp. Suidas h. v. Scheffer. de Mil. Nav. iii. 1. iv. 7. Gronov. Observat. iv. 26. et Drakenb. ad Sil. Ital. vi. 360. Ast.

ταύρους μυκωμένους] Vid. Plutarch. de Aud. Poet. c. 2. p. 18. C. et Dio Chrysost. Orat. liii. p. 554. C. Ast.

αὖ[e] τὰ τοιαῦτα ἢ μιμήσονται; Ἀλλ' ἀπείρηται αὐτοῖς,
III. i. 126. ἔφη, μήτε μαίνεσθαι μήτε μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι. Εἰ ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, μανθάνω ἃ σὺ λέγεις, ἔστι τι εἶδος λέξεώς τε καὶ διηγήσεως ἐν ᾧ ἂν διηγοῖτο ὁ τῷ ὄντι καλὸς κἀγαθός, ὁπότε τι δέοι αὐτὸν λέγειν, καὶ ἕτερον αὖ ἀνόμοιον τούτῳ[f] εἶδος οὗ ἂν ἔχοιτο ἀεὶ[g] καὶ ἐν ᾧ διηγοῖτο[h] ὁ[i] ἐναντίως ἐκείνῳ φύς τε καὶ τραφείς. Ποῖα δή, ἔφη, ταῦτα; Ὁ μέν μοι δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, μέτριος[j] ἀνήρ, ἐπειδὰν ἀφίκηται ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξιν τινὰ ἢ πρᾶξιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ἐθελήσειν[k] ὡς αὐτὸς ὢν[l] ἐκεῖνος ἀπαγγέλλειν καὶ οὐκ αἰσχυνεῖσθαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ μιμήσει,[m] μάλιστα μὲν μιμούμενος τὸν[n] ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε[o] καὶ ἐμφρόνως πράττοντα, ἐλάττω δὲ καὶ ἧττον ἢ ὑπὸ νόσων ἢ[p] ὑπὸ ἐρώτων ἐσφαλμένον[q] ἢ καὶ ὑπὸ μέθης ἤ τινος ἄλλης ξυμφορᾶς·[r] ὅταν δὲ γίγνηται κατά τινα ἑαυτοῦ ἀνάξιον, οὐκ ἐθελήσειν σπουδῇ ἀπεικάζειν ἑαυτὸν[s] τῷ χείρονι, εἰ μὴ ἄρα κατὰ[t] βραχύ, ὅταν τι χρηστὸν ποιῇ, ἀλλ' αἰσχυνεῖσθαι, ἅμα μὲν ἀγύμναστος ὢν τοῦ μιμεῖσθαι τοὺς τοιούτους, ἅμα δὲ καὶ δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε[u] καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακιόνων[v] τύπους, ἀτιμάζων[w] τῇ διανοίᾳ, ὅ τι μὴ παιδιᾶς[x] χάριν. Εἰκός, ἔφη. [§. 9.] Οὐκοῦν διηγήσει χρήσεται οἵᾳ[y]
III. i. 127. ἡμεῖς ὀλίγον[z] πρότερον διήλθομεν περὶ τὰ τοῦ[a] Ὁμήρου ἔπη, καὶ ἔσται αὐτοῦ ἡ λέξις μετέχουσα μὲν ἀμφοτέρων, μιμήσεώς τε καὶ τῆς ἄλλης διηγήσεως, σμικρὸν δέ τι μέρος μιμήσεως[b] ἐν πολλῷ[c] λόγῳ τῆς διηγήσεως;[d] ἢ οὐδὲν λέγω; Καὶ μάλα, ἔφη,[e] οἷόν γε ἀνάγκη τὸν[f] τύπον εἶναι[g]
II. 397. τοῦ τοιούτου ῥήτορος. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὁ μὴ τοιοῦτος

τούτων *ς—[g] ἀεὶ tvm.—[h] διηγεῖτο Ξ, διηγεῖται tm.—[i] ὁ om v.—[j] μετρίως t.—[k] ἐθελήσει v.—[l] ἂν Kq.—[m] ἐκμιμήσει Φr.—[n] τὸ tm et pr Ξ.—[o] τε om v.—[p] ἢ post νόσων om t.—[q] σφαλλόμενον tv.—[r] ξ. ΑΘΞΠΦtvmr.—[s] ἑαυτοῦ m.—[t] μὴ κατὰ ΠDK.—[u] τε om t.—[v] ἀκουόντων K, κακῶν v.—[w] τύπους καὶ ἀτιμάζων Dς.—[x] παιδείας K.—[y] οἵαν ς.—[z] ὀλίγῳ qt.—[a] τοῦ om tm.—[b] μιμήσεως add q.—[c] πολλῇ Θ.—[d] διηγήσεως DKq : μιμήσεως ς.—[e] μάλα γε ἔφη ΘΦr.—[f] οἷον δὲ ἀνάγκη ἐστὶ τὸν

ἐλάττω] ἔλαττον vult Salvin. in Miscell. Observ. t. v. p. ii. p. 280. Ast.

ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ] Sic legunt Ald. Bas. 1. et 2. et verterunt Ficin. ac Cornar. Stephanus, haud dubie propter praecedens δυσχεραίνων, scilicet ne copula desideraretur, καὶ ante ἀτιμάζων inseruit, falso; verba enim ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ causam indicant τοῦ δυσχεραίνειν; quocirca copula recte abest. Ast.

παιδιᾶς] Cod. Reg. παιδείας, ex vulgari harum vocum permutatione. Ast.

αὖ, ὅσῳ ἂν φαυλότερος ᾖ, πάντα τε μᾶλλον διηγήσεται[h]
καὶ οὐδὲν ἑαυτοῦ ἀνάξιον[i] οἰήσεται εἶναι, ὥστε πάντα ἐπι-
χειρήσει μιμεῖσθαι σπουδῇ τε[j] καὶ ἐναντίον πολλῶν, καὶ ἃ
νῦν δὴ ἐλέγομεν, βροντάς τε καὶ ψόφους ἀνέμων τε[k] καὶ
χαλαζῶν καὶ ἀξόνων καὶ[l] τροχιλίων[m] καὶ σαλπίγγων καὶ
αὐλῶν καὶ συρίγγων καὶ πάντων[n] ὀργάνων φωνάς, καὶ ἔτι
κυνῶν καὶ προβάτων καὶ ὀρνέων φθόγγους· καὶ ἔσται δὴ ἡ
τούτου[o] λέξις ἅπασα διὰ μιμήσεως φωναῖς τε καὶ σχήμα-
σιν, ἢ σμικρόν τι διηγήσεως ἔχουσα; Ἀνάγκη, ἔφη, καὶ
τοῦτο. Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἔλεγον τὰ δύο εἴδη τῆς
λέξεως.[p] Καὶ γὰρ ἔστιν, ἔφη. Οὐκοῦν αὐτοῖν τὸ[q] μὲν
σμικρὰς τὰς μεταβολὰς ἔχει,[r] καὶ ἐάν τις ἀποδιδῷ πρέ-
πουσαν ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν τῇ λέξει, ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν
ἀεὶ[s] γίγνεται λέγειν[t] τῷ ὀρθῶς λέγοντι καὶ ἐν μιᾷ ἁρμονίᾳ
—σμικραὶ γὰρ αἱ μεταβολαί—καὶ δὴ[u] ἐν ῥυθμῷ ὡσαύ- III. i. 128.
τως παραπλησίῳ[v] τινί. Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει.[w]
Τί δέ;[x] τὸ τοῦ ἑτέρου εἶδος οὐ τῶν ἐναντίων δεῖται, πασῶν
μὲν ἁρμονιῶν, πάντων δὲ ῥυθμῶν, εἰ μέλλει[y] αὖ[z] οἰκείως
λέγεσθαι, διὰ τὸ παντοδαπὰς μορφὰς τῶν μεταβολῶν
ἔχειν; Καὶ[a] σφόδρα γε οὕτως ἔχει. Ἆρ' οὖν πάντες οἱ
ποιηταὶ καὶ οἵ τι[b] λέγοντες ἢ τῷ ἑτέρῳ τούτων ἐπιτυγχά-
νουσι τύπῳ τῆς λέξεως ἢ τῷ ἑτέρῳ ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τινὶ

v.—[g] εἶναι τὸν τύπον ΘΦr.—[h] μιμήσεται q.—[i] αὐτοῦ ἀνάξιον v, ἀνάξιον ἑαυτοῦ Ξς.—[j] γε A.—[k] τε post ἀνέμων om K.—[l] ἀξόνων τε καὶ v.—[m] τροχίλων ΘΠΦDKqr, τροχιλίας v.—[n] πάντων τῶν Ξ.—[o] δὴ ἡ τούτων tm, τούτων δὴ ἡ Ξς.—[p] τῆς διαλέξεως v.—[q] τὸν D.—[r] ἔχειν D.—[s] ἀεὶ add q.—[t] λέξιν v.—[u] δὴ καὶ Ξvς.—[v] ὡσαύτως ἐν παραπλησίῳ v.—[w] ἔχει om v.—[x] δαί A.—[y] μέλλει ΑΘΞΠΚlvmr : μέλλοι *ς.—[z] οὖν K.—[a] καὶ Ξlmς.—[b] τινες Φ.—[c] δεξόμεθα ΘΠΦDKqr.—[d] ἀκρατῶν v, ἀκροα-

§. 9. *ἀνέμων καὶ χαλαζῶν*] Cod. Reg. omisso τὲ, quod placet. Ast.

τροχιλίων] Cod. Reg. *τροχίλων*, vitiose. Τροχίλιον s. τροχιλία et τροχαλία s. τροχηλία, est *trochlea* s. cylindrus, v. Pollux x. 31. ubi v. Hemsterh. p. 1177. Diogen. L. ii. 36. πρὸς Ἀλκιβιάδην εἰπόντα, ὡς οὐκ ἀνεκτὴ ἡ Ξανθίππη λοιδοροῦσα, Ἀλλ' ἔγωγ', ἔφη, συνείθισμαι, καθαπερεὶ καὶ τροχηλίας (vulgo τροχηλέας) ἀκούων συνεχές. Ficinus vertit: *axis rotarum*: Cornarius: *et axium et trochlearum*. Ast.

τούτου δὴ ἡ λέξις] Sic e cod. Reg. et Ven. reposuimus, id, quod Ficinus quoque expressit vertens: *eritque hujus oratio universa*. Quippe respicitur ὁ μὴ τοιοῦτος αὖ in orationis principio. Ast.

διὰ μιμήσεως φωναῖς] Quemadmodum dicitur *μιμεῖσθαι φωναῖς*, sic et substantivum dativo jungitur, ut de Legib. i. p. 631. C. κινήσεις τῷ σώματι. iv. p. 717. B. ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις. Cratyl. p. 423. B. δήλωμά του τῷ σώματι, ubi v. Heind. Ast.

εἰ μέλλει] Sic cod. Reg. Ast.

ἐξ ἀμφοτέρων τινὶ] Constructio ex duabus conflata est pro ἤ τινι (int. ἐπιτυγχάνουσι) ἐξ ἀμφοτέρων αὐτὸν ξυγκεραννύντες. Monui, ne quis forte τινὰ

ξυγκεραννύντες; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί οὖν ποιήσομεν; ἦν δ'
ἐγώ· πότερον εἰς τὴν πόλιν πάντας τούτους παραδεξόμεθα[c]
ἢ τῶν ἀκράτων[d] τὸν ἕτερον ἢ τὸν κεκραμένον; Ἐὰν ἡ[e] ἐμή,
ἔφη, νικᾷ, τὸν τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητὴν τὸν[f] ἄκρατον. Ἀλλὰ
μήν, ὦ Ἀδείμαντε, ἡδύς γε καὶ ὁ κεκραμένος, πολὺ δὲ[g]
ἥδιστος παισί[h] τε καὶ παιδαγωγοῖς[i] ὁ ἐναντίος οὗ σὺ αἱ-
ρεῖ,[j] καὶ τῷ πλείστῳ ὄχλῳ. Ἥδιστος γάρ. Ἀλλ' ἴσως,
ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἂν αὐτὸν ἁρμόττειν φαίης τῇ ἡμετέρᾳ πο-
λιτείᾳ, ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ[k] παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλα-
πλοῦς, ἐπειδὴ ἕκαστος ἓν πράττει. Οὐ γὰρ οὖν ἁρμόττει.
Οὐκοῦν διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ τῇ τοιαύτῃ πόλει τόν τε σκυτο-
τόμον σκυτοτόμον[l] εὑρήσομεν καὶ οὐ κυβερνήτην πρὸς τῇ
III. i. 129. σκυτοτομίᾳ, καὶ τὸν γεωργὸν γεωργὸν[m] καὶ οὐ δικαστὴν
πρὸς τῇ γεωργίᾳ, καὶ τὸν πολεμικὸν πολεμικὸν[n] καὶ οὐ
χρηματιστὴν πρὸς τῇ πολεμικῇ, καὶ πάντας οὕτως; Ἀλη-
II. 398. θῆ, ἔφη. Ἄνδρα δή, ὡς ἔοικε, δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παν-
τοδαπὸν γίγνεσθαι καὶ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα, εἰ[o]
ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτός τε καὶ[p] τὰ ποιήματα
βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, προσκυνοῖμεν[q] ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν
καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν, εἴποιμεν δ' ἂν ὅτι οὐκ ἔστι τοι-
οῦτος ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν οὐδὲ[r] θέμις ἐγγενέσθαι,
ἀποπέμποιμέν τε[s] ἂν[t] εἰς ἄλλην πόλιν μύρον κατὰ τῆς κε-

τῶν ΠDKr et pr Θ.—[e] ἐὰν μὲν ἡ v.—[f] alterum τὸν om DK*qt*r*m* et pr Ξ.—[g] γε ΠΦD*q*r et pr Θ, τε K.—[h] καὶ παισί ΘΠΦDK*q*r.—[i] δημαγωγοῖς Φ.—[j] ἐρεῖ *m*, ἐρᾷς *tv*.—[k] ἀνὴρ διπλοῦς K: ἀνὴρ...πολλαπλοῦς om *v*.—[l] alterum σκυτοτόμον om *tv*.—[m] γεωργὸν om *v*.—[n] πολεμικὸν om Φr.—[o] εἰ om Π et pr D.—[p] δὲ *v*.—[q] προσκυνοῦμεν *tm*.—[r] libri οὔτε.—[s] τ' *v*r.—[t] ἂν om A*m*.—[u] καταχέοντες *v*.—[v] ἐν K, om

pro τινὶ legendum esse autumet. Ast.

ἡ ἐμὴ] Int. γνώμη vel δόξα. Sic Phileb. 41. B. κατά γε τὴν ἐμήν. Politic. 277. A. Vid. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 11. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 254. Ast.

τὸν ἄκρατον] A cod. Reg. articulus abest, male; vid. Bast. et Schæfer. App. ad Epist. Crit. p. 3. Ast.

αὐτός τε καὶ τὰ] Vide annon scribendum sit, αὐτόν τε καὶ τὰ ποιήματα. Steph.

μῦρον κατὰ τῆς κεφαλῆς] Locus hic est unus omnium celebratissimus, sed nondum satis explanatus. Namque Plato non hoc mihi videtur voluisse dicere, poetas, tanquam sacros homines, unguentis delibutos coronisque redimitos, utpote venerationis causa, ex urbe emittendos esse, sed verba μῦρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες et inprimis ἐρίῳ στέψαντες alium liquet sensum habere, atque eum ironicum. Scholiastes et Proclus nihil, quod rem explicet, proferunt, aliorum vero loca viam monstrant. Scilicet Dio Chrysost. Orat. liii. p. 554. D. hunc locum respexit scribens: καὶ κελεύει μάλα εἰρωνικῶς (sic pro εἰρηνικῶς haud dubie legendum) στέψαντάς αὐτον ἐρίῳ καὶ μύρῳ—καταχέαντας ἀφιέται παρ' ἄλλους· τοῦτο δὲ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῶν χελιδόνων ποιοῦσι. Sic et Ari-

φαλῆς καταχέαντες[u] καὶ ἐρίῳ στέψαντες, αὐτοὶ δ' ἂν[v] τῷ[w] αὐστηροτέρῳ καὶ[x] ἀηδεστέρῳ[y] ποιητῇ χρῴμεθα καὶ μυθολόγῳ ὠφελείας[z] ἕνεκα, ὃς ἡμῖν τὴν τοῦ ἐπιεικοῦς λέξιν μιμοῖτο καὶ τὰ λεγόμενα λέγοι[a] ἐν ἐκείνοις τοῖς τύποις οἷς κατ' ἀρχὰς ἐνομοθετησάμεθα,[b] ὅτε τοὺς στρατιώτας ἐπεχειροῦμεν παιδεύειν. Καὶ μάλ', ἔφη, οὕτως ἂν ποιοῖμεν,[c] εἰ ἐφ' ἡμῖν εἴη. Νῦν δή,[d] εἶπον ἐγώ, ὦ φίλε, κινδυνεύει ἡμῖν τῆς μουσικῆς τὸ περὶ λόγους τε καὶ μύθους παντελῶς διαπεπεράνθαι· ἅ τε γὰρ λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον εἴρηται. Καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἔφη.[e]

Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ περὶ ᾠδῆς τρόπου καὶ III. i. 130.
μελῶν λοιπόν. Δῆλα δή. Ἆρ' οὖν οὐ πᾶς ἤδη ἂν εὕροι[f] ἃ ἡμῖν λεκτέον περὶ αὐτῶν, οἷα[g] δεῖ εἶναι, εἴ περ μέλλομεν[h]

ΘΦr.—[w] καὶ t.—[x] αὐστηροτέρῳ καὶ om Ξ.—[y] καὶ τῷ ἀηδεστέρῳ t.—[z] ἀφελείας Π.—[a] λέγει ΦΚ.—[b] ἐνομοθετήσαμεν tv.—[c] ποιοῦμεν m.—[d] δέ s.—[e] ἔφη δοκεῖ v.—[f] ἂν εὕροιτο ΘΠΦDKqr, εὕροι ἂν t.—[g] οἷ q, καὶ οἷα r et rc Ξ cum s...δὴ Θmr.—[h] μέλλοιμεν

stides Orat. Platon. iii. t. ii. p. 326. *ἀλλὰ νὴ Δία, ὡς Ὅμηρον μύρῳ χρίσας ἐκπέμπει, χελιδόνος τιμὴν καταθεὶς, οὕτως καὶ ἡμεῖς Πλάτωνα ἐκπέμπειν ἐκ τῶν πόλεων ἐκελεύομεν ἢ μετ' ἀδείας τοσαύτης κακῶς αὐτὸν εἰρήκαμεν.* Theodoret. contra Græc. Serm. ii. de principio p. 22. *μύρῳ γε ἀλείψας, καθάπερ αἱ γυναῖκες τὰς χελιδόνας, ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ξυντεθείσης ἀπέπεμψε πόλεως, ἀκολασίας καλέσας καὶ δυσσεβείας διδάσκαλον.* Notum vero est Pythagoreum symbolum, quod hirundinem non esse domo recipiendam significat (v. Plutarch. Sympos. viii. 7. p. 728.) in quo quidem explicando alii hirundinem statuunt imaginem esse infidæ amicitiæ, alii loquacitatis (unde *χελιδόνων μουσεῖα*), v. Erasm. Adag. Chil. i. Centur. i. p. 18. Chil. ii. Centur. ii. p. 327. ed. Colon. Hinc conjicere possumus, quod a mulieribus venerationis causa fieri solitum esset (hirundo enim læta erat veris nuntia), id Platonem *πυθαγορίζοντα*, ut solet, ad irrisionem accommodasse, poetas quasi hirundinibus comparantem, ut qui læta specie deludant, sicuti hirundines inconstantes, infidæ (ut quæ vere elapso devolent) et garrulæ (poetæ mendaces). Similis inest irrisio in verbis *ἐρίῳ στέψαντες*, quæ Reinesius in Append. ad Epist. p. 328. (ed. Jen. 1670. 4.) diverse tentavit. Ni fallor enim, *ἔριον* referendum est ad velamenta illa s. vittas supplicum, quibus *ἱκετηρία*, i. e. oleæ ramus involutus erat (hoc erat *στέμμα*, *infula*, v. Il. A. 14. Cf. Feith. Antiq. Homer. iii. 4. Sic et Suidas t. i. p. 855. v. *ἐρίῳ* explicat *στέμμα περιθέντες*); hinc *λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας*, Æsch. Suppl. 194. Igitur *μῦρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες* est: eos dimittentes ut homines, quos lex urbe recipi vetet (Pythagor. symbolum), et *ἐρίῳ στέψαντες* ramum vittasque supplicum iis dantes, ut alii misericordia commoti in civitatem suam recipiant. Et de industria mihi videtur Plato hæc solummodo innuisse, non clare exposuisse, ut ne poetas, qui tanto florebant honore, directe carpendo invidiam æqualium sibi conflaret. Ceterum plures h. l. respexerunt et imitati sunt. Cicero l. iv. de Republ. apud Nonium: 'ego vero eodem, quo ille Homerum, redimitum coronis et delibutum unguentis, emittit ex ea urbe, quam sibi ipsi fingit' (v. P. Victor. Var. Lect. iv. 13.) Joseph. contr. Apion. i. §. 36. Euseb. Præp. Evang. v. 12. Maxim. Tyr. xxiii. 3. p. 279. ubi v. Davis. Gregor. Naz. Orat. xxiii. p. 412. D. Cf. Elmenhorst. ad Minuc. Felic. Octav. p. 204. ed. Ouzel. Græv. Lect. Hesiod. c. xxiii. et Marcland. ad Maxim. Tyr. xxiv. p. 696. Ast.

τοῖς προειρημένοις συμφωνήσειν;[i] [§. 10.] Καὶ ὁ Γλαύκων ἐπιγελάσας, Ἐγὼ τοίνυν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, κινδυνεύω ἐκτὸς[j] τῶν[k] πάντων εἶναι· οὔκουν ἱκανῶς γε[l] ἔχω ἐν τῷ παρόντι ξυμβαλέσθαι[m] ποῖ'[n] ἄττα δεῖ[o] ἡμᾶς λέγειν,[p] ὑποπτεύω[q] μέντοι. Πάντως[r] δή[s] που, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τόδε ἱκανῶς ἔχεις λέγειν, ὅτι τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστὶ συγκείμενον, λόγου τε καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Ναί, ἔφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν ὅσον γε[t] αὐτοῦ λόγος ἐστίν, οὐδὲν δή που διαφέρει τοῦ[u] μὴ[v] ᾀδομένου[w] λόγου πρὸς τὸ ἐν τοῖς αὐτοῖς δεῖν τύποις[x] λέγεσθαι οἷς ἄρτι προείπομεν καὶ ὡσαύτως; Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μὴν τήν γε[y] ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἀκολουθεῖν δεῖ τῷ λόγῳ. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μέντοι θρήνων τε[z] καὶ ὀδυρμῶν ἔφαμεν ἐν λόγοις οὐδὲν προσδεῖσθαι. Οὐ γὰρ οὖν.[a] Τίνες οὖν θρηνώδεις ἁρμονίαι; λέγε μοι· σὺ[b] γὰρ μουσικός. Μιξολυδιστί, ἔφη, καὶ συντονολυδιστὶ[c] καὶ τοιαῦταί τινές. Οὐκοῦν αὗται, ἦν δ' ἐγώ, ἀφαιρετέαι· ἄχρηστοι γὰρ καὶ γυναιξὶν ἃς δεῖ ἐπιει-

rc *q*.—[i] συμφωνῆσαι 𝔪.—[j] ἐκτὸς τούτων Ξ*ts*.—[k] τῶν om K.—[l] γ' *v*, σε *t*, om K*q*.—[m] ξυμβάλλεσθαι ΘΠΦDK*q*𝔯.—[n] ποῖ' *v*.—[o] δοκεῖ *t*𝔪.—[p] λέγειν ἡμᾶς Φ𝔯.—[q] ὑποπτεύομέν τοι 𝔪.—[r] πάντας Φ𝔯.—[s] δέ Φ.—[t] γε om K.—[u] διαφέροι ἂν τοῦ *q*.—[v] ἡμῖν *q*.—[w] διδομένου ΠΦD𝔯, δεδομένου *q*.—[x] τόποις Φ𝔯.—[y] τε Ξ*t*𝔪.—[z] γε *v*.—[a] γὰρ οὖν ΘΠDK*qv*𝔯 : γὰρ οὔ *ς.—[b] οὐ *t*.—[c] σύντονοι λυδιστί ΦDK*qv*𝔯, σύντονοι λυδι-

§. 10. ἐκτὸς τούτων τῶν πάντων] Cod. Reg. et Ven. legunt ἐκτὸς πάντων; sed quum πάντων respiciat illud πᾶς in Socratis oratione: πᾶς ἤδη ἂν εὕροι, recte τούτων τῶν adest. Ast.

διαφέρει] Ald. Bas. 1. et 2. διαφέρειν, sed Ficinus habet *differt*, quod sensus postulat. Ast.

μὴ ᾀδομένου] Bas. 2. et Cod. Reg. μὴ διδουμένου. Ast.

ἡ μιξολυδιστὶ] Hic, ut infra ἡ ἰαστὶ, articulum sponte adjecimus, quia abesse nequit, ut Steph. jam monuerat. Ceterum *modos* s. tonos (ἁρμονίας s. τρόπους), initio tres fuisse dicunt: Doricum, gravissimum, Phrygium, medium, et Lydium, summum, vid. Ptolemæi Harm. ii. 10. Plutarch. de Music. p. 1134. A. Heraclides vero Ponticus apud Athen. xiv. p. 624. C. has ponit harmonias: Doricam, Æolicam et Ionicam, quibus accesserint duæ barbaræ harmoniæ, Phrygia et Lydia, utpote ab iis invectæ, qui Pelopem in Peloponnesum venientem secuti essent. Sed de harmoniarum numero veteres sibimet ipsis non constant. Vid. Euclid. Harmon. p. 19. et Olear. ad Philostrat. vit. Apoll. Tyan. i. 30. p. 37. Tredecim, quas Aristoxenus dicitur introduxisse, harmoniæ artificiosæ erant tonorum simplicium compositiones, in his mixolydius tonus et hypermixolydius. Ceterum respexit h. l. Aristoteles Polit. viii. 5. (§. 8. p. 327. ed. Schneider.): εὐθὺς γὰρ ἡ τῶν ἁρμονιῶν διέστηκε φύσις, ὥστε ἀκούοντας ἄλλως διατίθεσθαι καὶ μὴ τὸν αὐτὸν ἔχειν τρόπον πρὸς ἑκάστην αὐτῶν, ἀλλὰ πρὸς μὲν ἐνίας ὀδυρτικωτέρως καὶ συνεστηκότως μᾶλλον, οἷον πρὸς τὴν μιξολυδιστὶ καλουμένην, πρὸς δὲ τὰς μαλακωτέρως τὴν διάνοιαν, οἷον πρὸς τὰς ἀνειμένας (quas Plato χαλαρὰς vocat), μέσως δὲ καὶ καθεστηκότως μάλιστα πρὸς ἑτέραν, οἷον δοκεῖ ποιεῖν ἡ Δωριστὶ μόνη τῶν ἁρμονιῶν, ἐνθουσιαστικοὺς δ' ἡ Φρυγιστί. Reprobavit vero hæc Platonis verba Heraclides Pontic. apud Athen. l. c. Ast.

κεῖς εἶναι, μὴ ὅτι ἀνδράσιν. Πάνυ γε. Ἀλλὰ μὴν μέθη[d] γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον καὶ μαλακία καὶ ἀργία. Πῶς γὰρ οὔ; Τίνες οὖν μαλακαί τε καὶ συμποτικαὶ[e] τῶν ἁρ- III. i. 131.
μονιῶν; Ἰαστί, ἦ δ' ὅς, καὶ λυδιστί,[f] αἵ τινες[g] χαλαραὶ καλοῦνται. Ταύταις οὖν, ὦ φίλε,[h] ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν II. 399.
ἔσθ' ὅ τι χρήσει;[i] Οὐδαμῶς, ἔφη· ἀλλὰ κινδυνεύει σοι δωριστὶ λείπεσθαι καὶ φρυγιστί. Οὐκ οἶδα, ἔφην ἐγώ,

στισί Θ.—[d] μέθυ t.—[e] συμποτικαὶ om v.—[f] λυδιαστί ΘDKqvr.—[g] καὶ τοιαῦταί τινες ΘΦDKqr et corr Π, καίτοι αὖ τινες v.—[h] φίλ' v.—[i] χρήσει DKr.—[j] τὰς ἁρμο-

Ἰαστὶ] Non dubito quin Plato scripserit ἡ Ἰαστί. Sed et adverbio Λυδιστὶ fortasse præfixus ab eo fuit ille articulus: qui tamen non est necessarius ut ante Ἰαστὶ, quum ex hoc loco repetitus subaudiri in illo possit. Quod autem de hoc dico loco, idem et de eo dicendum fuerit qui est in principio p. seq. ἀλλὰ κινδυνεύει σοὶ Δωριστὶ λείπεσθαι καὶ Φρυγιστί. nam utrique adverbio aut priori saltem præponendum censeo articulum. Subaudietur autem ubique ἁρμονία. Steph.

ἡ Ἰαστὶ] Lydia et Ionica harmonia erant remissæ ac laxæ, ideoque Doricæ gravitati ac severitati oppositæ. Vituperat Aristoteles Polit. viii. 7. (§. 8. p. 334. Schneid.) Platonem in eo, quod laxas mollesque harmonias e civitate sua exegerit: τοῖς ἀπειρηκόσι διὰ χρόνον οὐ ῥᾴδιον ᾄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τηλικούτοις· διὸ καλῶς ἐπιτιμῶσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τῶν περὶ τὴν μουσικήν τινες, ὅτι τὰς ἀνειμένας ἁρμονίας ἀποδοκιμάσειεν εἰς τὴν παιδείαν, ὡς μεθυστικὰς λαμβάνων αὐτὰς, οὐ κατὰ τὴν τῆς μέθης δύναμιν—βακχευτικὸν γὰρ ἥ γε μέθη ποιεῖ μᾶλλον—ἀλλ' ἀπειρηκυίας. ὥστε καὶ πρὸς τὴν ἐσομένην ἡλικίαν τὴν τῶν πρεσβυτέρων δεῖ καὶ τῶν τοιούτων ἁρμονιῶν ἅπτεσθαι καὶ τῶν μελῶν τῶν τοιούτων. Sed utramque harmoniam, enervem, i. e. Ionicam, et convivio convenientem (ξυμποτικὴν), i. e. Lydiam, nomine χαλαρᾶς, *mollis*, recte Plato complectitur; mollitia enim et in inertia (ἀργίᾳ) et in moribus dissolutis cernitur; hinc τὸ βακχικὸν, quod Lydiæ harmoniæ proprium erat (v. Lucian. Hermot. §. 1. t. i. p. 401.) et τὸ μαλακὸν s. γλαφυρὸν (v. Lucian l. l.) in quo Ionica harmonia conspicua erat, conjungit. Ast.

ἡ Δωριστὶ] Articulum iterum adjecimus. Doricæ harmoniæ proprium erat τὸ σεμνὸν, Phrygiæ vero τὸ ἔνθεον (v. Lucian. l. l.) Aristotel. Polit. viii. 7. περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν, ὡς στασιμωτάτης οὔσης καὶ μάλιστ' ἦθος ἐχούσης ἀνδρεῖον· ἔτι δὲ ἐπεὶ τὸ μέσον μὲν τῶν ὑπερβολῶν ἐπαινοῦμεν (Dorica enim harmonia media erat inter remissionem, id est, mollitiam Lydiæ, et intentionem, id est, incitationem Phrygiæ), καὶ χρῆναι διώκειν φαμὲν, ἡ δὲ Δωριστὶ ταύτην ἔχει τὴν φύσιν πρὸς τὰς ἄλλας ἁρμονίας, φανερὸν, ὅτι τὰ Δώρια μέλη πρέπει πριδεύεσθαι μᾶλλον τοῖς νεωτέροις. Quocirca jam Pythagoras traditur Doricam et harmoniam et dialectum unice probasse, v. Iamblich. de vit. Pythag. xxxiv. p. 194. ed. Küst. Procl. in Polit. p. 365. v. 13. infr. et p. 366. v. 2. Sic et in Lach. p. 188. D. Dorica harmonia dicitur μόνη Ἑλληνική. De Phrygiæ harmoniæ enthusiasmo v. Procl. in Polit. p. 366. et Burett. ad Plutarch. de Music. in Mem. Acad. Inscript. t. xi. p. 44. ed. Amstel. Ceterum Aristoteles in Polit. l. l. etiam hoc reprobat, quod Phrygiam harmoniam cum Dorica reliquerit Plato: ὁ δ' ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης οὐ καλῶς τῶν Φρυγιστὶ μόνην καταλείπει μετὰ τῆς Δωριστὶ, καὶ ταῦτα ἀποδοκιμάσας τῶν ὀργάνων τὸν αὐλόν· ἔχει γὰρ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἡ Φρυγιστὶ τῶν ἁρμονιῶν, ἥνπερ αὐλὸς ἐν τοῖς ὀργάνοις· ἄμφω γὰρ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. Sed bene monet Proclus (v. Schol. Ruhnk. p. 155.) τὴν μὲν Δώριον ἁρμονίαν εἰς παιδείαν ἐξαρκεῖν ὡς καταστηματικὴν, τὴν δὲ Φρύγιαν εἰς ἱερὰ καὶ ἐνθεασμοὺς, ὡς ἐκστατικήν. Et si dithyrambus, ut ipse dicit Aristoteles l. l. nullam aliam nisi Phrygiam harmoniam admittit, quomodo Plato dithyrambicam poesin civitate sua recipere potuisset ejecta harmonia Phrygia? Et in universum quum duo hominis status ac conditiones sint, altera ejus, cujus animus ac vires summopere intentæ sunt in conflictione cum infor-

τὰς ἁρμονίας,[j] ἀλλὰ κατάλιπε[k] ἐκείνην τὴν ἁρμονίαν ἣ ἔν τε πολεμικῇ πράξει ὄντος ἀνδρείου καὶ ἐν πάσῃ βιαίῳ ἐργασίᾳ πρεπόντως ἂν μιμήσαιτο φθόγγους τε καὶ προσῳδίας, καὶ ἀποτυχόντος ἢ εἰς τραύματα ἢ εἰς[l] θανάτους ἰόντος ἢ εἴς τινα[m] ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος, ἐν[n] πᾶσι τούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην· καὶ ἄλλην αὖ ἐν εἰρηνικῇ τε καὶ μὴ βιαίῳ ἀλλ' ἐν ἑκουσίῳ πράξει ὄντος, ἤ[o] τινά τι[p] πείθοντός[q] τε[r] καὶ δεομένου, ἢ εὐχῇ θεὸν[s] ἢ διδαχῇ καὶ νουθετήσει ἄνθρωπον,[t] ἢ τοὐναντίον ἄλλῳ δεομένῳ ἢ διδάσκοντι ἢ μεταπείθοντι ἑαυτὸν ὑπέχοντα,[u] καὶ ἐκ τούτων πράξαντα[v] κατὰ νοῦν, καὶ μὴ ὑπερηφάνως ἔχοντα, ἀλλὰ σωφρόνως τε καὶ μετρίως ἐν πᾶσι τούτοις πράττοντά τε καὶ τὰ[w] ἀποβαίνοντα ἀγα-

νίας om *t*.—[k] καταλειπε A*v*.—[l] εἰς ante θανάτους add ΑΘΞΠΦ*tv*m𝔯.—[m] τὴν *v*.—[n] καὶ ἐν ΘΞ.—[o] ἢ...δεομένῳ om *t*.—[p] τε K*q*.—[q] πεπονθότος K*q* et (in mg posito πεποιθότος) D.—[r] τι Φ𝔯.—[s] θεῶν K*qv*.—[t] ἀνθρώπου K*q*, ἀνθρώπων *v*.—[u] ἐπέχοντα ΑΠΦDK*t*m𝔯 et (supra scripto παρέχοντα) Θ, ἐπέχοντος *v*, παρέχοντα *q*.—[v] πράξαντος...ἔχοντος...πράττοντός...ἀγαπῶντος *v*.—[w] τὰ om A*t*m.—[x] ἁρμονίας om *q*. καὶ

tunio, cum morte, cum aliis ejusdem generis, altera ejus, qui læta fruitur pace et quidquid facit, tranquillo et sedato agit animo, etiam duas oportere harmonias esse apparet, alteram concitatam, alteram sedatam ; atque illa est Phrygia, hæc Dorica. Ast.

παρατεταμένως] Hoc de emendatione reposuimus pro eo, quod libri omnes habent, *παρατεταγμένως*, *instructa acie*, cui hic locus nullus est ; accedit, quod pervulgaris est ac pæne solemnis vocum *παρατεταγμένως* et *παρατεταμένως*, *συντεταγμένως* et *συντεταμένως* permutatio, v. Bentlei. ad Callimach. Fragm. n. 233. Dorvill. ad Charit. p. 643. interpp. ad Aristoph. Plut. 325. Xenoph. Œcon. ii. 18. xx. 22. et Heusd. Spec. Crit. p. 105.—*Παρατεταμένως* est, ut Ficinus recte vertit, *constanter* ; namque *παρατείνεσθαι* est sæpenumero in aliqua re diu magnaque cum contentione occupari, v. Dorvill. ad Charit. p. 31. Mox *ἀνθρώπου* Cod. Reg. vitiose. Ast.

ὑπέχοντα] Videri posset fuisse dicendum *ὑπέχοντος*, servando eandem orationis formam : et subaudiendo accusativos ex præcedentibus repetitos, ut intelligeremus, *πρεπόντως ἂν μιμήσαιτο φθόγγους τε καὶ προσῳδίας ὑπέχοντος ἑαυτὸν ἄλλῳ δεομένῳ* etc. nisi, quod de hoc accusativo diceremus, idem et de multis qui sequuntur dicere esset necesse. Neque est tamen fortasse cur illa multitudo nos moveat, et vereamur eandem illorum in genitivos mutationem requirere : præsertim quum alii iterum genitivi ponantur, et cum iis accusativus *φθόγγους* una cum verbo *μιμήσονται* repetatur. sicut enim antea dixerat, *μιμήσαιτο φθόγγους ὄντος ἀνδρείου* etc. deinde *ἀποτυχόντος*, et *ἰόντος*, et *πεσόντος* etc. ita paulo post, *μιμήσαιτο φθόγγους δυστυχούντων*, *εὐτυχούντων*, etc. existimo enim hos genitivos ad illum accusativum pertinere, et dictum esse *ταύτας δύο ἁρμονίας, δυστυχούντων* (etc.) *αἵτινες φθόγγους μιμήσονται* pro eo quod (utendo ea collocatione verborum quæ usitatior est) dicendum erat, *ταύτας δύο ἁρμονίας αἵτινες φθόγγους μιμήσονται δυστυχούντων*. Sic autem relativum ab hoc scriptore multis in locis postponi videmus, ubi grammaticus sive naturalis (ut ita dicam) ordo postulat ut postponatur. Quod non animadversum fecit ut nonnulli eorum minime intellecti fuerint. Steph.

ὑπέχοντα] Conversa est oratio, ac si hæc participia non e substantivis *φθόγγους* et *προσῳδίας*, sed e verbo *μιμήσαιο* pendeant. Cujus generis *ἀνακολουθίαι* frequentissime reperiuntur. Ast.

πῶντα. ταύτας δύο ἁρμονίας,[x] βίαιον, ἑκούσιον, δυστυχούν- III. i. 132.
των, εὐτυχούντων, σωφρόνων, ἀνδρείων[y] αἵ τινες φθόγγους
μιμήσονται κάλλιστα, ταύτας λεῖπε.[z] Ἀλλ', ἦ δ' ὅς,
οὐκ ἄλλας αἰτεῖς[a] λείπειν[b] ἢ[c] ἃς νῦν δὴ[d] ἐγὼ[e] ἔλεγον.
Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, πολυχορδίας γε οὐδὲ παναρμονίου[f]
ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν. Οὔ μοι, ἔφη,
φαίνεται.[g] Τριγώνων[h] ἄρα καὶ πηκτίδων[i] καὶ πάντων ὀρ-
γάνων ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια, δημιουργοὺς οὐ
θρέψομεν; Οὐ φαινόμεθα. Τί δέ;[j] αὐλοποιοὺς ἢ αὐλη-
τὰς παραδέξει[k] εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον,

βίαιον *t*.—[y] ἀνδρείων ἁρμονίας ΑΠDK*qtr*m.—[z] λίπε ΑΘΠDK*qr*r.—[a] αἰτεῖν K.—[b] λειπεῖν ΘΦ.—[c] ἀλλ' ἢ ΘΦr.—[d] νῦν δὴ A*tr*m, νῦν ἂν ΘΠDK*q*, νῦν αὖ Φr : δὴ νῦν ς.—[e] ἐγὼ om Ξ*tr*mς.—[f] παναρμονίων K.—[g] φαίνονται r.—[h] τρυγόνων *q*.—[i] πυκτίδων DK*q*r.—[j] δαί A, δ' *t*m.—[k] παραδέξει D.—[l] αὐτοῦ *t*.—[m] ὄντα om ΘΦr.—[n] μί-

βίαιον ἑκούσιον] Mendi manifesta sunt hæc verba; legendum *βιαίου ἑκουσίου*, quod pœnitet non reposuisse, quum et sensus et orationis cohærentia unice id flagitent. Sensus enim, ut prægressa docent, hic est, 'duas illas harmonias relinque, quæ optime imitabuntur voces vi coacti ac voluntarii, infelicis ac felicis, fortis ac temperati.' Igitur *βίαιος* et *ἑκούσιος* non ipsæ harmoniæ sunt, quod absurdum esset, sed *ὁ ἐν βιαίῳ* vel *ἑκουσίῳ πράξει ὢν*, ut in antecedentibus Plato dixit. Ceterum in verbis *σωφρόνων ἀνδρείων* sensus perspicuitas postulasset, ut inverso poneretur ordine *ἀνδρείων σωφρόνων*. Ast.

ἢ ἃς δὴ νῦν] Cod. Reg. *ἢ ἃς νῦν ἂν ἐγώ*. Bas. 2. *ἄλλῃ ἃς νῦν ἐγώ*. Ceterum laudat h. l. Athen. iv. p. 182. F. Ast.

παναρμονίου] Similiter Lucian. de Saltat. §. 7. t. i. p. 549. *ποικίλον τι καὶ παναρμόνιον*. Maxim. Tyr. xxxii. 4. p. 383. *παναρμόνιόν τι ὄργανον*. Ast.

τριγώνων—πηκτίδων] *τρίγωνον*, a triquetra forma sic dictum, describitur a Porphyrio in Ptolem. Harm. p. 217. Aristoteles Polit. viii. 6. *καὶ τὰ πρὸς ἡδονὴν συντείνοντα (ὄργανα) τοῖς ἀκούουσι τῶν χρωμένων, ἑπτάγωνα καὶ τρίγωνα καὶ σαμβῦκαι καὶ πάντα τὰ δεόμενα χειρουργικῆς ἐπιστήμης*.—Πηκτὶς unum erat ex antiquissimis instrumentis (v. Athen. iv. p. 182. E. xiv. 635. C.) de quo variæ sunt virorum doctorum sententiæ; vid. interpp. ad Anacreont. vi. 10. et ad Orphic. Argon. v. 411. Ast.

τὸ πολυχορδότατον] Invenitur lectio multo aptior, *τὰ πολυχορδότατα*: sed quid si mutandum etiam *πολυχορδότατα* in *πολύχορδα* dicamus? Steph.

τὸ πολυχορδότατον] Quod vulgo legitur, *τοῦτο πολυχορδότατον*, nullo modo stare potest; primo enim nihil præcedit, quo *τοῦτο* referri possit; deinde etiamsi dixeris, ex *αὐλοποιοὺς* et *αὐλητὰς* supplendam esse vocem *αὐλὸς*, tamen, quomodo Plato, qui supra *πολυχορδίαν* et *παναρμόνιον* recte distinxit, tibiam potuisset instrumentum *πολύχορδον* vocare, comprehendi non posset. Accedit, quod perquam durum esset ac pæne intolerabile, ex prægressis vocem *αὐλὸς* supplere, quum præsertim paulo post sequatur *αὐλοῦ*. Quocirca jam Cornarius legi jubebat *οὐ τὰ πολυχορδότατα*, Stephanus vero *οὐ τὰ πολύχορδα*; scilicet Ficinus ita vertit: *annon instrumenta multarum chordarum harmoniarumque omnium tibiam imitantur?* Quod lenissima nititur correctione, reposuimus, *οὐ τὸ* scribentes pro *οὐ τοῦτο*, ut *τὸ πολυχορδότατον*, int. *ὄργανον*, collective positum sit pro plurali; quanquam persuasi sumus, locum nondum persanatum et forsitan sic corrigendum esse: *ἢ οὐ τὰ πολύχορδα (vel πολυχορδότατα) καὶ αὖ* (et item, h. e. sicut etiam) *τὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μιμήματα*;—Ceterum jam Pythagorei tibiam repudiarunt. Iamblich. de Vit. Pythagor. xxv. p. 93. ed. Küster. *ὀργάνῳ δὲ χρῆσθαι λύρᾳ· τοὺς γὰρ αὐλοὺς ὑπελάμβανεν ὑβριστικόν τε καὶ πανηγυρικὸν καὶ οὐδαμῶς ἐλευθέριον τὸν ἦχον ἔχειν*. Nota quoque est veterum fabula de Minerva tibiam

καὶ αὐτὰ[l] τὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα[m] μιμήματα;[n] Δῆλα δή, ἦ δ' ὅς. Λύρα δή σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ κιθάρα λείπεται, καὶ[o] κατὰ πόλιν χρήσιμα·[p] καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἄν τις εἴη. Ὡς γοῦν, ἔφη, ὁ λόγος ἡμῖν σημαίνει. Οὐδέν γε,[q] ἦν δ' ἐγώ, καινὸν[r] ποιοῦμεν, ὦ φίλε, κρίνοντες τὸν Ἀπόλλω καὶ τὰ[s] τοῦ[t] Ἀπόλλωνος ὄργανα πρὸ Μαρσύου τε καὶ τῶν ἐκείνου ὀργάνων. Μὰ Δί', ἦ δ' ὅς, οὔ μοι φαινόμεθα. Καὶ νὴ τὸν κύνα, εἶπον, λελήθαμέν γε διακαθαίροντες πάλιν ἣν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν. Σωφρονοῦντές γε ἡμεῖς, ἦ δ' ὅς. [§. 11.]
III. i. 133. [w]Ἴθι δή, ἔφην, καὶ τὰ λοιπὰ καθαίρωμεν. ἑπόμενον γὰρ δὴ[u] ταῖς ἁρμονίαις ἂν ἡμῖν εἴη τὸ περὶ ῥυθμούς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίου ῥυθμοὺς ἰδεῖν κοσμίου τε καὶ ἀνδρείου τίνες εἰσίν· οὓς ἰδόντα[v]

μημα A et pr Π.—[o] καὶ om Θ.—[p] χρήσιμα om t.—[q] γε om Θ.—[r] δεινόν s.—[s] κατὰ Φτ.—[t] τοῦ om Φ.—[u] δὴ om ΘΦτ.—[v] ἰδόντας s.—[w] τοιούτου Am, τοῦ τοιούτου v,

abjiciente, v. Aristotel. Polit. viii. 6. (§. 8. p. 331. Schneid.) Cf. Procl. in Polit. p. 366. v. 10. 11. et de variis tibiarum generibus Athen. iv. 80. p. 182. C. Pollux iv. 77. 81. Ast.

καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα] I. e. *ὡς κατὰ πόλιν χρήσιμα*, int. *ὄντα*, sicuti (*καὶ αὖ*) in agris fistula fere (i. e. sane, h. e. *perutilis; τὶς* enim, ut constat, urbane intendit et affirmat) utilis erit. *Καί*, quod ante *κατὰ πόλιν* legitur, expungendum duco; est enim non solum otiosum, sed turbat etiam orationis continuationem. Ast.

οὐδέν γε—καινὸν] Præstantem hanc scripturam cod. Reg. suppeditavit, quam, quum a Ficino confirmatam vidissemus (vertit enim: *nihil alienum*), recipere non dubitavimus. Sensus est rei convenientissimus: nihil novi, inauditi et singulare facimus, Apollinis instrumenta iis præferentes, quibus Marsyas excelluit. Sic l. iii. 20. p. 474. C. *μηδὲν καινὸν—ἀλλὰ Φοινικικόν τι.* Vid. de hac vocis *καινὸς* significatione Raphel. ad Joh. xiii. 34. et Gataker. Advers. Miscell. postum. c. 28. Accedit, quod ipsæ fabulæ, quæ Minervam tradunt abjecisse aulam et Marsyam, quum aula certare cum Apolline citharista ausus esset, a Deo victum occisumque esse, præstantiam significant, quam antiquitas citharæ tribuebat. Igitur minime *καινόν τι* erat, Apollinis instrumenta iis, quibus Marsyas usus esse traditur, anteponere. Ceterum de Marsya, Olympi vel Œagri filio, ejusque certamine cum Apolline vid. Apollodor. i. 4. 2. ubi v. interpp. Hygin. Fab. 165. ubi v. Munk. interpp. ad Ovid. Metam. vi. 396. et Bottigeri scriptionem in Mus. Attico t. i. p. ii. p. 353. Ast.

σωφρονοῦντές γε] Int. *τοῦτο ποιοῦμεν*, i. e. *σωφρονοῦμέν γε τοῦτο ποιοῦντες*, v. nostra ad Phædr. p. 253. Ibi laudatis exemplis addere potes Hipparch. 231. C. *οὐκ ἀδίκως γε σὺ ἀπορῶν.* Dialog. de Just. p. 375. A. *καλῶς γέ σοι δοκοῦν.* Ast.

§. 11. *παντοδαπὰς βάσεις*] Respexit Longin. xxxiv. §. 2. et eandem sententiam adumbravit Dio Chrysost. Orat. ii. de Regno p. 30. A. B. C. Ceterum *βάσιν* Weiskius ad Longin. p. 443. pro clausula rhythmi habebat, sed ni fallor, *βάσις*, i. e. *fundamentum rhythmi*, est pes rhythmice compositus s. conjunctus, quasi principium rhythmicæ orationis; hinc *βάσις ἰαμβικὴ* (versus monometer iambicus), *δακτυλική, ἀναπαιστική.* Ast.

οὓς ἰδόντα] Sic Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. de conjectura igitur Steph. scripsit *ἰδόντας*, sine causa; namque ut in verbis prægressis *μὴ ποικίλους διώκειν—ἀλλὰ ἰδεῖν*, non *ἡμᾶς*, sed persona indefinita (*man*) subjectum est, quod dicitur, quoniam verba *ἑπόμενον—ἂν ἡμῖν εἴη τὸ περὶ ῥυθμοὺς* sunt legem quasi civibus suis

τὸν πόδα τῷ τοιούτῳ[w] λόγῳ ἀναγκάζειν ἕπεσθαι καὶ τὸ II. 400.
μέλος, ἀλλὰ μὴ λόγον ποδί τε καὶ μέλει· οἵ τινες[x] δ' ἂν
εἶεν οὗτοι οἱ ῥυθμοί, σὸν ἔργον, ὥς περ τὰς ἁρμονίας, φρά-
σαι. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἔχω λέγειν. ὅτι μὲν γὰρ
τρία[y] ἅττα ἐστὶν εἴδη ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται, ὥς περ
ἐν τοῖς φθόγγοις τέτταρα[z] ὅθεν[a] αἱ[b] πᾶσαι ἁρμονίαι, τεθε-
αμένος ἂν[c] εἴποιμι·[d] ποῖα[e] δ' ὁποίου[f] βίου μιμήματα, λέ-
γειν οὐκ ἔχω. Ἀλλὰ ταῦτα μέν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μετὰ
Δάμωνος[g] βουλευσόμεθα, τίνες τε ἀνελευθερίας[h] καὶ ὕβρε-
ως ἢ μανίας καὶ ἄλλης κακίας πρέπουσαι βάσεις, καὶ τί-
νας τοῖς ἐναντίοις λειπτέον[i] ῥυθμούς. οἶμαι δέ με[j] ἀκηκοέ-
ναι οὐ σαφῶς ἐνόπλιόν τέ τινα ὀνομάζοντος αὐτοῦ ξύνθετον
καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷόν γε, οὐκ οἶδα ὅπως διακοσμοῦντος[k]
καὶ ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος, εἰς βραχύ τε καὶ μακρὸν
γιγνόμενον, καὶ ὡς ἐγῷμαι, ἴαμβον καί τιν'[l] ἄλλον τρο-
χαῖον ὠνόμαζε,[m] μήκη δὲ καὶ βραχύτητας προσῆπτε.[n] καὶ III. i. 134.
τούτων τισὶν οἶμαι τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς αὐτὸν οὐχ ἧττον
ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν ἢ τοὺς ῥυθμοὺς αὐτούς,[o] ἤτοι[p] ξυν-

ου
τουτων Θ, τούτου DK*q*, τοῦτοι Π, τούτοιν Φ𝔯.—[x] οἵ τινες...λέγειν om Φ𝔯.—[y] τοί' v𝔪𝔯, τί *t*.—[z] τέσσαρα *t*.—[a] ἐξ ὧν DK*q*.—[b] αἱ om Ξ*q*.—[c] ἂν καὶ *t*.—[d] ἐπίοιμι ΘΞΠ DK*qt* et γρ 𝔪, ἐπίειμι Φ𝔯.—[e] ποῖα...βίου om A.—[f] δὲ ποίου *t*v𝔪.—[g] δαίμονος Ξ.—[h] ἂν ἐλευθερίας K𝔯.—[i] λειπτέον ΑΘΠΦD*t*v𝔪𝔯 : ληπτέον *ς.—[j] γε *t*v𝔪ς.—[k] διακοσμοῦντας Θ.—[l] τι (omissis ἄλλον...βραχύτητας) ΘΠΦDK*q*𝔯.—[m] ὀνόμαζε 𝔪, ὄνομα v.—[n] προσῆπτε...ἀγωγὰς om v.—[o] αὐτοῦ ΘΠDK𝔯.—[p] ἤ τι ΘΦ.—[q] τι om Φ.—

scribentis, sic etiam in his *ἰδόντα—ἀναγκάζειν* persona indefinita pro subjecto haberi debet. Vid. quæ supra de eo genere exposuimus. Ast.

ἀλλὰ μὴ λόγον] Musica videlicet, quum principio servisset poesi, mox, sublata naturali, quæ inter has artes intercedit, ratione adeo prævaluit, ut poesin sibi subjiceret verbaque sibi servire cogeret. Cf. Athen. xiv. p. 617. C. D. Ast.

πλέκονται] Tres hæ formæ, ni fallor, sunt eæ, quæ ex ratione proficiscuntur inter arsin et thesin intercedente; hæ enim vel sibi pares sunt, ut in numero *dactylico*, vel impares duplici ratione, ut in *iambico* et *trochaico*. Ast.

τέτταρα ὅθεν] Quatuor hæ rationes sunt ὁ λόγος ἐπίτριτος (intervallum διὰ τεττάρων, 4 : 3. quarta perfecta), ὁ ἡμιόλιος (διὰ πέντε, 3 : 2. quinta), ὁ διπλάσιος (διὰ πασῶν : 4 : 2. octava) et ὁ τετραπλάσιος (δὶς διὰ πασῶν, 4 : 1.) Cf. Philo de Mundi Opific. t. i. p. 28. ed. Pfeiff. Stobæi Eclog. Phys. t. i. p. 464. Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp. iii. 18. §. 155. adv. Arithmet. iv. 7. p. 333. Macrob. in Somn. Scip. ii. 1. p. 121. Bip. Ast.

Δάμωνος] Damo musicus, quo Pericles utebatur magistro, passim commemoratur in dialogis Socraticis, ut Lachet. p. 180. D. 200. A. Alcibiad. i. p. 109. D. (Scholiast. Ruhnk. p. 73.) Axioch. p. 364. A. Cf. Plutarch. vit. Pericl. c. 4. Diogen. L. ii. 19. Liban. Apol. Socrat. t. iii. p. 56. Ast.

καὶ τούτων τισὶν] Ficinus vertit : *et in aliquibus istorum arbitror eum vituperare vel laudare ductiones pedis non minus, quam rhythmos ipsos* ; quocirca ἐν τούτων τισὶ videtur legisse. Ast.

ἀμφότερόν τι·[q] οὐ γὰρ ἔγωγε[r] ἔχω λέγειν. ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὥς περ εἶπον, εἰς Δάμωνα ἀναβεβλήσθω· διελέσθαι γὰρ οὐ σμικροῦ λόγου. ἢ σὺ οἴει; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Ἀλλὰ τόδε γε, ὅτι τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τε[s] καὶ ἀσχημοσύνης[t] τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀῤῥύθμῳ ἀκολουθεῖ, δύνασαι[u] διελέσθαι; Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν τὸ εὔρυθμόν γε[v] καὶ ἄῤῥυθμον τὸ[w] μὲν τῇ καλῇ λέξει ἕπεται ὁμοιούμενον, τὸ δὲ τῇ ἐναντίᾳ, καὶ τὸ εὐάρμοστον καὶ ἀνάρμοστον[x] ὡσαύτως, εἴ περ ῥυθμός γε[y] καὶ ἁρμονία λόγῳ, ὥς περ ἄρτι ἐλέγετο, ἀλλὰ[z] μὴ λόγος[a] τούτοις. Ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὅς, ταῦτά γε λόγῳ ἀκολουθητέον. Τί δ' ὁ τρόπος τῆς λέξεως, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὁ λόγος;[b] οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει ἕπεται; Πῶς γὰρ οὔ; Τῇ δὲ λέξει τἆλλα; Ναί. Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ[c] ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε[d] καὶ καλῶς τὸ ἦθος κα-
III. i. 135. τεσκευασμένην[e] διάνοιαν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πανταχοῦ[f] ταῦτα διωκτέα τοῖς νέοις, εἰ μέλλουσι τὸ αὑτῶν[g] πράττειν; Διωκτέα μὲν οὖν.[h] Ἔστι δέ γέ που
II. 401. πλήρης μὲν γραφικὴ αὐτῶν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία, πλήρης[i] δὲ ὑφαντικὴ καὶ ποικιλία καὶ οἰκοδομία καὶ πᾶσα αὖ[j] ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία, ἔτι δὲ[k] ἡ τῶν σω-

[r] ἔγωγε om AΞDK*qtvm*.—[s] τε om Φ*r* et pr Θ.—[t] καὶ ἀσχημοσύνης om ΠΦ*r* et pr ΘD.—[u] δύνασθε Θ*r*, δύνασθαι ΠΦ.—[v] γε ΑΘΠ : τε *ς.—[w] καὶ τὸ ἄρρυθμον ΘΞΠΦ *tvmr*.—[x] καὶ ἀνάρμοστον om A.—[y] τε Φ*vr*.—[z] ἐλέγετο ἀκολουθεῖ ἀλλὰ *q*.—[a] λόγος ἕποιτο τούτοις rc Θ.—[b] καὶ ὁ λόγος om *q*.—[c] εὐηθία ΠΜ, εὐηθιεια Θ, εὐήθεια Φ, καὶ
γ έ
τῇ εὐηθεία *t*, τε εὐηθεία *v*.—[d] γε Φ*v*.—[e] κατεσκευασμένου *q*, κατασκευασδμην *t*, κατασκευασμένην *v*.—[f] πανταχῇ Φ*vr*.—[g] ἑαυτῶν *v*.—[h] διωκτέα μὲν οὖν om *q*.—[i] πλήρης...οἰκοδομία om ΘΦK*r*.—[j] πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία καὶ ΠD*q* : om ΘΦK*r*.—[k] δ'

ἢ σὺ οἴει] Pro ἦ scripsimus ἤ, sensu jubente : an tu putas, int. *σμικροῦ εἶναι λόγου*; Hinc Glauco, Μὰ Δία, respondet, *οὐκ ἔγωγε*, int. *οἴομαι*. Ficinus ἦ legit; vertit enim: *num tu putas?* Gl. *Prolixa per Jovem.* Constans hic est usus conjunctionis ἤ, *an*, etiam interrogatione non præcedente, sed intellecta quasi, ut h. l. nonne prolixæ hoc est orationis? *an tu aliter judicas?* Vid. nostra ad Phædr. p. 219. Valde miror Bastium in Add. ad Longin. iii. 4. p. 637. ed. Weisk. eorum sententiæ album calculum adjecisse, qui in altero orationis membro semper ἦ scribendum esse censeant. Ast.

ἀκολουθητέον] I. e. δεῖ ἀκολουθεῖν, v. ad l. viii. 5. *καταβατέον—ἕκαστον*. Ast.

οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει ἕπεται] Musica enim universa proficiscitur ex animo ejusque affectionibus, v. Damon. apud Athen. xiv. p. 628. C. Hinc mirifica ipsius vis ad animum (v. Aristotel. Polit. viii. 5. Plutarch. de Music. p. 1140. B. Iamblich. de Vit. Pythag. xxv. p. 92. ed. Kust. Athen. xiv. p. 260. et Rittershus. ad Porphyr. p. 41. 45.) et harmoniæ musicæ ratio ad virtutem; cf. quæ notabimus ad ix. 13. Ast.

μάτων φύσις καὶ ἡ τῶν ἄλλων φυτῶν· ἐν πᾶσι γὰρ τού-
τοις ἔνεστιν εὐσχημοσύνη ἢ[l] ἀσχημοσύνη. καὶ ἡ μὲν ἀσχη-
μοσύνη καὶ ἀῤῥυθμία[m] καὶ ἀναρμοστία κακολογίας καὶ
κακοηθείας[n] ἀδελφά, τὰ δ' ἐναντία τοῦ ἐναντίου, σώφρονός
τε καὶ ἀγαθοῦ ἤθους, ἀδελφά τε καὶ μιμήματα. Παν-
τελῶς μὲν οὖν, ἔφη. [§. 12.] Ἆρ' οὖν τοῖς ποιηταῖς ἡμῖν
μόνον ἐπιστατητέον καὶ[o] προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ
εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν ἢ μὴ παρ' ἡμῖν ποιεῖν,
ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς ἐπιστατητέον καὶ διακωλυ-
τέον τὸ κακόηθες τοῦτο καὶ ἀκόλαστον καὶ ἀνελεύθερον καὶ
ἄσχημον μήτε[p] ἐν εἰκόσι ζώων μήτε ἐν οἰκοδομήμασι μήτε
ἐν ἄλλῳ μηδενὶ δημιουργουμένῳ ἐμποιεῖν, ἢ ὁ μὴ οἷός τε ὢν
οὐκ ἐατέος παρ' ἡμῖν[q] δημιουργεῖν,[r] ἵνα μὴ ἐν κακίας εἰ-
κόσι τρεφόμενοι ἡμῖν[s] οἱ φύλακες ὥς περ ἐν κακῇ βοτάνῃ, III. i. 136.
πολλὰ ἑκάστης ἡμέρας κατὰ σμικρὸν[t] ἀπὸ πολλῶν δρεπό-
μενοί τε καὶ νεμόμενοι,[u] ἕν τι ξυνιστάντες[v] λανθάνωσι κα-
κὸν μέγα ἐν τῇ αὐτῶν[w] ψυχῇ· ἀλλ' ἐκείνους ζητητέον τοὺς
δημιουργοὺς τοὺς εὐφυῶς δυναμένους ἰχνεύειν τὴν τοῦ κα-
λοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν, ἵν' ὥς περ ἐν ὑγιεινῷ τόπῳ
οἰκοῦντες οἱ νέοι ἀπὸ παντὸς ὠφελῶνται,[x] ὁπόθεν ἂν αὐτοῖς
ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων ἢ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς[y] ἀκοήν τι προσ-
βάλῃ[z] ὥς περ αὔρα[a] φέρουσα ἀπὸ χρηστῶν τόπων ὑγίειαν,
καὶ εὐθὺς ἐκ παίδων λανθάνῃ[b] εἰς ὁμοιότητά τε καὶ φιλίαν

r.—[l] τε καὶ Φ, καὶ v.—[m] ἀραθυμία Π.—[n] κακονοίας ΘΠΦDKvr.—[o] καὶ om v.—[p] μήτ' vr.—[q] ὑμῖν K.—[r] δημιουργεῖν...τρεφόμενοι om t.—[s] ὑμῖν K, om v.—[t] κατὰ σμικρὸν om Φr.—[u] ἀνεμόμενοι (in mg rc posito ἀνιμώμενοι) A, γευόμενοι mg D.—[v] ξυνιστῶντες K.—[w] ἑαυτῶν r.—[x] ὠφελῶνται ἀπὸ παντὸς s.—[y] πρὸς om Φr.—[z] προσβάλοι q, προσβάλλῃ tv.—[a] αὔρα v, λύρα ΠΦKr er pr A.—[b] λανθάνει r.—

ἀναρμοστία] Post *ἀναρμοστία* Ficinus quoque interpungit: quod si cum *κακολογίας* jungeretur, particula *καὶ* ante *κακοηθείας* expungenda esset. STEPH.

κακοηθείας] Cod. Reg. *κακονοίας*; sed rectius habet vulgata scriptura; est enim *κακοήθεια* opposita *τῇ εὐηθείᾳ*. AST.

§. 12. *ἐπιστατέον*] Sic Ald. Bas. 1. 2. et cod. Reg. Steph. de conjectura, ut videtur, *ἐπιστατητέον* reposuit, quod sequens *καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς ἐπιστατητέον* confirmat. Quocirca haud dubie Platoni restituendum est. AST.

οἰκοδομήμασι] Ald. Bas. 1. et 2. *οἰκοδομήσασι* (f. *οἰκοδομήσεσι*). AST.

προσβάλῃ] Sic Ald. et Steph. Bas. 1. et 2. *προσβάλλῃ*. Ceterum *προσβάλλειν*, sensu neutrali, i. q. *προσελθεῖν*, *accedere* (v. Boissonad. ad Philostrat. p. 303.) inprimis de iis usurpatur, quæ ad sensus quocunque demum modo accidunt, v. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 14. AST.

αὔρα φέρουσα] Est: *φέρον τι ἀγαθὸν s. καλὸν, ὥσπερ αὔρα ἀπὸ χρηστῶν τόπων ὑγίειαν ἄγουσα*. AST.

λανθάνῃ] Ald. Bas. 1. et 2. *λανθάνει*, vitiose, quum pendeat hoc verbum e particula *ἵνα*: *καὶ ἵνα* (*ἡ τοῦ καλοῦ τε*

καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα; Πολὺ γὰρ ἄν,
ἔφη, κάλλιστα[c] οὕτω τραφεῖεν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ
Γλαύκων, τούτων ἕνεκα[d] κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφή,[e] ὅτι[f]
μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅ τε[g] ῥυθμὸς
καὶ ἁρμονία καὶ ἐρρωμενέστατα ἅπτεται αὐτῆς φέροντα
τὴν[h] εὐσχημοσύνην,[i] καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, ἐάν τις[j] ὀρθῶς
τραφῇ, εἰ δὲ μή,[k] τοὐναντίον; καὶ ὅτι αὖ τῶν παραλειπο-
μένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων
ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ
III. i. 137. δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ,[l] καὶ χαίρων[m] καὶ[n] κα-
ταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν καὶ
II. 402. γίγνοιτο καλός τε κἀγαθός, τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν
ὀρθῶς καὶ μισοῖ ἔτι νέος ὤν, πρὶν[o] λόγον[p] δυνατὸς[q] εἶναι
λαβεῖν, ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν γνωρί-
ζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὁ[r] οὕτω τραφείς; Ἐμοὶ γοῦν[s]
δοκεῖ, ἔφη, τῶν τοιούτων ἕνεκα ἐν μουσικῇ εἶναι ἡ[t] τροφή.[u]
Ὡς περ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, γραμμάτων πέρι τότε ἱκανῶς εἴ-
χομεν, ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοι[v] ἡμᾶς ὀλίγα ὄντα
ἐν ἅπασιν οἷς ἐστὶ περιφερόμενα, καὶ οὔτ' ἐν σμικρῷ οὔτ'
ἐν μεγάλῳ ἠτιμάζομεν αὐτά, ὡς οὐ δέοι αἰσθάνεσθαι,[w] ἀλ-
λὰ πανταχοῦ προὐθυμούμεθα[x] διαγιγνώσκειν, ὡς οὐ πρό-
τερον ἐσόμενοι γραμματικοὶ πρὶν οὕτως ἔχοιμεν. Ἀληθῆ.
Οὐκοῦν καὶ[y] εἰκόνας γραμμάτων, εἴ[z] που[a] ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν
κατόπτροις ἐμφαίνοιντο,[b] οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν
αὐτὰ γνῶμεν, ἀλλ' ἔστι τῆς αὐτῆς τέχνης τε καὶ μελέτης;

[c] κάλλιστον K.—[d] ἕνεκα ἐν tm.—[e] τροφῇ m.—[f] τοῦ ὅτι t.—[g] ὅτι pr Θ, ὅ,τι Π, ὅτι τε Φ.—[h] φέρει τε τὴν q.—[i] ἀσχημοσύνην K.—[j] τι pr Θ.—[k] μὴ om Φ.—[l] ἐπαινεῖ ΞΦtmr.—[m] καὶ χαίρων om q.—[n] καὶ post χαίρων om t.—[o] πρὶν καὶ Ξvs.—[p] λόγου ΠΦr et pr Θ.—[q] δυνατὸν K.—[r] ὁ om t.—[s] οὖν ΘΦr, om Ξ.—[t] ἡ om ΘΠΦDKqr.—[u] τροφὴν ΘΦr.—[v] λανθάνοι ΑΘΠDqvmr, λανθάνῃ K, λανθάνει Φ, λανθάνειν t: λανθάνῃ (οι) s.—[w] αἰσθαίνεσθαι Ξ.—[x] προθυμούμεθα ΘΠΦDKvr, προὐθέμεθα Ξtm.—[y] καὶ εἰ ΑΠDKm.—[z] ἤ K.—[a] περ Φ.—[b] ἐμφαίνοιτο Kv.—[c] ἔφαμεν DKqv et corr Π.—

καὶ εὐσχήμονος φύσις) λανθάνῃ—ἄγουσα. Ast.

φέρει τε τὴν εὐσχημοσύνην] Ita e cod. Regio rescripsimus pro φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην; nam φέροντα per se haud commodum est: accedit, quod hæc cum sequentibus, non cum ἐρρωμενέστατα ἅπτεται αὐτῆς conjungi sensus jubet. De sententia, vide supra notata. Ast.

ἐπαινοίη] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπαινεῖ; in sequentibus Bas. 2. ψέγοιτ'. Ast.

λανθάνοι] Ald. Bas. 1. et 2. et Steph. λανθάνῃ; sic et cod. Reg. superscripto οι, unde, linguæ legibus postulantibus, optativum restituimus. Mox Cod. Reg. ἐμφαίνοιτο, male. Ast.

Παντάπασι μὲν οὖν. Ἆρ᾽ οὖν ὃ λέγω, πρὸς θεῶν, οὕτως
οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα, οὔτε αὐτοὶ οὔτε οὓς φαμὲν[c]
ἡμῖν παιδευτέον εἶναι, τοὺς φύλακας, πρὶν ἂν τὰ τῆς σω-
φροσύνης εἴδη καὶ ἀνδρίας[d] καὶ ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλο-
πρεπείας καὶ ὅσα τούτων ἀδελφὰ καὶ τὰ τούτων αὖ ἐναντία
πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζωμεν καὶ ἐνόντα ἐν οἷς ἔνε- III. i. 138.
στιν[e] αἰσθανώμεθα, καὶ αὐτὰ καὶ εἰκόνας[f] αὐτῶν, καὶ μήτε
ἐν σμικροῖς μήτε ἐν μεγάλοις ἀτιμάζωμεν, ἀλλὰ τῆς αὐ-
τῆς οἰώμεθα[g] τέχνης εἶναι καὶ μελέτης; Πολλὴ ἀνάγκη,
ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ᾽ ἐγώ, ὅτου[h] ἂν ξυμπίπτῃ[i] ἔν τε τῇ ψυ-
χῇ καλὰ ἤθη ἐνόντα καὶ ἐν τῷ εἴδει ὁμολογοῦντα ἐκείνοις
καὶ ξυμφωνοῦντα, τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου, τοῦτ᾽ ἂν
εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ θεᾶσθαι;[j] Πολύ γε.
Καὶ μὴν τό γε κάλλιστον ἐρασμιώτατον. Πῶς δ᾽ οὔ;
Τῶν δὴ ὅτι[k] μάλιστα τοιούτων ἀνθρώπων ὅ γε μουσικὸς
ἐρῴη ἄν· εἰ δὲ ἀξύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν ἐρῴη. Οὐκ ἄν,[l] εἴ
γέ τι,[m] ἔφη, κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλείποι·[n] εἰ μέντοι τι[o] κα-
τὰ τὸ[p] σῶμα, ὑπομείνειεν[q] ἂν ὥστ᾽ ἐθέλειν ἀσπάζεσθαι.
Μανθάνω, ἦν δ᾽ ἐγώ, ὅτι ἔστι σοι ἢ γέγονε παιδικὰ τοιαῦ-
τα· καὶ συγχωρῶ.[r] ἀλλὰ τόδε μοι εἰπέ· σωφροσύνῃ καὶ
ἡδονῇ ὑπερβαλλούσῃ ἔστι τις κοινωνία; Καὶ πῶς, ἔφη, ἥ[s]
γε ἔκφρονα ποιεῖ οὐχ ἧττον ἢ λύπη; Ἀλλὰ τῇ ἄλλῃ ἀρε-
τῇ; Οὐδαμῶς. Τί δέ; ὕβρει[t] τε καὶ ἀκολασίᾳ; Πάν- II. 403.
των μάλιστα. Μείζω δέ τινα καὶ ὀξυτέραν ἔχεις εἰπεῖν
ἡδονὴν[u] τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια; Οὐκ ἔχω, ἦ δ᾽ ὅς, οὐδέ γε III. l. 139.
μανικωτέραν. Ὁ δὲ ὀρθὸς[v] ἔρως πέφυκε κοσμίου τε καὶ
καλοῦ σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς[w] ἐρᾶν; Καὶ μάλα, ἦ δ᾽

[d] ἀνανδρείας m.—[e] ἔστιν K.—[f] εἰκόνες Θ.—[g] οἰόμεθα AK.—[h] ὅτῳ Kqr et corr D.—[i] ξυμπίπτοι ΦK.—[j] θεάσασθαι v.—[k] διότι A.—[l] om s.—[m] τις K.—[n] ἐλλείπει DKq, ἐλλίπῃ Φ, ἐλλίποι r.—[o] τι add ΑΠDm et γρ K, pro τοι habet K.—[p] τὸ om Θ.—[q] ὑπομείνειαν D, ὑπομένοιεν Φr.—[r] ξ. v.—[s] εὖ rr.—[t] ὕβρις tm.—[u] ἡδονὴν ἔχεις εἰπεῖν Φ.—[v] ὀρθὸς om Φr, ὀρθῶς t.—[w] μουσικὸς m.—[x] ὀρθῷ om K.—[y] προσοιστέα

φαμὲν] Cod. Reg. ἔφαμεν. Ficinus vero: *quos ad urbis custodiam erudimus.* Ast.

οὐκοῦν, ἦν δ᾽ ἐγώ] Laudat h. l. Stob. lxiii. p. 409. Eandem exhibuit sententiam Lucianus Imagin. §. 11. t. ii. p. 9. τὸ δ᾽ ἐντελές, οἶμαι, κάλλος τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ καὶ εὐμορφία σώματος. Cf. Tim. p. 87. E. Ast.

πολύ γε] Stob. πάνυ γε. Mox μὴν (Ald. et Bas. 1. μὲν) omittit Stob. Ast.

οὐκ, εἰ] Stob. οὐκ ἄν, εἴ γε τὶ (sic), ἔφη, κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλίποι. Ast.

ὅς. Οὐδὲν ἄρα προσοιστέον μανικὸν οὐδὲ ξυγγενὲς ἀκολασίας τῷ ὀρθῷ[x] ἔρωτι; Οὐ προσοιστέον. Οὐ προσοιστέον ἄρα[y] αὐτῷ ἡδονήν,[z] οὐδὲ κοινωνητέον αὐτῆς[a] ἐραστῇ τε καὶ παιδικοῖς ὀρθῶς ἐρῶσί τε καὶ[b] ἐρωμένοις; Οὐ μέντοι μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, προσοιστέον.[c] Οὕτω δή, ὡς ἔοικε, νομοθετήσεις[d] ἐν τῇ οἰκιζομένῃ πόλει φιλεῖν μὲν καὶ ξυνεῖναι καὶ ἅπτεσθαι ὥς περ υἱέος παιδικῶν ἐραστήν, τῶν καλῶν χάριν, ἐὰν πείθῃ· τὰ δ' ἄλλα οὕτως ὁμιλεῖν πρὸς ὅν[e] τις σπουδάζοι,[f] ὅπως μηδέποτε δόξει[g] μακρότερα τούτων[h] ξυγγίγνεσθαι· εἰ δὲ μή, ψόγον[i] ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας ὑφέξοντα. Οὕτως,[j] ἔφη. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ σοὶ φαίνεται τέλος ἡμῖν ἔχειν ὁ περὶ μουσικῆς[k] λόγος; οἷ γοῦν δεῖ τελευτᾷν, τετελεύτηκε· δεῖ δέ που τελευτᾷν τὰ μουσικὰ[l] εἰς τὰ τοῦ καλοῦ ἐρωτικά. Ξύμφημι, ἦ δ' ὅς.

§. 13. Μετὰ δὴ μουσικὴν γυμναστικῇ[m] θρεπτέοι οἱ νεανίαι.[n] Τί μήν; Δεῖ μὲν δὴ καὶ ταύτῃ ἀκριβῶς τρέφεσθαι ἐκ παίδων διὰ βίου. ἔχει δέ πως, ὡς ἐγῷμαι, ὧδε·
III. i. 140. σκόπει δὲ καὶ σύ. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐ φαίνεται, ὃ ἂν χρηστὸν ᾖ σῶμα, τοῦτο τῇ αὐτοῦ[o] ἀρετῇ ψυχὴν ἀγαθὴν ποιεῖν, ἀλλὰ τοὐναντίον ψυχὴ ἀγαθὴ τῇ αὑτῆς ἀρετῇ σῶμα παρ-

ἄρα q.—[z] αὔτη ἡ ἡδονή Aqtm, αὐτὴ ἡ ἡδονὴ v, αυτῆ ἡδονὴ ΘΠ, αὐτὴν ἡδονῇ Φ, αὐτὴ ἡδονῇ r, αὖ τῇ ἡδονῇ DK, ἥδε αὐτὴ ἡ ἡδονή Ξ.—[a] αὐτοῖς Ξt, αὐτοῦ m.—[b] ἐρῶσί τε καὶ om q.—[c] προσοιστέα q.—[d] νομοθετήσει Kv, νομοθετήσει[η] D.—[e] ὃ Φr.—[f] σπου[οι]δάζει K, σπουδάζει t.—[g] δόξει[η] m, δόξοι Θ, δόξῃ corr A cum *s.—[h] τούτω Θr.—[i] λόγον v.—[j] οὕτως ἔφη om Φ.—[k] μουσικοῦ Θ.—[l] τὴν μουσικὴν Φr.—[m] γυμναστικοὶ r.—[n] θρεπτέον τοὺς νεανίας DKq.—[o] αὐτῇ K.—[p] ὑφηγησάμεθα Φr.—[q] εἴποιμεν ἂν q.

φιλεῖν μὲν] Respexit hæc Aristoteles Polit. ii. 2. (§. 15. ed. Schneid.) ἄτοπον δὲ καὶ τὸ κοινοὺς ποιήσαντα τοὺς υἱοὺς τὸ συνεῖναι μόνον ἀφελεῖν τῶν ἐρώντων, τὸ δ' ἐρᾷν μὴ κωλῦσαι, μηδὲ τὰς χρήσεις τὰς ἄλλας, ἃς πατρὶ πρὸς υἱὸν εἶναι πάντων ἐστὶν ἀπρεπέστατον καὶ ἀδελφῷ πρὸς ἀδελφόν· ἐπεὶ καὶ τὸ ἐρᾷν μόνον cet. Cf. Polit. v. 14. p. 186. et de nefandis, quæ infra significantur, nequitiis de Legib. i. p. 636. B. C. Ast.

ὥσπερ υἱέος] Sic Alcibiades narrat, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit, Sympos. c. 42. Corn. Nep. Alcibiad. Vit. ii. 2. Petron. c. 128. Quintil. viii. 4. Ast.

σπουδάζει] Libri editi σπουδάζοι exhibent, codex vero Reg. σπουδάζει superscripto οι. Ficinus quoque: *atque in omnibus sic versari cum eo, quem amat.* Mox solœcum illud δόξῃ mutavimus in δόξει; ὅπως enim aoristi activi subjunctivo, nisi ἂν apposito, jungi nequit, vid. Dawes. Miscell. Crit. p. 228. Brunck. ad Aristoph. Av. 1240. Valcken. ad Herod. p. 477. et Toup. ad Suid. p. 45. Ast.

καὶ σοὶ] *Etiam tibi* (int. sicut mihi). Sic recte scribitur in Ald. Bas. 1. et 2. Stephanus, qui in accentu ponendo sæpissime peccavit, veteres libros male negligens, scripsit καί σοι. Ast.

ἔχειν ὡς οἷόν τε βέλτιστον· σοὶ δὲ πῶς φαίνεται; Καὶ
ἐμοί, ἔφη, οὕτως. Οὐκοῦν εἰ τὴν διάνοιαν ἱκανῶς θεραπεύ-
σαντες παραδοῖμεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογεῖσ-
θαι, ἡμεῖς δὲ ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησαίμεθα,[p] ἵνα μὴ
μακρολογῶμεν, ὀρθῶς ἂν ποιοῖμεν; Πάνυ μὲν οὖν. Μέθης
μὲν δὴ εἴπομεν[q] ὅτι ἀφεκτέον αὐτοῖς·[r] παντὶ γάρ που μᾶλ-
λον ἐγχωρεῖ ἢ φύλακι μεθυσθέντι μὴ εἰδέναι ὅπου[s] γῆς
ἐστίν. Γελοῖον γάρ, ἦ δ' ὅς, τόν γε φύλακα φύλακος
δεῖσθαι. Τί δὲ[t] δὴ[u] σίτων πέρι; ἀθληταὶ μὲν γὰρ οἱ
ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. ἢ[v] οὐχί; Ναί. Ἆρ' οὖν ἡ
τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις προσήκουσ' ἂν εἴη τούτοις; Ἴσως. II. 404.
Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, ὑπνώδης αὕτη γέ τις καὶ σφαλερὰ πρὸς
ὑγίειαν. ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι καθεύδουσί τε τὸν βίον, καὶ ἐὰν
σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης, μεγάλα καὶ σφό-
δρα[w] νοσοῦσιν οὗτοι οἱ[x] ἀσκηταί; Ὁρῶ. Κομψοτέρας δή[y]
τινος, ἦν δ' ἐγώ, ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς,
οὕς γε ὥσπερ κύνας ἀγρύπνους τε[z] ἀνάγκη εἶναι καὶ ὅτι III. i. 141.
μάλιστα ὀξὺ ὁρᾶν καὶ[a] ἀκούειν καὶ πολλὰς μεταβολὰς
ἐν ταῖς στρατείαις[b] μεταβάλλοντας ὑδάτων τε καὶ τῶν
ἄλλων σίτων καὶ εἱλήσεων[c] καὶ χειμώνων[d] μὴ ἀκροσφαλεῖς

—[r] αὐτῆς Φr.—[s] ὅπη Kqts.—[t] δαὶ A.—[u] δὴ om t.—[v] ἢ om r.—[w] σφοδρὰ AΞm.—[x] οἱ τοιοῦτοι q.—[y] δή ΑΘΞΠΦηtrmr : δέ *s.—[z] τε καὶ A, τε πολεμικὰ r, om ΘΦr.—[a] καὶ ante ἀκούειν om Π.—[b] στρατείαις ΘΠr, στρατίαις v : στρατιαῖς *s.—[c] εἰλή-

§. 13. παντὶ] Cod. Reg. παντὸς, vitiose. Ast.

γέλοιον] Similes aliorum locos excitavit P. Victor. Var. Lect. i. 21. Ast.

ἀθληταὶ—ἀγῶνος] Sic ἀθληταὶ πολέμου Polit. iii. 22. vii. 6. Sophist. 231. D. τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητὴς τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος. Laches p. 182. A. οὗ γὰρ ἀγῶνος ἀθληταί ἐσμεν καὶ ἐν οἷς ἡμῖν ὁ ἀγὼν πρόκειται, μόνοι οὗτοι γυμνάζονται οἱ ἐν τούτοις τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ὀργάνοις γυμναζόμενοι. Demosth. c. Aristogit. p. 799. ἀθλητὰς τῶν καλῶν ἔργων καὶ πάσης ἀρετῆς. Cf. interpp. ad Aristotel. Polit. vi. 8. (c. 4. §. 5. ed. Schneid.) et Gataker. ad M. Antonin. iii. §. 4. Ast.

ὑπνώδης] *Somniculosa* e nimio cibo ac ventris plenitudine athletarum vita, v. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 102. De eorundem πολυφαγίᾳ vel ἀδδηφαγίᾳ cf. Mercurial. i. 15. P. Faber in Agonist. iii. 1. 2. et Spanhem. l. l. p. 103. Ceterum Thom. M. p. 871. ὑπνώδης παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων, sed v. ibi interpp. Ast.

τεταγμένης] Præscripta erat athletis victus ratio, alimentorum modus, natura eademque sumendi tempus, v. Spanhem. l. l. p. 104. Ast.

κομψοτέρας δὴ] Libri editi δὲ, Ficinus vero: *elegantiore igitur aliqua exercitatione opus est.* Ast.

στρατιαῖς] Scribendum est potius στρατείαις. Steph.

ἐν ταῖς στρατείαις] *In expeditionibus*, scripsimus pro ἐν τ. στρατιαῖς, *in exercitu*, ut Ficinus vertit; frequentissima est harum vocum permutatio, v. Hudson. ad Thucyd. vii. 55. Dorvill. ad Charit. p. 540. et Ruhnk. ad Tim. p. 240. Cete-

εἶναι πρὸς ὑγίειαν. Φαίνεταί μοι. Ἆρ' οὖν ἡ βελτίστη[e] γυμναστικὴ ἀδελφή τις ἂν εἴη τῆς ἁπλῆς[f] μουσικῆς, ἣν ὀλίγον πρότερον διῇμεν; Πῶς λέγεις; Ἁπλῆ που καὶ ἐπιεικὴς γυμναστικὴ καὶ[g] μάλιστα ἡ[h] τῶν[i] περὶ τὸν πόλεμον. Πῇ δή; Καὶ παρ' Ὁμήρου, ἦν δ' ἐγώ, τά γε[j] τοιαῦτα μάθοι ἄν τις. οἶσθα γὰρ ὅτι ἐπὶ στρατείας[k] ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἑστιάσεσιν οὔτε[l] ἰχθύσιν αὐτοὺς ἑστιᾷ, καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάττῃ ἐν Ἑλλησπόντῳ ὄντας, οὔτε ἑφθοῖς κρέασιν ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς, ἃ δὴ μάλιστα[m] ἂν εἴη στρατιώταις εὔπορα· πανταχοῦ γὰρ ὡς ἔπος εἰπεῖν αὐτῷ τῷ πυρὶ χρῆσθαι εὐπορώτερον ἢ ἀγγεῖα ξυμπεριφέρειν. Καὶ μάλα. Οὐδὲ μὴν ἡδυσμάτων,[n] ὡς ἐγᾦμαι, Ὅμηρος πώποτε ἐμνήσθη. ἢ τοῦτο μὲν καὶ οἱ ἄλλοι ἀσκηταὶ ἴσασιν,[o] ὅτι τῷ μέλλοντι σώματι εὖ ἕξειν[p] ἀφεκτέον τῶν τοιούτων ἁπάντων; Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, ἴσασί τε καὶ ἀπέχονται. Συρακοσίαν[q] δέ, ὦ φίλε, τράπεζαν καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψου,[r] ὡς ἔοικας, οὐκ αἰνεῖς,[s] εἴ περ σοι ταῦτα δοκεῖ[t] ὀρθῶς ἔχειν.

σεων Θ, εἰλήσεων ΠDK.—[d] καὶ τῶν χειμώνων v.—[e] μεγίστη Φr.—[f] ἁπλῆς om Atm et pr Ξ.—[g] alterum καὶ om q.—[h] μάλιστ' ἂν τῶν v.—[i] τῶν om ΘΞΦK.—[j] τάδε v.—[k] στρατείας ΘΠΦDKqr, στρατίαις v: στρατιᾶς s.—[l] οὔτ' v.—[m] μάλιστ' tvmr.—[n] ἐδεσμάτων Φr.—[o] ἴασιν t.—[p] εὐεξεῖν ΘΠΦDKr.—[q] συρακοσίαν AΘ, συρρακουσίαν Φr: συρακουσίαν *s.—[r] ὄψων Ξts.—[s] οὐκ αἰνεῖν Ξ, οὐκαινοῖς v.—[t] δοκεῖ ταῦτα

rum sententiam illustrat P. Victorius Var. Lect. viii. 7. Ast.

ἡ τῶν περὶ τὸν πόλεμον] Cod. Reg. *ἡ περὶ τὸν πόλεμον.* Ficinus vertens: *et maxime militum exercitatio,* nostram expressit scripturam. Ast.

ἐπὶ στρατείας] Libri editi habent *ἐπὶ στρατιᾶς,* cod. Reg. vero *ἐπὶ στρατείας,* quomodo Ficinus vertit: *in belli expeditionibus.* Ast.

Ἑλλησπόντῳ] Homerus Hellespontum vocat *ἰχθυόεντα,* Il. I. 360. Cf. Il. B. 429. Dioscorid. apud Athen. i. p. 8. E. 18. B. p. 25. C. et p. 13. C. ostendit ex Od. M. 331. Homeri temporibus etiam piscibus, avibus et ostreis usos esse homines; sed Plato de militibus loquitur. Vid. Dio Chrysost. Orat. ii. de regno p. 28. B. Ast. qui sic in Addend. 'cf. Marsil. Cagnat. Var. Observat. iii. 19. in Gruter. Thes. Crit. t. iii. p. 599.'

ἡδυσμάτων] Vid. Dioscorides apud Athen. i. p. 9. Ast.

ἁπάντων] Ponendam hic dixerim notam interrogationis, propter particulam *ἢ*, a qua incipit hæc oratio. Steph.

ὀρθῶς] Suspicor Platonem noluisse *ὀρθῶς* jungere cum *ἴσασι*: sed hic ita esse usum hoc adverbio ut alibi, quum ab eo qui respondet approbantur quæ dicta sunt. q. d. *Recte hoc a te dicitur. norunt enim abstinendum esse, atque adeo abstinent.* Neque vero *ὀρθῶς* tantum ita usurpat in responsione, sed etiam *πάνυ ὀρθῶς* alicubi ab eo qui quæ dicta sunt approbat respondetur: ut t. ii. p. 61. Steph. Bene interpretatur. Ast.

Συρακουσίαν — τράπεζαν] Pervulgatæ sunt luxuriosæ mensæ *Σικελικαί, Συβαριτικαί, Ἰταλικαί* et *Χῖαι*, v. Eustath. ad Il. Ω. p. 1496, 49. Cf. Platon. Epistol. vii. p. 326. B. Athen. xii. p. 518. C. et p. 527. C. Clemens Alex. Pædag. ii. 150. A. (t. i. p. 176. ed. Potter.) Maximus Tyr. iii. 3. p. 21. Ast.

Οὔ μοι δοκῶ.[u] Ψέγεις ἄρα καὶ Κορινθίαν κόρην[v] φίλην III. i. 142.
εἶναι ἀνδράσι μέλλουσιν εὖ σώματος[w] ἕξειν. Παντάπασι
μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ Ἀττικῶν πεμμάτων τὰς δοκούσας
εἶναι εὐπαθείας; Ἀνάγκη. Ὅλην[x] γάρ, οἶμαι, τὴν τοιαύ-
την σίτησιν καὶ δίαιταν τῇ μελοποιίᾳ[y] τε καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ[z]
παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένῃ ἀπεικάζοντες
ὀρθῶς ἂν ἀπεικάζοιμεν. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν ἐκεῖ μὲν
ἀκολασίαν ἡ ποικιλία ἐνέτικτεν, ἐνταῦθα δὲ νόσον· ἡ δ᾽
ἁπλότης κατὰ μὲν μουσικὴν ἐν ψυχαῖς σωφροσύνην, κατὰ
δὲ γυμναστικὴν ἐν σώμασιν ὑγίειαν; Ἀληθέστατα, ἔφη.
Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν[a] ἐν πόλει ἆρ᾽ οὐ δι- II. 405.
καστήριά τε καὶ ἰατρεῖα πολλὰ ἀνοίγεται καὶ δικανική[b]
τε καὶ ἰατρικὴ[c] σεμνύνονται, ὅταν δὴ καὶ ἐλεύθεροι πολλοὶ
καὶ[d] σφόδρα περὶ αὐτὰ σπουδάζωσιν; Τί γὰρ οὐ μέλλει;
[§. 14.] Τῆς δὲ κακῆς τε καὶ αἰσχρᾶς παιδείας ἐν πόλει
ἆρα μή τι μεῖζον ἕξεις λαβεῖν τεκμήριον ἢ τὸ δεῖσθαι ἰα-

Ξtm, ὀρθῶς δοκεῖ q, ταῦτα ουδοκεῖ v.—[u] δοκεῖ v.—[v] κόρην om K.—[w] σώματος εὖ K.— [x] ὅλως Φr.—[y] μεγαλοποιία m, μεγαλοπρεποία t.—[z] ἐν τῷ Am: ἐν τῇ *ς.— [a] πληθυνουσῶν ΦKr, πληθουσῶν v.—[b] δικανικῇ v, δικανικοί m.—[c] ἰατρικῇ v.—[d] καὶ

ψέγεις κ. τ. λ.] Suspicatus sum aliquando scribendum esse, *ψέγεις ἄρα καὶ τὸ Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι* etc. ac ne nunc quidem aliter hunc locum quam si ita scriptus esset, intelligendum puto: ut tamen minime suspecta mihi sit illa nostra scriptura faciunt alii quidam loci, in quibus talem usum infinitivi non præfixo illo articulo *τὸ* me observare memini. eorum autem unus est in Euthyphr. t. i. p. 11. ejusque mentionem feci quadam in paginam illam annotatione. *Hoc etiam improbas (inquit), Corinthiam puellam esse amicam illis qui student alioqui bonam corporis habitudinem sibi comparare:* vel (ad vitandam ambiguitatem) *amari ab illis.* Nec dubito quin perinde sit ac si diceret, 'Hoc tibi non probatur, illos amoribus meretriciis esse debitos.' Corinthias enim meretrices præ quibusvis aliis celebres fuisse constat. Venerem autem illius bonæ habitudinis esse adversariam, cum aliunde notum est, tum vero ipse Plato alibi testatur. STEPH.

Κορινθίαν φίλην] Sic cod. Reg. exhibet. Vulgo *κόρην* ante *φίλην* interpositum legitur, quod ab iis puto profectum esse, qui *φίλην εἶναι* pro *placere* (proprie *φίλον εἶναι* est *statuere, velle,* v. Gataker. ad M. Antonin. iv. 31. Muret. Var. Lect. ii. 12.) accepissent, quæ significatio ab hoc loco aliena est. *Φίλη* est i. q. *ἑταίρα* (v. Hesych. v. *ἑταῖρα*). Hinc apud Maxim. Tyr. iii. 3. p. 21. ubi locus noster respicitur, *τράπεζαι Σικελικαὶ* et *ἑταῖραι Κορίνθιαι* memorantur; cf. ejusdem dissert. xxvii. 5. p. 327. et Themist. Orat. xxiv. p. 301. B. Corinthii *φιλήδονοι*, v. Maxim. Tyr. l. l. Quomodo Ficinus legerit, e prolixa ejus versione non elucet. Ceterum articulum *τὸ* ante *Κορινθίαν—φίλην εἶναι* Stephanus interponi volebat, ipse tamen postea monuit, eo non opus esse. AST.

τῇ ἐν παναρμονίῳ] Quod vulgo legitur *ἐν τῇ παναρμονίᾳ*, sensum non habet. *Παναρμόνιον* substantivi partes obtinet, ut c. 10. *οὐκ ἄρα πολυχορδίας γε οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει.* AST.

πληθυουσῶν] Cod. Reg. *πληθυνουσῶν*, quod idem est. Ceterum cf. Marsil. Cagnat. Var. Observat. i. 21. in Grut. Thes. Crit. t. iii. p. 498. AST.

§. 14. τῆς δὲ κακῆς] Laudat h. l. Stob. ii. p. 32. v. 10. AST.

τρῶν[e] καὶ δικαστῶν ἄκρων[f] μὴ μόνον τοὺς φαύλους τε καὶ
χειροτέχνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχήματι προσ-
ποιουμένους τεθράφθαι;[g] ἢ οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ καὶ ἀπαι-
δευσίας μέγα τεκμήριον τὸ ἐπακτῷ[h] παρ' ἄλλων, ὡς δεσ-
III. i. 143. ποτῶν τε καὶ κριτῶν, τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι,
καὶ[i] ἀπορίᾳ οἰκείων;[j] Πάντων μὲν οὖν, ἔφη,[k] αἴσχιστον.
Ἦ δοκεῖ σοι, ἦν δ' ἐγώ, τούτου αἴσχιον[l] εἶναι τοῦτο, ὅταν
τις[m] μὴ μόνον τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις φεύγων τε
καὶ διώκων κατατρίβηται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἀπειροκαλίας
ἐπ' αὐτῷ δὴ τούτῳ πεισθῇ[n] καλλωπίζεσθαι, ὡς δεινὸς ὢν
περὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι,
πάσας δὲ διεξόδους[o] διεξελθὼν[p] ἀποστραφῆναι λογιζόμε-
νος,[q] ὥστε μὴ παρασχεῖν[r] δίκας,[s] καὶ ταῦτα[t] σμικρῶν[u] τε
καὶ οὐδενὸς ἀξίων ἕνεκα, ἀγνοῶν ὅσῳ κάλλιον καὶ ἄμεινον
τὸ παρασκευάζειν τὸν βίον αὑτῷ μηδὲν[v] δεῖσθαι νυστάζον-
τος δικαστοῦ; Οὔκ,[w] ἀλλὰ τοῦτ', ἔφη, ἐκείνου ἔτι[x] αἴσ-
χιον. Τὸ[y] δὲ ἰατρικῆς, ἦν δ' ἐγώ, δεῖσθαι ὅ τι μὴ τραυ-
μάτων ἕνεκα ἢ τινων ἐπετείων νοσημάτων ἐπιπεσόντων,[z] ἀλ-

τ

δοῦλοι σφ. *t*.—[e] ἰατρῶν τε *q*.—[f] ἄκρων καὶ δικαστῶν *q*.—[g] τεθράφθαι ΑΞΦ𝔯𝔵, τεθράφθαι Κ : τετράφθαι *ς.—[h] ἐπακτῷ om ΘΦ𝔵.—[i] ὡς *v*.—[j] οἰκείου *q*.—[k] εἴη *t*.—[l] τούτου ἔτι αἴσχιον *q*.—[m] ὅταν δή τις *v*.—[n] πεισθῇ Α*qt*𝔯𝔪, πείσθηται Θ, πεισθῆναι ΠDΚ : πείθηται *ς.—[o] διεξόδους om Φ𝔵.—[p] διελθὼν *t*𝔪 et pr Ξ.—[q] ἀποστραφῆναι αὖ λογιζόμενος *v*.—[r] παρέχειν *v*.—[s] δίκην Α*t*𝔯𝔪, δίκας rc Π.—[t] ταύτας Π.—[u] σμικροῦ Θ.—[v] μηδενὸς ΦDΚ*q*𝔵.—[w] οὔ 𝔪.—[x] ἔτι om Φ.—[y] τῆς Ξ*t*.—[z] περιπεσόντων Ξς.—

καὶ ἀπορίᾳ οἰκείων] Illud *καὶ* mihi molestum. Eo deleto omnia melius cohærent. Faehse.

ἀπορίᾳ] Particulam *καί*, quæ vulgo ante *ἀπορίᾳ* legitur, haud dubie e postrema syllaba vocis præcedentis *χρῆσθαι* enatam, utpote otiosam expunximus. Sic Phædr. c. 16. *χήτει οἰκείων*, ubi v. nostra. Etiam Ficinus eam non expressit vertens: *ut cogamur ob propriæ virtutis inopiam justitia uti externa.* Ast.

πείθηται] *Si quis sibi persuaderi* s. adduci patitur, ut cet. Cod. Reg. *πεισθῆναι.* Mox Stob. *διεξελθεῖν ἀποστραφῆναι, λογιζόμενος*; et omnes libri editi *λογιζόμενος* exhibent, Suidas vero t. ii. p. 465. qui h. l. excitat his verbis: *καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ* (unde et in Lexic. Basil. 1572. fol. noster locus ut in Gorgia extans laudatur) et Schol. Ruhnk. p. 156. genuinum servarunt *λυγιζόμενος*, i. e. *στρεφόμενος* s. *καμπτόμενος*, v. Abresch. in Act. Societ. Traj. t. i. p. 239. et Bastii Epist. Crit. p. 46. Ceterum *πάσας διεξόδους διεξελθὼν* est: *et si omnes percucurrerit meatus*, si omnia tentaverit. Ast.

οὔκ, ἀλλὰ] Int. *τοῦτο* (i. e. *ἐκεῖνο*) *αἴσχιον εἶναι δοκεῖ μοι τούτου, ἀλλὰ τοῦτο* (quod secundo loco Socrates exposuit) *ἐκείνου* (quod primo loco memoravit). In prægressis enim *ἦ δοκεῖ σοι—τούτου αἴσχιον εἶναι τοῦτο*— nomen in quo orationis pondus inest et quo sententia *ὅταν τις* cet. spectat, *τούτου* est, et sequens *τοῦτο* est i. q. *ἐκεῖνο*, referendum ad prægressa; namque si contraria esset *τούτου* et *τοῦτο* ratio, non *οὐκ*, sed affirmatio sequi deberet. Ast.

ἐπιπεσόντων] Vulgo *περιπεσόντων*, quod etsi sensum habet (*περιπίπτειν* enim

λὰ δι'[a] ἀργίαν τε καὶ δίαιταν οἵαν διήλθομεν, ῥευμάτων
τε[b] καὶ πνευμάτων ὥσπερ λίμνας ἐμπιπλαμένους[c] φύσας[d]
τε καὶ κατάῤῥους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν
τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ; Καὶ
μάλ', ἔφη,[e] ὡς ἀληθῶς καινὰ ταῦτα[f] καὶ ἄτοπα νοσημάτων
ὀνόματα. Οἷα, ἦν δ' ἐγώ, ὡς οἶμαι,[g] οὐκ ἦν[h] ἐπ' Ἀσ- III. i. 144.
κληπιοῦ. τεκμαίρομαι δέ, ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς[i] ἐν Τροίᾳ Εὐ-
ρυπύλῳ τετρωμένῳ[j] ἐπ' οἶνον Πράμνειον ἄλφιτα πολλὰ

[a] δι' om r.—[b] τε om tm.—[c] ἐμπιμπλαμένους A.—[d] φύσας ΑΘΞΠΦtrmr : φύσσας *ς.—[e] ἔφην Ξqmς.—[f] ταῦτα ante ὡς ponit Φ.—[g] ὡς οἶμαι om DKqr.—[h] οὐκοῦν Θ.—[i] οἱ υἱεῖς αὐτοῦ K.—[j] τεταγμένῳ pr Θ, οὐ τετρωμένῳ Φr.—[k] ἐπισπασθέντα Ξm,

dicitur, *quod accidit*, *obtingit*, ut ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακὸν, Aristoph. Thesm. 271), tamen ἐπιπεσόντων multo significantius et rei convenientius esse apparet; morbus enim rectius dicitur ἐπιπίπτειν, *incidere*, quasi irruere et adoriri hominem, quam περιπίπτειν, accidere; accedit, quod Plato de iis morbis loquitur, quos homo non sibi ipse contrahit molli sua et inerti vita, sed qui sponte ipsum invadunt, ut νοσήματα ἐπέτεια, *morbi annui*. Ast.

ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων] Quæ Plato h. l. de mollium hominum imbecillitate disserit, æque ac superiora de justitiæ depravatione (quibuscum cf. Xenoph. de rep. Athen. iii. 1. et 2. Thucyd. i. 77.), tam vera, tam gravia, tamque eximia sunt, ut dubitem, an scriptor ullus inveniatur, qui communes quasi easque principales omnium fere ætatum labes ita depinxerit, ut verba ipsius æterni instar speculi sint humanæ vitæ. Accedit mirifica illa et viva, quæ Græci et speciatim Platonici sermonis propria est, res exprimendi ratio, ut in illis πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διεξελθεῖν (verbis enim ejusdem significationis nomini appositis res eximie amplificatur et augetur); et h. l. ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων, ὥσπερ λίμνας, ἐμπιπλαμένους et quæ sequuntur, in quibus observanda sunt verba similiter cadentia ῥευμάτων et πνευμάτων, qua quidem soni æqualitate res risu digna perstringitur. Similis ironia inest in verbis φύσσας et κατάῤῥους, ut e sequentibus patet, ubi medici (οἱ κομψοὶ Ἀσκληπιάδαι) irridentur, ut qui ejusmodi nomina invenire hominumque morbis imponere coacti fuerint. Ceterum respexit h. l. Maxim. Tyr. x. 2. p. 105. et de re vid. Dan. Cleric. Hist. medic. p. i. lib. i. 14. p. 44. Ast.

υἱῆς] Æsculapii enim filii ferebantur Machaon et Podalirius, v. Homer. Il. B. 729. Cf. Pausan. ii. 29. Apollodor. iii. 9. 8. Hinc Il. iv. 204. xi. 614. Machaon Ἀσκληπιάδης dicitur, quod quidem nomen medicis usque ad seriorem memoriam remansit. Ast.

Εὐρυπύλῳ] Locus est Il. xi. 639. Jo. p. 538. C. Τί δὲ δὴ, ὅταν Ὅμηρος λέγῃ, ὡς τετρωμένῳ τῷ Μαχάονι Ἑκαμήδη ἡ Νέστορος παλλακὴ κυκεῶνα πίνειν δίδωσι; καὶ λέγει πῶς οὕτως· Οἴνῳ Πραμνείῳ (φησὶν) ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τύρον Κνήστι χαλκείῃ, παρὰ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον. Sic et apud Homerum Machaon is est, quem vulneratum Hecamede potu illo s. cinno, qui κυκεὼν dicebatur (v. Salmas. Exercit. Plin. p. 232. Heyn. ad Homer. xi. 623. Corai. ad Theophrast. Charact. p. 177.), excipit, de inflammatione haud sollicita, et Eurypyli, cui Patroclus medetur, demum inde a vers. 809. mentio fit. Et sane perturbata est Platonis oratio confususque verborum ordo (construendum est: ὅτι αὐτοῦ οἱ υἷης οὐκ ἐμέμψαντο τῇ δούσῃ Εὐρυπύλῳ τετρωμένῳ πιεῖν ἐπ' οἶνον Πράμνειον ἄλφιτα cet.); languet quoque sequens: οὐδὲ Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ. Num Patroclus cogitandus est Eurypylum curasse, ita ut Hecamede ipsius jussu et auctoritate potum illum Eurypylo dederit (ut Ficinus vertit: *quod ejus filii apud Trojam poculum Patrocli jussu a muliere oblatum saucio Eurypylo non improbarant, quum tamen in eo mixta esset Pramnio vino farina et insuper attritus caseus*), an alium? Ut dicam, quod sentio: Εὐρυπύλῳ de mendo mihi videtur suspectum esse, et pristinam puto scripturam fuisse τῷ τετρωμένῳ; nam, ut nomen opponeret Plato in re

II. 406. ἐπιπασθέντα[k] καὶ τυρὸν ἐπιξυσθέντα, ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματώδη εἶναι, οὐκ ἐμέμψαντο τῇ δούσῃ πιεῖν,[l] οὐδὲ Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ ἐπετίμησαν. Καὶ μὲν δή, ἔφη, ἄτοπόν γε τὸ πῶμα[m] οὕτως ἔχοντι. Οὔκ, εἴ γ' ἐννοεῖς, εἶπον, ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ πρὸ[n] τοῦ Ἀσκληπιάδαι οὐκ ἐχρῶντο, ὥς φασι,[o] πρὶν Ἡρόδικον γενέσθαι· Ἡρόδικος[p] δὲ[q] παιδοτρίβης ὢν καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτόν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον[r] πολλούς. Πῇ δή; ἔφη. Μακρόν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν θάνατον αὑτῷ[s] ποιήσας. παρακολουθῶν γὰρ τῷ νοσήματι θανασίμῳ ὄντι οὔτε[t] ἰάσασθαι,[u] οἶμαι, οἷός τ' ἦν ἑαυτόν, ἐν ἀσχολίᾳ τε πάντων

ἐπιπλασθέντα ς.—[l] ποιεῖν Θ.—[m] πῶμα pr A, πόμα τὸ Θ, πόμα τῷ r: πόμα *ς.—[n] οἱ πρὸ ΘΦqr.—[o] ὥς φασι om Φr.—[p] ἡρώδης r.—[q] δὲ ΑΘΠΦυmr: γὰρ *ς.—[r] ὕστερον πολλούς om q.—[s] ἑαυτῷ ΘΦr.—[t] οὔτ' r.—[u] ἰᾶσθαι ΘΞ.—[v] τῆς τέχνης

omnibus notissima, quippe ex Homero petita, haud opus erat; accedit, quod non persona, cui, sed potus, qui datus fuerit, id est, de quo agitur. Atque sicut post Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ nomen ejus non memoratum est, quem Patroclus dicitur curasse, ita etiam τῷ τετρωμένῳ et τῇ διδούσῃ omissis hominum nominibus recte positum esset; sic enim verba sententiæ generalis speciem induunt. Et fieri potuit, ut qui Εὐρυπύλῳ interposuisset, is etiam verba οὐδὲ Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ inferret; namque Patrocli curatio huc non pertinet, ut qui non potum adhibuerit in Eurypylo curando (v. Iliad. l. l.) sed herbas quasdam dolores sedantes; quapropter sequitur: καὶ μὲν δὴ ἄτοπόν γε τὸ πόμα οὕτως ἔχοντι. Ast.

οἶνον Πράμνειον] De vino Pramneo, cujus prima sedes incerta est, v. interpp. ad Homer. Il. xi. 638. Perizon. ad Ælian. V. H. xii. 31. Lennep. ad Coluth. p. 10. et Heynii ad Il. l. c. qui monet, post Homerum nomen fuisse commune vinorum generosiorum austeri gustus. Eustath. in Odyss. K. p. 395. παρὰ τὸ πραΰνειν μένος καὶ εἰς πρᾳότητα τὴν ψυχὴν ἄγειν dictum esse tradit. Ast.

ἐπιπλασθέντα] Neminem inficias iturum puto quin ἐπιπασθέντα hic scribere necesse sit. Steph.

ἐπιπασθέντα] Sic legendum esse, pro vitioso ἐπιπλασθέντα, post Cornarium etiam Steph. monuit. Ita cod. Reg. exhibet et Ficinus vertit: *et insuper attritus caseus.* Apud Homerum l. l. legimus: ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, i. e. ἐπίπασσε. Ceterum farina in potionibus frequenter adhibebatur, vid. Athen. x. p. 432. B. Ast.

ἐπιξυσθέντα] Apud Homerum l. l. ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τύρον. Ast.

φλεγματώδη] *Inflammationem excitantia* vel augentia, ut interpretatur Cornarius. Copiose hac de re disputat Eustath. ad Il. x. p. 820. et cum toto hoc loco cf. Dioscorid. ap. Athen. i. 17. p. 37. Parmenisc. ap. eund. iv. 45. p. 156. D. Respexit præterea h. l. Maxim. Tyr. xxiv. 8. p. 293. Ast.

Ἡρόδικος] Selybrianus, de quo v. nostra ad Phædr. p. 223. Adde Hippocrat. Epidem. (in Galen. Commentar. in h. l. t. v. p. 488. v. 42. ed. Bas.): Ἡρόδικος (sic enim corrigendum corruptum Πρόδικος) τοὺς πυρεταίνοντας ἔκτεινε δρόμοισι, πάλῃσι, πυρίῃσι, κακόν· ubi Galenus: καὶ Πλάτων μὲν μέμνηται τοῦ Ἡροδίκου (vulgo Προδίκου), ὡς πολλοῖς περιπάτοις χρωμένου· τίνος δὲ νῦν Ἡροδίκου (iterum γρ. Προδίκου) μνημονεύει, πότερον τοῦ Λεοντίνου ἢ τοῦ Σηλυβριανοῦ, περιττὸν ζητεῖν. Ast.

ἀπέκναισε] Schol. Ruhnk. διέφθειρεν, ὡς νῦν· σημαίνει δὲ καὶ ἔκοψε καὶ ἐλύπησεν. Vid. Schol. ad Lucian. Catapl. t. i. p. 290. ed. Schmied. ubi noster attingitur locus, et Ruhnk. ad Tim. p. 42. Ast.

ἰατρευόμενος διὰ βίου ἔζη ἀποκναιόμενος, εἴ τι τῆς εἰωθυίας
διαίτης ἐκβαίη, δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφί-
κετο. Καλὸν ἄρα τὸ γέρας, ἔφη, τῆς τέχνης[v] ἠνέγκατο.
Οἷον εἰκός, ἦν δ' ἐγώ, τὸν μὴ εἰδότα ὅτι Ἀσκληπιὸς οὐκ
ἀγνοίᾳ οὐδὲ[w] ἀπειρίᾳ[x] τούτου τοῦ[y] εἴδους τῆς ἰατρικῆς III. i. 145.
τοῖς ἐκγόνοις[z] οὐ κατέδειξεν αὐτό, ἀλλ' εἰδὼς ὅτι πᾶσι τοῖς
εὐνομουμένοις ἔργον τι ἑκάστῳ ἐν τῇ πόλει[a] προστέτακται,[b]
ὃ ἀναγκαῖον ἐργάζεσθαι,[c] καὶ οὐδενὶ σχολὴ[d] διὰ βίου
κάμνειν ἰατρευομένῳ. ὃ ἡμεῖς γελοίως ἐπὶ μὲν τῶν δημι-
ουργῶν αἰσθανόμεθα, ἐπὶ δὲ[e] τῶν πλουσίων τε καὶ εὐδαιμό-
νων[f] δοκούντων εἶναι οὐκ αἰσθανόμεθα. Πῶς; ἔφη. [§. 15.]
Τέκτων μέν,[g] ἦν δ' ἐγώ, κάμνων ἀξιοῖ παρὰ τοῦ ἰατροῦ
φάρμακον πιὼν ἐξεμέσαι τὸ νόσημα ἢ κάτω καθαρθεὶς ἢ
καύσει ἢ τομῇ χρησάμενος ἀπηλλάχθαι· ἐὰν δέ τις αὐτῷ
σμικρὰν[h] δίαιταν προστάττῃ, πιλίδιά τε περὶ τὴν κεφαλὴν
περιτιθεὶς καὶ τὰ τούτοις ἑπόμενα, ταχὺ εἶπεν ὅτι οὐ σχο-
λὴ κάμνειν οὐδὲ λυσιτελεῖ οὕτω ζῆν, νοσήματι τὸν νοῦν
προσέχοντα, τῆς δὲ προκειμένης ἐργασίας ἀμελοῦντα. καὶ
μετὰ ταῦτα χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἰατρῷ, εἰς τὴν εἰω-
θυῖαν δίαιταν ἐμβάς, ὑγιὴς γενόμενος[i] ζῇ τὰ ἑαυτοῦ πράτ-
των· ἐὰν δὲ μὴ ἱκανὸν ᾖ τὸ σῶμα ὑπενεγκεῖν, τελευτήσας
πραγμάτων ἀπηλλάγη. Καὶ τῷ τοιούτῳ μέν γ', ἔφη, δο-
κεῖ πρέπειν οὕτως ἰατρικῇ χρῆσθαι. Ἆρ', ἦν[j] δ' ἐγώ, ὅτι
ἦν τι αὐτῷ ἔργον, ὃ εἰ[k] μὴ πράττοι, οὐκ ἐλυσιτέλει ζῆν; II. 407.
Δῆλον, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ πλούσιος, ὥς φαμεν,[l] οὐδὲν ἔχει τοι- III. i. 146.
οῦτον ἔργον προκείμενον, οὗ ἀναγκαζομένῳ ἀπέχεσθαι ἀβί-
ωτον. Οὔκουν δὴ λέγεταί γε.[m] Φωκυλίδου[n] γάρ, ἦν δ'

ἔφη τὸ γέρας DK, τῆς τέχνης τὸ γέρας ἔφη q : ἔφη om ΘΦr.—[w] οὐδ' r.—[x] ἀπορίᾳ Φr.—[y] τοῦ om pr Ξ.—[z] ἐγγόνοις K.—[a] ἐν τῇ πόλει ἑκάστῳ Ξlm.—[b] προτέτακται m.—[c] ἐργάσασθαι Ξ.—[d] σχολεῖ v.—[e] ἐπὶ δὲ...αἰσθανόμεθα om t.—[f] εὐδαιμονεῖν K.
α
—[g] μέν add AΞlm.—[h] σμικρὰν q, μικρὰν AΠΦDKr et pr Θ, μικρὰν v : μακρὰν *s.—[i] ὑγιὴς γενόμενος om pr Ξ.—[j] ἆρ' οὖν ἦν v.—[k] εἰ om pr Θ.—[l] ἔφαμεν ΘΠΦDKqr.

§. 15. *μακρὰν*] Cod. Reg. *μικρὰν*, vitiose. Etiam Ficinus vertit: *si quis autem diuturnam illi victus observationem præcipit.* Ast.

πιλίδια] Sunt pileoli e lana facti, quos morbo laborantes capiti imponebant; hinc *ἔρια* s. *lana* morbum et tabem significant apud Artemidor. i. 21. Ast.

ἔφαμεν] Sic cod. Reg. et Ficinus, qui vertit: *ut diximus.* Libri editi *φαμὲν* exhibent. Ast.

ἐγώ, οὐκ ἀκούεις πῶς[o] φησί, δεῖν ὅταν τῳ[p] ἤδη[q] βίος ᾖ, ἀρετὴν ἀσκεῖν. Οἶμαι δέ γ',[r] ἔφη, καὶ πρότερον. Μηδέν, εἶπον, περὶ τούτου αὐτῷ μαχώμεθα,[s] ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς διδάξωμεν[t] πότερον[u] μελετητέον τοῦτο τῷ πλουσίῳ καὶ[v] ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι, ἢ[w] νοσοτροφία. τεκτονικῇ μὲν γὰρ[x] καὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις[y] ἐμπόδιον[z] τῇ προσέξει τοῦ νοῦ, τὸ[a] δὲ Φωκυλίδου παρακέλευμα[b] οὐδὲν ἐμποδίζει; Ναὶ μὰ τὸν Δία,[c] ᾗ δ' ὅς. Σχεδόν γέ τι[d] πάντων μάλιστα, ἥ[e] γε περαιτέρω γυμναστικῆς, ἡ[f] περιττὴ αὕτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος. καὶ γὰρ[g] πρὸς οἰκονομίας καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἑδραίους ἐν πόλει ἀρχὰς δύσκολος. τὸ δὲ δὴ μέγιστον, ὅτι καὶ πρὸς μαθήσεις ἁστινασοῦν καὶ ἐννοήσεις τε[h] καὶ μελέτας πρὸς ἑαυτὸν χαλεπή, κεφαλῆς τινὰς ἀεὶ[i] διατάσεις[j] καὶ ἰλίγγους ὑποπτεύουσα καὶ αἰτιω-

—[m] γε om ΘΦr.—[n] φωκυλίδην Θ.—[o] ὅς v.—[p] τῷ om pr Ξ.—[q] ἤδη om t.—[r] οἶμαι δ' ἔγωγ' v, οἶμαί γ' Ξς.—[s] μαχόμεθα v.—[t] διδάξομεν ΦD.—[u] πρότερον ΘΠD.—[v] καὶ ...μελετῶντι om Θr.—[w] ᾗ DKq : ἡ ς.—[x] γὰρ om ΑΘΦDKtvmr.—[y] ἐπιστήμαις t.—
σ
[z] καὶ ἐμπόδιον Θ.—[a] τῷ q.—[b] παρακέλευμα A, παρακέλευσμα Φtr, παρακελεύματι q.—[c] δί' vmr.—[d] γέ τι ΑΘΞΠΦqtmr, τί γε v : ceteri δέ τι.—[e] ᾗ ΑΘΠΦqr, εἴ ς.—[f] ᾗ mg D.—[g] γὰρ καὶ Ξtmς.—[h] τε om v.—[i] τινος ἀεὶ ΑΘΠtm, ἀεὶ τινας K.—[j] δια-

Φωκυλίδου] Extat hic locus in Phocylidis carminibus a Schier. p. 64. collectis, ubi recte sic explicatur: oportere virtutem exercere, quum jam homini ad vitam necessaria comparata sint. Sic et Ficinus recte vertit: *oportet virtutem exercere, quando vivendi facultas jam suppetit*, et Lambinus ad Horat. t. ii. p. 206. A. 'Phocylidem, inquam, non audis, quemadmodum dicat, quum alicui suppetunt vivendi facultates, tum virtutem colere atque exercere oportere,' bene comparans illud Horatianum in Epist. i. i. 53. 'O cives! cives! quærenda pecunia primum est, Virtus post nummos.' Cf. Pindar. Isthm. ii. 18. Diog. L. i. 31. *Βίος* est *victus*, vivendi facultates, ut de Legib. viii. 842. C. ix. 936. C. Gorg. 486. D. ubi v. Schol. Ruhnk. p. 115. Cf. Tzetz. ad Hesiod. Op. et Dies v. 689. Cang. Glossar. gr. t. i. p. 202. Wetsten. ad Marc. xii. 44. Ast.

οὐκ ἀκούεις] I. e. *ἀκήκοας* s. *οἶσθα*: *audivisti, igitur scis*, vid. Dorvill. ad Charit. p. 562. Heind. ad Gorg. §. 126. et Boissonad. ad Philostrat. p. 397. Ast.

ὅταν τῳ ἤδη] Hæc verba, *ὅτάν τῳ ἤδη βίος ᾖ*, quid sibi volunt? neque enim significare possunt, *Quamdiu vita suppetet*. Ego igitur mutandam hujus loci vel lectionem vel interpretationem puto: id est, vel pro *ἤδη* legendum *ἡδύς*: vel *βίος*, non *vita* sed *victus* esse interpretandum: de qua interpretatione dicam et in fine annotationis quæ proxime sequitur. Steph.

περὶ τούτου] An virtutem tunc demum colere oporteat, quum opes collegerimus. Ast.

τοῦτο—ἢ νοσοτροφία] In his *ἢ νοσοτροφία* explicationis causa adjectum est, more omissa explicativa particula, ut *scilicet*. Sic lib. ix. p. 583. D. *τοῦτο γὰρ τότε ἡδὺ ἴσως καὶ ἀγαπητὸν γίγνεται*, (scilicet) *ἡσυχία*. Cratyl. p. 424. A. *τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ—οὗτος ἂν εἶναι*, (scil.) *ὁ ὀνομαστικός*. Vid. Heind. ad Hipp. Maj. p. 138. Sic et Latini, ut Cicero Tusc. Quæst. i. 34. 'illud angit vel potius excruciat, discessus ab omnibus iis, quæ sunt bona in vita.' Ast.

ναὶ μὰ τ. Δία] Laudat hæc Galenus in libro: utrum medicinæ an gymnasticæ sit tueri valetudinem, t. iv. p. 297. v. 28. Bas. qui ante *Ναὶ* inserit *καί*, et *τί γε* exhibet pro *δέ τι*. Ast.

διατάσεις] Ald. Bas. 1. 2. et cod. Reg.

μένη ἐκ φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι, ὥστε ὅπῃ αὕτη,[k] ἀρετῇ[l] ἀσκεῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι[m] πάντῃ ἐμπόδιος· κάμνειν γὰρ οἴεσθαι ποιεῖ[n] ἀεὶ[o] καὶ ὠδίνοντα[p] μή ποτε λήγειν περὶ τοῦ σώματος. Εἰκός γ', ἔφη.[q] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ,[r] ταῦτα III. i. 147. γιγνώσκοντα φῶμεν[s] καὶ Ἀσκληπιὸν τοὺς μὲν φύσει τε καὶ διαίτῃ ὑγιεινῶς ἔχοντας τὰ[t] σώματα, νόσημα δέ τι ἀποκεκριμένον[u] ἴσχοντας[v] ἐν αὑτοῖς, τούτοις μὲν καὶ ταύτῃ

τάσεις ʋς : διαστάσεις ceteri.—[k] αὕτη ante πάντῃ ponit q : ταύτῃ ΑΠDKtrm.—[l] ἀρετὴ qtrm.—[m] ἀσκεῖται καὶ δοκιμάζεται ΑΠΦKqtrm.—[n] οἵ ἔσται ΘΦr.—[o] ἀεὶ A.—[p] ὠδινόμενα D : ὀδυνώμενον ς.—[q] εἰκός γ' ἔφη om ΘΠΦDKqr.—[r] ἦν δ' ἐγώ add q.—[s] φῶμεν om Ξ.—[t] τὰ om DKq.—[u] ἀποκεκρυμμένον ΦKr.—[v] ἔχοντας K.—[w] τῇ

διαστάσεις, vitiose. Mox ἀεὶ Galen. vulgo αἰεὶ scribitur. Ast.

ὀδυνώμενον] Cod. Reg. et Galen. ὠδίνοντα. Ficinus videtur legisse ὀδυρόμενον, vertit enim : *neque desinamus unquam de habitu corporis queri;* quod sensus ita commendat, ut omnino Platoni restituendum esse censeam. Ast.

ἀποκεκριμένον] In Ald. editione ἀποκεκριμένον, ut hic, scriptum est: at in Basiliensi illa, ἀποκεκριμμένον, geminata litera μ, et tamen vocali ι servata: ita ut in locum vocabuli quod significare aliquid poterat substitutum sit aliud cujus nulla est nec significatio, nec origo. Fortassis autem quum aliquis pro ἀποκεκριμένον margini adscripsisset ἀποκεκρυμμένον (id est *absconditum*) illam Aldinæ editionis lectionem emendare volens, ex illo participio tertium quoddam, quod omnino est ἄσημον, factum fuit, ejus inscitia et errore qui quod margini adscriptum erat descripsit. Quo tamen errore (si istud huic loco contigit) effectum fuit ne lector in errorem incidere posset. Si enim ἀποκεκρυμμένον invenisset, nihil de ulla conjecturali (ut ita dicam) emendatione suspicatus fuisset, ideoque se multum in hoc Platonis loco torsisset; quum τοὺς νόσημά τι ἀποκεκρυμμένον ἴσχοντας ἐν αὑτοῖς, et τὰ εἴσω διαπαντὸς νενοσηκότα σώματα vidisset inter se opponi: quæ alioqui de iisdem et eodem sensu dici merito judicasset. Neque vero dissimulabo, mihi primo aspectu, et nondum consideratis iis quæ sequuntur, non displicuisse illud ἀποκεκρυμμένον: sed tandem nodum dignum vindice huic loco subesse animadverti. Ficini igitur interpretationem consului, in qua hæc verba inveni, *Deinde vero morbo quodam exterius lato et subito ægrotantibus eam ostendisse medicinam* etc. quum autem eum legisse quidem nom ἀποκεκρυμμένον, sed ἀποκεκριμένον cognoscerem, verum hujus vocabuli vim ab eo non exprimi putarem, consulendum hoc de loco censui I. Antonium Sarracenum, qui (dignus patre filius) quamvis nondum juvenilem ætatem egressus, cum Græcæ linguæ minime vulgari peritia tantam artis medicinæ cognitionem conjunxit quantam multi quotidie non sine admiratione experiuntur. Is ad ea quæ de hoc loco scripseram in hæc verba rescripsit, 'Quoniam (nisi fallor) Platoni propositum erat quorundam, maximeque divitum, qui in excolenda virtute toti occupari debuerant, curiosam nimis nimiumque sedulam ac interdum etiam inutilem in curando corpore industriam acriter incusare, gravia quæ ex ea sequerentur incommoda primo persequitur: ac deinde colligit, jure optimo Æsculapium iis tantummodo medica auxilia patefieri voluisse, qui alioqui corpore valerent salubriterque degerent, attamen morbo aliquo externo et adventitio tentarentur: non item iis qui viscerum interno quopiam vitio, seu nativo seu ascititio, laborantes, perpetuo causarii ac valetudinarii essent. Scilicet per ἀποκεκριμένον νόσημα morbosam affectionem innuisse videtur Plato, quæ certam aliquam corporis sedem eamque maxime externam occuparet: nec abs re: siquidem dum valet natura, facile peccantes humores, si qui forte subsunt, secernere, et ad extimam fere cutim, tanquam excrementorum omnium receptaculum, ac, ut ita dicam, corporis totius emissarium, deponere consuevit. id vero est medicis τὸ ἀποκρίνειν. nam et vis naturæ expultrix, quæ illud molitur, iisdem ἀποκριτικὴ δύναμις appellatur. Hanc ipsam porro esse ἀποκεκριμένου νοσήματος hoc loco significationem, vel illud

τῇ[w] ἕξει καταδεῖξαι[x] ἰατρικήν, φαρμάκοις τε καὶ τομαῖς τὰ νοσήματα ἐκβάλλοντα[y] αὐτῶν[z] τὴν εἰωθυῖαν προστάττειν[a] δίαιταν, ἵνα μὴ τὰ πολιτικὰ βλάπτοι,[b] τὰ δ' εἴσω διὰ παντὸς νενοσηκότα σώματα οὐκ ἐπιχειρεῖν[c] διαίταις κατὰ σμικρὸν[d] ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέοντα μακρὸν[e] καὶ κακὸν βίον ἀνθρώπῳ ποιεῖν, καὶ ἔκγονα αὐτῶν, ὡς[f] τὸ εἰκός, ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν, ἀλλὰ τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ περιόδῳ ζῆν μὴ οἴεσθαι δεῖν θεραπεύειν, ὡς[g] οὔτε αὑτῷ[h] οὔτε πόλει λυσιτελῆ;[i] Πολιτικόν, ἔφη, λέγεις Ἀσκληπιόν. Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ· καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ δεικνύοιεν[j] ἂν[k] ὅτι τοιοῦτος ἦν. ἢ[l] οὐχ ὁρᾷς ὡς καὶ ἐν Τροίᾳ
II. 408. ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐφάνησαν, καὶ τῇ ἰατρικῇ, ὡς ἐγὼ λέγω, ἐχρῶντο; ἢ οὐ μέμνησαι ὅτι καὶ τῷ Μενέλεῳ[m] ἐκ τοῦ τραύματος οὗ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν[n]

αἷμ'[o] ἐκμυζήσαντ'[p] ἐπί τ' ἤπια φάρμακ' ἔπασσον,

ὅ τι δ' ἐχρῆν[q] μετὰ τοῦτο ἢ πιεῖν ἢ φαγεῖν, οὐδὲν μᾶλλον

om m.—[x] καταδεῖσθαι t.—[y] ἐκβάλλοντας q.—[z] αὐτῶν q.—[a] πράττειν ΘΠΦDKqr.—[b] βλάπτῃ Φr, βλάπτοιτο v, βλάπτοιντο Ξς.—[c] ἐπιχειρεῖ tm.—[d] μικρὸν ΞΦtmrς.—[e] μικρὸν t.—[f] εἰς D.—[g] ὅς mrς.—[h] αὐτῷ ΑΘΠΚ.—[i] λυσιτελῆ ΑΞΠtm, λυσιτελοῦν
ει
q, λυσιτελῦν v: λυσιτελεῖ *ς.—[j] δεικνῦεν K, ποιοῦσι v: om Atm et pr Π.—[k] ἂν om ΑΠDKqvtm.—[l] ἢ om A et pr Π.—[m] μενελάῳ DK.—[n] ἔβαλλεν K.—[o] αἷμά τ' K.—[p] ἐκμυζήσαντες tv.—[q] δὲ χρῆν Πt.—[r] τῶν om ΠDKq.—[s] τραυμάτων Φr.—

satis indicat, quod in hac orationis serie οἱ νόσημά τι ἀποκεκριμένον ἴσχοντες ἐν αὑτοῖς palam opponuntur τοῖς εἴσω διαπαντὸς νενοσηκόσι σώμασι. Alioqui ἀποκεκριμένον νόσημα fuissem interpretatus morbum quem non desidia aut intemperantia sed ipsa νοσερὴ ἀπόκρισις ab Hippocrate dicta, id est, aeri inspersa morbida exhalatio, cuivis inevitabilis, invexisset. Platonis sensa perceperim necne, tuum esto judicium.' Hactenus Sarracenus: a quo me tam doctam loci hujus enarrationem nactum esse, non mihi magis quam tibi, lector, gratulor. Cæterum et quod ad locum illum proxime præcedentem attinet, in eo magis sibi placere dixit ut *βίος* pro victu accipiatur, quam ut *ἤδη* in *ἡδὺς* mutetur. Ac certe hic quoque illi assentior; ita enim interpretari poterimus, *Quum alicui jam victus suppetit, exercendam esse virtutem*, sive excolendam: sive, Quum jam alicui abunde est unde vivat. Steph.

ἀποκεκριμένον] Sic Ald.; Bas. 1. et 2. ἀποκεκριμμένον, Cod. Reg. vero ἀποκεκρυμμένον exhibet. Νόσημα ἀποκεκριμένον est, ut recte Anton. Sarracenus interpretatur, *morbosa affectio*, quæ certam aliquam corporis sedem eamque maxime externam occupat; igitur morbus secretus vel separatus, qui singularem corporis partem, non totum corpus afficit. Ficinus vertit: *morbo quodam exterius illato et subito ægrotantibus*; ex quo quomodo legerit, non perspicitur. Fortasse ἀποκεκριμένον non intellexit vel scripturam invenit, qua quid faceret, nesciebat. Ast:

μακρὸν καὶ κακὸν] Notanda est soni æqualitas, haud infrequens illa iis in locis, ubi de re risu digna exponitur. Ast.

Μενελάῳ] Locus Homeri est in Il. iv. 218. ubi legitur —ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε cet. Cf. Dioscorid. apud Athen. i. p. 10. A. *Φάρμακα* sunt *radices et herbæ*, quæ arefactæ vel tritæ vulneri inspergebantur, v. Heyn. ad Il. l. c. Ast.

ἢ τῷ Εὐρυπύλῳ προσέταττον, ὡς ἱκανῶν ὄντων τῶν[r] φαρμάκων[s] ἰάσασθαι[t] ἄνδρας πρὸ τῶν τραυμάτων ὑγιεινούς τε καὶ κοσμίους ἐν διαίτῃ, κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα πιόντες;[u] νοσώδη[v] δὲ φύσει τε καὶ ἀκόλαστον οὔτε αὑτοῖς[w] οὔτε τοῖς ἄλλοις ᾤοντο λυσιτελεῖν[x] ζῆν, οὐδ' ἐπὶ τούτοις τὴν τέχνην δεῖν εἶναι, οὐδὲ θεραπευτέον αὐτούς, οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Πάνυ κομψούς, ἔφη, λέγεις Ἀσκληπιοῦ παῖδας. [§. 16.] Πρέπει, ἦν δ' ἐγώ. καίτοι ἀπειθοῦντές γε ἡμῖν οἱ τραγῳδοποιοί[y] τε[z] καὶ Πίνδαρος Ἀπόλλωνος μέν φασιν Ἀσκληπιὸν εἶναι, ὑπὸ δὲ χρυσοῦ πεισθῆναι πλούσιον ἄνδρα θανάσιμον ἤδη ὄντα ἰάσασθαι, ὅθεν δὴ καὶ κεραυνωθῆναι αὐτόν. ἡμεῖς δὲ κατὰ τὰ προειρημένα οὐ πεισόμεθα[a] αὐτοῖς ἀμφότερα, ἀλλ' εἰ μὲν θεοῦ ἦν, οὐκ ἦν, φήσομεν, αἰσχροκερδής· εἰ δ' αἰσχροκερδής, οὐκ ἦν θεοῦ. Ὀρθότατά γε,[b] ἦ δ' ὅς, ταῦτά γε. ἀλλὰ περὶ τοῦδε[c] τί λέγεις, ὦ Σώκρατες; ἆρ' οὐκ ἀγαθοὺς δεῖ ἐν τῇ πόλει κεκτῆσθαι ἰατρούς, εἶεν δ' ἂν που μάλιστα τοιοῦτοι ὅσοι πλείστους μὲν ὑγιεινούς, πλείστους δὲ νοσώδεις μετεχειρίσαντο;[d] καὶ δικασταὶ αὖ ὡσαύτως οἱ παντοδαπαῖς φύσεσιν ὡμιληκότες; Καὶ μάλα,[e] εἶπον, ἀγαθοὺς λέγω. ἀλλ' οἶσθα[f] οὓς ἡγοῦμαι τοιούτους; Ἂν εἴπῃς, ἔφη. Ἀλλὰ πειράσομαι, ἦν δ' ἐγώ. σὺ μέντοι οὐχ ὅμοιον[g] πρᾶγμα τῷ αὐτῷ λόγῳ ἤρου. Πῶς; ἔφη. Ἰατροὶ μέν, εἶπον, δει-

(margin: III. i. 148. beside the first line; III. i. 149. beside "ἀλλ' οἶσθα … Ἀλ-")

[t] ἰᾶσθαι r.—[u] πίνοντες ΞΦtm.—[v] νοσώδει r.—[w] αὐτοῖς ΑΠ.—[x] λυσιτελῆ tm.—[y] τραγῳδιοποιοὶ Φ.—[z] τε om Ξς.—[a] πεισόμεθα qv : πειθόμεθα *ς.—[b] γε om Atm.—[c] τοῦγε m, τούτου t.—[d] μεταχειρίσαιντο q.—[e] μάλιστα ΘΠΦDKqr.—[f] οἶδας t.—

ὄντων τῶν] Sic Bas. 2. ab Ald. Bas. 1. et cod. Reg. articulus abest. Paulo ante pro πιεῖν Bas. 2. exhibet ποιεῖν, operarum vitio.—κυκεῶνα, vid. supra ad cap. 13. Ast.

Μίδου] De Mida, Phrygiæ rege, qui a Baccho dicitur impetrasse, ut, quicquid corpore contigisset, fulvum verteretur in aurum (Ovid. Metam. xi. 102. ubi vid. Gierig.), omnia nota sunt; cf. Schol. ad Aristoph. Plut. 287. et ad Lycophr. 1401. Ast.

§. 16. Πίνδαρος] Cf. Pindari Pyth. iii. 96. Quem vero Æsculapius a morte revocaverit, in eo magna est veterum dissensio, v. Sext. Empir. adv. Grammat. i. 12. p. 271. et Schol. ad Pindar. l. l. Plures Hippolytum a Neptuno interfectum, in vitam ipsum revocasse tradunt, v. Hygin. fab. 49. Eratosth. catast. 6. Ast.

εἰ μὲν θεοῦ] Aristides Orat. Platon. i. t. ii. p. 113. ὥσπερ ἐκεῖνό πού φησιν αὐτὸς ὅτι, εἰ μὲν θεῶν παῖδες, οὐ φιλοχρήματοι, εἰ δὲ φιλοχρήματοι, οὐ θεῶν παῖδες. Ast.

ἀλλὰ περὶ τοῦδε] Laudat Stob. xliv. p. 317. Ast.

παντοδαπαῖς φύσεσιν ὡμιληκότες] Illustravit hoc Wyttenbachius in Animadv. ad Julian. Bibl. Crit. v. iii. p. ii. p. 6. Ast.

ἂν εἴπῃς] Stob. ἐὰν εἴπῃς. Mox οἱ (pro εἰ)—ἀρξάμενοι πρὸς τὸ (sic et Bas. 1. et 2.) μανθάνειν—ὁμιλήσαιεν. Ast.

νότατοι ἂν γένοιντο, εἰ[h] ἐκ παίδων ἀρξάμενοι, πρὸς τῷ[i] μανθάνειν τὴν τέχνην, ὡς πλείστοις τε καὶ πονηροτάτοις σώμασιν ὁμιλήσειαν καὶ αὐτοὶ πάσας νόσους κάμοιεν καὶ εἶεν μὴ πάνυ ὑγιεινοὶ[j] φύσει. οὐ γάρ, οἶμαι, σώματι σῶμα[k] θεραπεύουσιν—οὐ γὰρ ἂν[l] αὐτὰ ἐνεχώρει κακὰ εἶναί ποτε καὶ γενέσθαι—ἀλλὰ ψυχῇ σῶμα,[m] ᾗ[n] οὐκ ἐγχωρεῖ κακὴν

[g] ὁμοιοῦν ΦDKr.—[h] οἱ Θ.—[i] τὸ Θr. (ται)—[j] πάνυ γε ὑγιεινοὶ Φr.—[k] σῶμα σώματι v.—[l] ἂν om tm.—[m] σῶμα θερατάσου v.—[n] ἣν corr Θ.—[o] τι om ΘΦr.—[p] γε om t.—

οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ] Tunc enim eorum corpus semper sanum esse deberet, ut aliis mederi posset. Ast.

ᾗ] Scripturæ levissimum discrimen in duobus valde vicinis locis sensum valde differentem efficit, atque adeo contrarium, quem et Fic. utrobique sequutus est: legens nimirum et ipse, tum hic, tum in fine ultimi versus hujus paginæ, non ᾗ articulum, sed ᾗ adverbium; adeo ut in ejus interpretatione affirmetur, quod negatur hic a Platone: hic, inquam, id est, in ea quæ habetur hic lectione; quam tamen esse genuinam ausim contendere. Potius enim rationi consentaneum est ut Plato dicat malum animum non posse aliquid bene curare quam posse: itidemque dicat postea non posse animum improbum et inter improbos educatum, atque adeo omni improbitatis generi assuefactum, de probitate et justitia rectum judicium ferre. Pro me certe faciunt quæ in altero membro sequuntur, Ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἠθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι, εἰ μέλλει καλὴ κἀγαθὴ οὖσα κρινεῖν ὑγιῶς τὰ δίκαια. Quibus etiam consentanea est quæ subjungitur conclusio, διὸ δὴ καὶ εὐήθεις νέοι ὄντες etc. Quum autem Ficin. pro *cui non possibile est*, interpretaretur, *Nonne possibile est*, deinde in illis etiam verbis, ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ (etc.) interrogationem continuaret, debuit saltem ab illa quam dixi conclusione sui erroris admoneri. Si enim Plato illud esse possibile dixisset, in illa nunc diceret ex quibus contrarium colligendum esset: quinetiam ex iis quæ parvo intervallo sequuntur de eo qui bonus judex futurus sit, eum debere esse ὀψιμαθῆ τῆς ἀδικίας, item οὐκ οἰκείαν ἐν τῇ αὑτοῦ ψυχῇ ἐνοῦσαν ᾐσθημένον, ἀλλ' ἀλλοτρίαν ἐν ἀλλοτρίαις μεμελετηκότα ἐν πολλῷ χρόνῳ, διαισθάνεσθαι etc. Vide lector quam levis mutatio scripturæ in quam gravem errorem interdum inducat. Ideo autem alter ille menti Platonis contrarius sensus facile fuit arreptus, quod quemadmodum dicitur proverbio, non oportere πρὸς Κρῆτα κρητίζειν, quoniam Κρὴς statim cognoscit τὸν κρητισμὸν, ita Platonem existimarent dicere, judici convenientem fore improbitatem, ut ex interna et propria alienam cognosceret. Quamvis autem hæc ita sint, me tamen hic nihilo magis quam alibi audacem fuisse existimato, quod ad lectionem attinet quæ in textum a me recepta fuit. neque enim ᾗ mutavi in articulum ᾗ, sed hunc utroque in loco in Ald. et Basil. editione inveni. Sed easdem editiones aliquid hoc in loco habere fateor quod lectorem impellere in errorem possit: nimirum notam interrogationis non secus quam si ᾗ adverbium scriptum esset: sic tamen ut Basiliensis erratum Aldinæ auxerit: quum enim Aldina habeat illam notam in priore duntaxat loco, nimirum post θεραπεύειν; altera illa, ut Aldinam in posteriore quoque imitaretur (nesciens se pro uno loco duos esse depravaturam) posuit etiam post νόσους et post δίκαια. Hæc, lector, sicut et alia nonnulla quæ a me in his annotationibus deteguntur de unius editionis erratis quæ in altera aucta fuerunt, cautiorem te, ut spero, in aliorum etiam quorumlibet scriptorum locis sunt redditura. Steph.

ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ] Stob. ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ cet. Et Ficinus: *an non fieri potest, ut quæ fuerit sitque mala, bene aliquid curet?* Recte contra Cornarius, Ald. Bas. 1. et 2. scripturam secutus, vertit: *quæ fieri non potest, ut, quum mala fiat et sit, bene quid curet.* Interrogationis signum, quod in Ald. et Bas. reperitur, recte delevit Steph. Ceterum accusativus κακὴν γενομένην post ᾗ more positus est; sic iii. 20. p. 414. A: τιμὰς δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι, τάφων τε καὶ τῶν ἀλ-

γενομένην τε καὶ οὖσαν εὖ τι[o] θεραπεύειν. Ὀρθῶς, ἔφη. Δικαστὴς δέ γε,[p] ἦν δ' ἐγώ,[q] ὦ φίλε, ψυχῇ[r] ψυχῆς[s] ἄρχει, ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ ἐκ νέας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι[t] II. 409.
τε καὶ ὡμιληκέναι καὶ πάντα ἀδικήματα αὐτὴν ἠδικηκυῖαν διεξεληλυθέναι, ὥστε ὀξέως ἀφ' αὑτῆς[u] τεκμαίρεσθαι τὰ[v] τῶν ἄλλων ἀδικήματα οἷον κατὰ[w] σῶμα νόσους· ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν[x] καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἠθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι, εἰ μέλλει[y] καλὴ κἀγαθὴ οὖσα κρινεῖν[z] ὑγιῶς τὰ δίκαια. διὸ δὴ[a] καὶ εὐήθεις νέοι ὄντες οἱ ἐπιεικεῖς φαίνονται, καὶ εὐεξαπάτητοι ὑπὸ τῶν ἀδίκων, ἅτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς παραδείγματα ὁμοιοπαθῆ τοῖς πονηροῖς. Καὶ μὲν δή, ἔφη, σφόδρα γε αὐτὸ πάσχουσιν. Τοιγάρτοι,[b] ἦν δ' ἐγώ, III. i. 15
οὐ νέον ἀλλὰ γέροντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν δικαστὴν εἶναι, ὀψιμαθῆ γεγονότα τῆς ἀδικίας οἷόν ἐστιν· οὐκ οἰκείαν ἐν τῇ αὑτοῦ ψυχῇ ἐνοῦσαν ᾐσθημένον, ἀλλ' ἀλλοτρίαν ἐν ἀλλοτρίαις μεμελετηκότα ἐν πολλῷ χρόνῳ διαισθάνεσθαι οἷον πέφυκε κακόν, ἐπιστήμῃ, οὐκ ἐμπειρίᾳ οἰκείᾳ κεχρημένον.[c] Γενναιότατος γοῦν, ἔφη, ἔοικεν εἶναι ὁ τοιοῦτος δικαστής.

[q] ἦν δ' ἐγώ add *q*.—[r] ψυχῇ om ΠΦ𝔳𝔵.—[s] ψυχῆς om ΘDK*q*.—[t] τετράφθαι *t*𝔪.—[u] ἀπ' αὐτῆς *v*.—[v] καὶ τὰ *q*.—[w] κατὰ τὸ *q*.—[x] καὶ ἀκέραιον αὐτὴν Φ.—[y] μέλλοι Φ.—[z] κρίνειν DK*qtv*𝔪.—[a] δὴ om ΘΦ𝔵.—[b] τῷ τοι ΘΠΦDK*qv*𝔵.—[c] κεκτημένον *t*.—[d] ὂν

λων μνημείων μέγιστα γέρα λαγχάνοντα. Sympos. c. 4. οὔτε ἄλλῳ ξυμβουλεύσαιμι, ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας. c. 15. πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει, καὶ ἀλλήλοις δυναμένους (sic enim, ut in Addendis monuimus, legendum est) ὁμιλεῖν καὶ φίλους εἶναι. Iis, quos excitavimus ad Sympos. p. 243. adde Wesseling. ad Herodot. p. 16. Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 6. 26. et Jacobs. in Athen. p. 97. Ast.

διαισθάνεσθαι] Stob. δεῖ αἰσθάνεσθαι, quod placet, namque διαισθάνεσθαι orationis nexum turbare videri possit, quum nulla copula adsit, qua ad δεῖ in orationis principio positum referatur; δεῖ vero repetito, verba οὐκ οἰκείαν—κεχρημένον prægressis explicationis gratia adjuncta forent; explicaret igitur Plato illud, ὀψιμαθῆ esse debere judicum τῆς ἀδικίας: scilicet non ex eo, quod injustitiam in suo ipse animo cognoverit, sed inde, quod in aliis longum post tempus eam meditatus fuerit, quantum malum sit, oportere eum perspectum habere. Ante οὐκ particula explicativa de more omissa esset, et participia ᾐσθημένον et μεμελετηκότα sibi opponerentur, ut in sequentibus ἐμπειρίᾳ, quod τῷ αἰσθάνεσθαι respondet, et ἐπιστήμῃ, quod respicit μεμελετηκότα. Jam Ficinum videtur, quod vulgo legitur, διαισθάνεσθαι male habuisse; copulam interposuit vertens: *tanquam qui non propriam in animo suo eam senserit, sed alienam in alienis animis longo tempore noverit, atque idcirco, cujusmodi sit malum, discernat, scientia potius quam propria experientia judicans.* Attamen habet, quo defendi possit, vulgaris scriptura; διαισθάνεσθαι enim ex participio μεμελετηκότα pendet, ut recte cepit Cornarius vertens: *ut qui sero, qualis res injustitia sit, didicerit, et non propriam in sua anima senserit, sed alienam in alienis per longum tempus, quale malum sit, percipere ac cognoscere meditatus sit, scientia, non propria experientia usus.* Ast.

Καὶ ἀγαθός γε, ἦν δ'[d] ἐγώ, ὃ σὺ ἠρώτας· ὁ γὰρ ἔχων ψυχὴν ἀγαθὴν ἀγαθός. ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ καχύποπτος, ὁ πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργός τε καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι, ὅταν μὲν ὁμοίοις ὁμιλῇ, δεινὸς φαίνεται ἐξευλαβούμενος, πρὸς τὰ ἐν αὑτῷ παραδείγματα ἀποσκοπῶν· ὅταν δὲ ἀγαθοῖς καὶ πρεσβυτέροις ἤδη πλησιάσῃ, ἀβέλτερος αὖ φαίνεται ἀπιστῶν παρὰ καιρὸν καὶ ἀγνοῶν ὑγιὲς ἦθος, ἅτε οὐκ ἔχων παράδειγμα[e] τοῦ[f] τοιούτου. πλεονάκις δὲ πονηροῖς ἢ χρηστοῖς[g] ἐντυγχάνων σοφώτερος[h] ἢ ἀμαθέστερος δοκεῖ εἶναι αὑτῷ τε καὶ ἄλλοις.[i] Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ἀληθῆ. [§. 17.] Οὐ τοίνυν, ἦν[j] δ' ἐγώ, τοιοῦτον χρὴ τὸν δικαστὴν ζητεῖν τὸν ἀγαθόν τε καὶ σοφόν, ἀλλὰ
III. i. 151. τὸν πρότερον. πονηρία μὲν γὰρ ἀρετήν τε καὶ αὑτὴν οὔ ποτ' ἂν γνοίη, ἀρετὴ δὲ φύσεως παιδευομένης χρόνῳ ἅμα αὑτῆς τε καὶ πονηρίας ἐπιστήμην λήψεται. σοφὸς οὖν[k] οὗτος, ὥς μοι[l] δοκεῖ, ἀλλ' οὐχ ὁ κακὸς γίγνεται. Καὶ ἐμοί,[m] ἔφη, ξυνδοκεῖ. Οὐκοῦν καὶ ἰατρικήν, οἵαν εἴπομεν, μετὰ τῆς τοιαύτης[n] δικαστικῆς κατὰ πόλιν νομοθετήσεις, αἳ τῶν πολιτῶν σοι τοὺς μὲν εὐφυεῖς[o] τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς[p]
II. 410. θεραπεύσουσι,[q] τοὺς δὲ μή, ὅσοι μὲν κατὰ σῶμα τοιοῦτοι, ἀποθνήσκειν ἐάσουσι, τοὺς δὲ κατὰ τὴν[r] ψυχὴν κακοφυεῖς καὶ ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν; Τὸ γοῦν ἄριστον, ἔφη, αὐτοῖς τε τοῖς πάσχουσι καὶ τῇ πόλει οὕτω πέφανται. Οἱ δὲ δὴ νέοι, ἦν δ' ἐγώ, δῆλον ὅτι εὐλαβήσονταί[s] σοι δικαστικῆς εἰς χρείαν ἰέναι, τῇ ἁπλῇ ἐκείνῃ μουσικῇ χρώμενοι ἣν

DK*q* et corr Π.—[e] παραδείγματα Ξ*t*𝔪ϛ.—[f] τοῦ om *t*𝔪.—[g] χρυστοῖς *t* : σοφοῖς ϛ.—[h] ἀσοφώτερος 𝔯.—[i] καὶ τοῖς ἄλλοις *t*𝔪.—[j] ἦν om Π.—[k] μὲν οὖν K.—[l] ἐμοὶ *v*.—[m] ἔμοιγε K.—[n] τῆς αὐτῆς pr Ξ.—[o] ἀφυεῖς *v*.—[p] τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ΘΦ𝔯.—[q] θεραπεύουσι Φ𝔪𝔯.—[r] τὴν om *qv*.—[s] εὐλαβηθήσονται Φ𝔯.—[t] μή *q*.—[u] ταῦτα ΘΦD

ἢ χρηστοῖς] Optimam hanc scripturam præbuerunt Bas. 2. Stob. et cod. Reg. eamque confirmat Ficini translatio, quæ habet: *quum vero frequentius cum malis, quam cum bonis* (sic versio genuina; Grynæus corrigendo *sapientibus* vitium intulit) *versetur* cet. Quod vulgo legitur, σοφοῖς, id sensui adversatur; quippe ipsi πόνηροι (rectius scribitur Attice πονήροις; illud πονηροῖς e libris editis in exemplo nostro remansit) sunt σοφοὶ i. e. δεινοὶ et πανοῦργοι, quibus opponi τοὺς χρηστοὺς sensus jubet. Ast.

§. 17. τὸν ἀγαθὸν] Qui bonus sapiensque sit, igitur talis, qualis esse debeat. Ast.

τὸν πρότερον] Quem descripsit verbis: τοιγάρτοι—οὐ νέον—ἀγαθός. Ast.

θεραπεύσουσι] Stob. θεραπεύουσι. Ast.

κατὰ τὸ σῶμα] E Stob. articulus τὸ ante σῶμα restituendus est, sicuti post κακοφυεῖς particula τε, quam et cod. Reg. habet. Stob. præterea exhibet καὶ αὐτοί. Ast.

δὴ ἔφαμεν σωφροσύνην ἐντίκτειν. Τί μήν;[t] ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ κατὰ ταὐτὰ ἴχνη ταῦτα ὁ μουσικὸς γυμναστικὴν διώκων, ἐὰν ἐθέλῃ, αἱρήσει, ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅ τι μὴ ἀνάγκη; Ἔμοιγε δοκεῖ. Αὐτὰ[u] μὴν[v] τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνους[w] πρὸς τὸ θυμοειδὲς τῆς φύσεως βλέπων κἀκεῖνο ἐγείρων πονήσει μᾶλλον ἢ πρὸς ἰσχύν· οὐχ ὥς περ οἱ ἄλλοι ἀθληταὶ ῥώμης ἕνεκα σιτία καὶ πόνους μεταχειριεῖται. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς. Ἆρ'[x] οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ III. i. 152.
Γλαύκων, καὶ οἱ καθιστάντες μουσικῇ[y] καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν οὐχ οὗ ἕνεκά τινες οἴονται καθιστᾶσιν, ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θεραπεύοιντο, τῇ δὲ τὴν ψυχήν; Ἀλλὰ[z] τί μήν; ἔφη. Κινδυνεύουσιν, ἦν δ' ἐγώ, ἀμφότερα τῆς ψυχῆς ἕνεκα τὸ[a] μέγιστον καθιστάναι. Πῶς δή; Οὐκ ἐννοεῖς, εἶπον, ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν οἳ ἂν γυμναστικῇ μὲν διὰ βίου ὁμιλήσωσι, μουσικῆς δὲ μὴ ἅψωνται; ἢ[b] ὅσοι ἂν[c] τοὐναντίον διατεθῶσιν;[d] Τίνος δέ, ἦ δ' ὅς, πέρι λέγεις; Ἀγριότητός τε καὶ σκληρότητος,[e] ἦν δ' ἐγώ,[f] καὶ αὖ[g] μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος. Ἔγωγε,[h] ἔφη, ὅτι οἱ μὲν γυμναστικῇ ἀκράτῳ χρησάμενοι ἀγριώτεροι τοῦ δέοντος ἀποβαίνουσιν, οἱ δὲ μουσικῇ μαλακώτεροι αὖ γίγνονται ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς. Καὶ μήν,[i] ἦν δ' ἐγώ, τό γε[j] ἄγριον τὸ θυμοειδὲς ἂν τῆς φύσεως παρέχοιτο, καὶ ὀρθῶς μὲν τραφὲν ἀνδρεῖον ἂν εἴη, μᾶλλον δ' ἐπιταθὲν[k] τοῦ δέοντος σκληρόν[l]

Kqr et corr Π, αὐτά γε Ξς.—[v] μὲν K.—[w] πόρνους t.—[x] ἆρ' q.—[y] μουσικὴν καὶ γυμναστικὴν ΘΦr et corr Ξ.—[z] ἀλλὰ om t.—[a] κατὰ τὸ v.—[b] ἢ αὖ r.—[c] ὅσοι ἂν om q: ὅσοι...σκληρότητος καὶ om ΘΠΦDKr.—[d] διατεθῶσι...λέγεις om q.—[e] δυσκολίας τε καὶ ἀγριότητος (omissis τε καὶ σκληρότητος) q.—[f] ἦν δ' ἐγώ om q, post ἡμερότητος ponunt *ς.—[g] ἢ αὖ q.—[h] ἔγωγ' v.—[i] μὲν ς.—[j] τε Φlv.—[k] ἐπιταχθὲν tm.—

κατὰ ταυτὰ ἴχνη—διώκων] *Eadem via et ratione* (int. simplice illa et ad virtutem ducente) *quærens* s. appetens—*eum assequetur* (αἱρήσει), *ita ut corpus ipsius sanum gymnasticisque corroboratum exercitationibus medica arte haud indigeat*. Ast.

αὐτά γε μὴν] Citat hæc Galen. in libro laudato p. 297. v. 34. t. iv. Ast.

κἀκεῖνο ἐγείρων] Galen. *κἀκεῖν' ἐπεγείρων*. Ast.

οὐδ'—μεταχειριεῖται] Ficinus vertit: *neque, quemadmodum athletæ alii, roboris gratia victum instituet laboresque adhibebit*; quocirca *οὐκ*, quod libri editi omnes habent, in *οὐδ'* mutavimus. Galen. legit *μεταχειρίζονται*. Mox Ἆρ' *οὖν* et *θεραπεύωνται* correximus. Ast.

ἢ ὡς κάλλιον] Laudat hæc Priscianus xviii. p. 1185. addens: *ἀντὶ τοῦ· ἢ ὡς προσήκει*. Comparativus comparativum more sequitur, ut in cap. præcedente *σοφώτερος ἢ ἀμαθέστερος*. Vid. Hermann. ad Viger. p. 716. et Heind. ad Theæt. §. 5. Ast.

σκληρότερόν τε καὶ χαλεπὸν] Cod. Reg. *σκληρόν τε καὶ χαλ.* assentiente Ficino, ut qui verterit: *sin autem supra*,

τε καὶ χαλεπὸν γίγνοιτ᾽ ἄν, ὡς τὸ εἰκός. Δοκεῖ μοι, ἔφη.
Τί δέ; τὸ ἥμερον οὐχ ἡ[m] φιλόσοφος ἂν ἔχοι φύσις; καὶ
μᾶλλον μὲν ἀνεθέντος αὐτοῦ[n] μαλακώτερον ἂν[o] εἴη τοῦ
δέοντος, καλῶς δὲ τραφέντος ἥμερόν τε καὶ κόσμιον; Ἔστι
ταῦτα. Δεῖν δέ γέ φαμεν τοὺς φύλακας[p] ἀμφότερα ἔχειν
τούτω[q] τὼ[r] φύση.[s] Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἡρμόσθαι δεῖ αὐ-
III. i. 153. τὰς πρὸς ἀλλήλας;[t] Πῶς δ᾽ οὔ; Καὶ τοῦ μὲν[u] ἡρμοσμέ-
II. 411. νου σώφρων τε καὶ ἀνδρεία ἡ ψυχή. Πάνυ γε. Τοῦ δὲ
ἀναρμόστου δειλὴ καὶ ἄγροικος. Καὶ[v] μάλα.[w] [§. 18.]
Οὐκοῦν ὅταν μέν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ κα-
ταχεῖν[x] τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὤτων, ὥς περ διὰ χώνης, ἃς
νῦν δὴ[y] ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκείας τε καὶ μαλακὰς καὶ
θρηνώδεις[z] ἁρμονίας, καὶ μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος[a]
ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελῇ τὸν βίον ὅλον, οὗτος τὸ μὲν[b] πρῶτον,
εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥς περ σίδηρον ἐμάλαξε καὶ χρήσι-

[l] σκληρότερόν Ξtms.—[m] οὐχὶ Ξtm.—[n] αὐτῷ t.—[o] ἂν om Atm et pr Ξ.—[p] φύλακάς φαμεν (omisso τοὺς) Φ.—[q] τούτων ἔχειν K.—[r] ταῦτα τῇ ΘΦr, τούτων τῶν v: τὼ om DK.—[s] φύση A, φύσει ΘΠΦDKtmr, φύσεων v: φύσεε *s.—[t] αὐτὼ πρὸς ἀλλήλω α q, αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους Φ, αὐτὰς πρὸς ἀλλήλους r.—[u] μὲν om ΘΦr.—[v] Καὶ om v.—[w] μάλιστα t.—[x] κατηχεῖν ΘΦr.—[y] νῦν δὴ ΑΞΠtrm: δὴ νῦν *s.—[z] καὶ ante θρηνώδεις om pr Ξ.—[a] γεγαννωμένος Ξ.—[b] μὲν τὸ t.—[c] ἀνῇ ΘΦDKr et corr Π: ἀνίῃ

quam decet, excrescit, ferox, ut consentaneum est, ac dura. Restituendum haud dubie Platoni σκληρόν. De sententia, cf. Galen. hortat. ad liter. stud. t. i. p. 5. Bas. Ast.

δεῖν δέ γ᾽ ἔφαμεν] Ita scribentes Ficinum secuti sumus, utpote qui vertit: *dicebamus autem, oportere istos custodes utrasque naturas habere.* Ast.

οὔκουν ἡρμόσθαι] Respexit h. l. Clemens Alex. Strom. iv. 4. p. 481. (t. i. p. 571. Potter.) Ast.

§. 18. καταυλεῖν] *Ut canendo demulceat et obtundat animum ipsique per aures, tanquam per infundibulum, dulces illos ac molles modos infundat.* Καταυλεῖν est *canendo implere* s. obtundere, notione demulcendi adjuncta, ut de Legib. vii. p. 790. E. καὶ ἀτεχνῶς οἷον καταυλοῦσι τῶν παιδίων—ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορείᾳ καὶ μούσῃ χρώμενοι. Sine causa igitur Heusdius Spec. Crit. p. 127. corrigi volebat καταντλεῖν, quod idem esset ac sequens καταχεῖν, vitiosam, ut videtur, non animadvertens interpunctionem (distinguendum enim post ἐλέγομεν), quum accusativi τὰς γλυκείας—ἁρμονίας e verbo καταχεῖν pendeant. Ad παρέχῃ intellige ἑαυτὸν, v. Heusd. Spec. Crit. p. 91. et Heind. ad Gorg. §. 25. Ceterum verba hæc imitando expressit Themist. Orat. xxii. p. 265. B. οἱ δὲ ᾄδουσι καὶ προσᾳδουσι, γλυκεῖάν τε καὶ μαλακὴν καταχέοντες ὑμῶν ἁρμονίαν. Ast.

μινυρίζων] Schol. Ruhnk. θρηνῶν ἢ ἠρέμα ᾄδων. Cf. Schol. ad Aristoph. Thesm. 106. Suidas t. ii. p. 564. Ast.

γεγανωμένος] Γανοῦσθαι s. γάννυσθαι dicitur, qui voluptate afficitur, v. Schol. Ruhnk. ad Phædr. p. 56. Mox Ald. Bas. 1. et 2. διατελεῖ. Ast.

ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε] Soph. Aj. 650. Κἀγὼ γὰρ, ὃς τὰ δεῖν᾽ ἐκαρτέρουν τότε, Βαφῇ σίδηρος ὥς, ἐθηλύνθην στόμα. Cf. ejusd. Antig. 470. Similiter Themist. Orat. i. p. 7. C. μάλιστα ἄγαμαι τῶν λοιπῶν, ὅτι πᾶν τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς, ὥσπερ σίδηρον, ἐμάλαξε καὶ χρήσιμον ἀντὶ ἀχρήστων ἐποίησε, μᾶλλον δ᾽ ὠφέλιμον ἀντὶ βλαβεροῦ. Stob. Serm. i. p. 21. καὶ οὕτως σοι αὐτὰ (τὰ παθήματα) παιδαγω-

μον ἐξ ἀγρήστου καὶ σκληροῦ ἐποίησεν· ὅταν δ' ἐπέχων μὴ
ἀνῇ[c] ἀλλὰ κηλῇ, τὸ μετὰ[d] τοῦτο ἤδη[e] τήκει καὶ λείβει,
ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκτέμῃ ὥς περ νεῦρα ἐκ τῆς
ψυχῆς καὶ ποιήσῃ μαλθακὸν[f] αἰχμητήν. Πάνυ μὲν οὖν,
ἔφη. Καὶ ἐὰν μέν γε,[g] ἦν δ' ἐγώ, ἐξ ἀρχῆς φύσει ἄθυ-
μον[h] λάβῃ, ταχὺ τοῦτο διεπράξατο· ἐὰν δὲ θυμοειδῆ,
ἀσθενῆ ποιήσας τὸν θυμὸν ὀξύῤῥοπον ἀπειργάσατο, ἀπὸ
σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενόν τε καὶ κατασβεννύμενον. ἀκρά-
χολοι[i] οὖν[j] καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδοῦς[k] γεγένηνται,[l] δυσ-
κολίας ἔμπλεῳ.[m] Κομιδῇ μὲν οὖν. Τί δέ;[n] ἂν αὖ γυμ-
ναστικῇ πολλὰ πονῇ καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ
καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται, οὐ πρῶτον μὲν εὖ ἴσχων τὸ III. i. 154.
σῶμα φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται καὶ ἀνδρειό-
τερος γίγνεται αὐτὸς αὑτοῦ; Καὶ μάλα γε.[o] Τί δαί;
ἐπειδὰν ἄλλο μηδὲν πράττῃ μηδὲ κοινωνῇ Μούσης[p] μηδα-
μῇ,[q] οὐκ εἴ τι καὶ ἐνῆν αὐτοῦ[r] φιλομαθὲς ἐν τῇ ψυχῇ, ἅτε
οὔτε μαθήματος γευόμενον[s] οὐδενὸς[t] οὔτε ζητήματος,[u] οὔτε
λόγου μετίσχον[v] οὔτε τῆς ἄλλης μουσικῆς, ἀσθενές τε καὶ

*ς.—[d] τὸ δὴ μετὰ r.—[e] ἤδη om Φr, post τήκει ponit r.—[f] μαλακὸν q.—[g] τε tm.—[h] φύσει ἄθυμον ΑΘΠtrm, ἄθυμον φύσει Φr: φύσιν ἄθυμον *ς.—[i] ἀκράχολοι Π, ἀκροάχολοι Θ: ἀκρόχολοι *ς.—[j] τε r.—[k] θυμοειδῶν Ξlrς.—[l] γεγένηται pr ΑΠ.—[m] ἔμπλεοι (ω superscript) ΑΘΠDKqlm, ἔμπλεοι Ξ.—[n] δ' r.—[o] δέ ΘΦDKqtrr.—[p] μούσῃ ΠDKq.—[q] μηδαμοῦ ΘΦDr, μηδαμῶς K.—[r] αὐτῷ Kl.—[s] γευομένου ΘΠrr et corr Ξ, γενομένου Alm et pr Ξ.—[t] μηδενὸς Ξ.—[u] οὔτε ζητήματος q, οὐδὲ ζητήματος Ξ: οὐ ζητήματος *ς.—[v] μετέχον Φ, μετέσχον r.—[w] κοῦφον r.—[x] καὶ τυφλὸν ante κωφὸν ponit r.—

γοῦντι ἀναφανήσεται χρήσιμά τε καὶ ὠφέλιμα ἀντὶ ἀχρήστων καὶ βλαβερῶν. Ast.

μαλθακὸν] Cod. Reg. μαλακὸν, male; sumta enim sunt verba ex Il. xvii. 588. quam etiam in Symposio c. 2. respexit, ubi v. not. p. 200. adde Heynii not. ad Il. ii. 408. Ceterum adverte aoristos præteriti ἐμάλαξε — ἐποίησε — διεπράξατο et perfectum γεγένηνται, quæ quidem tempora, quum id, quod futurum est, jam actum quasi esse significent, actionis celeritatem exprimunt. Monuimus de hac re jam alio loco. Ast.

ἀνδρειότερος—αὐτὸς αὑτοῦ] I. e. ἢ οἷος ἦν, ut Lach. 184. B. ἐπιφανέστερος γένοιτο ἢ οἷος ἦν. Sic iv. 2. p. 421. E. ἀμελὴς γενήσεται μᾶλλον αὐτὸς αὑτοῦ. Protagor. 350. A. οἱ ἐπιστήμονες τῶν μὴ ἐπισταμένων θαρσαλεώτεροί εἰσι καὶ αὐτοὶ ἑαυτῶν, ἐπειδὰν μάθωσιν, ἢ πρὶν μαθεῖν. Lach. 182. C. Nihil enim frequentius est hac locutione. Vid. Boissonad. ad Philostrat. p. 325. Similiter superlativus usurpatur, vid. Wesseling. ad Herodot. p. 91. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 148. Ast.

μούσης] Sic libri omnes et Ficinus; haud dubie vero legendum est μουσικῆς; primum enim præcedens γυμναστικῇ in oratione huic opposita efflagitat μουσικῆς, deinde dubito, an μοῦσα sic absolute poni possit. Μουσικὴν omnia complecti constat, quæ ad animi culturam pertinent, vid. nostra ad Phædr. p. 274.—Paulo ante Cod. Reg. Τί δέ; pro τί δαί; Aptius mihi videtur Τί δὲ h. l. ubi sententia præcedenti opposita exponitur. Mox pro εἴ τι Bas. 1. et 2. ἔτι, et ante ζητήματος Ald. Bas. 1. 2. et Steph. οὐ pro οὔτε, quod e cod. Reg. recepimus. Ast.

κωφὸν[w] καὶ τυφλὸν[x] γίγνεται, ἅτε οὐκ ἐγειρόμενον οὐδὲ τρεφόμενον[y] οὐδὲ διακαθαιρομένων[z] τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ; Οὕτως, ἔφη.[a] Μισολόγος δή,[b] οἶμαι, ὁ τοιοῦτος γίγνεται καὶ ἄμουσος, καὶ πειθοῖ μὲν διὰ λόγων οὐδὲν ἔτι χρῆται, βίᾳ δὲ καὶ ἀγριότητι ὥς περ θηρίον πρὸς πάντα[c] διαπράττεται,[d] καὶ ἐν ἀμαθίᾳ[e] καὶ σκαιότητι μετὰ ἀῤῥυθμίας τε καὶ ἀχαριστίας ζῇ. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, οὕτως ἔχει. Ἐπὶ[f] δὴ δύ'[g] ὄντε τούτω, ὡς ἔοικε, δύο τέχνα θεὸν ἔγωγ' ἄν τινα φαίην δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις, μουσικήν τε καὶ[h] γυμναστικὴν ἐπὶ τὸ[i] θυμοειδὲς καὶ τὸ φιλόσοφον, οὐκ ἐπὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, εἰ μὴ εἴη[j] πάρεργον, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνω,[k] ὅπως ἂν
II. 412. ἀλλήλοιν ξυναρμοσθῆτον ἐπιτεινομένω καὶ ἀνιεμένω μέχρι τοῦ προσήκοντος. Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη. Τὸν κάλλιστ'
III. i. 155. ἄρα μουσικῇ γυμναστικὴν κεραννύντα καὶ μετριώτατα[l] τῇ ψυχῇ προσφέροντα, τοῦτον ὀρθότατ' ἂν[m] φαῖμεν εἶναι τελέως μουσικώτατον καὶ εὐαρμοστότατον, πολὺ μᾶλλον ἢ τὸν[n] τὰς χορδὰς ἀλλήλαις ξυνιστάντα. Εἰκότως γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν καὶ ἐν τῇ πόλει ἡμῖν, ὦ Γλαύκων, δεήσει τοιούτου[o] τινὸς ἀεὶ ἐπιστάτου,[p] εἰ μέλλει[q] ἡ πολιτεία σώζεσθαι; Δεήσει μέντοι ὡς οἷόν τέ γε μάλιστα.

Οἱ μὲν δὴ τύποι τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς οὗτοι ἂν εἶεν. χορείας γὰρ τί ἄν τις διεξίοι τῶν τοιούτων, καὶ θήρας τε καὶ[r] κυνηγέσια καὶ γυμνικοὺς ἀγῶνας καὶ ἱππικούς; σχεδὸν γάρ τι[s] δῆλα δὴ ὅτι τούτοις[t] ἑπόμενα δεῖ αὐτὰ εἶναι, καὶ οὐκέτι χαλεπὰ εὑρεῖν. Ἴσως, ἦ δ' ὅς, οὐ χαλεπά. [§. 19.] Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸ δὴ μετὰ τοῦτο τί

ων ων
[y] ἐγειρόμένον οὐδὲ τρεφόμένον Ξ, ἐγειρομένων οὐδὲ τρεφομένων qς.—[z] διακαθαιρόμενον ΘΠΦDKr.—[a] ἔχει Ξς.—[b] δέ DK.—[c] ἅπαντα q.—[d] διαταράττει v.—[e] ἀρυθμίας m.—[f] ἐπεὶ ΑΞΠΦKtmr et pr ΘD.—[g] δύ' ΘΠΦDKrmr, δύω Φ, δ' t.—[h] τε καὶ Θr.—[i] τὸ om ΘΦr.—[j] ἦ corr A, εἰ Π, εἶ t, ἦ Ξ: non liquet de m.—[k] ἐκείνῳ ΑΘΞΠΦ trmr et rc q: ἐκεῖνο *ς.—[l] μετριότητα DK.—[m] ἂν om y.—[n] τὸν om Θ.—[o] τοῦ τοιούτου ΑΘΠΦrmr, τοιούτων t.—[p] ἐπιστάτου ἀεί Φ.—[q] μέλλοι Φ.—[r] καὶ ante γυμνικοὺς om v.—[s] τοι Φr.—[t] τοιούτοις ΘΠΦDr.—[u] εἶναι K, ἔτι t.—[v] οὐκοῦν ὅτι Ξtv

οὕτως ἔχει] Cod. Reg. *οὕτως, ἔφη.* Ficinus: *sic plane.* Ast.

διαπράττεται] Mendi manifestum est hoc verbum; nam cum *πρὸς πάντα* conjungi nequit, et præcedenti *θηρίον* omnium minime convenit. Ni fallor, scribendum est διαπέτεται (ab Attico διαπέτομαι, vulg. *διάπταμαι*): in omnia *involat.* Similiter Ficinus vertit: *tanquam fera quædam ad omnia fertur.* E διαπέτεται per compendium scripto quam facile διαπράττεται enasci potuerit, quilibet per se intelligit. Ast.

ἂν ἡμῖν διαιρετέον εἴη;[u] ἆρ' οὐκ αὐτῶν τούτων οἵ τινες ἄρ-
ξουσί τε καὶ ἄρξονται; Τί μήν; Ὅτι[v] μὲν πρεσβυτέρους
τοὺς ἄρχοντας[w] δεῖ εἶναι, νεωτέρους δὲ τοὺς ἀρχομένους,
δῆλον;[x] Δῆλον. Καὶ ὅτι γε τοὺς ἀρίστους αὐτῶν; Καὶ
τοῦτο. Οἱ δὲ γεωργῶν ἄριστοι ἆρ' οὐ γεωργικώτατοι γίγ-
νονται; Ναί. Νῦν δ' ἐπειδὴ φυλάκων αὐτοὺς ἀρίστους
δεῖ[y] εἶναι,[z] ἆρ' οὐ φυλακικωτάτους[a] πόλεως;[b] Ναί. Οὐκ-
οῦν φρονίμους τε εἰς τοῦτο δεῖ[c] ὑπάρχειν καὶ δυνατοὺς καὶ III. i. 156.
ἔτι κηδεμόνας τῆς πόλεως; Ἔστι ταῦτα. Κήδοιτο δέ γ'
ἄν τις[d] μάλιστα τούτου[e] ὃ τυγχάνοι[f] φιλῶν. Ἀνάγκη.
Καὶ μὴν τοῦτό γ' ἂν μάλιστα φιλοῖ, ᾧ ξυμφέρειν ἡγοῖτο
τὰ αὐτὰ καὶ ἑαυτῷ,[g] καὶ[h] ὅταν μάλιστα ἐκείνου μὲν εὖ
πράττοντος οἴηται[i] ξυμβαίνειν καὶ ἑαυτῷ εὖ πράττειν, μὴ
δὲ[j] τοὐναντίον. Οὕτως, ἔφη. Ἐκλεκτέον ἄρ' ἐκ τῶν ἄλ-
λων φυλάκων τοιούτους ἄνδρας, οἳ ἂν σκοποῦσιν ἡμῖν μά-
λιστα φαίνωνται παρὰ πάντα τὸν βίον, ὃ μὲν ἂν τῇ πόλει
ἡγήσωνται ξυμφέρειν, πάσῃ προθυμίᾳ ποιεῖν, ὃ δ' ἂν[k] μή,
μηδενὶ τρόπῳ πρᾶξαι ἂν ἐθέλειν. Ἐπιτήδειοι γάρ, ἔφη.
Δοκεῖ δή μοι τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἁπάσαις ταῖς ἡλι-
κίαις, εἰ φυλακικοί εἰσι τούτου τοῦ δόγματος καὶ μήτε
γοητευόμενοι μήτε βιαζόμενοι ἐκβάλλουσιν ἐπιλανθανόμε-
νοι δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἃ τῇ πόλει βέλτιστα. Τίνα,
ἔφη, λέγεις τὴν ἐκβολήν; Ἐγώ σοι, ἔφην,[l] ἐρῶ. φαίνεταί
μοι δόξα ἐξιέναι ἐκ διανοίας ἢ ἑκουσίως[m] ἢ ἀκουσίως, ἑκου-
σίως μὲν ἡ ψευδὴς τοῦ μεταμανθάνοντος, ἀκουσίως δὲ πᾶσα[n] II. 413.
ἡ ἀληθής. Τὸ μὲν τῆς ἑκουσίου, ἔφη, μανθάνω, τὸ δὲ τῆς
ἀκουσίου δέομαι μαθεῖν. Τί δέ;[o] οὐ καὶ σὺ ἡγεῖ,[p] ἔφην
ἐγώ, τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀκουσίως στέρεσθαι[q] τοὺς ἀνθρώπους,

ms.—[w] ἄρξοντας Ξlm.—[x] δῆλον om rt.—[y] ἀρίστους δεῖ αὐτοὺς q.—[z] εἶναι δεῖ Ξlr.—[a] φυλακωτάτους DK.—[b] προσήκει εἶναι πόλεως Ξs.—[c] δὴ Θ.—[d] τι ΠΦDKlrmr, om t.—[e] τούτου...μάλιστα om t.—[f] τυγχάνει ΦDKqr.—[g] αὐτῷ t.—[h] καὶ...ἑαυτῷ om r.—[i] οἴοιτο ΑΞm, οἷοι τὸ t, οἷόν τε ΘΦDKr, οἷον τὸ Π.—[j] μὴ δὲ ΑΘΞΠDKqlm, μὴ εἰ δὲ μὴ δὲ r: εἰ δὲ μή s.—[k] δὲ t.—[l] ἔφη Ξ.—[m] ἢ ἑκουσίως om r.—[n] πᾶσα om Θr, post ἀληθὴς ponit t.—[o] δαί Am.—[p] ἡγεῖ D.—[q] στερεῖσθαι v.—[r] ἢ om s.—[s] οὐ

§. 19. φυλακικωτάτους] Cod. Reg. φυλακωτάτους, vitiose, et Bas. 2. γίνωνται. Ast.

οἳ ἂν σκοποῦσιν] Ald. Bas. 1. et 2. σκοπῶσιν—φαίνονται, utrumque vitiose. Ast.

τί δέ; οὐ καὶ] Laudat Stob. xli. p. 274. ubi more scribitur τί δαί; Ast.

III. i. 157. τῶν δὲ κακῶν ἑκουσίως; ἢ[r] οὐ τὸ μὲν ἐψεῦσθαι τῆς ἀληθείας κακόν, τὸ δὲ ἀληθεύειν ἀγαθόν; ἢ οὐ τὸ[s] τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν δοκεῖ σοι εἶναι; Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, ὀρθῶς λέγεις, καί μοι δοκοῦσιν ἄκοντες ἀληθοῦς δόξης στερίσκεσθαι. Οὐκοῦν κλαπέντες ἢ γοητευθέντες ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν; Οὐδὲ[t] νῦν, ἔφη, μανθάνω. Τραγικῶς, ἦν[u] δ' ἐγώ, κινδυνεύω λέγειν. κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους, ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει.[v] νῦν γάρ που μανθάνεις; Ναί. Τοὺς τοίνυν βιασθέντας λέγω οὓς ἂν ὀδύνη τις[w] ἢ ἀλγηδὼν μεταδοξάσαι[x] ποιήσῃ. Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἔμαθον, καὶ ὀρθῶς λέγεις. Τούς γε[y] μὴν[z] γοητευθέντας, ὡς ἐγῷμαι,[a] κἂν σὺ φαίης εἶναι οἳ ἂν μεταδοξάσωσιν[b] ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες. Ἔοικε γάρ, ἦ δ' ὅς, γοητεύειν πάντα ὅσα ἀπατᾷ. [§. 20.] Ὃ τοίνυν ἄρτι ἔλεγον, ζητητέον τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὑτοῖς[c] δόγματος, τοῦτο ὡς ποιητέον[d] ὃ ἂν τῇ πόλει

τοῦ K.—[t] οὐδὲν ms.—[u] γὰρ ἦν v.—[v] λανθάνει om q.—[w] τε K.—[x] μεταδόξαι K.—[y] γε om ΘΠΦDKqtvmr.—[z] μὲν qv.—[a] ὡς ἐγῷμαι om t.—[b] μεταδόξωσιν K.—[c] αὐτοῖς q.—[d] τοῦτο ὡς ποιητέον ΑΘΠDKtvmr, τοῦ ὡς ποιητέον q, ὡς τοῦτο ποιητέον ΞΦ:

οὐ τὸ—ἀληθεύειν] Verba hæc cancellis inclusimus, quia sententiarum nexum turbant et omnino huc non pertinent; etenim non de eo quæritur, quid sit ἀληθεύειν, sed bonum probatur non sponte nostra amitti; quo circa respondetur: καί μοι δοκοῦσιν ἄκοντες ἀληθοῦς δόξης στερίσκεσθαι. Margini forsitan adscripta extabat nota ad v. ἀληθεύειν: τὸ τὰ ὄντα δοξάζειν, quam alius pro genuina Platonis explicatione habens orationi intulit et οὐ interposito (Stob. exhibet ἢ οὐ) ceteris annexit. Nihil profecto desideratur omissis οὐ—ἀληθεύειν, imo oratio fit perspicua et sincera. Ast.

τραγικῶς] Stob. τραγικῶς ἄρα. Τραγικῶς λέγειν est *verbis uti magnificentioribus* s. rem verbis ampliorem reddere, more tragicorum, qui, sublimitatem sectantes, ampullas amant et sesquipedalia verba. Sic Men. p. 76. E. τραγικὴ γάρ ἐστιν, ὦ Μένων, ἡ ἀπόκρισις. Cratyl. 414. C. τραγῳδεῖν αὐτὰ (τὰ ὀνόματα). Vid. Budæi Comment. gr. ling. p. 440. et Erasmi Adag. Chil. ii. Centur. v. 39. p. 411. Ast.

ἐξαιρούμενος] Ald. et Bas. 1. ἐξαιρουμένους, vitiose. Sensus est: *his tempus, illis vero ratio clam eximit veram opinionem.* Ast.

οὓς ἂν] Stob. οὓς ἐάν. Mox γὲ post τοὺς a cod. Reg. et Stob. abest. Ast.

§. 20. τοῦ παρ'] In præced. edit. scriptum est, τοῦ παρ' αὑτοῖς δόγματος, τοῦτο ὃ ἂν τῇ πόλει etc. qua in lectione manifestum est aliquid deesse ante τοῦτο: quum igitur ex vet. annotatum esset, ποιητέον τοῦτο, id vocabulum inserui. Postea autem et aliam lectionem afferri comperi (sed cujus idem sit sensus) τοῦτο ποιεῖν δεῖν ὃ ἂν τῇ πόλει etc. Steph.

τοῦτο ὡς ποιητέον] Sic Cod. Reg. et Bas. 2. Ficinus assentitur vertens: *id videlicet semper agendum esse.* Τοῦτο enim cum vi præpositum est, et ὡς ποιητέον (ἐστὶ) optime sequitur præcedens δόγματος, quod certam et decretam sententiam s. persuasionem significat. Sed mira est h. l. scripturæ varietas. Ald. et Bas. 1. omissis ὡς ποιητέον legunt τοῦτο, Stob. τοῦ ὡς ποιητέον, Steph. scripsit ποιητέον τοῦτο, denique Cornarius conjecit: τοῦτο ποιεῖν δεῖν. Mox cod. Reg. et Stob. addunt αὐτοῖς ποιεῖν. Ast.

ἀεὶ δοκῶσι[e] βέλτιστον εἶναι.[f] τηρητέον δὴ[g] εὐθὺς ἐκ παί-
δων προθεμένοις ἔργα ἐν οἷς ἄν τις[h] τὸ τοιοῦτον[i] μάλιστα
ἐπιλανθάνοιτο καὶ ἐξαπατῷτο,[j] καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ
δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον,[k] τὸν δὲ μὴ ἀποκριτέον. ἦ γάρ; III. i. 158.
Ναί. Καὶ πόνους[l] γε αὖ καὶ ἀλγηδόνας καὶ ἀγῶνας αὐ-
τοῖς θετέον, ἐν οἷς ταὐτὰ ταῦτα τηρητέον. Ὀρθῶς, ἔφη.
Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τρίτου εἴδους τούτοις[m] γοητείας
ἅμιλλαν ποιητέον, καὶ θεατέον, ὥς περ τοὺς πώλους[n] ἐπὶ
τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ[o] φοβε-
ροί, οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματ' ἄττα[p] κομιστέον καὶ εἰς
ἡδονὰς αὖ μεταβλητέον, βασανίζοντας πολὺ μᾶλλον ἢ
χρυσὸν ἐν πυρί, εἰ δυσγοήτευτος καὶ[q] εὐσχήμων ἐν πᾶσι[r]
φαίνεται, φύλαξ αὑτοῦ ὢν[s] ἀγαθὸς καὶ μουσικῆς[t] ἧς ἐμάν-
θανεν, εὔρυθμόν τε καὶ εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις
παρέχων, οἷος δὴ ἂν ὢν[u] καὶ ἑαυτῷ καὶ πόλει χρησιμώτα-
τος εἴη.[v] καὶ τὸν ἀεὶ ἔν[w] τε παισὶ καὶ νεανίσκοις καὶ ἐν ἀν-
δράσι βασανιζόμενον καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα καταστα- II. 414.
τέον ἄρχοντα τῆς πόλεως καὶ φύλακα, καὶ τιμὰς δοτέον
καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι, τάφων τε καὶ τῶν ἄλλων μνη-

ποιητέον τοῦτο ς.—[e] πόλει ἀεὶ δοκῶσι A*tv*m, πόλει ἃ δοκῶσι ΠDK : πόλει δοκῶσι *ς. —[f] εἶναι αὐτοὺς ποιεῖν ΠK*r*m, εἶναι ὥστε καὶ ποιεῖν *q*.—[g] δὲ *r*.—[h] τις add AΠDK*qtv*m. —[i] τὸ τοιοῦτον AΘΠΦDK*qtv*mr : τοῦ τοιούτου ς.—[j] ἐπιλανθάνοιντο καὶ ἐξαπατῷντο ς.
οις
—[k] ἐγκριτέον om *q*.—[l] πόνων... ἀλγηδόνων ἀγῶνας ς.—[m] τούτοις A*qr*, τούτους Θ, τούτους ΠΦDKr : τοῦ τῆς ς.—[n] πολλοὺς *t*.—[o] οἱ *t*.—[p] τε K.—[q] καὶ om ΠK*q*r et pr D.—[r] ἅπασι *v*, πάσῃ *t*.—[s] ὡς Θ.—[t] καὶ τῆς μουσικῆς *v*.—[u] ὢν om ΘΦr.—[v] ἂν εἴη*v*.—[w] ἐὰν Π.—[x] δῶρα DK*q*.—[y] λαμβάνοντα Φr.—[z] ἡ...φυλάκων om *t*.—[a] καὶ

ἐν οἷς ἄν τις] In Ald. Bas. 1. 2. et Steph. deest τὶς, quod e cod. Reg. et Stob. recepimus, addicente Ficino, qui vertit: *ex quibus aliquis maxime præceptum illud oblivisci fallique possit.* Ast.

καὶ πόνων—ἀγῶνας] Sic Ald. Bas. 1. Cod. vero Reg. et Bas. 2. exhibent *καὶ πόνους γε καὶ ἀλγηδόνας καὶ ἀγῶνας*, Ficino confirmante, qui vertit: *ergo labores et dolores illis et certamina opponenda.* Sed sequentia *τῆς γοητείας ἅμιλλαν ποιητέον*, ut et prægressa *προθεμένους ἔργα* (dicitur enim *ἀγὼν προτίθεσθαι*, ut Phædon. p. 90. B. *εἰ πονηρίας ἀγὼν προτεθείη*) efflagitant *ἀγῶνας πόνων καὶ ἀλγηδόνων.* Ast.

σκοποῦσιν] Stob. *σκοποῦμεν*, quod placet, etsi haud necessarium est; vide quæ supra de tertiæ personæ usu exposuimus. Ceterum equorum periculum, an meticulosi essent necne, veteres faciebant *τοῦ κώδωνος ψοφῷ*, tintinnabuli sonitu, v. Schol. ad Aristoph. Ran. 78. et Suid. v. *κωδωνίσαι*. Ast.

δείματ' ἄττα] Stob. *δείματα*. Ficinus: *in terribilia quædam impellendi.* Ast.

βασανίζοντας] Accusativus pro dativo nomen verbale *μεταβλητέον* sequitur, ex more Atticorum, v. Ernest. ad Xenoph. Mem. iii. 9. 1. Hermann. ad Viger. p. 752. Heind. ad Phædr. p. 335. et Schäfer. Melet. Crit. p. 89. Ast.

μείων μέγιστα γέρα[x] λαγχάνοντα·[y] τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ἀποκριτέον. τοιαύτη τις, ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖ μοι, ὦ Γλαύκων, ἥ[z] ἐκλογὴ εἶναι καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ[a] δι' ἀκριβείας, εἰρῆσθαι. Καὶ
III. i. 159. ἐμοί, ἦ δ' ὅς, οὕτω πῃ[b] φαίνεται. Ἆρ' οὖν ὡς ἀληθῶς ὀρθότατον[c] καλεῖν τούτους μὲν φύλακας παντελεῖς τῶν τε[d] ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλίων,[e] ὅπως οἱ μὲν μὴ βουλήσονται,[f] οἱ δὲ μὴ δυνήσονται κακουργεῖν, τοὺς δὲ νέους, οὓς νῦν[g] δὴ φύλακας ἐκαλοῦμεν, ἐπικούρους τε καὶ βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων[h] δόγμασιν; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη.

Τίς ἂν οὖν ἡμῖν,[i] ἦν δ' ἐγώ, μηχανὴ γένοιτο τῶν ψευδῶν τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων, ὧν νῦν δὴ[j] ἐλέγομεν, γενναῖόν τι εἶναι[k] ψευδομένους πεῖσαι μάλιστα μὲν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ δὲ μή, τὴν ἄλλην πόλιν; Ποῖόν τι; ἔφη. Μηδὲν καινόν, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ Φοινικικόν τι, πρότερον μὲν[l] ἤδη πολλαχοῦ γεγονός, ὥς φασιν οἱ ποιηταὶ καὶ πεπείκασιν, ἐφ' ἡμῶν δὲ οὐ γεγονὸς οὐδ'[m] οἶδα εἰ γενόμενον ἄν, πεῖσαι δὲ[n] συχνῆς πειθοῦς. Ὡς ἔοικας, ἔφη, ὀκνοῦντι[o] λέγειν. Δόξω δέ[p] σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μάλα[q] εἰκότως ὀκνεῖν, ἐπειδὰν

μὴ K.—[b] που *q*.—[c] ὀρθότατα K.—[d] τ' *v*.—[e] φίλων pr Ξ cum ς.—[f] βουλήσωνται... δυνήσωνται DK*q*.—[g] νῦν om Φ𝔯, post δὴ ponunt 𝔯ς.—[h] ἀνθρώπων Φ𝔯.—[i] ἡμῖν add ΑΠDK*qtv*𝔪.—[j] νῦν δὴ K*v*: δὴ νῦν *ς.—[k] ἓν ΑΞ*tv*𝔪 et pr Π.—[l] μὲν om pr Ξ.—[m] οὐκ *t*𝔪.—[n] δὲ δεῖ *t*.—[o] ὀκνοῦντι 𝔯, ὤκνουντι (ὥ supra) ΘΠ.—[p] γέ *v*.—[q] μάλ' *tv*𝔪.—[r] καὶ

λαγχάνοντα] De hoc accusativo vid. supra ad c. 5. Ast.

ὡς ἐν τύπῳ] τύπος, *forma* s. formula, generalis est rei adumbratio, quam accurata et exacta sequitur descriptio atque expositio. Hinc ὡς ἐν τύπῳ εἰπεῖν est *summatim dicere* s. exponere, et opponitur ei τὸ σαφῶς (Phileb. 61. A.) vel ἀκριβῶς (Aristot. ad Nicom. ii. 2.) λέγειν. Vid. Toup. ad Longin. xii. §. 2. De variis vocis τύπος significationibus cf. Gataker. Adversar. c. 4. Ast.

βουλήσονται] Ald. βουλήσωνται, soloece. Ast.

τίς ἂν οὖν—μηχανὴ] Sensum patet hunc esse: 'quomodo principibus vel reliquæ civitati id persuadere poterimus, quod, etiamsi a nobis fictum est, tamen, ut in uniuscujusque animo inhæreat, e republica erit?' Sic c. 21. τοῦτον οὖν τὸν μῦθον, ὅπως ἂν πεισθεῖεν, ἔχεις τινὰ μηχανήν. Igitur construendum est: τίς ἂν οὖν μηχανὴ γένοιτο, πεῖσαι (ἡμᾶς) γενναῖόν τι τῶν ψευδῶν τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων ψευδομένους, μάλιστα μὲν καὶ αὐτοὺς τ. ἄρχοντας cet. Jam quid verbo εἶναι faciamus, non liquet; ni fallor, ab iis interpositum est, qui sententiæ nexum non perspexerant, adeo ut ad πεῖσαι prædicatum, quod dicitur, desiderarent et verba ita caperent, ut Ficinus ea vertit: *quis itaque modus erit, quo ex his mendaciis — generosum quiddam esse mentiendo persuadeamus.* Quocirca εἶναι expungendum duco. Ast.

καινὸν] Ald. et Bas. 1. καλόν. Ast.

Φοινικικόν τι] Schol. Ruhnk. τὸ ψεῦδος Φοινικικόν φησιν ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς σπαρτοὺς καὶ Κάδμον ψευδῆ λεγομένων· οὗτος γὰρ Ἀγήνορος, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης, ἦν, ἧς ἡ Φοινίκη χώρα. Vid. ad c. 22. v. γηγενεῖς. Ast.

εἴπω. Λέγ᾽, ἔφη, καὶ μὴ φοβοῦ. Λέγω δή· καί τοι[r] οὐκ
οἶδα ὁποίᾳ[s] τόλμῃ ἢ[t] ποίοις λόγοις[u] χρώμενος ἐρῶ, καὶ
ἐπιχειρήσω πρῶτον μὲν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας πείθειν καὶ
τοὺς στρατιώτας, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἄλλην πόλιν, ὡς[v] ἄρ᾽
ἃ[w] ἡμεῖς αὐτοὺς[x] ἐτρέφομέν τε καὶ ἐπαιδεύομεν, ὥς περ[y]
ὀνείρατα ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν τε[z] καὶ γίγνεσθαι III. i. 160.
περὶ αὐτούς, ἦσαν δὲ τότε τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλατ-
τόμενοι καὶ[a] τρεφόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ὅπλα αὐτῶν καὶ
ἡ ἄλλη σκευὴ δημιουργούμενα,[b] ἐπειδὴ δὲ παντελῶς ἐξειρ-
γασμένοι ἦσαν, καὶ ἡ γῆ αὐτοὺς μήτηρ οὖσα[c] ἀνῆκε, καὶ
νῦν δεῖ[d] ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφοῦ τῆς χώρας ἐν ᾗ εἰσὶ
βουλεύεσθαί τε καὶ ἀμύνειν αὐτούς, ἐάν τις ἐπ᾽ αὐτὴν ἴῃ,[e]
καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων πολιτῶν ὡς ἀδελφῶν ὄντων καὶ γηγε-
νῶν διανοεῖσθαι. Οὐκ ἐτός,[f] ἔφη, πάλαι ᾐσχύνου τὸ ψεῦ-
δος λέγειν. Πάνυ, ἦν δ᾽ ἐγώ, εἰκότως· ἀλλ᾽ ὅμως ἄκουε II. 415.
καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ μύθου. [§. 21.] Ἐστὲ[g] μὲν γὰρ δὴ[h]
πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοί, ὡς φήσομεν πρὸς αὐτοὺς
μυθολογοῦντες, ἀλλ᾽ ὁ θεὸς πλάττων,[i] ὅσοι μὲν ὑμῶν ἱκα-
νοὶ ἄρχειν, χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει συνέμιξεν[j] αὐτοῖς, διὸ τι-
μιώτατοί εἰσιν· ὅσοι δ᾽[k] ἐπίκουροι, ἄργυρον·[l] σίδηρον δὲ[m]
καὶ χαλκὸν[n] τοῖς τε[o] γεωργοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουρ-

τὸ t.—[s] ποία ΘΦrr.—[t] καὶ r.—[u] λογίοις Φ.—[v] ὡς ὅτε K.—[w] ἃ om ΦDK.—[x] αὐτοὺς ἄγε om r.—[y] ὥσπερ D.—[z] τε om Θ.—[a] πλαττόμενοί τε καὶ DKqtv.—[b] δημιουργουμένη Aqtrm, δημιουργουμένου Π, δημιουργούμενοι K.—[c] οὖσ᾽ v.—[d] δεῖ qrs: ceteri δή.—[e] εἴη v.—[f] ἐτῶς A, εἰκότως K.—[g] ἔστι K.—[h] δὴ om pr Ξ.—[i] ὁ πλάττων v.—[j] ξ. v.—[k] δ᾽ om t et pr Ξ.—[l] ἀργύριον t.—[m] δ᾽ om Θ.—[n] χαλκοῦν m.—[o] τε om ΘΦir.—

δημιουργούμενα] Respicit ὅπλα, quorum species quasi est ἡ ἄλλη σκευή. Ast.

ἡ γῆ] Vulgo καὶ ἡ γῆ. Particulam καὶ sensum nexumque orationis turbare, perspicuum est; quapropter eam delevimus. Ast.

ὅμως ἀκούετε] Euseb. Præp. Evang. xii. 13. p. 613. C. οὐκοῦν ἀκούετε. Ast.

§. 21. *ἐστὲ μὲν γὰρ*] Laudarunt h. l. Clemens Alex. Strom. v. p. 595. D. p. 706. t. ii. ed. Potter. ubi v. not. et Euseb. l. l. apud Euseb. legitur ἐσμὲν γὰρ δή, apud Clement. δὴ desideratur et πάντως pro πάντες scriptum est. Mox ὡς, i. e. οὕτως, scripsimus pro ὡς. Deinde ante ὁ θεὸς Euseb. inserit ὥς φασιν, et pro ὑμῶν c. Bas. 2. legit ἡμῶν. Ast.

χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει] Cavillatur hoc Aristoteles Polit. ii. 3. (ii. 2. §. 15. ed. Schneid.): ὅτι δ᾽ ἀναγκαῖον αὐτῷ ποιεῖν τοὺς αὐτοὺς ἄρχοντας, φανερόν· οὐ γὰρ ὁτὲ μὲν ἄλλοις, ὁτὲ δὲ ἄλλοις μέμικται ταῖς ψυχαῖς ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ χρυσός, ἀλλ᾽ ἀεὶ ταῖς ψυχαῖς· φησὶ δέ, τοῖς μὲν εὐθὺς γινομένοις μῖξαι χρυσόν, τοῖς δὲ ἄργυρον, χαλκὸν δὲ καὶ σίδηρον τοῖς τεχνίταις μέλλουσιν ἔσεσθαι καὶ γεωργοῖς. Ceterum nota est ætatum divisio in auream, argenteam, æream et ferream (v. Hesiod. Op. et Dies v. 9.) quam Plato secutus est in classium politicarum distinctione. Ast.

τοῖς τε γεωργοῖς] In Clement. et Euseb. deest τέ. Mox Euseb. ἡμῖν—γεννῶμεν. Ast.

γοῖς. ἅτε οὖν ξυγγενεῖς ὄντες πάντες τὸ μὲν πολὺ ὁμοίους[p] ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννῷτε,[q] ἔστι δ' ὅτε[r] ἐκ χρυσοῦ γεννηθείη ἂν ἀργυροῦν[s] καὶ ἐξ ἀργυροῦ χρυσοῦν ἔκγονον καὶ τἆλλα πάντα[t] οὕτως ἐξ ἀλλήλων. τοῖς οὖν ἄρχουσι καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα παραγγέλλει ὁ θεὸς ὅπως μηδενὸς οὕτω φύ-
III. i. 161. λακες ἀγαθοὶ ἔσονται μηδ' οὕτω σφόδρα φυλάξουσι[u] μηδὲν ὡς τοὺς ἐκγόνους, ὅ τι αὐτοῖς τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραμέμικται, καὶ ἐάν[v] τε σφέτερος ἔκγονος ὑπόχαλκος ἢ ὑποσίδηρος γένηται, μηδενὶ τρόπῳ κατελεήσουσιν,[w] ἀλλὰ τὴν τῇ φύσει προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες ὤσουσιν εἰς[x] δημιουργοὺς ἢ εἰς[y] γεωργούς, καὶ ἂν[z] αὖ ἐκ τούτων τις ὑπόχρυσος ἢ ὑπάργυρος φυῇ, τιμήσαντες ἀνάξουσι[a] τοὺς μὲν εἰς φυλακήν, τοὺς δὲ εἰς ἐπικουρίαν, ὡς χρησμοῦ ὄντος τότε τὴν πόλιν διαφθαρῆναι, ὅταν[b] αὐτὴν ὁ σίδηρος[c] ἢ ὁ χαλκὸς[d] φυλάξῃ.[e] τοῦτον οὖν τὸν μῦθον ὅπως ἂν πεισθεῖεν, ἔχεις τινὰ μηχανήν; Οὐδαμῶς, ἔφη, ὅπως γ' ἂν αὐτοὶ οὗτοι· ὅπως μέντ' ἂν οἱ τούτων υἱεῖς καὶ οἱ ἔπειτα οἵ τ' ἄλλοι ἄνθρωποι οἱ ὕστερον.[f] Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, εὖ ἂν ἔχοι πρὸς τὸ μᾶλλον αὐτοὺς τῆς πόλεώς τε καὶ ἀλλήλων κήδεσθαι· σχεδὸν γάρ τι[g] μανθάνω ὃ λέγεις. καὶ τοῦτο μὲν δὴ ἕξει ὅπῃ ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγῃ·[h] ἡμεῖς

ν ε
[p] ὁμοίως ΦDr.—[q] γεννῷτο ΦDr et corr Π, γεννῶτο Θ, γεννῶτοται v, γενῶνται t.—[r] ὅτε καὶ q.—[s] ἀργυροῦ ΑΞtm et corr ΘΦ.—[t] πάντας m.—[u] φυλάξωσι ΘΦvr.—[v] ἄν v.—[w] καταλοήσουσιν t, καταλεήσουσιν m.—[x] ἤσουσιν ἢ εἰς v.—[y] εἰς om K.—[z] ἐὰν ΘΦvr.—[a] ἀνέξουσι m.—[b] ὥστε, γρ ὅταν, K.—[c] σιδηροῦς ΑΞ, σιδηροῦς φύλαξ tvm.
η
—[d] χαλκοῦς ΑΘΞΠtvm.—[e] φυλάξει K, φύλαξ ἢ ΞΠD.—[f] ὕστεροι Θ.—[g] τοι K.—

ἐκ χρυσοῦ] Ficinus, vertens *ex aureo*, χρυσοῦ pro adjectivo videtur habuisse, indeque cl. Böckhius Spec. edit. Tim. Plat. p. xxiii. pro ἀργύρου corrigi volebat ἀργυροῦ; sed adjectivo hic nullus locus est; nihil aliud intelligi posset nisi ἔκγονον, quod tamen ex auro et argento demum oriri ponitur. Aurum et argentum, in imperantibus et custodibus repræsentatum, pro his ipsis ponitur; quocirca infra quoque legimus: ὅταν αὐτὴν ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκὸς φυλάξῃ. Etiam Ficinus vertit: et *ex argento similiter aureus*, quod Grynæus in *argenteo* mutavit; ipsum illud *aureo* in genuina Ficini versione ex errore mihi videtur typographico profectum esse. Ceterum Euseb. legit ἔγγονον, ut infra quoque ἐγγόνους pro ἐκγόνους. Ast.

ἔσονται] Euseb. γένωνται. Mox φυλάξωσι et κατελεήσωσιν, solœce. Deinde ἐὰν sine τὲ et ἀποδιδόντες—ὡς οὖσιν pro ὤσουσιν—ἢ ὡς δημιουργοὺς ἢ γεωργοὺς (sic et Cod. Reg.)—ἢ φυῇ τις—χρησίμου pro χρησμοῦ—ὁ σιδηροῦς φύλαξ ἢ ὁ χαλκοῦς διαφυλάξῃ. Ast.

σχεδὸν γάρ τι] Cod. Reg. σχεδὸν γάρ τοι. Τί referendum ad σχεδόν. Ast.

ἕξει] Ni fallor, ἥξει pro ἕξει legendum est, quod sequens ἀγάγῃ jam videtur postulare: hoc quidem eo *veniet*, quo oraculum ducet. Similiter Ficinus ver-

δὲ τούτους τοὺς γηγενεῖς ὁπλίσαντες προάγωμεν ἡγουμένων
τῶν ἀρχόντων. ἐλθόντες δὲ θεασάσθων τῆς πόλεως ὅπου
κάλλιστον[j] στρατοπεδεύσασθαι, ὅθεν τούς τε[k] ἔνδον μάλιστ'
ἂν κατέχοιεν, εἴ τις μὴ ἐθέλοι[l] τοῖς νόμοις πείθεσθαι, τούς
τε[m] ἔξωθεν ἀπαμύνοιεν,[n] εἰ πολέμιος ὥς περ λύκος ἐπὶ
ποίμνην τις ἴοι. στρατοπεδευσάμενοι δέ, θύσαντες οἷς χρή, III. i. 162.
εὐνὰς ποιησάσθων. ἢ πῶς; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν τοιαύτας
οἵας χειμῶνός τε στέγειν[o] καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι; Πῶς
γὰρ οὐχί; οἰκήσεις γάρ, ἔφη, δοκεῖς[p] μοι λέγειν. Ναί,
ἦν[q] δ' ἐγώ, στρατιωτικάς γε,[r] ἀλλ' οὐ χρηματιστικάς.
Πῶς, ἔφη, αὖ τοῦτο[s] λέγεις διαφέρειν ἐκείνου; Ἐγώ σοι, II. 416.
ἦν δ' ἐγώ, πειράσομαι εἰπεῖν. [§. 22.] Δεινότατον γάρ
που πάντων καὶ αἴσχιστον[t] ποιμέσι τοιούτους γε[u] καὶ οὕτω
τρέφειν κύνας ἐπικούρους ποιμνίων, ὥστε ὑπὸ ἀκολασίας ἢ
λιμοῦ[v] ἤ τινος ἄλλου κακοῦ ἔθους αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐπι-
χειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν καὶ ἀντὶ κυνῶν λύκοις
ὁμοιωθῆναι. Δεινόν, ἦ δ' ὅς· πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν φυλακ-
τέον παντὶ τρόπῳ μὴ τοιοῦτον ἡμῖν οἱ ἐπίκουροι ποιήσωσι
πρὸς τοὺς πολίτας, ἐπειδὴ[w] αὐτῶν κρείττους εἰσίν· ἀντὶ[x]
ξυμμάχων εὐμενῶν δεσπόταις ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσιν.[y] Φυ-
λακτέον, ἔφη. Οὐκοῦν τὴν[z] μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρ-

[h] ἀγάγοι ΘΦr.—[i] τοὺς om ς.—[j] κάλλιον t.—[k] τ' v.—[l] ἐθέλοι ΑΘΠDKqtv: ἐθέλει ς.—[m] τ' v.—[n] ἀπαμύνειν m et corr Ξ.—[o] στέγην m.—[p] δοκεῖ Π.—[q] νῦν ΘΠΦDr et γρ K.—[r] δὲ v.—[s] αὖ τοῦτο ἔφη Θr, οὖν τοῦτο ἔφη Φ, αὖ ἐστὶ τοῦτο t.—[t] αἰσχιστόν που Atm, αἰσχιόν που ΠDKr, αἴσχιον ΘΠ.—[u] τε v.—[v] λοιμοῦ Θ.—[w] ἐπειδὰν Ξς.—[x] εἰσίν ἀντὶ ΑΞΠΦtmr: εἰσὶ καὶ ἀντὶ *ς.—[y] ἐξομοιωθῶσιν Φ.—[z] τὴν μὲν v.—[a] παρα-

tit: *et hoc quidem illuc tendet, quo oraculum perducet.* Ast.

φήμη] Est *oraculum*, v. Wesseling. ad Diodor. xiv. 56. p. 686. t. i. et Wyttenbach. Animadv. in Julian. in Bibl. Crit. t. iii. p. i. p. 65. Mox articulum τοὺς ante γηγενεῖς e cod. Reg. recepimus, legibus linguæ eum postulantibus. Ceterum bene Censorinus de die natal. c. 4. 'Denique etiam vulgo creditum est, ut plerique genealogiæ auctores sunt, quarundam gentium, quæ ex adventicia stirpe non sint, principes terrigenas esse, ut in Attica et Arcadia Thessaliaque, eosque αὐτόχθονας vocitari;' ubi vid. Lindenbrog. p. 22. Inprimis antiquitas Athenienses celebrabat αὐτόχθονας, ut Menexen. p. 27. ubi v. Gottleb. Isocrat. Panegyr. p. 14. ed. Mor. et Panathen. p. 258. ed. Corai. Ast.

§. 22. τοιοῦτον] Videri posset deesse particula τὶ post τοιοῦτον, ut scriberetur τοιοῦτόν τι; (præsertim quum Fic. etiam ita legerit, aut certe legendum putaverit: quippe qui verterit, *omnino itaque nobis cavendum ne quid tale adversus cives efficiant*) sed moneo lectorem, si locus hic suspectus eo nomine esse debeat, multos alios apud hunc extare scriptorem quos suspectos habere itidem oportebit. Steph.

τοιοῦτόν τι] Pronomen τὶ, quod vulgo abest, interposuimus. Deinde ἐπειδὴ pro ἐπειδὰν, quod et sensui et linguæ legibus repugnat, e cod. Reg. recepimus. Ast.

εσκευασμένοι[a] ἂν εἶεν,[b] εἰ τῷ ὄντι καλῶς πεπαιδευμένοι εἰσίν; Ἀλλὰ μὴν εἰσί γ',[c] ἔφη· Καὶ ἔγωγ'[d] εἶπον, Τοῦτο μὲν οὐκ ἄξιον διισχυρίζεσθαι, ὦ φίλε Γλαύκων· ὃ μέντοι[e] ἄρτι[f] ἐλέγομεν, ἄξιον, ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τυχεῖν[g]
III. i. 163. παιδείας, ἥτις ποτ' ἔστιν, εἰ[h] μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν πρὸς τὸ[i] ἥμεροι[j] εἶναι αὑτοῖς[k] τε καὶ τοῖς φυλαττομένοις ὑπ' αὐτῶν. Καὶ ὀρθῶς γε, ἦ δ' ὅς. Πρὸς τοίνυν τῇ παιδείᾳ ταύτῃ φαίη ἄν τις νοῦν ἔχων δεῖν[l] καὶ τὰς οἰκήσεις καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν τοιαύτην αὐτοῖς παρεσκευάσθαι,[m] ἥτις μήτε τοὺς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσει[n] αὐτοὺς[o] κακουργεῖν τε μὴ ἐπαρεῖ[p] περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Καὶ ἀληθῶς γε φήσει. Ὅρα δή, εἶπον ἐγώ,[q] εἰ[r] τοιόνδε τινὰ τρόπον δεῖ αὐτοὺς ζῆν τε καὶ οἰκεῖν, εἰ μέλλουσι τοιοῦτοι ἔσεσθαι· πρῶτον μὲν[s] οὐσίαν κεκτημένον[t] μηδεμίαν μηδένα ἰδίαν,[u] ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη· ἔπειτα οἴκησιν καὶ ταμιεῖον μηδενὶ εἶναι μηδὲν τοιοῦτον, εἰς ὃ οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εἴσ-

σκευασμένοι m.—[b] εἶεν ἂν q.—[c] γ' om t.—[d] ἐγὼ tv.—[e] μέντι r.—[f] ἄρτοι Ξ.—[g] τυχεῖν τῆς ὀρθῆς t.—[h] μὴ tm.—[i] τὸ ΑΠDKqtvm : τῷ *ς.—[j] ἡμέτεροι Φ.—[k] αὑτοῖς ΑΞq : αὐτοῖς *ς.—[l] δεῖν εἶναι DKq.—[m] παρασκευάσασθαι Am, παρασκευάσθαι Ξt.—[n] παύσει Φv, παύσῃ rς : ceteri παύσοι.—[o] αὐτοὺς om DKq.—[p] ἐπάροι Θv : ἐπάρῃ *ς.—[q] ἐγὼ
οὐ
...τρόπον om v.—[r] εἰ Θ, οὐ Φr.—[s] μὲν οὖν K.—[t] κεκτημένους Kq, κεκτημένοι t.—

εἶμεν] Sic emendavimus; vulgo *εἶεν*, quod sensu caret; *εἶμεν* Attica est optativi forma (v. Maittair. de dialect. p. 58. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 601. et Heind. ad Theæt. §. 12.) pro *εἴημεν*; subjectum est *ἡμεῖς*, ut in prægressis: *οὔκουν φυλακτέον παντὶ τρόπῳ, μὴ τοιοῦτον ἡμῖν οἱ ἐπίκουροι ποιήσωσι*; denique *παρεσκευασμένοι* activam habet significationem, ut solet perfectum passivi, v. Jens. ad Lucian. Tyrannic. v. iv. p. 595. ed. Bip. Ast.

εἰ τῷ ὄντι] Deest *εἰ* in Ald. et Bas. 1. De verbis *μεγίστην τῆς εὐλαβείας* vid. ad i. 2. Ast.

πρὸς τῷ ἥμεροι εἶναι] Lectio hæc quomodo ferri possit non video: cur enim, *præterquam quod mites futuri sunt*, diceret? Legendum igitur arbitror, parum mutata scriptura, multum tamen mutato sensu, *εἰ μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν πρὸς τὸ ἥμεροι εἶναι αὑτοῖς τε καὶ τοῖς φυλαττομένοις ὑπ' αὐτῶν*. Intelligit enim (ut arbitror) 'Si futurum est ut habeant quod maxime confert ad reddendos ipsos mites et sibi invicem et iis quos custodiunt.' Steph.

πρὸς τὸ ἥμεροι εἶναι] Vulgo *πρὸς τῷ ἥμερ. εἶν.*, quod sensu cassum; *τὸ* jam Steph. reponendum esse monuerat. *Πρὸς* est, ut sexcenties ponitur, *quod attinet ad s. in.* Ast.

παύσοι] Sic Ald. Bas. 1. et 2. Male Steph. *παύσῃ* scripsit, haud dubie propter sequens *ἐπάρῃ*; imo contra *ἐπάρῃ* propter præcedens *παύσοι* in *ἐπαροῖ* vel Atticum *ἐπαροίη* (optativ. futuri) mutari debebat, quod nos fecimus. Sic etiam Ficinus videtur legisse vertens: *quisque sanæ mentis diceret—ne ipsos, quominus optimi viri essent, prohiberet, neque eos ad ceteros cives induceret.* Ceterum Bas. 1. margini ad *ἐπάρῃ* adscriptum habet *ἐπάγῃ*. Ast.

πρῶτον μὲν] Citat hæc Stob. xli. p. 274. ubi *οὐδὲ μίαν* exhibetur et *ἣν μή*; mox *φυλακικῆς*, ut Bas. 1. Ast.

ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη] Schol. Ruhnk. p. 157. *εἰ μὴ τὴν ἀναγκαίαν, ἱμάτιόν φημι καὶ βρώματα εὐτελῆ.* Ast.

εισι· τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὅσων δέονται[v] ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου[w] σώφρονές τε καὶ ἀνδρεῖοι, ταξαμένους παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν δέχεσθαι μισθὸν τῆς φυλακῆς τοσοῦτον, ὅσον[x] μήτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν μήτε ἐνδεῖν· φοιτῶντας δὲ ἐς[y] ξυσσίτια, ὥς περ ἐστρατοπεδευμένους,[z] κοινῇ ζῆν. χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον εἰπεῖν αὐτοῖς ὅτι θεῖον παρὰ θεῶν ἀεὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι καὶ οὐδὲν προσδέονται τοῦ ἀνθρωπείου, οὐδὲ ὅσια[a] τὴν ἐκείνου κτῆσιν τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτήσει ξυμμιγνύντας μιαίνειν, διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ[b] τὸ[c] τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε, τὸ παρ' ἐκείνοις II. 417. III. i. 164.
δὲ ἀκήρατον· ἀλλὰ μόνοις αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζεσθαι καὶ ἅπτεσθαι χρυσοῦ[d] καὶ ἀργύρου[e] οὐ θέμις, οὐδ' ὑπὸ τὸν αὐτὸν[f] ὄροφον ἰέναι οὐδὲ περιάψασθαι[g] οὐδὲ πίνειν ἐξ ἀργύρου[h] ἢ χρυσοῦ. καὶ οὕτω μὲν[i] σώζοιντό τ'[j] ἂν[k] καὶ σώζοιεν τὴν πόλιν· ὁπότε[l] δ' αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν καὶ οἰκίας καὶ νομίσματα κτήσονται,[m] οἰκονόμοι μὲν[n] καὶ γεωργοὶ ἀντὶ φυλάκων ἔσονται, δεσπόται δ' ἐχθροὶ ἀντὶ ξυμμάχων[o]

[u] μηδένα ἰδίαν μηδεμίαν Φ: ἰδίαν om *t*.—[v] δέονται om *q*.—[w] πολέμου om 𝔯.—[x] ὃς Θ.—[y] ἐς Θ𝔯.—[z] ἐστρατοπεδευομένους 𝔯.—[a] ὅσιον ΞΦD*r*𝔯.—[b] παρὰ ϛ.—[c] τὸ add ΑΘΞΦ*tv*𝔯.—[d] χρυσίου ΘΦΚ*q*𝔯.—[e] καὶ ἀργυρίου ΘΠDΚ*q*𝔯, om Φ.—[f] αὐτῶν *v* et rc *q*.—[g] περιάψεσθαι *t*𝔪.—[h] ἀργυροῦ D.—[i] μέντ' ἂν Ξ.—[j] σώζοιντό τ' *q*: σώζοιντ' *ϛ.
αν ω
—[k] ἂν om Ξ.—[l] ὁπότε Κ.—[m] κτήσονται Κ.—[n] μὲν om *t* et pr Ξ.—[o] ξ. ΑΘΞΠΦΚ

ταξαμένους] *Jussos*, i. e. ex præscripto, significatione passiva; quam aoristus 1. medii sæpenumero habet, vid. Küster. de verb. med. p. 157. Abresch. et Locell. ad Xenoph. Ephes. i. 15. p. 173. Ast.

ξυσσίτια] *Convivia publica*, parco et frugali apparatu, apud Cretenses et Lacedæmonios ἄνδρια et φειδίτια s. φιδίτια dicta, vid. Aristotel. Polit. ii. 10. Plutarch. Lycurg. 12. Agesil. 20. Pausan. vii. 1. Athen. iv. 19. p. 141. A. et 143. A. Schol. Ruhnk. ad Platon. Crit. p. 210. et de Legib. i. p. 222. Meurs. Misc. Lacon. p. 43. Ceterum traduxit hæc, ut plura alia in Platonica civitate, Aristophanes in Ἐκκλησιαζ. 673. Cf. Morgenstern. Commentat. p. 74. et 307. Ast.

ἐστρατοπεδευμένους] Stob. ἐξεστρατοπεδευμένους. Ast.

παρὰ τῶν] Inter παρὰ et τῶν non dubito quin particula τὸ sit omissa: (de cujus et in aliis locis omissione dictum fuit) et legere oporteat, παρὰ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα. Steph.

περὶ τὸ τῶν] Sic Stob. Περὶ etiam cod. Reg. et τὸ inserendum esse jam Steph. viderat. Ast.

ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἰέναι] *Idem tectum subire*, sc. cum auro, est: eam domum intrare, in qua aurum et argentum est. Vertit Ficinus: *aut sub tecto suo recipere*, ac si παριέναι (*admittere, inducere*) legisset. Ast.

περιάψασθαι] Est *induere vestes auro argentoque distinctas atque pictas*, ut p. 328. περιτίθημι et ἀμφιέννυμι. Ficinus vertit: *circumferre*. Præterea videtur legendum: οὐδ' ὑπὸ τὸν αὐτῶν ὄροφον ἰέναι pro αὐτὸν ὄροφον ἰέναι. Prius tamen potest defendi. Faehse.

σώζοιντό τ' ἂν] Sic e Stob. reposuimus; vulgo τε abest. Ast.

δεσπόται δ' ἐχθροὶ] Stob. δεσπόται δὲ καὶ ἐχθροὶ, quod placet. Mox δὴ in Stob. deest. Ast.

τῶν ἄλλων πολιτῶν γενήσονται, μισοῦντες δὲ δὴ καὶ μισούμενοι καὶ ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι διάξουσι πάντα τὸν βίον, πολὺ πλείω[p] καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν[q] πολεμίους. θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου αὐτοί τε καὶ ἡ ἄλλη πόλις. τούτων οὖν πάντων ἕνεκα, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν οὕτω δεῖν κατεσκευάσθαι τοὺς[r] φύλακας οἰκήσεώς τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ταῦτα νομοθετήσωμεν,[s] ἢ μή; Πάνυ γε, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων.

tvmr.—[p] πλεῖον K*qtv*.—[q] ἔξωθε *t*.—[r] τούς τε Ξ*qtmrς*.—[s] νομοθετήσωμεν ΑΘΠ*qtv* : νομοθετήσομεν **ς*.

πολὺ πλεῖον] Sic cod. Reg. et Stob. quanquam nunc fere pœnitet πλείω, quod sic adverbialiter sæpius legitur (ut apud Xenoph. Hier. i. 8. v. 6.) exterminasse. Etenim πλεῖον etiam interpretatio illius πλείω esse potest. Ast.

τοὺς φύλακας] Libri editi τε interpositum habent, quod cod. Reg. auctoritate delevimus. Ast.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α,

Δ.

§. 1. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος ὑπολαβὼν Τί οὖν, ἔφη, ὦ Σώ- Steph. II. 419.
κρατες, ἀπολογήσει,[a] ἐάν τίς σε φῇ μὴ πάνυ τι[b] εὐδαίμο- Bek.
νας ποιεῖν τούτους τοὺς ἄνδρας, καὶ ταῦτα δι᾽ ἑαυτούς, ὧν III. i. 165.
ἔστι[c] μὲν ἡ πόλις τῇ ἀληθείᾳ, οἱ δὲ μηδὲν ἀπολαύουσιν[d] ἀγαθὸν τῆς πόλεως, οἷον οἱ[e] ἄλλοι ἀγρούς τε[f] κεκτημένοι καὶ οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλὰς καὶ μεγάλας, καὶ ταύ-

[a] ἀπολογήσει υ.—[b] πάνυ τοι ΘΦDKqr et corr Π, πάντη υ.—[c] ἔνεστι K.—[d] ἀπο-λαύσωσιν (οις supra) DKq.—[e] οἱ cum ς solus Ξ.—[f] τε om Φ.—[g] ἰδίως Φ, ἰδίας Ξ.—[h] λέγεις pr

καὶ ταῦτα δι᾽] Mihi venit in mentem aliquando suspicari scribendum esse, *καὶ ταῦτα δὴ, αὐτοῖς ὧν ἐστὶ μὲν* etc. Fic. quidem certe lectionem illam *δι᾽ ἑαυτοὺς* non agnoscit. quippe qui vertat, *Quid o Socrates afferes, inquit, siquis te dicat non multum hos viros beatos efficere? quum tamen ipsi sint quorum re vera est civitas.* Si tamen illam retinere oporteat, videndum an hæc verba, *εὐδαίμονας δι᾽ ἑαυτοὺς*, significare possint, *felices illis bonis quæ suo labore suaque industria comparare possunt*. Steph.

δι᾽ ἑαυτοὺς] Morgenstern. in Commentat. p. 215. not. 107. ex Buttmanni conjectura legi volebat *καὶ ταῦτα δὴ αὐτούς*; sed verba sanissima sunt. Sensus est, 'haud felices efficis viros, et quidem sua ipsorum culpa, ut qui, quum revera civitas in ipsorum potestate sit, hac sua possessione non fruantur.' Cf. v. 13. p. 466. A. Ast.

οἱ ἄλλοι] Articulum *οἱ* post *ἄλλοι* videtur Ficinus reperisse, quum vertat: *alii, qui et agros possident*; sed eo non opus est; participia enim *κεκτημένοι—οἰκοδομούμενοι* cet. non referenda sunt ad *οἱ ἄλλοι*, sed ad *ἀπολαύουσι μηδὲν ἀγαθόν*; ut sensus sit, 'nihil eorum percipiunt, quibus reliqui fruuntur, agrorum puta possessionem: domorum magnificarum exstructionem.' Ceterum Aristoteles Polit. ii. 3. (c. 2. §. 16. Schneid.): *ἔτι δὲ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἀφαιρούμενος τῶν φυλάκων, ὅλην φησὶ δεῖν εὐδαίμονα ποιεῖν τὴν πόλιν τὸν νομοθέτην, ἀδύνατον δὲ εὐδαιμονεῖν ὅλην, μὴ τῶν πλείστων ἢ μὴ πάντων μερῶν ἢ τινῶν ἐχόντων τὴν εὐδαιμονίαν—ἀλλὰ μὴν εἰ οἱ φύλακες μὴ εὐδαίμονες, τίνες ἕτεροι: οὐ γὰρ δὴ οἵ γε τεχνῖται καὶ τὸ πλῆθος τὸ τῶν βαναύσων.* Sed vid. Morgenstern. Commentat. p. 166. not. 13. Ast.

ταις πρέπουσαν κατασκευὴν κτώμενοι, καὶ θυσίας θεοῖς ἰδίας[g] θύοντες, καὶ ξενοδοκοῦντες, καὶ δὴ καὶ ἃ νῦν δὴ σὺ ἔλεγες,[h] χρυσόν τε καὶ ἄργυρον κεκτημένοι καὶ πάντα ὅσα νομίζεται τοῖς μέλλουσι μακαρίοις εἶναι· ἀλλ' ἀτεχνῶς, φαίη ἄν, ὥς περ ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται
II. 420. III. i. 166. καθῆσθαι[i] οὐδὲν ἄλλο[j] ἢ φρουροῦντες.[k] Ναί, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτά γε[l] ἐπισίτιοι καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες ὥς περ οἱ ἄλλοι,[m] ὥστε[n] οὐδ' ἂν ἀποδημῆσαι βούλωνται ἰδίᾳ, ἔξεσται αὐτοῖς, οὐδὲ ἑταίραις[o] διδόναι, οὐδ' ἀναλίσκειν ἄν ποι[p] βούλωνται ἄλλοσε, οἷα δὴ οἱ εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι ἀναλίσκουσι. ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα[q] συχνὰ τῆς κατηγορίας ἀπολείπεις. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, ἔστω καὶ ταῦτα κατηγορημένα.[r] Τί οὖν[s] δὴ[t] ἀπολογησόμεθα, φῄς; Ναί. Τὸν αὐτὸν οἶμον, ἦν δ' ἐγώ, πορευόμενοι εὑρήσομεν, ὡς ἐγῷμαι, ἃ λεκτέα. ἐροῦμεν γὰρ ὅτι θαυμαστὸν[u] μὲν ἂν οὐδὲν[v] εἴη, εἰ καὶ οὗτοι οὕτως εὐδαιμο-

t.—[i] κεκτῆσθαι cum ϛ mg Ξ: ipse om.—[j] ἀλλ' *v*.—[k] φρονοῦντες Ξ.—[l] γ' *v*.—[m] ὥσπερ οἱ ἄλλοι λαμβάνοντες *r*.—[n] ὥστ' *rr*.—[o] ἑταίραις ΑΠm et mg D, ἑταίροις *t*, ἑτέροις ΘΦDK*qrr* et corr Π: ἄλλοις *ϛ.—[p] ποι ΑΘΠDK*r*, που *q*: πῃ *ϛ.—[q] τοιαῦτα om DK*qt*.—[r] κεκατηγορημένα K.—[s] αὖ *t*.—[t] δὴ om *r*.—[u] θαυμαστὸν om *t*.—[v] ἂν

ἰδίας] Cod. Reg. ἰδίοις. Ficinus: *sacraque diis privata faciunt*. Ast.

καθῆσθαι] Vulgo κεκτῆσθαι, quod sensu caret et ex prægressis huc irrepsisse apparet. Jam diu emendavimus καθῆσθαι, quod cum κεκτῆσθαι facile permutari poterat; idque unum sensus postulat et Ficinus confirmat, ut qui verterit: *ipsi vero—in urbe sedent nihil agentes aliud, quam custodiam*. Καθῆσθαι duplicem continet vituperationem; significat enim tam otiosam desidemque vivendi rationem (sic Polit. ii. 12. p. 371. B: ἀργήσει τῆς αὐτοῦ δημιουργίας, καθήμενος ἐν ἀγορᾷ. Xenoph. Œcon. vi. 7. τοὺς δὲ τεχνίτας μὴ μάχεσθαι, ἀλλ', ὅπερ πεπαίδευνται, καθῆσθαι μήτε πονοῦντας μήτε κινδυνεύοντας. Liban. Socrat. Apolog. p. 671. A. τὸ καθῆσθαι ποιοῦντα μηδέν. Cf. Græv. Lect. Hesiod. c. xi. Bergler. ad Alciphr. i. 26. Klotz. ad Tyrt. p. 143. Est Latinorum *sedere* et *desidere*), quam vile hominum genus; καθῆσθαι enim et καθήμενος propriæ sunt voces in artibus sellulariis iisque contemtis, vid. Salmas. de usur. c. 12. p. 337. Valcken. ad Herodot. ii. 86. et Ammon. p. 215.—Deinde ad οὐδὲν ἄλλο intelligi debet ποιοῦντες. vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 180. Duker. ad Thucyd. iii. 85. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 33. Latinorum est *nihil aliud quam*, de quo vid. Gronov. ad Liv. ii. 1. Duker. ad Flor. iii. 23. 3. Ast.

ἐπισίτιοι] Laudat hunc locum Athen. vi. p. 246. A. ubi legitur λαβόντες. Ast.

οὐδὲ ἄλλοις διδόναι] Ficin. *Neque quidquam scortis largiri*—. Codex Reg. vestigia genuinæ lectionis plura conservavit, legens ἑτέροις, corrupte tamen pro ἑταίραις. Ex illa voce, ἑτέροις, interpretationis sane non bonæ loco ortum est ἄλλοις, quod textum plane corrupit. Faehse.

ἑταίραις] Cod. Reg. et Ven. ἑτέροις, unde fluxit quod in Ald. Bas. 1. 2. et Steph. scriptum reperitur, ἄλλοις. Sæpissime inter se permutata legimus ἕτερος et ἑταῖρος, ut in Xenoph. Hellen. ii. 3. 46. Anab. iv. 2. 3. et 30. Cf. Alberti Observat. Philol. in Jacob. v. 12. Sluiter. Lect. Andocid. p. 107. et Schweighäus. ad Athen. xiii. p. 566. A. Ironiam in his inesse, produnt ea, quæ sequuntur οἱ εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι. Ast.

νέστατοί εἰσιν, οὐ μὴν πρὸς τοῦτο βλέποντες τὴν πόλιν οἰ-
κίζομεν, ὅπως ἕν τι ἡμῖν ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὔδαιμον,
ἀλλ' ὅπως ὅτι μάλιστα ὅλη ἡ πόλις· ᾠήθημεν γὰρ ἐν τῇ
τοιαύτῃ[w] μάλιστα[x] ἂν εὑρεῖν[y] δικαιοσύνην καὶ αὖ ἐν τῇ
κάκιστα οἰκουμένῃ ἀδικίαν, κατιδόντες[z] δὲ κρῖναι ἂν ὃ πά-
λαι ζητοῦμεν. νῦν μὲν οὖν, ὡς οἰόμεθα, τὴν εὐδαίμονα
πλάττομεν οὐκ ἀπολαβόντες, ὀλίγους[a] ἐν αὐτῇ τοιούτους
τινὰς θέντες,[b] ἀλλ' ὅλην· αὐτίκα δὲ τὴν ἐναντίαν σκεψό-
μεθα.[c] ὥς περ οὖν ἂν[d] εἰ[e] ἡμᾶς ἀνδριάντας[f] γράφοντας III. i. 167.
προσελθών τις[g] ἔψεγε, λέγων[h] ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ
ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν—οἱ γὰρ ὀφθαλ-
μοὶ κάλλιστον ὂν οὐκ ὀστρείῳ ἐναληλιμμένοι[i] εἶεν ἀλλὰ
μέλανι—, μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν πρὸς αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι

οὐδὲν ΑΘΠΦtrmr, ἂν οὐδὲν ἂν DK : οὐδὲν ἂν *ς.—[w] ταύτῃ t.—[x] μάλιστ' v.—[y] ἀνευρεῖν ΦDr.—[z] κατιδόντα q.—[a] ὀλίγους post τοιούτους ponit Φ : ὀλίγους ἐν αὐτῇ ὀλίγους τινὰς t.—[b] τιθέντες Atrm.—[c] σκεψώμεθα ΘΦr et corr Π : σκεψοίμεθα q.—[d] ἂν om rm.—[e] εἰ om Θir.—[f] ἀνδριάντα v.—[g] τις ἂν t, ἄν τις Ξvmς.—[h] ἔψεγε λέγων

προσελθὼν ἄν τις] In cod. Reg. deest ἂν, quod probat Schafer. Melet. Crit. p. 102. haud satis recte, ut opinor; ἂν enim non otiosum est, sed et hoc et præcedens habent, quo referantur. Scilicet prius ἂν in ὥσπερ οὖν ἂν ad totam, quæ sequitur, enuntiationem pertinet et poni aliquid significat, quod fieri posse cogitetur; alterum, cum participio προσελθὼν conjunctum, ad hoc solum spectat et significat, *si forte accederet*. Sic Polit. x. 598. C. γράψας ἂν—ἐξαπατῴη ἄν. Phædr. 260. A. Gorg. 521. C. Xenoph. Anab. vi. 4. 7. vid. Hermann. ad Viger. p. 781. Ast.

προστίθεμεν] Schäferus l. l. legi jubebat προστιθεῖμεν; quod haud necessarium esse censeo; namque duæ, ut solet, constructiones mixtæ sunt: ἔψεγε, ὅτι οὐ—προστιθεῖμεν, et λέγων ὅτι, οὐ προστίθετε; igitur propter orationem directam, quæ locum etiam habere poterat et scriptori obversabatur, προστίθεμεν recte habere existimo. Quod sequitur: οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ—εἶεν (sic vulgo legitur), id pro accusativo cum infinitivo positum est, ut solet optativus adhiberi, indicativo vel optativo cum ὅτι præcedente. Sic Polit. x. p. 614. D. ἑαυτοῦ δὲ προσελθόντος εἰπεῖν, ὅτι δέοι—ἄγγελον γενέσθαι—καὶ διακελεύοιντό οἱ ἀκούειν—πάντα τὰ ἐν τῷ τόπῳ. Sympos. c. 26. p. 58. οἶμαι γάρ σε οὑτωσὶ πως εἰπεῖν, ὅτι τοῖς θεοῖς κατεσκευάσθη τὰ πράγματα δι' ἔρωτα καλῶν· αἰσχρῶν γὰρ οὐκ εἴη ἔρως. Phædon. 95. D. οὐδὲν κωλύειν φὴς—ὅτι δὲ πολυχρόνιόν τέ ἐστιν ἡ ψυχὴ—καὶ ταλαιπωρουμένη τε δὴ πρῶτον τὸν βίον ζῴη καὶ—ἀπολλύοιτο p. 69. B. ὥς τινες ἔλεγον—καὶ πότερον τὸ αἷμά ἐστιν, ᾧ φρονοῦμεν—ὁ δὲ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν—ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα. Epist. vii. p. 328. C. ὅμως ἔρρεψε δεῖν—καὶ νῦν πειρατέον εἶναι· πείσας γὰρ ἕνα μόνον, ἱκανῶς πάντα ἐξειργασμένος ἐσοίμην ἀγαθά. Xenophont. Anabas. vii. 3. 13. ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταυτὰ, ὅτι παντὸς ἄξια λέγει (Schäferus corrigi vult λέγοι) Σεύθης· χειμὼν γὰρ εἴη καὶ οὔτε—δυνατὸν εἴη cet. Vide Schäfero laudata p. 102. Neque hic optativus statim post indicativum positus offendere debet; solent enim Græci etiam in una eademque periodo indicativum et optativum conjungere, ut Phileb. 35. E. 38. E. Sympos. 208. C. Dialog. de just. 374. B. Isocrat. de Pac. p. 177. ed. Corai. Cf. Matthiæ Miscell. Philolog. v. ii. p. i. p. 53. Gr. Græc. p. 710. et Heind. ad Phædon. §. 12. et 16. Sic vulgatam scripturam εἶεν defendi posse existimo; quanquam magis placet id, quod nos reposuimus, εἰσιν. De verbis ὀφθαλμοὶ, κάλλιστον ὂν, vid. ad i. 9. Ast.

λέγοντες Ὦ θαυμάσιε, μὴ οἴου δεῖν ἡμᾶς οὕτω καλοὺς ὀφθαλμοὺς γράφειν, ὥστε μηδὲ[j] ὀφθαλμοὺς φαίνεσθαι, μηδ' αὖ[k] τἆλλα μέρη, ἀλλ' ἄθρει εἰ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδιδόντες τὸ ὅλον καλὸν ποιοῦμεν.[l] καὶ δὴ καὶ νῦν μὴ ἀνάγκαζε ἡμᾶς τοιαύτην εὐδαιμονίαν τοῖς φύλαξι προσάπτειν, ἣ ἐκείνους πᾶν μᾶλλον ἀπεργάσεται ἢ φύλακας. ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ τοὺς γεωργοὺς ξυστίδας ἀμφιέσαντες καὶ χρυσὸν περιθέντες πρὸς ἡδονὴν ἐργάζεσθαι κελεύειν τὴν γῆν, καὶ τοὺς κεραμέας[m] κατακλίναντες[n] ἐπὶ δεξιὰ[o] πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους, τὸν τροχὸν παραθεμένους, ὅσον ἂν ἐπιθυμῶσι[p] κεραμεύειν, καὶ τοὺς ἄλλους πάντας τοιούτῳ τρόπῳ μακαρίους ποιεῖν, ἵνα δὴ ὅλη ἡ πόλις εὐδαιμονῇ. ἀλλ' ἡμᾶς μὴ οὕτω νουθέτει, ὡς, ἄν σοι πει-
II. 421. θώμεθα,[q] οὔτε ὁ γεωργὸς γεωργὸς ἔσται οὔτε[r] ὁ[s] κεραμεὺς κεραμεὺς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὐδὲν ἔχων σχῆμα, ἐξ ὧν πόλις γίγνεται. ἀλλὰ τῶν μὲν[t] ἄλλων ἐλάττων λόγος·[u] νευρορ-
III. i. 168. ῥάφοι γὰρ φαῦλοι γενόμενοι καὶ διαφθαρέντες καὶ προσποιησάμενοι εἶναι μὴ ὄντες πόλει[v] οὐδὲν δεινόν· φύλακες δὲ νόμων τε καὶ πόλεως μὴ ὄντες ἀλλὰ δοκοῦντες ὁρᾷς δὴ ὅτι πᾶσαν ἄρδην πόλιν[w] ἀπολλύασι,[x] καὶ αὖ[y] τοῦ εὖ οἰκεῖν

τις προσελθὼν Φ.—[i] *ἐναληλειμμένοι* K.—[j] *μηδ'* v.—[k] *οὖν* v.—[l] *ποιοῖμεν* Φ.—[m] *κεραμεούς* t.—[n] *ἐπικλίναντες* tm.—[o] *ἐπιδέξια* A, *ἐπὶ δεξιᾶ* Πt, *ἐπὶ δεξιὰν* Φr.—[p] *ἐπιθυμήσωσι* ς.—[q] *πιθώμεθα* q.—[r] *οὔτε γὰρ* v.—[s] *ὁ* om Θ, postponit Φ.—[t] *τὰ μὲν ἄλλα* K.—[u] *ὁ λόγος* Φ.—[v] *πόλις* Θ.—[w] *πόλιν ἄρδην* Θt, *πόλιν τὴν ἄρδην* v.—[x] *ἀπολύου-*

ἐπιστάμεθα] Haud dubie rectius haberet *ἠπιστάμεθα*, ut Ficinus quoque vertit: *possemus enim et agricolas hortari, ut—animi tantum gratia colerent terram.* Tunc paulo post pro *εὐδαιμονῇ* legendum esset *εὐδαιμονοίη*, ex lege certe Atticorum accuratius scribentium (vid. Dawes. Miscell. Crit. p. 66. Hermann. ad Viger. p. 806. et in Mus. Antiq. Stud. p. 194. Schäfer. Melet. Crit. p. 121.) Sic et Ficinus videtur legisse vertens: *quo universa civitas felix esset.* Ast.

ξύστιδας] Schol. Ruhnk. p. 158. *ξυστίς ἐστι λεπτὸν ὕφασμα περιβόλαιον, ἢ χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. — οἱ δὲ, ξυστίδα τὸ λεπτὸν, παρὰ τὸ ἐξύσθαι. ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα.* Cf. interp. ad Aristoph. Nub. 70. et Ruhnk. ad Tim. p. 188. Ast.

ἐπιδέξια] *Commode ad ignem se collocantes.* Vulgo *ἐπὶ δεξιὰ*, quod ita, ut nos scripsimus, jam Casaubonus ad Athen. l. c. correxerat. Ast.

ἔχων σχῆμα ἐξ ὧν] Ficinus et Cornarius hæc ita acceperunt, ut *ἔσται* supplerent; ille enim vertit, *neque ullus alius formam habebit eorum, ex quibus fit civitas.* Sed rectius, ni fallor, ita intelliguntur: *οὐδεὶς οὐδὲν ἔχων σχῆμα, nemo, quocunque loco et ordine est* s. quocunque munere fungitur, int. is erit, quem esse oportet. *Σχῆμα* est *vitæ ratio ac conditio* (v. Raphel. ad Philip. ii. 7.) locus et munus. Ast.

νευρορρ́άφοι] Laudat Stob. xli. p. 275. ubi scribitur *ὁρᾷς γε* pro *ὁρᾷς δή*; sed illud etiam Ficinus videtur expressisse vertens, *videsne; δὴ* enim in interrogationibus frequentatur; quod, si interrogative exprimas, est *nonne*, ut Ficinus vertit. Ast.

ἀπολλύασι] Sic pro *ἀπολλύουσι* e Cod.

καὶ[z] εὐδαιμονεῖν μόνοι τὸν καιρὸν ἔχουσιν.[a] εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν[b] φύλακας ὡς ἀληθῶς ποιοῦμεν ἥκιστα κακούργους τῆς πόλεως, ὁ δ' ἐκεῖνο λέγων γεωργούς τινας καὶ ὥς περ ἐν πανηγύρει ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει ἑστιάτορας[c] εὐδαίμονας, ἄλλο ἄν τι ἢ πόλιν λέγοι. σκεπτέον οὖν πότερον πρὸς τοῦτο βλέποντες τοὺς φύλακας καθιστῶμεν, ὅπως[d] ὅτι πλείστη[e] αὐτοῖς[f] εὐδαιμονία[g] ἐγγενήσεται, ἢ τοῦτο μὲν εἰς τὴν[h] πόλιν ὅλην[i] βλέποντας θεατέον εἰ ἐκείνῃ ἐγγίγνεται, τοὺς δ' ἐπικούρους τούτους καὶ τοὺς[j] φύλακας ἐκεῖνο ἀναγκαστέον ποιεῖν καὶ πειστέον ὅπως[k] ὅτι ἄριστοι δημιουργοὶ τοῦ ἑαυτῶν[l] ἔργου ἔσονται, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὡσαύτως, καὶ οὕτω ξυμπάσης τῆς πόλεως αὐξανομένης καὶ καλῶς οἰκιζομένης ἐατέον ὅπως ἑκάστοις τοῖς ἔθνεσιν ἡ φύσις ἀποδίδωσι τοῦ μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας. [§. 2.] Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ τούτου[m] ἀδελφὸν δόξω σοι μετρίως λέγειν; Τί μάλιστα; Τοὺς ἄλλους αὖ δημιουργοὺς σκόπει εἰ[n] τάδε διαφθείρει,[o] ὥστε καὶ[p] κακοὺς γίγνεσθαι. Τὰ ποῖα δὴ III. i. 169.
ταῦτα; Πλοῦτος, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πενία. Πῶς δή; Ὧδε. πλουτήσας χυτρεὺς δοκεῖ σοι ἔτι[q] θελήσειν[r] ἐπιμελεῖσθαι τῆς τέχνης; Οὐδαμῶς, ἔφη. Ἀργὸς δὲ καὶ ἀμελὴς[s] γε-

σιν m, ἀπολλύουσιν ts.—[y] καὶ αὖ Am, καὶ ἂν ΘΠΦr, καὶ ἂν καὶ αὖ v, καὶ ἀντὶ DKt, καὶ γὰρ αὐτοὶ q: ἂν s et corr Ξ.—[z] οἰκεῖν τι καὶ v.—[a] ἔχουσιν ADKqtm et pr Ξ, ἔχοντες Φ: ἔχωσιν *s.—[b] alterum μὲν om Kq.—[c] ἑστιάτορας καὶ εὐδαίμονας Ξvs.—[d] ὅπου Φr.—[e] πλεῖστον Φ.—[f] εὐδαιμονίας Φr.—[g] εὐδαιμονία αὐτοῖς q.—[h] τὴν om Ξ.—[i] ὅλην πόλιν q.—[j] καὶ τοὺς om q.—[k] ὅπως om q.—[l] ἑαυτοῦ s.—[m] τούτων t.—[n] ἢ K.—[o] διαφέρει A, διαφθείρειν K.—[p] ὡς καὶ r.—[q] ἔτι δοκεῖ σοι v.—[r] θέλειν K.—

Reg. et Stob. reposuimus; vid. Thom. M. p. 406. ibique interp. Ast.

καὶ αὖ—ἔχουσιν] Mira est in hoc loco lectionis diversitas. Ald. Bas. 1. 2. et Steph. exhibent ἂν—ἔχωσιν, at cod. Reg. ἄντι—ἔχουσιν. Particula ἂν vel καὶ ἂν sensum non habet; quocirca αὖ scripsimus, quod dici non potest quam crebro cum ἂν permutatum fuerit; et e cod. Reg. ἔχουσι recepimus. Confirmatur hæc scriptura genuina Ficini translatione, quæ est: *videsne, ut omnem civitatem simul perdant? rursusque* (καὶ αὖ est *sicuti et contra*) *custodes ipsi bene eam constituendi beatamque reddendi soli opportunitatem habent.* Ast.

εἰ μὲν οὖν] Mancam esse orationem apparet; fortasse legendum est: εἴπομεν οὖν, ἡμεῖς μὲν—ποιοῦμεν, ὁ δ' ἐκεῖνο λέγων—ἄλλο ἄν τι ἢ πόλιν λέγοι. Mox καὶ ante ὥσπερ Ficino præeunte delevimus. Sensus est, 'qui illud dicit, nempe agricolas fere ut in celebritate quadam festa, non ut in urbe felices convivas exhibet, is non de urbe loquitur.' Ast.

φύλακας ὡς ἀληθῶς] Ficinus vertens: *veros civitatis custodes*, ἀληθεῖς legisse videtur. Faehse.

ἑαυτῶν] Sic Ald. Bas. 1. et 2. contra Steph. ἑαυτοῦ. Ast.

§. 2. *τοὺς ἄλλους*] Laudat hæc Stob. Serm. xli. p. 275. v. 19. Ast.

πλουτήσας] Eandem sententiam exponit Aristoph. Plut. 510. Mox ἐπιμέλεσθαι pro ἐπιμελεῖσθαι et ὑέας pro υἱεῖς sponte nostra scripsimus. Ast.

νήσεται μᾶλλον[t] αὐτὸς αὑτοῦ; Πολύ γε. Οὐκοῦν κακίων χυτρεὺς γίγνεται; Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ. Καὶ μὴν καὶ[u] ὄργανά γε μὴ ἔχων παρέχεσθαι ὑπὸ πενίας ἤ τι[v] ἄλλο τῶν εἰς τὴν[w] τέχνην, τά τε[x] ἔργα πονηρότερα ἐργάσεται καὶ τοὺς υἱεῖς ἢ ἄλλους οὓς ἂν διδάσκῃ[y] χείρους δημιουργοὺς διδάξεται. Πῶς δ' οὔ;[z] Ὑπ' ἀμφοτέρων δή, πενίας τε καὶ πλούτου, χείρω μὲν τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, χείρους δὲ αὐτοί. Φαίνεται. Ἕτερα δή, ὡς ἔοικε, τοῖς φύλαξιν εὑρήκαμεν, ἃ παντὶ τρόπῳ φυλακτέον ὅπως[a] μή ποτε αὐτοὺς λήσει[b] εἰς τὴν πόλιν παραδύντα. Ποῖα[c] ταῦτα; Πλοῦ-
II. 422. τος,[d] ἦν δ' ἐγώ, καὶ πενία, ὡς τοῦ μὲν τρυφήν τε[e] καὶ ἀργίαν καὶ νεωτερισμὸν ἐμποιοῦντος,[f] τοῦ[g] δὲ ἀνελευθερίαν καὶ κακοεργίαν[h] πρὸς τῷ νεωτερισμῷ.[i] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. τόδε μέντοι, ὦ Σώκρατες, σκόπει· πῶς ἡμῖν ἡ πόλις οἵα τ' ἔσται πολεμεῖν, ἐπειδὰν χρήματα μὴ κεκτημένη ᾖ, ἄλλως τε κἂν[j] πρὸς μεγάλην τε καὶ πλουσίαν ἀναγκασθῇ[k]
III. i. 170. πολεμεῖν; Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρὸς μὲν μίαν χαλεπώτερον, πρὸς δὲ δύο τοιαύτας ῥᾷον. Πῶς εἶπες; ἦ δ' ὅς. Πρῶτον μέν που,[l] εἶπον, ἐὰν δέῃ μάχεσθαι, ἆρ' οὐ πλουσίοις ἀνδράσι μαχοῦνται αὐτοὶ ὄντες πολέμου ἀθληταί; Ναὶ τοῦτό γε, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε; εἷς πύκτης ὡς οἷόν τε κάλλιστα[m] ἐπὶ τοῦτο[n] παρεσκευασμένος δυοῖν μὴ πύκταιν, πλουσίοιν δὲ καὶ πιόνοιν οὐκ ἂν δοκεῖ[o]

[s] ἀγεννὴς Φr.—[t] μᾶλλον om pr Ξ.—[u] καὶ post μὴν om Φ.—[v] τε Ξ.—[w] τὴν om *t* et pr Ξ.—[x] τά γε K, τότε ΠΦr.—[y] διδάσκῃ ΑΘΞΠΦ*lv*mr : διδάξῃ *ς.—[z] δή Φ.—[a] φυλακτέον φαίνεται ὅπως *v*.—[b] λήσει ΠΦDK*q*r et pr A : λήσῃ *ς.—[c] τὰ ποῖα Ξ*tr*ς.—[d] πλοῦτος ἦν K : πλοῦτός τε ἦν *ς.—[e] τε om ΘΠΦDK*q*mr.—[f] ποιοῦντος ΑΘΠΦD Kmr : om *q*.—[g] τῆς *tv*.—[h] κακουργίαν *tv*.—[i] καὶ νεωτερισμὸν ποιοῦντος ΘΠΦ*q*r, ποιοῦντος DK.—[j] κἂν om ΘΦr.—[k] ἂν ἀναγκασθῇ Φr.—[l] τοι K*t*.—[m] μάλιστα *t*.—

διδάξεται] *Instruendo reddet* s. ita instruet, ut artifices evadant deteriores. Sic Polit. viii. p. 546. B. οὓς ἡγεμόνας πόλεων ἐπαιδεύσασθε. Menon. 93. D. ἃ ἐκεῖνος αὐτὸν ἐπαιδεύσατο. 94. B. τούτους—ἱππέας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων. Vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 4. Toup. ad Suid. t. ii. p. 383. Ast.

ἕτερα δὴ] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 35. p. 610. C. ubi pro δὴ scriptum est δέ. Mox Stob. ἅπαντι pro ἃ παντὶ, vitiose. Solœcum λήσῃ mutavimus in λήσει.—Paulo inferius τὲ post v. Πλοῦτος cod. Reg. et Stob. omittunt, quod placet. Sic supra Πλοῦτος, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πενία. Ast.

τοῦ δὲ] Euseb. τῆς δέ. Mox κακουργίαν Bas. 1. 2. et Stob. alii κακοεργίαν. Deinde post νεωτερισμῷ Euseb. haud dubie de suo adjecit κακοεργία δέ ἐστι πᾶσα πρᾶξις ἄτιμος. Ast.

ἐπὶ τοῦτο] Vulgo ἐπὶ τούτῳ, quæ frequentissima est permutatio, vid. interp. ad Xenoph. Mem. i. 3. iii. 2. et nostra ad i. 3. Mox δοκεῖ pro δοκῇ scripsimus, de quo jam monuerat Matthiæ Gr. Gr. p. 729. Ast.

σοι ῥᾳδίως μάχεσθαι; Οὐκ ἂν ἴσως, ἔφη, ἅμα γε. Οὐδ' εἰ ἐξείη,[p] ἦν δ' ἐγώ, ὑποφεύγοντι τὸν πρότερον ἀεὶ[q] προσφερόμενον ἀναστρέφοντα[r] κρούειν,[s] καὶ τοῦτο ποιοῖ[t] πολλάκις ἐν ἡλίῳ τε καὶ πνίγει; ἆρά γε οὐ καὶ πλείους[u] χειρώσαιτ' ἂν τοιούτους[v] ὁ τοιοῦτος; Ἀμέλει, ἔφη, οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστόν. Ἀλλ' οὐκ οἴει πυκτικῆς πλέον μετέχειν τοὺς πλουσίους ἐπιστήμῃ τε καὶ ἐμπειρίᾳ ἢ πολεμικῆς;[w] Ἔγωγ', ἔφη. Ῥᾳδίως ἄρα ἡμῖν οἱ ἀθληταὶ ἐκ τῶν εἰκότων διπλασίοις τε καὶ τριπλασίοις αὑτῶν μαχοῦνται. Συγχωρήσομαί σοι, ἔφη· δοκεῖς γάρ μοι ὀρθῶς λέγειν. Τί δ', ἂν πρεσβείαν πέμψαντες εἰς τὴν ἑτέραν πόλιν τἀληθῆ[x] εἴπωσιν, ὅτι Ἡμεῖς μὲν οὐδὲν χρυσίῳ οὐδ' ἀργυρίῳ[y] χρώμεθα, οὐδ' ἡμῖν θέμις, ὑμῖν δέ·[z] ξυμπολεμήσαντες[a] οὖν μεθ' ἡμῶν ἔχετε τὰ τῶν ἑτέρων· οἴει τινὰς ἀκούσαντας III. i. 171.
ταῦτα[b] αἱρήσεσθαι κυσὶ πολεμεῖν στερεοῖς τε[c] καὶ ἰσχνοῖς[d] μᾶλλον ἢ μετὰ κυνῶν προβάτοις πίοσί τε καὶ ἁπαλοῖς; Οὔ μοι δοκεῖ. ἀλλ' ἐὰν[e] εἰς μίαν, ἔφη, πόλιν συναθροισθῇ[f] τὰ τῶν ἄλλων χρήματα, ὅρα μὴ κίνδυνον φέρῃ τῇ μὴ πλουτούσῃ. Εὐδαίμων εἶ,[g] ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οἴει[h] ἄξιον εἶναι ἄλλην τινὰ προσειπεῖν πόλιν ἢ τὴν τοιαύτην οἵαν ἡμεῖς κατεσκευάζομεν.[i] Ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. Μειζόνως, ἦν δ' ἐγώ, χρὴ προσαγορεύειν τὰς ἄλλας· ἑκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις[j] εἰσὶ πάμπολλαι, ἀλλ' οὐ πόλις, τὸ τῶν παιζόντων.

ω
[n] τοῦτο ΑΞΦlrmr, τοῦτο Π : τούτῳ *s.—[o] δοκεῖ ΑΠDKqlr : δοκῇ *s.—[p] ἐξῇ ΘΦr.—[q] ἀεὶ ΑΘΞΠΦ : αἰεὶ *s.—[r] ἀναστρέφοντι t.—[s] κρούει t.—[t] ποιῇ ΘΠr, ποιεῖ Ξl, ποιεῖν r.—[u] πλέους Α.—[v] τοιοῦτος Κ.—[w] πολεμικούς Φr.—[x] τἀληθῆ om q.—[y] ἀργύρῳ ΠΚq.—[z] δ' οὖν t.—[a] ξ. Ξr.—[b] αὐτὰ Κ.—[c] τε om r.—[d] ἰσχυροῖς Κ, συχνοῖς Φr.—[e] εἰ Φ, om r.—[f] ξυναθροισθῇ r, συναθροισθείη Φ.—[g] εἶ om Θ.—[h] εἴη Ξ.—[i] κα-

ἀκούσαντας] Ald. Bas. 1. 2. *ἀκούσοντας*. Ast.

αἱρήσασθαι] Sic Ald. Bas. 1. et 2. quod Steph. ut centies tacitus fecit, in *αἱρήσεσθαι* mutavit, male, vid. nostra ad Alcibiad. ii. p. 302. quibus addere potes, si tanti putes, Thom. M. p. 159. 167. interp. ad Lucian. t. iii. p. 478. Bip. Observat. Miscel. iv. p. 286. et Heind. ad Phædon. §. 32. Ast.

ἰσχνοῖς] Cod. Reg. *ἰσχυροῖς*, male; respondet enim *ἰσχνοῖς* voci *πίοσι*, quemadmodum *στερεοῖς* voci *ἁπαλοῖς*. Ast.

κατεσκευάζομεν] Haud dubie reponendum est *κατασκευάζομεν*. Ast.

τὸ τῶν παιζόντων] Int. *λεγόμενον*, i. e. *ὥσπερ οἱ παίζοντες λέγουσι*. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 393. Schol. Ruhnk. p. 158. *πόλεις παίζειν εἶδός ἐστι πεττευτικῆς παιδιᾶς· μετῆκται δὲ καὶ εἰς παροιμίαν*. Sic et Suidas: *πόλις· εἶδος παιδιᾶς καὶ παροιμία, πόλεις παίζομεν*.—De sententia, perfecte unam debere civitatem esse, vide quæ exposuit Morgenstern. p. 235. Ast. qui citat in Addend. ' Erasmi. Adag. Chil. iii. Cent. ii. 28. p.

δύο μὲν γάρ,[k] κἂν ὁτιοῦν[l] ᾖ,[m] πολεμία[n] ἀλλήλαιν,[o] ἡ μὲν
II. 423. πενήτων, ἡ δὲ πλουσίων· τούτων δ' ἐν ἑκατέρᾳ πάνυ πολλαί,
αἷς ἐὰν μὲν[p] ὡς μιᾷ προσφέρῃ, παντὸς ἂν ἁμάρτοις,[q] ἐὰν[r]
δὲ ὡς πολλαῖς, διδοὺς τὰ τῶν ἑτέρων τοῖς ἑτέροις,[s] χρήματά
τε καὶ δυνάμεις ἢ καὶ αὐτούς, ξυμμάχοις μὲν ἀεὶ πολλοῖς
χρήσει,[t] πολεμίοις δ' ὀλίγοις. καὶ ἕως[u] ἂν ἡ πόλις
σοι οἰκῇ σωφρόνως ὡς ἄρτι ἐτάχθη, μεγίστη ἔσται, οὐ τῷ[v]
εὐδοκιμεῖν[w] λέγω, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς μεγίστη, καὶ ἐὰν μόνον[x]
ᾖ χιλίων τῶν προπολεμούντων· οὕτω γὰρ μεγάλην
πόλιν μίαν οὐ ῥᾳδίως οὔτ' ἐν Ἕλλησιν οὔτε ἐν βαρβάροις
III. i. 172. εὑρήσεις, δοκούσας δὲ πολλὰς καὶ πολλαπλασίας τῆς τηλικαύτης.
ἢ ἄλλως οἴει; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη. [§. 3.]
Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ἂν εἴη καὶ[y] κάλλιστος ὅρος τοῖς
ἡμετέροις ἄρχουσιν, ὅσην δεῖ[z] τὸ μέγεθος τὴν πόλιν ποιεῖσθαι
καὶ ἡλίκῃ οὔσῃ ὅσην χώραν ἀφορισαμένους τὴν ἄλλην
χαίρειν ἐᾶν.[a] Τίς, ἔφη, ὅρος; Οἶμαι μέν, ἦν δ' ἐγώ, τόν-

π
τασκευάζομεν v.—[j] πόλις v.—[k] γὰρ om Am.—[l] ὁτιοῦν ΑΠΦDKqtvmr, ὁτοιοῦν Θ: ὁπηοῦν *ς.—[m] ᾖ ΑΘΠΦDKqtvmr: εἶεν Ξ et rc Θ cum ς.—[n] πολέμιαι Dqm.—[o] ἀλλή-
ν
λαις ΑΠΦDKqtvmr, ἀλλήλαις Θ.—[p] μὴ r.—[q] ἁμάρτης K.—[r] ἂν v.—[s] ταῖς ἑτέραις Ξς.—[t] χρήσαιο ΘΞ.—[u] ἕως v, οὕτως q: ὡς *ς.—[v] οὕτως t, οὐ τὸ v.—[w] δοκεῖν K.—[x] μόνων DKtv.—[y] καὶ om Ξtmς.—[z] δὴ r.—[a] ἐᾶν om ς.—[b] μέχρι Avm.—[c] ἐθέλῃ

549. ed. Colon. Meurs. de ludis Græcor. in Gronov. Thesaur. art. Græc. t. vii. p. 983. et interp. ad Polluc. ix. 7.'

χρήσει] Ald. Bas. 1. χρήσῃ, Bas. 2. χρήσαιο, quod particulam ἂν efflagitaret. Ast.

ὡς ἂν] Mutandam esse puto particulam ὡς in ἕως: ut dicat maximam fore civitatem *quantisper illa moderatione utetur*: vel, ita moderate se geret. Fic. tamen non aliter legisse videtur quam ὡς: qui vertit, *Et quatenus civitas ita ut nuper ordinata est, temperata existet, maxima erit.* Steph.

ἕως ἂν] *Donec* s. quantisper, pro ὡς ἂν scripsimus, Stephano quoque ita corrigente; namque ὡς apud Atticos non usurpatur ea potestate, v. Brunck. ad Eurip. Phœn. 89. et ad Aristoph. Lys. 743. Ast.

οὐ τῷ δοκεῖν] Libri editi εὐδοκιμεῖν habent, quod e cod. Reg. in δοκεῖν mutavimus, Ficino confirmante, ut qui verterit: *neque id quidem opinione, sed vera.* Frequentissima est τοῦ δοκεῖν et τοῦ εἶναι oppositio (vid. ad lib. ii. 5.) et paulo inferius itidem legimus: οὕτω γὰρ μεγάλην (int. ἀληθῶς οὖσαν) πόλιν μίαν οὐ — εὑρήσεις — δοκούσας δὲ πολλάς.— Paulo post Ald. Bas. 1. et 2. μόνων scribunt, quod recte Steph. in μόνον mutavit, Ficino præeunte, qui vertit: *duntaxat.* Ast.

ὅσην δεῖ] Bas. 1. et 2. δή. Mox pro ἡλίκῃ οὔσῃ Ald. Bas. 1. et 2. ἡλικὴ οὖσαι; deinde Ald. et Bas. 1. ἀφορισμένους. Ast.

χαίρειν] Persuasum habeo deesse verbum ἐᾶν ante vel post χαίρειν: quid enim χαίρειν solum significare huic loco aptum posset? At vero χαίρειν ἐᾶν passim apud Græcos scriptores extat, et quidem apud hunc non minus est frequens. Sic infra, in fine p. 471. τὰ δ' ἄλλα χαίρειν ἐῶμεν. Steph.

χαίρειν ἐᾶν] Verbum ἐᾶν e cod. Reg. et Ven. recepimus. Sic et Ficinus: *reliquam autem dimittere.* In libris editis

δε· μέχρι[b] οὗ ἂν ἐθέλῃ[c] αὐξομένη[d] εἶναι μία,[e] μέχρι τούτου αὔξειν,[f] πέρα δὲ μή. Καὶ καλῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τοῦτο[g] αὖ ἄλλο πρόσταγμα τοῖς φύλαξι προστάξομεν,[h] φυλάττειν παντὶ τρόπῳ ὅπως μήτε σμικρὰ ἡ πόλις ἔσται μήτε μεγάλη δοκοῦσα, ἀλλά τις ἱκανὴ καὶ μία. Καὶ φαῦλόν γ', ἔφη,[i] ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν. Καὶ τούτου[j] γε,[k] ἦν δ' ἐγώ, ἔτι φαυλότερον τόδε, οὗ καὶ ἐν τῷ πρόσθεν[l] ἐπεμνήσθημεν λέγοντες ὡς δέοι, ἐάν[m] τε τῶν φυλάκων τις φαῦλος ἔκγονος γένηται, εἰς τοὺς ἄλλους αὐτὸν[n] ἀποπέμπεσθαι, ἐάν[o] τ' ἐκ τῶν ἄλλων σπουδαῖος, εἰς τοὺς φύλακας. τοῦτο δ' ἐβούλετο[p] δηλοῦν ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας, πρὸς ὅ τις πέφυκε, πρὸς τοῦτο ἕνα πρὸς ἓν ἕκαστον ἔργον[q] δεῖ κομίζειν, ὅπως ἂν ἓν[r] τὸ αὑτοῦ[s] ἐπιτηδεύων ἕκαστος[t] μὴ πολλοὶ ἀλλ' εἷς γίγνηται,[u] καὶ οὕτω δὴ ξύμπασα ἡ[v] πόλις μία φύηται ἀλλὰ μὴ πολλαί. Ἔστι γάρ, ἔφη, τοῦτο[w] ἐκείνου σμικρότερον. Οὔ τοι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ III. i. 173.
'γαθὲ Ἀδείμαντε, ὡς δόξειεν ἄν τις, ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττομεν ἀλλὰ πάντα φαῦλα, ἐὰν[x] τὸ λεγόμενον ἓν μέγα φυλάττωσι, μᾶλλον δὲ[y] ἀντὶ μεγάλου ἱκανόν. Τί τοῦτο;[z] ἔφη. Τὴν παιδείαν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τροφήν.[a] ἐὰν γὰρ εὖ παιδευόμενοι μέτριοι ἄνδρες γίγνωνται, πάντα ταῦτα ῥᾳδίως διόψονται, καὶ ἄλλα γε ὅσα νῦν ἡμεῖς παραλείπομεν, τήν τε τῶν γυναικῶν κτῆσιν καὶ γάμων[b] καὶ παιδοποιίας, ὅτι δεῖ ταῦτα[c] κατὰ τὴν παροι- II. 424.
μίαν πάντα ὅτι[d] μάλιστα κοινὰ τὰ[e] φίλων ποιεῖσθαι. Ὀρθότατα γάρ, ἔφη, γίγνοιτ' ἄν. Καὶ μήν, εἶπον, πολι-

ΛΘΞΠΦtrmr : ἐθέλοι *ς.—[d] αὐξομένη Atm et pr Ξ : αὐξανομένη *ς.—[e] μίαν v.—[f] αὐξεῖν r.—[g] τοῦτ' v.—[h] προσάξομεν Φr, προστάξωμεν v.—[i] ἔφη om ΘΦr.—[j] τοῦτον pr Θ.—[k] γε om ΘΦr.—[l] ἐν τῷ πρόσθεν om r.—[m] ἄν v.—[n] αὐτῶν ΑΠ.—[o] ἄν v.—[p] βούλεται ΘΠΦDKqrr.—[q] ἔργον om ΘΦr.—[r] ἓν om v.—[s] αὐτὸ K.—[t] ἕκαστος ἐπιτηδεύων t.—[u] γένηται K.—[v] καὶ Φr.—[w] τοῦτο K.—[x] ἂν r.—[y] δ' tm.—[z] τοῦτ' r.—[a] καὶ τὴν τροφήν. ἂν r.—[b] γάμον Φr.—[c] ταῦτα εἶπον Θ.—[d] ὅσα m.—[e] τὰ ΑΘ

omnibus ἐᾷν desideratur. Ast.

γίγνηται] Bas. 2. γίγνεται. Ast.

οὔτοι, ἦν δ' ἐγὼ] Laudat Stob. xli. p. 275. Ast.

κοινὰ τὰ τῶν φίλων] Sic Cicero de Offic. i. 16. 'ut in Græcorum proverbio est, amicorum omnia esse communia.' Vid. nostra ad Phædr. p. 396. et Muret. in Arist. Ethic. viii. 9. t. iii. p. 456. ed. Ruhnk. De politica hac Platonis sententia uberius disseruit De Geer in Diatr. p. 179. Ast.

τεία ἐάν περ ἅπαξ ὁρμήσῃ εὖ, ἔρχεται ὥς περ κύκλος αὐξανομένη. τροφὴ γὰρ καὶ παίδευσις χρηστὴ σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ, καὶ αὖ φύσεις χρησταὶ τοιαύτης παιδείας ἀντιλαμβανόμεναι ἔτι[f] βελτίους τῶν προτέρων φύονται, εἴς τε τἆλλα καὶ εἰς[g] τὸ γεννᾷν, ὥς περ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις. Εἰκός γ', ἔφη. Ὡς τοίνυν διὰ βραχέων εἰπεῖν, τούτου[h] ἀνθεκτέον τοῖς ἐπιμεληταῖς τῆς πόλεως, ὅπως ἂν αὐτοὺς μὴ λάθῃ[i] διαφθαρὲν ἀλλὰ παρὰ πάντα[j]
III. i. 174. αὐτὸ φυλάττωσι, τὸ μὴ νεωτερίζειν περὶ[k] γυμναστικήν τε καὶ μουσικὴν παρὰ τὴν τάξιν, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα φυλάττειν, φοβουμένους ὅταν τις λέγῃ ὡς τὴν

ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσ'[l] ἄνθρωποι,
ἥ τις ἀειδόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται,

μὴ πολλάκις τὸν ποιητήν τις οἴηται[m] λέγειν οὐκ ᾄσματα νέα ἀλλὰ τρόπον ᾠδῆς νέον, καὶ τοῦτο ἐπαινῇ.[n] δεῖ δ' οὔτ' ἐπαινεῖν τὸ[o] τοιοῦτον οὔτε ὑπολαμβάνειν.[p] εἶδος γὰρ καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα· οὐδαμοῦ γὰρ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολι-

ὰ
ΠΦrϒ, τῶν tm, τῶν Ξ: τὰ τῶν *ς.—[f] ἔτι om t.—[g] εἰς om v.—[h] τούτου om q.—[i] λάθοι Dq.—[j] παρὰ πάντα ΑΘΦDtϒ: παρ' ἅπαντα *ς.—[k] πρὸς Φϒ.—[l] ἐπιφρονέουσ' m: ἐπιφρονέουσιν ς cum plerisque.—[m] οἴηταί τις ΘΦϒ, τις οἴεται v.—[n] ἐπαινεῖ v.—[o] τὸν ΘΦϒ.—[p] μεταλαμβάνειν ΘΦϒ, μεταλαβεῖν v.—[q] ἔφη ῥαδίως αὕτη (vel αὐτὴ)

εὖ ἔρχεται] Stob. ἐξέρχεται. Idem mox παρὰ πάντα—παράταξιν et ἐπιφρονέουσ'. Ast.

ἥτις ἀειδόντεσσι] Odyss. i. 351. Quem locum plures laudarunt, vid. Fabric. ad Sext. Empir. adv. Grammat. i. 10. p. 259. Similis est locus Pindari Ol. ix. 73. αἴνει δὲ παλαιὸν Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων Νεωτέρων. Xenoph. Cyrop. i. 6. 38. καὶ σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ τὰ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. Ast.

πόλλακις] Est *forte*, vid. nostra ad Phædr. p. 260. Heind. ad Phædon. §. 11. Ast.

καινὸν] Miror viros doctos in voce καινὸν offendisse. Davisius enim ad Cicer. de Legib. iii. 14. καινὸν in παλαιὸν, ubi Görenzius in κοινὸν mutari volebat; utrumque procul a vero. Ast.

μεταβάλλειν] Bas. 2. et Schol. Ruhnk. μεταλαμβάνειν, quod nihil nisi interpretatio verbi μεταβάλλειν est, quod ut ἀμείβειν (Pindar. Ol. xii. 16. Pyth. iv. 30.) Latinorum *mutare* et *permutare*, est mutando (int. pristinam rem, locum cet.) aliquid sumere vel eligere, et tunc in universum *sumere, accipere*. Sic Phædr. p. 241. A. μεταβαλὼν ἄλλων ἄρχοντα, ubi v. nostra p. 266. Ast.

οὐδαμοῦ κινοῦνται] Cicero de Legib. ii. 15. §. 38. 'Civitatumque hoc multarum in Græcia interfuit, antiquum vocum conservare modum, quarum mores lapsi ad mollitiem pariter sunt immutati cum cantibus.' §. 39. 'Quamobrem ille quidem sapientissimus Græciæ vir longeque doctissimus valde hanc labem veretur; negat enim mutari posse musicas leges sine immutatione legum publicarum.' iii. 14. 'idque haud paulo est verius, quam quod Platoni nostro placet, qui musicorum cantibus ait mutatis mutari civitatum status.' Etiam hic Plato Dorismum suum manifestat; notum est v. c. Spartanorum decretum contra Timotheum Milesium, Euripidi æqualem, qui quum quatuor no-

τικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὥς φησί τε Δάμων καὶ ἐγὼ πείθομαι. Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, θὲς τῶν πεπεισμένων. [§. 4.] Τὸ δὴ φυλακτήριον, ἦν δ' ἐγώ, ὡς ἔοικεν, ἐνταῦθά που οἰκοδομητέον τοῖς φύλαξιν, ἐν μουσικῇ. Ἡ γοῦν παρανομία, ἔφη, αὕτη ῥᾳδίως[q] λανθάνει παραδυομένη. Ναί, ἔφην, ὡς ἐν παιδιᾶς[r] γε μέρει καὶ ὡς κακὸν οὐδὲν ἐργαζομένη. Οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται, ἔφη, ἄλλο γε ἢ κατὰ σμικρὸν[s] εἰσοικισαμένη[t] ἠρέμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε[u] καὶ τὰ[v] ἐπιτηδεύματα, ἐκ δὲ τούτων εἰς τὰ πρὸς ἀλλήλους ξυμβόλαια μείζων ἐκβαίνει, ἐκ δὲ δὴ τῶν ξυμβολαίων ἔρχεται ἐπὶ τοὺς[w] νόμους καὶ πολιτείας σὺν πολλῇ, ὦ Σώκρατες, ἀσελγείᾳ, ἕως ἂν[x] τελευτῶσα πάντα ἰδίᾳ[y]
καὶ δημοσίᾳ ἀνατρέψῃ. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· οὕτω τοῦτ' III. i. 175.
ἔχει; Δοκεῖ μοι, ἔφη. Οὐκοῦν ὃ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν,[z] τοῖς ἡμετέροις παισὶν ἐννομωτέρου εὐθὺς παιδιᾶς[a] μεθεκτέον, ὡς παρανόμου γιγνομένης αὐτῆς καὶ παίδων τοιούτων[b] ἐννό-
μους τε καὶ σπουδαίους ἐξ αὐτῶν ἄνδρας αὐξάνεσθαι II. 425.
ἀδύνατον ὄν; Πῶς δ' οὐχί; ἔφη. Ὅταν δὴ ἄρα καλῶς ἀρξάμενοι παῖδες παίζειν[c] εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξωνται, πάλιν τοὐναντίον ἢ ἐκείνοις[d] εἰς πάντα ξυνέπε-

ΑΞΠDKqtrm, quem verborum ordinem pervertit typotheta: αὕτη ῥᾳδίως ἔφη *s.—[r] παιδείας Φιr et pr Θ, παιδίας Π.—[s] μικρὸν Ξtms.—[t] εἰσοικησαμένη Θ.—[u] τε om K.—[v] τὰ om m.—[w] τοὺς om Ξ.—[x] ἂν om t.—[y] ἴδια t.—[z] λέγομεν m.—[a] παιδιᾶς ΑΞΠDqtrm, om K: παιδείας *s.—[b] τούτων r.—[c] παίζειν παῖδας ΞΦ.—[d] κείνοις

vis chordis additis lyræ fregisset gravitatem, a Lacedæmoniis ejectus est, vid. Cicer. de legib. ii. 15. ubi v. Görenz. p. 163. Pausan. iii. 12. Clemens Alex. Strom. i. 308. D. Cf. Fabric. Bibl. Græc. v. iii. p. 478. ed. Harl. Ast.

§. 4. *ῥᾳδίως ἔφη*] Cod. Reg. et Stob. ἔφη, ῥᾳδίως αὕτη. Paulo post Stob. περιδυσμένη et Bas. 1. παραδυομένην; deinde Stob. παιδείας pro παιδιᾶς et εἰσοικησαμένη. Ast.

κατὰ σμικρὸν ἐσοικισαμένη] *Pedetentim immigrans, sese insinuans et velut in domum subrepens.* T. Hemsterh. in Misc. Observ. vol. vi. t. ii. p. 349. Ast.

ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη] Cicero de Legib. ii. 15. §. 38. 'Assentior enim Platoni, nihil tam facile in animos teneros atque molles influere, quam varios canendi sonos, quorum dici vix potest quanta sit vis in utramque partem.' Cf. de Legib. ii. p. 669. B. Ast.

παιδιᾶς] Vulgo scribitur παιδείας, sed margini apud Stob. oppositum est παιδιᾶς, idque sensus requirit. Etiam Ficinus vertit: *honestis in jocis.* Sic et infra legimus: ὅταν δὴ ἄρα καλῶς ἀρξάμενοι παῖδες παίζειν. Sequens ὡς—ἀδύνατον ὄν: *quia fieri non potest, ut*—. Ast.

ὡς, παρανόμου] Post ὡς interpunxi, ut ostenderem non jungi cum proxime sequente participio γιγνομένης, sed cum illis verbis, ἀδύνατον ὄν. Sic autem et in aliis plerisque locis, vel huic vel alii particulæ hypostigmen subjunxi, ne lector falleretur. Steph.

ὅταν δὴ ἄρα] Stob. laudat xli. p. 251. ubi ἐς ante πάντα desideratur. Ast.

ταί τε καὶ αὔξει, ἐπανορθοῦσα εἴ τι[e] καὶ πρότερον τῆς πό-
λεως ἔκειτο. Ἀληθῆ μέντοι, ἔφη. Καὶ τὰ σμικρὰ ἄρα,[f]
εἶπον, δοκοῦντα εἶναι[g] νόμιμα ἐξευρίσκουσιν οὗτοι, ἃ οἱ
πρότερον ἀπώλλυσαν πάντα. Ποῖα; Τὰ τοιάδε· σιγάς[h]
τε τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις, ὡς[i] πρέπει, καὶ κατα-
κλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις[j] καὶ γονέων θεραπείας, καὶ κου-
ράς γε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον[k] τὸν[l] τοῦ
σώματος σχηματισμὸν καὶ τἆλλα ὅσα τοιαῦτα. ἢ οὐκ
οἴει; Ἔγωγε. Νομοθετεῖν δ' αὐτὰ οἶμαι εὔηθες· οὔτε
γάρ που γίγνεται οὔτ' ἂν μείνειε[m] λόγῳ[n] τε καὶ γράμ-
μασι νομοθετηθέντα. Πῶς γάρ; Κινδυνεύει γοῦν, ἦν δ' ἐγώ,
III. i. 176. ὦ Ἀδείμαντε, ἐκ τῆς παιδείας[o] ὅποι[p] ἄν τις ὁρμήσῃ, τοι-
αῦτα καὶ τὰ ἑπόμενα εἶναι. ἢ οὐκ ἀεὶ τὸ ὅμοιον ὃν[q] ὅμοιον
παρακαλεῖ; Τί μήν;[r] Καὶ τελευτῶν δή,[s] οἶμαι,[t] φαῖμεν
ἂν εἰς ἕν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ ἢ ἀγαθὸν
ἢ καὶ τοὐναντίον. Τί γὰρ οὔκ;[u] ἦ δ'[v] ὅς. Ἐγὼ μὲν

ΘΦDKr.—[e] εἴτε Φ, ἔτι t.—[f] ἄρα om v.—[g] εἶναι δοκοῦντα εἶπον εἶναι Φr, εἶπον δοκοῦντα ἔφην q.—[h] σιγήν q.—[i] ἃ A, ἃς tm.—[j] ὑποστάσεις Θ.—[k] ὅλου Φr.—[l] τὸν om Φr.—[m] μένειε Ξ, μείνοιεν Φr.—[n] ἐν λόγῳ ΔKq.—[o] παιδιᾶς ΠΦDKqtr et pr Θ.—[p] ὅπῃ ΦDKqr.—[q] ὃν om tm.—[r] τί μήν om Kq.—[s] δὲ q.—[t] οἶμαι om Φ.—[u] τί γὰρ

ἔκειτο] Bene respondet verbo ἐπανορθοῦσαι; κεῖσθαι enim dicitur id, quod lapsum est, deinde quod vile, corruptum et contemtum abjectumque est, ut apud Latinos *jacere*. Ast.

κατακλίσεις] Tribus modis apud antiquos, præcipue Lacedæmonios, senibus a junioribus reverentia præstabatur, silendo coram senibus, de via decedendo et de sede assurgendo. Xenoph. Mem. ii. 3. 16. οὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ συγτυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται, καὶ καθήμενον ὑπαναστῆναι καὶ λόγων ὑπεῖξαι; Plutarch. Lacon. inst. t. ii. p. 237. C. καὶ τοὺς νέους δὲ οὐ μόνον τοὺς ἰδίους αἰδεῖσθαι πατέρας καὶ ὑπηκόους τούτοις εἶναι, ἀλλὰ πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι καὶ ὁδῶν ὑποχωροῦντας καὶ καθ' ἕδρας ὑπεξισταμένους καὶ παρόντων (sic legendum pro παριόντων censeo) ἡσυχάζοντας. Cf. Xenoph. Symp. iv. 31. Hier. vii. 7. Quum igitur duo modi reverentiæ, ἡ σιγὴ et ἡ ὑπανάστασις, nostro in loco significati sint, tertium illud, τὸ ὑποχωρῆσαι vel παραχωρῆσαι ὁδοῦ, in voce κατακλίσεις lateat necesse est. Quocirca κατακλίσεις h. l. non *accubitiones*, sed i. q. ἀποκλίσεις esse debet; ἀποκλίνειν est enim *de via declinare*, v. c. apud Xenophont. Anab. ii. 2. 16. igitur decedere. Sic Aristoteles Ethic. iv. παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσεσι καὶ κατακλίσεσι. De ἀναστάσει, antiquissima natu majores venerandi ratione, vid. interp. ad Gell. ii. 15. Klotz. ad Tyrt. p. 139. Heyn. ad Virgil. Ecl. vi. 66. Boissonad. ad Philostrat. p. 563. Ast.

μείνειε λόγῳ] Stob. μένειν λόγῳ. Ast.

ὅπῃ] Sic e cod. Reg. reposuimus pro ὅποι (Stob. ὁποῖά τις ὁρμησθῇ). Ὅπῃ etiam Ficinus videtur legisse, quum vertat, *quale cujusque fuerit*. Ast.

τὸ ὅμοιον ὂν] I. e. τοῦτο, ὃ ὅμοιόν ἐστι, v. nostra ad Phædr. p. 379. Mox τελευτῶν (*postremo*, v. ad Viger. p. 364. ed. Herm.) conjungendum cum αὐτὸ ἀποβαίνειν. Ast.

τί γάρ; Οὔκ, ἦδ' ὅς] Perperam ita legi puto, τὶ γάρ; Οὐκ, ἦδ' ὅς: et negationem cum τί γὰρ jungendam hoc modo, τί γὰρ οὔκ; ἔφη. Steph.

τὶ γὰρ οὔ;] Vulgo legitur τί γάρ;

τοίνυν, εἶπον, διὰ ταῦτα οὐκ ἂν ἔτι τὰ[w] τοιαῦτα ἐπιχειρή-
σαιμι νομοθετεῖν. Εἰκότως γ', ἔφη.[x] Τί δέ,[y] ὦ πρὸς
θεῶν, ἔφην, τάδε τὰ ἀγοραῖα ξυμβολαίων[z] τε πέρι κατ'
ἀγορὰν ἕκαστοι ἃ πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν,[a] εἰ δὲ
βούλει, καὶ χειροτεχνικῶν[b] πέρι[c] ξυμβολαίων[d] καὶ λοιδο-
ριῶν καὶ αἰκίας καὶ δικῶν λήξεως[e] καὶ δικαστῶν καταστά-
σεως,[f] καὶ εἴ που τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοί[g]
εἰσιν ἢ κατ' ἀγορὰς ἢ λιμένας, ἢ καὶ τὸ παράπαν[h] ἀγορα-
νομικὰ ἄττα ἢ ἀστυνομικὰ ἢ ἐλλιμενικὰ ἢ ὅσα ἄλλα
τοιαῦτα, τούτων τολμήσομέν τι νομοθετεῖν; Ἀλλ' οὐκ
ἄξιον, ἔφη, ἀνδράσι καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτάττειν· τὰ πολλὰ
γὰρ αὐτῶν, ὅσα δεῖ[i] νομοθετήσασθαι, ῥᾳδίως που εὑρήσου-
σιν. Ναί, ὦ φίλε, εἶπον, ἐάν[j] γε θεὸς αὐτοῖς διδῷ σωτη-
ρίαν τῶν νόμων ὧν ἔμπροσθεν διήλθομεν.[k] Εἰ δὲ μή γε, ἦ δ'
ὅς, πολλὰ τοιαῦτα τιθέμενοι ἀεὶ καὶ ἐπανορθούμενοι τὸν βίον
διατελέσουσιν, οἰόμενοι ἐπιλήψεσθαι τοῦ βελτίστου. Λέ-
γεις, ἔφην ἐγώ, βιώσεσθαι τοὺς τοιούτους ὥς περ τοὺς κάμ- III. i. 177.
νοντάς τε καὶ οὐκ ἐθέλοντας[l] ὑπὸ[m] ἀκολασίας ἐκβῆναι πο-
νηρᾶς διαίτης. Πάνυ μὲν οὖν. Καὶ μὴν οὗτοί[n] γε χα- II. 426.
ριέντως διατελοῦσιν. ἰατρευόμενοι γὰρ οὐδὲν περαίνουσι,
πλήν γε ποικιλώτερα καὶ μείζω ποιοῦσι[o] τὰ νοσήματα,

οὐκ ΘΞΠΦDK, τί γὰρ οὐχ t: τί γάρ; Οὐκ ς.—[v] οἶδ' q, ἦ δ' t.—[w] τὰ om m.—[x] ἔφη Φr.—[y] τάδε om Atm.—[z] ξυμβόλαιά Θ.—[a] ξ. ΑΘΞΠΦtrmr.—[b] χειροτεχνικῶς t.—[c] περὶξ συμβ. m.—[d] ξυμβολαίεων t.—[e] λήξεως ΦDKqv: λήξεις *ς. totum hoc καὶ δικῶν λήξεις post καταστάσεως ponit Θ.—[f] καταστάσεως ΑΘΞΠΦDKtrmr: καταστάσεις ς.—[g] ἀναγκαῖαί ΦDKqtr.—[h] τὸ παράπαν Ξtmς: ceteri τὸ πάμπαν.—[i] δὴ t.—[j] ἂν r.—[k] ἤλθομεν ΘΠΦr.—[l] ἐθέλοντάς τε καὶ r.—[m] ὑπ' r.—[n] οὔ τοι rc q.—

Οὐκ, ἦ δ' ὅς, in quibus jam Steph. et Heusd. (Spec. Crit. p. 55.) οὐκ ad prægressa esse trahendum viderant. Nos scripsimus οὔ, quia Attici in plena interpunctione οὔ, non οὐκ ponere solent. Ast.

ἕκαστοι ἃ] Non immerito diceret aliquis particulam ἃ sua sede motam esse, et ante κατ' ἀγορὰν positam a Platone fuisse: nisi alii plurimi loci talem verborum collocationem exhiberent. Steph.

ἕκαστοι ἃ] Ut c. 5. τῶν πόλεων ὅσαι, vid. nostra ad Phædr. p. 368. Ast.

εἰ δὲ βούλει] Porro, v. nostra ad Phædr. p. 233. Ast.

λήξεως] Vulgo λήξεις; illud latet in vitiosa cod. Reg. scriptura λέξεως; idem habet καταστάσεως. Ceterum λῆξις δίκης est τὸ ἔγκλημα; namque, ut Thom. M. dicit, λαγχάνω δίκην τῷ δεινὶ ἤγουν κρίσιν Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἐπιφέρω· διὰ κλήρου γὰρ τὰς δίκας ἐποίουν. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 173. Ast.

ἀναγκαῖοί εἰσιν] Cod. Reg. ἀναγκαῖαί εἰσιν, quo non opus est; Atticos enim constat adjectiva masculina cum substantivis neutris vel femininis conjungere, v. Bach. ad Xenoph. Œcon. iv. 8. Wernsdorf. ad Himer. p. 224. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 25. Ast.

καὶ[p] ἀεὶ[q] ἐλπίζοντες,[r] ἐάν τις φάρμακον ξυμβουλεύσῃ,[s] ὑπὸ τούτου ἔσεσθαι ὑγιεῖς.[t] Πάνυ γάρ, ἔφη, τῶν[u] οὕτω καμνόντων τὰ τοιαῦτα[v] πάθη.[w] Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν, τὸ πάντων ἔχθιστον ἡγεῖσθαι τὸν τἀληθῆ λέγοντα, ὅτι πρὶν ἂν μεθύων καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ ἀφροδισιάζων καὶ ἀργῶν παύσηται, οὔτε φάρμακα οὔτε καύσεις οὔτε τομαὶ οὐδ' αὖ ἐπῳδαὶ αὐτὸν οὐδὲ περίαπτα οὐδὲ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδὲν ὀνήσει; Οὐ πάνυ χαρίεν,[x] ἔφη· τὸ γὰρ τῷ εὖ λέγοντι χαλεπαίνειν οὐκ ἔχει χάριν.[y] Οὐκ ἐπαινέτης εἶ, ἔφην ἐγώ, ὡς ἔοικας, τῶν τοιούτων ἀνδρῶν. Οὐ μέντοι[z] μὰ Δία. [§. 5.] Οὐδ' ἂν ἡ πόλις ἄρα, ὅ περ ἄρτι ἐλέγομεν, ὅλη[a] τοιοῦτον[b] ποιῇ, οὐκ ἐπαινέσει.[c] ἢ[d] οὐ φαίνονταί σοι ταὐτὸν ἐργάζεσθαι τούτοις[e] τῶν πόλεων ὅσαι κακῶς πολιτευόμεναι προαγορεύουσι[f] τοῖς πολίταις τὴν μὲν κατάστασιν τῆς πόλεως ὅλην[g] μὴ κινεῖν, ὡς ἀποθανούμενον[h] ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ·[i] ὃς δ' ἂν σφᾶς οὕτω πολιτευο-
III. i. 178. μένους ἥδιστα θεραπεύῃ[j] καὶ χαρίζηται ὑποτρέχων καὶ προγιγνώσκων τὰς σφετέρας βουλήσεις καὶ ταύτας δεινὸς ᾖ ἀποπληροῦν, οὗτος ἄρα ἀγαθός τε ἔσται ἀνὴρ καὶ σοφὸς τὰ μεγάλα καὶ τιμήσεται ὑπὸ σφῶν.[k] Ταὐτὸν[l] μὲν οὖν, ἔφη, ἔμοιγε δοκοῦσι δρᾶν,[m] καὶ οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐπαινῶ. Τί δ' αὖ, τοὺς θέλοντας[n] θεραπεύειν τὰς τοιαύτας πόλεις καὶ

[o] ποιοῦσι καὶ μείζω Φr.—[p] καὶ om ΞΦr.—[q] ἀεὶ A.—[r] ἐλπίζοντας r.—[s] ξ. Ξtr.—[t] ὑγιής ΘΠ.—[u] ὑπὸ τῶν tv.—[v] τοιάδε Ξs.—[w] τὰ πάθη Ξ.—[x] χαρείεν t.—[y] οὐκ ἔχει χάριν post ἀνδρῶν v. 15. ponit Θ.—[z] μέντι v.—[a] ὅλη om ΘΦr.—[b] τοιοῦτόν τι q, τοιοῦτο v.—[c] ἐπαινέσει m.—[d] ἢ om ΘΦr.—[e] ταύταις Φ.—[f] προσαγορεύουσι DKtm, προαγορεύσουσι r.—[g] ὅλην om Φr.—[h] ἀποθανουμένους AΠtvm, ἀποθανουμένου Φr, ἀποθανούμενος ΘΞDK.—[i] δράσῃ Φr.—[j] θεραπεύοι Θ.—[k] σοφῶν tv.—[l] ταυτὰ v.—

καὶ ἀεὶ ἐλπίζοντες] I. e. *quamvis semper sperent*, v. de hac particulæ *καὶ* cum participio conjunctæ potestate Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 98. et Lexic. Xenoph. v. *καί*. Ast.

τὰ τοιαῦτα] Sic Cod. Reg. et Bas. 2. Vulgo *τοιάδε*. Ast.

§. 5. *προαγορεύουσι*] Quamvis in præced. edit. scriptum sit *προσαγορεύουσι*, et alia ex vet. exempl. lectio allata non fuerit, nemo Græcæ linguæ peritus *προαγορεύουσι* scribendum esse negaverit. Sic etiam, quod attinet ad participium *ἀποθανούμενον*, ita scribere, non *ἀποθανούμενος*, sermonis Græci consuetudo cogit: quum manifestum sit vel accusativo vel genitivo absoluto esse opus: multo autem vicinius sit *ἀποθανούμενος* accusativo *ἀποθανούμενον*, quam genitivo *ἀποθανουμένου*: quinetiam *Ἀττικώτερος* existimetur hac in re illius quam hujus usus. Steph.

προαγορεύουσι] Ficin. *interdicunt*. Mox Ald. Bas. 1. et 2. *ἀποθανούμενος*. Ast.

προθυμουμένους[o] οὐκ ἄγασαι τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχερείας;
Ἔγωγε,[p] ἔφη, πλήν γ' ὅσοι ἐξηπάτηνται ὑπ' αὐτῶν καὶ
οἴονται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ
τῶν πολλῶν. Πῶς λέγεις; οὐ συγγιγνώσκεις,[q] ἦν δ' ἐγώ,
τοῖς ἀνδράσιν;[r] ἢ οἴει οἷόν τ' εἶναι ἀνδρὶ μὴ ἐπισταμένῳ
μετρεῖν, ἑτέρων τοιούτων πολλῶν λεγόντων ὅτι τετράπηχύς
ἐστιν, αὐτὸν ταῦτα μὴ ἡγεῖσθαι περὶ αὑτοῦ; Οὐκ ἄν,[s]
ἔφη, τοῦτό γε. Μὴ τοίνυν χαλέπαινε. καὶ γάρ πού εἰσι
πάντων χαριέστατοι οἱ[t] τοιοῦτοι νομοθετοῦντές τε οἷα ἄρτι
διήλθομεν καὶ ἐπανορθοῦντες ἀεί,[u] οἰόμενοί τι[v] πέρας εὑρή-
σειν περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα καὶ περὶ
ἃ νῦν δὴ ἐγὼ[w] ἔλεγον, ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ ὄντι ὥς περ
Ὕδραν τέμνουσιν.[x] Καὶ μήν, ἔφη,[y] οὐκ ἄλλο τί γε[z] II. 427.
ποιοῦσιν. Ἐγὼ μὲν τοίνυν,[a] ἦν δ' ἐγώ, τὸ τοιοῦτον εἶδος
νόμων πέρι καὶ πολιτείας οὔτ' ἐν κακῶς οὔτ' ἐν εὖ πολι- III. i. 179.
τευομένῃ πόλει ᾤμην ἂν δεῖν[b] τὸν ἀληθινὸν νομοθέτην πραγ-
ματεύεσθαι, ἐν τῇ μὲν ὅτι ἀνωφελῆ[c] καὶ πλέον οὐδέν, ἐν δὲ
τῇ ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν κἂν ὁστισοῦν εὕροι, τὰ δὲ ὅτι αὐτό-
ματα ἔπεισιν[d] ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ἐπιτηδευμάτων.

Τί οὖν, ἔφη, ἔτι ἂν ἡμῖν λοιπὸν[e] τῆς νομοθεσίας εἴη; Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι Ἡμῖν μὲν οὐδέν, τῷ μέντοι Ἀπόλλωνι τῷ ἐν Δελφοῖς τά τε μέγιστα καὶ κάλλιστα καὶ πρῶτα τῶν νομοθετημάτων. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Ἱερῶν τε ἱδρύσεις καὶ θυσίαι καὶ ἄλλαι θεῶν τε καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπεῖαι, τελευτησάντων τε[f] αὖ θῆκαι καὶ ὅσα τοῖς ἐκεῖ

[m] δρᾶν om ΘΦr.—[n] ἐθέλοντας r.—[o] προθυμουμένας m.—[p] ἔγωγ' lrm.—[q] σὺ γιγνώσκεις Θ.—[r] τοὺς ἄνδρας corr Θ.—[s] αὖ Arm, ἂν corr Π.—[t] οὐ m.—[u] ἐπανορθοῦντές τε ἀεὶ r.—[v] τε Ξlrms.—[w] ἐγὼ om K.—[x] ὕδραν τινὰ τέμνουσιν Ξ.—[y] μήν γε ἔφη Ξ.—[z] γέ τι Ξlr.—[a] μέντοι Kq.—[b] αὖ δεῖν ΘΦr, δεῖν ἂν Ξ.—[c] ἀνωφελῆ ΑΘΠΦ qtrmr, ἀνωφελεῖ DK : ἀνωφελὲς *s.—[d] ὕπεισιν K.—[e] λοιπὸν ἡμῖν Ξ.—[f] τε solus

οἰόμενοί τι] Cum Cod. Reg. et Ven. τὶ scripsimus pro τέ. Ita Ficinus quoque vertit: *finem aliquem reperturos*. Ast.

ὕδραν τέμνουσι] Schol. Ruhnken. p. 159. Ὕδραν τέμνειν παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων εἰρημένη διὰ τὰς τῆς ὕδρας κεφαλὰς, ἃς τέμνων Ἡρακλῆς οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει, ταύτης ἀναδιδούσης ἄλλας ἀντὶ τῶν κοπτομένων κεφαλάς. Respexit h. l. Plutarch. vit. Tib. et C. Gracch. t. i. p. 844. C. Similiter Liban. Epist. 50. p. 26. Wolf. ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἀτεχνῶς ὕδρα· κἂν τέμῃς κεφαλὴν, ἑτέρᾳ μάχῃ κεφαλῇ, κἂν ταύτης κρατῇς, ἐντεύξῃ τρίτῃ. Vid. Erasmi Adag. Chil. i. Centur. x. 9. p. 270. Zenob. Proverb. vi. 26. De hydra Lernæa cf. Ovid. Metam. ix. 7. Hygin. fab. xxx. ibique interpp. et Schol. ad Eurip. Phœn. 1143. Ast.

δεῖ ὑπηρετοῦντας ἵλεως[g] αὐτοὺς ἔχειν. τὰ γὰρ δὴ τοιαῦτα οὔτ' ἐπιστάμεθα ἡμεῖς οἰκίζοντές τε[h] πόλιν οὐδενὶ ἄλλῳ[i] πεισόμεθα,[j] ἐὰν νοῦν ἔχωμεν, οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ·[k] οὗτος γὰρ δή που ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς ἐν[l] μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος ἐξηγεῖται. Καὶ καλῶς γ',[m] ἔφη, λέγεις· καὶ ποιητέον οὕτως.

§. 6. Ὠικισμένη μὲν τοίνυν,[n] ἦν δ' ἐγώ, ἤδη[o] ἄν[p] σοι εἴη,[q] ὦ παῖ Ἀρίστωνος, ἡ πόλις· τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο σκό-
III. i. 180. πει ἐν[r] αὐτῇ, φῶς ποθὲν πορισάμενος ἱκανόν, αὐτός τε[s] καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει καὶ Πολέμαρχον[t] καὶ τοὺς ἄλλους, ἐάν πως ἴδωμεν ποῦ ποτ' ἂν εἴη ἡ[u] δικαιοσύνη καὶ ποῦ ἡ ἀδικία, καὶ τί ἀλλήλοιν διαφέρετον, καὶ[v] πότερον δεῖ[w] κεκτῆσθαι τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα εἶναι, ἐάν[x] τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ πάντας θεούς τε καὶ ἀνθρώπους. Οὐδὲν λέγεις,[y] ἔφη ὁ Γλαύκων· σὺ γὰρ[z] ὑπέσχου ζητήσειν, ὡς οὐχ ὅσιόν σοι ὂν μὴ οὐ[a] βοηθεῖν δικαιοσύνῃ εἰς δύναμιν

cum ς Ξ.—[g] ἵλεων Φr.—[h] τε om Φ.—[i] οὐδενί τε ἄλλῳ Φr.—[j] πεισώμεθα m.—[k] πατρώῳ DK et γρ Π.—[l] ἐξηγητὴς καὶ ἐν t.—[m] γ' om K.—[n] τοι v.—[o] ἥδε K.—[p] ἂν εἴ m.—[q] εἴη σοι t.—[r] τὸ ἐν Φr.—[s] γε tm.—[t] καὶ ante Πολέμαρχον om Φ.—[u] ἡ om K.—[v] καὶ post διαφέρετον om m.—[w] δεῖν m.—[x] ἄν...ἄν v.—[y] λέγει Φr.—

ἐξηγητῇ] *Interprete religionum* (ἐξηγεῖσθαι est enim *interpretari*, de sacro respondere, v. Boissonad. ad Philostrat. p. 337. et Sluiter Lectt. Andocid.), vid. Ruhnk. ad Tim. p. 109. Conferendus in primis cum nostro loco est ille de Legib. vi. p. 759. C. ἐκ Δελφῶν δὲ χρὴ νόμους περὶ τὰ θεῖα κομισαμένους καὶ καταστήσαντας ἐπ' αὐτοῖς ἐξηγητὰς, τούτοις χρῆσθαι. Cf. Œnom. apud Euseb. Præp. Evang. v. p. 230. Ast.

τῷ πατρῴῳ] Hoc reposuimus e cod. Reg. pro πατρίῳ, quod libri editi exhibent. Euthydem. 305. D. Ἀπόλλων πατρῷος διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν. Ubi Schol. Κρεούσῃ τῇ Ἐρεχθέως μιγεὶς Ἀπόλλων Ἴωνα ἐγέννησεν· ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ποτὲ Ἴωνας κληθῆναι, καὶ διὰ ταῦτα πατρῷον αὐτοὺς Ἀπόλλωνα ἔχειν. Cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 1470. ibique Spanhem. Meurs. de Athen. Attic. ii. 12. Bergler. ad Alciphr. Epist. ii. 4. p. 264. (357. ed. Wagn.) Wernsdorf. ad Himer. Orat. x. 4. p. 568. Interpp. ad Hesych. v. πατρῷος et Brunck. ad Aristoph. Av. 1527. De discrimine, quod inter voces πατρῷος et πάτριος intercedit, vid. Græv. ad Lucian. Solœcist. c. 5. p. 736. et de crebra earum confusione Hemsterhus. ad Lucian. Solœc. p. 384. et Morus ad Isocrat. Paneg. p. 16. Scilicet πατρῷος originem respicit et auctorem gentis significat omninoque id, quod a majoribus ad posteros venit; πάτριον vero est, quod ad patriam spectat, a patria et majoribus traditum vel institutum est; quocirca sequitur πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος (respectu ad πᾶσιν ἀνθρώποις est communis, a majoribus quasi traditus) ἐξηγητής. Ast.

ὀμφαλοῦ] Delphi enim in media terra (umbilico terræ) siti esse credebantur; quocirca ὀμφαλὸς χθονὸς s. γᾶς Pindaro dicti Pyth. vi. 2. viii. 85. xi. 15. Proprie vocabatur ὀμφαλὸς sedes lapidea in templo Delphico, vid. Æsch. Eumen. 40. Pausan. x. 16. Ast.

§. 6. ὡς οὐχ ὅσιον—ὂν] *Quia nefas esset.* Respiciunt hæc ad lib. ii. 10. δέδοικα γὰρ, μὴ οὐδ' ὅσιον ᾖ, παραγενό-

παντὶ τρόπῳ. Ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, ὑπομιμνήσκεις, καὶ ποιη-
τέον μέν γε οὕτω, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς ξυλλαμβάνειν. Ἀλλ',
ἔφη, ποιήσομεν[b] οὕτως. Ἐλπίζω τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εὑρή-
σειν αὐτὸ ὧδε. οἶμαι[c] ἡμῖν τὴν πόλιν, εἴ περ ὀρθῶς γε[d]
ᾤκισται, τελέως ἀγαθὴν εἶναι. Ἀνάγκη, ἔφη.[e] Δῆλον
δὴ ὅτι σοφή τ' ἐστὶ καὶ ἀνδρεία καὶ[f] σώφρων[g] καὶ δικαία.
Δῆλον.[h] Οὐκοῦν ὅ τι ἂν αὐτῶν[i] εὕρωμεν ἐν αὐτῇ, τὸ
ὑπόλοιπον ἔσται τὸ οὐχ εὑρημένον; Τί μήν; Ὥς περ τοί- II. 428.
νυν ἄλλων τινῶν τεττάρων εἰ ἕν τι ἐζητοῦμεν αὐτῶν ἐν ὁτῳ-
οῦν, ὁπότε πρῶτον ἐκεῖνο ἔγνωμεν, ἱκανῶς ἂν εἶχεν ἡμῖν, εἰ
δὲ τὰ[j] τρία πρότερον ἐγνωρίσαμεν, αὐτῷ[k] ἂν τούτῳ[l] ἐγνώ-
ριστο τὸ ζητούμενον· δῆλον γὰρ ὅτι οὐκ ἄλλο ἔτι[m] ἦν ἢ
τὸ ὑπολειφθέν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν καὶ περὶ
τούτων, ἐπειδὴ τέτταρα ὄντα τυγχάνει, ὡσαύτως ζητητέον; III. i. 181.
Δῆλα δή.

Καὶ μὲν δὴ πρῶτόν γέ μοι δοκεῖ ἐν αὐτῷ[n] κατάδηλον εἶ-
ναι ἡ σοφία· καί τι ἄτοπον περὶ αὐτὴν φαίνεται. Τί; ἦ δ'
ὅς. Σοφὴ μὲν τῷ ὄντι[o] δοκεῖ μοι ἡ πόλις[p] εἶναι[q] ἣν[r] διήλ-
θομεν· εὔβουλος γάρ. οὐχί;[s] Ναί. Καὶ μὴν τοῦτό γε
αὐτό, ἡ εὐβουλία, δῆλον ὅτι ἐπιστήμη τίς ἐστιν· οὐ γάρ
που ἀμαθίᾳ γε ἀλλ' ἐπιστήμῃ εὖ βουλεύονται.[t] Δῆλον.[u]
Πολλαὶ δέ γε καὶ παντοδαπαὶ ἐπιστῆμαι ἐν τῇ πόλει[v] εἰ-
σίν. Πῶς γὰρ οὔ; Ἆρ' οὖν διὰ τὴν τῶν τεκτόνων ἐπιστήμην
σοφὴ καὶ εὔβουλος ἡ πόλις προσρητέα; Οὐδαμῶς, ἔφη,
διά γε ταύτην, ἀλλὰ τεκτονική.[w] Οὐκ ἄρα[x] διὰ τὴν
ὑπὲρ[y] τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην βουλευομένη ὡς ἂν

[z] γάρ που Φr.—[a] οὐ add Am.—[b] ποιήσωμεν r.—[c] ὧδε ἀνάγκη οἶμαι r.—[d] τε r.—[e] γ' ἔφη r.—[f] σώφρων καὶ ἀνδρεία K.—[g] εὔφρων t, ἄφρων pr m.—[h] δῆλον ὅτι Φqr.—[i] αὐτὸ Φr, om K.—[j] τὰ om ΘΦDKqr.—[k] αὐτὸ t.—[l] τοῦτο tm.—[m] τι s.—[n] αὐτῇ rc q.—[o] μέντοι Ξs.—[p] ἡ πόλις δοκεῖ μοι K.—[q] εἶναι om q.—[r] ἣν νῦν Φ.—[s] ἢ οὐχί q.—[t] βούλονται Φr.—[u] δηλονότι ΘΠΦDKqr.—[v] ἐν τῇ πόλει ἐπιστῆμαι q.—[w] τεκ-

μενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ ἀπαγορεύειν καὶ μὴ βοηθεῖν ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. Quam ita στιγμὴν μέσην post ζητήσειν in comma mutavimus. Ast.

δῆλα δή] Pro δηλαδὴ ita scripsimus, ut semper. Ast.

σοφὴ μὲν τῷ ὄντι] Præstantem hanc lectionem, ut plures alias, cod. Reg. debemus, eamque confirmat Ficinus quippe vertens: *sapiens mihi revera civitas.* Vulgo legitur μέντοι pro μὲν τῷ ὄντι. Ast.

βουλευομένην] Hoc sensus postulat, quum ἐπιστήμην cum ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν nisi interveniente participio βουλευομένην conjungi nequeat. Observavit

ἔχοι[z] βέλτιστα,[a] σοφὴ κλητέα πόλις.[b] Οὐ μέντοι. Τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ[c] τοῦ[d] χαλκοῦ ἤ τινα[e] ἄλλην τῶν τοιούτων; Οὐδ' ἡντινοῦν, ἔφη. Οὐδὲ τὴν[f] ὑπὲρ τοῦ καρποῦ τῆς γενέσεως ἐκ τῆς γῆς, ἀλλὰ γεωργικήν.[g] Δοκεῖ μοι. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· ἔστι τις ἐπιστήμη ἐν τῇ ἄρτι ὑφ' ἡμῶν οἰκισθείσῃ παρά[h] τισι τῶν πολιτῶν, ᾗ[i] οὐχ ὑπὲρ
III. i. 182. τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς βουλεύεται, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῆς[k] ὅλης, ὅν τινα τρόπον αὐτή τε πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις ἄριστα ὁμιλοίη;[l] Ἔστι μέντοι.[m] Τίς, ἔφην ἐγώ, καὶ ἐν τίσιν; Αὕτη, ἦ δ' ὅς, ἡ φυλακική,[n] καὶ ἐν τούτοις τοῖς ἄρχουσιν οὓς νῦν δὴ[o] τελέους[p] φύλακας ὠνομάζομεν.[q] Διὰ ταύτην οὖν τὴν ἐπιστήμην τί τὴν πόλιν προσαγορεύεις; Εὔβουλον, ἔφη, καὶ τῷ ὄντι σοφήν. Πότερον οὖν,[r] ἦν δ' ἐγώ, ἐν τῇ πόλει οἴει[s] ἡμῖν χαλκέας πλείους ἐνέσεσθαι[t] ἢ τοὺς ἀληθινοὺς φύλακας τούτους; Πολύ, ἔφη, χαλκέας. Οὐκοῦν, ἔφην,[u] καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἐπιστήμας ἔχοντες[v] ὀνομάζονταί τινες εἶναι, πάντων τούτων οὗτοι[w] ἂν εἶεν ὀλί-

τονικήν t.—[x] καὶ ἆρα q.—[y] ὑπὲρ om Φɼ.—[z] ἔχοι ΑΘΠυ, ἔφη m, ἔφης t: ἔχῃ *ς.—[a] βέλτιστα post ἂν ponit q.—[b] ἡ πόλις Ξς.—[c] τῶν ἐκ om tɼm.—[d] τοῦ om DKq.—[e] τιν' υ.—[f] τὴν om m.—[g] γεωργική ɼmɼ.—[h] οἰκισθείσῃ πόλει παρά υ. τινι ɼ.—[i] ᾗ (ῆ) tυ.—[j] οὐχὶ πὲρ t.—[k] αὐτῆς ΘΠΦDKqυɼ: ἑαυτῆς *ς.—[l] ὁμιλοῖ Atɼm, ὁμιλοῖ Π.—[m] ἔστι μέντοι om ΘΦɼ.—[n] φυλακτική Ξ.—[o] δὴ νῦν Θ.—[p] τελέους ΘΠΦDKqtɼmɼ: τελέως *ς.—[q] ὀνομάζομεν tmɼ.—[r] οὖν Ξlυς: ceteri om.—[s] οἴει om tm, post ἡμῖν ponunt Ξς.—[t] ἔσεσθαι DKq.—[u] ἔφη om pr Ξ.—[v] ἐπιστήμας (ονες) Θ, ἐπιστήμονες Φɼ.—

hoc etiam Heind. ad Phædon. §. 23. βουλευομένη, quod vulgo legitur, nonnisi ὑπὲρ expuncto locum habere posset, ita ut cum sequentibus connecteretur, quasi scriptum esset: διὰ τὴν τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην καὶ διὰ τὸ βουλεύεσθαι, ὡς ἂν ἔχῃ βέλτιστα. Similiter Ficinus vertit: *non ergo sapiens appellanda est civitas ex eo, quod propter fabrilem scientiam de operibus ligno conficiendis, qua ratione peragantur* (in exempl. Venet. 1517. est *pugnantur*) *bene, consultet*. Ast.

ἐκ χαλκοῦ] Interpretanda sunt hæc ita: διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ χαλκοῦ σκευῶν βουλευομένην ἐπιστήμην. Ast.

γεωργικὴ] Vulgo γεωργικήν, quod sensu caret; illud in cod. Reg. extat et confirmatur Ficini versione, quæ ita habet: *neque etiam propter scientiam consiliumque fructuum ex terra producendorum colligendorumque sapiens nominatur ac bene consulta, sed agricolaria.* Post ἀλλὰ γεωργικὴ intellige: σοφὴ κλητέα ἐστίν. Ast.

οἰκισθείσῃ] Ald. Bas. 1. et 2. οἰκισθήσῃ. Mox αὐτῆς ὅλης e cod. Reg. pro ἑαυτῆς ὅλης reposuimus. Ficinus quoque vertit: *sed de universa potius civitate.* Ast.

ἄριστ' ἂν] Particulam ἂν inserendam esse duximus, vid. nostra ad Sympos. p. 259. Ast.

πολύ γε] E cod. Reg. γε adjecimus. Ast.

ὀνομάζονταί τινες εἶναι] ὀνομάζονται, ut solet, cum εἶναι conjunctum; vide, si tanti putes, Reiz. ad Viger. p. 737. Heind. ad Theæt. §. 45. Jacobs in Athen. p. 225. Pronomen τὶς, ut Lati-

γιστοι;[x] Πολύ γε.[y] Τῷ σμικροτάτῳ ἄρα ἔθνει καὶ μέ-
ρει ἑαυτῆς[z] καὶ τῇ ἐν τούτῳ ἐπιστήμῃ, τῷ προεστῶτι καὶ
ἄρχοντι, ὅλη σοφὴ ἂν εἴη κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις·
καὶ τοῦτο, ὡς ἔοικε, φύσει ὀλίγιστον γίγνεται γένος, ᾧ II. 429.
προσήκει ταύτης τῆς[a] ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν ἣν[b] μό-
νην δεῖ[c] τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν σοφίαν καλεῖσθαι. [§. 7.]
Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Τοῦτο μὲν δὴ ἓν τῶν τεττά-
ρων οὐκ οἶδα ὅν τινα τρόπον εὑρήκαμεν, αὐτό τε καὶ ὅπου
τῆς πόλεως ἵδρυται. Ἐμοὶ[d] γοῦν δοκεῖ, ἔφη, ἀποχρώντως
εὑρῆσθαι.[e]

Ἀλλὰ μὴν ἀνδρία γε αὐτή[f] τε καὶ ἐν ᾧ κεῖται τῆς πό- III. i. 183.
λεως, δι' ὃ τοιαύτη κλητέα ἡ πόλις,[g] οὐ πάνυ χαλεπὸν
ἰδεῖν. Πῶς δή; Τίς ἄν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς ἄλλο τι ἀποβλέ-
ψας[h] ἢ δειλὴν ἢ ἀνδρείαν πόλιν εἴποι, ἀλλ' ἢ εἰς τοῦτο τὸ
μέρος ὃ προπολεμεῖ τε καὶ στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς; Οὐδ'
ἂν εἷς, ἔφη, εἰς ἄλλο τι. Οὐ γάρ, οἶμαι, εἶπον, οἵ γε
ἄλλοι ἐν αὐτῇ ἢ δειλοὶ ἢ ἀνδρεῖοι ὄντες κύριοι ἂν εἶεν ἢ[i]
τοίαν[k] αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν. Οὐ γάρ. Καὶ ἀνδρεία ἄρα
πόλις μέρει τινὶ ἑαυτῆς ἐστί, διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ ἔχειν δύνα-
μιν τοιαύτην ἣ διὰ παντὸς σώσει τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν,
ταῦτά τε αὐτὰ εἶναι καὶ τοιαῦτα,[l] ἅ τε καὶ οἷα ὁ νομο-
θέτης παρήγγειλεν[m] ἐν τῇ παιδείᾳ. ἢ οὐ[n] τοῦτο ἀνδρίαν
καλεῖς; Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔμαθον ὃ εἶπες, ἀλλ' αὖθις εἰπέ.
Σωτηρίαν ἔγωγ', εἶπον, λέγω τινὰ εἶναι[o] τὴν ἀνδρίαν.
Ποίαν δὴ σωτηρίαν; Τὴν τῆς δόξης τῆς ὑπὸ νόμου[p] διὰ

[w] ὅσοι m.—[x] ὀλιγοστοὶ v.—[y] γε om s.—[z] ἑαυτοῦ q.—[a] τῆς om t.—[b] ἣν καὶ ΘΠΦ DKqr.—[c] δὴ m.—[d] καὶ ἐμοὶ Ξlrs.—[e] εὑρῆσθαι Aqtm, εἰρῆσθαι r: εἰρῆσθαι *s.—[f] αὕτη Kr, αὖ πῇ v.—[g] κλητέα ἡ πόλις τοιαύτη K.—[h] ἀποθλίψας m.—[i] ἢ om q.—[k] τοίαν ΘΠDKrv et corr A: τοιάν s. τοίαν ΘΠvr et corr A: ἢ τοίαν om DK,
ε
ante αὐτὴν ponit q.—[l] καὶ τὰ τοιαῦτα Ξlrm.—[m] παρήγγειλλεν A, παρήγγελλεν ΠΦDKqr, παρήγγελεν Ξ.—[n] οὐ om ΘΠΦDKr.—[o] εἶναί τινα Ξ.—[p] νόμον s.—[q] γε-

norum *aliquis*, *aliquid* (v. N. Heins. et Burmann. ad Ovid. Heroid. xii. 31.) est *magnus* vel *eximius quis*, vid. Schleusner. Lexic. N. T. v. ii. p. 1021. Lamb. Bos. Ellips. Græc. p. 268. ed Schäf. Hindenb. Animadv. in Xenoph. Mem. i. 4. §. 14. Ast.

§. 7. εὑρῆσθαι] Sic de conjectura scripsimus pro εἰρῆσθαι propter præcedens οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον εὑρήκαμεν. Ast.

σωτηρίαν] Laudat hæc Stob. xli. 252. Ast.

ὑπὸ νόμου] Sic cod. Reg. pro ὑπὸ νόμον, quod in libris editis comparet. Mox γεγονυίας correximus pro γεγονυῖαν,

τῆς παιδείας γεγονυίας[q] περὶ τῶν δεινῶν, ἅ[r] τέ ἐστι καὶ οἷα. διὰ παντὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν τῷ[s] ἔν τε λύπαις ὄντα διασώζεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις[t] καὶ ἐν φόβοις καὶ μὴ ἐκβάλλειν. ᾧ δέ μοι δοκεῖ ὅμοιον εἶναι, ἐθέλω ἀπεικάσαι, εἰ βούλει. Ἀλλὰ βούλομαι. Οὐκοῦν οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οἱ βαφεῖς, ἐπειδὰν
III. i. 184. βουληθῶσι βάψαι ἔρια ὥστ' εἶναι ἁλουργά, πρῶτον[u] μὲν ἐκλέγονται ἐκ τοσούτων χρωμάτων μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν, ἔπειτα προπαρασκευάζουσιν[v] οὐκ ὀλίγῃ παρασκευῇ θεραπεύσαντες, ὅπως δέξεται[w] ὅτι μάλιστα τὸ ἄνθος, καὶ οὕτω δὴ βάπτουσι. καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν, καὶ ἡ[x] πλύσις οὔτ' ἄνευ

γονυίας q: γεγονυῖαν *ς.—[r] ἢ...οἷα v.—[s] τὸ ΑΘΞΠDtvmr.—[t] καὶ ἐπιθυμίαις tm.—[u] πρῶτα Φ.—[v] παρασκευάζουσιν Φr.—[w] δέξεται ΑΠDv, δέξηται ΘΦKqr, δέξονται Ξ:

sensu flagitante et Ficino addicente, ut qui verterit: *per educationem conceptæ.* Ast.

διὰ παντὸς] Respicit hoc prægressa: ἢ διὰ παντὸς σώσει περὶ τῶν δείνων δόξαν. αὐτὴν, int. τὴν ἀνδρίαν, quo referendum est ἐν λύπαις—ἡδοναῖς cet. ὄντα; namque fortis (ἀνδρεῖος) intelligitur, qui in omnibus vitæ conditionibus animique affectionibus δόξαν illam περὶ τῶν δεινῶν (αὐτὴν) servat (διασώζεσθαι active positum est, ut solet; quocirca fortitudo universa quædam conservatio, σωτηρία, vocatur). Participium ὄντα absolute ponitur; vide quæ supra de hoc genere exposuimus. Ceterum male Ficinus et qui eum secutus est, Serranus, hunc locum ceperunt ac verterunt: optime contra Cornarius ita vertit: *perpetuo vero dicebam ipsam conservationem eo, quod et qui in affectionibus est, conservet illam, et qui in voluptatibus et cupiditatibus et timoribus versatur, ipsam non ejiciat.* Stob. pro τῷ habet τὸ et paulo post ὃ pro ᾧ. Ast.

οἱ βαφεῖς] Nobilissimam hanc comparationem alii scriptores frequentissime et respexerunt et expresserunt, vid. Budæi Comment. L. Gr. p. 1058. Gataker. ad M. Antonin. iii. §. 4. p. 71. et Ruhnken. ad Tim. p. 75. Lysidis, quæ fertur, epistola apud Jamblich. de vit. Pythagor. xvii. p. 63. ed. Kust. καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκπλυτον τὰν βαφὰν ἀναπίωντι καὶ μηδέποτε γενησομέναν ἐξίταλον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρεσκεύαζε τὰς ψυχὰς τῶν τῆς φιλοσοφίας ἐρασθέντων. Cf. Theon. Smyrn. Mathem. p. 17. Similiter Cicero in Hortensio apud Nonium p. 386. 521. 'uti, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam, sic literis talibusque doctrinis ante excoli animos et ad sapientiam concipiendam imbui et præparari decet.' Ceterum ἁλουργὸν est ἐρυθρὸν μέλανι λευκῷ τε κραθὲν, Tim. p. 68. C. Vid. Sturz. ad Empedocl. p. 99. Ast.

τὴν τοῦ λευκοῦ] Sic pro τὴν τῶν λευκῶν, quod haud dubie pluralibus præcedentibus τοσούτων χρωμάτων originem suam debet, e Stobæo reponendum esse apparet. Ficinus quoque vertit: *ex tot coloribus album eligunt.* Ast.

δέξεται] Hoc Stobæo iterum debemus; eodem ducit lectio cod. Reg. δέξηται; vulgo δέξωνται, in quo duplex inest vitium, primum pluralis, quum verbum ad ἔρια referendum sit, deinde conjunctivus aor. i. de quo quidem sæpius jam monuimus. Ast.

ἄνθος] Proprie *flos*, deinde optimum, ut ἄωτον (v. Rittershus. ad Oppian. p. 137.) ut ad varia transfertur (cf. Wolf. ad Liban. Epist. p. 456) ita et ad colorem rubrum vel purpureum, qui præstantissimus habebatur, vid. Salmas. Exercitat. Plin. p. 1149. Græv. ad Lucian. t. iv. p. 488. Toup. Emendat. in Suid. t. iv. p. 220. et Schweighäus. ad Athen. xiii. p. 38. Ast.

δευσοποιὸς] A δεύειν, *imbuere, inficere;*

ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ[y] ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι· ἃ δ' ἂν μή, οἶσθα οἷα δὴ[z] γίγνεται, ἐάν τέ[a] τις ἄλλα χρώματα βάπτῃ ἐάν τε καὶ ταῦτα μὴ προθεραπεύσας. Οἶδα, ἔφη,[b] ὅτι[c] ἔκπλυτα καὶ γελοῖα. Τοιοῦτον[d] τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ,[e] ὑπόλαβε κατὰ δύναμιν ἐργάζεσθαι καὶ ἡμᾶς, ὅτε ἐξελεγόμεθα τοὺς[f] στρατιώτας καὶ ἐπαιδεύομεν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ· μηδὲν[g] οἴου ἄλλο μηχα- II. 430.
νᾶσθαι ἢ ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο[h] ὥς περ βαφήν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ[i] δεινῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων διὰ τὸ τήν τε φύσιν καὶ τὴν τροφὴν ἐπιτηδείαν ἐσχηκέναι, καὶ μὴ αὐτῶν[j] ἐκπλύναι[k] τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν, ἥ τε ἡδονή, παντὸς χαλαστραίου[l] δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾷν καὶ κονίας, λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παντὸς ἄλλου ῥύμματος. τὴν δὴ[m] τοιαύτην δύ- III. i. 185.

δέξωνται *ϛ.—[x] ἢ om v.—[y] τὸ...497, 14. ἰδιώτου om D.—[z] δὴ add ΛΠqtvm.—[a] τέ om m.—[b] ἔφη om K.—[c] ὅτι καὶ Ξv. ἔκπλυτά τε καὶ q.—[d] τοιοῦτο v.—[e] ἦν δ' ἐγώ add ΑΘΠΦΚqtvmr.—[f] τοὺς om Θ.—[g] καὶ μηδὲν Ξtvmϛ.—[h] δέξαιντο t.—[i] περὶ om K. —[j] ἑαυτῶν ΘΦr.—[k] ἐκπλῦναι q.—[l] χαλεστραίου ΑΘΠΦqr, χαλαστραίου Ξ, χαλιστραίου K, χαλεστρέου t, καλεστραίου v.—[m] δὲ Ξvmϛ.—[n] ἔγωγε om t.—[o] ἄλλο τι

proprie color dicitur, qui rem aliquam ita imbuit et infecit, ut elui nequeat (Seneca de Benefic. vii. 19. §. 5. 'nemo in summam nequitiam incidit, qui unquam hæsit sapientiæ; altius infectus est, quam ut ex toto elui et transire in colorem alium possit'); deinde omnino dicitur δευσοποιὸν, quod ita firmum est ac constans, ut perverti, corrumpi vel deleri nequeat, τὸ ἔμμονον, δυσαπόπλυτον, Schol. Ruhnk. vide quæ larga manu Ruhnken. ad Tim. l. l. suppeditat. Ast.

ῥυμμάτων] Schol. Ruhnk. τριμμάτων, σμηγμάτων· τὸ δὲ σμῆγμά ἐστι σποδός. Cf. Schol. ad Nicandr. Alexiph. 96. ad Aristoph. Lysist. 377. et Acharn. 17. Timæi Lexic. p. 229. Cornarius ad h. l. 'Sunt ῥύμματα, quæ extersoriam et repurgantem vim habent, velut est *nitrum*, quod hic χαλαστραῖον a loco vocat, et *lixivium*, quod κονίαν hic appellat, quanquam etiam *calcem* hæc vox significat. Est autem *lixivium* e calce paratum primarium et maxime vi illa præditum.' Ast.

οἷα δὴ] E Stobæo δὴ interposuimus. Mox verba ἦν δ' ἐγὼ e Bas. 2. Stob. et cod. Reg. postliminio reduximus. Ast.

ἐν μουσικῇ] Præpositionem ἐν, quam ultima præcedentis verbi syllaba absorpsit, e Stobæo reposuimus. Sic et Ficinus: *et in musica erudiebamus.* Ast.

καὶ μηδὲν] Ald. Bas. 1. et 2. μηδενί. Ast.

ῥύμματα] Ald. ῥήματα, quod Cornarius jam correxit. Deinde Ald. Bas. 1. et 2. ἐκλύζειν. Stob. genuinam servavit scripturam ἐκκλύζειν. Ast.

χαλαστραίου] Schol. Ruhnk. χαλάστρα, πόλις τῆς Μακεδονίας, καὶ λίμνη, ἔνθα τὸ χαλαστραῖον νίτρον γιγνόμενον διὰ ἐννεατηρίδος πήγνυται, ὁμοίως δὲ καὶ λύεται. Vid. Pollux x. 135. Mœr. Attic. p. 417. Timæi Lex. p. 272. ubi v. quæ Ruhnk. excitavit. Χαλαστραῖον, int. νίτρον vel ῥύμμα, sal erat terrenus (alcali terrenum), quo saponis loco utebantur, vid. Schneid. Lex. Gr. v. νίτρον et χαλαστραῖον. Ast.

κονίας] Schol. Ruhnk. κονία, σμῆγμα, σποδὸς (*cinis lixivius*, s. lixivia, *Lauge*). —παντὸς ἄλλου ῥύμματος, int. δεινοτέρα. Ast.

τὴν δὴ] δὴ e Stobæo recepimus pro δέ. Etiam Ficinus vertit: *hanc utique.* Ast.

ναμιν καὶ σωτηρίαν διὰ παντὸς δόξης ὀρθῆς τε καὶ νομίμου
δεινῶν πέρι καὶ μὴ ἀνδρίαν ἔγωγε[n] καλῶ καὶ τίθεμαι, εἰ
μή τι σὺ ἄλλο[o] λέγεις. [§. 8.] Ἀλλ' οὐδέν, ἦ δ' ὅς,
λέγω. δοκεῖς γάρ μοι τὴν ὀρθὴν[p] δόξαν περὶ τῶν[q] αὐτῶν
τούτων ἄνευ παιδείας γεγονυῖαν, τήν τε θηριώδη καὶ ἀνδρα-
ποδώδη, οὔτε[r] πάνυ νόμιμον ἡγεῖσθαι ἄλλο τέ τι ἢ ἀνδρίαν
καλεῖν.[s] Ἀληθέστατα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. Ἀποδέχομαι
τοίνυν τοῦτο ἀνδρίαν[t] εἶναι. Καὶ γὰρ ἀποδέχου, ἦν δ'
ἐγώ, πολιτικήν γε, καὶ ὀρθῶς ἀποδέξει.[u] αὖθις δὲ περὶ αὐ-
τοῦ, ἐὰν βούλῃ, ἔτι κάλλιον δίιμεν. νῦν γὰρ οὐ τοῦτο ἐζη-
τοῦμεν[v] ἀλλὰ δικαιοσύνην· πρὸς οὖν τὴν ἐκείνου ζήτησιν,
ὡς ἐγᾦμαι, ἱκανῶς ἔχει. Ἀλλὰ καλῶς, ἔφη, λέγεις.

Δύο μήν,[w] ἦν δ' ἐγώ, ἔτι λοιπὰ ἃ δεῖ κατιδεῖν ἐν τῇ
πόλει, ἥ τε σωφροσύνη καὶ οὗ δὴ ἕνεκα πάντα ζητοῦμεν,
δικαιοσύνη.[x] Πάνυ μὲν οὖν. Πῶς οὖν ἂν[y] τὴν δικαιοσύνην
εὕροιμεν, ἵνα μηκέτι πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης;
Ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, οὔτε οἶδα οὔτ' ἂν βουλοίμην αὐτὸ
πρότερον φανῆναι, εἴ περ μηκέτι ἐπισκεψόμεθα[z] σωφροσύ-
III. i. 186. νην· ἀλλ' εἰ ἔμοιγε βούλει χαρίζεσθαι, σκόπει πρότερον
τοῦτο ἐκείνου. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, βούλομαί γε, εἰ[a]
μὴ ἀδικῶ. Σκόπει δή, ἔφη.[b] Σκεπτέον, εἶπον· καὶ ὥς γε
ἐντεῦθεν ἰδεῖν, ξυμφωνίᾳ[c] τινὶ καὶ ἁρμονίᾳ προσέοικε μᾶλ-
λον ἢ τὰ πρότερον. Πῶς; Κόσμος[d] πού τις,[e] ἦν δ' ἐγώ,

m.—[p] αὐτὴν tvm.—[q] τῶν om Ξς.—[r] οὐ t.—[s] καλήν r.—[t] ἀνδρείαν τοῦτο t.—[u] ἀποδέξει v.—[v] ζητοῦμεν v.—[w] μὲν t.—[x] δικαιοσύνην q.—[y] ἂν οὖν ΘΦr.—[z] ἐπισκεψώμεθα Ξtvm.—[a] εἰ ΑΠΚqv, ἢ pr Θ: ἦν *ς.—[b] σκόπει δὴ ἔφη om Κ.—[c] ξ. ΑΘΠΦΚvr.—[d] ὁ κόσμος ΘΠv.—[e] τῆς ψυχῆς Φr.—[f] τινῶν om v.—[g] καὶ ὥς Φr.

§. 8. *περὶ τῶν αὐτῶν*] Articulum *τῶν* e cod. Reg. et Stob. recepimus. Sic et Ficinus: *de iisdem*. Ast.

νόμιμον] Steph. legi volebat *μόνιμον*, quod valde placet, si prægressa respexeris; quanquam *νόμιμον* habet quo se defendat; spectat enim ad illa: *δόξης τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγονυίας περὶ τῶν δεινῶν*. Ast.

ἀνδρίαν] Sic cod. Reg. pro *ἀνδρείαν*, qui pluribus in locis meliorem scripturam servavit. Ast.

ἐπισκεψόμεθα] Ald. Bas. 1. et 2. *ἐπισκεψώμεθα*. Ast.

σκεπτέον] Propter præcedens *σκόπει δὴ* et sequens *καὶ—προσέοικε* exspectabas *σκέπτομαι*, ut Ficinus quoque vertit: *ecce perquiro*, et facile fieri potuit, ut *σκέπτομαι* et *σκεπτέον* confunderentur, quum vocum terminationes compendio tachygraphico exprimerentur. Quod præcedit *ἢ μὴ ἀδικῶ* est: *si recte ita facio*, ut Polit. x. 9. *ἦν μὴ ἀδικῶ γε, si recte censeo, si non erro*. x. 11. *ἀδικοίην μέντ' ἂν—εἰ μή, non rectum esset, nisi*. Et sic sexcenties. Ast.

κόσμος πού τις] Laudat Stob. p. 253. Ast.

ἡ σωφροσύνη ἐστὶ καὶ ἡδονῶν τινῶν[f] καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια, ὥς[g] φασι. κρείττω[h] δὴ[i] αὑτοῦ φάινονται[j] οὐκ οἶδ'[k] ὅν τινα τρόπον *καλοῦντες,[l] καὶ ἄλλα[m] ἄττα τοιαῦτα ὥς περ ἴχνη αὐτῆς λέγεται.[n] ἦ γάρ; Πάντων μάλιστα, ἔφη. Οὐκοῦν τὸ μὲν κρείττω αὑτοῦ γελοῖον; ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρείττων καὶ ἥττων δή που ἂν αὑτοῦ εἴη καὶ ὁ ἥττων κρείττων· ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν ἅπασι τούτοις προσαγορεύεται. Τί δ' οὔ; II. 431.
Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, φαίνεταί μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος ὥς τι[o] ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἔνι,[p] τὸ δὲ χεῖρον, καὶ ὅταν μὲν τὸ[q] βέλτιον[r] φύσει τοῦ χείρονος[s] ἐγκρατὲς ᾖ, τοῦτο λέγειν τὸ[t] κρείττω αὑτοῦ—

—[h] κρείττω...τρόπον] διὰ ταῦτα Φr.—[i] δὴ ΑΘΠΚqtvm: δὲ *s.—[j] φαίνονται om m.—[k] οἶδ' m.—[l] καλοῦντες add q.—[m] ἄλλ' r.—[n] λέγοντες γρ Α, λέγονται Ξ: ὄντα κρείττων αὐτῆ ἑαυτῆς φαίνεταί τε καὶ λέγεται καὶ τὰ ἑξῆς Φr.—[o] τε s.—[p] εἶναι Ξs.—[q] τὸν m.—[r] βέλτιστον Θ.—[s] τοῦ χείρονος φύσει ΘΦr.—[t] τὸν Α.—[u] ἐπαι-

κρείττω δὲ αὑτοῦ φαίνονται] Quamvis depravatus sit hic locus, sensum tamen ejus assequi, non difficile esse videtur. In quodam vet. exempl. legitur, *κρείττω δὲ αὑτοῦ λέγοντες, οὐκ οἶδα* etc. sed non cohæret quod sequitur verbum *λέγεται*. Affertur vero et alia lectio, *κρείττω δὲ αὑτοῦ ἀποφαίνονται*: quod certe verbum multo aptius est quam *φαίνονται*: nec solum aptius est multo, sed ejusmodi quod recipi posset, nisi obstaret illud sequens verbum *λέγεται*. etenim ne cum hoc quidem cohæret. Quare videndum annon *ἀποφαίνονται* retinentes, mutare debeamus *λέγεται* in *λέγοντες*. Sed alia præterea hic sunt examinanda, quæ negotium possunt facessere: ad quod enim nomen ex præcedentibus dicemus hæc verba *κρείττω δὲ αὑτοῦ* referri? nihilo enim magis ad *ἐγκράτεια* quam ad *σωφροσύνη* referre possumus. Quid? an dicemus, quamvis *σωφροσύνη* dixisset, hæc subjunxisse non aliter quam si voce *σώφρονα* usus esset? Vereor ne hoc dicere necesse sit: et subaudiendo *τὸν σώφρονα*, ex *φαίνονται* facere *φαίνεσθαι*: perinde ac si ita scriptum esset, *κρείττω δὲ αὑτοῦ φαίνεσθαι τὸν σώφρονα*. Talem certe quampiam lectionem Fic. sequutus est: quippe qui verterit, *Dum vero temperatum hominem seipso potentiorem suique victorem nescio quo modo esse dicunt, et quædam similia, tanquam vestigia nonnulla temperantiæ signant*. Steph.

δὴ φάσκοντες] Vulgo legitur *δὲ* et *φαίνονται*, quod Cornarius in *ἀποφαίνονται* mutari volebat, Bas. 2. vero *δὴ* et *λέγοντες* exhibet, ex quo apparet, *φαίνονται*, quod sensum nullum habet, corruptam esse scripturam; jam si utramque scripturam conjungas, *φαίνονται* et *λέγοντες*, illius videlicet vestigia, hujus vero sensum sequens, sponte obvenit *φάσκοντες*, quod cum *δὴ* conjunctum, ut sit præcedentis *ὥς φασι* explicatio et expositio, pro genuina habeo scriptura. Quocirca *φάσκοντες* reponere haud dubitavimus. Ast.

κρείττω αὑτοῦ] Int. *λέγειν τινά*. Bas. 1. et 2. *κρείττων*, Stob. *κρεῖττον*. De locutione *κρείττων* et *ἥττων αὑτοῦ* vid. de Legib. i. p. 627. A. et Wyttenbach. ad Phædon. p. 19. (sic). Ast.

ὥστε ἐν αὐτῷ] Affertur alia lectio, quæ habet, *ὡς δυοῖν ἐν αὐτῷ* etc. Sed nullum hic usum præstat particula *ὡς*, quum sequatur infinitivus, contra autem sequi oporteat indicativum. Steph.

ὡς δυεῖν] E Cornarii conjectura reposuimus *δυεῖν* pro *τὶ*, quod in Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. comparet, exemp. Stephan. *τέ*. Ficinus: *atque videtur mihi id velle sibi hic sermo, quod in hominis anima duo quædam sunt, unum quidem melius, alterum vero deterius*. Mox *ἔνι* pro *εἶναι* e cod. Reg. Ven. Schol. Ruhnk. et Stob. rescripsimus. Ast.

ἐγκρατὲς] Stob. *ἐγκρατέστερον*. In verbis *τούτοις δὲ* particula *δὲ* apodosin facit, v. nostra ad Phædr. p. 336. Ast.

ἐπαινεῖ[u] γοῦν—, ὅταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ἢ τινος ὁμιλίας[v] κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν, τοῦτο δὲ ὡς ἐν ὀνείδει[w] ψέγειν τε καὶ καλεῖν
III. i. 187. ἥττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκόλαστον[x] τὸν οὕτω διακείμενον. Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη. Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἦν δ'[y] ἐγώ, πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πόλιν, καὶ εὑρήσεις ἐν[z] αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων ἐνόν· κρείττω γὰρ αὐτὴν αὑτῆς δικαίως φήσεις προσαγορεύεσθαι, εἴ περ οὗ[a] τὸ ἄμεινον τοῦ χείρονος ἄρχει,[b] σῶφρον κλητέον καὶ κρεῖττον[c] αὑτοῦ. Ἀλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ ἀληθῆ λέγεις. Καὶ μὴν καὶ τάς γε πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς[d] τε καὶ λύπας ἐν πᾶσι μάλιστα[e] ἄν τις εὕροι[f] καὶ γυναιξὶ καὶ οἰκέταις καὶ τῶν ἐλευθέρων λεγομένων ἐν τοῖς πολλοῖς τε[g] καὶ φαύλοις. Πάνυ μὲν οὖν. Τὰς δέ γε ἁπλᾶς τε καὶ μετρίας, αἳ δὴ μετὰ νοῦ τε καὶ δόξης ὀρθῆς λογισμῷ ἄγονται, ἐν ὀλίγοις τε ἐπιτεύξει καὶ τοῖς βέλτιστα μὲν φῦσι, βέλτιστα δὲ παιδευθεῖσιν. Ἀληθῆ, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα ὁρᾷς ἐνόντα σοι ἐν τῇ πόλει, καὶ κρατουμένας αὐτόθι τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῆς φρονήσεως τῆς ἐν τοῖς ἐλάττοσί τε καὶ[h] ἐπιεικεστέροις; Ἔγωγ', ἔφη. [§. 9.] Εἰ ἄρα δεῖ τινὰ πόλιν προσαγορεύειν κρείττω ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ αὐτὴν αὑτῆς, καὶ[i] ταύτην προσρητέον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ[j] σώφρονα κατὰ πάντα ταῦτα;[k] Καὶ μάλα,
III. i. 188. ἔφη. Καὶ μὴν εἴ περ αὖ[l] ἐν ἄλλῃ πόλει ἡ αὐτὴ δόξα ἔνεστι τοῖς τε[m] ἄρχουσι καὶ ἀρχομένοις περὶ τοῦ οὕς τινας δεῖ ἄρχειν, καὶ ἐν ταύτῃ ἂν εἴη τοῦτο ἐνόν. ἢ οὐ δοκεῖ; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα. Ἐν ποτέροις οὖν φήσεις τῶν

νεῖ...ἑαυτοῦ om ΘΦr: ἐπαίνει K, ἐπαινεῖν v.—[v] μιλίας v, ὁμιλικίας t.—[w] ἐνὸν ἤδη v.—[x] οὐκ ἀκόλαστον r.—[y] ἔφην ΘΦr.—[z] ἓν ὄν r.—[a] οὖν ΘΠΦKtvmr.—[b] ἄρχει τοῦ χείρονος t.—[c] χεῖρον t.—[d] τε καὶ ἡδονὰς Φ.—[e] τούτοις Φ.—[f] εὕροι τις ἂν ΘΦr.—[g] γε om K.—[h] καὶ τοῖς Φr.—[i] καὶ ante ταύτην om Ξs.—[j] καὶ om v.—[k] ταῦτα

ἐπαινεῖ] Legendum puto ἐπαινεῖν. Steph.

προσαγορεύεσθαι] Stob. προσαγορεύειν, deinde εἴπερ οὖν τὸ ἄμεινον. Ast.

ἐπιτεύξει] Cum accusativo conjunctum, de quo vid. Hermann. ad Viger. p. 744. et Matthiæ Gr. Gr. p. 489. Mox pro φῦσι Stob. exhibet τραφεῖσι. Ast.

§. 9. ταύτην] Cod. Reg. et Bas. 2. καὶ ταύτην. Ast.

καὶ μὴν εἴπερ] Stob. καὶ μήν, ἂν εἴπερ ἐν ἄλλῃ. Ast.

πολιτῶν τὸ σωφρονεῖν ἐνεῖναι, ὅταν οὕτως ἔχωσιν, ἐν τοῖς
ἄρχουσιν ἢ ἐν τοῖς ἀρχομένοις; Ἐν ἀμφοτέροις που, ἔφη.
Ὁρᾷς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπιεικῶς ἐμαντευόμεθα ἄρτι ὡς
ἁρμονίᾳ τινὶ ἡ σωφροσύνη ὡμοίωται; Τί δή; Ὅτι οὐχ ὥς
περ ἡ ἀνδρία καὶ ἡ σοφία ἐν μέρει τινὶ ἑκατέρα ἐνοῦσα ἡ
μὲν σοφήν, ἡ δὲ ἀνδρείαν τὴν πόλιν παρείχετο, οὐχ οὕτω[n] II. 432.
ποιεῖ[o] αὕτη, ἀλλὰ δι' ὅλης ἀτεχνῶς τέταται[p] διὰ πασῶν
παρεχομένη ξυνᾴδοντας τούς τε ἀσθενεστάτους ταὐτὸν καὶ
τοὺς ἰσχυροτάτους[q] καὶ τοὺς μέσους, εἰ μὲν βούλει, φρονή-
σει, εἰ δὲ βούλει, ἰσχύϊ, εἰ δέ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν ἢ
ἄλλῳ ὁτῳοῦν τῶν τοιούτων· ὥστε[r] ὀρθότατ' ἂν φαῖμεν ταύ-
την τὴν ὁμόνοιαν σωφροσύνην εἶναι, χείρονός τε καὶ ἀμείνο-
νος κατὰ φύσιν ξυμφωνίαν, ὁπότερον δεῖ ἄρχειν καὶ ἐν πό-
λει καὶ ἐν[s] ἑνὶ ἑκάστῳ. Πάνυ μοι, ἔφη, ξυνδοκεῖ.

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, τὰ μὲν τρία ἡμῖν ἐν τῇ πόλει κατῶπται,
ὥς[t] γε οὑτωσὶ δόξαι· τὸ δὲ δὴ λοιπὸν εἶδος, δι' ὃ ἂν ἔτι III. i. 189.
ἀρετῆς μετέχοι πόλις, τί ποτ' ἂν εἴη; δῆλον γὰρ ὅτι τοῦ-
τό[u] ἐστιν ἡ δικαιοσύνη. Δῆλον. Οὐκοῦν, ὦ Γλαύκων,
νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ ὥς περ κυνηγέτας τινὰς θάμνον[v] κύκλῳ[w]
περιίστασθαι, προσέχοντας τὸν νοῦν μή πῃ διαφύγῃ ἡ δι-
καιοσύνη καὶ ἀφανισθεῖσα ἄδηλος γένηται· φανερὸν γὰρ δὴ
ὅτι ταύτῃ πῃ ἔστιν. ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν
πως πρότερος[x] ἐμοῦ ἴδῃς καὶ[y] ἐμοὶ[z] φράσῃς.[a] Εἰ γὰρ

πάντα Ξtvs.—[l] αὖ om ΘΦr.—[m] γε Φr, om K.—[n] ὅτη Θ, ὅτι ΠΦr.—[o] τὴν πόλιν ποιεῖ Ξvs.—[p] τέτακται tm.—[q] καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους om s.—[r] ὡς Φr.—[s] ἐν ante ἑνὶ om pr Ξ.—[t] ὥστε Kq.—[u] τοῦτ' trmr.—[v] θάμνων A.—[w] κύκλον Θ. (ω)—[x] προτέρως t, πρότερον Ξs.—[y] καὶ om Θ.—[z] ἐκείνῳ Φr, μοι q.—[a] φράσεις Aq.—[b] ὄφελον

ἄρτι] Stob. ἀρτίως. Mox ὁμοίηται, haud dubie scribere voluit ὁμοιοῦται, quod reposuimus pro ὡμοίωται. Ast.

ἐνοῦσα] Stob. οὖσα. Ast.

οὐχ οὕτω ποιεῖ αὕτη] Verba τὴν πόλιν, quæ in libris editis post οὕτω leguntur, recte a cod. Reg. absunt, nec Ficinus expressit vertens: *quia non, quemadmodum—ita hæc agit, sed—*. Ast.

καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους] Hæc verba e cod. Reg. et Stobæo Platoni restituimus; Ficinus quoque ea expressit vertendo: *fortioresque*. Idem suasit De Geer in diatrib. p. 154. Ast.

κύκλῳ περιίστασθαι] Eadem imagine usi sunt Plutarch. de Aud. Poet. t. i. p. 15. D. ἢ μᾶλλον ὀρθῷ τινὶ λογισμῷ περιστάντες καὶ καταδέοντες τὴν κρίσιν, ὅπως μὴ παραφέρηται τῷ πρέποντι πρὸς τὸ βλάπτον. Themist. Orat. xii. p. 288. A. οἷον κυνηγέτης κύκλῳ θηρίον περιδραμών. Hoc dicitur etiam περιστοιχίζεσθαι, *circumvallare*, vid. Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 25. Ast.

πρότερος] Sic Cod. Reg. libri editi πρότερον; eleganter vero adjectiva adverbiorum partes agunt, ut Alcibiad. i. ἐγὼ γάρ τοι ἐν νῷ εἶχον πρότερός σοι

ὤφελον,[b] ἔφη. ἀλλὰ μᾶλλον ἐάν μοι ἑπομένῳ χρῇ καὶ τὰ δεικνύμενα δυναμένῳ[c] καθορᾶν, πάνυ[d] μετρίως χρήσει.[e] Ἕπου, ἦν δ' ἐγώ, εὐξάμενος μετ' ἐμοῦ. Ποιήσω ταῦτα, ἀλλὰ μόνον, ἦ δ' ὅς, ἡγοῦ. Καὶ μήν,[f] εἶπον ἐγώ, δύσβατός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἔστι γοῦν[g] σκοτεινὸς καὶ δυσδιερεύνητος.[h] ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον. Ἰτέον γάρ, ἔφη. Καὶ ἐγὼ κατιδὼν Ἰοὺ ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων· κινδυνεύομέν τι ἔχειν ἴχνος,[i] καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ[j] τι[k] ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Εὖ ἀγγέλλεις,[l] ἦ δ' ὅς. Ἦ μήν, ἦν δ' ἐγώ, βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. Τὸ ποῖον; Πάλαι, ὦ μακάριε, φαίνεται πρὸ ποδῶν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι, καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτό, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι, ὥς περ οἱ[m] ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε
III. i. 190. ὃ ἔχουσι· καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ μὲν οὐκ ἀπεβλέπομεν,[n] πόρρω δέ ποι[o] ἀπεσκοποῦμεν,[p] ᾗ δὴ[q] καὶ ἐλάνθανεν ἴσως ἡμᾶς. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὕτως, εἶπον, ὡς δοκοῦμέν μοι καὶ λέ-

η
ΑΞΦKqtvm et corr r.—[c] δυναμένῳ om t.—[d] πάνυ μοι Av.—[e] χρήσει Kς.—[f] μοι ς.—[g] οὖν Ξς.—[h] δυσερεύνητος Kq.—[i] ἔχειν ἴχνος ΑΠKqtrm, δοκεῖν ἔχειν ἴχνος Φ: ἔχειν δοκεῖν ἴχνος *ς.—[j] οὐ πάνυ om ΘΦr.—[k] τοι t, om ΘΦvr.—[l] ἀγγελεῖς Θ, ἀγγέλεις t.—[m] οἳ K.—[n] ἀποβλέπομεν t.—[o] ποι ΑΘΠΦvr: πη *ς.—[p] ἐπεσκοποῦμεν

προσελθὼν ταὐτὰ ταῦτ' ἔρεσθαι. Vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. 331. Ast.

καὶ ἐμοὶ φράσεις] Vulgo *φράσῃς*, quod, nisi *καὶ* in *ἵνα* mutaveris, locum habere nequit; lenissima igitur mutatione *φράσεις* scripsimus, ut futurum imperativi vim habeat, vid. Musgrav. ad Eurip. Ion. 1357. Viger. de Idiotism. p. 198. ubi v. Hoogev. et Hermann. Recte Ficinus vertit: *eamque mihi ostendito*. Ast.

εἰ γὰρ ὤφελον] Optativam habet significationem, vid. interpp. ad Mœr. p. 285. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 147. Hermann. ad Viger. 742. Mox *χρήσει* cod. Reg. servavit. Ast.

καὶ μὴν] Sic cod. Reg. Ald. Bas. 1. simpliciter *καὶ* legunt, Stephan. vero *καί μοι*. Sequens *τὶς* intendit et affirmat, ut sexcenties, quanquam viros etiam doctissimos in hac re a vero aberrantes video, ut Wyttenbachium ad Phædon. §. 1. qui *τινὲς* in verbis *παρῆσάν τινες καὶ πολλοί γε* interpretatur *quidam*, et paucitatem proprie significare censet; imo *τινὲς* intendit vel affirmat: aderant *sane* et quidem multi. *Τινὲς πολλοὶ* est *permulti*, *τινὲς οὐ πολλοὶ*, *non ita multi*. Ast.

ἔστι γοῦν] Sic cod. Reg. pro *ἔστιν οὖν*. Ficinus: *abdita certe*. Pro *δυσδιερεύνητος* Cod. Reg. habet *δυσερεύνητος*. Ceterum respexit h. l. Themist. Orat. xxi. p. 254. D. *ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ κυνηγεσίῳ τῆς ἀληθείας πολλὰ δύσβατα καὶ ἐπίσκια καὶ τῷ καθ' αὑτὸν μετιόντι δυσδιερεύνητα.* Cf. ejusd. Orat. xxii. p. 271. C. et Wyttenbach. Epist. Crit. p. 41. Ast.

κινδυνεύομέν τι ἔχειν] Cum cod. Reg. omisimus *δοκεῖν*, quanquam fortasse defendi recte possit; *κινδυνεύειν* enim centies sic ponitur, ut sit: *parum abest quin* s. propemodum; igitur est, 'propemodum videmur vestigium aliquod habere' s. parum abest, quin, ut videtur, vestigium invenerimus. Atque *δοκεῖν* solet aliis verbis idem fere significantibus apponi, vid. nostra Phædr. p. 353. Ast.

ὥσπερ] Hæc prægressis annexa sunt explicationis causa, omissa, ut fieri solet, particula explicativa *scilicet* s. *nempe*. Ast.

ᾗ δὴ καὶ] Ab Aldo abest *καί*. Ast.

γοντες αὐτὸ καὶ ἀκούοντες πάλαι οὐ μανθάνειν ἡμῶν αὐτῶν ὅτι ἐλέγομεν τρόπον τινὰ αὐτό. Μακρόν, ἔφη, τὸ προοίμιον τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀκοῦσαι. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, ἄκουε εἴ τι ἄρα λέγω. [§. 10.] [q]Ὅ[r] γάρ[s] ἐξ ἀρχῆς II. 433.
ἐθέμεθα δεῖν ποιεῖν διὰ παντός, ὅτε τὴν πόλιν κατῳκίζομεν, τοῦτό ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἤτοι τούτου τι εἶδος ἡ δικαιοσύνη. ἐθέμεθα δὲ δή που καὶ πολλάκις ἐλέγομεν, εἰ μέμνησαι, ὅτι ἕνα[t] ἕκαστον ἓν δέοι ἐπιτηδεύειν[u] τῶν περὶ τὴν πόλιν, εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδειοτάτη πεφυκυῖα[v] εἴη. Ἐλέγομεν γάρ. Καὶ μὴν ὅτι γε τὸ[w] τὰ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί, καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν καὶ αὐτοὶ πολλάκις εἰρήκαμεν. Εἰρήκαμεν γάρ. Τοῦτο τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, κινδυνεύει τρόπον τινὰ γιγνόμενον ἡ δικαιοσύνη εἶναι, τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν. οἶσθα ὅθεν[x] τεκμαίρομαι; Οὔκ, ἀλλὰ λέγ', ἔφη. Δοκεῖ μοι, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ὑπόλοιπον ἐν τῇ πόλει ὧν[y] ἐσκέμμεθα, σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας καὶ φρονήσεως, τοῦτο εἶναι ὃ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχεν ὥστε ἐγγενέσθαι,[z] καὶ ἐγγενομένοις[a] γε σωτηρίαν παρέχειν, ἕως περ[b] ἂν III. i. 191.
ἐνῇ.[c] καί τοι ἔφαμεν δικαιοσύνην ἔσεσθαι τὸ ὑπολειφθὲν[d] ἐκείνων, εἰ τὰ τρία εὕροιμεν. Καὶ γὰρ ἀνάγκη, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, εἰ δέοι γε κρῖναι τί τὴν πόλιν ἡμῖν τούτων μάλιστα ἀγαθὴν ἀπεργάσεται ἐγγενόμενον,[e] δύσκριτον ἂν εἴη, πότερον ἡ[f] ὁμοδοξία τῶν ἀρχόντων[g] τε[h] καὶ ἀρχομένων, ἢ ἡ περὶ δεινῶν τε καὶ μή, ἅττα ἔστι, δόξης ἐννόμου σωτηρία ἐν τοῖς στρατιώταις ἐγγενομένη,[i] ἢ[j]

Φr.—[q] ἤδη ΦKqr.—[r] ὃ om r.—[s] γὰρ om Φr.—[t] ἓν v.—[u] ἐπιτηδεύειν post πόλιν ponunt Φr.—[v] ἂν r, om ΘΦ.—[w] τὸ om Φtm et pr Ξ.—[x] ὅτι K.—[y] πόλει τῶν ὧν v.—[z] γενέσθαι q.—[a] ἐγγενομένοις ΑΘΠΦKqtvmr et γρ Ξ: ἐγγενόμενα *ς.—[b] περ om Ξtmς.—[c] ἐνῆν K.—[d] ὑποληφθὲν Ξ.—[e] γενόμενον K.—[f] ἡ om ΑΦ.—[g] ἐν ἀρχῇ (ε) r.—[h] prius τε om t.—[i] ἐγγινομένη K, ἐγγινομένη v.—[j] ἢ om Π et pr Θ.—[k] ἡ om

ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ] Laudat hæc Stob. xli. p. 254. Ast.

§. 10. τὸ παρέχον] Sic Stobæus pro ὃ—παρέσχεν. Sed, ni fallor, totus locus ita constituendus est: τοῦτο εἶναι τὸ—δύναμιν παρέχον ὥστε ἐγγενέσθαι καὶ ἐγγενομένοις γε (sic cod. Reg.) σωτηρίαν παρέχον: *justitiam id esse, quod non solum ceteras virtutes efficiat et proferat, sed etiam servet.* Similiter Ficinus vertit; *qua et innascerentur et innata perseverarent, quamdiu ipsum adest.* Verba vero ἕως ἂν ἐνῇ referenda ad πᾶσιν ἐκείνοις, ceteras virtutes. Stob. exhibet ἕωσπερ ἂν ᾖ. Mox Ald. Bas. 1. et 2. ὑποληφθέν. Ast.

ἡ[k] ἐν τοῖς ἄρχουσι φρόνησίς τε καὶ φυλακὴ[l] ἐνοῦσα, ἢ τοῦτο μάλιστα ἀγαθὴν αὐτὴν[m] ποιεῖ ἐνὸν καὶ ἐν παιδὶ[n] καὶ ἐν γυναικὶ καὶ δούλῳ[o] καὶ ἐλευθέρῳ[p] καὶ δημιουργῷ καὶ ἄρχοντι καὶ ἀρχομένῳ, ὅτι τὸ αὑτοῦ[q] ἕκαστος εἷς ὢν ἔπραττε καὶ οὐκ ἐπολυπραγμόνει. Δύσκριτον, ἔφη· πῶς δ' οὔ; Ἐνάμιλλον ἄρα, ὡς ἔοικε, πρὸς ἀρετὴν πόλεως τῇ τε σοφίᾳ αὐτῆς καὶ τῇ σωφροσύνῃ καὶ τῇ ἀνδρίᾳ ἡ τοῦ[r] ἕκαστον ἐν αὐτῇ τὰ αὑτοῦ πράττειν δύναμις. Καὶ μάλα,[s] ἔφη.[t] Οὐκοῦν δικαιοσύνην τό γε[u] τούτοις ἐνάμιλλον ἂν[v] εἰς ἀρετὴν πόλεως θείης; Παντάπασι μὲν οὖν. Σκόπει δὴ[w] καὶ τῇδε, εἰ οὕτω[x] δόξει. ἆρα τοῖς ἄρχουσιν[y] ἐν τῇ πόλει τὰς δίκας προστάξεις δικάζειν; Τί μήν; Ἦ[z] ἄλ-
III. i. 192. λου οὑτινοσοῦν[a] μᾶλλον ἐφιέμενοι δικάσουσιν[b] ἢ τούτου,[c] ὅπως ἂν ἕκαστοι μήτ' ἔχωσι τὰ ἀλλότρια[d] μήτε τῶν[e] αὑτῶν στέρωνται;[f] Οὔκ, ἀλλὰ τούτου. Ὡς δικαίου ὄντος; Ναί. Καὶ ταύτῃ[g] ἄρα πῃ ἡ τοῦ[h] οἰκείου τε καὶ[i] ἑαυτοῦ
II. 434. ἕξις τε καὶ πρᾶξις δικαιοσύνη[j] ἂν ὁμολογοῖτο. Ἔστι ταῦτα. Ἰδὲ[k] δὴ ἐὰν σοί,[l] ὅ περ ἐμοί, ξυνδοκῇ. τέκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα[m] ἐργάζεσθαι ἢ σκυτοτόμος τέκτονος, ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες τἀλλήλων[n] ἢ τιμάς, ἢ καὶ ὁ αὐτὸς ἐπιχειρῶν ἀμφότερα πράττειν, πάντα[o] τἆλλα μεταλλαττόμενα,[p] ἆρά σοι ἄν τι[q] δοκεῖ[r] μέγα[s] βλάψαι πόλιν; Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἀλλ' ὅταν

κι
Ktm et pr Ξ.—[l] φυλακὴ Θ.—[m] αὐτὴν om pr Ξ.—[n] γυναικὶ καὶ ἐν παιδὶ Kq.—[o] καὶ δούλῳ ΑΠΚqtm : καὶ ἐν δούλῳ *ς.—[p] καὶ ἐλευθέρῳ ΑΠΦΚqr : καὶ ἐν ἐλευθέρῳ *ς.—[q] αὐτὸς v.—[r] τὸ Κ.—[s] μάλ' r.—[t] ἔφην Κ.—[u] τότε t, τέγε v.—[v] ἂν om Φtr.—[w] δὲ q.—[x] εἰ σαυτῶι γρ Α.—[y] πράττουσιν q.—[z] οἱ t.—[a] τινὸς οὖν ΑΘΠqm : τινὸς Κ.—[b] δικάζουσιν Φr.—[c] τοῦτο Atm.—[d] τἀλλότρια v.—[e] τὰ Κ, ἐπὶ τῶν t.—[f] στρέφωνται t.—[g] ταῦτα v.—[h] ποιητοῦ ς.—[i] καὶ ante ἑαυτοῦ om v.—[j] καὶ δικαιοσύνη ΘΠ.—[k] ἴδὲ Θ.—[l] σοι om q.—[m] ἔργα ἐπιχειρῶν Φr.—[n] ἀλλήλων Κ.—[o] πράτ-
α
τειν καὶ πάντα t, πράττειν ἢ πάντα τἆλλα τά γε τοιαῦτα q.—[p] μεταλλαττόμενος Ξ.—[q] ἄν τι post μέγα ponit Κ.—[r] δοκεῖ AKv : δοκῇ *ς.—[s] μέγαλα q, om Ξ.—[t] ἢ

ποιοίη] Optativum reposuimus propter præcedens δύσκριτον ἂν εἴη et sequens ἔπραττε. Vulgo ποιεῖ. Mox Cod. Reg. et Stob. καὶ δούλῳ καὶ ἐλευθέρῳ, omisso ἐν. Ast.

εἷς ὢν ἐν ἔπραττε] E Stobæo ἓν interposuimus. Sic etiam Ficin. *suum quisque unus unum egerit*—. Deinde pro ἢ τούτου Ald. Bas. 1. et Stob. ἢ τοῦτο. Ast.

ἡ τοῦ] Optimam hanc scripturam debemus cod. Reg. et Stob. apud quem ἡ abest. Vulgo pro πῃ ἡ τοῦ legitur ποιητοῦ. Mox ἰδὲ Attice pro ἴδε scripsimus. Ἀλλήλων pro τὰ ἀλλήλων cod. Reg. sed infra quoque legimus τὰ ἀλλήλων ὄργανα. Ast.

πάντα τἆλλα] Intell. καί, vid. nostra ad Sympos. p. 238. Ast.

δοκεῖ] Vulgo δοκῇ, solemni errore; δοκεῖ etiam cod. Reg. exhibet. Ast.

γε, οἶμαι, δημιουργὸς ὢν ἤ τις ἄλλος χρηματιστὴς φύσει, ἔπειτα[t] ἐπαιρόμενος ἢ πλούτῳ ἢ πλήθει ἢ ἰσχύϊ η ἄλλῳ τῳ[u] τοιούτῳ εἰς τὸ τοῦ πολεμικοῦ εἶδος ἐπιχειρῇ[v] ἰέναι, ἢ τῶν πολεμικῶν τις εἰς τὸ τοῦ βουλευτικοῦ καὶ φύλακος ἀνάξιος ὤν, καὶ τὰ ἀλλήλων οὗτοι[w] ὄργανα μεταλαμβάνωσι[x] καὶ τὰς τιμάς, ἢ ὅταν ὁ[y] αὐτὸς πάντα ταῦτα[z] ἅμα ἐπιχειρῇ πράττειν, τότε οἶμαι καὶ σοὶ δοκεῖν ταύτην τὴν τούτων[a] μεταβολὴν καὶ πολυπραγμοσύνην ὄλεθρον εἶναι τῇ πόλει. Παντάπασι *μὲν οὖν.* Ἡ *τριῶν*[b] *ἄρα ὄντων*[c] *γενῶν πολυπραγμοσύνη καὶ μεταβολὴ εἰς ἄλληλα μεγίστη τε*[d] *βλάβη τῇ πόλει καὶ*[e] *ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο* III. i. 193.
μάλιστα κακουργία.[f] Κομιδῇ *μὲν οὖν.* Κακουργίαν *δὲ τὴν*[g] *μεγίστην τῆς ἑαυτοῦ πόλεως οὐκ ἀδικίαν φήσεις εἶναι;* Πῶς *δ' οὔ;* Τοῦτο *μὲν ἄρα ἀδικία.* [§. 11.] Πάλιν *δὲ ὧδε λέγωμεν·*[h] *χρηματιστικοῦ, ἐπικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους οἰκειοπραγία, ἑκάστου τούτων τὸ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐν πόλει,*[i] *τοὐναντίον ἐκείνου δικαιοσύνη τ' ἂν εἴη καὶ τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι;*[j] Οὐκ *ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ, ἦ δ' ὅς, ἔχειν*[k] *ἢ ταύτῃ.* Μηδέν, *ἦν δ' ἐγώ πω*[l] *πάνυ παγίως αὐτὸ λέγωμεν, ἀλλ' ἐὰν μὲν ἡμῖν καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰὸν τὸ εἶδος τοῦτο*[m] *ὁμολογῆται καὶ ἐκεῖ δικαιοσύνη*[n] *εἶναι, συγχωρησόμεθα*[o] *ἤδη· τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; εἰ δὲ μή, τότε ἄλλο τι σκεψόμεθα. νῦν δ' ἐκτελέσωμεν*[p] *τὴν σκέψιν ἣν ᾠήθημεν, εἰ ἐν μείζονί τινι τῶν ἐχόντων δικαιοσύνην πρότερον ἐκεῖνο*[q] *ἐπιχειρήσαιμεν θεάσασθαι, ῥᾷον ἂν ἐν*[r] *ἑνὶ ἀνθρώπῳ κατιδεῖν οἷόν ἐστι. καὶ ἔδοξε δὴ ἡμῖν τοῦτο*

Φr.—[u] τῳ om Ξlms.—[v] ἐπιχειροίη ΘΦr.—[w] ἤτοι K.—[x] λαμβάνωσι q.—[y] ὁ om Φ.—[z] ταῦτα πάντα Φ.—[a] τούτων τὴν ΘΦr.—[b] Ἡ τῶν τριῶν Ξs.—[c] ὄντων om q.—[d] τε καὶ Θ.—[e] καὶ om Φ.—[f] μάλιστα κακουργία ΑΘΠΚqlrmr, κακουργία μάλιστα Φ: *s om μάλιστα.—[g] τὴν om ΘΦr.—[h] λέγομεν ΞΠΚlrm.—[i] ἐν τῇ πόλει m.—[j] παρέχει Φ.—[k] ἦ δ' ὃς ἔχειν δοκεῖ r.—[l] πω ΑΘΠΦΚr, om r: που *s.—[m] τοῦτο ΑΘΠΦrr: τούτων *s.—[n] δικαιοσύνην Φ.—[o] ξ. r.—[p] ἐκτελέσομεν Π, ἐκτελέσωμεν

καὶ τὰς τιμὰς] Ald. Bas. 1. et 2. **καὶ** omittunt, Stephanus vero legit **ἢ τὰς τιμάς.** Ficinus vertit: *præmiaque permutant.* Ast.

§. 11. **λέγομεν**] Sic cod. Reg. Ald. Bas. 1. 2. et Ficinus, *sic dicimus.* Steph. sine causa correxit **λέγωμεν.** Ast.

μηδὲν—πῶ] E cod. Reg. rescripsimus **πῶ** pro **ποῦ**, Ficino adstipulante, ut qui verterit: *nondum omnino.* Ast.

εἶδος τοῦτο] Libri editi **τούτων**, quod in **τοῦτο** mutandum esse patet, idque præbet Cod. Ven. Mox pro **ἐκεῖνο** e cod. Reg. et Ven. reposuimus **ἐκεῖ**, ut supra: **καὶ ἐκεῖ δικαιοσύνη εἶναι**, et infra: **ὃ οὖν ἡμῖν ἐκεῖ ἐφάνη.** Ast.

εἶναι πόλις, καὶ οὕτως ᾠκίζομεν ὡς ἐδυνάμεθα ἀρίστην, εὖ εἰδότες ὅτι[s] ἔν γε τῇ ἀγαθῇ ἂν εἴη. ὃ οὖν ἡμῖν ἐκεῖ ἐφάνη, ἐπαναφέρωμεν[t] εἰς τὸν ἕνα. κἂν μὲν ὁμολογῆται, καλῶς ἕξει· ἐὰν δέ τι ἄλλο ἐν τῷ ἑνὶ ἐμφαίνηται, πάλιν ἐπανιόν-
III. i. 194. II. 435. τες ἐπὶ τὴν πόλιν βασανιοῦμεν. καὶ τάχα ἂν παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες, ὥς περ ἐκ πυρείων, ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην, καὶ φανερὰν γενομένην βεβαιωσαίμεθ'[u] ἂν αὐτὴν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. Ἀλλ', ἔφη, καθ' ὁδόν[v] τε λέγεις καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως.

Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅ γε[w] ταὐτὸν ἄν τις προσείποι[x] μεῖζόν τε καὶ ἔλαττον, ἀνόμοιον τυγχάνει ὂν ταύτῃ ᾗ ταὐτὸν[y] προσαγορεύεται, ἢ ὅμοιον; Ὅμοιον, ἔφη. Καὶ δίκαιος ἄρα ἀνὴρ δικαίας πόλεως κατ' αὐτὸ τὸ τῆς δικαιοσύνης εἶδος οὐδὲν διοίσει,[z] ἀλλ' ὅμοιος ἔσται. Ὅμοιος, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι πόλις γε ἔδοξεν εἶναι δικαία, ὅτι[a] ἐν αὐτῇ[b] τριττὰ γένη φύσεων[c] ἐνόντα τὸ αὑτῶν ἕκαστον ἔπραττε· σώφρων δὲ αὖ καὶ ἀνδρεία καὶ σοφὴ διὰ τῶν αὐτῶν τούτων γενῶν ἄλλ'[d] ἄττα πάθη τε καὶ ἕξεις. Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ τὸν ἕνα ἄρα,[e] ὦ φίλε, οὕτως ἀξιώσομεν, τὰ αὐτὰ ταῦτα εἴδη ἐν τῇ αὑτοῦ ψυχῇ ἔχοντα, διὰ τὰ αὐτὰ[f] πάθη ἐκείνοις τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ἀξιοῦσθαι[g] τῇ πόλει. Πᾶσα ἀνάγκη, ἔφη.[h] Εἰς[i] φαῦλόν γε αὖ,[j] ἦν δ' ἐγώ, ὦ θαυμάσιε, σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν περὶ ψυχῆς,[k] εἴτε[l] ἔχει τὰ τρία εἴδη ταῦτα[m] ἐν αὐτῇ εἴτε μή.[n] Οὐ πάνυ μοι

μὲν v.—[q] ἐκεῖ ΠΦΚtvmr.—[r] ᾗ ἐν Κ, καὶ ἔν q.—[s] ὅτι ΑΘΠΦqtvm : ὡς *ς.—[t] ἐπαναφέρομεν v.—[u] βεβαιωσώμεθ' ΠΚtm, βεβαιωσώμεθ' v.—[v] κάθοδόν r.—[w] γε om v.—[x] προσείπη ΘΦr.—[y] ταυτὸ v.—[z] διοίσοι m.—[a] ὅτε ΑΞm.—[b] ἑαυτῇ Atm.—[c] φύσεως t.—[d] γενῶν ἄλλ' ΑΘΠΚqtm et pr Ξ : γενῶν καὶ οὐ κατ' ἄλλ' *ς.—[e] ἄρα om Θ.—[f] αὐτοῦ om Φ.—[g] ὀρθῶς ἀξιοῦσθαι ΘΠΦΚvmr.—[h] ἀνάγκη ἔφη πᾶσα Φ.—[i] εἰς ΑΘΠΦΚqtvmr : οὐκ εἰς *ς.—[j] αὖ post θαυμάσιε ponit Κ.—[k] περὶ τῆς ψυχῆς v.—

καὶ οὕτως] Bas. 2. καὶ ὄντως. Ast.

ἐκ πυρείων] πυρεῖα dicebantur ligna, quorum attritu ignis excitabatur, vid. Schol. ad Apoll. Rh. i. 1184. Gedick. ad Soph. Phil. 36. Bast. Epist. crit. p. 141. not. Ceterum expressit hunc locum Philo Jud. t. i. p. 683. τρίβοντες γὰρ ἀεὶ τοὺς περὶ ὁσιότητος λόγους, καθάπερ ἐκ πυρείων, τὸ θεοειδέστατον εὐσεβείας φέγγος ποιοῦσιν ἐκλάμπειν. Cf. Longin. xliv. 3. ubi v. Ruhnk. Et sane hæc, quam experimentalem dicimus, vera est ratio philosophandi, qua id, quod quærimus, sponte quasi emergit, veritasque ipsa nec præjudicata aliqua opinione nec consilio qualicunque a philosophia alieno corrumpitur. Illa erat Socratica et Platonica philosophandi ratio, hæc Sophistarum. Ast.

βεβαιωσαίμεθ' ἂν] Sic bene Stephanus correxit vulgatum βεβαιωσόμεθ' ἂν, quod Ald. Bas. 1. et 2. exhibent. Ast.

δοκοῦμεν, ἔφη, εἰς φαῦλον. ἴσως γάρ, ὦ Σώκρατες, τὸ λεγόμενον ἀληθές, ὅτι[o] χαλεπὰ τὰ καλά. Φαίνεται, ἦν δ' III. i. 195.
ἐγώ. καὶ εὖ γ' ἴσθι, ὦ Γλαύκων, ὡς ἡ[p] ἐμὴ[q] δόξα, ἀκριβῶς[r] μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μεθόδων, οἵαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μή ποτε λάβωμεν· ἀλλὰ γὰρ μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἡ[s] ἐπὶ τοῦτο ἄγουσα· ἴσως μέντοι τῶν γε[t] προειρημένων τε καὶ προεσκεμμένων ἀξίως. Οὐκοῦν ἀγαπητόν;[u] ἔφη· ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔν γε τῷ παρόντι ἱκανῶς ἂν ἔχοι. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, ἔμοιγε καὶ πάνυ ἐξαρκέσει. Μὴ τοίνυν ἀποκάμῃς, ἔφη, ἀλλὰ σκόπει. Ἆρ' οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ, πολλὴ ἀνάγκη ὁμολογεῖν ὅτι γε[v] τὰ αὐτὰ ἐν ἑκάστῳ ἔνεστιν ἡμῶν εἴδη τε καὶ ἤθη ἅ περ ἐν τῇ πόλει; οὐ γάρ που[w] ἄλλοθεν ἐκεῖσε ἀφῖκται. γελοῖον γὰρ ἂν εἴη εἴ τις οἰηθείη τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν[x] ἐγγεγονέναι,[y] οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν, οἷον οἱ[z] κατὰ τὴν[a] Θρᾴκην τε καὶ Σκυθικὴν

[l] εἴτ' rr.—[m] ταῦτα om Φ, ante εἴδη ponit K.—[n] εἴτε καὶ μὴ r.—[o] ὅτι om K.—[p] ἡ om v.—[q] ἐμοὶ Θ.—[r] ἀκριβὲς r.—[s] ἡ ὁδὸς ἡ Φr.—[t] γε om v.—[u] ἀγαπητέον t.—[v] γε add ΑΘΠΦΚqtvmr.—[w] πω Φr.—[x] τῇ πόλει K.—[y] γεγονέναι ΑΘΠΚqr, κατα-

χαλεπὰ τὰ καλὰ] Sæpius hujus proverbii meminit Plato, ut Polit. vi. 11. καὶ τὸ λεγόμενον τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά. Cratyl. 384. A. ubi v. Schol. Hipp. Maj. extr. Vid. Zenob. Proverb. Centur. vi. 38. et Lambin. ad Horat. t. ii. p. 86. E. Ast.

εὖ γ' ἴσθι] Laudat Galenus de Hippocr. et Platon. placit. v. p. 293. v. 18. t. i. Basil. ubi γ' deest et pro οἵαις νῦν legitur αἷς δὴ νῦν. Ficinus: *qualibus in præsente disputatione utimur.* Hinc οἵαις νῦν δὴ scribendum esse censeo. De verbis οὐ μή ποτε λάβωμεν vid. ad lib. i. 15. Post ἴσθι conjunctio ὅτι s. ὡς more omissa est (vid. nostra ad Phædr. p. 394). ὅτι, ὡς ἡ ἐμὴ δόξα (*ut mea fert opinio*, ut mihi videtur), ἀκριβῶς τοῦτο—οὐ μή ποτε λάβωμεν. Ast.

ἀλλὰ γὰρ] *Enimvero, namque.* Galenus ἄλλη. Ast.

ἀξίως] Int. λάβοιμεν ἄν: prægressæ disputationi convenienter (ἀξίως, *pro dignitate*) populari illa ratione, quam in superioribus secuti sumus (non via illa abstrusa severioris philosophiæ) id percipiemus. Igitur ut disputatio nostra sibi constet, melius erit, ratione illa disserendi dialogica, quam huc usque secuti sumus, id, quod quærimus, perscrutari. Ast.

ἆρ' οὖν] ἆρ' recte scribunt Ald. Bas. 1. et 2. quod Steph. sine causa in ἄρ' οὖν mutavit. Ἆρ' οὖν enim sæpenumero sic ponitur, ut ἆρα per se interroget (est enim affirmativum, respondens fere nostræ particulæ *doch*, i. e. *nicht wahr;* quocirca ut ἆρ' οὖν interrogans pro ἆρ' οὖν οὐ positum accipiatur, quod Heind. ad Cratyl. p. 19. et Schäfer. Melet. Crit. p. 89. statuunt, haud opus est), et frequenter ἆρα simpliciter hac vi ponitur, ut Soph. Antig. 1212. ἆρ' εἰμὶ μάντις; Cf. Œd. T. 822. Philo. 976. Eurip. Alcest. 341. 771. Quo fit, ut etiam extra interrogationem eadem affirmandi potestate usurpetur, ut optime Hermannus monuit ad Soph. Antig. 628. ed. min. Erf. Ast.

ἔχουσι τὴν αἰτίαν] Quibus illud (τὸ θυμοειδὲς) jure tribuitur, qui jure θυμοειδεῖς et dicuntur et habentur. Observanda hæc est locutionis αἰτίαν ἔχειν significatio. Scilicet αἰτίαν ἔχειν et αἰτιᾶσθαι dupliciter ponuntur; in malam partem αἰτίαν ἔχειν (*crimen habere, accu-*

καὶ σχεδόν τι κατὰ τὸν ἄνω τόπον, ἢ[b] τὸ φιλομαθές, ὃ δὴ περὶ[c] τὸν[d] παρ' ἡμῖν μάλιστ' ἄν τις αἰτιάσαιτο τόπον, ἢ τὸ
II. 436 φιλοχρήματον, ὃ[e] περί τούς τε Φοίνικας εἶναι καὶ τοὺς κατὰ Αἴγυπτον φαίη τις ἂν οὐχ ἥκιστα. Καὶ μάλα,[f] ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ οὕτως ἔχει,[g] ἦν δ' ἐγώ, καὶ οὐδὲν χα-
III. i. 196. λεπὸν γνῶναι. Οὐ δῆτα. [§. 12.] Τόδε δὲ[h] ἤδη χαλεπόν, εἰ τῷ αὐτῷ τούτῳ[i] ἕκαστα πράττομεν ἢ τρισὶν οὖσιν ἄλλο ἄλλῳ·[j] μανθάνομεν μὲν[k] ἑτέρῳ, θυμούμεθα δὲ ἄλλῳ τῶν ἐν ἡμῖν,[l] ἐπιθυμοῦμεν δ' αὖ τρίτῳ τινὶ τῶν περὶ τὴν τροφήν τε καὶ γέννησιν[m] ἡδονῶν καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά, ἢ ὅλῃ τῇ ψυχῇ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πράττομεν, ὅταν ὁρμήσωμεν. ταῦτ' ἔσται τὰ[n] χαλεπὰ διορίσασθαι ἀξίως

γεγονέναι v.—[z] ἡ ΘΦr.—[a] τὴν om K.—[b] ἢ...τόπον om Kq.—[c] περὶ om pr Ξ.—[d] τῶν...τόπων tm.—[e] τὸ ΘΠΦtmr.—[f] μάλ' r.—[g] ἔχειν K.—[h] τὸ δὲ δὴ Φr, τότε δὲ v.—[i] τούτων corr q.—[j] ἄλλο μὲν ἄλλῳ K et rc Π, ἄλλῳ μὲν ἄλλο Φ, ἄλλως μὲν ἄλλο r, ἄλλῳ ἄλλο καὶ q.—[k] μὲν om ΘΠΦKr.—[l] δὲ τῶν ἐν ἡμῖν θυμούμεθα Θr : δὲ om pr Ξ.—[m] γέννησιν ΑΘΠΦKqvr : γένεσιν *ς.—[n] τὰ om ΘΠΦKqr.—[o] τοὐναντία

sari, reprehendi, vid. nostra ad Phædr. p. 314.) dicitur is, in quem culpa confertur, qui culpæ obnoxius est; αἰτιᾶσθαι igitur est *culpam conferre, accusare*; in bonam vero partem αἰτίαν ἔχειν dicitur, in quem aliquid confertur, h. e. cui aliquid tribuitur s. adscribitur, de quo aliquid dici s. contendi potest. Sic Gorg. 503. B. δι' ὅντινα αἰτίαν ἔχουσιν 'Αθηναῖοι βελτίους γεγονέναι, *per quem Athenienses dicantur* s. censeantur *meliores facti esse*. Alcibiad. i. p. 119. A. εἰπὲ, ὅστις αἰτίαν ἔχει (*qui dici possit*, quem jure censere possimus) διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι. Sic et paulo post: ὃ δὴ περὶ τὸν παρ' ἡμῖν—τόπον ἄν τις αἰτιάσαιτο, i. e. quod (τὸ φιλομαθὲς) huic nostræ potissimum regioni jure quis tribuat. Polit. x. 3. p. 599. E. σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις (*quænam civitas dicit*, contendit te—i. e. hoc tibi tribuit) νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι; Alia exempla vid. apud Casaubon. ad Athen. ix. 2. Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 211. Valcken. ad Herodot. vi. 115. p. 492. Post ἢ τὸ φιλομαθὲς et φιλοχρήματον repetenda sunt μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι. Ceterum memorabilis est hic Platonis locus. Quæ humanæ naturæ et civitatis elementa quasi sunt, τὸ θυμοειδὲς, τὸ ἐπιθυμητικὸν et τὸ σοφὸν, horum singula non solum in singulis hominibus, sed in singulis quoque gentibus eminent et apparent, ita ut, id quod in rerum natura positum est, τὸ θυμοειδὲς, in civitate τὸ ἐπικουρικὸν, e quo ἀνδρία virtus efflorescit, apud nationes septentrionales inprimis regnet, τὸ ἐπιθυμητικὸν (in civitate τὸ χρηματιστικὸν) apud gentes australes, ut quæ molli et inerti vitæ deditæ sint, et τὸ λογιστικὸν s. φιλομαθὲς in regione temperata, in qua vera humanitatis cultura floret.—Expressit hunc locum Dionys. art. rhetor. xi. §. 5. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων φησὶ παγκάλως, ὅτι κατὰ τοὺς τοῦ οὐρανοῦ τόπους καὶ τῶν ἠθῶν αἱ κράσεις· καὶ διὰ τοῦτό τινας μὲν ἀνθρώπους εἶναί φησι πρὸς μαθήματα ὀξυτέρους, τοὺς περὶ τὴν Ἑλλάδα, τοὺς δὲ πρὸς ἀργυρισμὸν, τοὺς περὶ τὴν Φοινίκην καὶ Αἴγυπτον, ἄλλους πρὸς θυμὸν, ὅσοι τῶν βαρβάρων εἰσὶ πολέμοις ἀνακείμενοι. Ast.

Φοίνικας] Qui male hanc ob causam τὸ φιλοχρήματον audiebant, vid. Victor. Var. Lect. xii. 4. Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 20. p. 289. Muncker. ad Anton. Liber. 39. p. 262. et Boissonad. ad Philostrat. Heroic. 4. (ubi φιλοχρήματοί τε καὶ τρῶκται Phœnices dicuntur) p. 286. Ast.

§. 12. ἄλλο ἄλλῳ] Cod. Reg. et Bas. 2. ἄλλο μὲν ἄλλῳ, μανθάνομεν ἑτέρῳ et χαλεπὰ omisso articulo τά. Ast.

λόγου. Καὶ ἐμοὶ δοκεῖ, ἔφη. Ὧδε τοίνυν ἐπιχειρῶμεν
αὐτὰ ὁρίζεσθαι, εἴτε τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις εἴτε ἕτερά ἐστιν.
Πῶς; Δῆλον ὅτι ταὐτὸν τἀναντία[o] ποιεῖν ἢ πάσχειν κατὰ
ταὐτόν[p] γε καὶ πρὸς ταὐτὸν οὐκ ἐθελήσει ἅμα, ὥστε ἐάν[q]
που εὑρίσκωμεν ἐν αὐτοῖς ταῦτα γιγνόμενα, εἰσόμεθα ὅτι
οὐ ταὐτὸν ἦν ἀλλὰ πλείω. Εἶεν.[r] Σκόπει δὴ ὃ λέγω.
Λέγε, ἔφη. Ἑστάναι, εἶπον, καὶ κινεῖσθαι τὸ αὐτὸ ἅμα
κατὰ τὸ αὐτὸ[s] ἆρα δυνατόν; Οὐδαμῶς. Ἔτι τοίνυν
ἀκριβέστερον ὁμολογησώμεθα,[t] μή πῃ προϊόντες ἀμφισβη-
τήσωμεν. εἰ γάρ τις λέγοι[u] ἄνθρωπον ἑστηκότα, κινοῦντα
δὲ τὰς χεῖράς τε καὶ τὴν κεφαλήν, ὅτι ὁ[v] αὐτὸς ἕστηκέ τε
καὶ κινεῖται ἅμα, οὐκ ἄν, οἶμαι, ἀξιοῖμεν οὕτω λέγειν
δεῖν,[w] ἀλλ' ὅτι τὸ μέν τι αὐτοῦ ἕστηκε, τὸ δὲ κινεῖται.
οὐχ οὕτως; Οὕτως.[x] Οὐκοῦν καὶ εἰ[y] ἔτι μᾶλλον χαριεν- iii. i. 197.
τίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος ὡς οἵ γε[z] στρόβιλοι
ὅλοι[a] ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πή-
ξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται, ἢ εἰ[b] καὶ ἄλλο τι κύκλῳ
περιιὸν[c] ἐν τῇ αὐτῇ ἕδρᾳ τοῦτο δρᾷ, οὐκ ἂν ἀποδεχοίμεθα,[d]
ὡς οὐ κατὰ ταὐτὰ ἑαυτῶν[e] τὰ τοιαῦτα τότε μενόντων τε

Ξ, τἀναντία ταυτὸν Φr, ταναντία ταυτὸν ταναντία Θ.—[p] ταὐτά r.—[q] ἄν qrmr.—[r] καὶ q.—[s] ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ om K.—[t] ὁμολογησόμεθα ΞΦtmr.—[u] λέγοι ΑΘΞΠΦΚ qtmr : λέγει s.—[v] ὁ om ΘΠΦΚr.—[w] λέγειν οὕτω δὴ Φ : δὴ et r.—[x] οὕτω bis ΑΘΠ Φtrmr.—[y] εἰ καὶ r.—[z] τε t.—[a] ὅσο Φ, ὅσοι r.—[b] εἰ add q.—[c] περιὸν m.—[d] ἀπο-

ταυτὸν τἀναντία] Laudat Galenus quoad sententiam de Hippocrat. et Platon. decret. v. p. 293. v. 31. t. i. et ix. p. 341. v. 22. lib. v. *ἢ κατὰ ταυτόν τε* et lib. ix. *κἂν ταυτόν τε* scribitur, unde *τε* pro *γε* reposuimus. Ast.

ἆρα δυνατὸν] Apud Galen. scribitur *ἅμ' ἀδύνατον*. Ast.

διομολογησώμεθα] Ald. Bas. 1. et 2. *ὁμολογησόμεθα*, Galenus vero *διομολογησόμεθα*, unde *διομολογησώμεθα* reposuimus. Deinde Galen. *μή πως*. Ast.

λέγοι] E Cod. Reg. Venet. et Galen. recepimus pro *λέγει*. Ast.

τὸ μέν τι] Cod. Reg. et Galen. *τὸ μέντοι*. Ast.

οἵ γε στρόβιλοι] Galen. *οἵ τε στρόμβοι*; sic et in sua ipsius oratione p. 341. v. 46. *ἐν γὰρ τοῖς στρόμβοις δύναιτ' ἄν τις λέγειν τἀναντία* cet. v. 48. *ἕτερον μὲν εἶναι τὸ ἑστὸς τοῦ στρόμβου, ἕτερον δὲ τὸ περιφερόμενον, ὃ δὴ κύκλον προσηγόρευσεν αὐτός*. Sed *στρόμβος* et *στρόβιλος* ejusdem sunt et originis et significationis (*rhombus* s. turbo). Ceterum *στρόβιλος, στρόμβος, τροχὸς* s. *βέμβηξ*, *turbo*, lusus puerilis instrumentum dicebatur, quod flagello s. scutica percutientes agitabant. Aliud vero h. l. trochi genus intelligendum esse monet Meursius de ludis Græcorum in Gronov. Thesaur. ant. Græc. t. vii. p. 992. 'trochum videlicet cuspidem inferius habentem loco circumvoluto ejectum et in terra sic defixum: certamen erat, cujus trochus, sic ejectus, diutius verteretur.' Mox pro *αὐτῇ* Gal. *αὐτοῦ*, *δρᾷν* pro *δρᾷ* et *αὐτῶν* pro *ἑαυτῶν*. Deinde *τότε* deest in Galen. *φαίημεν* (Cod. Reg. *φαῖεν μὲν—καὶ ὅταν—εἰς δεξιὰ—ἀριστερὰ—πρόσθεν—ἐκκλίνει—περιφερόμενόν τε οὐδ' οὐδαμῇ ἑστάναι*. Ast.

καὶ φερομένων, ἀλλὰ φαῖμεν ἂν ἔχειν αὐτὰ εὐθύ τε καὶ περιφερὲς ἐν αὐτοῖς, καὶ κατὰ μὲν τὸ εὐθὺ ἑστάναι, οὐδαμῇ[f] γὰρ ἀποκλίνειν, κατὰ δὲ τὸ περιφερὲς κύκλῳ κινεῖσθαι· ὅταν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἢ[g] εἰς δεξιὰν[h] ἢ εἰς ἀριστερὰν[i] ἢ εἰς τὸ πρόσθεν[j] ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν ἐγκλίνῃ[k] ἅμα περιφερόμενον, τότε οὐδαμῇ ἔστιν ἑστάναι. Καὶ ὀρθῶς γε,[l] ἔφη. Οὐδὲν ἄρα ἡμᾶς[m] τῶν τοιούτων λεγόμενον ἐκπλήξει, οὐδὲ[n] μᾶλλόν τι πείσει ὥς ποτέ τι ἂν τὸ αὐτὸ ὂν ἅμα[o] κατὰ τὸ αὐ-
II. 437. τὸ πρὸς τὸ αὐτὸ τἀναντία πάθοι ἢ καὶ εἴη[p] ἢ καὶ ποιήσειεν.[q] Οὔκουν ἐμέ γε,[r] ἔφη. Ἀλλ' ὅμως, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα μὴ ἀναγκαζώμεθα πάσας τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις ἐπεξιόντες καὶ βεβαιούμενοι ὡς οὐκ ἀληθεῖς οὔσας μηκύνειν, ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος εἰς[s] τὸ πρόσθεν προΐωμεν, ὁμολογήσαντες, ἐάν ποτε ἄλλῃ φανῇ ταῦτα ἢ ταύτῃ,
III. i. 198. πάντα ἡμῖν τὰ ἀπὸ τούτου ξυμβαίνοντα λελυμένα ἔσεσθαι. Ἀλλὰ χρή, ἔφη, ταῦτα ποιεῖν. [§. 13.] Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἐπινεύειν τῷ ἀνανεύειν καὶ τὸ ἐφίεσθαί τινος λαβεῖν τῷ ἀπαρνεῖσθαι καὶ τὸ προσάγεσθαι τῷ ἀπωθεῖσθαι, πάντα[t] τὰ τοιαῦτα τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων; οὐδὲν γὰρ ταύτῃ διοίσει. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, τῶν ἐναντίων. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· διψῆν καὶ πεινῆν[u] καὶ ὅλως τὰς ἐπιθυμίας, καὶ αὖ τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι, οὐ[v] πάντα ταῦτα εἰς ἐκεῖνά ποι[w] ἂν[x] θείης τὰ

δεχώμεθα ΞΠΦΚtrmr.—[e] αὐτῶν v.—[f] οὐδαμοῦ Φr : rectius scripseris οὐδαμοῖ.—[g] ἢ καὶ Am.—[h] δεξιὰ qt.—[i] ἀριστερὰ qtr.—[j] πρόσθεν ΑΘΠΦrr : ἔμπροσθεν *ς.—[k] ἐκκλίνῃ Kv.—[l] γ' v.—[m] ἡμᾶς post ἄρα ponunt ΑΘΠΦΚqtrmr, post λεγόμενον *ς.—[n] οὐδὲν t.—[o] ὂν ἅμα ΑΘΠΦqtmr, ἂν ἅμα K : ἅμα ὂν *ς.—[p] ἢ καὶ εἴη add ΑΞΠΚq m et (omisso πάθοι) t.—[q] πείσειεν t.—[r] ἔμοιγε Θ, ἐμέγ' r.—[s] ὡς ΘΠΦΚr.—[t] ἀπωθεῖσθαι καὶ πάντα t.—[u] δίψην καὶ πείνην ΘΠΦr.—[v] καὶ Φ.—[w] πη ΘΦΚqr, om t.—

οὐδὲν ἄρα] Galen. et cod. Reg. *οὐδὲν ἄρα ἡμᾶς*. Paulo post Galen. *λεγόμενον* exhibet, quod haud dubie reponi debebat. Etiam Ficinus vertit: *nulla ex his objectionibus*. Ast.

ὥς ποτέ τι] Galen. *ὥς ποτέ τοί τι*. Mox *τὸ αὐτὸ ὂν ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ* Galenus. Ast.

ὑποθέμενοι ὡς τούτου] I. e. *ὑποθέμενοι τοῦτο οὕτως ἔχειν*, vid. ad lib. i. 1. Ast.

§. 13. *ἆρ' οὖν*] Laudat h. l. Galen. l. v. 33. usque ad *Πῶς γὰρ οὔ*, et l. vi. p. 298. v. 3. Ast.

τῶν ἐναντίων—θείης] De hoc verbi *τιθέναι* cum genitivo conjuncti usu vid. ad l. ii. 16. Ast.

εἴτε ποιημάτων, εἴτε παθημάτων] Galenus explicat *εἴτε ἐνεργείας εἴτε πάθη*. In præcedentibus apud Galen. *τὸ ἀπαργεῖσθαι* et *τὸ ἀπωθεῖσθαι* scriptum est. Ast.

πη ἂν] Pro *ποὶ* e Cod. Reg. reposuimus *πῇ*. Mox *νῦν δὴ λεχθέντα* e Galen. et Cod. Reg. recepimus; vulgo *δὴ* abest. Ast.

εἴδη τὰ νῦν δὴ[y] λεχθέντα; οἷον ἀεὶ τὴν τοῦ ἐπιθυμοῦντος ψυχὴν οὐχὶ ἤτοι ἐφίεσθαι φήσεις ἐκείνου οὗ ἂν ἐπιθυμῇ,[z] ἢ[a] προσάγεσθαι τοῦτο ὃ ἂν βούληταί[b] οἱ γενέσθαι, ἢ αὖ[c] καθ' ὅσον ἐθέλει[d] τί οἱ πορισθῆναι, ἐπινεύειν τοῦτο πρὸς αὑτὴν ὥς πέρ τινος ἐρωτῶντος,[e] ἐπορεγομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως; Ἔγωγε. Τί δέ;[f] τὸ ἀβουλεῖν καὶ μὴ ἐθέλειν μηδ' ἐπιθυμεῖν οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς[g] καὶ εἰς ἅπαντα τἀναντία ἐκείνοις θήσομεν;[h] Πῶς γὰρ οὔ; Τούτων δὴ οὕτως ἐχόντων ἐπιθυμιῶν τι φήσομεν εἶναι εἶδος,[i] καὶ ἐναργεστάτας αὐτῶν τούτων, ἥν τε δίψαν καλοῦμεν καὶ ἣν πεῖναν;[j] Φήσομεν, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν τὴν μὲν ποτοῦ, τὴν δὲ ἐδωδῆς; Ναί. Ἆρ' οὖν καθ' ὅσον δίψα ἐστί,

[x] ἂν om K.—[y] δὴ add ΑΘΠΦΚqrr.—[z] ἐπιθυμοῖ Kq.—[a] καὶ r.—[b] βούλοιτό Ξ.—[c] οὖν Φr.—[d] ἐθέλοι Θ.—[e] ἐρωτῶντος ΘΞΠΦq, ἐρῶντος AKtrm, ὁρῶντος ς.—[f] δαὶ Am.—[g] αὐτοῦ q.—[h] ἐκείνοις θήσομεν ΑΘΠΦΚqtrmr, θήσομεν ἐκείνοις Ξ: φήσομεν ἐκείνοις ς.—[i] φήσομεν ἐπιθυμιῶν τι εἶδος εἶναι Φ.—[j] πεῖναν K.—[k] πλέονος ΑΘΞΦΚ

ἀεὶ τὴν] Galen. *αὐτήν*. Mox Ald. Bas. 1. et 2. *εἴτοι* pro *ἤτοι*, et Galen. *φήσεις* pro *φύσει*. Ast.

ἐπιθυμῇ] Cod. Reg. *ἐπιθυμοῖ*. Galen. l. v. *ἐπιθυμεῖ*. Paulo post Galen. l. v. *γενέσθαι μοι* et l. vi. *βούληται γενέσθαι*; deinde *οὐ καθ' ὅσον* pro *καθόσον*—*ἢ* pro *οἱ* et *πορίζεσθαι* l. vi. Ast.

ὁρῶντος] In quodam vet. pro *ὁρῶντος* scriptum est *ἐρωτῶντος*. quæ lectio affertur et ex Galeno, lib. sexto de Dogm. Plat. et Hippocr. Ex libro autem sexto *ἐρῶντος*: quam lectionem et Fic. sequitur. Steph.

ἐρωτῶντος] Sic Bas. 2. et Galen. l. v. In Ald. Bas. 1. legitur *ὁρῶντος*, Ficinus vero *ἐρῶντος* legerit necesse est, quum vertat: *amantis more*, idque reperitur apud Galen. l. vi. Unice verum est *ἐρωτῶντος*; animus enim, quasi secum ipse colloquens, id affirmat et sibi ipse annuit (*ἐπινεύει πρὸς αὑτὴν*), tanquam alteri interroganti respondens. Ast.

φήσομεν] Magis placet, *καὶ εἰς ἅπαντα τοὐναντία θήσομεν*, ut apud Galenum. Talis usus verbi *τιθέναι* extat et p. 477. *ἢ εἰς τί γένος τίθης*; Steph.

θήσομεν] Sic cod. Reg. Ven. et Galen. In Ald. Bas. 1. *φήσομεν*, in Bas. 2. *φήσαμεν* comparet. Ast.

ἆρ' οὖν] Laudat hunc locum Athen. iii. p. 123. C. Locus admodum depravatus est. Statim offendit *που λέγωμεν*, *ἐπιθυμία*—*εἴη*, quod in *ἢ οὗ λέγομεν* (int. *ποτοῦ*) mutandum esse censeo. Similiter Ficinus vertit: *numquid, in quantum sitis est, alicujus præterea cupiditas est alterius, quam cujus nos dicimus, potus scilicet et sitis.* Deinde *Οἷον δίψα ἐστὶ* vitii manifesta sunt. Primum enim, ut sensum haberent verba, *οἷον* id esse deberet, quod *καθόσον*; deinde haud credibile est, in re a Socrate nondum perspicue exposita, alterum statim, quod Socrates interrogasset, affirmaturum esse. Accedit quod tunc sequentia *δίψα ἄρα γε*—et *ἢ ἐὰν* cet. quomodo inter se cohæreant, difficile est ad perspiciendum. Ne multus sim in re cuilibet per se patenti responsio illa *Οἷον δίψα ἐστὶ* ex mala interpunctione fluxit, quod Athenæus confirmat l. l. in cujus libris scriptum reperitur *εἴη, οἷον δίψα ἐστίν*. Verbis vero *οἷον δίψα ἐστὶ* pro responsione habitis, ea, quæ sequuntur, pro oratione Socratis sententiam uberius exponentis habita sunt, in quibus quidem quum oratio manca visa esset, apponebatur *δίψα ἄρα γε*. Locus igitur, ni fallor, ita constituendus: *Ἆρ' οὖν, καθόσον δίψα ἐστὶ, πλείονος ἄν τινος, ἢ οὗ λέγομεν, ἐπιθυμία ἐν τῇ ψυχῇ εἴη, οἷον δίψα ἐστὶ θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ—πόματος· ἢ ἐὰν μέν τις θερμότης τῷ δίψει προσῇ—τοῦ ὀλίγου, αὐτὸ δὲ τὸ διψῆν—βρώματος*; In his *οἷον* est *velut*, *e. g.* et quæ sequuntur, exponunt, quomodo sitis non solius potus, sed etiam definiti alicujus potus cupiditas

III. i. 199. πλέονος[k] ἄν τινος ἢ οὗ[l] λέγομεν[m] ἐπιθυμία ἐν τῇ ψυχῇ εἴη;[n] οἷον δίψα ἐστὶ[o] δίψα ἆρά γε θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ, ἢ πολλοῦ ἢ ὀλίγου, ἢ καὶ ἑνὶ λόγῳ[p] ποιοῦ τινὸς πώματος;[q] ἢ ἐὰν μέν[r] τις θερμότης τῷ δίψει προσῇ,[s] τὴν τοῦ ψυχροῦ ἐπιθυμίαν προσπαρέχοιτ' ἄν, ἐὰν δὲ ψυχρότης, τὴν τοῦ θερμοῦ; ἐὰν δὲ διὰ πλήθους παρουσίαν[t] πολλὴ ἡ δίψα ᾖ, τὴν τοῦ πολλοῦ παρέξεται,[u] ἐὰν δὲ ὀλίγη, τὴν τοῦ ὀλίγου; αὐτὸ δὲ τὸ διψῆν οὐ μή ποτε ἄλλου[v] γένηται ἐπιθυμία ἢ οὗ περ πέφυκεν, αὐτοῦ[w] πώματος,[x] καὶ αὖ τὸ πεινῆν βρώματος;[y] Οὕτως, ἔφη, αὐτή[z] γε ἡ ἐπιθυμία ἑκάστη αὐτοῦ μόνον[a] ἑκάστου οὗ πέφυκε, τοῦ δὲ τοίου[b] ἢ[c] τοίου τὰ
II. 438. προσγιγνόμενα. Μή τοί[d] τις, ἦν δ' ἐγώ, ἀσκέπτους ἡμᾶς ὄντας θορυβήσῃ, ὡς οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ ἀλλὰ χρηστοῦ ποτοῦ, καὶ οὐ[e] σίτου ἀλλὰ[f] χρηστοῦ σίτου. πάντες γὰρ ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν· εἰ[g] οὖν ἡ δίψα ἐπιθυμία ἐστί, χρηστοῦ ἂν εἴη εἴτε[h] πώματος εἴτε ἄλλου ὅτου[i] ἐστὶν ἐπιθυμία, καὶ αἱ[j] ἄλλαι οὕτως. Ἴσως γὰρ ἄν,[k] ἔφη,

*tv*m*r* : πλείονος *s*.—[l] ἢ οὐ A, ἣ οὐ m, ἢ ποτοῦ *q*, ἢ ὀλίγου *t*, πότου ἢ ὀλίγου *v* : που *s.—[m] λέγομεν ΑΘΠΦΚ*q*m*r* : om *tv* : λέγωμεν *s.—[n] εἰ ἦι A.—[o] ἐστὶ : δίψα : ἆρά ΑΠΚ et pr Θ.—[p] libri ἐν ὀλίγῳ. conf. p. 201, 15.—[q] πώματος Π et pr A, πτώματος m : πόματος *s.—[r] μέ Φ.—[s] προσῇ ΑΠΚ*qtv*m, προση[είη] Ξ : προσείη *s*.—[t] παροῦσαν pr Θ.—[u] παράξεται *t*.—[v] ἄλλη Φ*r*.—[w] αὐτοῦ om ΘΦ*r*, ἂν τοῦ K, ὃν τοῦ *q*.—[x] πώματος pr ΑΠ, qui nusquam aliter : πόματος *s.—[y] πεινῆν τοῦ βρώματος[o] *q*.—[z] αὕτη m.—[a] μόνου Φ*qr*.—[b] τοιοῦ m et pr A.—[c] καὶ Θ.—[d] μήτι Θ.—[e] ἀλλὰ Φ.—[f] καὶ οὐ Φ.—[g] ἡ K.—[h] εἴτε ante πώματος om *v*.—[i] ὁτουοῦν *qv*.—[j] αἱ om *t*.—

esse possit. Ἦ est *an*, alterum interrogationis membrum exordiens, et siti definitæ, ut ita dicam, de qua in hoc orationis membro exponitur, sequens αὐτὸ τὸ διψῆν, sitis per se et in universum spectata, opponitur. Sententiarum nexus est: num sitis qua talis (i. e. in universum et per se spectata) plus appetit quam potum (e. g. potum calidum vel frigidum, non vero merum potum), an tunc, quando sitis certa quædam est, etiam certus quidam potus appetitur (v. c. frigidus potus, quando sitis cum calore conjuncta est), ipsa vero sitis (per se spectata) nihil præter ipsum potum appetit? Sic omnia perspicua sunt. Ast.

ἐν ὀλίγῳ] Invenitur et alia lectio aptior, ἑνὶ λόγῳ. Sic autem et in alio hujus operis loco verba illa pro his posita comperiuntur. At p. 439. A. recte, οὐδὲ ἑνὶ λόγῳ ποιοῦ τινός. Steph.

ἑνὶ λόγῳ] Sic ex Platonis codicibus Ms. pro ἐν ὀλίγῳ reposuit Schweigh. Cf. Cornar. Eclog. p. 10. et Fischer. ad Phædon. p. 408. Sic c. 14. ἑνὶ λόγῳ. Ast.

προσῇ] Hoc Schweigh. ex ed. Venet. Bas. et Ms. A. recepit, quum vulgo legeretur προσείη. Etiam Cod. Reg. et Ven. Platonici προσῇ præstant. Ast.

πόματος] Schweigh. ex ed. Venet. Bas. et Ms. A. scripsit πώματος. Mox Athen. προσπαρέχοι pro προσπαρέχοιτ'. Ast.

αὐτοῦ πόματος] αὐτοῦ est *solius* s. per se, ut αὐτὸ δικαιοσύνη. Mox Ald. Bas. 1. et 2. αὐτὸ πεινῆν. Ast.

τὰ προσγιγνόμενα] Quæ *accidentia* dicimus. Ast.

δοκοῖ[l] τι λέγειν ὁ ταῦτα λέγων. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, ὅσα γ' ἐστὶ τοιαῦτα οἷα εἶναί του,[m] τὰ μὲν ποιὰ[n] ἄττα ποιοῦ τινός ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰ δ' αὐτὰ ἕκαστα αὐτοῦ[o] ἑκάστου μόνον.[p] Οὐκ ἔμαθον, ἔφη. Οὐκ ἔμαθες, ἔφην, ὅτι τὸ μεῖζον τοιοῦτόν ἐστιν οἷον τινὸς εἶναι μεῖζον; Πάνυ III. i. 200.
γε. Οὐκοῦν τοῦ ἐλάττονος; Ναί. Τὸ δέ γε πολὺ μεῖζον πολὺ ἐλάττονος. ἦ[q] γάρ; Ναί. Ἆρ' οὖν καὶ τὸ ποτὲ μεῖζον ποτὲ ἐλάττονος, καὶ τὸ ἐσόμενον μεῖζον ἐσομένου ἐλάττονος; Ἀλλὰ τί μήν; ἦ δ' ὅς. Καὶ τὰ πλείω δὴ πρὸς τὰ ἐλάττω καὶ τὰ[r] διπλάσια πρὸς τὰ ἡμίσεα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ αὖ βαρύτερα πρὸς κουφότερα[s] καὶ θάττω πρὸς βραδύτερα,[t] καὶ ἔτι γε τὰ θερμὰ πρὸς τὰ ψυχρὰ καὶ πάντα τὰ τούτοις ὅμοια ἆρ' οὐχ οὕτως ἔχει; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δὲ[u] τὰ περὶ τὰς ἐπιστήμας; οὐχ ὁ αὐτὸς[v] τρόπος; ἐπιστήμη μὲν αὐτὴ[w] μαθήματος αὐτοῦ[x] ἐπιστήμη ἐστὶν ἢ ὅτου δεῖ[y] θεῖναι τὴν ἐπιστήμην, ἐπιστήμη δέ τις καὶ ποιά τις ποιοῦ τινὸς καὶ τινός. λέγω δὲ τὸ[z] τοιόνδε· οὐκ ἐπειδὴ οἰκίας[a] ἐργασίας ἐπιστήμη ἐγένετο, διήνεγκε τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, ὥστε οἰκοδομικὴ[b] κληθῆναι; Τί μήν; Ἆρ' οὐ τῷ[c] ποιά τις εἶναι, οἵα ἑτέρα οὐδεμία τῶν ἄλλων; Ναί. Οὐκοῦν ἐπειδὴ ποιοῦ τινός, καὶ αὐτὴ ποιά τις ἐγένετο; καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω τέχναι τε καὶ ἐπιστῆμαι; Ἔστιν οὕτως. [§. 14.] Τοῦτο τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, φάθι με τότε βούλεσθαι λέγειν, εἰ ἄρα νῦν ἔμαθες, ὅτι ὅσα ἐστὶν οἷα εἶναί του,[d] αὐτὰ μὲν μόνα αὐτῶν μόνων ἐστί, τῶν[e] δὲ III. i. 201.
ποιῶν τινῶν ποιὰ[f] ἄττα. καὶ οὔ τι[g] λέγω ὡς οἵων[h] ἂν ᾖ, τοιαῦτα καὶ ἔστιν, ὡς ἄρα καὶ τῶν ὑγιεινῶν καὶ νοσωδῶν[i] ἡ ἐπιστήμη ὑγιεινὴ καὶ νοσώδης καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν[j]

οἱ

[k] ἂν om m.—[l] δοκοίη Φ, δοκῇ Θ, δοκεῖ Ξmr, δοκει l.—[m] του om r.—[n] ποι' r.—[o] αὐτοῦ ΛΘΞΠΦΚq/rmr · ἐκ τοῦ *s.—[p] μόνου q.—[q] ἦ...ἐσομένου ἐλάττονος om r.—[r] τὰ ante διπλάσια om r.—[s] πρὸς τὰ κουφότερα ΘΦr, καὶ τὰ κουφότερα l.—[t] πρὸς βραδύτερα Κ, πρὸς βαρύτερα r: πρὸς τὰ βραδύτερα *s.—[u] δαὶ Am.—[v] αὐτὸς m.—[w] αὐτὴ om l, post μαθήματος ponunt Φr.—[x] αὐτ' Φr et pr Θ.—[y] δὴ δεῖ Am.—[z] τὸ om K.—[a] οἰκείας ΛΘΙΚ/mr, οἰκείας Γ.—[b] οἰκομιδὴ m.—[c] οὐν οὕτω Φr.—[d] τούτου m.—[e] τὸ t.—[f] ποι' v.—[g] οὔτι AΠqivr, ὅτι v: οὗτοι *s.—[h] οἷον tm.—[j] καὶ τῶν

αὐτοῦ ἑκάστου] Sic Cod. Reg. ut Ficinus vertit: *ipsius cujusque*. Libri editi ἐκ τοῦ ἑκάστου. Paulo ante pro δοκοῖ correximus δοκεῖ. Ast.

πρὸς βραδύτερα] Cum Cod. Reg. articulum τὰ ante βραδύτερα delevimus. Ast.

ἀγαθῶν κακὴ καὶ ἀγαθή· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ αὐτοῦ[k] οὗ περ[l] ἐπιστήμη ἐστὶν ἐγένετο ἐπιστήμη, ἀλλὰ ποιοῦ τινός, τοῦτο δ' ἦν ὑγιεινὸν καὶ νοσῶδες, ποιὰ δή τις συνέβη[m] καὶ αὐτὴ γενέσθαι, καὶ τοῦτο αὐτὴν ἐποίησε μηκέτι ἐπιστήμην ἁπλῶς καλεῖσθαι, ἀλλὰ τοῦ ποιοῦ τινὸς προσγενομένου ἰατρικήν. Ἔμαθον, ἔφη, καί μοι δοκεῖ οὕτως ἔχειν. Τὸ δὲ δὴ δίψος,[n]
II. 439. ἦν δ' ἐγώ, οὐ τούτων[o] θήσεις τῶν τινὸς εἶναι τοῦτο ὅ πέρ ἐστιν; ἔστι[p] δὲ δή που δίψος; Ἔγωγε,[q] ἦ δ' ὅς, πώματός γε. Οὐκοῦν ποιοῦ μέν τινος πώματος ποιόν τι καὶ δίψος; δίψος δ' οὖν[r] αὐτὸ οὔτε πολλοῦ οὔτε ὀλίγου, οὔτε ἀγαθοῦ οὔτε κακοῦ, οὐδὲ ἑνὶ[s] λόγῳ ποιοῦ τινός, ἀλλ' αὐτοῦ[t] πώματος μόνον αὐτὸ[u] δίψος πέφυκεν. Παντάπασι μὲν οὖν. Τοῦ διψῶντος ἄρα ἡ ψυχὴ καθ' ὅσον διψῇ, οὐκ ἄλλο τι βούλεται ἢ πιεῖν καὶ τούτου ὀρέγεται καὶ ἐπὶ τοῦτο[v] ὁρμᾷ. Δῆλον δή. Οὐκοῦν εἴ ποτέ τι[w] αὐτὴν ἀνθέλκει[x] διψῶσαν, ἕτερον ἄν τι ἐν αὐτῇ εἴη αὐτοῦ τοῦ διψῶντος καὶ
III. i. 202. ἄγοντας, ὥς περ θηρίον,[y] ἐπὶ τὸ πιεῖν; οὐ γὰρ δή, φαμέν,

νοσωδῶν K.—[j] τῶν om K.—[k] αὐτὴ Φr.—[l] περ om K.—[m] ξ. v.—[n] δῖψος Aq et pr K, qui ita solent.—[o] τοῦτο K.—[p] ἔστι...δίψος] καὶ ἔστι δήπου τὸ δῖψος δῖψός του q.—[q] ἔγωγε...καὶ δίψος om t.—[r] αὖ Kq.—[s] οὐδενὶ ΑΘΠΦ, οὐδὲ ἐν ἑνὶ t.—[t] οὖν τοῦ v, τοῦ r.—[u] αὐτοῦ Φr.—[v] τούτου Θ.—[w] τι ὁ λόγος Ξtm.—[x] καθέλκει ΘΠΦKr,

§. 14. *ἔστι δὲ δήπου δίψος*] Absurda hæc sunt, quasi quæri possit, an sitis revera sit. Scribendum: Ἔστι δὲ δήπου δίψος, ἦ δ' ὅς, πόματός γε: *sane est sitis* (int. in eorum numero, quæ alicujus esse dicuntur), *et quidem potus* (ad potum refertur s. potus cupiditas est). Ast.

καὶ δίψος] Post hæc verba καὶ δίψος ex quodam vet. adduntur hæc, οὐ δῆτα. Steph.

ναί. Δίψος δ' αὖ] Vulgo καὶ δίψος; δίψος δ' οὖν αὐτό. Bas. 1. et 2. vero: καὶ δίψος: Δίψος cet. Δίψος δ' οὖν αὐτὸ verbo esse Socratis apparet. Quocirca ante Δίψος responsio affirmativa desideratur, Ναὶ vel Πάνυ γε; nos illud reposuimus. Cornar. inseri volebat Οὐ δῆτα, quod esse deberet Πῶς οὐ δῆτα. Pro οὖν e Cod. Reg. reposuimus αὖ: opponitur enim δίψος αὐτὸ siti *qualicunque*. Ast.

μόνον αὐτὸ δίψος] μόνον etsi crebro cum αὐτὸ connectitur (v. Bos. Ellips. Gr. Ling. p. 308. ed. Schäf. Toup. ad Longin. Fragm. v.) tamen h. l. ad αὐτοῦ πόματος referendum est. Ast.

τοῦ διψῶντος ἄρα] Excitat h. l. Galenus lib. laud. p. 294. v. 31. usque ad ἑταῖρον, et scribit ἄρα τοῦ διψῶντος ἡ ψυχὴ, καθ' ὅσον δὴ διψεῖ. Ast.

ἀνθέλκει] Legitur etiam εἴποτέ τι καθέλκει αὐτήν. Steph.

ἀνθέλκει] Cod. Reg. et Bas. 2. καθέλκει. Sententiam hanc uberius exposuit Galenus de Hippocrat. et Platon. Decret. v. p. 293. 294. t. i. ed. Bas. Ast.

ἕτερον ἄν τι] Ald. Bas. 1. et 2. τίς. Sed Ficinus quoque: *aliud quiddam erit*. Ast.

ἄγοντος, ὥσπερ θηρίον] Ficinus hæc ita vertit ac si legerit ἀγομένου, ὥσπερ θηρίου: *quasi bestia quædam ad bibendum impellitur*. Sed explicanda hæc ita sunt: καὶ ἄγοντος (αὐτὴν), ὥσπερ θηρίον: quasi belluam agat, h. e. sicut bellua ab instinctu impellitur. Ast.

φαμὲν] Galen. φαίημεν. Mox construe: τὸ αὐτὸ τῷ αὐτῷ ἑαυτοῦ, *idem eadem suimet ipsius parte*. Ast.

τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ[z] ἑαυτοῦ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα τἀναντία πράττοι.[a] Οὐ γὰρ οὖν. Ὥς πέρ γε, οἶμαι, τοῦ τοξότου οὐ καλῶς ἔχει λέγειν, ὅτι αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωθοῦνταί τε καὶ προσέλκονται, ἀλλ' ὅτι ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χείρ, ἑτέρα[b] δὲ ἡ προσαγομένη. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Πότερον δὴ[c] φῶμέν τινας ἔστιν ὅτε διψῶντας οὐκ ἐθέλειν πιεῖν; Καὶ μάλα[d] γ', ἔφη, πολλοὺς καὶ πολλάκις. Τί οὖν, ἔφην ἐγώ, φαίη τις ἂν τούτων πέρι; οὐκ ἐνεῖναι μὲν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸ κελεῦον, ἐνεῖναι δὲ τὸ κωλῦον πιεῖν, ἄλλο ὂν καὶ κρατοῦν[e] τοῦ κελεύοντος; Ἔμοιγε,[f] ἔφη, δοκεῖ. Ἆρ' οὖν οὐ τὸ μὲν κωλῦον τὰ τοιαῦτα ἐγγίγνεται, ὅταν ἐγγένηται, ἐκ λογισμοῦ, τὰ δὲ ἄγοντα καὶ ἕλκοντα[g] διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων παραγίγνεται; Φαίνεται. Οὐ δὴ ἀλόγως, ἦν δ' ἐγώ, ἀξιώσομεν αὐτὰ διττά τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι, τὸ μὲν ᾧ λογίζεται, λογιστικὸν προσαγορεύοντες τῆς ψυχῆς,[h] τὸ δὲ[i] ᾧ ἐρᾷ τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόηται, ἀλόγιστόν τε[j] καὶ ἐπιθυμητικόν,[k] πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἑταῖρον.[l] Οὐκ, ἀλλ' εἰκότως, ἔφη, ἡγοίμεθ'[m] ἂν οὕτως. Ταῦτα μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, δύο[n] ἡμῖν ὡρίσθω III. i. 203.
εἴδη ἐν[o] ψυχῇ ἐνόντα· τὸ δὲ δὴ[p] τοῦ θυμοῦ καὶ ᾧ[q] θυμούμεθα, πότερον τρίτον ἢ τούτων ποτέρῳ[r] ἂν εἴη ὁμοφυές;

ἀφέλκει q.—[y] θηρίου ΑΘΠΦr.—[z] τό γε αὐτὸ τῶι αὐτῶι ΑΘΞΠΦΚqtvmr : τῷ γε αὐτῷ τὸ αὐτὸ s.—[a] πράττειν t.—[b] ἄλλη Φ.—[c] πότερον δὴ ΑΘΠΦΚqtvmr : πότερον δὲ δὴ *s.—[d] μάλ' ΘΠΦΚqvr : μάλα γ' *s.—[e] κρατοῦντα t.—[f] ἔμοιγ' v.—[g] ἄττοντα Φr.—[h] τὴν ψυχὴν Φr.—[i] δ' v.—[j] τι r.—[k] ἐπιθυμητικῶν m.—[l] ἕτερον ΑΘ.—[m] ἡγήμεθ' Θ.—[n] δύω r.—[o] ἐν τῇ Φt.—[p] δὴ add ΑΘΞΠΦΚqtvmr.—[q] ᾧ om v.—

πράττει] Vulgo πράττοι, Galen. vero πράττειν, unde πράττει rescripsimus. Ast.

τοῦ τοξότου] Vide annon scribendum sit, περὶ τοῦ τοξότου. Alioqui dicendum fuerit omnino vacare αὐτοῦ: ut perinde sit ac si dictum esset οὐ καλῶς ἔχει λέγειν ὅτι τοῦ τοξότου ἅμα αἱ χεῖρες etc. Steph. Sed genitivus partitionis sæpenumero sic absolute ponitur; idem igitur est ac si scriptum sit: τοῦτο τοῦ τοξότου. Ast.

πότερον δὲ δὴ] A cod. Reg. et Galen. abest δὲ, fortasse recte. Etiam Ficinus simpliciter vertit: *faleremurne esse aliquos, qui, quum sitiant, nonnunquam bibere nolint?* Ast.

ἔστιν ὅτε] ἔστιν ὅτε et ἔστιν οἷ ita interponi solent, ut Phædon. p. 253. Fisch. καὶ τἄλλα ἔστιν ὅτε καὶ οἷς. Alcibiad. ii. c. 6. ἔστιν ὧν—ἔστιν οἷς. Gregor. Naz. Orat. i. p. 9. B. ἔστιν ὅτε καὶ ἐφ' ὧν χρήσεται. Ast.

ἐνεῖναι δὲ] Galen. εἶναι. Mox τὸ κρατοῦν—ἐγγίγνεσθαι—ἐκ τοῦ λογισμοῦ. Ast.

ὅταν ἐγγένηται] Vid. nostra ad Phædr. p. 339. Mox vice δύο ἡμῖν, Galen. μοί. Ast.

ποτέρῳ] *Alterutri*, vid. Heind. ad Charm. p. 103. et ad Theæt. §. 8. Ceterum de tribus his animi partibus

Ἴσως, ἔφη, τῷ ἑτέρῳ,[s] τῷ ἐπιθυμητικῷ. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ,
ποτὲ ἀκούσας τι πιστεύω τούτῳ,[t] ὡς ἄρα Λεόντιος ὁ Ἀγ-
λαΐωνος[u] ἀνιὼν ἐκ Πειραιῶς[v] ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτός,
αἰσθανόμενος[w] νεκροὺς[x] παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους, ἅμα μὲν
ἰδεῖν ἐπιθυμοῖ,[y] ἅμα δ' αὖ[z] δυσχεραίνοι καὶ ἀποτρέποι ἑαυ-
II. 440. τόν, καὶ τέως μὲν[a] μάχοιτό τε καὶ παρακαλύπτοιτο,
κρατούμενος δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, διελκύσας τοὺς
ὀφθαλμούς, προσδραμὼν πρὸς τοὺς νεκρούς, ἰδοὺ ὑμῖν,[b]
ἔφη, ὦ[c] κακοδαίμονες, ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος.
Ἤκουσα, ἔφη, καὶ αὐτός. Οὗτος[d] μέντοι, ἔφην, ὁ λόγος
σημαίνει τὸν θυμὸν[e] πολεμεῖν ἐνίοτε ταῖς ἐπιθυμίαις ὡς
ἄλλο[f] ὂν[g] ἄλλῳ. Σημαίνει γάρ, ἔφη. [§. 15.] Οὐκ-
οῦν[h] καὶ ἄλλοθι, ἔφην, πολλαχοῦ αἰσθανόμεθα,[i] ὅταν βιά-
ζωνταί τινα παρὰ τὸν λογισμὸν ἐπιθυμίαι, λοιδοροῦντά τε
αὑτὸν καὶ θυμούμενον τῷ βιαζομένῳ ἐν αὑτῷ, καὶ ὥσπερ
δυοῖν στασιαζόντοιν ξύμμαχον τῷ λόγῳ γιγνόμενον[k] τὸν
θυμὸν τοῦ τοιούτου; ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτὸν κοινωνήσαν-
τα[l] αἱροῦντος[m] λόγου μὴ δεῖν[n] ἄν τι πράττειν,[o] οἶμαί σε[p]

[r] ὁποτέρῳ q.—[s] τῷ δ' ἑτ. v.—[t] τοῦτο vm.—[u] ἀγαλλίωνος v.—[v] πειραιῶς K : πει-
νο νεκροὺς
ραιέως *ς.—[w] αἰσθόμενος Av, αἰσθάμενος Π.—[x] ἐχθροὺς Φ, ἐχθροὺς r. δημίῳ ΑΘΞΠ
ΦKqvmr : δημείῳ *ς.—[y] ἐπιθυμεῖ...δυσχεραίνει...ἀποτρέπει Φr.—[z] αὖ om ΘΠΦKq.
ο
—[a] μὲν om ΑΦΘΠKqvr.—[b] ὑμεῖς q.—[c] ὦ om ΘΠΦKqr.—[d] οὕτως r.—[e] τὸν θυμὸν
q, τὴν ἀρχὴν K : τὴν ὀργὴν *ς.—[f] ἄλλοτι q.—[g] ὧν Ξ.—[h] οὐκοῦν...ἔφην om r et
(servato καὶ) Φ.—[i] αἰσθανόμεθα πολλαχοῦ Φ.—[k] γενόμενον K.—[l] κοινωνήσοντα Φ
ουν αἱ
mr, κοινωνήσοντα Θ.—[m] ἐρουντος Θ.—[n] μὴ δεῖν ΑΘΦKqvmr : μηδὲν *ς.—[o] ἄν τι
πράττειν q : ἀντιπράττειν *ς.—[p] οἶμαί σε ΑΠΦKqvmr et pr Θ : οἶμαι δέ σε *ς.—

vel viribus vide quæ disseruit Galenus in Hippocrat. et Platon. Decret. v. p. 293. et Morgenstern. in Commentat. p. 100. Ast.

τούτῳ] Galen. *τοῦτο* (*hoc verum esse credo*), quod haud scio an præferri debeat. Ast.

Πειραιέως] Attice scribendum est Πειραιῶς, ut apud Thucyd. ii. 93. et Xenoph. Hist. Gr. ii. 2. 3. Ast.

ἐκτὸς] Galen. *ἐντός*. Mox Cod. Reg. et Galen. *ἅμα δέ*. Ast.

κρατούμενος δ' αὖ] Hoc e Galeno rescripsimus pro *κρατούμενος δ' οὖν*. Ast.

διελκύσας] *Diducens, dilatans*, cui opponitur *ξυμπιέζειν*, ut apud Xenoph. Mem. Soc. iii. 10. §. 7. *καὶ τὰ συμπιεζόμενα καὶ τὰ διελκόμενα*. Reliqua quæ diverse leguntur apud Galenum, operæ haud pretium est memorare. Ast.

§. 15. *πολλαχοῦ*] Galen. *πολλάκις*. Ast.

αἱροῦντος λόγου] Notissimum est illud *αἱρεῖ λόγος, ratio evincit, persuadet, jubet*, ut Polit. x. 8. p. 607. B. Parmen. 141. D. Crit. p. 191. ed. Fisch. Clitoph. 407. D. Cf. Gataker. ad M. Antonin. iv. §. 24. p. 182. Dorvill. ad Charit. p. 645. Αἱρεῖν est enim *evincere, convincere* vel *persuadere*, vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 8. Ast.

οἶμαί σε] Vulgo post *ἀντιπράττειν* plene interpungitur, et post *οἶμαι* particula δὲ interposita reperitur, quam cum

οὐκ ἂν φάναι γενομένου ποτὲ ἐν σεαυτῷ[q] τοῦ τοιούτου αἰσθέσθαι,[r] οἶμαι δ'[s] οὐδ' ἐν ἄλλῳ. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη. Τί δέ;[t] ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τις οἴηται ἀδικεῖν, οὐχ ὅσῳ ἂν γενναιότερος ᾖ, τοσούτῳ ἧττον δύναται ὀργίζεσθαι καὶ πεινῶν καὶ ῥιγῶν καὶ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων πάσχων ὑπ' ἐκείνου ὃν ἂν οἴηται δικαίως ταῦτα δρᾶν, καὶ ὃ λέγω, οὐκ ἐθέλει πρὸς τοῦτον αὐτοῦ[u] ἐγείρεσθαι ὁ θυμός; Ἀληθῆ, ἔφη. Τί δέ;[v] ὅταν ἀδικεῖσθαί τις ἡγῆται, οὐκ ἐν τούτῳ[w] ζεῖ τε[x] καὶ χαλεπαίνει καὶ ξυμμαχεῖ τῷ δοκοῦντι δικαίῳ καὶ διὰ τὸ[y] πεινῆν καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα πάσχειν,[z] καὶ[a] ὑπομένων νικᾷ, καὶ οὐ λήγει τῶν γενναίων, πρὶν ἂν ἢ διαπράξηται ἢ τελευτήσῃ ἢ ὥς περ κύων ὑπὸ νομέως ὑπὸ τοῦ λόγου τοῦ παρ' αὐτῷ ἀνακληθεὶς[b] πραϋνθῇ; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἔοικε[c] τούτῳ[d] ᾧ λέγεις· καίτοι γε ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει τοὺς ἐπικούρους ὥς περ κύνας ἐθέμεθα ὑπηκόους τῶν ἀρχόντων ὥς περ ποιμένων πόλεως. Καλῶς γάρ, ἦν δ' ἐγώ, νοεῖς ὃ βούλομαι λέγειν. ἀλλ' ἦ[e] III. i. 204.

σε
[q] ἐν αὐτῷ Θ, ἐν ἑαυτῷ ΠΦΚrmr.—[r] αἴσθεσθαι ΑΘΠ, ἐσθέσθαι m, ἔσεσθαι Φr.—[s] δ' v.—[t] δαί Α.—[u] αὐτὸν Kq.—[v] δαί Α.—[w] τούτοις Κ.—[x] ζητεῖ τε ΑΘΠΦΚrmr.—[y] τὸ...τὸ] τοῦ...τοῦ q.—[z] πάσχων q.—[a] καὶ post ὑπομένων ponunt ΘΠΦΑrmr, om Kq.—[b] ἀνακληθεὶς ΑΘΞΠΦΚqmr, ἀνακηθεὶς v: ἀνακλινθεὶς *s.—[c] ἔοικε om r.—[d] τοῦτο Φr.—[e] libri εἰ.—[f] ἐνθυμηθῇ Φr.—

Cod. Reg. et Galen. delentes simul comma post ἀντιπράττειν posuimus; namque hæc verba unam orationem efficiunt, ut et Schol. Ruhnken. p. 160. cepit, eamque ita cohærentem, ut Ficinus vertit: *ratione autem imperante, non esse sibi contradicendum, iram cupiditatibus conjunctam obsistere illi, arbitror te nunquam vel in te ipso vel in alio persensisse.* Κοινωνήσαντα in constructione cum verbo φάναι pro κοινωνῆσαι positum est, ut post λέγειν participium sequitur Phileb. 22. E. vid. Periz. n. ad Ælian. V. H. iii. 17. Valcken. ad Eurip. Phœn. 711. Ast.

ὅσῳ] Galen. p. 295. v. 40. ὅσον, sed v. 49. ὅσῳ agnoscit. Mox pro ζεῖ τε καὶ legit Galen. ζητεῖται, deinde χαλεπαίνειν—συμμαχεῖν—ὑπομένων καὶ νικᾷν—λήγειν—ἢ τελεύτῃ—ἀνακλιθείς. Ast.

ὑπομένειν νικᾷ] Vulgo legitur ὑπομένων νικᾷ, quod sequentibus: πρὶν ἂν ἢ διαπράξηται ἢ τελευτήσῃ ἢ—πραϋνθῇ adversatur; namque is, qui vincit, dici non potest aut vincere aut obire aut mitescere. Rectius, ni fallor, sententiam, quam Plato exhibere voluit, repræsentat scriptura καὶ ὑπομένει νικᾷν καὶ οὐ λήγει τῶν γενναίων. Ὑπομένει cum infinitivo conjunctum est *audere, suscipere, sibi proponere.* Xenoph. Mem. Socrat. ii. 7. 11. νῦν δέ μοι δοκῶ εἰς ἔργων ἀφορμὴν ὑπομένειν αὐτὸ ποιῆσαι. Quæ quidem ipsa exquisitior verbi ὑπομένειν significatio in causa esse potuit, ut corrigeretur ὑπομένων (vulgari τοῦ πάσχειν significatione): sustinens omnia prædicta νικᾷ. Eandem fere scripturam, quam proposuimus, Ficinum in libris suis reperisse, ejus versio docet: *et ad victoriam contendit.* Ast.

ἀνακληθεὶς] Sic Cod. Reg. Ven. et Ficinus, qui *revocatus* vertit. Vulgo ἀνακλινθεὶς, quod ex ἀνακλιθεὶς, ut Galen. legit, enatum est; namque η et ι sexcenties inter se permutata reperiuntur. Ast.

ἀλλ' ἦ] *An vero, num* (Gorg. init. Xenoph. Cyrop. ii. 2. 28. Vid. Valcken.

πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμεῖ;[f] Τὸ ποῖον; Ὅτι τοὐναντίον
ἢ ἀρτίως ἡμῖν φαίνεται περὶ τοῦ θυμοειδοῦς. τότε μὲν γὰρ
ἐπιθυμητικόν τι αὐτὸ[g] ᾠόμεθα εἶναι, νῦν δὲ πολλοῦ δεῖν[h]
III. i. 205. φαμέν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αὐτὸ ἐν τῇ τῆς ψυχῆς στάσει
τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ.[i] Παντάπασιν,
ἔφη. Ἆρ' οὖν ἕτερον ὂν καὶ τούτου,[k] ἢ λογιστικοῦ τι[l] εἶ-
δος, ὥστε μὴ τρία ἀλλὰ δύο εἴδη[m] εἶναι ἐν ψυχῇ,[n] λογισ-
τικὸν[o] καὶ ἐπιθυμητικόν; ἢ καθά περ ἐν τῇ πόλει ξυνεῖχεν
II. 441. αὐτὴν τρία ὄντα γένη, χρηματιστικόν, ἐπικουρικόν,[p] βου-
λευτικόν, οὕτω καὶ ἐν ψυχῇ[q] τρίτον τοῦτό ἐστι τὸ θυμοει-
δές, ἐπίκουρον ὂν τῷ λογιστικῷ φύσει, ἐὰν μὴ ὑπὸ κακῆς
τροφῆς διαφθαρῇ; Ἀνάγκη, ἔφη, τρίτον. Ναί, ἦν δ' ἐγώ,
ἄν γε[r] τοῦ λογιστικοῦ ἄλλο τι φανῇ, ὥς περ τοῦ ἐπιθυμη-
τικοῦ ἐφάνη ἕτερον ὄν. Ἀλλ' οὐ χαλεπόν, ἔφη, φανῆναι.[s]
καὶ γὰρ ἐν τοῖς παιδίοις τοῦτό γε[t] ἄν τις ἴδοι, ὅτι θυμοῦ
μὲν εὐθὺς γενόμενα μεστά ἐστι,[u] λογισμοῦ δ' ἔνιοι μὲν
ἔμοιγε δοκοῦσιν οὐδέποτε μεταλαμβάνειν, οἱ δὲ πολλοὶ
ὀψέ ποτε. Ναί μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, καλῶς γε εἶπες.[v] ἔτι[w]
δὲ[x] ἐν τοῖς θηρίοις ἄν τις ἴδοι ὃ λέγεις, ὅτι οὕτως ἔχει.
πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὃ ἄνω που ἐκεῖ εἴπομεν, τὸ τοῦ[y] Ὁμή-
ρου μαρτυρήσει, τὸ

στῆθος δὲ[z] πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·

[g] αὐτῶι ΑΠ.—[h] δεῖ Φr.—[i] τὸ λογιστικόν ΑΘΠΦΚvmr, τῷ λογιστικῷ q.—[k] τοῦτο ΑΠΦΚqmr et pr Θ.—[l] τι om Α.—[m] δύο εἴδη δύο Π.—[n] ἐν ψυχῇ ΑΘΠΦΚqvr : ἐν τῇ ψυχῇ *ς.—[o] λογικὸν v.—[p] ἐπικουρητικὸν Α.—[q] ἐν τῇ ψυχῇ v.—[r] τε Φ.—[s] φᾶναι Κ.—[t] γ' v.—[u] μεστά γέ ἐστι q.—[v] εἶπας ΘΦr.—[w] ὅτι Φr.—[x] δ' r, γ' Κ.

ad Eurip. Hippol. 932.), sponte correximus. Vulgo ἀλλ' εἰ; solemnis vocum εἰ, ἢ et ᾗ permutatio. Ast.

τίθεσθαι τὰ ὅπλα] I. e. περιτίθεσθαι, *arma induere*, h. e. capere, vid. Küster. de Verb. Med. i. 25. Viger. ad Euseb. Præp. Evang. p. 68. Wesseling. ad Diodor. Sic. xx. 31. t. ii. p. 428. Ast.

πρὸς τοῦ λογιστικοῦ] Cum secundo casu est *in commodum, pro*, vid. Gronov. ad Arrian. ii. 18. Valcken. ad Schol. in Eurip. Phœn. p. 786. Hinc εἶναι πρός τινος, *stare ab aliquo*, Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 251. Cod. Reg. πρὸς τὸ λογιστικὸν, male. Ast.

ἆρ' οὖν ἕτερον ὂν] Laudat Galen. l. vi. p. 298. v. 46. ubi legimus λογιστικόν τε καὶ ἐπιθυμητικὸν συνῆχεν—τοῦτο τρίτον—διαφθείρηται. Ast.

ἐπίκουρον] Cf. Themist. Orat. xi. p. 149. A. Ast.

καὶ γὰρ ἐν τοῖς παιδίοις] Laudat hæc et uberius explicat Galen. l. l. p. 296. v. 13. ubi legitur τοῦτό γ' ἄν τις ἤδη—καλῶς εἶπες; ἔτι γ'—λέγω—μαρτυρήσης. Ast.

ἄνω ποῦ] Sic recte scribitur apud Galenum; vulgo ἄνω που. Cf. ix. 13. p. 591. B. de Legib. ix. p. 863. B. Ast.

στῆθος δὲ πλήξας] Od. iii. 4. Phædon. p. 397. Fisch. καὶ τὰ μὲν ἀπειλοῦσα, τὰ δὲ νουθετοῦσα ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὀργαῖς καὶ φόβοις, ὡς ἄλλη οὖσα ἄλλῳ πράγματι διαλεγομένη· οἷόν που καὶ Ὅμηρος ἐν

ἐνταῦθα γὰρ δὴ σαφῶς ὡς ἕτερον ἑτέρῳ ἐπιπλῆττον πεποίηκεν Ὅμηρος τὸ ἀναλογισάμενον περὶ τοῦ βελτίονός τε[a] καὶ III. i. 206. χείρονος τῷ ἀλογίστως θυμουμένῳ. Κομιδῇ, ἔφη,[b] ὀρθῶς λέγεις.

§. 16. Ταῦτα μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μόγις διανενεύκαμεν, καὶ ἡμῖν ἐπιεικῶς ὁμολογεῖται[c] τὰ αὐτὰ μὲν ἐν πόλει, τὰ αὐτὰ δ' ἐν ἑνὸς[d] ἑκάστου[e] τῇ[f] ψυχῇ γένη[g] ἐνεῖναι, καὶ ἴσα τὸν ἀριθμόν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν ἐκεῖνό γε ἤδη ἀναγκαῖον, ὡς[h] πόλις ἦν σοφὴ καὶ ᾧ,[i] οὕτω καὶ τὸν ἰδιώτην καὶ τούτῳ σοφὸν εἶναι; Τί μήν; Καὶ ᾧ δὴ ἀνδρεῖος ἰδιώτης καὶ ὥς, τούτῳ καὶ πόλιν ἀνδρείαν[k] καὶ οὕτω, καὶ τἆλλα πάντα πρὸς ἀρετὴν ὡσαύτως ἀμφότερα ἔχειν. Ἀνάγκη. Καὶ δίκαιον δή, ὦ Γλαύκων, οἶμαι, φήσομεν[l] ἄνδρα εἶναι[m] τῷ αὐτῷ τρόπῳ ᾧ περ[n] καὶ πόλις ἦν δικαία. Καὶ τοῦτο[o] πᾶσα ἀνάγκη. Ἀλλ' οὔ πω[p] μὴν[q] τοῦτο[r] ἐπιλελήσμεθα, ὅτι ἐκείνη γε τῷ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ πράττειν τριῶν ὄντων γενῶν[s] δικαία ἦν. Οὔ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, ἐπιλελῆσ-

—[y] τοῦ om v.—[z] δὲ στῆθος m.—[a] τε om ΘΦr.—[b] ἔφην v.—[c] ὡμολόγηται Kq.—[d] ἑνὸς ΘΞΦqr : ἑνὶ *s.—[e] ἑκάστου ΑΘΞΠΦKqr : ἑκάστῳ *s.—[f] τῇ om ΘΠΦKqr.—[g] γένει m et corr A.—[h] ὦ Φr.—[i] ὡς corr Φ.—[k] καὶ ἀνδρείαν ΑΠm.—[l] φήσομεν οἶμαι Φ.—[m] · ναί Φ.—[n] ὥσπερ v.—[o] τούτω m.—[p] πω qv : πη *s.—[q] μὲν m.—

Ὀδυσσείᾳ πεποίηκεν κ. τ. λ. Commentarii instar est Galeni locus de Hippocrat. et Plat. Decret. iii. p. 267. v. 3. t. i. Bas. Ceterum Galen. l. vi. p. 296. ἠνείπατε θύμῳ—περὶ βελτίονος—ἀλογίστῳ. Ast.

§. 16. *ταῦτα μὲν ἄρα*] Laudat Stob. Serm. ix. p. 116. Ast.

διανενεύκαμεν] Tim. Lexic. p. 79. ἐπεραιώθημεν. Διανεῖν est enim διαπερᾶν, natationis imagine, ut solet, ad orationem translata, vid. nostra ad Phædr. p. 357. Bas. 2. legit διανενέγκαμεν. Ast.

ὁμολογεῖται] Stob. ὡμολόγηται, ut Ficinus vertit: *inter nos constitit*, quod præferendum videtur esse, licet haud necessarium sit. Ast.

ἐν ἑνὸς ἑκάστου] Vulgo ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ τῇ ψυχῇ, in quo dativus ἑνὶ ἑκάστῳ admodum offendit. Cod. Reg. præstat lectionem ἑκάστου, quocirca ἑνὸς ἑκάστου scripsimus. Sed, ni fallor, ἑνὶ e prægresso ἐν enatum est, cujus generis exempla innumera in uno Parmenide extant, et articulus τῇ ante ψυχῇ cum cod. Reg. expungendus. Jam si legeris ἐν ἑκάστου ψυχῇ, oratio et perspicua et sincera erit, eaque ipsa, quam Ficinus expressit vertendo: *in cujusque anima*. Vulgatam scripturam ἑνὶ ἑκάστῳ nonnisi ita defendere potes, ut τῇ ψυχῇ pro glossemate habeas. Ast.

οὕτω] Scribendum puto αὕτη, aut αὐτή: (sed οὕτω vicinius est illi αὕτη) et ante τούτῳ expungendam particulam καί: ut legatur ita hic locus, καὶ ᾧ αὕτη, καὶ τὸν ἰδιώτην τούτῳ σοφὸν εἶναι. Intellige autem καὶ ᾧ αὕτη ἦν σοφή. alioqui, jungendo cum εἶναι, accusativo esset opus. Steph.

καὶ οὕτω] Hæc verba, quæ in libris editis male cum sequentibus connexa sunt, cum præcedentibus conjunximus; οὕτω enim respondet prægresso ὡς. Sic et Stobæus recte distinguit verba et Ficinus vertit. Ast.

οὔπω] E Stobæo rescripsimus pro οὔπη, confirmante Ficino: *at nondum illud obliti sumus*. Idem exhibet τοῦτό γε. Ast.

θαι. Μνημονευτέον ἄρα ἡμῖν ὅτι καὶ[t] ἡμῶν ἕκαστος, ὅτου
ἂν[u] τὰ αὑτοῦ ἕκαστον τῶν[v] ἐν αὐτῷ πράττῃ,[w] οὗτος[x] δί-
καιός[y] τε[z] ἔσται καὶ[a] τὰ αὑτοῦ πράττων. Καὶ μάλα, ἦ
δ' ὅς, μνημονευτέον. Οὐκοῦν τῷ μὲν λογιστικῷ ἄρχειν
προσήκει, σοφῷ ὄντι καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυ-
χῆς προμήθειαν,[b] τῷ δὲ θυμοειδεῖ ὑπηκόῳ εἶναι καὶ ξυμ-
III. i. 207. μάχῳ τούτου;[c] Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν οὐχ ὥς περ ἐλέγομεν,
μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις ξύμφωνα[d] αὐτὰ ποιή-
II. 442. σει, τὸ μὲν ἐπιτείνουσα καὶ τρέφουσα λόγοις τε καλοῖς καὶ
μαθήμασι, τὸ δὲ ἀνιεῖσα, παραμυθουμένη,[e] ἡμεροῦσα[f] ἁρ-
μονίᾳ τε καὶ ῥυθμῷ; Κομιδῇ γε, ἦ δ' ὅς. Καὶ τούτω δὴ
οὕτω τραφέντε καὶ ὡς ἀληθῶς τὰ αὑτῶν μαθόντε καὶ παι-
δευθέντε προστήσετον[g] τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, ὃ δὴ πλεῖστον τῆς
ψυχῆς ἐν ἑκάστῳ ἐστὶ καὶ χρημάτων φύσει ἀπληστότα-
τον· ὃ[h] τηρήσετον, μὴ τῷ πίμπλασθαι τῶν περὶ τὸ σῶμα
καλουμένων ἡδονῶν πολὺ καὶ ἰσχυρὸν[i] γενόμενον οὐκ αὖ
τὰ[k] αὑτοῦ πράττῃ,[l] ἀλλὰ[m] καταδουλώσασθαι καὶ ἄρχειν
ἐπιχειρήσῃ[n] ὧν οὐ[o] προσῆκον[p] αὐτῷ γενῶν,[q] καὶ[r] ξύμπαντα
τὸν βίον πάντων ἀνατρέψῃ.[s] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ'
οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτω[t] ἂν κάλ-
λιστα φυλαττοίτην[u] ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς τε[v] καὶ τοῦ

[r] τοῦτό γε υ.—[s] γε δεινῶν Φr.—[t] καὶ om ΘΦKr.—[u] ὅτου ἂν ΑΠKrm, ὅπου ἂν q : ὅταν *ς.—[v] ἕκαστον τῶν add Aυm.—[w] πράττοι K.—[x] οὗτος add ΑΠKqrm.—[y] δικαίου m.—[z] γε q.—[a] καὶ om Kq.—[b] προμηθίαν ΘΠΦKr.—[c] του m.—[d] ξ. ΦK rr.—[e] ἀνιεῖσα καὶ παρ. r.—[f] ante ἡμεροῦσα omisi καὶ cum ΑΘΠΦKqrmr.—[g] an προστατήσετον?—[h] ὧι ΑΘΦmr, ὢ Π, ὣ K.—[i] ἰσχυρῶς m.—[k] οὐκ αὖ τὰ ΑΠqυ, οὐκ αὐτὰ m, οὐκ ἂν τὰ K : οὐ τὰ *ς.—[l] πράττει Φ, πράττειν υm.—[m] ἀλλ' ἂν K.—[n] ἐπιχειρήσει m, ἐπιχειρῇ Θ, ἐπιχειρεῖ Φr, ἐπιχειρῆσον Kq.—[o] οὐ om Θ.—[p] προσ-
η
ῆκεν q.—[q] γενῶν q, γένη ΘΦr, γένει ΑΠKrm, γένει Ξ : γε ἢ *ς.—[r] καὶ om K.—[s] ἀνατρέψει m.—[t] τοῦτο m.—[u] φυλαττοίτην q, φυλάττοι τὴν Am et pr Π, φυλάτ-

δοκοῦμεν] Ald. et Bas. 1. δοκεῖ μέν. Mox Stob. οὕτω δικαιότερός τε; deinde τὰ ante αὑτοῦ Ald. Bas. 1. et 2. ignorant. Ast.

λογιστικῷ] Stob. λογικῷ——προσῆκον—ἁπάσης ψυχῆς. Ast.

ἀνιεῖσα καὶ] Copulam καὶ interponendam esse putavimus. Ast.

τούτω] Sic Stob. et Stephan. in Ald. Bas. 1. et 2. legitur τοῦτο. Mox Stob. τὰ αὐτὰ pro τὰ αὑτῶν. Ast.

πλεῖστον] Articulum τὸ apponendum esse patet. Ficinus vertit: *quæ pars animæ in quocunque est plurima.* Stob. exhibet κρεῖττον—τὸ πίμπλασθαι—πράττει—ἐθέλει pro ἐπιχειρήσῃ—ἀνατρέψει. Ast.

καταδουλώσασθαι] Bas. 2. καταδουλώσεσθαι. Ast.

ἦν] Pro vulgato ἢ scripsimus ἦν, significatione præsentis temporis, de quo vid. Viger. de Idiotism. p. 237. ed. Herm. et Heind. ad Theæt. §. 33.—Bas. 2. exhibet γένη. Ast.

σώματος, τὸ μὲν βουλευόμενον, τὸ δὲ προπολεμοῦν,[w] ἑπόμενον δὲ τῷ ἄρχοντι καὶ τῇ ἀνδρίᾳ ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα; Ἔστι ταῦτα. Καὶ ἀνδρεῖον[x] δή, οἶμαι, τούτῳ τῷ μέρει καλοῦμεν ἕνα ἕκαστον, ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασώζῃ διά τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου[y] παραγγελθὲν δεινόν τε καὶ μή. Ὀρθῶς γ',[z] ἔφη. Σοφὸν δέ γε[a] III. i. 208. ἐκείνῳ[b] τῷ σμικρῷ μέρει, τῷ[c] ὃ ἦρχέ τ' ἐν αὐτῷ καὶ ταῦτα παρήγγελλεν,[d] ἔχον αὖ κἀκεῖνο ἐπιστήμην ἐν αὐτῷ τὴν τοῦ ξυμφέροντος ἑκάστῳ τε καὶ ὅλῳ τῷ κοινῷ σφῶν αὐτῶν τριῶν ὄντων. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ;[e] σώφρονα οὐ τῇ φιλίᾳ καὶ ξυμφωνίᾳ τῇ[f] αὐτῶν τούτων, ὅταν τό τε ἄρχον καὶ τὼ ἀρχομένω[g] τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσι δεῖν ἄρχειν[h] καὶ μὴ στασιάζωσιν αὐτῷ; Σωφροσύνη γοῦν, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄλλο τί ἐστιν ἢ τοῦτο, πόλεώς τε καὶ ἰδιώτου. Ἀλλὰ[i] μὲν δὴ δίκαιός γε, ᾧ[k] πολλάκις λέγομεν,[l] τούτῳ καὶ οὕτως ἔσται. Πολλὴ ἀνάγκη. Τί οὖν; εἶπον ἐγώ· μή πῃ ἡμῖν ἀπαμ-

τοιτον τὴν rc Π, φυλάττοιτον Kr, φυλάττοιτο Φr : φυλάττοι τῷ corr Θ cum ς.—[v] τε om ΦKr.—[w] προπολεμοῦν ΑΘΞΠΦKqrmr : πολεμοῦν ς.—[x] ἀνδρείου K.—[y] τῶν λόγων ΑΘΠΦKrmr.—[z] γ' om Kq.—[a] δ' ΘΦr.—[b] ἐκεῖνο K et pr q.—[c] τῷ ante ὃ om Kq.—[d] παρήγγελεν m.—[e] δαὶ m.—[f] alterum τῇ om r.—[g] τὼ ἀρχομένω Φr, τὸ ἀρχόμενον Kq : τῷ ἀρχομένῳ *ς.—[h] τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσι δεῖν ἄρχειν ΑΠrm, τῷ λογιστικῷ ὁμοδοξῶσι δεῖν ἄρχειν Kq : ὁμοδοξῶσιν ὡς δεῖν ἄρχειν τὸ λογιστικόν *ς.—[i] ἀλλ' ἃ m.—[k] ὧι ΑΠrm : ὡς *ς.—[l] ἐλέγομεν r.—[m] ἀπαμβλύνητα·

τούτω—φυλαττοίτην] Vulgo scribitur τούτῳ φυλάττοι τῷ, Stob. vero legit τοῦτο φυλάττοι τὴν et cod. Reg. φυλάττοι τὸν, unde per se patet φυλαττοίτην et τούτω corrigendum esse, id quod Heind. quoque ad Phædr. p. 313. monuit. Sic etiam supra: καὶ τούτω δὴ οὕτω τραφέντε cet. Mox pro βουλευομένου Stob. κελευόμενον. Ast.

προπολεμοῦν] Sic Bas. 2. eodem ducit Stobæi scriptura προσπολεμοῦν (vid. ad i. 7.). Vulgo πολεμοῦν. Etiam Ficinus expressit προπολεμοῦν vertens: *propugnat*. Ast.

ὃ ἦρχε] Quod vulgo ante ὃ legitur, τῷ cum cod. Reg. expunximus. Stob. exhibet πῶς; paulo post παρήγγειλεν—ἑκάστοτε—σῶφρον ἴσχυ—καὶ τῇ ξυμφωνίᾳ. Ast.

τῷ ἀρχομένῳ] Nemo negaverit, ut opinor, quin hic scribere oporteat τό, τε ἄρχον καὶ τὸ ἀρχόμενον ὁμοδοξῶσιν: et ὡς δεῖ, non ὡς δεῖν: aut certe δεῖν absque ὡς. Steph.

τὼ ἀρχομένω] Hoc jam sequens στασιάζωσιν αὐτῷ requirit. Ast.

ὡς] Abest a cod. Reg. sed sæpe fit, ut cum infinitivo ponatur, vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 6. Lex. Xenoph. v. iv. p. 615. Ast.

μή πη ἡμῖν τι] Sic locum valde depravatum leni, ut videtur, emendatione correximus. Nimirum post ἡμῖν inseruimus τὶ, quod sequens εἴ τι ἡμῶν ἔτι ἐν τῇ ψυχῇ ἀμφισβητεῖ efflagitat. Etiam Ficinus vertit: *Quid porro? Estne aliquid?* Μή πη c. indicativo est interrogative positum, de quo vid. Devar. de Particul. L. Gr. p. 215. ed. Reusm. Sic Polit. v. p. 466. A. μή πη κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων φαίνεται βίον; vi. p. 486. E. μή πη δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διεληλυθέναι; Theæt. p. 163. D. Soph. Antig. 632. Œd. C. 1502. Eurip. Tro. 178. Vid. Hermann. ad Viger. p. 776. Heind. ad Parmen. p. 213. Ast.

βλύνεται[m] ἄλλο τι δικαιοσύνη[n] δοκεῖν[o] εἶναι ἢ ὅ περ ἐν τῇ πόλει ἐφάνη; Οὐκ ἔμοιγε, ἔφη, δοκεῖ. Ὧδε γάρ, ἦν δ' ἐγώ, παντάπασιν ἂν βεβαιωσαίμεθα[p] εἴ τι ἡμῶν ἔτι[q] ἐν τῇ ψυχῇ ἀμφισβητεῖ,[r] τὰ φορτικὰ αὐτῷ προσφέροντες. Ποῖα δή; Οἷον εἰ δέοι ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περί τε ἐκείνης τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἐκείνῃ ὁμοίως πεφυκότος τε καὶ τεθραμμένου ἀνδρός, εἰ[s] δοκεῖ[t] ἂν παρακαταθήκην χρυσίου ἢ ἀρ-
III. i. 209. γυρίου δεξάμενος ὁ τοιοῦτος ἀποστερῆσαι, τίν' ἂν[u] οἴει[v]
II. 443. οἰηθῆναι τοῦτο[w] αὐτὸν[x] δρᾶσαι μᾶλλον ἢ ὅσοι μὴ τοιοῦτοι; Οὐδέν' ἄν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ[y] ἱεροσυλιῶν καὶ κλοπῶν καὶ[z] προδοσιῶν, ἢ ἰδίᾳ ἑταίρων[a] ἢ δημοσίᾳ πόλεων, ἐκτὸς ἂν οὗτος εἴη; Ἐκτός. Καὶ μὴν οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄπιστος ἢ[b] κατὰ ὅρκους[c] ἢ κατὰ τὰς[d] ἄλλας ὁμολογίας. Πῶς γὰρ ἄν; Μοιχεῖαι μὴν[e] καὶ γονέων ἀμέλειαι καὶ θεῶν ἀθεραπευσίαι[f] παντὶ ἄλλῳ μᾶλλον ἢ τῷ τοιούτῳ προσήκουσιν. Παντὶ μέντοι, ἔφη. Οὐκοῦν τούτων πάντων αἴτιον, ὅτι αὐτοῦ[g] τῶν ἐν αὐτῷ[h] ἕκαστον τὰ αὑτοῦ πράττει ἀρχῆς τε πέρι καὶ τοῦ ἄρχεσθαι; Τοῦτο μὲν οὖν, καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἔτι[i]

corr A.—[n] δικαιοσύνην v.—[o] δοκεῖν ΑΠDKqrm, δεῖν rc ΘΞΦ, om r et pr ΘΞΦ : δεῖ *s.—[p] βεβαιωσώμεθα ΦKr.—[q] ἔστιν v.—[r] ἀμφισβητοῦν v.—[s] ἦ v.—[t] δοκοῖ Ξq.—[u] ἂν om ΘΞΦr.—[v] ἢ v.—[w] τοῦτον ΑΘΠΦvmr.—[x] αὐτὸ K.—[y] καὶ om q.—[z] καὶ
αι ω
ante κλοπῶν om q.—[a] ἑτέρων Θ, ἑτέρων Φr, ἑτέρυν v.—[b] ἦι ΑΠ.—[c] κατὰ ὅρκους ΑΘΞΠΦqvmr : κατὰ τοὺς ὅρκους *s.—[d] τὰς om ΘΦr.—[e] μὲν Am.—[f] ἀθεραπευσία
τὸ
q.—[g] αὐτοῦ ΑΠDvq, αὐτῶ K et corr Θ, αὐτοῦ Ξ : αὐτὸ *s.—[h] ἑαυτῷ m.—[i] ἔτι ΑΠ

δεῖ] Modo δεῖ pro δεῖν reponendum dixi: hic contra δεῖν pro δεῖ, simulque δικαιοσύνην pro δικαιοσύνη. Alioqui legi etiam posset ὡς ἄλλό τι δικαιοσύνην δεῖ εἶναι. Steph.

δικαιοσύνη] Ita scripsimus pro δικαιοσύνην et δοκοῦν pro δεῖ; Stob. enim exhibet δοκεῖν, quod Ficinus quoque expressit. Sensus est, ‘Num quid in nobis tam cœcum est et dubium, ut opinetur (δοκοῦν) justitiam aliud quid esse præter id, quod in civitate esse potuit?’ h. e. nonne clare patet, justitiam in homine et in civitate unam eandemque esse? Sic sensus perspicuus est, qualem ipsa verba per se monstrant. Contra Schneider. (Lexic. Græc. t. ii. p. 688. ed. ii.) δεῖ expungens et Suidæ explicationem sequens, qui verbum ἀπαμβλύνειν accipit pro ἐκκαθαίρειν (quæ quidem significatio valde dubito, an idoneis possit exemplis probari) ita hunc locum interpretatur: ‘ne justitia ex tenebris evoluta et in luce collocata appareat nobis diversa esse ab ea, quam in republica vidimus.’ Quod miror in mentem venire potuisse viro eruditissimo. Similem fere sensum habet ἀμβλύνοιτο l. vi. 5. ut sit *hebescat, animum demittat*. Ast.

ἀνομολογεῖσθαι] Stob. ἂν ὁμολογεῖσθαι. Mox ἰδιαίτερον pro ἰδίᾳ ἑταίρων, et ὅπως τίς γε οὖν pro ὅπως τι οὖν. Mox μοιχεῖαί γε μὴν e Stobæo reposuimus; vulgo γὲ abest. Ast.

ὅτι αὐτῷ] Vulgo αὐτὸ, quod sensum non habet, quum hæc verba τὸν δίκαιον respiciant; quocirca αὐτῷ correximus. Ast.

τι οὖν ἕτερον ζητεῖς δικαιοσύνην εἶναι ἢ ταύτην τὴν δύναμιν, ἣ τοὺς τοιούτους ἄνδρας τε[k] παρέχεται καὶ πόλεις; Μὰ Δία,[l] ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. [§. 17.] Τέλεον[m] ἄρα ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται ὃ ἔφαμεν ὑποπτεῦσαι, ὡς εὐθὺς ἀρχόμενοι τῆς πόλεως οἰκίζειν κατὰ θεόν τινα εἰς ἀρχήν τε[n] καὶ τύπον τινὰ[o] τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἐμβεβηκέναι; Παντάπασι μὲν οὖν. Τὸ δέ γε[p] ἦν ἄρα,[q] ὦ Γλαύκων, δι' ὃ καὶ ὠφελεῖ, εἴδωλόν τι τῆς δικαιοσύνης, τὸ τὸν[r] μὲν σκυτοτομικὸν φύσει ὀρθῶς ἔχειν σκυτοτομεῖν καὶ ἄλλο μηδὲν πράττειν, τὸν δὲ τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι, III. i. 210.
καὶ τἆλλα δὴ οὕτως. Φαίνεται. Τὸ δέ γε ἀληθές, τοιοῦτον[s] μέν τι[t] ἦν, ὡς ἔοικεν, ἡ δικαιοσύνη, ἀλλ' οὐ περὶ τὴν ἔξω πρᾶξιν τῶν αὑτοῦ, ἀλλὰ περὶ τὴν ἐντὸς ὡς ἀληθῶς, περὶ ἑαυτὸν[u] καὶ τὰ ἑαυτοῦ, μὴ ἐάσαντα τἀλλότρια[v] πράττειν ἕκαστον ἐν αὑτῷ μηδὲ πολυπραγμονεῖν πρὸς ἄλληλα τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γένη, ἀλλὰ τῷ ὄντι τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον καὶ ἄρξαντα αὐτὸν[w] αὑτοῦ καὶ κοσμήσαντα καὶ φίλον γενόμενον ἑαυτῷ καὶ ξυναρμόσαντα τρία ὄντα, ὥσπερ ὅρους τρεῖς ἁρμονίας[x] ἀτεχνῶς, νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης, καὶ εἰ[y] ἄλλα[z] ἄττα μεταξὺ τυγχάνει ὄντα, πάντα ταῦτα ξυνδήσαντα καὶ παντάπασιν ἕνα γενόμενον ἐκ πολ-

ΦDKqvmr, ἔστι ΘΞ: τι *ς.—[k] τε om K.—[l] δί' r.—[m] τελευταῖον Am.—[n] τε add Am.—[o] τινὰ add ΑΞΠrm.—[p] γε om ς.—[q] ἄρα om Φ.—[r] τὸ D.—[s] τοιοῦτο v.—[t] τοι Φ.—[u] περὶ ἑαυτῶν A.—[v] τἀλλότρια Ξm: τὰ ἀλλότρια *ς.—[w] αὐτὸν...ἑαυτῷ om A.—[x] ἁρμονίας τρεῖς ΘΦr.—[y] εἰ ante καὶ ponunt Am, om v.—[z] ἄλλ' vr.—

τοῦτο μὲν δὴ οὖν] Particulam δὴ e Stobæo inseruimus. Ast.

§. 17. *τύπον*] E Bas. 2. et Stob. reponendum est *τύπον τινὰ*, quod Ficinus quoque expressit: *in aliquod principium imaginemque.* Mox post Τόδε (sic enim scribendum pro Τὸ δὲ, etiam Ficinus: *hoc autem*—) inseruimus γε cum Cod. Reg. et Stob. Ast.

ὠφέλει] Sic pro ὠφελεῖ correximus sensu postulante. Verba enim ita cohærent: *τόδε γε ἦν ἄρα εἴδωλόν τι τῆς δικαιοσύνης* (*δι' ὃ καὶ ὠφέλει, quocirca nobis in perscrutanda justitiæ natura profuit, quoniam justitiæ ipsius imago in eo inerat,*) scilicet τὸ (i. e. *τοῦτο*), *τὸν μὲν σκυτοτόμον* cet. Ast.

τὸ δέ γε ἀληθὲς] *Revera*, i. q. alias simpliciter τὸ δὲ, de quo jam exposuimus. Ast.

νεάτης] Schol. Ruhnk. *ἤτοι νήτη, ὑπερβολαίων ἡ ἐσχάτη χορδὴ τοῦ δὶς διὰ πασῶν συστήματος. Ὑπάτη δὲ ἡ μετὰ τὸν προλαμβανόμενον λεγόμενον φθόγγον πρώτη χορδὴ τοῦ αὐτοῦ τούτου δὶς διὰ πασῶν συστήματος. Μέση δὲ καὶ αὐτὴ ἤτοι φθόγγος ἢ χορδὴ ἡ τελευταία μὲν τοῦ πρώτου διὰ πασῶν, ἀρχὴ δὲ τοῦ δευτέρου, ὡς εἶναι τούτων κοινήν, ὡς Πτολεμαῖός τέ φησι καὶ οἱ ἄλλοι μουσικοί.* Vid. Vitruv. v. 4. Nicomach. Harm. in Meibom. Antiq. Mus. Script. p. 33. Heeren. ad Stob. Eclog. Phys. p. i. p. 460. Ast.

λῶν, σώφρονα καὶ ἡρμοσμένον, οὕτω δὴ πράττειν ἤδη, ἐάν
τι πράττῃ ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν ἢ περὶ σώματος θερα-
πείαν ἢ καὶ πολιτικόν[a] τι ἢ περὶ[b] τὰ ἴδια ξυμβόλαια, ἐν
πᾶσι τούτοις ἡγούμενον καὶ ὀνομάζοντα δικαίαν μὲν καὶ
II. 444. καλὴν πρᾶξιν ἣ ἂν ταύτην[c] τὴν ἕξιν σώζῃ τε καὶ συναπερ-
γάζηται,[d] σοφίαν δὲ τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ[e] τῇ πράξει
ἐπιστήμην, ἄδικον δὲ πρᾶξιν ἣ ἂν ἀεὶ ταύτην λύῃ,[f] ἀμαθίαν
δὲ τὴν ταύτῃ αὖ[g] ἐπιστατοῦσαν δόξαν. Παντάπασιν, ἦ
III. i. 211. δ' ὅς, ὦ Σώκρατες, ἀληθῆ λέγεις. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸν
μὲν δίκαιον καὶ ἄνδρα καὶ πόλιν καὶ δικαιοσύνην, ὃ τυγ-
χάνει ἐν αὐτοῖς ὄν, εἰ φαῖμεν[h] εὑρηκέναι, οὐκ ἂν πάνυ τι,[i]
οἶμαι, δόξαιμεν ψεύδεσθαι. Μὰ Δία[k] οὐ μέντοι, ἔφη.
Φῶμεν ἄρα; Φῶμεν.

Ἔστω[l] δή,[m] ἦν δ' ἐγώ· μετὰ γὰρ τοῦτο σκεπτέον, οἶμαι, ἀδικίαν. Δῆλον ὅτι.[n] Οὐκοῦν στάσιν τινὰ αὖ τριῶν ὄντων τούτων[o] δεῖ αὐτὴν εἶναι καὶ πολυπραγμοσύνην καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνην καὶ ἐπανάστασιν μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς, ἵν' ἄρχῃ ἐν αὐτῇ οὐ προσῆκον, ἀλλὰ τοιούτου ὄντος φύσει οἵου[p] πρέπειν[q] αὐτῷ δουλεύειν τῷ τοῦ[r] ἀρχικοῦ γένους ὄντι.[s] τοιαῦτ' ἄττα, οἶμαι,[t] φήσομεν καὶ τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι, τήν τε ἀδικίαν καὶ ἀκο-

[a] καὶ πολιτικόν ΑΘΠΦDKqrmr : καὶ περὶ πολιτικόν *ς.—[b] ἢ καὶ περὶ A.—[c] ταύτην ...ἂν om Φ.—[d] ξ. v.—[e] ταύτην Π.—[f] λύοι ΘΞΦr.—[g] αὖ ΛΞΠrm, om ΘΦr : ἂν *ς.—[h] φῶμεν Φr.—[i] τοι ΘΞΦr.—[k] δί' vr.—[l] ἔστι D.—[m] δὲ Km.—[n] ὅτι om m.—[o] τοιούτων Φ.—[p] οἵου m, οἷον v.—[q] πρέπει v.—[r] τοῦ δ' αὖ δουλεύειν ΑΠDKm, τῶ δ' αὖ δουλεύειν q.—[s] ὄντε q.—[t] εἶναι v.—[u] καὶ ante δειλίαν om v.—[v] ξ. Ξv.—

σώφρονα] Stob. καὶ ἐκ πολλῶν σώφρονα. Mox σώζηται καὶ συναπεργάζηται—ὡς τὴν ταύτῃ cet.—Paulo ante verba καὶ κοσμήσαντα e sede sua remota videbantur De-Geerio Diatrib. p. 102. et ante καὶ ξυναρμόσαντα ponenda; quod secus mihi videtur, κοσμεῖν enim, quod est *in ordinem redigere*, deinde temperare et moderari, recte cum ἄρχειν conjungitur. Ast.

ἂν ἐπιστατοῦσαν] Platonem scripsisse puto ἀντεπιστατοῦσαν. nullum enim hic usum habere potest vocula ἂν: eoque magis audacter ex ἂν et ἐπιστατοῦσαν faciendum esse unum vocabulum ἀντεπιστατοῦσαν dico: simul etiam respiciens ad ἐπιστατοῦσαν, quod proxime præcessit: ut quemadmodum σοφίαν dixit τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπιστήμην: ita ἀμαθίαν (quæ σοφίᾳ est contraria) dicat τὴν ταύτῃ ἀντεπιστατοῦσαν δόξαν. Steph.

ταύτῃ ἂν] Haud dubie ἂν mutandum in αὖ. Ast.

φῶμεν ἄρα ;] Vulgo ἆρα. Interrogans est ipsum verbum φῶμεν. Ast.

ἔστω δή] Stob. ἔστι δή; deinde δῆλον, omisso ὅτι. Ast.

προσῆκον] Absolute positum est, ut ἐξὸν et alia poni solent, de quo jam exposuimus. Ast.

τοιούτου—οἵου] I. e. ὥστε, ut jam supra explicavimus. Ast.

λασίαν καὶ δειλίαν[u] καὶ ἀμαθίαν καὶ ξυλλήβδην[v] πᾶσαν κακίαν. Ταὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα,[w] ἔφη. [§. 18.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἄδικα[x] πράττειν καὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ αὖ τὸ δίκαια ποιεῖν, ταῦτα πάντα τυγχάνει ὄντα[y] κατάδηλα ἤδη σαφῶς, εἴ περ καὶ ἡ[z] ἀδικία τε καὶ δικαιοσύνη;[a] Πῶς δή; Ὅτι, ἦν δ'[b] ἐγώ, τυγχάνει οὐδὲν διαφέροντα τῶν ὑγιεινῶν τε καὶ νοσωδῶν, ὡς ἐκεῖνα ἐν σώματι, ταῦτα ἐν ψυχῇ.[c] Πῇ; ἔφη. Τὰ μέν που[d] ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ,[e] τὰ δὲ νοσώδη νόσον. Ναί.[f] Οὐκοῦν καὶ τὸ μὲν III. i. 212. δίκαια πράττειν δικαιοσύνην ἐμποιεῖ, τὸ δ' ἄδικα ἀδικίαν;[g] Ἀνάγκη. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὑγίειαν ἐμποιεῖν[h] τὰ[i] ἐν τῷ[k] σώματι κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ νόσον[l] παρὰ φύσιν[m] ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου. Ἔστι[n] γάρ. Οὐκοῦν αὖ,[o] ἔφην, τὸ[p] δικαιοσύνην ἐμποιεῖν τὰ[q] ἐν τῇ ψυχῇ κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε[r] καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ ἀδικίαν παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου; Κομιδῇ, ἔφη. Ἀρετὴ μὲν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὑγίειά τέ τις ἂν[s] εἴη καὶ κάλλος[t] καὶ εὐεξία ψυχῆς, κακία δὲ νόσος τε καὶ αἶσχος καὶ[u] ἀσθένεια. Ἔστιν οὕτως. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπιτηδεύματα εἰς ἀρετῆς κτῆσιν φέρει, τὰ δ' αἰσχρὰ εἰς κακίας; Ἀνάγκη.

Τὸ δὴ λοιπὸν ἤδη, ὡς ἔοικεν,[v] ἡμῖν ἐστὶ[w] σκέψασθαι πότερον αὖ λυσιτελεῖ δίκαιά τε πράττειν καὶ καλὰ ἐπιτη- II. 445. δεύειν καὶ εἶναι δίκαιον, ἐάν τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ τοιοῦτος ὤν, ἢ ἀδικεῖν τε καὶ ἄδικον εἶναι, ἐάν περ[x] μὴ διδῷ δίκην

[w] ταυτὰ μὲν οὖν ταῦτα Amr, ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα ΘΞΠΦ : ταῦτα μὲν οὖν ταύτῃ *ς. —[x] τὰ δίκαια ΑΘΞΠΦmr.—[y] ὄντα τυγχάνει ΘΞΦr.—[z] ἡ add ΑΘΞΠΦrmr.—[a] καὶ ἡ δικαιοσύνη ΘΦrr.—[b] ὅτι δὴ ἦν r.—[c] τῇ ψυχῇ K.—[d] τοι ΘΦr.—[e] ἐμποιεῖν ς.—[f] ναί om K.—[g] ἄδικα πράττειν ἀδικίαν Ξv.—[h] ἐμποιεῖν Ξm : ποιεῖν *ς.—[i] τὰ om q.—[k] τῷ om m.—[l] νόσον...δὲ om K.—[m] παρὰ φύσιν post ἄρχεσθαι ponit Ξ et hic et v. 8.—[n] ἔστι...ἄλλου om Φ.—[o] ἂν v.—[p] τὴν r.—[q] τὰ om v.—[r] δὲ r.—[s] ἂν om DK q.—[t] καὶ κάλλος om Φr.—[u] καὶ ante ἀσθένεια om Φ.—[v] ὡς ἔοικεν ἤδη v.—[w] ἔστιν

§. 18. εἴπερ καὶ ἀδικία] Stob. ἧπερ καὶ ἡ ἀδικία. Mox ἐν τῇ ψυχῇ, ut cod. Reg. et πράττει. Ast.

ἐμποιεῖ] Vulgatum ἐμποιεῖν sponte sic correximus. Ast.

καθιστάναι] Est *constituere*, *efficere*, i. q. ποιεῖν, ejusque usus frequentissimus. De sententia, vid. Morgenstern. Comment. p. 112. Ast.

ἀρετὴ μὲν ἄρα] Illustravit hæc Galen. de Hippocrat. et Platon. Decret. v. p. 287. Cf. Platon. Sophist. p. 228. et Morgenstern. l. l. p. 111. Ast.

μηδὲ βελτίων γίγνηται κολαζόμενος. Ἀλλ', ἔφη, ὦ Σώ-
κρατες, γελοῖον ἔμοιγε φαίνεται τὸ σκέμμα γίγνεσθαι ἤδη,
III. i. 213. εἰ τοῦ μὲν σώματος τῆς φύσεως διαφθειρομένης δοκεῖ οὐ
βιωτὸν εἶναι οὐδὲ[y] μετὰ[z] πάντων σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ
παντὸς πλούτου καὶ πάσης ἀρχῆς, τῆς δὲ αὐτοῦ τούτου ᾧ
ζῶμεν φύσεως ταραττομένης καὶ[a] διαφθειρομένης βιωτὸν
ἄρα ἔσται, ἐάν πέρ τις ποιῇ ὃ ἂν βουληθῇ ἄλλο πλὴν τοῦ-
το[b] ὁπόθεν κακίας μὲν[c] καὶ ἀδικίας ἀπαλλαγήσεται, δι-
καιοσύνην δὲ καὶ ἀρετὴν κτήσεται, ἐπειδή περ ἐφάνη γε
ὄντα[d] ἑκάτερα οἷα ἡμεῖς[e] διεληλύθαμεν. Γελοῖον γάρ,[f]
ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' ὅμως ἐπεί περ[g] ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν, ὅσον
οἷόν τε σαφέστατα κατιδεῖν ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐ χρὴ
ἀποκάμνειν. Ἥκιστα νὴ τὸν Δία,[h] ἔφη, πάντων ἀποκμη-
τέον.[i] Δεῦρο νῦν,[k] ἦν δ' ἐγώ, ἵνα καὶ ἴδῃς ὅσα καὶ[l] εἴδη
ἔχει ἡ κακία, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἅ γε δὴ[m] καὶ ἄξια θέας.
Ἕπομαι, ἔφη· μόνον λέγε. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, ὥς περ
ἀπὸ σκοπιᾶς μοι φαίνεται, ἐπειδὴ[n] ἐνταῦθα ἀναβεβήκαμεν
τοῦ λόγου, ἓν μὲν εἶναι εἶδος τῆς ἀρετῆς, ἄπειρα δὲ τῆς
κακίας, τέτταρα δ' ἐν αὐτοῖς ἅττα ὧν[o] καὶ ἄξιον ἐπιμνησ-
θῆναι. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ὅσοι,[p] ἦν δ' ἐγώ, πολιτειῶν
τρόποι[q] εἰσὶν εἴδη ἔχοντες, τοσοῦτοι κινδυνεύουσι καὶ ψυχῆς
τρόποι εἶναι. Πόσοι δή; Πέντε μέν, ἦν δ' ἐγώ, πολιτειῶν,
III. i. 214. πέντε δὲ ψυχῆς. Λέγε, ἔφη,[r] τίνες. Λέγω, εἶπον,[s] ὅτι εἷς
μὲν οὗτος ὃν ἡμεῖς[t] διεληλύθαμεν πολιτείας εἴη ἂν[u] τρόπος,
ἐπονομασθείη δ'[v] ἂν καὶ διχῇ. ἐγγενομένου μὲν[w] γὰρ ἀν-
δρὸς ἑνὸς ἐν τοῖς ἄρχουσι διαφέροντος βασιλεία ἂν κλη-

ἡμῖν K.—[x] τε Φr.—[y] οὐδὲ om pr Ξ.—[z] μετὰ om m.—[a] τε καὶ Ξv: om cum ipso διαφθειρομένης ΘΦr.—[b] τούτου Ξ, τοῦ τοῦτο Θ.—[c] μὲν om ΘΦr.—[d] ὄντα γε ΘΦr.—[e] οἷα καὶ ἡμεῖς q.—[f] ἂν m.—[g] ἐπειδήπερ Ξm.—[h] δί' v.—[i] libri ἀποκνητέον.—[k] νῦν ΑΘΞΠΦvmr: δὴ *s.—[l] καὶ post ὅσα om ΘΦmr.—[m] δὴ om m.—[n] ἐπειδὴ ΑΘΠΦDKqvmr: ἐπειδήπερ *s.—[o] ἂν Φr.—[p] ὅσοι σοι K.—[q] τρόπου...πολιτειῶν om Θ: τρόποι om mr.—[r] ἔφην Ξ.—[s] ἔφη ΘΦr, ἔφην m.—[t] ἡμεῖς om Φr.—[u] ἂν εἴη ΞΦ.—

ὅσον] Vide annon ὅσον mutare in ὅθεν oporteat. Steph.

ὅσον] Ni fallor, scribendum est ὅπου, ut respondeat præcedenti ἐνταῦθα. Ast.

δεῦρο δὴ] Laudat Stobæus xli. p. 254. ubi scribitur δεῦρο νῦν—ἅτε—ἐν αὐτῇ ὄντα et τοιοῦτο. In verbis ἵνα καὶ ἴδῃς particula καὶ explicativa est: scilicet, nempe, vid. quæ exempla collegimus in Ephemerid. Landishut. t. i. Fasc. ii. p. 108. et Matthiæ Gr. Gr. p. 894. Ast.

πέντε δὲ καὶ] καὶ e Stob. et Ficino (*quinque rursus et animæ*) interponendum duximus. Ast.

βασιλεία] Cf. Hippodam. in Stob. xli. p. 251. Ast.

θείη, πλειόνων δὲ ἀριστοκρατία. Ἀληθῆ, ἔφη. Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἓν εἶδος λέγω· οὔτε γὰρ ἂν[x] πλείους οὔτε εἷς[y] ἐγγενόμενος[z] κινήσειεν ἂν τῶν ἀξίων λόγου νόμων[a] τῆς πόλεως, τροφῇ τε καὶ παιδείᾳ χρησάμενος ᾗ[b] διήλθομεν. Οὐ γὰρ εἰκός, ἔφη.

[v] δ' om Θ.—[w] μὲν om K.—[x] ἂν om *q*.—[y] εἰς *v*.—[z] ἐγγενόμενοι ΘΠΦDmr, ἓν γενόμενοι *v*.—[a] νόμων om Φ.—[b] ἧι ΑΘΠΦυmr: ἦν *ς.

ἐγγενόμενος] Ald. Bas. 1. 2. et Stob. ἐγγενόμενοι. Mox τινὰ post ἂν e Stob. recepimus. Etiam Ficinus vertit: *quidquam existimatione dignum in reipublicæ legibus mutabit*. Postremo Stob. ᾗ διεληλύθαμεν exhibet pro ἦν διήλθομεν. Ast.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ,

Ε.

Steph. II. 449. — Bek. III. i. 215.

§. 1. Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολιτείαν καὶ ὀρθὴν καλῶ, καὶ ἄνδρα τὸν[a] τοιοῦτον· κακὰς δὲ τὰς ἄλλας καὶ ἡμαρτημένας, εἴ περ αὕτη ὀρθή, περί τε πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευήν, ἐν τέτταρσι[b] πονηρίας εἴδεσιν οὔσας. Ποίας δὴ ταύτας; ἔφη.

Καὶ ἐγὼ μὲν ᾖα[c] τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν, ὥς μοι ἐφαίνοντο ἕκασται ἐξ ἀλλήλων μεταβαίνειν· ὁ δὲ Πολέμαρχος—σμικρὸν γὰρ ἀπωτέρω τοῦ Ἀδειμάντου καθῆστο—ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὦμον,[d] ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο καὶ προτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς,[e] ὧν[f] ἄλλο μὲν οὐδὲν κατηκού-

[a] τὸν add A.—[b] τέσσαρσι D.—[c] ἤϊα v.—[d] νόμον K.—[e] προκεκυφὼς Km.—[f] ὧν

§. 1. ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου] ψυχῆς haud dubie glossema est, quum τρόπος jam mores et ingenium significet. Etiam Ficin. ψυχῆς videtur non legisse vertens: *et privatorum disciplinam*. Ast.

ᾖα] Schol. Ruhnk. p. 161. ᾖα δισυλλαβῶς τὸ ἐπορευόμην σὺν τῷ ἰῶτα γράφεται. οἵ γ' οὖν Ἴωνες ἤϊα λέγουσι καὶ ἤϊσαν τὸ ἤεσαν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον τὸ ἀκμάζοντας ἤϊσαν εἰς ταυτόν. οἱ δὲ Ἴωνες ἤεσαν καὶ ἤϊσαν. Cf. Etymol. M. v. ἀπῇμεν p. 121. et v. ᾔειν p. 420. Matthiæ Gr. Gr. p. 285. et Buttmann. p. 273.—Ceterum verba eundi (ἰέναι, ἔρχεσθαι) constat cum participio alius verbi ita construi, ut Latinorum futurum periphrasticum exprimant. Vid. Victor. Var. Lect. ix. 4. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 382. Fischer. ad Euthyphr. p. 12. et ad Weller. t. iii. p. ii. p. 43. Ast.

ἄλλο μὲν οὐδὲν—τόδε δὲ] *Nihil præter hoc*, v. ad l. ii. 3. Ast.

σαμεν, τόδε δέ, Ἀφήσομεν οὖν, ἔφη, ἤ τί[g] δράσομεν; Ἥκι- III. i. 216.
στά γε, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος μέγα ἤδη λέγων. Καὶ ἐγώ,
Τί μάλιστα,[h] ἔφην, ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε; Σέ, ἦ δ' ὅς. Ἔτι[i]
ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; Ἀποῤῥαθυμεῖν ἡμῖν[k] δοκεῖς, ἔφη,
καὶ εἶδος ὅλον οὐ τὸ[l] ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου, ἵνα
μὴ διέλθῃς,[m] καὶ λήσειν οἰηθῆναι[n] εἰπὼν αὐτὸ φαύλως, ὡς
ἄρα περὶ γυναικῶν τε καὶ παίδων παντὶ δῆλον ὅτι κοινὰ
τὰ[o] φίλων ἔσται. Οὐκοῦν ὀρθῶς, ἔφην,[p] ὦ Ἀδείμαντε;
Ναί, ἦ δ' ὅς. ἀλλὰ τὸ ὀρθῶς τοῦτο, ὥς περ τἆλλα, λόγου
δεῖται,[q] τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας· πολλοὶ γὰρ ἂν[r] γένοιν-
το. μὴ οὖν παρῇς ὅν τινα σὺ λέγεις. ὡς ἡμεῖς πάλαι πε-
ριμένομεν[s] οἰόμενοί σέ που μνησθήσεσθαι[t] παιδοποιίας[u] τε[v]
πέρι, πῶς παιδοποιήσονται, καὶ γενομένους πῶς θρέψουσι,[w]
καὶ ὅλην ταύτην ἣν λέγεις κοινωνίαν γυναικῶν τε καὶ παί-
δων· μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς[x] πολιτείαν
ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. νῦν οὖν ἐπειδὴ ἄλλης ἐπι-
λαμβάνει πολιτείας πρὶν[y] ταῦτα ἱκανῶς διελέσθαι, δέδοκ-
ται ἡμῖν τοῦτο ὃ σὺ ἤκουσας, τὸ σὲ[z] μὴ μεθιέναι πρὶν ἂν II. 450.

D.—[g] ὅτι K.—[h] μάλιστ' v.—[i] ἔτι ΑΘΠΦDKvmr: ὅτι ς.—[k] ἡμῖν om q et pr Ξ.—[l] οὐ τὸ οὐκ v.—[m] διέλθοις D.—[n] οἰηθῆναι ΑΠΦDKqvmr, οἰηθῆναι [ει] Θ: οἴει *ς.—[o] τὰ τῶν K.—[p] ἔφη r.—[q] δεῖται λόγου v.—[r] ἂν om ΘΦr.—[s] περιεμένομεν q.—[t] μνησθῆναι ΘΦDKqr, μνησθῆναι [αι] σεσθαι Π.—[u] οἶμαι κοινωνία καὶ μέγα τε οἰόμενοί K.—[v] τε om v.—[w] διαθρέψουσι m.—[x] εἰς τὴν m.—[y] πρὶν ἂν Φr.—[z] τόδε K, πη σε q.

μέγα—λέγων] *μέγα* non hoc, quod dicitur, respicit, ut *μέγα λέγειν* frequentissime usurpatur (vid. Fischer. ad Apolog. p. 82. Lobeck. ad Sophocl. Ajac. p. 281.) sed contentionem vocis significat, ut Erast. p. 133. B. *λέγων μέγα τῇ φωνῇ, ἵν' αὐτοῦ κατακούοι τὰ παιδικά.* Aristoph. Nub. 220. *ἀναβόησόν αὐτόν μοι μέγα.* Ast.

ὅτι—τί μάλιστα] Cod. Reg. exhibet *ἔτι*, quod esset *porro* (v. Lexic. Xenophont. v. ii. p. 379.); tunc vero ante *τί μάλιστα* poni deberet *ὅτι*; nam hæc altera interrogatio *ὅτι τί μάλιστα* (*qua tandem ex causa*, int. *ἐμὲ οὐκ ἀφίετε*) propter prægressam illam *τί μάλιστα* (*quid tandem οὐκ ἀφίετε*) necessaria est. Ast.

ἐκκλέπτειν] *Clam abducere* (Crito. p. 179. Fisch. Xenoph. Apol. c. 23.) h. l. est *surripere, defraudare.* Ast.

εἰπὼν φαύλως] *Simpliciter*, h. e. leviter ac defunctorie. Theæt. p. 147. C. *ἔπειτά γέ που ἐξὸν φαύλως καὶ βραχέως ἀποκρίνασθαι, περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν.* De Legib. xi. 929. A. *μὴ φαύλως οὕτω ἐξέστω μηδ' εὐθὺς τοῦτο δρᾷν.* Respicitur vero his verbis locus ille l. iv. c. 3. ubi legitur: *ὅτι δεῖ ταῦτα κατὰ τὴν παροιμίαν πάντα ὅτι μάλιστα κοινὰ τὰ τῶν φίλων ποιεῖσθαι.* ubi v. not. Ast.

τὰ τῶν φίλων] E Cod. Regio articulum *τῶν*, qui vulgo desideratur, adjecimus. Ast.

ἐπιλαμβάνει] *ἐπιλαμβάνεσθαί τινος* est *aliquid apprehendere* cum impetu quodam et celeritate, ut scilicet effugias aliud quid molestum ac difficile: id quod Adimantus Socrati h. l. exprobrat. Ast.

III. i. 217. ταῦτα[a] πάντα ὥς περ τἆλλα[b] διέλθῃς. Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ὁ Γλαύκων ἔφη,[c] κοινωνὸν τῆς ψήφου ταύτης[d] τίθετε.[e] Ἀμέλει, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, πᾶσι ταῦτα[f] δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε, ὦ Σώκρατες. [§. 2.] Οἷον, ἦν δ' ἐγώ, εἰργάσασθε[g] ἐπιλαβόμενοί μου! ὅσον[h] λόγον πάλιν, ὥς περ[i] ἐξ ἀρχῆς, κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας! ἣν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε[k] ἔχαιρον, ἀγαπῶν εἴ τις ἐάσοι[l] ταῦτα ἀποδεξάμενος ὡς τότε ἐῤῥήθη.[m] ἃ νῦν ὑμεῖς παρακαλοῦντες οὐκ ἴστε ὅσον ἑσμὸν[n] λόγων ἐπεγείρετε· ὃν ὁρῶν ἐγὼ παρῆκα[o] τότε, μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον. Τί δέ; ἦ δ' ὃς ὁ Θρασύμαχος· χρυσοχοήσοντας[p] οἴει τούσδε νῦν ἐνθάδε[q] ἀφῖχθαι ἀλλ' οὐ λόγων[r] ἀκουσομένους; Ναί,[s] εἶπον, μετρίων[t] γε. Μέτρον δέ γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Γλαύκων, τοιούτων λόγων ἀκούειν ὅλος ὁ βίος νοῦν ἔχουσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα· σὺ δὲ περὶ ὧν ἐρωτῶμεν μηδαμῶς ἀποκάμῃς[u] ᾗ[v] σοι δοκεῖ διεξιών, τίς ἡ κοινωνία τοῖς φύλαξιν ἡμῖν[w] παίδων τε πέρι καὶ[x] γυναικῶν ἔσται, καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄν-

—[a] τοῦτο K.—[b] ὥσπερ πάντα ταλλα ΘΠr, ὥσπερ ταλλα πάντα ΦDKq.—[c] ἔφη ὦ γλαύκων Φ, ὦ γλαύκων ἔφη r.—[d] ταύτης om K.—[e] τίθεται r.—[f] ταυτὰ A, ταῦτα τὰ Φ, ταυτὰ τὰ r.—[g] εἰργάσεσθε v.—[h] ὃς r et pr Θ, ὃν corr Θ.—[i] ὥσπερ om K, post ἀρχῆς ponunt ΘΦr.—[k] ἐγὼ ΘΦr.—[l] ἐάσοι AΠvm, ἐάσῃ q : ἐάσει *ς.—[m] ἐῤῥήθη AΘΠqm : ἐῤῥέθη *ς.—[n] ἐμὸν Θ.—[o] παράσχῃ ΘΦr.—[p] χρυσοχοήσαντας Πvm.—[q] ἐνταῦθα ΘΦr.—[r] λόγον m.—[s] καὶ K.—[t] μέτρον ΘΞΠΦDKqvmr : μέτριον *ς.—[u] ἀπόκαμε q.—[v] εἰ vm.—[w] ἡμῖν AΘΞΠΦDKqvmr : ἡμῶν ς.—[x] καὶ περὶ v.—[y] δο-

πρὶν ἂν ταῦτα πάντα] Cod. Reg. *πρὶν ἂν τοῦτο, ὥσπερ τἄλλα πάντα διέλθῃς.* Ficinus vero vertit: *antequam hæc omnia, quemadmodum cetera, exposuisses.* Ast.

§. 2. *ἐῤῥέθη*] Bas. 2. *ἐῤῥήθη*, quæ promiscui usus sunt; vid. Heind. ad Gorg. §. 36. Mox Bas. 2. *ἡμεῖς*, vitiose. Ast.

ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε] Respexit Porphyr. de Abstin. i. c. 34. *ἐξ ὧν αἱ μνῆμαι καὶ αἱ φαντασίαι αἵ τε δόξαι ἀνθροιζόμεναι ἑσμὸν τῶν παθῶν ἐγείρουσαι*, et illustravit hanc similesque loquendi rationes Heusd. in Spec. Crit. p. 110. Ast.

παράσχοι ὄχλον] *ὄχλον* (i. e. *ὄχλησιν* v. interpp. ad Thom. M. p. 667.) *παρέχειν*, *molestiam exhibere*, *molestum esse*, frequentis usus est, ut Phædon. p. 84. D. *ὀκνεῖν δὲ ὄχλον παρέχειν*, ubi v. Fisch. Ast.

χρυσοχοήσοντας] H. e. *ut se decipi, magnamque sibi spem eripi patiantur.* *Χρυσοχοεῖν*, *aurum fundere*, proverbialiter dicitur, quem magna, quam animo conceperat, spes frustratur. Proverbii originem exponunt Suidas h. v. et Erasm. Adag. Chil. iii. Centur. iv. 36. p. 588. Ast.

μέτρον] Scripsimus, sensu postulante pro *μέτριον* præeunte Ficino: *modus vero et terminus horum sermonum.* Ast.

ᾗ σοι δοκεῖ] Ficinus vertit, ac si legisset: *εἰ σοὶ δοκεῖ*—. *Tu vero ne graveris, si tibi videtur.* Ad verbum ita: *Tu vero ne graveris, qua optime tibi visum fuerit.* Faehse. Bas. 1. 2. *ἧ* pro *ᾗ*. Ast.

ἡμῖν] Sic Ald. Bas. 1. et 2. quod Steph. sine causa in *ἡμῶν* mutavit. *τίς ἡ κοινωνία ἡμῖν ἔσται* est: *quam communionem statuere debeamus.* Ast.

τροφῆς] Verba sic conjunge: *τροφῆς—τῆς γιγνομένης ἐν τῷ χρόνῳ μεταξὺ γενέσεώς τε καὶ παιδείας.* Ast.

των τῆς ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ γιγνομένης γενέσεώς τε καὶ
παιδείας, ἣ δὴ ἐπιπονωτάτη δοκεῖ[y] εἶναι. πειρῶ οὖν[z] εἰπεῖν
τίνα τρόπον δεῖ γίγνεσθαι αὐτήν. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ εὔδαιμον,[a] III. i. 218.
ἦν δ' ἐγώ, διελθεῖν· πολλὰς γὰρ ἀπιστίας ἔχει ἔτι μᾶλ-
λον τῶν ἔμπροσθεν ὧν διήλθομεν. καὶ[b] γὰρ ὡς δυνατὰ λέ-
γεται,[c] ἀπιστοῖτ' ἄν· καὶ εἰ ὅτι μάλιστα γένοιτο, ὡς[d]
ἄριστ' ἂν εἴη ταῦτα, καὶ ταύτῃ ἀπιστήσεται.[e] διὸ δὴ καὶ
ὄκνος τις αὐτῶν ἅπτεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῇ[f] εἶναι ὁ λόγος, ὦ
φίλε[g] ἑταῖρε. Μηδέν, ἦ δ' ὅς, ὄκνει· οὔτε γὰρ ἀγνώμονες
οὔτε ἄπιστοι οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι.[h] Καὶ ἐγὼ εἶπον
Ὦ ἄριστε, ἦ που βουλόμενός με[i] παραθαῤῥύνειν λέγεις;
Ἔγωγ', ἔφη. Πᾶν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοὐναντίον ποιεῖς.
πιστεύοντος μὲν[k] γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέναι ἃ λέγω, καλῶς
εἶχεν ἡ[l] παραμυθία·[m] ἐν γὰρ φρονίμοις τε καὶ φίλοις πε-
ρὶ τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων[n] τἀληθῆ εἰδότα λέγειν ἀσ-
φαλὲς καὶ θαῤῥαλέον, ἀπιστοῦντα δὲ καὶ ζητοῦντα ἅμα
τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ὃ δὴ[o] ἐγὼ δρῶ, φοβερόν τε καὶ σφα-
λερόν, οὔ τι[p] γέλωτα ὄφλειν—παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε—, II. 451.
ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον[q] αὐτὸς ἀλλὰ
καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος[r] κείσομαι, περὶ ἃ ἥκιστα
δεῖ σφάλλεσθαι.[s] προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων,
χάριν οὗ μέλλω λέγειν· ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμαρ-

κεῖ ἐπιπονωτάτη Φr.—[z] ἂν Am.—[a] εὐδαίμων ΠDK, εὐδαῖμον ΘΦr.—[b] κἂν K.—
ε ται
[c] λέγηται K.—[d] καὶ ὡς ΘΦr.—[e] ἀπιστησέται Θ, ἀπιστήσετε D, ἀπιστήσετι K.
—[f] δοκεῖ ΘΠΦDK, δοκοί Ξ, δοκῇ corr A.—[g] φίλε om Φr.—[h] ἀκούσομέν σου q.
—[i] γε DK.—[k] μὲν om DK et pr Ξ.—[l] ἡ om Dq.—[m] παραμυθεῖσθαι q.—[n] οὐ φαύ-
λων q.—[o] δὴ om Θ.—[p] οὔτοι ΦKqr.—[q] οὐ μόνον αὐτὸς ἀλλὰ om Φ.—[r] ξυνεπιστά-

διὸ δή] Ald. et Bas. 1. διὸ δέ. Ast.

εὐχή] Ut Latinorum *votum*. Sic vi. 12. vii. 17. de Legib. viii. p. 841. C. Hinc *εὐχαῖς ὅμοια* (v. 6.) vid. Victor. Var. Lect. xx. 6. Ast.

ἐν γὰρ φρονίμοις—ὄφλειν] Laudat Stob. i. p. 24. in quo verba *τε καὶ φίλων* desiderantur. Ast.

οὔτι] Cod. Reg. *οὔτοι*, male, vid. ad l. ii. p. 358. C. Ast.

φίλους ξυνεπισπασάμενος] Vid. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. §. 11. t. i. p. 215. ed. Bip. et de *μὴ* cum futuro cf. Hermann. ad Viger. p. 776. De Adrastea v. nostra ad Phædr. p. 306. et Buonarotti Osserv. Istor. sopra alcuni medagl. n. xi. p. 221. Ceterum male huc trahunt *βασκανίαν* vel *φθόνον*, quasi sensus sit, *invidiam deprecor*, absit verbo invidia (sic Wyttenbach. ad Phædon. p. 95. B. hunc locum cepit; cf. Erasm. Adag. Chil. ii. Centur. vi. 38. p. 434. et Harduin. ad Themist. Orat. xxxi. p. 354. C.). Sensus potius est: *adoro*, i. e. precor, *Adrasteam* s. Nemesin, *ne propter ea, quæ dicturus sum, me puniat: namque me peccaturum esse intelligo, idque graviter, si quidem in bono, justo ac pulcro vos amicos decepturus sim.* Ast.

III. i. 219. τημα ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι ἢ ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων καὶ νομίμων[t] πέρι.[u] τοῦτο[w] οὖν τὸ κινδύνευμα κινδυνεύειν ἐν ἐχθροῖς κρεῖττον ἢ φίλοις, ὥστε οὐκ[x] εὖ με παραμυθεῖ.[y] Καὶ ὁ Γλαύκων γελάσας Ἀλλ',[z] ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἐάν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ[a] λόγου, ἀφίεμέν σε ὥς περ φόνου καθαρὸν[b] εἶναι καὶ μὴ ἀπατεῶνα ἡμῶν. ἀλλὰ θαῤῥήσας λέγε. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, καθαρός γε καὶ[c] ἐκεῖ ὁ[d] ἀφεθείς, ὡς ὁ νόμος λέγει· εἰκὸς δέ γε,[e] εἴ περ ἐκεῖ, κἀνθάδε. Λέγε τοίνυν, ἔφη, τούτου[f] γ' ἕνεκα. Λέγειν δή,[g] ἔφην ἐγώ, χρὴ ἀνάπαλιν αὖ νῦν, ἃ τότε[h] ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν. τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρθῶς ἔχοι,[i] μετὰ[j] ἀνδρεῖον δρᾶμα[k] παντελῶς διαπερανθὲν τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺ οὕτω προκαλεῖ.

§. 3. Ἀνθρώποις γὰρ φῦσι καὶ παιδευθεῖσιν ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ ἔστ'[l] ἄλλη ὀρθὴ παίδων τε καὶ γυναικῶν κτῆσίς τε καὶ χρεία ἢ κατ' ἐκείνην τὴν ὁρμὴν ἰοῦσιν ἥν περ τὸ πρῶτον ὡρμήσαμεν. ἐπεχειρήσαμεν δέ που ὡς ἀγέλης φύλακας τοὺς ἄνδρας καθιστάναι τῷ λόγῳ. Ναί. Ἀκολουθῶμεν τοίνυν καὶ τὴν γένεσιν καὶ τροφὴν παραπλησίαν ἀποδιδόντες, καὶ σκοπῶμεν εἰ ἡμῖν[m]
III. i. 220. πρέπει[n] ἢ οὔ. Πῶς; ἔφη. Ὧδε.[o] τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν πότερα ξυμφυλάττειν οἰόμεθα δεῖν ἅ περ ἂν[p] οἱ ἄῤῥενες φυλάττωσι[q] καὶ ξυνθηρεύειν καὶ τἆλλα κοινῇ[r]

μενος K.—[s] σφάλλεσθαι δεῖ Φr.—[t] δικαίων νομίμων ΑΠDKqvm, νομίμων καὶ δικαίων Φ.—[u] περὶ τοῦτο ς.—[w] τοῦτ' r.—[x] οὐκ add q.—[y] παραμυθεῖ ΞΦDvmr.—[z] ἀλλ' om Φr.—[a] σου m.—[b] φόνου καὶ καθαρὸν Am.—[c] καὶ om Θ.—[d] ὁ ἐκεῖ v.—[e] γε om K.—[f] τοῦ v.—[g] δὲ Am.—[h] ἃ τότε v: ἅ ποτε *ς.—[i] ἔχοι om Φ.—[j] post μετὰ omisi τὸ cum ΑΘΞΠΦDKqvmr.—[k] δρᾶγμα Ξ.—[l] ἔστ' ΑΞm: ἔσται *ς.—[m] ὑμῖν Φr.—[n] πρέποι Θ.—[o] ἔδει Φ.—[p] ἂν om Θ.—[q] φυλάττουσιν D.—[r] κοινῶς K.—[s] τὴν q.—

νομίμων πέρι] Sic Cod. Reg. quod Ficinus confirmat, ut qui verterit: *quam qui circa constitutiones de honestis et bonis justisque fallit. Hoc autem discrimen subire præstat.* Vulgo scribitur *νομίμων περὶ τοῦτο*. Ast.

κινδύνευμα κινδυνεύειν] Vid. ad x. p. 603. C. Ast.

εὖ με] Vel ante εὖ ponenda est negativa particula οὐκ, vel hæc ut ironice dicta sunt accipienda. Steph.

εὖ με] Sic Ald. Bas. 1. et 2. Olim αὖ reposuimus, Ficinum secuti, qui vertit: *quare melius* (*αὖ iterum*) *me confirma;* nunc vero cum Cornario et Stephano οὐκ εὖ pro genuino habeo. Ast.

εἰκὸς δὲ] Sic Cod. Reg. Vulgo εἰκὸς δέ γε. Ast.

τούτου γ' ἕνεκα] De hoc supra jam exposuimus. Ast.

§. 3. τὰς θηλείας τ. φυλακ.] Laudat Galen. de Hippocrat. et Platon. Decret. ix. p. 331. v. 55. t. i. Bas. Ast.

φυλάττωσι] Ald. Bas. 1. et 2. φυλάττουσι. Ast.

πράττειν, ἢ τὰς μὲν οἰκουρεῖν ἔνδον ὡς ἀδυνάτους διὰ τὸν[s]
τῶν σκυλάκων τόκον τε καὶ τροφήν, τοὺς δὲ πονεῖν τε καὶ
πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια; Κοινῇ, ἔφη,
πάντα· πλὴν ὡς ἀσθενεστέραις χρώμεθα, τοῖς δὲ[t] ὡς ἰσχυ-
ροτέροις. Οἷόν τ' οὖν, ἔφην ἐγώ, ἐπὶ τὰ αὐτὰ χρῆσθαί τινι
ζώῳ, ἂν μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν τε καὶ παιδείαν ἀποδιδῷς;
Οὐχ οἷόν τε. Εἰ ἄρα ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ ταὐτὰ χρησόμεθα
καὶ[u] τοῖς ἀνδράσι, ταὐτὰ καὶ διδακτέον αὐτάς; Ναί. II. 452.
Μουσικὴ μὲν ἐκείνοις τε[v] καὶ γυμναστικὴ ἐδόθη; Ναί.
Καὶ ταῖς γυναιξὶν ἄρα τούτω[w] τὼ[x] τέχνα καὶ τὰ περὶ τὸν
πόλεμον ἀποδοτέον, καὶ χρηστέον κατὰ ταὐτά; Εἰκὸς ἐξ
ὧν λέγεις, ἔφη.[y] Ἴσως δή, εἶπον, παρὰ τὸ ἔθος γέλοια[z]
ἂν φαίνοιτο πολλὰ περὶ[a] τὰ νῦν λεγόμενα, εἰ πεπράξεται[b]
ᾗ λέγεται.[c] Καὶ μάλα, ἔφη. Τί, ἦν δ' ἐγώ, γελοιότα-
τον αὐτῶν ὁρᾷς; ἢ δῆλα δὴ ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας ἐν
ταῖς παλαίστραις γυμναζομένας[d] μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οὐ
μόνον τὰς νέας ἀλλὰ καὶ ἤδη[e] τὰς πρεσβυτέρας, ὥσπερ III. i. 221.
τοὺς γέροντας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ῥυσοὶ[f] καὶ μὴ ἡδεῖς
τὴν ὄψιν ὅμως φιλογυμναστῶσιν;[g] Νὴ τὸν Δί',[h] ἔφη· γέ-
λοιον γὰρ ἄν, ὥς γε[i] ἐν τῷ παρεστῶτι,[k] φανείη.[l] Οὐκοῦν,
ἦν δ' ἐγώ, ἐπείπερ ὡρμήσαμεν λέγειν, οὐ φοβητέον[m] τὰ
τῶν χαριέντων σκώμματα, ὅσα καὶ οἷ' ἂν εἴποιεν εἰς τὴν

[t] δ' r.—[u] καὶ ante τοῖς om Φ.—[v] τε om m.—[w] τοσούτω m.—[x] τὰ ΦKr.—[y] ἔφη λέγεις ΘΦr.—[z] γέλοια ΘΠD. item 510, 7.—[a] παρὰ ΘΦr.—[b] πεπράξεται q, πράξετε Φr : πράξεται *s.—[c] λέγετε Φr.—[d] γυμναζομέναις Ξ.—[e] καὶ ἤδη ΑΘΠΦDKqrmr : ἤδη καὶ *s.—[f] ῥυσοὶ ΞΠΦmr : ῥυσσοὶ *s.—[g] φιλογυμνασθῶσι DK.—[h] Δί' r.—[i] γ' om pr Θ.—[k] παρόντι K.—[l] φανῆναι Φr.—[m] φορητέον Φr.—[n] ἂν add q.—[o] ὀχλή-

ὡς ἀσθενεστέραις] Deesse puto *ταῖς μὲν* ante *ὡς ἀσθενεστέραις*: ut sequitur *τοῖς δὲ* ante *ὡς ἰσχυροτέροις*. Steph.

ὡς ἀσθενεστέραις] Haud dubie *ταῖς μὲν*, quod in Ald. Bas. 1. 2. Steph. desideratur, e Galeno reponendum, ut Ficinus quoque vertit: *Nisi quod feminis ut imbecillioribus.* Nam etsi ante *οἱ δὲ* sæpe *οἱ μὲν* omittitur, tamen h. l. orationis perspicuitas videtur *ταῖς μὲν* postulare. Ast.

ἐπὶ τὰ αὐτὰ] Sic Bas. 2. et Galen. Mox *ἐκείνοις καὶ γυμναστική*, omisso *τὲ*, Galen. Paulo post *ἀποδοτέον τε καὶ χρηστέον*. Ast.

ἴσως δὴ] Laudat Euseb. Præp. Evang. xiii. 19. p. 706. A. Cf. Theodoret. de Cur. Græc. Affect. ix. p. 129. Ast.

παρὰ τὸ ἔθος] Euseb. *εἰωθὸς*, et mox *νῦν δὴ λεγόμενα*. Ast.

τί δ' ἦν] Sic Euseb. Vulgo *δ'* abest. Ast.

ἢ δηλαδὴ] Ex iis quæ antea annotavi, perspicere poterit lector, hic quoque scribendum esse *ἢ δῆλα δή*. Steph.

γυμνὰς τὰς γυναῖκας] More Lacedæmoniorum, vid. Thucyd. i. 6. Plat. Theæt. 162. B. Propert. iii. 14. 3. Plutarch. vit. Lycurg. p. 47. F. Crag. de Republica Lacedæmoniorum, iii. 9. §. 4. et Perizon. ad Ælian. Var. Hist. iii. 38. p. 226. Ast.

τοιαύτην μεταβολὴν γενομένην ἂν[n] καὶ περὶ τὰ γυμνάσια καὶ περὶ μουσικὴν καὶ οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν ὅπλων σχέσιν καὶ ἵππων ὀχήσεις;[o] Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ἀλλ' ἐπεί περ λέγειν ἠρξάμεθα, πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου, δεηθεῖσί τε τούτων μὴ τὰ αὑτῶν πράττειν ἀλλὰ σπουδάζειν, καὶ ὑπομνήσασιν ὅτι οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόκει αἰσχρὰ εἶναι καὶ γέλοια ἅ περ[p] νῦν τοῖς[q] πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς ἄνδρας[r] ὁρᾶσθαι. καὶ ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶτοι[s] μὲν Κρῆτες, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι,[t] ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις πάντα ταῦτα[u] κωμῳδεῖν. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Ἀλλ' ἐπειδή, οἶμαι, χρωμένοις ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα[v] ἐφάνη, καὶ τὸ ἐν τοῖς[w] ὀφθαλμοῖς δὴ γέλοιον
III. i. 222. ἐξερρύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μηνυθέντος ἀρίστου, καὶ τοῦτο[x] ἐνεδείξατο, ὅτι μάταιος ὃς γέλοιον ἄλλο τι ἡγεῖται[y] ἢ[z] τὸ κακόν, καὶ ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλ-

σεις ΘΠΦr.—[p] ὥσπερ K.—[q] τοῖς om rm.—[r] τοὺς ἄνδρας Φr.—[s] πρῶτοι ΑΘΞΦrmr, πρῶτα q: πρῶτον *ς.—[t] λακεδαιμονίοις r.—[u] πάντα ταῦτα ΑΞqvm: ταῦτα πάντα *ς.—[v] τὰ τοιαῦτα πάντα Φr.—[w] τοῖς om Kq.—[x] τούτου Π.—[y] ἡγεῖται om Φ.—[z] ἢ

Κρῆτες—Λακεδαιμόνιοι] Vid. supra laudatos scriptores. Cf. Thucyd. l. l. P. Fabri Agonist. ii. 4. in Gronov. Thes. Ant. Græc. t. viii. p. 1943. et Heind. ad Theæt. §. 50. Ast.

χρωμένοις] χρῆσθαι, de exercitatione gymnastica, ut Xenoph. Mem. iii. 5. 14. ὁμοίως μὲν τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι, quod §. 15. est σωμασκεῖν. Ast.

πάντα τὰ τοιαῦτα] Nihil habent hæc verba, quo referantur; nam cum ξυγκαλύπτειν conjuncta ineptum darent sensum. Ni fallor, propter postremam præcedentis verbi syllabam ειν præpositio εἰς, vel Attice ἐς, excidit, ut εἰς consilium indicet, et verba πάντα τὰ τοιοῦτα varias gymnasticæ artis exercitationes hisque similia significent. Ast.

ἐνδείξατο] Sensu reciproco, *se offendit*, i. e. apparuit; sic αὐτὸ δείξει, non, ut explicant, *res ipsa offendet*, sed *per se apparebit*. Hipp. Maj. p. 288. B. ἐδήλωσε. Xenoph. Cyrop. vii. 1. §. 30. Mem. i. 232. δηλοῖ. Aristot. Polit. iv. 11. p. 115. ed. Schneid. Exempla laudant Gataker ad M. Anton. xi. §. 15. Valcken. ad Eurip. Phœn. 626. et Heind. ad Hipp. Maj. §. 18. Ast.

σπουδάζειν] In præced. edit. scriptum est σπουδάζει, non ἢ σπουδάζειν: sed hanc lectionem agnoscit et Ficin. ac manifestum est cum σπουδάζειν repetendum esse ἐπιχειρῶν, quod positum fuit cum illius contrario γελωτοποιεῖν. Steph.

ὅτι μάταιος] Laudat hæc Stob. i. p. 24. A. In verbis quæ sequuntur, plura sunt, quæ correctione indigeant, quanquam sine librorum scriptorum auctoritate nihil mutare volui. Libri editi, Stob. et cod. Reg. legunt σπουδάζει (σπουδάζειν est Stephani correctio); hinc puto pro ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν legendum esse καὶ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρεῖ —ἢ σπουδάζει. Plane sic Ficin. vertit: *qui deridendum quidquam—existimat irridereque aggreditur—aut honestum quidquam—existimat* (σπουδάζει). Deinde ante vel post σπουδάζει nonnulla excidisse, docent Cod. Reg. Stob. et Ficinus. Cod. Reg. enim legit: καὶ καλοῦ αὖ σπουδάζει πρὸς, et Stob. καὶ καλοῦ ἂν σπουδάζει εἰς, Ficinus vero vertit: *aut honestum quidquam studio dignum existimat.* Ni fallor, legendum est: ἢ περὶ καλοῦ αὖ σπουδάζει. Ast.

λην τινα[a] ὄψιν ἀποβλέπων ὡς γελοίου ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε
καὶ κακοῦ, ἢ[b] σπουδάζει[c] πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησά-
μενος ἢ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.
[§. 4.] Ἆρ' οὖν[d] οὐ πρῶτον μὲν τοῦτο[e] περὶ αὐτῶν[f] ἀνο-
μολογητέον, εἰ δυνατὰ ἢ οὔ, καὶ δοτέον ἀμφισβήτησιν, εἴ
τέ τις φιλοπαίσμων[g] εἴτε σπουδαστικὸς ἐθέλει[h] ἀμφισβη-
τῆσαι, πότερον δυνατὴ φύσις ἡ ἀνθρωπίνη ἡ θήλεια τῇ τοῦ II. 453.
ἄῤῥενος γένους κοινωνῆσαι[i] εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα ἢ οὐδ' εἰς
ἕν, ἢ εἰς τὰ μὲν οἷά τε, εἰς δὲ τὰ[k] οὔ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ πε-
ρὶ τὸν πόλεμον ποτέρων ἐστίν; ἆρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλλιστά
τις ἀρχόμενος, ὡς[l] τὸ εἰκός, καὶ κάλλιστα τελευτήσειεν;
Πολύ γε,[m] ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἡμεῖς πρὸς ἡμᾶς[n]
αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν,[o] ἵνα μὴ ἔρημα
τὰ τοῦ ἑτέρου λόγου πολιορκῆται; Οὐδέν, ἔφη, κωλύει.
Λέγωμεν[p] δὴ ὑπὲρ αὐτῶν ὅτι Ὦ Σώκρατές τε[q] καὶ Γλαύ-
κων, οὐδὲν δεῖ[r] ὑμῖν[s] ἄλλους ἀμφισβητεῖν· αὐτοὶ γὰρ ἐν
ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως,[t] ἣν ᾠκίζετε πόλιν, ὡμολογεῖτε[u] δεῖν
κατὰ φύσιν ἕκαστον ἕνα[v] ἓν τὸ αὑτοῦ πράττειν. Ὡμολο- III. i. 223.
γήσαμεν, οἶμαι· πῶς γὰρ οὔ; Ἔστιν οὖν ὅπως οὐ πάμ-
πολυ διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν; Πῶς δ' οὐ διαφέρει;
Οὐκοῦν ἄλλο καὶ[w] ἔργον ἑκατέρῳ προσήκει προστάττειν
τὸ κατὰ τὴν αὑτοῦ[x] φύσιν; Τί μήν; Πῶς οὖν οὐχ ἁμαρ-

om K.—[a] τινὰν Π.—[b] καὶ καλοῦ αὖ ΠDKrm, καὶ οὐ καλοῦ αὖ q: om ΘΞΦr.—[c] σπουδάζει ΑΘΞΠΦDKqvmr: σπουδάζειν *s.—[d] οὖν om D.—[e] τοῦτον v.—[f] αὐτῶν Ξqv: αὐτὸν *s.—[g] φιλοπαίσμων Am, φιλοπαίσμων Π, φιλοπαίγμων Θ: φιλοπαίγμων *s.—[h] ἐθέλοι Ξ.—[i] γένους φύσει κοινωνῆσαι q.—[k] τὰ δὲ Φr.—[l] εἰς r.—[m] γ' r.—[n] ὑμᾶς Φ.—[o] ἀμφισβητήσομεν ΞDKm.—[p] λέγω μὲν Ξm, λέγομεν Kv.—[q] τε om q.—[r] δέος r.—[s] ἡμῖν Φ.—[t] κατοικήσεως Φmr et pr Ξ.—[u] ὁμολογεῖτε rm.—[v] ἕνα om ΘΦr.—[w] καὶ om m.—[x] ἑαυτοῦ ΘΦr.—[y] πλεῖστον om Φr.—[z] τι add ΑΘΞ

(γ and σ are printed as interlinear letters above the readings in note g.)

§. 4. *φιλοπαίγμων*] Schol. Ruhnk. *φιλοπαίσμων, Ἀττικῶς ὁ φιλοπαίγμων.* Sed libri scripti constanter *φιλοπαίγμων*, ut et in Cratylo p. 406. C. Ast.

φύσις—ἡ θήλεια] Vide quæ Aristoteles in his, ut in omnibus fere aliis, Platoni inimicus disputat in Polit. i. 8. (§. 5. ed. Schneid. p. 33.) ii. 1. ii. 3. (ii. 2. §. 15. Schn.) cf. de Legib. vi. p. 781. A. Apulei. p. 27. Lactant. iii. 21. Ast.

Βούλει οὖν] Laudat Galen. libr. laud. ix. p. 332. v. 6. usque ad *ἀπολογεῖσθαι*, ubi *ἀμφισβητήσομεν* (sic et Ald. Bas. 1. et 2.)—*πολιορκεῖται* et *λέγομεν* scriptum reperitur. Ast.

ὑμῖν] Sic recte Ald. Galen. et Steph. Bas. 1. exhibet *ἡμῖν* et Bas. 2. *ἡμᾶς*. Etiam Ficinus vertit: *Nihil opus est, o Socrates et Glauco, ut alii vobis repugnent.* Sensus est, *non opus est alio, qui vos refellat, quia ipsi vobis repugnatis*; quod quidem in sequentibus exponitur. Quocirca Heusdii conjectura (Spec. Crit. p. 119.) *ἀλλήλους* supersedere possumus. Ast.

τάνετε νῦν καὶ τἀναντία ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε, φάσκοντες αὖ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας δεῖν τὰ αὐτὰ πράττειν πλεῖστον[y] κεχωρισμένην φύσιν ἔχοντας; Ἕξεις τι,[z] ὦ θαυμάσιε, πρὸς ταῦτ' ἀπολογεῖσθαι; Ὡς μὲν ἐξαίφνης, ἔφη, οὐ πάνυ ῥᾴδιον· ἀλλὰ σοῦ δεήσομαί τε καὶ δέομαι καὶ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν λόγον, ὅς τίς ποτ' ἔστιν, ἑρμηνεῦσαι. Ταῦτ' ἐστίν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ἃ ἐγὼ πάλαι προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ὤκνουν ἅπτεσθαι τοῦ νόμου τοῦ περὶ τὴν[a] τῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτῆσιν καὶ τροφήν. Οὐ μὰ τὸν Δία,[b] ἔφη, οὐ γὰρ εὐκόλῳ[c] ἔοικεν. Οὐ γάρ, εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχει· ἄν τέ[d] τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ ἄν τε εἰς τὸ μέγιστον[e] πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἧττον. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου,
III. i. 224. ἤτοι δελφῖνά τιν'[f] ἐλπίζοντας[g] ἡμᾶς[h] ὑπολαβεῖν[i] ἂν ἤ τινα ἄλλην ἄπορον[k] σωτηρίαν; Ἔοικεν, ἔφη. Φέρε δή, ἦν δ'[l] ἐγώ, ἐάν πῃ εὕρωμεν τὴν ἔξοδον. ὡμολογοῦμεν[m] γὰρ δὴ[n]

ΠΦυmr.—[a] τὴν om m.—[b] δι' vr.—[c] εὐκόλως qv.—[d] ἐάν Ξ.—[e] μέσον Φr.—[f] τι Π. κείμενον —[g] ἐλπίζοντες K.—[h] post ἡμᾶς hæc habet margo r: καθ' ὃν τρόπον καὶ ἀρίωνα τὸν μηθυμναῖον κιθαριστήν.—[i] ἀπολαβεῖν ς: conf. Hemsterhus. ad Lucian. i. p. 308. b.—[k] εὔπορον K.—[l] δὲ r.—[m] ὁμολογοῦμεν Π, ὁμολογοῦμεν (ώ) Arm.—[n] δὴ om ΘΦr.—

νῦν] Galen. νυνί, quod ut Atticum recepissem, nisi tam multa loca essent, in quibus libri omnes νῦν exhibent, quæ quidem omnia ad purioris Atticismi rationes corrigenda essent, si in his nobismet ipsis constare vellemus. Nos revera nonnisi umbram Platonicæ orationis sequimur, nisi libri inveniuntur scripti, e quibus Plato vere Atticus prodire poterit. Ast.

ἕξεις τι] τι e Bas. 2. et Galeno recepimus. Mox Οὐ, μὰ τὸν Δία, ἔφη, οὐ γὰρ cet. interpungendum est; vulgo οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη οὐ γάρ. Οὐ—οὐ iteratio (diplasiasmus) est Platoni admodum frequens, vid. exempla nobis ad Phædr. p. 273. laudata, quibus addere potes Diphili vel Philemonis versus apud Clem. Alex. Strom. v. (v. Rittershus. ad Isidor. Pelusiot. Epist. lib. iii. Epist. 413.) Ὁρᾶσθ' ὅσοι δοκεῖτε οὐκ εἶναι θεόν· Ἔστιν γάρ, ἔστιν. Æsch. Prom. 338. Αὐχῶ γάρ, αὐχῶ. Philostr. Heroic. p. 64. ed. Boisson. ὁρῶνται δὴ—ὁρῶνται ἔτι. p. 194. γέγονε γάρ, ξένε, γέγονε ποιητὴς Ὅμηρος. Ast.

ἄν τέ τις ἐς κολυμβήθραν] Illustravit h. l. Victor. Var. Lect. iii. 10. Ast.

ὑπολαβεῖν ἂν] Sic Hemsterh. ad Lucian. t. ii. p. 371. Bip. et Heusd. Spec. Crit. p. 31. legi jusserunt, addicente Ficino, qui vertit, *aut Delphinum aliquem nos suscepturum.* Quanquam haud scio, an vulgata scriptura retinenda sit. Est enim ἀπολαβεῖν secum *auferre*, ideoque *periculo eripere*, quod hoc loco egregie quadrat. Quocirca me pœnitet fere, nimis festinanter virorum præstantissimorum conjecturam recepisse. Ceterum accusativi ἐλπίζοντας de more nomen verbale πειρατέον sequitur, de quo supra jam exposuimus. Mox Cod. Reg. εὔπορον, sed ἄπορον σωτ. est *incertam*, h. e. inexspectatam salutem. Ast.

ἄλλην φύσιν ἄλλο δεῖν[o] ἐπιτηδεύειν, γυναικὸς δὲ καὶ ἀνδρὸς ἄλλην εἶναι· τὰς δὲ ἄλλας φύσεις τὰ αὐτά φαμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεῦσαι. ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε; Κομιδῇ[p] γε. Ἦ γενναία, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς II. 454.
ἀντιλογικῆς τέχνης. Τί δή; Ὅτι, εἶπον, δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν, καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν[q] ἀλλὰ διαλέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἴδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Ἔστι γὰρ δή, ἔφη, περὶ πολλοὺς[r] τοῦτο τὸ πάθος· ἀλλὰ μῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει ἐν τῷ παρόντι; Παντάπασι μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ· κινδυνεύομεν γοῦν[s] ἄκοντες ἀντιλογίας ἅπτεσθαι. Πῶς;[t] Τὸ μὴ[u] τὴν αὐτὴν φύσιν ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ ἐπιτηδευμάτων τυγχάνειν πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς κατὰ τὸ ὄνομα διώκομεν, ἐπεσκεψάμεθα δὲ[v] οὐδ' ὁπῃοῦν τί εἶδος[w] τὸ τῆς ἑτέρας τε καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ πρὸς τί τεῖνον ὡριζόμεθα[x] τότε, ὅτε τὰ ἐπιτηδεύματα ἄλλῃ[y] φύσει ἄλλα, τῇ III. i. 225.
δὲ αὐτῇ τὰ αὐτὰ ἀπεδίδομεν. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη, ἐπεσκεψάμεθα. Τοιγάρτοι, εἶπον, ἔξεστιν ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἀνερωτᾶν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰ ἡ αὐτὴ φύσις φαλακρῶν καὶ κομητῶν καὶ οὐχ ἡ[z] ἐναντία, καὶ ἐπειδὰν ὁμολογῶμεν ἐναντίαν εἶναι, ἐὰν φαλακροὶ σκυτοτομῶσι, μὴ ἐᾶν κομήτας, ἐὰν δ' αὖ κομῆται, μὴ τοὺς ἑτέρους. Γέλοιον μέντ' ἂν εἴη, ἔφη. Ἆρα κατ' ἄλλο τι, εἶπον ἐγώ, γέλοιον, ἢ ὅτι τότε οὐ πάντως τὴν αὐτὴν καὶ τὴν[a] ἑτέραν φύσιν ἐτιθέμεθα, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεώς τε καὶ ὁμοιώσεως μόνον[b] ἐφυλάττομεν τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον τὰ ἐπιτηδεύματα;[c] οἷον ἰατρὸν[d] μὲν καὶ ἰατρικὸν[e] τὴν ψυχὴν ὄντα[f] τὴν αὐτὴν

[o] δεῖ r.—[p] καὶ κομιδῇ ΘΦτ.—[q] ἐκμερίζειν Θ.—[r] περὶ πολλοὺς om ΘΦτ.—[s] οὖν Κq.—[t] πῶς om Φ.—[u] μὴ om ΑΘΠΦDΚqιmr.—[v] δὲ om Φτ.—[w] ὁπητιοῦν εἶδος Φτ.—[x] ὁριζόμεθα Θm.—[y] οὐκ ἄλλῃ r.—[z] οὐχὶ ΘΦτ.—[a] τὴν om Ξ.—[b] μόνον ὂν m.—[c] τὰ πρὸς αὐτὰ τείνοντα ἐπιτηδεύματα ΑΘΠΦmr et γρ Ξ, τὰ πρὸς αὐτὸ τείνοντα ἐπιτηδεύματα DΚr, τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον ἐπιτήδευμα Ξ.—[d] ἰατρὸν Ficinus: alii

γοῦν] Galen. οὖν. Mox ἐπισκεψόμεθα, ut infra; vitiose. Sequens καὶ negatione praecedente negat; v. Wyttenbach. Bibl. Crit. v. iii. p. iv. p. 4. τεῖνον int. ἐστὶ, i. q. τείνει, ut supra jam observavimus. Ast.

ψυχὴν ἔχοντα] Cod. Reg. et Galen. ὄντα.—Ἰατρικὸν δέ. Galen δέ γε. Ast.

φύσιν ἔχειν ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Ἰατρικὸν δὲ[g] καὶ τεκτονικὸν ἄλλην; Πάντως που. [§. 5.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένος, ἐὰν μὲν[h] πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα διαφέρον φαίνηται, τοῦτο[i] δὴ φήσομεν ἑκατέρῳ δεῖν ἀποδιδόναι· ἐὰν δὲ[k] αὐτῷ τούτῳ φαίνηται διαφέρειν, τῷ τὸ μὲν θῆλυ τίκτειν, τὸ δὲ[l] ἄῤῥεν ὀχεύειν, οὐδέν τί πω φήσομεν μᾶλλον ἀποδε-
III. i. 226. δεῖχθαι ὡς πρὸς ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαφέρει[m] γυνὴ ἀνδρός, ἀλλ' ἔτι οἰησόμεθα δεῖν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν τούς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν; Καὶ ὀρθῶς, ἔφη.[n] Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο κελεύομεν[o] τὸν τὰ ἐναντία λέγοντα
II. 455. τοῦτο αὐτὸ διδάσκειν ἡμᾶς, πρὸς τίνα τέχνην ἢ τί[p] ἐπιτήδευμα τῶν περὶ πόλεως κατασκευὴν οὐχ ἡ[q] αὐτὴ ἀλλὰ[r] ἑτέρα φύσις γυναικός τε καὶ ἀνδρός; Δίκαιον γοῦν. Τάχα τοίνυν ἄν, ὅπερ σὺ ὀλίγον πρότερον ἔλεγες, εἴποι ἂν καὶ ἄλλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ παραχρῆμα ἱκανῶς εἰπεῖν οὐ ῥᾴδιον, ἐπισκεψαμένῳ δὲ[s] οὐδὲν χαλεπόν. Εἴποι γὰρ ἄν. Βούλει οὖν δεώμεθα τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος ἀκολουθῆσαι[t] ἡμῖν, ἐάν πως ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐνδειξώμεθα ὅτι οὐδέν ἐστιν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως; Πάνυ γε. Ἴθι δή, φήσομεν[u] πρὸς αὐτόν, ἀποκρίνου. ἆρα[v] οὕτως ἔλεγες τὸν μὲν εὐφυῆ πρός τι εἶναι, τὸν δὲ[w] ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν[x] ῥᾳδίως τι μανθάνοι,[y] ὁ δὲ χαλεπῶς; καὶ ὁ μὲν ἀπὸ βραχείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὑρετικὸς εἴη οὗ ἔμαθεν, ὁ δὲ πολλῆς μαθήσεως τυχὼν[z] καὶ μελέτης μηδ' ἃ ἔμαθε σώ-

ἰατρικὸν.—[e] καὶ ἰατρικὸν q, om ΘΞΦr: καὶ ἰατρικὴν *s.—[f] ὄντα ΑΞΠΦDKqrmr: ἔχοντα *s.—[g] αὖ Φr, δέ γε v.—[h] μὲν om v.—[i] τοῦτο...φαίνηται om Φr.—[k] δ' rm.—[l] δ' m.—[m] διαφέροι v.—[n] γ' ἔφη Ξv.—[o] κελεύωμεν Ξ.—[p] τί om Φmr.—[q] οὐχ' ἡ D.—[r] ἀλλ' vm.—[s] δὲ om D.—[t] βοηθῆσαι Kq.—[u] φήσωμεν ΦKq.—[v] ἆρ' v.—[w] δ' v.—[x] ὁ μὲν om DK.—[y] μανθάνει ΘΞΦr.—[z] τυχὸν m.—[a] ὑπηρετεῖ Φr.—[b] τῇ om q.

§. 5. καὶ τὸ] Ald. et Bas. 1. καὶ τί. Mox vice τῷ τὸ, Bas. 2. τὸ τῷ. Ast.

τοῦτο δὴ] Invenitur alia lectio, in qua est δὴ pro μή, et interrogationis nota post ἀποδιδόναι. Ficinus tamen lectionem nostram videtur agnovisse, nisi quod et ipse interrogative legit: vertit enim, *Nonne et genus virorum mulierumque genus, si in arte aliqua aut studio nihil inter se differat, hoc utrique assignandum esse dicemus?* Steph.

ἡμῖν] Galen. ἡμῶν. Mox ὀρθῶς γ', ἔφην, et post ἀντιλέγοντος addit μου. Ast.

ἐν ᾧ] I. e. ἐν τούτῳ, ὅτι, *propterea quod, eo nomine quod.* Sic Xenoph. Agesil. viii. 6. ἐν οἷς δὴ καὶ σὺ μάλιστα κατεμέμψω τὴν τυραννίδα. V. Fisch. ad Well. t. iii. p. ii. p. 140. Ast.

ζοιτο; καὶ τῷ μὲν τὰ τοῦ σώματος ἱκανῶς ὑπηρετοῖ[a] τῇ[b]
διανοίᾳ, τῷ δὲ ἐναντιοῖτο;[c] ἆρ' ἄλλ'[d] ἄττα ἐστὶν ἢ ταῦ- III. i. 227.
τα, οἷς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ὡρίζου; Οὐδείς,
ἦ δ' ὅς, ἄλλα φήσει. Οἶσθά τι οὖν ὑπὸ[e] ἀνθρώπων μελε-
τώμενον, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα[f] τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος διαφε-
ρόντως ἔχει ἢ τὸ τῶν γυναικῶν; ἢ μακρολογῶμεν[g] τήν τε
ὑφαντικὴν λέγοντες καὶ τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἑψημάτων
θεραπείαν, ἐν οἷς δή τι δοκεῖ τὸ γυναικεῖον γένος εἶναι, οὗ
καὶ καταγελαστότατόν ἐστι πάντων ἡττώμενον; Ἀληθῆ,
ἔφη, λέγεις, ὅτι πολὺ κρατεῖται ἐν ἅπασιν ὡς ἔπος εἰπεῖν
τὸ γένος τοῦ γένους. γυναῖκες μέντοι πολλαὶ[h] πολλῶν ἀν-
δρῶν βελτίους εἰς πολλά· τὸ δὲ ὅλον ἔχει[i] ὡς σὺ λέγεις.
Οὐδὲν ἄρα ἐστίν, ὦ φίλε, ἐπιτήδευμα τῶν πόλιν διοικούν-
των γυναικὸς διότι γυνή, οὐδ' ἀνδρὸς διότι ἀνήρ, ἀλλ'
ὁμοίως διεσπαρμέναι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοιν, καὶ
πάντων μὲν μετέχει γυνὴ ἐπιτηδευμάτων κατὰ φύσιν, πάν-
των δὲ ἀνήρ, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθενέστερον γυνὴ ἀνδρός. Πάνυ
γε. Ἦ οὖν ἀνδράσι πάντα προστάξομεν,[k] γυναικὶ δὲ[l]
οὐδέν; Καὶ[m] πῶς; Ἀλλ'[n] ἔστι γάρ, οἶμαι, ὡς φήσομεν,
καὶ γυνὴ[o] ἰατρική, ἡ δ' οὔ, καὶ μουσική, ἡ δ' ἄμουσος φύ- III. i. 228.
σει. Τί μήν; Καὶ[p] γυμναστικὴ ἄρα καὶ[q] πολεμική, ἡ II. 456.

—[c] ἐναντιοῦται Φr.—[d] ἄλλ' r.—[e] ὑπ' r.—[f] ταὐτὰ A.—[g] μακρολογοῦμεν ΘΦqr et corr Ξ.—[h] πολλαὶ om ΘΦr.—[i] ὅλον ἕλον ἔχει q.—[k] προστάξωμεν ΘΠ et pr Φ.—[l] δ' r.—[m] καὶ om s.—[n] ἆρ' r.—[o] γυναικὶ K.—[p] Καὶ om Arm.—[q] ἄρα καὶ q, δ' ἄρα

οἶσθα κ. τ. λ.] Laudat Euseb. Præp. Ev. xii. 32. p. 608. C. Ast.

πάντα ταῦτα] Viger. ad Euseb. p. 59. malebat *ταὐτὰ*, ut Ficinus vertit, *omnia eadem*; sed rectius habet *ταῦτα*; namque respiciuntur prægressa, *τὸ εὐφυῆ εἶναι, εὑρετικὸν* cet. Mox pro *ἢ τὸ* Galen. exhibet *τοῦ*. Ast.

τὴν τῶν τοπάνων] Vid. Casaub. ad Athen. iv. p. 172. D. Ast.

δή τι εἶναι] *εἶναί τι* supra jam illustravimus. Ast.

πάντων] Galen. et Euseb. *πάμπολυ*. Ficinus, *ubi perridiculum sane apparet*. Mox pro *πόλυ κρατεῖται* Euseb. *καὶ πόλυ κρ*. Ast.

καὶ πῶς] Sic cod. Reg. Galen. vulgo *καὶ* desideratur. Etiam Ficinus, *at quomodo?* Ast.

καὶ γυμναστικὴ] For. *καὶ οὐ γυμναστική, ἡ δ' ἄρα οὔ; οὐδὲ πολεμική, ἡ δὲ ἀπόλεμος: καὶ οὐ φιλογυμναστική, ἡ δ' ἄρα οὔ*; ut *οὐ* in prioribus locis sit pro *nonne*. Steph. qui sic in Not. ' Alia hujus loci affertur lectio, quæ habet, *καὶ γυμναστική· ἡ δ' ἄρα καὶ πολεμική. ἡ δὲ, ἀπόλεμος, καὶ οὐ φιλογυμναστική; Οἶμαι ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφός τε καὶ θυμοειδής; ἡ δὲ, μισόσοφος καὶ ἄθυμος*; Sed quædam in nostra editione melius scripta esse videntur: ideoque fortassis ex duabus lectionibus facienda una fuerit. Quæ autem jamjam scripsi, sunt ex conjectura: ubi *οὐ* priore loco est interrogativum. Sed lubentius lectionem, quam modo attuli, sequor, in priore parte, ut dicatur, *καὶ γυμναστική*, subaudi *ἐστὶ γυνή*: nec vero *γυμναστικὴ* solum, sed etiam *πολεμική*:

δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστική;[r] Οἶμαι ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφός τε καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοειδής, ἡ δ' ἄθυμος; Ἔστι καὶ ταῦτα. Ἔστιν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή, ἡ δ' οὔ. ἢ οὐ τοιαύτην καὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν φυλακικῶν φύσιν ἐξελεξάμεθα; Τοιαύτην μὲν οὖν. Καὶ γυναικὸς ἄρα καὶ ἀνδρὸς ἡ αὐτὴ φύσις εἰς φυλακὴν πόλεως, πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα[s] ἢ ἰσχυροτέρα ἐστίν. Φαίνεται. [§. 6.] Καὶ γυναῖκες ἄρα αἱ τοιαῦται τοῖς[t] τοιούτοις ἀνδράσιν ἐκλεκτέαι συνοικεῖν[u] τε καὶ συμφυλάττειν, ἐπεί πέρ εἰσιν ἱκαναὶ καὶ ξυγγενεῖς αὐτοῖς[v] τὴν φύσιν. Πάνυ γε. Τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα[w] ταῖς αὐταῖς φύσεσιν; Τὰ αὐτά. Ἥκομεν ἄρα εἰς τὰ πρότερα[x] περιφερόμενοι, καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικήν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ[y] εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν,[z] ἐπεί περ κατὰ φύσιν ἐτίθεμεν τὸν νόμον· ἀλλὰ τὰ νῦν παρὰ ταῦτα γιγνόμενα παρὰ φύσιν μᾶλλον, ὡς ἔοικε, γίγνεται. Ἔοικεν. Οὐκοῦν ἡ ἐπίσκε-

καὶ Kr, δ' ἄρα οὔ· οὐδὲ ΑΠΦDmr : ἡ δ' ἄρα οὔ οὐδὲ *ς.—[r] γυμναστική q : φιλογυμναστική *ς. quæ addi solebant, ἡ δ' ἄρα οὔ, om ΑΘΠΦDKqrmr, in mg rc ponit Ξ.—[s] ἀσθενέστερα ἢ ἰσχυρότερα ΘΠr, ἀσθενεστέρας ἢ ἰσχυροτέρας m : ἢ om A.—[t] τοῖς om m.—[u] ξ. ... ξ. r.—[v] αὐτὴν m.—[w] ἀποδοτέον ΘΞΠΦΚ.—[x] πρότερον K.—

est contra quæ nec sit πολεμικὴ, sed contra ἀπόλεμος, nec γυμναστικὴ, sive φιλογυμναστική, (nam hoc in illius significatione utitur.) Sed in altero membro minime necesse videtur aliam quam quæ in hac editione est quærere verborum collocationem.'

γυμναστικὴ δ' ἄρα] Sic e cod. Regio rescripsimus pro eo, quod vulgo legitur: γυμναστικὴ, ἣ δ' ἄρα οὒ οὐδὲ πολεμική, ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική; ἡ δ' ἄρα οὐ. Ficinus, *et alia quidem ad exercitationes gymnasticas et rem militarem promta, alia vero ad hæc inepta.* Etiam Euseb. l. l. ἡ post γυμναστικὴ et ἡ δ' ἄρα οὐ post φιλογυμναστικὴ omittit, ante πολεμικὴ vero cum libris Platonis editis legit οὐδὲ pro οὐ, cf. Viger. ad Euseb. p. 59. Illud ἄρα οὐ a Grammatico videtur profectum esse, qui ἆρα pro interrogatione habens οὐ addidisset; ἡδὲ ante ἀπόλεμος idem repetiit post γυμναστικὴ et ex duabus enuntiationibus tres finxit, quarum tamen posterior (ἡ μὲν φιλογυμναστικὴ, ἡ δ' ἄρα οὐ) nihil est nisi prioris (ἡ μὲν γυμναστικὴ, ἡ δ' ἄρα οὐ) repetitio. Ante ἡ δὲ omissum est, ut solet, ἡ μὲν, de quo v. Heind. ad Gorg. §. 24. Theæt. §. 96. Hermann. ad Viger. p. 699. et Schaefer. ad L. Bos. p. 329. Ast.

φιλόσοφος] In his quoque verbis plura offendunt; pro τε καὶ enim exspectabat ἡ δὲ, ut Ficinus legit: *An non et una quidem sapientiæ studiosa est, altera sapientiam spernit, et una elato animo, altera vero demisso?* Galen. ita exhibet hunc locum: φιλόσοφός τε καὶ θυμοειδὴς, ἡ δὲ ἄθυμος καὶ μισόσοφος; quod amplexandum.—ἡ δὲ ἰσχυροτέρα; ἡ δὲ pro ἢ ex Eusebio reposuimus, quo locus sanatur. Galenus ante ἀσθενεστέρα interponit ἡ μὲν (int. φύσις), quo non opus est; deinde scribit ὁ δ' ἰσχυρότερος, quod interpretamenti manifestum est. Ast.

§. 6. εὐχαῖς] Vid. ad Cap. 2. Ast.

ψις ἡμῖν ἦν[a] εἰ δυνατά γε[b] καὶ βέλτιστα λέγοιμεν; Ἦν III. i. 229.
γάρ. Καὶ ὅτι μὲν[c] δὴ δυνατά, διωμολόγηται; Ναί.
Ὅτι δὲ δὴ[d] βέλτιστα, τὸ μετὰ τοῦτο δεῖ διομολογηθῆναι;
Δῆλον. Οὐκοῦν πρός[e] γε τὸ φυλακικὴν γυναῖκα γενέσ-
θαι, οὐκ ἄλλη μὲν ἡμῖν ἄνδρας ποιήσει παιδεία, ἄλλη δὲ
γυναῖκας, ἄλλως τε καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα;[f]
Οὐκ ἄλλη. Πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε[g] πέρι; Τί-
νος δή; Τοῦ ὑπολαμβάνειν παρὰ σεαυτῷ[h] τὸν μὲν ἀμείνω
ἄνδρα, τὸν δὲ χείρω. ἢ πάντας[i] ὁμοίους[k] ἡγεῖ; Οὐδαμῶς.
Ἐν οὖν τῇ πόλει ἣν ᾠκίζομεν, πότερον[l] οἴει ἡμῖν ἀμείνους
ἄνδρας ἐξειργάσθαι τοὺς φύλακας, τυχόντας ἧς διήλθομεν
παιδείας, ἢ τοὺς σκυτοτόμους, τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας;
Γελοῖον, ἔφη, ἐρωτᾷς. Μανθάνω, ἔφην. τί δέ;[m] τῶν ἄλ-
λων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἄριστοι; Πολύ γε. Τί δέ;[m] αἱ[n]
γυναῖκες τῶν γυναικῶν οὐχ αὗται ἔσονται βέλτισται; Καὶ
τοῦτο, ἔφη, πολύ. Ἔστι δέ τι[o] πόλει[p] ἄμεινον ἢ γυναῖκάς
τε καὶ ἄνδρας ὡς ἀρίστους ἐγγίγνεσθαι; Οὐκ ἔστιν.
Τοῦτο δὲ[q] μουσική τε καὶ γυμναστικὴ παραγιγνόμεναι, ὡς
ἡμεῖς διήλθομεν, ἀπεργάσονται; Πῶς δ' οὔ; Οὐ μόνον II. 457.
ἄρα δυνατὸν ἀλλὰ καὶ ἄριστον πόλει[r] νόμιμον ἐτίθεμεν;
Οὕτως. Ἀποδυτέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, ἐπεί III. i. 230.

[y] οὐδ' r.—[z] ἐνουθετοῦμεν m.—[a] ἦν om ΘKr.—[b] malim τε.—[c] μὲν om m.—[d] δὴ post δὲ om Φr.—[e] καὶ πρός Φ.—[f] προσλαβοῦσα Φr, παραλακοῦσα v.—[g] τοιούτου r.—[h] σαυτῷ r.—[i] πάντως v, πάντ' ἂν m.—[k] ὁμοίως r.—[l] ποτέρους q.—[m] δαί A.—[n] αἱ om m.—[o] τῇ m.—[p] πολέως Θ.—[q] δὲ ΑΘΠΦDKqvm et corr Ξ: δὴ *s.—[r] πό-

πρός γε τὸ—γενέσθαι] *Quod attinet ad id, quod—de hoc, quod.* Sic Phædon. p. 481. Fisch. οἳ δὲ ἂν δόξωσι διαφερόντως (int. εἶναι, i. e. διαφέρειν) πρὸς (quod attinet ad—) τὸ ὁσίως βιῶναι. p. 494. τί λέγεις περὶ τοῦδε τοῦ πόματος πρὸς τὸ ἀποσπεῖσαί τινι. Vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 257. Ast.

ποιήσει παιδεία] Int. φύλακας γίγνεσθαι s. γενέσθαι. Ast.

παραλαβοῦσα] Sc. ad instituendum s. erudiendum. Xenoph. Mem. ii. 1. §. 1. εἰ δέοι σε παιδεύειν παραλαβόντα δύο τῶν νεῶν—πῶς ἂν ἑκάτερον παιδεύοις; Œcon. vii. 41. ἀνεπιστήμονα ταμιείας καὶ διακονίας παραλαβοῦσα. De re equestr. xi. 13. τί ἔτι ἐμποδὼν τούτῳ, μὴ οὐχὶ πλείονός τε ἀξίους ἵππους ποιεῖν, ἢ οὓς ἂν παραλαμβάνῃ. Monui propter Ficinum qui vertit: *præsertim quum eadem reperiatur in utrisque natura.* Ast.

πῶς—ἔχεις δόξης] De hac genitivi cum particula πῶς constructione vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 432. Ast.

πολύ γε] Bas. 2. πάνυ γε. Ast.

ἀποδυτέον] Laudat Stob. xli. p. 255. ubi legimus ἄλλο πρακτέον—ἀποδοτέον—οὐδὲ τί πράττει. Adumbratum hoc esse videtur, saltem si orationis formam respicimus, ad nobilissimum illum Herodoti locum i. 8. ἅμα δὲ χιθῶνι ἐκδυομένῳ ξυνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. Ceterum nihil frequentius est verbis induendi s. amiciendi et exuendi translate usurpatis, in quo, ut in omnibus fere aliis, facem prætulit ceteris Homerus. Sic enim

περ[s] ἀρετὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφιέσονται,[t] καὶ κοινωνητέον πολέμου τε καὶ τῆς ἄλλης φυλακῆς τῆς περὶ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον· τούτων δ' αὐτῶν τὰ ἐλαφρότερα[u] ταῖς γυναιξὶν ἢ[v] τοῖς ἀνδράσι δοτέον διὰ τὴν τοῦ γένους ἀσθένειαν. ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπί γυμναῖς γυναιξί,[w] τοῦ βελτίστου ἕνεκα γυμναζομέναις, ἀτελῆ[x] τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπόν, οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ[y] οὐδ' ὅ τι πράττει· κάλλιστα γὰρ δὴ[z] τοῦτο καὶ λέγεται[a] καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερὸν αἰσχρόν. Παντάπασι μὲν οὖν.

Τοῦτο μὲν τοίνυν ἓν ὥς περ κῦμα φῶμεν διαφεύγειν τοῦ γυναικείου πέρι[b] νόμου λέγοντες, ὥστε μὴ παντάπασι[c] κατακλυσθῆναι τιθέντας ὡς δεῖ κοινῇ πάντα ἐπιτηδεύειν τούς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς φυλακίδας, ἀλλά πῃ τὸν λόγον αὐτὸν αὑτῷ ὁμολογῆσθαι[d] ὡς δυνατά τε καὶ ὠφέλιμα λέγει; [§. 7.] Καὶ μάλα,[e] ἔφη, οὐ σμικρὸν κῦμα δια-

λεως Θ, πόλιν υ.—[s] ἐπειδήπερ Φ𝔵.—[t] ἐνδύσονται ΘΦ𝔵.—[u] libri ἐλαφρότερα.—[v] ἢ... γυναιξὶ om Θ.—[w] ἐπὶ γυμναῖς γυναιξὶ om Θ𝔵 : ἐπὶ γυμναῖς ταῖς γυναιξὶ 𝔪.—[x] ἅτε δὴ γρ A.—[y] γελῶι Π𝔵 et pr Θ.—[z] δὴ om 𝔪.—[a] λέξεται υ, διαλέξεται 𝔪.—[b] πέρι ΑΘΞΠ.—[c] πάντας Φ𝔵.—[d] ὁμολογεῖσθαι (ὧ, η superscr.) A, ὡμολογεῖσθαι Θ, ὁμολογεῖσθαι Ξ𝔳𝔪.—

Iliad. I. 149. ἀναιδείην ἐπιειμένε. Il. vi. 164. ἐπιειμένοι ἀλκήν. ix. 372. Cf. Gataker. Advers. Miscell. i. 9. p. 223. Ast.

ἀμφιέσονται] Schol. Ruhnk. p. 163. legit ἐνδύσονται, addens: γράφεται ἀμφιέσονται. Ast.

ἄλλα] Stob. ἄλλο; fortasse ἄλλῃ scribendum, vel ἄλλως. Ast.

ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ] Laudat Euseb. Præp. Ev. xiii. 19. p. 706. B. et Theodoret. Therap. ix. p. 615. D. uterque γυμναῖς ταῖς γυναιξὶ, et mox ἅτε δὴ pro ἀτελῆ. Ast.

τοῦ γελοίου] Theodor. διὰ τοῦ γελοίου (Ficinus, *circa ridiculas nugas*); τὸ γελοῖον vel γέλοιον, ut fortasse rectius scribitur apud Platonem, esset *sermo cavillans*, dictum ironicum, ut apud Xenoph. Cyrop. ii. 3. 1. Sympos. i. 14. al. Sed σοφία τοῦ γελοίου, ni fallor, est *ars* s. facultas *cavillandi ac deridendi*. Ast. qui sic in Addend. ‘ Verba τοῦ γελοίου de glossa mihi suspecta sunt.’

δρέπων] Theodoret. δρεπόμενος : vulgare verbum pro poetico illo (vid. Pindar. Olymp. i. 20. et Boissonad. ad Philostrat. p. 313. 327.) Verba videlicet hæc sunt Pindari. Stobæus Serm. lxxviii. p. 465. τοὺς φυσιολογοῦντας, ἔφη Πίνδαρος, ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Ast.

οὐδὲ οἶδεν] Sic bene Euseb. et Theodoret. Vulgo οὐδέν. Ast.

κάλλιστα] Laudat Stob. i. p. 24. ubi scriptum est κάλλιστον. Ast.

λελέξεται] I. e. ἀεὶ λεχθήσεται, διατελέσει λεγόμενον, ut Coraius explicat ad Heliodor. t. ii. p. 68. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 692. Ast. qui sic in Addend. ‘ Rectius explicatur, *dictum esto*, s. sit. Vid. Buttmann. Gr. Gr. p. 471.’

ὥσπερ κῦμα] Frequentissima est disputationis cum navigatione comparatio, ut jam supra observavimus. Similiter Cicero Tusc. Quæst. iv. 14. ‘ ex quibus quoniam tanquam e scruposis cautibus enavigavit oratio, reliquæ disputationis cursum teneamus, modo satis illa dilucide dixerimus pro rerum obscuritate.’ Ast.

φεύγεις. Φήσεις γε,[f] ἦν δ' ἐγώ, οὐ μέγα αὐτὸ εἶναι, ὅταν τὸ[g] μετὰ τοῦτο ἴδῃς. Λέγε δή, ἴδω,[h] ἔφη. Τούτῳ,[i] ἦν δ' ἐγώ, ἕπεται νόμος καὶ τοῖς ἔμπροσθεν[k] τοῖς ἄλλοις, ὡς III. i. 231.
ἐγᾦμαι, ὅδε. Τίς; Τὰς γυναῖκας ταύτας τῶν ἀνδρῶν τούτων πάντων πάσας εἶναι κοινάς, ἰδίᾳ δὲ μηδενὶ μηδεμίαν συνοικεῖν·[l] καὶ τοὺς παῖδας αὖ κοινούς, καὶ μήτε γονέα ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὑτοῦ μήτε παῖδα γονέα.[m] Πολύ, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου μεῖζον πρὸς ἀπιστίαν καὶ τοῦ δυνατοῦ πέρι καὶ τοῦ ὠφελίμου. Οὐκ[n] οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, περί γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισβητεῖσθαι ἄν,[o] ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς[p] γυναῖκας εἶναι, κοινοὺς δὲ τοὺς[q] παῖδας, εἴ περ οἷόν τε· ἀλλ' οἶμαι περὶ τοῦ εἰ[r] δυνατὸν[s] ἢ μὴ πλείστην[t] ἀμφισβήτησιν γενέσθαι. Περὶ ἀμφοτέρων, ἦ δ' ὅς, εὖ[u] μάλα[v] ἂν ἀμφισβητηθείη. Λέγεις, ἦν δ' ἐγώ, λόγων ξύστασιν· ἐγὼ δ' ᾤμην ἔκ γε τοῦ ἑτέρου ἀπο-

[e] μάλ' r.—[f] γε om Θ, δὲ v.—[g] τὸ om Θ.—[h] ἴδω ΑΘΠΦDKvmr: ὡς ἴδω *ς. —[i] τούτων m.—[k] ἔμπροσθεν καὶ K.—[l] ξ. v.—[m] γονέας v.—[n] οὐκ...ὠφελίμου om Φr.—[o] ἂν om ΘΦr.—[p] τὰς om Φ.—[q] τοὺς om Φ.—[r] εἰ om ΘΦr.—[s] ἀδύνατον v.—[t] πλείστην ἂν ἀμφισβήτησιν v et rc q.—[u] εὖ om Φ.—[v] μάλ' m.—[w] ἀποδράσασθαι

§. 7. *τούτῳ. ἦν δ' ἐγὼ*] Laudat Euseb. Præp. Ev. xiii. 19. p. 708. B. et Stob. xli. p. 225. ubi male ὧδε pro ὅδε legitur. Ast.

τὰς γυναῖκας ταύτας] Laudat hæc Theodoret. Therapeut. ix. p. 616. D. ubi *ἁπάντων — μηδεμίαν μηδενὶ — τὸν αὐτοῦ παῖδα — πατέρα τὸν αὐτοῦ γονέα* scriptum reperitur. Ceterum hæc Platonis de mulierum communitate sententia dici non potest quam varie accepta ac dijudicata fuerit et a veteribus et a recentioribus. Vide, quæ Aristoteles, ut solet, Pol. ii. 2. et Hist. Animal. ix. 1. contra Platonem disputat. Cf. Clement. Alex. Strom. iii. p. 431. A. vi. p. 628. A. Euseb. Præp. Evang. xiii. 19. Theodoret. Therap. ix. p. 611. B. C. Nicet. Choniat. Thesaur. iv. 10. Theophil. ad Autolyc. iii. 4. ubi v. J. Chr. Wolf. p. 285. Lactant. Div. Instit. iii. 21. §. 6. Alex. ab Alexandr. Genial. Dier. iv. 2. Cf. Bessarion. contra Trapez. iv. 3. Liv. Galantes Compar. Theol. Christ. cum Platon. i. p. 26. Coteler. Patr. Apostolic. t. i. p. 582. Eadem, quæ Platonis, erat Lycurgi, Zenonis, Chrysippi aliorum sententia, vid. Diog. L. vi. 72. vii. 33. Theodor. l. l. Clemens Alex. Strom. iii. p. 428. t. i. p. 511. ed. Potter. ubi v. not. et Grang. ad Juvenal. vi. 21. Et plures constat fuisse easque bellicosas gentes, quæ mulieres communes habuerint, ut Medos (Strabo xi. p. 798.), Agathyrsos (Herodot. iv. 104.) Ausenses (Herod. iv. 180.), Scythas (Stob. v. p. 69. Cf. xlii. p. 291. Æthiopes, Troglodytas (vid. Diodor. Sic. ii. 58. iii. 15. 24. 32.), Garamantes (Pomp. Mela i. 8.), inter recentiores Saporogos (v. Campenhausen. in Bemerk. über Russland. Lips. 1807. p. 60.) Sic experientia ipsa docet, hanc Platonis sententiam naturæ humanæ neutiquam repugnare, ideoque recte a philosopho poni, qui non quærit, quid respectu ad tempus quodpiam sit vel fieri possit, sed, quid omnino fieri possit vel debeat. Ipse vero Plato pluribus locis lectorem monet, se non id agere, ut civitatem exhibeat vulgari rerum conditioni convenientem (h. e. se non empirice, quod dicimus, de rebus politicis disserere), sed finem philosophum sibi propositum esse, et civitatem a se constitutam nonnisi imaginem esse idealis humani generis perfectionis. Vid. quæ ad lib. ix. fin. notabimus. Ast.

δράσεσθαι,[w] *εἴ σοι δόξειεν ὠφέλιμον εἶναι, λοιπὸν δὲ δή*
μοι ἔσεσθαι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή. Ἀλλ' οὐκ ἔλαθες,
ἦ δ' ὅς, ἀποδιδράσκων, ἀλλ' ἀμφοτέρων πέρι δίδου λόγον.
Ὑφεκτέον, ἦν δ' ἐγώ, δίκην. τοσόνδε[x] *μέντοι χάρισαί*[y] *μοι·*
II. 458. *ἔασόν*[z] *με ἑορτάσαι, ὥς περ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν*[a]
ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύωνται. καὶ γὰρ οἱ
τοιοῦτοί που, πρὶν ἐξευρεῖν τίνα τρόπον ἔσται τι[b] *ὧν ἐπιθυ-*
III. i. 232. *μοῦσι, τοῦτο παρέντες ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ*
τοῦ δυνατοῦ καὶ μή, θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι[c] *ὃ βούλον-*
ται, ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι[d] *καὶ χαίρουσι διεξιόντες*
οἷα δράσουσι γενομένου,[e] *ἀργὸν*[f] *καὶ ἄλλως ψυχὴν ἔτι*
ἀργοτέραν ποιοῦντες. ἤδη οὖν καὶ αὐτὸς μαλθακίζομαι, καὶ
ἐκεῖνα[g] *μὲν ἐπιθυμῶ ἀναβαλέσθαι*[h] *καὶ ὕστερον ἐπισκέψασ-*
θαι, ᾗ[i] *δυνατά,*[j] *νῦν δὲ ὡς δυνατῶν ὄντων θεὶς σκέψομαι, ἄν μοι*
παριῇς, πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιγνόμενα καὶ
ὅτι πάντων ξυμφορώτατ' ἂν εἴη πραχθέντα τῇ τε[k] *πόλει*
καὶ τοῖς φύλαξι· ταῦτα πειράσομαί σοι πρότερα[l] *συνδια-*
σκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκεῖνα, εἴ περ παρίης. Ἀλλὰ παρ-
ίημι, ἔφη, καὶ σκόπει.

Οἶμαι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἴ περ ἔσονται οἱ ἄρχοντες ἄξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος οἵ τε τούτοις ἐπίκουροι κατὰ ταὐτά, τοὺς μὲν ἐθελήσειν ποιεῖν τὰ ἐπιταττόμενα, τοὺς δὲ[m] *ἐπιτάξειν τὰ μὲν αὐτοὺς*[n] *πειθομένους τοῖς νόμοις, τὰ δὲ καὶ*[o] *μιμουμένους*[p] *ὅσα ἂν ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν. Εἰκός, ἔφη. Σὺ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὁ νομοθέτης αὐτοῖς, ὥς περ τοὺς ἄνδρας ἐξέλεξας, οὕτω*[q] *καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παρα-*

Ξ.—[x] *τὸ σὸν* m.—[y] *χάρισόν* K.—[z] *μοι καὶ ἔασόν* v.—[a] *εἰώθεσαν* ΘΦr.—[b] *τι* om Dq.—[c] *εἶναι* add ΑΠDvm.—[d] *διαλλάττουσι* Φr.—[e] *γενομένην* v.—[f] *ἀργὴν* DKq.—[g] *ἐκεῖνο* q.—[h] *ἀναλαβέσθαι* m.—[i] *ᾗι* ΑΘΞΠΦvmr : *εἰ* *ς.—[j] *δύναται* v.—[k] *τε* om Am, *δὲ* Θ (τ superscript).—[l] *πρότερον* Kv.—[m] *δ'* vr.—[n] *αὐτοῖς* K.—[o] *καὶ* om v.—[p] *μὴ πειθομένους* q.—[q] *ἄνδρας ἐξέλεξας οὕτω* ΑΠΦDKqvmr, *ἄνδρας ἐκλέξας οὕτω* Θ : *ἄνδρας οὕτω*

ξύστασιν] *Cœtum* (*συναγωγὴν, σύνοδον*, vid. Pollux iii. 129. Hesych. et Phavorin.) h. e. multitudinem, copiam. Ast.

βούλονται] Cod. Reg. *βουλεύονται.* Ficinus, *quod affectant.* Ast.

αὐτοῖς] Sic Cod. Reg. quod sensus postulat et Ficinus quoque expressit, *partim ipsis parentes legibus.* Ast.

εἰκός, ἔφη] Laudat Euseb. Præp. Evang. xiii. 19. p. 708. D. et Theodoret. Therapeut. ix. p. 617. A. Ast.

ἐξέλεξας] E Cod. Reg. Bas. 2. et Ficino hoc apposuimus; Ficinus enim vertit, *quemadmodum viros elegisti.* Ast.

δώσεις καθ' ὅσον οἷόν τε ὁμοφυεῖς· οἱ δέ, ἅτε οἰκίας τε καὶ ξυσσιτία κοινῇ[r] ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδενὸς[s] οὐδὲν τοιοῦτο[t] III. i. 233.
κεκτημένου,[u] ὁμοῦ δὴ ἔσονται,[v] ὁμοῦ δὲ ἀναμεμιγμένων καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τροφῇ ὑπ' ἀνάγκης, οἶμαι, τῆς ἐμφύτου ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. ἢ οὐκ ἀναγκαῖά σοι δοκῶ λέγειν; Οὐ γεωμετρικαῖς γε,[w] ἦ δ' ὅς, ἀλλ' ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις, αἳ[x] κινδυνεύουσιν ἐκείνων δριμύτεραι[y] εἶναι πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἕλκειν τὸν πολὺν λεών. [§. 8.] Καὶ μάλα, εἶπον. ἀλλὰ μετὰ δὴ[z] ταῦτα, ὦ Γλαύκων, ἀτάκτως μὲν μίγνυσθαι[a] ἀλλήλοις ἢ ἄλλο ὁτιοῦν ποιεῖν οὔτε ὅσιον ἐν εὐδαιμόνων πόλει οὔτ' ἐάσουσιν οἱ ἄρχοντες. Οὐ γὰρ δίκαιον, ἔφη. Δῆλον δὴ[b] ὅτι γάμους[c] τὸ μετὰ τοῦτο ποιήσομεν ἱεροὺς εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα· εἶεν δ' ἂν ἱεροὶ οἱ ὠφελιμώτατοι. Παντάπασι μὲν οὖν. Πῶς οὖν δὴ ὠφελιμώτατοι ἔσονται; τόδε μοι λέγε, II. 459.
ὦ Γλαύκων· ὁρῶ γάρ σου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κύνας θηρευτικοὺς[d] καὶ τῶν γενναίων ὀρνίθων μάλα συχνούς· ἆρ' οὖν, ὦ πρὸς Διός, προσέσχηκάς τι τοῖς τούτων γάμοις τε[e] καὶ παιδοποιίαις;[f] Τὸ ποῖον, ἔφη; Πρῶτον μὲν αὐτῶν τούτων,[g] καί περ ὄντων γενναίων, ἆρ' οὐκ εἰσί τινες καὶ γίγνονται ἄριστοι; Εἰσίν. Πότερον οὖν ἐξ ἁπάντων ὁμοίως III. i. 234.
γεννᾷς, ἢ προθυμεῖ ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ἀρίστων; Ἐκ τῶν ἀρίστων.[h] Τί δ'; ἐκ τῶν νεωτάτων ἢ ἐκ τῶν γεραιτάτων[i] ἢ ἐξ ἀκμαζόντων ὅτι μάλιστα; Ἐξ ἀκμαζόντων. Καὶ ἐὰν[k] μὴ οὕτω γεννᾶται, πολύ σοι ἡγεῖ[l] χεῖρον[m] ἔσεσθαι τό τε τῶν[n] ὀρνίθων καὶ τὸ[o] τῶν κυνῶν γένος; Ἔγωγ', ἔφη. Τί

*ς.—[r] κοινὰ ΘΞΠΦDKqυ.—[s] οὐδενὸς om K et pr Ξ.—[t] τοιούτου Θ, τοιοῦτον ΞΦKr.—[u] κεκτημένοι DK.—[v] δεήσονται K.—[w] γε om Θ.—[x] ἃ Φr.—[y] δριμύτερα r.—[z] μετὰ δὴ ΑΠΦDKqυmr: δὴ μετὰ *ς.—[a] γυμνοῦσθαι Θm.—[b] δὲ q.—[c] ἀγάμους Θ.—[d] θηρευτικὰς K.—[e] τε om Θ.—[f] παιδοποιίαι ΠDKqυm.—[g] αὐτὸ τοῦτο K.—[h] ἐκ τῶν ἀρίστων om υ.—[i] γεραιοτάτων Φr.—[k] ἂν m.—[l] ἡγεῖ (ῆ supra) D.—[m] χείρων r.—[n] τῶν

ἰδίᾳ δὲ] Cod. Reg. omisso οὐδένος legit τοιοῦτον (sic et Euseb. et Theodor.) κεκτημένοι, ut Ficinus, *proprium vero nihil talium possidentes*. Sed οὐδενὸς οὐδὲν magis Græcum et Platonicum est. Mox Theodor. ἅτε δὴ, quod placet, et Euseb. κοινὰ, ut Ficinus: *commissationes communes habentes*. Ast.

ὁμοῦ δὲ] Theodor. καὶ ὁμοῦ δὴ, quod arridet; idem post ἐμφύτου addit ἐπιθυμίας. Ast.

οὐ γεωμετρικαῖς] Respexit h. l. Plutarch. vit. Lycurg. p. 48. C. De voce ἀνάγκη v. nostra ad Phædr. p. 237. Ast.

§. 8. γάμους—ἱεροὺς] Vid. Themist. Orat. xxi. p. 248. A. et Procl. in Tim. p. 16. v. 9. Ast.

τί δὲ ἵππων] Genitivus absolutus, qui

δὲ[p] ἵππων οἴει,[q] ἦν δ' ἐγώ, καὶ τῶν ἄλλων ζώων; ἦ[r] ἄλλῃ πῃ ἔχειν; Ἄτοπον μέντ' ἄν, ἦ δ' ὅς,[s] εἴη. Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι[t] τῶν ἀρχόντων, εἴπερ καὶ περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὡσαύτως ἔχει. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔχει, ἔφη· ἀλλὰ τί δή; Ὅτι ἀνάγκη αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ, φαρμάκοις πολλοῖς χρῆσθαι. ἰατρὸν[u] δέ που μὴ δεομένοις μὲν σώμασι φαρμάκων, ἀλλὰ διαίτῃ ἐθελόντων[v] ὑπακούειν, καὶ φαυλότερον ἐξαρκεῖν ἡγούμεθα εἶναι· ὅταν δὲ δὴ καὶ φαρμακεύειν δέῃ, ἴσμεν ὅτι ἀνδρειοτέρου δεῖ τοῦ ἰατροῦ.[w] Ἀληθῆ· ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις; Πρὸς τόδε, ἦν δ' ἐγώ· συχνῷ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει[x] ἡμῖν δεήσειν[y] χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων. ἔφαμεν δέ που ἐν φαρμάκου εἴδει
III. i. 235. πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε,[z] ἔφη. Ἐν τοῖς γάμοις τοίνυν καὶ παιδοποιίαις ἔοικε τὸ[a] ὀρθὸν τοῦτο γίγνεσθαι[b] οὐκ ἐλάχιστον. Πῶς δή; Δεῖ μέν, εἶπον, ἐκ τῶν ὡμολογημένων τοὺς ἀρίστους ταῖς ἀρίσταις συγγίγνεσθαι[c] ὡς πλειστάκις, τοὺς δὲ φαυλοτάτους ταῖς φαυλοτάταις τοὐναντίον, καὶ τῶν μὲν τὰ ἔκγονα[d] τρέφειν,

τε Φ𝔯.—[o] τὸ om ΘΦ𝔯.—[p] δαί A.—[q] οἴει om Φ𝔯.—[r] ᾗι A.—[s] ἦ δ' ὅς om Φ𝔯.—[t] εἶναι om q.—[u] ἰατρῶν 𝔯.—[v] ἐθέλουσιν Φ𝔯.—[w] ἰατροῦ. ἦ γάρ; ἀληθῆ v.—[x] κινδυνεύειν 𝔯.—[y] δεήσει Φ𝔯. χρῆσθαι om Φ𝔯.—[z] γ' om 𝔯.—[a] καὶ τὸ v: om ΘΦ𝔯.—[b] γενέσθαι

rationem vel respectum significat et vulgo præpositione περὶ explicatur. Sic v. c. 16. τί δὲ γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως. Vid. nostra ad Sympos. p. 294. Ast.

εἶναι] Videtur abundare εἶναι. Mox for. ἐθέλουσιν ὑπακούειν. Steph.

εἶναι] Duabus e structuris conflata est oratio: ὡς ἄρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων ἀρχόντων et ὡς ἄρα δεῖ ἡμῖν ἄκρους εἶναι τοὺς ἄρχοντας. Vid. Matthiæ Miscell. Philolog. v. ii. p. ii. p. 101. et Gr. Gr. p. 904. Ast.

ἐθελόντων] Genitivus ut absolutus sæpenumero dativum excipit; vid. Viger. de Idiotism. p. 346. Sequentia ita explicanda, ἡγούμεθα ἐξαρκεῖν, καὶ φαυλότερον εἶναι, i. e. καίπερ φαυλότερον ὄντα. Ast.

ἐξαρκεῖν—εἶναι] Paulo ante videri redundare εἶναι (et merito certe, quum satis sit, ἡμῖν δεῖ ἄκρων τῶν ἀρχόντων, ut dicitur δεῖ μοι τούτου, pro δέομαι τούτου) sed hic quoque de eodem infinitivo redundante admonere debueram: quum satis sit ἐξαρκεῖν, absque εἶναι. Nisi forte putemus non ἐξαρκεῖν sed ἐξαρκῆ Platonem scripsisse: nam post ἐξαρκῆ (aut ἐξάρκη, si ita potius scribendum est) apte adderetur εἶναι. Verum et pro ἐθελόντων scribendum videtur ἐθέλουσι. nisi dicamus non ad præcedens σώμασι referri, sed intelligendum esse σώμασιν ἀνθρώπων ἐθελόντων διαίτῃ ὑπακούειν: sed ita scripsisse Platonem, minus mihi fit verisimile. Steph.

φαρμακεύειν] *Medicamento purgare*, est verbum Hippocrateum. Galenus in Commentar. ad Aphorism. 22. τὸ μὲν φαρμακεύειν ἔθος ἐστὶν αὐτῷ λέγειν ἀντὶ χρῆσθαι φαρμάκῳ καθαίροντι. Ast.

γενέσθαι] Omnino opus est particula ἂν post γενέσθαι, ut γενέσθαι ἂν accipiatur pro γενήσεσθαι; quamvis Ficinus interpretetur *fieri*, perinde ac si legisset γίνεσθαι. Steph.

τῶν δὲ μή, εἰ μέλλει[e] τὸ ποίμνιον ὅτι ἀκρότατον εἶναι· καὶ
ταῦτα πάντα γιγνόμενα λανθάνειν πλὴν αὐτοὺς τοὺς ἄρ-
χοντας, εἰ αὖ ἡ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὅτι μάλιστα ἀστα-
σίαστος ἔσται. Ὀρθότατα, ἔφη. Οὐκοῦν δὴ ἑορταί τινες
νομοθετητέαι[f] ἔσονται,[g] ἐν αἷς ξυνάξομεν τάς τε νύμφας
καὶ τοὺς νυμφίους, καὶ θυσίαι καὶ ὕμνοι ποιητέοι τοῖς
ἡμετέροις ποιηταῖς πρέποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις; τὸ II. 460.
δὲ πλῆθος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν,[h] ἵν' ὡς
μάλιστα διασώζωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν, πρὸς
πολέμους[i] καὶ νόσους καὶ[k] πάντα τὰ τοιαῦτα ἀποσκο-
ποῦντες, καὶ μήτε μεγάλη ἡμῖν ἡ πόλις κατὰ τὸ δυνατὸν
μήτε σμικρὰ γίγνηται; Ὀρθῶς, ἔφη. Κλῆροι δή[l] τινες,
οἶμαι, ποιητέοι κομψοί, ὥστε τὸν φαῦλον ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι
ἐφ' ἑκάστης συνέρξεως τύχην ἀλλὰ μὴ τοὺς ἄρχοντας. Καὶ
μάλα, ἔφη. [§. 9.] Καὶ τοῖς ἀγαθοῖς γέ[m] που τῶν νέων
ἐν πολέμῳ ἢ ἄλλοθί που γέρα[n] δοτέον καὶ ἆθλα[o] ἄλλα III. i. 236.
τε καὶ ἀφθονεστέρα[p] ἡ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμή-
σεως, ἵνα καὶ ἅμα μετὰ προφάσεως ὡς πλεῖστοι τῶν παί-
δων ἐκ τῶν τοιούτων σπείρωνται. Ὀρθῶς. Οὐκοῦν καὶ
τὰ ἀεὶ γιγνόμενα ἔκγονα παραλαμβάνουσαι αἱ ἐπὶ τού-
των ἐφεστηκυῖαι ἀρχαὶ εἴτε ἀνδρῶν εἴτε γυναικῶν εἴτε ἀμ-

οι
ς.—[c] γίνεσθαι Φr et pr Θ.—[d] ἔγγονα Π.—[e] μέλλοι Φm, μέλλει Ξ.—[f] νομοθετηταὶ Θ.—[g] ἔσονται om ΘΠΦDKqrmr.—[h] ποιήσωμεν v.—[i] πολέμους ΑΞΠΦrm : πολεμίους *ς.—[k] τε καὶ νόσους ΑΞrm.—[l] δέ Kr.—[m] δὲ DKq, τε r.—[n] γέρας v.—[o] ἆθλα δοτέον δ' αὐτοῖς ἄλλα v.—[p] ἀφθονωτέρα q.—[q] ἀμφότερα ΑΘΞΠΦmr : ἀμφό-

ἀκρότατον] Quamvis ἀκρότατον agnoscere videatur Ficinus, qui interpretatur, *Si armentum futurum sit excellentissimum*, suspectum tamen habeo: et vereor ne pro ἀκεραιότατον aut ἀκρατότατον irrepserit. Dicit certe paulo post, εἴπερ μέλλει καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι. In eo qui proxime sequitur versu non dubito quin scribendum sit πάντας. Steph.

ἀκρότατον] Stephani correctio, quanquam ingeniosa, tamen non necessaria est. In sequentibus Steph. corrigebat πάντας pro πάντα, ut Ficinus videtur legisse vertens, *ab omnibus, præterquam a principibus, ignorari*. Sed e verbis πλὴν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας facile suppleri potest τοὺς ἄλλους. Ast.

ξυνέρξεως] Cap. ix. (p. 461. B.) μὴ ξυνέρξαντος ἄρχοντος. Timæus p. 18. D. ἆρ' οὐ μεμνήμεθα, ὡς τοὺς ἄρχοντας ἔφαμεν καὶ τὰς ἀρχούσας δεῖν ἐς τὴν τῶν γάμων ξύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισίν, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἵ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάτεροι ξυλλέξονται καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται, τύχην ἡγουμένοις αἰτίαν τῆς ξυλλέξεως. Ast.

§. 9. παραλαμβάνουσαι] Malim παραλαμβάνουσιν. Ad participium intelligendum esset εἰσίν, de quo vid. nostra ad Phædr. 331. Ast.

φότεραι—,[q] κοιναὶ μὲν[r] γάρ που καὶ ἀρχαὶ[s] γυναιξί τε καὶ ἀνδράσιν. Ναί. Τὰ μὲν δὴ τῶν ἀγαθῶν, δοκῶ, λαβοῦσαι εἰς τὸν[t] σηκὸν οἴσουσι παρά τινας τροφούς,[u] χωρὶς οἰκούσας ἔν τινι μέρει τῆς πόλεως· τὰ δὲ τῶν χειρόνων, καὶ ἐάν τι τῶν ἑτέρων ἀνάπηρον γίγνηται,[v] ἐν ἀποῤῥήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν ὡς πρέπει. Εἴπερ μέλλει,[w] ἔφη, καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι. Οὐκοῦν καὶ τροφῆς οὗτοι ἐπιμελήσονται, τάς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι, πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι ὅπως μηδεμία τὸ αὑτῆς αἰσθήσεται, καὶ ἄλλας γάλα[x] ἐχούσας ἐκπορίζοντες, ἐὰν μὴ αὗται[y] ἱκαναὶ ὦσι; καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται, ὅπως μέτριον χρόνον[z] θηλάσονται,[a] ἀγρυπνίας[b] δὲ καὶ τὸν ἄλλον πόνον τιτθαῖς[c] τε[d] καὶ τροφοῖς παραδώσουσιν; Πολλὴν ῥαστώνην, ἔφη, λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν. Πρέπει γάρ, ἦν δ'
III. i. 237. ἐγώ· τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν ὃ[e] προθυμούμεθα.[f] ἔφαμεν γὰρ δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν[g] τὰ ἔκγονα γίγνεσθαι. Ἀληθῆ.[h] Ἆρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκμῆς τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα; Τὰ ποῖα αὐτῶν;

τεραι *ϛ.—[r] μὲν om ΘΠΦDKqvr.—[s] γυναικῶν Φ, καὶ αἱ ἀρχαὶ Ξm.—[t] εἴς τινα q.—[u] τροφὰς v.—[v] γένηται ΦKr.—[w] μέλλοι ΑΠDqm.—[x] γάλα om ΘΠΦDKr.—[y] αὐταὶ A.—[z] χόλον, in mg posito χρόνον, D.—[a] θηλάσονται ΘΞΦvr: θηλάσωνται *ϛ.—[b] ἀργυπνίαις (δ) δὲ καὶ τῶν ἄλλων πόνων m.—[c] τιτθαῖς A, ταῖς τίτθαις v: τίτθαις (μηθού) *ϛ.—[d] γε v.—[e] ὧ Ξ.—[f] προμηθούμεθα ΘΠDKr, προθυμούμεθα Ξ, προὐθέμεθα v.—

κοιναὶ—ἀνδράσι] Cf. v. 5. p. 456. A. vii. p. 540. C. Tim. p. 18. D. Vid. Morgenstern. Commentat. p. 222. Ast.

γίγνηται] Cod. Reg. γένηται, in margine vero γίγνεται. Ceterum cf. Aristot. Polit. vii. 16. (14. §. 10. p. 309. Schneid.) Ast.

μέλλει] Ald. μέλλοι, solœce. Ast.

σπαργῶσι] Schol. Ruhnk. p. 163. Ὅμηρος· οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. τοὺς μαστοὺς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλίψεως cet. Cf. Ruhnken. ad Tim. Lexic. p. 234. Ast.

θηλάσονται] Ald. et Steph. θηλάσωνται, solœce, Bas. 1. et 2. θηλάσουνται. Ast.

γίγνεσθαι. Ἀληθῆ] Sic Bas. 1. et 2. ut Ficinus, *oportere filios procreari. Diximus.* Vitiose Ald. γίγνεσθαι ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν— Attigit hoc etiam Heusde Spec. Crit. p. 116. Mox Bas. 1. et 2. exhibent χρόνον pro χρόνος. Ast.

εἴκοσιν ἔτη] Paulo aliter tempus ineundi matrimonii constituit Aristotel. vii. 16. διὸ τὰς μὲν ἁρμόττει περὶ τὴν ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἡλικίαν συζευγνῦναι, τοὺς δ' ἑπτὰ καὶ τριάκοντα ἢ μικρόν· ἐν τοσούτῳ γὰρ ἀκμάζουσί τε τοῖς σώμασι σύζευξις ἔσται. Cum Platone fecerunt Aristoxenus Pythagoreus et Ocellus Lucan. de Rer. Natur. c. iv. §. 11. ubi cf. Vizzanius. Ast.

τὰ ποῖα αὐτῶν] I. q. *quosnam eorum annos dicis?* h. e. quidnam dicere vis, hos ipsis annos constituens? Ficinus vertit, *quis horum modus;* et Cornarius qualis vero erit horum ipsorum modus, inquit? haud accurate. Ast.

ἔφη. Γυναικὶ μέν, ἦν δ' ἐγώ, ἀρξαμένῃ ἀπὸ εἰκοσαετί-
δος[i] μέχρι[k] τετταρακονταετίδος[l] τίκτειν τῇ πόλει· ἀνδρὶ δέ,
ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ, τὸ ἀπὸ τούτου
γεννᾶν τῇ πόλει μέχρι πεντεκαιπεντηκονταέτους.[m] Ἀμ-
φοτέρων γοῦν,[n] ἔφη, αὕτη[o] ἀκμὴ σώματός τε καὶ φρονήσεως. II. 461.
Οὐκοῦν ἐάν τε πρεσβύτερος τούτων ἐάν τε νεώτερος τῶν[p]
εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων[q] ἅψηται, οὔτε ὅσιον οὔτε δίκαιον
φήσομεν[r] τὸ ἁμάρτημα, ὡς παῖδα φιτύοντος[s] τῇ πόλει ὅς,[t]
ἂν λάθῃ,[u] γενήσεται[v] οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς,[w]
ἃς[x] ἐφ'[y] ἑκάστοις[z] τοῖς γάμοις εὔξονται καὶ ἱέρειαι[a] καὶ
ἱερεῖς καὶ ξύμπασα ἡ πόλις ἐξ ἀγαθῶν ἀμείνους καὶ ἐξ
ὠφελίμων ὠφελιμωτέρους ἀεὶ τοὺς ἐκγόνους γίγνεσθαι,
ἀλλ' ὑπὸ σκότου μετὰ δεινῆς ἀκρατίας[b] γεγονώς. Ὀρ-
θῶς, ἔφη. Ὁ αὐτὸς δέ γ', εἶπον, νόμος, ἐάν τις τῶν[c]
ἔτι γεννώντων μὴ ξυνέρξαντος[d] ἄρχοντος ἅπτηται τῶν
ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν· νόθον γὰρ καὶ ἀνέγγυον καὶ ἀνίε-
ρον[e] φήσομεν[f] αὐτὸν παῖδα τῇ πόλει[g] καθιστάναι. Ὀρθό- III. i. 238.
τατα, ἔφη.[h] Ὅταν δὲ δή, οἶμαι, αἵ τε γυναῖκες καὶ οἱ

[g] δεῖν om ΘΦr.—[h] : ἀληθῆ ΑΘΞΠΦ.—[i] εἰκοσιέτιδος Αvm, εἰκοσιετίδος pr Ξ.—
[k] μέχρι om Φr.—[l] τετταρακονταέτιδος ΑΘ, τετταρακοντοέτιδος v, τετταρακονταετί-
δος ΞΠm, om Φr : τεσσαρακονταετίδος *ς.—[m] πεντεκαιπεντηκονταετοῦς r, πέντε-
καιπεντηκοστοῦ ἔτους q.—[n] οὖν ΘΦr.—[o] αὕτη ἡ Φ.—[p] τῶν om Φr.—[q] γεννήσεως
θή
Φr.—[r] φησομεν Ξ, θήσομεν m.—[s] φιτρόντος m, φύοντος v.—[t] ὃς δ' rc Θ.—[u] λάθρῃ
ύ φυς υ
corr q.—[v] γεννήσεται ΑΘΞΠm.—[w] φύσας ΑΠ, φησας Θ, φησας Κ, θύσας m.—
[x] ἃς om ΘΠΚ.—[y] ἐφ' om m et pr Ξ, pro γρ habet Α.—[z] ἑκάστοις γὰρ rc Θ.—[a] ἱέρεια
rrς.—[b] ἀκρατίας v, ἀκρατείας ΘΦDKqmr : ἀκρασίας *ς.—[c] τῶν om Κ.—[d] ξ. Ξm.
θ ῆ ει
—[e] καὶ ἀνίερον om q.—[f] φήσομεν Αm, φήσομεν Ξ : θήσομεν *ς.—[g] τῆς πολεως Κ.
—[h] ἔφη...ἀφήσομεν om Θ.—[i] φήσομεν ΑΞΠΦDKqrmr.—[j] που om Ξm.—[k] αὐτοὺς

εἰκοσέτιδος—τεσσαρακοντούτιδος] Sic scripsimus pro eo, quod vulgo legitur, *εἰκοσαετίδος* et *τεσσαρακονταετίδος*. Eusebius enim (Præp. Evang. xiii. 19. p. 709. A.) et Theodoret. (Therapeut. ix. p. 618. A.) legunt *εἰκοσαέτιδος* et *τεσσαρακονταέτιδος*, unde Atticas formas *εἰκοσέτιδος* et *τεσσαρακοντούτιδος* reposui, vid. Maittair. de Dialect. p. 47. ed. Sturz. et Fischer. ad Well. t. i. p. 272. t. ii. p. 180. Similiter in sequentibus scripsimus *πεντηκοντούτους*, sicut vii. 17. legimus *τριακοντούτεις*. Ceterum cf. Aristotel. Polit. vi. 16. (c. 14. §. 3. et §. 6. p. 307. Schneid.) De Legib. iv. 721. B. vi. 772. D. E. Stob. Serm. cxv. p. 594. v. 14. Ast.

δρόμου] Bas. 1. 2. et Euseb. *δρόμον*. Ast.

ἱέρεια] Ald. Bas. 1. 2. et Stephan. *ἱέρεια*. E Cod. Reg. recepimus *ἱέρειαι*, ut Ficinus vertit, *sacerdotes tam viri, quam mulieres*. Ast.

ὅταν δὲ δὴ] Laudat Theodoret. Therapeut. ix. p. 618. B. ubi *δὴ* desideratur, et *αἱ γυναῖκες οἵ τε ἄνδρες* scriptum reperitur. Ast.

ἄνδρες τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν, ἀφήσομέν[i] που[j] ἐλευ-
θέρους αὐτοὺς[k] συγγίγνεσθαι[l] ᾗ[m] ἂν ἐθέλωσι, πλὴν θυγα-
τρὶ καὶ μητρὶ καὶ ταῖς τῶν θυγατέρων παισὶ καὶ ταῖς ἄνω
μητρός, καὶ γυναῖκας[n] αὖ[o] πλὴν υἱεῖ καὶ πατρὶ καὶ τοῖς[p]
τούτων[q] εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω, καὶ ταῦτά γ'[r] ἤδη
πάντα διακελευσάμενοι προθυμεῖσθαι μάλιστα μὲν μηδ'[s]
εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μηδέν, ἐὰν γένηται, ἐὰν δέ τι[t] βιά-
σηται, οὕτω τιθέναι[u] ὡς οὐκ οὔσης τροφῆς τῷ τοιούτῳ.
Καὶ ταῦτα μέν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται· πατέρας δὲ
καὶ θυγατέρας καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες, πῶς διαγνώσονται
ἀλλήλων; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' ἀφ'[v] ἧς ἂν ἡμέ-
ρας τις αὐτῶν νυμφίος γένηται, μετ' ἐκείνην δεκάτῳ μηνὶ
καὶ ἑβδόμῳ[w] δὴ ἃ ἂν γένηται ἔκγονα, ταῦτα πάντα προσ-
ερεῖ τὰ μὲν ἄῤῥενα υἱεῖς,[x] τὰ δὲ θήλεα θυγατέρας, καὶ ἐκεῖ-
να ἐκεῖνον πατέρα· καὶ οὕτω δὴ[y] τὰ τούτων ἔκγονα παίδων
παῖδας, καὶ ἐκεῖνα[z] αὖ ἐκείνους πάππους τε καὶ τηθάς,[a] τὰ
δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γεγονότα ἐν ᾧ αἱ μητέρες καὶ οἱ
III. i. 239. πατέρες[b] αὐτῶν ἐγέννων, ἀδελφάς τε καὶ ἀδελφούς, ὥστε,
ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀλλήλων μὴ ἅπτεσθαι. ἀδελφοὺς δὲ
καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν, ἐὰν ὁ κλῆρος[c] ταύτῃ
ξυμπίπτῃ[d] καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ. Ὀρθότατα, ἦ δ'
ὅς.

§. 10. Ἡ μὲν δὴ κοινωνία, ὦ Γλαύκων, αὕτη τὲ καὶ

ἐλευθέρους Ξ, ἐλευθέρους δὲ αὐτοὺς rc Θ.—[l] γίνεσθαι Θ.—[m] ᾧι ΑΠΦvr et pr Θ, ὡς DKq, ὃ m.—[n] καὶ γυναῖκας ΑΘΠΦDKqmr: καὶ τὰς γυναῖκας *s.—[o] αὖ om v.—[p] ταῖς Φmr.—[q] τούτων Avm: τῶν τοιούτων *s.—[r] γὰρ K.—[s] μηδέ γε ἓν A, μηδέ γ' ἓν m.—[t] τις v.—[u] ἐκτιθέναι s.—[v] ἐφ' Φr.—[w] ἑβδόμη Φr.—[x] υἱοὺς r.—[y] δὴ om
τ
v.—[z] ἐκείνου ΑΠm, ἐκεῖνοι v.—[a] τηθάς Av, τιθας Π, τιτθὰς m: τίτθας *s.—[b] οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες Θ et corr Ξ, οἱ πατέρες καὶ μητέρες Φr.—[c] κληρῶν r.—[d] ξ.

ἀφήσομεν] Bene Steph. correxit vulgatum φήσομεν in Ald. Bas. 1. et 2. Sic et Cod. Reg. Ast.

μάλιστα μὲν] A Theodoreti libro abest μέν. Paulo post Euseb. et Theodoret. μὴ pro μηδ' (Ald. μὴ δ'), quod reponendum videtur esse. Ast.

ἐς φῶς ἐκφέρειν] Quod alias dicitur εἰς φῶς ἄγειν, Tim. p. 91. D. Phædr. p. 261. D. de Legg. ix. p. 869. C. Epist. vii. 341. E. εἰς φῶς προαγαγεῖν. Aristot. Polit. vii. 16. (c. 14. §. 12. p. 310. Schneid.) ἀφεῖσθαι δεῖ τῆς εἰς τὸ φανερὸν γεννήσεως. Ast.

ἐκτιθέναι] De liberorum expositione vide quæ collegit Elmenhorst. ad Minuc. Felic. Octav. p. 289. ed. Ouzel. Ast.

ἀδελφοὺς] Vid. de Legg. viii. p. 418. C. et Spanh. ad Julian. Orat. i. p. 90. Ast.

§. 10. ἡ μὲν δὴ κοιν.] Laudat Stob. xli. p. 255. ubi pro ὡς δὲ legitur ὥστε—βελτίστη (ut Ald. Bas. 1. et 2.)—ποιῶμεν et τὸ δὲ κακοῦ. Ast.

τοιαύτη γυναικῶν τε καὶ παίδων τοῖς φύλαξί σοι τῆς πό-
λεως· ὡς δὲ[e] ἑπομένη τε τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ καὶ μακρῷ
βελτίστη, δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ
λόγου. ἢ πῶς ποιῶμεν;[f] Οὕτω νὴ Δία, ἦ δ᾽ ὅς.[g] Ἆρ᾽ οὖν II. 462.
οὐχ ἥδε ἀρχὴ τῆς ὁμολογίας, ἐρέσθαι ἡμᾶς αὐτούς τί ποτε
τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ἔχομεν[h] εἰπεῖν εἰς πόλεως κατασκευήν,
οὗ δεῖ[i] στοχαζόμενον τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νόμους, καὶ
τί μέγιστον κακόν, εἶτα ἐπισκέψασθαι ἆρα, ἃ νῦν δὴ[k] δι-
ήλθομεν, εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει,[l] τῷ[m] δὲ
τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ; Πάντων μάλιστα, ἔφη. Ἔχομεν
οὖν τι μεῖζον κακὸν πόλει[n] ἢ ἐκεῖνο[o] ὃ ἂν αὐτὴν[p] διασπᾷ
καὶ ποιῇ[q] πολλὰς ἀντὶ μιᾶς; ἢ μεῖζον ἀγαθὸν τοῦ ὃ ἂν
ξυνδῇ[r] τε καὶ ποιῇ[s] μίαν; Οὐκ ἔχομεν. Οὐκοῦν ἡ μὲν
ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυνδεῖ, ὅταν[t] ὅτι μάλιστα
πάντες οἱ πολῖται τῶν αὐτῶν γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμέ-
νων παραπλησίως χαίρωσι καὶ λυπῶνται; Παντάπασι μὲν III. i. 240.
οὖν, ἔφη. Ἡ δέ γε τῶν τοιούτων ἰδίωσις διαλύει, ὅταν οἱ
μὲν περιαλγεῖς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίγνωνται ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς
παθήμασι τῆς πόλεώς τε καὶ τῶν ἐν τῇ[u] πόλει. Τί δ᾽ οὔ;
Ἆρ᾽ οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται, ὅταν μὴ ἅμα φθέγ-
γωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό τε[v] ἐμόν καὶ τὸ
οὐκ ἐμόν; καὶ περὶ τοῦ ἀλλοτρίου κατὰ ταὐτά; Κομιδῇ[w]
μὲν οὖν. Ἐν ᾗ τινὶ δὴ πόλει πλεῖστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ
ταὐτὰ τοῦτο λέγουσι[x] τὸ ἐμόν καὶ[y] τὸ οὐκ[z] ἐμόν, αὕτη

ΑΘΞΠΦ.—[e] ὡς δὲ om Θφr, ὧδε ΠDK.—[f] ποιοῦμεν s.—[g] ἦ δ᾽ ὅς om v.—[h] ἔχομεν om K.—[i] οὗ δὴ m, οὐ δεῖ D, ὃ δεῖ mg D.—[k] δὴ om Θφr.—[l] ἁρμόττειν m.—[m] τὸ qrm.—[n] πόλεως K.—[o] ἢ ἐκεῖνο om φr.—[p] αὐτὴ r.—[q] ποιῇ Ξφqr et corr A, ποιεῖ ΘΠKrm: ποιοῖ *s.—[r] ξυνδεῖ ΑΘΠm.—[s] ποιεῖ Πm, ποιῇ ΘΞΦKvr et corr A.—[t] εἰ ὅταν Θ.—[u] τῇ om m.—[v] τε om Ξm.—[w] : κομιδῇ...ταυτά add ΑΞvm.—[x] λέγουσι ΘΞΠΦvmr, μὴ λέγωσι q: λέγωσι *s.—[y] τε καὶ Ξ.—[z] οὐκ om Π et pr D.—[a] εἴ m.

ὃ—ποιεῖ] Sic Cod. Reg. Similiter Stob. ποιεῖ πολλὰς — ξυνδεῖ (apposito δὴ) et ποιεῖ μίαν. Etiam Ficinus vertit: *quod eam dividit et ex una plures facit —vincit simul et unam efficit.* Vulgo: ὃ ἂν—ποιοῖ—ὃ ἂν ξυνδῇ τε καὶ ποιοῖ μίαν; Ast.

λέγωσι] Puto deesse ὅταν ante λέγωσι. At Ficin. hunc locum aliter legisse videtur: vertit enim, *Ac de alieno eodem modo. Valde. In quacunque igitur civitate complurimi ad idem secundum eadem hoc dicunt, Meum et non meum, ea optime gubernatur.* Steph. qui sic in Not. ‘Aliam tandem hujus loci, quem suspectum habere me dixeram, inveni lectionem, in qua aliquot etiam sunt verba quæ hic desiderantur. Ita enim legitur hic locus, Ἆρ᾽ οὖν (non ἄρ᾽, ut sit interr.) ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίνεται, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό, τε ἐμὸν καὶ τὸ

ἄριστα διοικεῖται; Πολύ γε. Καὶ ἥ[a] τις δὴ ἐγγύτατα ἑνὸς ἀνθρώπου ἔχει, οἷον, ὅταν πού ἡμῶν δάκτυλός του[b] πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωνία ἡ κατὰ[c] τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη[d] εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν αὐτῇ ᾔσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα[e] ξυνήλγησε μέρους πονήσαντος[f] ὅλη, καὶ οὕτω δὴ λέγομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ· καὶ περὶ ἄλλου ὁτουοῦν[g] τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὁ αὐτὸς[h] λόγος, περί τε λύπης πονοῦντος μέρους καὶ περὶ ἡδονῆς ῥαΐζοντος. Ὁ αὐτὸς γάρ, ἔφη· καὶ τοῦτο ὃ ἐρωτᾷς, τοῦ τοιούτου ἐγγύτατα[i] ἡ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ. Ἑνὸς δή, οἶμαι, πάσχοντος τῶν πολιτῶν ὁτιοῦν ἢ
III. i. 241. ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἡ τοιαύτη πόλις μάλιστά τε φήσει ἑαυτῆς εἶναι τὸ πάσχον, καὶ ἢ[k] ξυνησθήσεται ἅπασα ἢ ξυλλυπήσεται. Ἀνάγκη, ἔφη, τήν γε[l] εὔνομον. [§. 11.] Ὥρα[m]

—[b] που ΘΦr: om Ξ.—[c] καὶ υ.—[d] τεταγμένη ΘΞ.—[e] ἅμα καὶ Π.—[f] ποιήσαντος m.—[g] οὑτουοῦν Θ.—[h] αὐτὸς ΑΘΠΦDKqmr, αὐτός τε Ξυ: αὐτός γε ς.—[i] ἐγγυτάτω K.—[k] ἢ post καὶ add ΑΘΞΠΦυmr.—[l] γ' υ.—[m] ἆρα υ.—[n] αὕτη q.—[o] που om ΘΦr.

οὐκ ἐμόν· καὶ περὶ ἀλλοτρίου κατὰ ταυτά; Καὶ μάλα γε. Ἐν ᾗτινι οὖν πόλει οἱ πλεῖστοι πρὸς ταυτὸ κατὰ ταυτὰ τοῦτο λέγωσι, τὸ ἐμὸν, καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν, αὕτη ἄριστα διοικεῖται. Minime autem cuiquam esse dubium potest quin Ficin. in exemplar inciderit in quo hæc ipsa esset lectio. ita enim totum hunc locum vertit, *ex hoc autem tale quid provenit, quando non simul in civitate hæc verba vulgantur, Meum scilicet ac non meum. ac de alieno eodem modo. Valde. In quacunque etc.*'

κομιδῇ μὲν οὖν Ἐν ᾗτινι δὲ πόλει οἱ πλεῖστοι πρὸς ταὐτὸ κατὰ ταυτὰ] Hæc verba ab Ald. Bas. 1. 2. Steph. absunt; sensus vero ea efflagitat, Stobæus servavit l. l. et Ficinus expressit. Pro δὲ post τῇ πόλει cum Cornario scripsimus *οὖν*, deinde *οἱ πλεῖστοι* pro *πλεῖστοι* et *πρὸς τὸ αὐτὸ* pro *σοὶ τὸ αὐτὸ*—*λέγουσι* pro *λέγωσι*. Cornarius, Stobæum non laudans, quæ interponi voluit, ad Ficini versionem videtur finxisse. De hac bonorum communione vide, quæ Aristoteles subtilius quam verius contra Platonem disserit Polit. ii. 3. (ii. 2. §. 9. et 11. ed. Schneid.) et ii. 2. (ii. 1. §. 8. Schneid.) Verba *τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν* alii frequenter respexerunt, in iis Plutarch. Conjug. Præcept. t. i. p. 140. D. Jamblich. de Vit. Pythag. xxx. p. 142. Küst. Cf. Holsten. et Rittershus. ad Porphyr. de Vit. Pythag. p. 25. et 27. Ast.

ᾔσθετο — ξυνήλγησε] Aoristi, quos vulgo consuetudinem significare putant (vid. Valcken. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 163. A. Toup. ad Longin. p. 275. Fisch. ad Weller. t. ii. p. 260.) celeritatis notionem sibi adjunctam habent, ita ut *ᾔσθετο* exprimere possis verbis, *statim sentit* (recte Ficinus, *sensit protinus*); vid. nostra ad Sympos. p. 302. Monuimus hac de re jam supra. Ast.

λέγομεν] Sic Stob. et Steph. Ald. Bas. 1. et 2. exhibent *λέγωμεν*. Ficin. *dicimus*. Ast.

ὁ αὐτὸς λόγος] Sic Cod. Reg. et Stob. Mox Ald. Bas. 1. et 2. vitiose *τῷ* pro *τῶν*. In Ald. Bas. 1. et 2. *ὁ αὐτός τε λόγος*. Τὲ e sequentibus videtur irrepsisse; quocirca male Steph. scripsit *ὁ αὐτός γε λόγος*. Mox *τοῦτο ὁ ἐρωτᾷς* est: *id quod quæris*. Ast.

ἑαυτῆς εἶναι] *Ad se ipsam pertinere*; *εἶναι* et *γίγνεσθαι* cum genitivo frequenter sic conjunguntur, vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 292. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 263. 355. Heind. ad Gorg. §. 1. Ast.

ἢ ξυνησθήσεται] E Bas. 2. et Stob. reposuimus, quod et Ficinus expressit, *vel lætabitur una vel dolebit*. Vulgo ἢ desideratur. Ast.

ἂν εἴη, ἦν δ' ἐγώ, ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν,
καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ,[n] εἰ αὐ-
τὴ μάλιστ' ἔχει εἴτε καὶ ἄλλη τις μᾶλλον. Οὐκοῦν
χρή, ἔφη. Τί οὖν; ἔστι μέν που[o] καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις II. 463.
πόλεσιν[p] ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ;[q]
Ἔστιν. Πολίτας μὲν δὴ πάντες[r] οὗτοι ἀλλήλους προσ-
εροῦσιν; Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ πρὸς τῷ[s] πολίτας τί ὁ ἐν
ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει; Ἐν μὲν
ταῖς πολλαῖς δεσπότας, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατουμέναις αὐτὸ
τοὔνομα[t] τοῦτο,[u] ἄρχοντας.[v] Τί δ' ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ δῆ-
μος; πρὸς τῷ πολίτας τί τοὺς ἄρχοντάς φησιν εἶναι; Σω-
τῆράς[w] τε καὶ ἐπικούρους, ἔφη. Τί δ' οὗτοι τὸν δῆμον;
Μισθοδότας τε καὶ τροφέας. Οἱ δ'[x] ἐν ταῖς ἄλλαις ἄρ-
χοντες τοὺς δήμους;[y] Δούλους, ἔφη.[z] Τί δ' οἱ ἄρχον-
τες ἀλλήλους; Ξυνάρχοντας, ἔφη.[a] Τί δ' οἱ ἡμέτεροι;
Ξυμφύλακας. Ἔχεις[b] οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόντων[c] τῶν ἐν
ταῖς ἄλλαις πόλεσιν εἴ τίς τινα ἔχει[d] προσειπεῖν τῶν ξυν-
αρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκεῖον, τὸν δὲ[e] ὡς ἀλλότριον; Καὶ[f]
πολλούς γε. Οὐκοῦν τὸν μὲν οἰκεῖον ὡς[g] ἑαυτοῦ νομίζει III. i. 242.
τε[h] καὶ λέγει, τὸν δ' ἀλλότριον ὡς οὐχ ἑαυτοῦ; Οὕτως.
Τί δὲ[i] οἱ παρὰ σοὶ φύλακες; ἔσθ' ὅς τις αὐτῶν ἔχοι ἂν
τῶν ξυμφυλάκων νομίσαι τινὰ ἢ προσειπεῖν ὡς[k] ἀλλότριον;
Οὐδαμῶς, ἔφη· παντὶ γὰρ ᾧ ἂν[l] ἐντυγχάνῃ[m] τις,[n] ἢ ὡς

—[p] πόλεσί τε ΘΠ.—[q] ταύτῃ v.—[r] πάντας q.—[s] τὸ vm.—[t] τοὔνομα om v.—
[u] τοῦτ' r.—[v] τοὺς ἄρχ. v.—[w] σωτῆρός Ξ.—[x] οἱ δ' ΑΞvm, om ΘΠΦr: καὶ *ς.—
[y] ἄρχοντες τοὺς δήμους ΑΞΠrm, δὲ ΘΦr: οἱ ἄρχοντες τοὺς δήμους *ς.—[z] ἔφη om
Φr.—[a] ἔφη om ΘΦ.—[b] ἔχει K.—[c] τῶν post ἀρχόντων om mr.—[d] ἔχειν m.—[e] δ'
rm.—[f] καὶ om Θ.—[g] ὡς οἰκεῖον v.—[h] τε om m et pr Ξ.—[i] δαί Α, δ' v. ὅ m.—[k] ὡς
η
om v.—[l] ἂν post τις ponit q.—[m] ἐντυγχάνοι K, ἐντυγχάνοι ΘΞΦr.—[n] τις om v.—

§. 11. *ἔστι μὲν*] Vide annon pro ἐστὶ et hic et in duobus qui proxime sequuntur locis scribere oporteat εἰσί. Steph.

ἔστι—ἄρχοντές τε καὶ δῆμος] De hac verbi singularis cum nominibus pluralibus constructione vid. ad l. ii. c. 6. Ast.

αὐτῇ] Bas. 2. αὐταῖς. Stob. ταύτῃ; sed αὐτῇ, ni fallor, præstat propter prægressum αὐτή. Mox τοὺς ἄρχοντας abest a Stobæo, et αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα scribitur. Ast.

οἱ δ'—ἄρχοντες] Sic e Stob. et Bas. 2. reposuimus pro καὶ ἐν τ' ἄλλαις οἱ ἄρχοντες. Etiam Ficinus ita videtur legisse; vertit enim, *Qui vero in aliis præsunt, populum?* Ast.

ὡς ἀλλότριον] In Stob. deest ὡς, haud scio an recte. Ast.

ἐντυγχάνῃ] Cod. Reg. ἐντυγχάνοι; sed ἂν pertinet ad relativum ᾧ, ut recte Ficinus vertit, *cuicunque enim quis occurret*. Ast.

ἀδελφῷ ἢ ὡς ἀδελφῇ ἢ ὡς πατρὶ ἢ ὡς[o] μητρὶ ἢ υἱεῖ[p] ἢ θυγατρὶ ἢ τούτων ἐκγόνοις[q] ἢ προγόνοις[r] νομιεῖ ἐντυγχάνειν. Κάλλιστα,[s] ἦν δ' ἐγώ, λέγεις· ἀλλ' ἔτι καὶ τόδε εἰπέ. πότερον αὐτοῖς[t] τὰ ὀνόματα μόνον οἰκεῖα νομοθετήσεις, ἢ καὶ τὰς πράξεις πάσας κατὰ τὰ ὀνόματα πράττειν, περί τε τοὺς πατέρας, ὅσα νόμος[u] περὶ πατέρας αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας καὶ τοῦ[v] ὑπήκοον δεῖν εἶναι τῶν γονέων ἢ μήτε πρὸς θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῷ ἄμεινον ἔσεσθαι, ὡς οὔτε ὅσια οὔτε δίκαια πράττοντος ἄν, εἰ ἄλλα πράττοι ἢ ταῦτα;[w] αὗταί[x] σοι[y] ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἁπάντων τῶν πολιτῶν ὑμνήσουσιν[z] εὐθὺς περὶ τὰ[a] τῶν[b] παίδων ὦτα καὶ περὶ πατέρων, οὓς ἂν αὐτοῖς τις ἀποφήνῃ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ξυγγενῶν; Αὗται, ἔφη· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεῖα ὀνόματα[c] διὰ τῶν στομάτων μόνον[d] φθέγγοιντο. Πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα[e] ἐν αὐτῇ
III. i. 243. ξυμφωνήσουσιν ἑνός τινος ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττοντος, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν[f] τὸ[g] ῥῆμα, τὸ ὅτι[h] τὸ ἐμὸν εὖ πράττει ἢ ὅτι
II. 464. τὸ ἐμὸν κακῶς. Ἀληθέστατα, ἦ[i] δ' ὅς. Οὐκοῦν μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος ἔφαμεν ξυνακολουθεῖν τάς τε ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας κοινῇ; Καὶ[k] ὀρθῶς γε ἔφαμεν. Οὐκοῦν μάλιστα τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν ἡμῖν

[o] ὡς ante μητρὶ om ΘΠΦDKv𝔯.—[p] ἢ υἱεῖ ΑΘΠΦDKq𝔪 : ἢ ὡς υἱεῖ *ς.—[q] τῷ τούτων ἐκγόνῳ ἢ προγόνῳ Φ.—[r] ἢ προγόνοις om v.—[s] μάλιστα ΘΦ𝔯 et pr Π.—[t] ἑαυτοῖς ΘΦ𝔯.—[u] ὁ νόμος v.—[v] τὸ ΦDqr𝔪𝔯.—[w] ταῦτα ἢ v.—[x] αὗταί ΑΘΞΦqr𝔯 : αὐταί *ς.—[y] σοι om v.—[z] ὑμνήσουσιν om pr Ξ.—[a] περί τε τὰ Φ𝔯.—[b] τῶν om 𝔪.—[c] ὀνόματα οἰκεῖα v.—[d] μόνων K : om ΘΦ𝔯.—[e] μάλιστα om Φ𝔯.—[f] λέγομεν 𝔪 et pr Ξ.—[g] τὸ om ΦK𝔯.—[h] ὅτι om Φ𝔯.—[i] ἂν ἢ v.—[k] καὶ om pr Ξ.—[l] οἱ πολῖται ἡμῖν v.—

περί τε τοὺς πατέρας] Scribendum est potius ex vet. **περί τε τοὺς ἄλλους καὶ περὶ τοὺς πατέρας.** Steph.

περί γε τοὺς] Stob. **περί τε τ.** Ast.

ἄμεινον ἔσεσθαι] De hoc comparativi usu v. quæ infra monebimus. Ast.

αὗται] E Stobæo reposuimus pro **αὐταί**; sic et Ficinus vertit, *aliine in hac tua civitate sermones, quam hi.* Ast.

ὑμνήσουσιν] Notandus est hic locus propter singularem verbi *ὑμνεῖν* usum; verbum enim activum more Atticorum (vid. Viger. Idiotism. p. 179. Abresch. ad Æschyl. t. i. p. 86. et Herm. ad Viger. p. 728.) pro passivo positum est, ita ut verbo neutro exprimi possit, (ut Ficinus vertit, *ad aures puerorum circumsonabunt*), ut in Critia p. 118. B. **τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὕμνει τὸ πλῆθος—παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι,** ubi Steph. et Ruhnk. ad Tim. p. 263. activum verbum in passivum mutari volebant, quo non opus est; et miror, Ruhnkenium diligentissimum hunc Politiæ locum neglexisse. Ceterum *ὑμνεῖν* notionem perpetuæ fere repetitionis adjunctam sibi habet, ut *ᾄδειν* (vid. Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 338.) Latinor. *cantilena* (Terent. Phorm. iii. 2. 10. Conf. Ernesti Clav. Cicer. v. 'cantilena') *cantare* (Plaut. Trinum. ii. 2. 10. 69.) Περὶ est *prope, circa.* Ast.

αὐτοῖς τις] Stob. omittit **τὶς** et **τὰς** ante **λύπας.** Ast.

οἱ πολῖται,[l] ὃ δὴ ἐμὸν ὀνομάσουσι;[m] τούτου δὲ κοινωνοῦντες οὕτω δὴ λύπης τε καὶ ἡδονῆς μάλιστα κοινωνίαν ἕξουσιν; Πολύ γε. Ἆρ' οὖν τούτων αἰτία πρὸς τῇ ἄλλῃ καταστάσει ἡ[n] τῶν γυναικῶν τε[o] καὶ παίδων κοινωνία τοῖς φύλαξιν; Πολὺ μὲν οὖν μάλιστα, ἔφη. [§. 12.] Ἀλλὰ μὴν μέγιστόν γε[p] πόλει[q] αὐτὸ ὡμολογήσαμεν ἀγαθόν, ἀπεικάζοντες εὖ οἰκουμένην πόλιν σώματι πρὸς μέρος[r] αὐτοῦ λύπης τε πέρι καὶ ἡδονῆς ὡς ἔχει. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, ὡμολογήσαμεν. Τοῦ μεγίστου ἄρα ἀγαθοῦ τῇ πόλει αἰτία ἡμῖν πέφανται ἡ κοινωνία τοῖς ἐπικούροις τῶν τε παίδων[s] καὶ τῶν γυναικῶν. Καὶ μάλ', ἔφη. Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῖς[t] πρόσθεν γε[u] ὡμολογοῦμεν·[v] ἔφαμεν γάρ που οὔτε οἰκίας τούτοις ἰδίας[w] δεῖν[x] εἶναι οὔτε γῆν οὔ τέ τι[y] κτῆμα, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἄλλων τροφὴν λαμβάνοντας,[z] μισθὸν τῆς φυλακῆς, κοινῇ πάντας ἀναλίσκειν, εἰ μέλλοιεν ὄντως[a] φύλακες εἶναι. Ὀρθῶς, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐχ, ὅ περ λέγω, III. i. 244.
τά τε πρόσθεν εἰρημένα καὶ τὰ νῦν λεγόμενα ἔτι μᾶλλον ἀπεργάζεται αὐτοὺς ἀληθινοὺς φύλακας,[b] καὶ ποιεῖ μὴ[c] διασπᾶν τὴν πόλιν τὸ ἐμὸν ὀνομάζοντας[d] μὴ τὸ αὐτὸ ἀλλ' ἄλλον[e] ἄλλο,[f] τὸν[g] μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἕλκοντα ὅ τι ἂν δύνηται χωρὶς τῶν ἄλλων κτήσασθαι, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑτέραν[h] οὖσαν, καὶ γυναῖκά τε καὶ παῖδας ἑτέρους,[i]

ζ

[m] ὀνομάσουσι ΑΘΠΦDKqvmr, ὀνομάσουσι Ξ: ὀνομάζουσι s.—[n] ἡ om v.—[o] τε om r.—[p] γε ΑΞvm: τε *s.—[q] τῇ πόλει K, πόλις pr Θ, πόλεσιν corr.—[r] μέρη Ξ, τὸ μέρος r.—[s] παίδων τε Ξm.—[t] καὶ ἐν τοῖς Ξ.—[u] γε om K.—[v] ὁμολογοῦμεν Ξvm: ὡμολογοῦμεν *s.—[w] οἰκείας Φ.—[x] δεῖ Φr.—[y] τι om v.—[z] λαμβάνοντες m.—[a] οὕτω K.—[b] φύλακας ἀληθινοὺς Θ.—[c] οὐ Ξ.—[d] ὀνομάζοντες m.—[e] ἄλλου Φr.—[f] ἄλλω

ὀνομάσουσι] Sic Cod. Reg. libri editi et Stob. *ὀνομάζουσι*. Etiam Ficinus, *dicent*. Ast.

κοινωνία τοῖς φύλαξι] Dativus pro genitivo positus est, quia *κοινωνεῖν* cum dativo construitur, vid. ad Sympos. p. 262. Sic et c. 12. et 13. *ξυγχωρεῖς ἄρα—τὴν τῶν γυναικῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν*. Matth. Gr. Gr. p. 527. not. suppleri jubebat participium *οὖσα*. Ast.

§. 12. *μέγιστοί γε*] E Stob. pro *μέγιστόν τε* scripsimus. Ast.

πέφανται] Stob. *πέφυκεν*; sed illud, sive sensum sive linguam spectes, multis nominibus præstat. Sic *πέφανται* lib. i. p. 334. A. 350. C. iii. 410. A. v. 464. B. 478. D. Sophist. p. 233. C. Ast.

καὶ μὲν δὴ] Stob. *καὶ μὴν δή*. Mox post *πρόσθεν* delendum esse censemus *γὲ* auctoritate Cod. Reg. et Stob. Ast.

ἰδίας] Stob. *ἰδίως*; deinde *οὔτε κτῆμα*. Ast.

τὸν μὲν—ἕλκοντα] Participium præcedenti *ὀνομάζοντας* explicationis causa adjunctum est, quocirca copula recte abest. Ast.

γυναῖκα] E participio *ἕλκοντα* aliud nominibus *γυναῖκα* et *παῖδας* conveniens repetendum est, velut *ἔχοντα* vel aliud simile. Ast.

ἡδονάς τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας ἰδίων ὄντων ἰδίας, ἀλλ' ἑνὶ δόγματι τοῦ οἰκείου πέρι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τείνοντας πάντας εἰς τὸ δυνατὸν ὁμοπαθεῖς λύπης τε καὶ ἡδονῆς εἶναι; Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη.[k] Τί δέ;[l] δίκαι[m] τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους οὐκ οἰχήσεται ἐξ αὐτῶν ὡς ἔπος εἰπεῖν διὰ τὸ μηδένα μηδὲν[n] ἴδιον ἐκτῆσθαι[o] πλὴν τὸ σῶμα, τὰ δ' ἄλλα κοινά; ὅθεν[p] δὴ ὑπάρχει τούτοις ἀστασιάστοις εἶναι, ὅσα[q] γε διὰ[r] χρημάτων ἢ παίδων καὶ[s] ξυγγενῶν κτῆσιν[t] ἄνθρωποι στασιάζουσιν; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη,[u] ἀπηλλάχθαι. Καὶ μὴν οὐδὲ βιαίων γε οὐδ' αἰκίας δίκαι δικαίως ἂν εἶεν[v] ἐν αὐτοῖς. ἥλιξι μὲν γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι[w] καλὸν καὶ δίκαιόν που φήσομεν, ἀνάγκην[x] σωμάτων ἐπιμελείᾳ[y] τιθέντες.[z] Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ γὰρ τόδε[a] ὀρθὸν
II. 465. III. i. 245. ἔχει,[b] ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ νόμος· εἴ πού[c] τίς τῳ[d] θυμοῖτο, ἐν τῷ τοιούτῳ πληρῶν τὸν θυμὸν ἧττον ἐπὶ μείζους ἂν ἴοι στάσεις. Πάνυ μὲν[e] οὖν. Πρεσβυτέρῳ μὲν νεωτέρων[f] πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν προστετάξεται. Δῆλον. Καὶ μὴν ὅτι γε νεώτερος πρεσβύτερον,[g] ἂν μὴ[h] οἱ ἄρχοντες προστάττωσιν, οὔτε ἄλλο[i] βιάζεσθαι ἐπιχειρήσει[k] ποτὲ οὔτε τύπτειν, ὡς τὸ εἰκὸς οἶμαι δ' οὐδὲ[l] ἄλλως[m] ἀτιμάσει· ἱκανὼ[n] γὰρ τὼ φύλακε[o] κωλύοντε,[p] δέος τε καὶ αἰδώς, αἰ-

m.—[g] τὸ Π.—[h] ἑταίραν r.—[i] καὶ ἑταίρους q.—[k] ἔφη om Ξ.—[l] δαί A, δὲ δὴ ΘΦr.—[m] δίκη v.—[n] μηδὲν ΑΠΦDKqvmr, μηδενὶ Θ, μηδένα *s.—[o] κεκτῆσθαι K.—[p] πόθεν m.—[q] ὅσω m.—[r] γε δὴ διὰ v.—[s] καὶ Arm : ἢ *s.—[t] κτήσει m.—[u] ἔφη ἀνάγκη v.—[v] εἶεν om ΘΦr.—[w] ἀμύνασθαι Ξ.—[x] ἀνάγκην Arm : ἀνάγκῃ *s.—[y] ἐπιμελείαι ΑΠvm, ἐπιμελείας DK : ἐπιμέλειαν *s.—[z] θέντες ΘΞΦr.—[a] τόγε m.—[b] ἔφη DK.—[c] εἴποι v.—[d] τῳ ΑΠDKqvm, τε ΘΦr : γε *s.—[e] μὲν s.—[f] ὅτι νεωτέρων v.—[g] νεώτερος πρὸς πρεσβύτερον m.—[h] οἱ add q.—[i] ἄλλο ΑΘΞΠΦmr : ἄλλως *s.—[k] ἐπιχειρήσοι Θ.—[l] εἰ δὲ D.—[m] ἄλλος Θ, ἄλλος ΠΦDKm.—[n] ἱκανώ τε K, ἱκανὰ

ὁμοπαθεῖς] Scripsimus ὁμοιοπαθεῖς, ut iii. 16. ἅτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς παραδείγματα ὁμοιοπαθῆ τοῖς πονηροῖς. Tim. 45. C. ὁμοιοπαθὲς δὴ δι' ὁμοιότητα πᾶν γενόμενον. Ast.

τί δὲ—ἀλλήλους] Sic interpunxi cum Bas. 1. et 2. a Stob. comma abest, Ald. vero colon habet. Mox Stob. κεκτῆσθαι; solemnis harum vocum permutatio est, a scriptoribus ipsis, ut videtur, commissa. Ast.

ἀνάγκην] E Stob. reposuimus pro ἀνάγκῃ. (Ald. Bas. 1. et 2. ἀνάγκη.) Ἀνάγκην τιθέναι vel προστιθέναι est, *officium aliquid imponere, legem præscribere.* Sic Ficinus quoque vertit, *tutandis corporibus necessitatem imponentes.* Cod. Reg. et Stob. legunt, ἐπιμελείας, quod si explices, τοῦ ἐπιμέλεσθαι, bonum præbet sensum. Ast.

εἴπου τίς τῳ] Sic Cod. Reg. et Stob. Vulgo τίς γε. Paulo post Stob. ἐν γὰρ (marg. γὲ) τοιούτῳ—στάσις. Ast.

ὅτι γε νεώτερος] Vide ne corrigi debeat ὅ γε νεώτερος. Ast.

δὼς[q] μὲν ὡς γονέων μὴ ἅπτεσθαι εἴργουσα, δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους βοηθεῖν, τοὺς μὲν ὡς υἱεῖς, τοὺς δὲ ὡς ἀδελφούς, τοὺς δὲ[r] ὡς πατέρας. Ξυμβαίνει γὰρ οὕτως, ἔφη.[s] Πανταχῇ[t] δὴ[u] ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσιν;[v] Πολλήν γε. Τούτων μὴν[w] ἐν ἑαυτοῖς μὴ στασιαζόντων οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ[x] ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ πρὸς ἀλλήλους[y] διχοστατήσῃ. Οὐ γὰρ οὖν. Τά γε μὴν σμικρότατα τῶν κακῶν δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ καὶ[z] λέγειν, ὧν ἀπηλλαγμένοι[a] ἂν εἶεν, κολακείας τε πλουσίων πένητες, ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας[b] ὅσας ἐν παιδοτροφίᾳ[c] καὶ χρηματισμοῖς[d] διὰ τροφὴν οἰκετῶν[e] ἀναγκαίαν ἴσχου- III. i. 246. σι, τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δὲ[f] ἐξαρνούμενοι, τὰ δὲ πάντως πορισάμενοι θέμενοι παρὰ γυναῖκάς τε καὶ οἰκέτας, ταμιεύειν παραδόντες, ὅσα τε, ὦ φίλε, περὶ αὐτὰ καὶ οἷα[g] πάσχουσι, δῆλά[h] τε δὴ[i] καὶ ἀγεννῆ καὶ οὐκ ἄξια λέγειν.

rm.—[o] τῷ φύλακι r.—[p] κωλύονται m, κωλύματα r.—[q] αἰδώς καὶ αἰδ. v.—[r] δ' v.—[s] ἔχειν r.—[t] πανταχοῦ K.—[u] ἄρα Ξ: om ΘΦr.—[v] ἄξουσιν ΑΞΠm: ἕξουσι *ς.—[w] μὲν m.—[x] καὶ Φr.—[y] ἄλλους ΘΦr.—[z] καὶ om K.—[a] ἀπηλλ. τε K.—[b] ἀλγηδόνος (ais superscr.) q.—[c] παιδοτροφίαι Aqrm, παιδοτροφία Ξ, παιδοτρύφω ΘΠDKr: παιδοτροφίαις ς.—[d] σχηματισμοῖς K.—[e] ἱκετῶν K.—[f] δ' rm.—[g] ὅσα ΘΠΦDKr.—[h] δῆλά ΑΠDrm, δειλά (ῆ superscr.) K: δειλά *ς.—[i] δὴ add Arm.—[k] δὴ v.—[l] δὴ m.—[m] ζητήσουσί K.—[n] οἷον

ὡς γονέων] Int. *αὐτῶν* (*τῶν πρεσβυτέρων*) *ὡς γονέων* (*ὄντων*) *μὴ* (*quominus*) *ἅπτεσθαι*. Ast.

δέος δὲ, τὸ βοηθεῖν] I. q. *μὴ βοηθῶσι*. Sic enim infinitivus sæpenumero cum articulo pro modo finito et conjunctione (*ὅτι, ὡς, μὴ* vel *ὥστε μὴ*) ponitur. Xenoph. Mem. iv. 7. 5. *τὸ μανθάνειν—ἀπέτρεπεν*. Thucyd. vi. 14. *νομίσας, τὸ μὲν λύειν τοὺς νόμους μὴ αἰτίαν σχεῖν*. Lach. 190. E. *ἐγὼ αἴτιος—τὸ σὲ ἀποκρίνεσθαι*. Soph. Phil. 1241. *ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν* (i. e. *ὥστε μὴ*, *quominus facias*). Xenoph. Cyrop. i. 6. 7. Lexic. Xenoph. v. iii. p. 235. nr. 28. Sic etiam usum illum infinitivi c. *τὸ*, ubi admirationis vel irrisionis significationem habet (v. nostra ad Sympos. p. 208. adde Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 190. 572. Matthiæ Miscell. Philol. t. ii. p. ii. p. 124. Gr. Gr. p. 782. Eustath. ad Od. E. p. 233. v. 52. explicat ita, ut pro *ὅτι* cum indicativo positum esse dicat. Vulgo, ubi *τὸ* c. infinitivo quasi absolute positum est, *τὸ* pro accusativo habent, qui genitivi partes agat, vid. Matth. Gr. Gr. p. 781. Ast.

ἕξουσι] Stob. *αὔξουσι*. Ast.

ἡ ἄλλη πόλις] *Urbs universa*, ut v. 467. B. vii. 520. B. 521. A. Vid. de hoc vocis *ἄλλος* usu nostra ad Phædr. p. 241. Ast.

πένητας] Hæc vox ex prægressis *ὅσας ἴσχουσι* videtur huc irrepsisse; accusativi *κολακείας ἀλγηδόνας*, qui e verbis *λέγειν ὀκνῶ* pendent, referendi sunt ad *ὅσας ἴσχουσι*; verba deinde *ὅσα τε* (i. e. *καὶ πάντα*, &) trahenda ad *λέγειν*; denique *δειλά τε καὶ ἀγεννῆ καὶ οὐκ ἄξια λέγειν* sunt appositionis causa verbis *ὅσα τε καὶ οἷα* adjuncta. Cod. Reg. exhibet *ἀπηλλαγμένον τε ἂν εἶεν. ἐν παιδοτρόφῳ —καὶ ὅσα* (ut Bas. 2.) *πάσχουσι*, et voci *δειλὰ* superscriptum est *δῆλα* (ut Ficinus videtur legisse vertens, *et ipsa—cuique patent*; sed *ἀγεννῆ* facit cum *δεῖλα* et sequens *δῆλα* non est prægressi alicujus *δῆλα* repetitio, sed verborum *οὐκ ἄξια λέγειν* confirmatio. Ast.

Δῆλα γάρ, ἔφη,[k] καὶ τυφλῷ. [§. 13.] Πάντων τε[l] δὴ τούτων ἀπαλλάξονται, ζήσουσί[m] τε τοῦ μακαριστοῦ βίου ὃν οἱ[n] ὀλυμπιονῖκαι ζῶσι μακαριώτερον. Πῇ; Διὰ σμικρόν[o] που μέρος εὐδαιμονίζονται ἐκεῖνοι ὧν τούτοις ὑπάρχει· ἥ τε γὰρ τῶνδε νίκη καλλίων, ἥ τ' ἐκ τοῦ δημοσίου τροφὴ τελεωτέρα. νίκην τε γὰρ[p] νικῶσι ξυμπάσης τῆς πόλεως σωτηρίαν, τροφῇ τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὅσων βίος δεῖται αὐτοί τε καὶ παῖδες ἀναδοῦνται καὶ γέρα δέχονται παρὰ τῆς αὐτῶν πόλεως ζῶντές τε[q] καὶ τελευτήσαντες ταφῆς ἀξίας[r] μετέχουσιν. Καὶ μάλα, ἔφη, καλά. Μέμνησαι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐν τοῖς πρόσθεν οὐκ οἶδα ὅτου λόγος ἡμῖν
II. 466. ἐπέπληξεν ὅτι τοὺς φύλακας οὐκ εὐδαίμονας ποιοῖμεν,[s] οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν; ἡμεῖς δέ που[t] εἴπομεν ὅτι τοῦτο μέν, εἴ που παραπίπτοι, εἰσαῦθις
III. i. 247. σκεψόμεθα,[u] νῦν δὲ τοὺς μὲν φύλακας φύλακας ποιοῖμεν,[w] τὴν δὲ πόλιν ὡς οἷοί τ' εἶμεν[x] εὐδαιμονεστάτην, ἀλλ' οὐκ εἰς ἓν ἔθνος ἀποβλέποντες ἐν αὐτῇ τοῦτο[y] εὔδαιμον πλάττοιμεν; Μέμνημαι,[z] ἔφη. Τί οὖν; νῦν ἡμῖν[a] ὁ τῶν ἐπικούρων βίος, ὅς περ[b] τοῦ γε τῶν[c] ὀλυμπιονικῶν πολύ τε[d]

v.—[o] σμικρότερόν v.—[p] γὰρ om ΘΠΦDKqr.—[q] τε add ΑΠΦDqvmr.—[r] ἄξια ΘΠΦD Kr, ἀξίως v.—[s] ποιοῦμεν Am.—[t] που add ΑΘΠΦDKqmr.—[u] σκεψοίμεθα (quod reponendum) v, σκεψώμεθα m, ἐπισκεψόμεθα r.—[w] ποιοῦμεν Am, ποιῶμεν Ξ.—[x] εἶμεν ΑΠm, εἰ μὲν D, εἴημεν q : ἐσμεν *s.—[y] τοῦτο εὔδαιμον ΘΞΠΦqvmr : τοῦτο τὸ εὔδαιμον *s.—[z] μέμνησαι m.—[a] ἡμῖν νῦν Ξm.—[b] ὅπερ Π, ὥσπερ K, εἴπερ Avm.—

§. 13. Ὀλυμπωνῖκαι] Nobilissima enim certamina erant Olympica (v. ad Phædr. p. 338.) et Olympicorum certaminum victoria Græcis major et gloriosior erat, quam Romanis triumphus, vid. Cicero pro Flacc. Cf. Lambin. ad Horat. t. ii. p. 205. E. Ast.

ὑπάρχει] Bene sic Stob. et Steph. Ald. Bas. 1. et 2. ὑπάρχοι. Ast.

ἀναδοῦνται] Schol. Ruhnk. ἀναπλέκονται; στέφονται. Ficinus, *coronationis loco accipiunt*. Ast.

τῆς αὐτῶν πόλεως] Cod. Reg. τῆς αὐτῆς, Ficino confirmante, idque respiceret prægressa illa ξυμπάσης τῆς πόλεως: eadem urbs, quam victoria gloriosissima servarunt, pulcherrime ipsis et vivis et mortuis tribuit munera. Attamen τῆς αὐτῶν πόλεως correctione nulla indiget. Ast.

ἐν τοῖς πρόσθεν] Vid. lib. iv. init. Ast.

οἷς ἐξὸν] I. e. οἷς ἐξείη, πάντα ἔχειν τὰ τῶν πολιτῶν, καὶ οἳ οὐδὲν ἔχοιεν, vel οἵ, ἐξὸν (s. ἐξόντος) αὐτοῖς —, οὐδὲν ἔχοιεν. Sic Sympos. c. 26. οὗ ἐνδεὴς ἐστι καὶ (int. ὃ) μὴ ἔχει, τούτου ἐρᾶν. Vid. Ruhnk. ad Hymn. Homer. in Cerer. 151. et Herm. ad Viger. p. 707. Ast.

σκεψόμεθα] Propter præcedens εἴπομεν accurata linguæ ratio postularet σκεψοίμεθα; sed sæpissime hæc ab optimis negligitur scriptoribus. Ast.

ποιοῖμεν] Ex vet. ποιῶμεν affertur: sed legendum itidem fuerit πλάττωμεν pro πλάττοιμεν. Steph.

ὅσπερ τοῦγε] Cod. Reg. ὥσπερ (sic et Bas. 1. et 2.) τῶν γε ὀλυμπιονικῶν. Mox de interrogativo μή πῃ v. ad iv. 17. Ast.

καλλίων καὶ ἀμείνων φαίνεται, μή πῃ[e] κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων φαίνεται βίον ἤ τινων ἄλλων δημιουργῶν ἢ τὸν[f] τῶν γεωργῶν; Οὔ μοι δοκεῖ, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ὅ γε καὶ ἐκεῖ ἔλεγον,[g] δίκαιον κἀνταῦθα[h] εἰπεῖν, ὅτι εἰ[i] οὕτως ὁ φύλαξ ἐπιχειρήσει εὐδαίμων γίγνεσθαι ὥστε μηδὲ φύλαξ εἶναι, μηδ' ἀρκέσει[k] αὐτῷ βίος οὕτω μέτριος καὶ βέβαιος καὶ ὡς ἡμεῖς φαμὲν[l] ἄριστος, ἀλλ' ἀνόητός τε καὶ μειρακιώδης δόξα ἐμπεσοῦσα εὐδαιμονίας[m] πέρι ὁρμήσει αὐτὸν διὰ δύναμιν ἐπὶ τὸ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ πόλει οἰκειοῦσθαι, γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ ὄντι[n] ἦν σοφὸς λέγων πλέον εἶναί πως ἥμισυ παντός. Ἐμοὶ μέν, ἔφη, ξυμβούλῳ[o] χρώμενος μενεῖ[p] ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ. Συγχωρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὴν τῶν γυναικῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν ἣν διεληλύθαμεν παιδείας τε πέρι καὶ παίδων καὶ φυλακῆς τῶν ἄλλων πολιτῶν; κατά τε πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε ἰούσας καὶ ξυμφυλάττειν δεῖν[q] καὶ ξυνθηρεύειν ὥς περ κύνας,[r] καὶ πάντα πάντῃ κατὰ τὸ δυνατὸν κοινωνεῖν; καὶ[s] III. i. 248. ταῦτα πραττούσας τά τε βέλτιστα πράξειν καὶ οὐ παρὰ φύσιν τὴν[t] τοῦ θήλεος[u] πρὸς τὸ ἄρρεν, ᾗ πεφύκατον πρὸς ἀλλήλω[v] κοινωνεῖν; Συγχωρῶ, ἔφη. [§. 14.] Οὔκουν, ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα καὶ ἐν ἀνθρώποις δυνατόν, ὥς περ ἐν[w] ἄλλοις ζώοις, ταύτην τὴν κοινωνίαν ἐγγενέσθαι, καὶ ὅπῃ δυνατόν; Ἔφθης, ἔφη, εἰπὼν ᾗ[x] ἔμελλον ὑπολήψεσθαι. Περὶ μὲν γὰρ τῶν[y] ἐν τῷ[z] πολέμῳ, οἶμαι, ἔφην,[a] δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσιν. Πῶς; ἦ δ'

[c] τῶν γε K.—[d] γε υ, τε καὶ Ξm.—[e] ποι Ξm, τοι υ.—[f] τὸν om K.—[g] ἐλέγομεν υ.—[h] κἀνταῦθα Θ𝔉𝔯 : καὶ ἐνταῦθα *ς.—[i] εἰ om pr Ξ.—[k] ἀρκέσῃ Ξm.—[l] φαμέν Arm : ἔφαμεν *ς.—[m] εὐδαιμονίας περιορμήσει 𝔯 (ή).—[n] τῷ ὄντι om m.—[o] ξ. ΑΘΞΠΦ𝔯mr.—[p] μένοι r.—[q] δὴ Φr, δεῖ 𝔯.—[r] κύνα K.—[s] καὶ...κοινωνεῖν om Θ𝔉𝔯.—[t] τὴν om K.—[u] θηλέως K.—[v] ἀλλήλων Ξ.—[w] ὥσπερ καὶ ἐν ΘΞΦΙΚq𝔯.—[x] ᾗ ΑΘΠΦΙΚqr𝔯, εἰ m : ὃ *ς.—[y] τῶν om m.—[z] τῷ om K.—[a] ἔφη Φ𝔯.—[b] στρατεύονται Ξ.—[c] ἀνδρεῖοι q.—

παίδων] Sensus videtur postulare *καὶ παιδοποιΐας* pro *καὶ παίδων*. Ficinus, *quoad disciplinam, liberorum susceptionem, custodiam aliorum civium.* Nisi statuere malis, *παίδων*, concretum, pro abstracto *παιδοποιΐας* vel *παιδογονίας* positum esse. Vid. nostra ad Sympos. p. 274. Ast.

Ἡσίοδον] Ἔργ. 40. Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Vid. ad lib. ii. 17. Ast.

§. 14. ἦ] Ald. Bas. 1. et Cod. Reg. ᾗ. De *ὑπολαμβάνειν* vid. ad l. i. §. 6. Ast.

ἐν τῷ πολέμῳ] Cod. Reg. omittit articulum, qui haud scio an rectius absit. Ast.

ὅς. Ὅτι κοινῇ στρατεύσονται,[b] καὶ πρός γε ἄξουσι τῶν
παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἁδροί,[c] ἵν᾽ ὥς περ οἱ τῶν ἄλ-
II. 467. λων δημιουργῶν[d] θεῶνται ταῦτα ἃ τελεωθέντας δεήσει
δημιουργεῖν· πρὸς δὲ[e] τῇ θέᾳ διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν
πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον, καὶ θεραπεύειν πατέρας τε
καὶ μητέρας. ἢ οὐκ ᾔσθησαι τὰ περὶ τὰς τέχνας,[f] οἷον
τοὺς τῶν κεραμέων παῖδας, ὡς πολὺν χρόνον διακονοῦντες
θεωροῦσι πρὶν ἅπτεσθαι τοῦ κεραμεύειν; Καὶ μάλα. Ἦ
III. i. 249. οὖν ἐκείνοις ἐπιμελέστερον παιδευτέον ἢ τοῖς φύλαξι τοὺς
αὑτῶν ἐμπειρίᾳ τε καὶ θέᾳ τῶν προσηκόντων; Καταγέ-
λαστον[g] μέντ᾽ ἄν, ἔφη, εἴη. Ἀλλὰ μὴν καὶ μαχεῖ-
ταί[h] γε πᾶν ζῶον διαφερόντως παρόντων ὧν ἂν τέκῃ.
Ἔστιν οὕτως. κίνδυνος δέ, ὦ Σώκρατες, οὐ σμικρὸς σφα-
λεῖσιν,[i] οἷα δὴ[k] ἐν πολέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παῖδας[l]
ἀπολέσαντας ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀνα-
λαβεῖν. Ἀληθῆ, ἦν δ᾽ ἐγώ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον μὲν
ἡγεῖ παρασκευαστέον τὸ μή ποτε[m] κινδυνεῦσαι; Οὐδαμῶς.
Τί δ᾽; εἴ που[n] κινδυνευτέον, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους ἔσονται κα-
τορθοῦντες; Δῆλον δή. Ἀλλὰ σμικρὸν οἴει διαφέρειν
καὶ[o] οὐκ ἄξιον κινδύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ τὸν πόλεμον
παῖδας[p] τοὺς ἄνδρας πολεμικοὺς ἐσομένους; Οὔκ, ἀλλὰ
διαφέρει[q] πρὸς ὃ λέγεις. Τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον, θεω-
ροὺς πολέμου τοὺς παῖδας[r] ποιεῖν, προσμηχανᾶσθαι[s] δ᾽
αὐτοῖς ἀσφάλειαν· καὶ[t] καλῶς ἕξει. ἦ γάρ;[u] Ναί. Οὐκ-
οῦν, ἦν δ᾽ ἐγώ, πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες,[v] ὅσα ἄνθρω-
ποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται ἀλλὰ γνωμονικοὶ[w] τῶν στρατειῶν[x]

[d] δημιουργοὶ ΘΞΦr.—[e] καὶ πρὸς Φr et rc Θ.—[f] τῆς τέχνης r.—[g] καταγέλαστος ΘΠ.—[h] μάχεταί r.—[i] σφάλλουσιν Φr.—[k] δὴ om ΘΦr.—[l] ἑαυτοῖς καὶ τοὺς παῖδας v.—[m] μηδέποτε Ξ.—[n] δὴ. ποῦ Ξ, δήπου m.—[o] καὶ om ΠDKm.—[p] πόλεμον παῖδας ΑΠ DKqvm : πόλεμον τοὺς παῖδας *s.—[q] διαφέρειν Ξm.—[r] τοὺς παῖδας πολέμου Ξ.—[s] προμηχανᾶσθαι ΘΦr.—[t] η καὶ r.—[u] ἦ γάρ om q.—[v] οἱ πατέρες αὐτῶν ΘΦr.—

διακονεῖν] Repetenda ex prægresso ἵνα conjunctio ὥστε; cogitandus est enim Plato eam in mente habuisse. Ast.

τὰ περὶ τὰς τέχνας] Cod. Reg. τοὺς περὶ τ. τ. sed Ficinus quoque, *quod in artibus accidit?* Ast.

ἀλλὰ μὴν καὶ] A Bas. 2. abest καί. Ast.

τὸ μή ποτε] Bas. 2. τὸ μηδὲ ποτέ. Ast.

βελτίους] Ald. Bas. 1. et 2. βελτίως, quod fortasse rectius in βελτιόνως, quam in βελτίους, ut Stephanus fecit, mutandum erat. Vide de hoc adverbii usu, quæ infra monebimus. Ast.

θεωροὺς πολεμοῦ] Respexit hoc Julian. Orat. i. p. 12. B. Ast.

ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι; Εἰκός, ἔφη. Εἰς μὲν ἄρα
τὰς ἄξουσιν,[y] εἰς δὲ τὰς εὐλαβήσονται.[z] Ὀρθῶς. Καὶ
ἄρχοντάς γέ που, ἦν δ' ἐγώ, οὐ τοὺς φαυλοτάτους αὐτοῖς
ἐπιστήσουσιν ἀλλὰ τοὺς ἐμπειρίᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἱκανοὺς III. i. 250.
ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Πρέπει γάρ.[a] Ἀλ-
λὰ γάρ, φήσομεν, καὶ παρὰ δόξαν[b] πολλὰ πολλοῖς δὴ
ἐγένετο. Καὶ μάλα. Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα, ὦ φίλε,
πτεροῦν[c] χρὴ παιδία ὄντα εὐθύς, ἵν' ἄν τι δέῃ[d] πετόμενοι[e]
ἀποφεύγωσιν. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἦν
δ' ἐγώ, ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους, καὶ διδαξαμένους[f] ἱπ-
πεύειν ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν, μὴ θυμοειδῶν μηδὲ
μαχητικῶν ἀλλ' ὅτι[g] ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. οὕ-
τω γὰρ κάλλιστά τε[h] θεάσονται τὸ αὑτῶν ἔργον, καὶ ἀσ-
φαλέστατα, ἄν τι δέῃ,[i] σωθήσονται μετὰ πρεσβυτέρων ἡγε- II. 468.
μόνων ἑπόμενοι. Ὀρθῶς ἔφη μοι δοκεῖς λέγειν.

Τί δαὶ[k] δή, εἶπον, τὰ περὶ τὸν πόλεμον; πῶς ἑκτέον[l]
σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς αὑτούς[m] τε καὶ τοὺς πολεμίους;
ἆρ' ὀρθῶς μοι καταφαίνεται ἢ οὔ; Λέγ', ἔφη, ποῖ' ἄν.[n]
Αὐτῶν[o] μέν, εἶπον, τὸν λιπόντα τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα
ἤ τι τῶν τοιούτων[p] ποιήσαντα διὰ κάκην ἆρα[q] οὐ δημιουρ-

[w] γνωμικοὶ Θ.—[x] στρατιῶν r.—[y] ἕξουσιν r.—[z] εὐλαβηθήσονται Φr.—[a] γὰρ om ΘΦ r.—[b] παραδόξων Φr.—[c] περοῦν r.—[d] δέοι ΘΦr.—[e] πετώμενοι ΘΠ.—[f] διδαξαμένους q, διδαχθέντας ΘΞΦr, διδαξομένους v: διδαξομένους *s.—[g] ὅτι om r.—[h] τε om K.—[i] δέοι ΘΦr.—[k] δαὶ Am.—[l] ἑκτέον ΑΘΞΠΦvmr: ἀκτέον *s.—[m] αὑτούς q: αὐτούς s.—[n] ποῖ' ἄν K, ποῖ ἄν Am, ποίαν ΘΠΦDr, ποῖα Ξv, ποῖον *s.—[o] αὐτὸν ΞΦKvmr.—[p] τοιοῦτό τι Φ.—[q] ἆρ' r.—[r] γεωργῶν pr m.—[s] τοὺς om Ξ.—[t] πολεμίου D.—

πτεροῦν] Vid. Julian. Orat. i. p. 11. D. Spanh. not. p. 116. sq. Cf. Wyttenb. Animadv. in Julian. Bibl. Crit. vol. iii. p. ii. p. 5. Ast.

διδαξόμενος] De hoc loco vide annot. in p. 537. A. Steph.

διδαχθέντας] Sic Bas. 2. confirmante Ficino, *equitare consuescent primis ab annis pueri, cumque hoc didicerint, equis ad spectaculum belli ducentur.* Vulgo διδαξομένους, quod si locum habere deberet, cum ἀναβιβαστέον conjungendum esset; primum enim pueri in equos tollendi sunt, ut equitare discant, et tunc equitantes ad certaminis spectaculum ducendi. Deinde in libris editis male post ἐφ' ἵππων interpungitur; nam ἐφ' ἵππων cum ἀκτέον conjungendum esse, et sensus docet et locus libr. vii. 16. ubi noster respicitur: Οὔκουν μνημονεύεις—ὅτι καὶ ἐς τὸν πόλεμον ἔφαμεν τοὺς παῖδας εἶναι ἀκτέον ἐπὶ τῶν ἵππων θεωρούς—. Ast.

κάλλιστα] Bas. 2. μάλιστα. Ast.

πῶς ἑκτέον αὑτοὺς] Illud e Bas. 2. recepimus, hoc de conjectura scripsimus. Πῶς ἑκτέον τοὺς στρατιώτας est, πῶς ἔχειν δεῖ τοὺς στρατιώτας (Ficinus, *quæ servanda militibus et ad se invicem et adversus hostem*, i. e. quænam erit militum disciplina ?), ut centies ponitur verbale, vid. Heind. ad Phædr. p. 335. Vulgo ἀκτεον, quod sensu caret. Ast.

γόν τινα δεῖ καθιστάναι ἢ γεωργόν;[r] Πάνυ μὲν οὖν. Τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς[s] πολεμίους[t] ἁλόντα ἆρ' οὐ δωρεὰν διδό-
III. i. 251. ναι τοῖς θέλουσι χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ ὅ τι ἂν βούλωνται; Κομιδῇ γε. Τὸν δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκιμήσαντα οὐ πρῶτον μὲν ἐπὶ[u] στρατείας ὑπὸ τῶν συστρατευομένων[v] μειρακίων τε καὶ παίδων ἐν μέρει ὑπὸ ἑκάστου δοκεῖ σοι χρῆναι στεφανωθῆναι; ἢ οὔ; Ἔμοιγε. Τί δέ;[w] δεξιωθῆναι;[x] Καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτι σοι δοκεῖ. Τὸ ποῖον; Τὸ φιλῆσαί[y] τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἑκάστου. Πάντων, ἔφη, μάλιστα· καὶ προστίθημί γε τῷ νόμῳ, ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὦσι τῆς στρατείας,[z] καὶ[a] μηδενὶ ἐξεῖναι ἀπαρνηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν, ἵνα καὶ ἐάν τίς του[b] τύχῃ ἐρῶν ἢ ἄῤῥενος ἢ θηλείας, προθυμότερος ᾖ πρὸς τὸ τἀριστεῖα[c] φέρειν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. ὅτι μὲν γὰρ ἀγαθῷ ὄντι γάμοι τε ἕτοιμοι πλείους ἢ τοῖς ἄλλοις καὶ αἱρέσεις τῶν τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἔσονται, ἵν' ὅτι πλεῖστοι ἐκ τοῦ τοιούτου[d] γίγνωνται, εἴρηται ἤδη. Εἴπομεν γάρ, ἔφη. [§. 15.] Ἀλλὰ μὴν καὶ καθ' Ὅμηρον τοῖς τοιοῖσδε δίκαιον τιμᾷν τῶν νέων ὅσοι ἀγαθοί. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὸν εὐδοκιμήσαντα ἐν τῷ πολέμῳ νώτοισιν Αἴαντα[e] ἔφη διηνεκέεσσι[f] γεραίρεσθαι, ὡς ταύτην οἰκείαν[g] οὖσαν τιμὴν τῷ ἡβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ, ἐξ ἧς ἅμα τῷ τιμᾶσθαι καὶ τὴν ἰσχὺν αὐξήσει. Ὀρθότατα, ἔφη. Πει-

[u] ἐπὶ K.—[v] στρατευομένων pr Ξ.—[w] δαί Am.—[x] δὲ δεξιαθῆναι ΘΠ, δὲ ἐξιαθῆναι γρ A.—[y] φιλῆσαί τε καὶ om q.—[z] στρατιᾶς ΑΞDKm.—[a] καὶ add ΑΘΦDKqrr.—
ου ου
[b] τούτου K.—[c] τὰ ἀριστεῖον Ξ, τἀριστεῖον vm.—[d] τῶν τοιούτων Ξ.—[e] Αἴαντα om DKq, post ἔφη ponunt ΘΦr.—[f] διηνεκέεσι Ξm, διηνεκέσι Θ.—[g] οἰκείαν om Φr.—

τοῖς θέλουσι χρῆσθαι] Int. ὥστε χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ, ut eo, qui inter adversarios vivus est captus, (*ἐs* est *inter*), faciant, quodcunque velint (*χρῆσθαί τινι* est *aliquem tractare*, quod nos dicimus, *mit einem machen*). Ast.

φιλῆσαι—φιληθῆναι] Schol. ad Dion. Chrysost. Orat. vii. p. 26. ed. Morell. τὸ τῷ στόματι ἐπιτηδείους ἀσπάζεσθαι, Περσικόν, ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἀγροίκων· οἱ γὰρ ἀστικοὶ χεῖρας ἀνέβαλλον ἀλλήλοις τὰς δεξιάς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δεξιοῦσθαι εἴρηται· ἀλλὰ καὶ παρὰ Πέρσαις οὐχ ὁ τυχὼν τῷ στόματι (τὸν ?) προέχοντα ἠσπάζετο, ἀλλ' ὁ κατ' ἀξίαν ἴσος, ὁ δὲ ἐλάττων προσεκύνει, ὁ δὲ πολὺ ἥττων ὑπεξίστατο τῆς ὁδοῦ. Vid. Morell. not. Ast.

ἐπὶ τ. στρατ.] Respexerunt h. l. Aristot. Polit. ii. 2. (i. 2. §. 15. Schneid.) Plutarch. de Puer. Educat. c. 15. t. i. p. 11. F. Lucian. vit. Auctor. §. 17. t. i. p. 239. Schmied. et Maxim. Tyr. Dissert. xxiv. 4. p. 282. Pro *στρατείας* (Ficinus, *expeditione*) Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. exhibent *στρατιᾶς*, solemni permutatione. Ast.

σόμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτά γε Ὁμήρῳ. καὶ γὰρ ἡμεῖς III. i. 252.
ἔν τε θυσίαις καὶ τοῖς τοιούτοις πᾶσι τοὺς ἀγαθούς, καθ' ὅσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνωνται, καὶ ὕμνοις καὶ οἷς νῦν δὴ[h] ἐλέγομεν τιμήσομεν, πρὸς δὲ τούτοις ἕδραις τε καὶ κρέασιν ἰδὲ πλείοις[i] δεπάεσσιν, ἵνα ἅμα τῷ τιμᾶν ἀσκῶμεν τοὺς[k] ἀγαθοὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Κάλλιστα, ἔφη, λέγεις. Εἶεν. τῶν δὲ δὴ ἀποθανόντων ἐπὶ στρατείας[l] ὃς ἂν εὐδοκιμήσας τελευτήσῃ, ἆρ' οὐ πρῶτον μὲν φήσομεν τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι; Πάντων γε μάλιστα. Ἀλλ' οὐ πεισόμεθα Ἡσιόδῳ, ἐπειδάν[m] τινες τοῦ τοιούτου γένους τελευτήσωσιν, ὡς ἄρα

οἱ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν,
ἐσθλοί, ἀλεξίκακοι, φύλακες μερόπων ἀνθρώπων;[n] II. 469.

Πεισόμεθα μὲν οὖν. Διαπυθόμενοι ἄρα τοῦ θεοῦ πῶς[o] χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθέναι καὶ τίνι διαφόρῳ, οὕτω[p] καὶ ταύτῃ θήσομεν ᾗ[q] ἂν ἐξηγῆται;[r] Τί δ' οὐ μέλλομεν; Καὶ τὸν λοιπὸν δὴ χρόνον ὡς δαιμόνων,[s] οὕτω θεραπεύσομέν[t] τε[u] καὶ προσκυνήσομεν[v] αὐτῶν τὰς θήκας; ταὐτὰ δὲ ταῦτα[w] νομιοῦμεν ὅταν τις γήρᾳ ἤ τινι ἄλλῳ τρό-

[h] δὴ νῦν Θ.—[i] πλείους Kr.—[k] τοὺς om Φ.—[l] στρατιᾶς Am.—[m] ἐπειδὰν...τελευτήσωσιν om DKq.—[n] ἀνθρώπων...θεοῦ om ΘΠΦDKqr.—[o] ἢ πῶς ΘΦDKqr, ἂν πῶς Π.—[p] ἢ οὕτω q.—[q] ἢ ᾗ Φr.—[r] ἐκεῖνος ἐξηγεῖται q.—[s] εὐδαιμόνων mr.—[t] θεραπεύσωμεν A.—[u] γε DKq.—[v] προσκυνήσωμεν A.—[w] ταυτὰ δὲ ταῦτα v, ταῦτα δὲ ταὐτὰ Ξ,

§. 15. *ταῦτά γε*] Sic Ald. Bas. 1. et 2. comprobante Ficino, ut qui verterit: *in his ergo Homero* [Il. H. 321.] *parebimus.* Ast.

τῶν δὲ δὴ ἀποθανόντων] Laudat Clemens Alexandr. Strom. iv. 4. p. 481. t. i. p. 571. (ed. Pott.) Euseb. Præp. Evang. xiii. 11. p. 663. A. et Theodoret. Serm. viii. p. 601. C. Ast.

ἐπὶ στρατείας] Theodor. *στρατείαις.* Mox Euseb. et Theodor. *πᾶν μάλιστα.* Ast.

οἱ μὲν δαίμονες] Hesiodi versus sunt ex Ἔ. κ. Ἡ. 120. quos edita Hesiodi exempla sic exhibent: *Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν, Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς, Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.* In Platonis vero Cratylo (379. E.) sic scripti extant: *Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ μοῖρ' ἐκάλυψεν, Οἱ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ἐπιχθόνιοι καλέονται, Ἐσθλοὶ, ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.* Quam scripturam secuti sunt Plutarch. de defectu oracul. p. 431. E. et Aristid. apud Phot. p. 693. ed. Hœsch. *Καλέονται* pro *τελέθουσι* et *θνητῶν* pro *μερόπων* etiam Theodoret. l. l. exhibet p. 602. A. Cf. de varia horum versuum scriptura D. Petav. ad Synes. de Provident. p. 99. D. not. p. 37. et Observ. Miscell. v. ii. p. 317. Ast.

τί δ' οὐ μ.] Theodor. *Τί δέ; οὐ μέλλομεν;* Deinde *τὸν λοιπὸν χρόνον.* Laudat præterea h. l. Cyrill. contra Julian. vi. p. 204. B. Ast.

ὡς δαιμόνων] Euseb. l. l. et Cyrill. *δαίμονας γεγονότας.* Cyrillus præterea additum habet *τεθνεῶτας, οὕτω θεραπεύσομεν.* Theodor. *θεραπεύειν τε καὶ προσκυνεῖν.* Ast.

ταυτὰ—ταῦτα] Sic ex Eusebio, Theodor. et Cyrillo reposuimus, qui *τὰ αὐτὰ* exhibent pro *ταῦτα*; pro *ταύτῃ*, quod

πῳ τελευτήσῃ τῶν ὅσοι ἂν διαφερόντως ἐν τῷ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσιν;[x] Δίκαιον γοῦν, ἔφη. Τί δαί;[y] πρὸς τοὺς πολε-
III. i. 253. μίους πῶς ποιήσουσιν ἡμῖν οἱ στρατιῶται; Τὸ ποῖον δή; Πρῶτον μὲν ἀνδραποδισμοῦ πέρι, δοκεῖ δίκαιον Ἕλληνας Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι, ἢ μηδ' ἄλλῃ[z] ἐπιτρέπειν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ τοῦτο ἐθίζειν, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φείδεσθαι, εὐλαβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν; Ὅλῳ καὶ παντί, ἔφη, διαφέρει[a] τὸ φείδεσθαι. Μηδὲ Ἕλληνα ἄρα δοῦλον ἐκτῆσθαι[b] μήτε αὐτούς, τοῖς τε ἄλλοις Ἕλλησιν οὕτω ξυμβουλεύειν;[c] Πάνυ μὲν οὖν,[d] ἔφη· μᾶλλόν γ' ἂν οὖν οὕτω πρὸς τοὺς βαρβάρους τρέποιντο, ἑαυτῶν δ' ἀπέχοιντο. Τί δαί;[e] σκυλεύειν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς τελευτήσαντας, πλὴν ὅπλων, ἐπειδὰν νικήσωσιν, ἦ[f] καλῶς ἔχει; ἢ οὐ[g] πρόφασιν μὲν τοῖς δειλοῖς ἔχει[h] μὴ πρὸς τὸν[i] μαχόμενον ἰέναι, ὥς τι τῶν δεόντων δρῶντας ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι,[k] πολλὰ δὲ[l] ἤδη στρατόπεδα διὰ τὴν τοιαύτην ἁρπαγὴν ἀπώλετο; Καὶ μάλα. Ἀνελεύθερον δὲ οὐ δοκεῖ καὶ φιλοχρήματον νεκρὸν συλᾶν, καὶ γυναικείας τε καὶ σμικρᾶς διανοίας τὸ[m] πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ, λελοιπότος δὲ ᾧ ἐπολέμει; ἢ οἴει τι διάφορον[n] δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας τῶν κυνῶν, αἳ τοῖς λίθοις οἷς ἂν βληθῶσι χαλεπαίνουσι
III. i. 254. τοῦ βάλοντος[o] οὐχ ἁπτόμεναι; Οὐδὲ σμικρόν, ἔφη. Ἐα-

ταῦτα δὲ ταῦτα ΑΘΠΦDmr; ταῦτα δὲ ταύτῃ s.—[x] κριθεῖεν Φ.—[y] δαί A.—[z] ἄλλῃι ΑΠDqm, ἄλλοις v et mg D, ἄλλην K: ἄλλῳ *s.—[a] διαφέρειν Θ.—[b] κεκτῆσθαι ΞK, ἐκτήσασθαι v.—[c] ξ. ΑΘΞΠΦvmr.—[d] οὖν om ΞKmr.—[e] δαί A.—[f] ἦ om v.—[g] οὐκ ἦ Ξm.—[h] ἔχον q: om ΘΦr.—[i] τὸ om v.—[k] κτυπτάζωσι Π.—[l] δὲ δὴ m.—[m] τὸ

ex prægressis videtur hic irrepsisse, Euseb. et Cyrill. ταῦτα scribunt, Theodor. vero prætermittit hanc vocem, et Cyrillus δὴ pro δὲ habet. Sic et Ficinus vertit, *eadem quoque servabimus erga illos.* Mox ante ὅταν Theodor. ponit καί, pro τινὶ ἄλλῳ Cyrill. scribit ἑτέρῳ τινὶ et pro τελευτήσῃ Ald. Bas. 1. et 2. vitiose τελευτήσει. Ast.

μηδ' ἄλλῳ] Cod. Reg. μηδ' ἄλλην, Bas. 2. μηδ' ἄλλο. Recte autem Ficinus, *ut neque ab aliis fieri istud permittant.* Ast.

μηδὲ Ἕλληνα] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 37. p. 611. B. ubi scriptum invenitur κεκτῆσθαι pro ἐκτῆσθαι, ex solemni harum vocum permutatione, quæ promiscui sunt usus. De sententia, vid. quæ exposuit De-Geer diatrib. in Plat. Polit. Princip. p. 132. Ast.

πρὸς τὸν μαχόμενον] Scribendum esse puto, πρὸς τὸ μαχόμενον. Steph. Sed quid impedit, quominus τὸν μαχόμενον intelligamus *hostem* s. adversarium? ut Ficinus vertit. Ast.

ἀνελεύθερον] Laudat Stob. cxxiv. p. 620. ubi, ut in Cod. Reg. τὸ πολέμιον legitur. Ast.

τέον ἄρα τὰς νεκροσυλίας καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακω-
λύσεις;[p] Ἐατέον μέντοι, ἔφη, νὴ Δία.[q] [§. 16.] Οὐδὲ
μὴν που πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὅπλα οἴσομεν ὡς ἀναθήσοντες,
ἄλλως τε καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐάν τι ἡμῖν μέλῃ τῆς πρὸς
τοὺς[r] ἄλλους Ἕλληνας εὐνοίας· μᾶλλον δὲ καὶ φοβηθησό- II. 470.
μεθα[s] μή τι μίασμα ᾖ πρὸς ἱερὸν[t] τὰ τοιαῦτα[u] ἀπὸ τῶν
οἰκείων φέρειν,[v] ἐὰν μή τι δὴ ὁ θεὸς ἄλλο λέγῃ. Ὀρθό-
τατα, ἔφη. Τί δαί;[w] γῆς τε τμήσεως[x] τῆς[y] Ἑλληνικῆς
καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως, ποιόν τί σοι δράσουσιν οἱ στρατιῶται
πρὸς τοὺς πολεμίους; Σοῦ, ἔφη, δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως
ἂν ἀκούσαιμι. Ἐμοὶ μὲν[z] τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖ τούτων
μηδέτερα ποιεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐπέτειον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι.
καὶ ὧν ἕνεκα, βούλει σοι λέγω; Πάνυ γε. Φαίνεταί μοι,
ὥς περ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα,[a] πόλεμός τε

σκυλεύσεις ante πολέμιον om ς.—[n] διάφερον v.—[o] βαλόντος A : βάλλοντος *ς.—[p] διακωλύσεις m.—[q] νὴ δία ἔφη Φ.—[r] τοὺς om K.—[s] φοβησόμεθα ΑΘΚm.—[t] πρὸς τὸ ἱερὸν q.—[u] ταῦτα ΘΦr.—[v] φέρον Φ, φέρῃ r.—[w] δαὶ A.—[x] τε καὶ τμήσεως m.—[y] τῆς om Φr.—[z] μὲν om m.—[a] ταῦτα ὀνόματα ΘΠΦDKqvr et pr A : ταῦτα τὰ ὀνόματα *ς.—

ἀναιρέσεων διακωλύσεις] Sic legisse Ficinum quoque arbitror, quamvis sensum horum verborum non expresserit, sed longe aliud Latine quam Plato Græce dixerit: vertit enim, *Quare a rapinis hujusmodi abstinendum est, victoriæ namque obsunt.* Quum tamen Plato intelligat, 'non esse obstandum quominus hostes possint suorum cadavera tollere.' Sic *νεκρῶν ἀναίρεσις* et apud historicos passim (sicut et *νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι*) et in alio Platonis loco. Steph.

τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις] Ficinus hunc locum non bene cepisse videtur, vertit enim paulo negligentius: *rapinis hujuscemodi abstinendum est, victoriæ namque obstant.* Potius ita, *A cadaveribus spoliandis et quicquid impedit, quominus cadavera suorum tollantur condanturque, est abstinendum.* Solemnis hæc vox est de mortuorum sublatione ad sepulturam faciendam. Cf. Pausan. Att. i. 10. et 39. iv. 8. vii. 2. [Adde, si tanti putes, Hutchinson. ad Xenoph. Anab. iv. p. 256. et Wesseling. ad Herodot. p. 701. Ast.] Quod si Ficinum culpa negligentiæ absolutum malueris, supponas, quæso, cum legisse *νικητηρίων*, quod sane non multum ab impressis recedit, et Ficinus reus abibit servatus. Faehse.

§. 16. *φοβηθησόμεθα*] Cod. Reg. *φοβησόμεθα*; sed recte habet futurum passivi, quod, ut solet, medii partes sustinet, ut apud Xenoph. Cyrop. iii. 3. 18. *πολὺ δὲ κἀκεῖνοι μᾶλλον ἡμᾶς φοβηθήσονται, ὅταν ἀκούωσιν.* vi. 2. 14. *πεφοβημένοι ἄνθρωποι.* §. 21. *φοβηθέντες.* Hier. ii. 18. *ὅταν ἀποθάνωσιν, οὓς ἐφοβήθη.* Ast.

τμήσεως] Non dubito quin desideretur hic præpositio *πέρι* post *τμήσεως.* Steph.

γῆς τε τμήσεως] Genitivus est absolutus, significans, *quod attinet ad, de,* isque frequentissimus apud Platonem, v. nostra ad Sympos. p. 294. Matthiæ Gr. Gr. p. 777. Ast.

ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι] Locutio Platoni familiaris (v. Phædon. sub init. et p. 70. B. Lys. 204. A.) quam seriores quoque scriptores frequentarunt, in iis Philostrat. Heroic. p. 18. ubi v. Boissonad. p. 330. Ast.

φαίνεταί μοι] Laudat Stob. xli. p. 258. Ast.

ὀνομάζεται] I. e. *usurpantur.* Sic vi. p. 493. C. *ὀνομάζει πάντα ταῦτα ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις. οἷς μὲν χαίροι ἐκεῖνο, ἀγαθὰ καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο, κα-*

καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐπὶ δυεῖν[b] τινοῖν δια-
φοραῖν. λέγω δὲ τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκεῖον καὶ ξυγγενές, τὸ
δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν[c] τῇ τοῦ οἰκείου ἔχ-
θρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος.
Καὶ οὐδέν[d] γ', ἔφη, ἄπο τρόπου λέγεις. Ὅρα δὴ καὶ εἰ[e]
III. i. 255. τόδε πρὸς τρόπου[f] λέγω. φημὶ γὰρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γέ-
νος αὐτὸ[g] αὑτῷ οἰκεῖον εἶναι καὶ ξυγγενές, τῷ δὲ βαρ-
βαρικῷ ὀθνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον. Καλῶς γε,[h] ἔφη.
Ἕλληνας μὲν ἄρα βαρβάροις καὶ βαρβάρους Ἕλ-
λησι πολεμεῖν μαχομένους[i] τε φήσομεν[k] καὶ πολεμίους
φύσει εἶναι, καὶ πόλεμον τὴν ἔχθραν ταύτην κλητέον·
Ἕλληνας δὲ Ἕλλησιν, ὅταν τι τοιοῦτον[l] δρῶσι, φύσει μὲν
φίλους[m] εἶναι, νοσεῖν δ' ἐν τῷ[n] τοιούτῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ
στασιάζειν, καὶ στάσιν[o] τὴν τοιαύτην ἔχθραν κλητέον.
Ἐγὼ μέν, ἔφη, ξυγχωρῶ[p] οὕτω νομίζειν. Σκόπει δή, εἶ-
πον, ὅτι ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένῃ[r] στάσει, ὅπου ἄν τι τοιοῦ-
τον[s] γένηται καὶ διαστῇ πόλις, ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμ-
νωσιν ἀγροὺς καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσιν, ὡς ἀλιτηριώδης τε
δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες· οὐ
γὰρ ἄν ποτε[t] ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν·
ἀλλὰ μέτριον εἶναι τοὺς καρποὺς ἀφαιρεῖσθαι τοῖς κρα-

[b] δυεῖν ΦϪ : δυοῖν *ς.—[c] οὖν om Ξqm.—[d] οὐδέ vm.—[e] εἰ καὶ qv.—[f] τρόπον D.—[g] αὐτὸ om q.—[h] γ' v.—[i] μαχομένους πολεμεῖν qv.—[k] καὶ φήσομεν K.—[l] τοιοῦτο ΑΘΞΠϪm : τοιοῦτον *ς.—[m] φίλους φύσει μὲν Θ.—[n] τῷ om v.—[o] καὶ στάσιν.... νομίζειν om ΘΦϪ.—[p] ξ. Ξvm.—[r] ὡμολογουμένη m.—[s] τοιοῦτον ΑΞm : τοιοῦτο

κά. Alcibiad. i. p. 108. A. ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὠνόμαζες ἐπ' ἀμφοτέροις—τί καλεῖς τὸ—βέλτιον; Sic et καλεῖν ὄνομα dicitur, ut in Cratyl. init. ubi v. Heind. Ast.

στάσις] Respexit h. l. Aristides Orat. t. ii. p. 398. εἰ δ' αὖ κἀκεῖνον ἀληθῆ χρὴ νομίζειν τὸν λόγον, ὡς ὁ πρὸς ἀλλήλους πόλεμος, τοῖς Ἕλλησι στάσει πρόσεοικεν cet. Ast.

Ἕλληνας—φίλους εἶναι] Similes aliorum locos excitavit Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 138. Ast.

ὡς ἀλιτηριώδης] Particulam ὡς, ut ὅτι, pro λίαν poni, observarunt veteres Grammatici, in iis Eustath. ad Iliad. Α. p. 60. sed rationem hujus usus nondum inveni explicatam. Ni fallor, in his ὡς est *quam*, ut in ὡς μάλιστα, *quam maxime*, h. e. quantum fieri s. esse potest, quemadmodum ὡς in aliis quoque loquendi rationibus usurpatur, ut in θαυμασίως ὡς (v. nostra ad Phædr. p. 389.) Igitur per se quasi capiendum est: ut sit vernaculum *wie nur immer*, h. e. *prorsus admodum*. Sic Phædon. p. 90. D. ὡς οἰκτρόν. Cratyl. 395. B. ὡς ὠμά. Plura collegit Heind. ad Cratyl. §. 27. et Phædon. §. 90. male, si quid video, particulæ ὡς usum, qui in locutione cernitur ὡς ἀληθῶς, ab eo disjungens, qui in ὡς οἰκτρὸν obtinet. Ast.

τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν] Vid. Victor. Var. Lect. xix. 6. p. 496. Ast.

εἶναι] Post εἶναι deesse puto verbum ἡγοῦντο, vel ἐνόμιζον: aut aliud ejusdem significationis. Steph.

μέτριον εἶναι—καὶ διανοεῖσθαι] Anacoluthia est; sequi videlicet debebat modus finitus verbi διανοεῖσθαι, unde

τοῦσι τῶν κρατουμένων, καὶ διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων[u] καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμησόντων. Πολὺ γάρ, ἔφη, ἡμερωτέρων αὕτη ἡ διάνοια ἐκείνης. Τί δὲ δή; ἔφην· ἣν σὺ πόλιν οἰκίζεις,[v] οὐχ Ἑλληνὶς ἔσται; Δεῖ γ' αὐτήν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀγαθοί τε καὶ ἥμεροι[w] ἔσονται; Σφόδρα γε. Ἀλλ' οὐ φιλέλληνες; οὐδὲ[x] οἰκείαν[y] τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται, III. i. 256. οὐδὲ κοινωνήσουσιν ὧν περ οἱ[z] ἄλλοι ἱερῶν; Καὶ[a] σφόδρα γε. Οὐκοῦν τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαφοράν, ὡς II. 471. οἰκείους, στάσιν ἡγήσονται καὶ οὐδὲ ὀνομάσουσι πόλεμον; Οὐ γάρ. Καὶ ὡς διαλλαγησόμενοι ἄρα διοίσονται; Πάνυ μὲν οὖν. Εὐμενῶς δὴ σωφρονιοῦσιν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ[b] κολάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ, σωφρονισταὶ ὄντες,[c] οὐ[d] πολέμιοι. Οὕτως, ἔφη. Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσιν, οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπρήσουσιν, οὐδὲ ὁμολογήσουσιν ἐν ἑκάστῃ πόλει πάντας ἐχθροὺς αὐτοῖς[e] εἶναι, καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἀλλ' ὀλίγους ἀεὶ[f] ἐχθροὺς τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς.[g] καὶ διὰ ταῦτα πάντα οὔτε τὴν[h] γῆν ἐθελήσουσι[i] κείρειν αὐτῶν, ὡς φίλων τῶν πολλῶν, οὔτε οἰκίας ἀνατρέπειν· ἀλλὰ μέχρι[k] τούτου

*ς.—[t] ποτ' ɼ.—[u] διαλλαγησομένω pr Ξ.—[v] νομίζεις K.—[w] ἡμέτεροι υ.—[x] οὐδ' υ.—[y] οἰκίαν Ξ.—[z] οἱ add ΑΘΞΦmɼ.—[a] Καὶ om m.—[b] δουλείαν Φɼ.—[c] π' ὀλέθρῳ σωφρονισταὶ ὄντες οὐ om υ.—[d] ὡς οὐ m.—[e] αὑτοὺς ΠDK, om ΘΞΦɼ.—[f] ἀεὶ om ΘΠΦDKqɼ.—[g] διαφθορᾶς m.—[h] τὴν om ΘΦɼ.—[i] ἐθέλουσι Ξm.—[k] μέχρι ΑΠDυ: μέ-

penderet *μέτριον εἶναι*, vel aliud verbum e *διανοεῖσθαι* eruendum, v. c. *ἡγοῦντο* (*censerent*), sed eo omisso propter infinitivum prægressum *εἶναι* etiam verbum *διανοεῖσθαι* infinitivo exhibuit Plato. Construe *μέτριον εἶναι* (*sufficere*) *τοῖς κρατοῦσι, ἀφαιρεῖσθαι τοὺς καρπούς*, ut apud Demosth. p. 1098. t. ii. *οὐδεμίαν οὐσίαν Λεωστράτου ἀφελόμενοι*; pro accusativo personæ etiam genitivus ad verbum *ἀφαιρεῖσθαι* interdum adjungitur, v. Kœn. ad Gregor. p. 39. Fisch. ad Weller. t. iii. p. i. p. 435. Ast.

ὡς διαλλαγησομένων] De *ὡς* c. genitivo participii v. ad i. 1. Ceterum nobilissima hæc est sententia, ut fertur, Biantis. Philo de humanit. p. 713. A. *ὅτι καὶ φιλίας κοινωνητέον, μὴ ἀπογινώσκοντας ἔχθραν, καὶ προσκρουστέον, ὡς φιλίας ἐσομένης*, ubi v. Mangei. t. ii. p. 401. Cf. Aristotel. Rhetor. ii. 13. 22. Soph. Aj. 678. *Ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος, Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις*, ubi v. Lobeck. p. 321. Wyttenb. Bibl. Crit. vol. ii. p. i. p. 45. Ast. qui citat in Addend. Demosthen. in Aristocrat. p. 660.

ἀλλ' οὐ φιλέλληνες] Manca mihi videtur oratio esse, ita fortasse explenda: *ἀλλ' οὐ φιλέλληνες* (quod respicit affirmans responsio *Καὶ σφόδρα γε*) *οἱ δὲ* (int. *μὴ φιλέλληνες ὄντες*) *οὐδὲ—ἱερῶν*. Ast. qui sic in Addend. ‘Locus ita tunc scribendus est: *Ἀλλ' οὐ φιλέλληνες* (sc. *ἔσονται*); *οἱ δὲ* (*μὴ φιλέλληνες ὄντες*) *οὐδὲ οἰκείαν τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται οὐδὲ κοινωνήσουσιν—ἱερῶν*; Ficinus, qui vertit: *Quare Græcorum amici. Nempe omnem Græciam sibi conjunctam existimabunt et sacra habebunt, ut alii, inter se communia*, videtur legisse, *Ἀλλ' οὐ φιλέλληνες ὄντες οἰκείαν τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται καὶ κοινωνήσουσιν, ὧνπερ ἄλλοι, ἱερῶν*;’

ποιήσονται τὴν διαφοράν, μέχρι οὗ[l] ἂν οἱ αἴτιοι ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλγούντων[m] δοῦναι δίκην. Ἐγὼ μέν, ἔφη,[n] ὁμολογῶ οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους[o] τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι· πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους, ὡς νῦν οἱ Ἕλληνες πρὸς ἀλλήλους.[p] [§. 17.] Τι-
III. i. 257. θῶμεν δὴ καὶ τοῦτον τὸν νόμον τοῖς φύλαξι[q] μήτε γῆν τέμνειν μήτε οἰκίας ἐμπιπράναι; Θῶμεν, ἔφη, καὶ ἔχειν γε[r] καλῶς ταῦτά τε καὶ τὰ πρόσθεν.

Ἀλλὰ γάρ μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ἐάν τίς[s] σοι τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπῃ[t] λέγειν, οὐδέποτε μνησθήσεσθαι[u] ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος πάντα ταῦτα[v] εἴρηκας, τὸ ὡς δυνατὴ αὕτη ἡ πολιτεία γενέσθαι καὶ τίνα τρόπον ποτὲ δυνατή· ἐπεὶ ὅτι γε, εἰ γένοιτο, πάντ' ἂν[w] εἴη ἀγαθὰ[x] πόλει[y] ᾗ γένοιτο, καὶ ἃ σὺ παραλείπεις ἐγὼ λέγω, ὅτι καὶ τοῖς πολεμίοις ἄριστ' ἂν μάχοιντο τῷ ἥκιστα[z] ἀπολείπειν ἀλλήλους, γιγνώσκοντές τε καὶ ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόματα ἑαυτούς,[a] ἀδελφούς, πατέρας, υἱεῖς· εἰ δὲ καὶ τὸ θῆλυ συστρατεύοιτο,[b] εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴτε καὶ ὄπισθεν ἐπιτεταγμένον,[c] φόβων τε ἕνεκα τοῖς ἐχθροῖς καὶ εἴ ποτέ τις ἀνάγκη βοηθείας γένοιτο, οἶδ' ὅτι ταύτῃ πάντῃ[d] ἄμαχοι ἂν εἶεν. καὶ οἴκοι γε[e] ἃ παραλείπεται ἀγαθά, ὅσα[f] ἂν εἴη αὐτοῖς, ὁρῶ. ἀλλ' ὡς ἐμοῦ ὁμολογοῦντος πάν-

ες
χρις *ς.—[l] οὗ om Φτ.—[m] ἀλγούντων Ξ.—[n] μὲν οὖν ἔφη υ.—[o] ἕλληνας q.—[p] ἀλλήλους. καὶ τοῦτο. τιθῶμεν q.—[q] ἕλλησι q.—[r] γε ΞΦmτ.—[s] τι υ.—[t] ἐπιτρέποι Θ, ἐπιτρέπειν Π.—[u] μνησθήσεται m.—[v] ταῦτα πάντα Φτ, πάντα τὰ τοιαῦτα Π.—[w] τ'
ῆ ις
ἂν...γένοιτο om υ.—[x] ἀγαθὴ Φ, ἀγαθὰ τ.—[y] πόλει τ, πόλις Φ, πόλεως Θ.—[z] μάχοιτο τὸ ἥκιστα m.—[a] ἑαυτοὺς Am, ἑαυτοῖsοὺς υ: ἑαυτοῖς *ς.—[b] στρατεύοιτο m.—[c] ἐπιτεταγμένου q.—[d] πάντη ταύτη υ.—[e] τε ΘΠΦDKqυτ.—[f] ὅσ' υ.—[g] πάντα

ἀλγούντων] Bas. 2. ἀλγοῦντες et τοὺς prætermittit ante ἡμετέρους. Ast.

§. 17. τιθῶμεν] Laudat Stob. xli. p. 258. usque ad υἱεῖς. Ast.

ἐπεὶ ὅτι γε] Intellige, *namque per se patet*, s. dictu non opus est, vid. ad i. 23. p. 352. B. Ast.

μάχοιτο] Sic Stob. Ald. Bas. 1. et 2. male, si quid video, Stephanus correxit μάχοιντο, quum e præcedentibus nihil aliud nisi πόλις ut subjectum, quod dicitur, suppleri possit. Haud dubie vero Stephanus propter sequens γιγνώσκοντές τε καὶ ἀνακαλοῦντες scripsit μάχοιντο; at participia illa recte habent, etiam μάχοιτο præcedente; sensu videlicet respiciunt πόλιν, sicuti cives sæpissime pro urbe et urbs pro civibus ponuntur; hinc etiam nominativum sequuntur casum. Ast.

ἑαυτοῖς] Dicunt Græci ὄνομα καλεῖν τινί τι, vid. Heind. ad Phædr. p. 222. ad Cratyl. init. Ast.

ἃ παραλείπεται] Non male fortasse hæc verba ἃ παραλείπεται ita acciperentur quasi per parenthesin posita. Steph.

τα ταῦτα[g] ὅτι εἴη ἄν, καὶ ἄλλα γε[h] μυρία, εἰ γένοιτο ἡ[i] πολιτεία αὕτη,[k] μηκέτι πλείω περὶ αὐτῆς λέγε, ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸ[l] ἤδη[m] πειρώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς πείθειν, ὡς δυνατὸν καὶ ᾗ δυνατόν, τὰ δ' ἄλλα χαίρειν ἐῶμεν. Ἐξαίφνης γε III. i. 258. II. 472. σύ, ἦν δ' ἐγώ, ὥς περ καταδρομὴν[n] ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου, καὶ οὐ συγγιγνώσκεις[o] στρατευομένῳ· ἴσως[p] γὰρ οὐκ οἶσθα ὅτι μόγις μοι τὼ δύο[q] κύματε ἐκφυγόντι[r] νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις, ὃ ἐπειδὰν ἴδῃς τε καὶ ἀκούσῃς, πάνυ συγγνώμην ἕξεις, ὅτι εἰκότως ἄρα ὤκνουν τε καὶ ἐδεδοίκη[s] οὕτω παράδοξον λέγειν λόγον[t] τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν. Ὅσῳ ἄν, ἔφη, τοιαῦτα πλείω λέγῃς, ἧττον ἀφεθήσει ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν[u] πῇ δυνατὴ γίγνεσθαι[v] αὕτη ἡ πολιτεία. ἀλλὰ λέγε καὶ[w] μὴ διάτριβε.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τόδε χρὴ[x] ἀναμνησθῆναι, ὅτι ἡμεῖς ζητοῦντες[y] δικαιοσύνην οἷόν ἐστι καὶ ἀδικίαν[z] δεῦρο ἥκομεν; Χρή· ἀλλὰ τί τοῦτό γ';[a] ἔφη. Οὐδέν. ἀλλ' ἐὰν εὕρωμεν οἷόν ἐστι[b] δικαιοσύνη, ἆρα καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον ἀξιώσομεν μηδὲν δεῖν[c] αὐτῆς ἐκείνης διαφέρειν, ἀλλὰ πανταχῇ τοιοῦτον εἶναι οἷον δικαιοσύνη ἐστίν; ἢ ἀγαπήσομεν ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς[d] ᾖ καὶ πλεῖστα τῶν

ταῦτα ΑΠΦrτ, om DKq : ταῦτα πάντα *ς.—[h] γε om K.—[i] ἡ om m.—[k] τοιαύτη v. —[l] αὐτοὶ K.—[m] ἤδη ante αὐτὸ ponit τ.—[n] καταδρομὴν ὥσπερ ΘΦτ.—[o] γινώσκεις pr Θ, σὺ γινώσκεις rc Θ, συγγιγνώσκει m.—[p] καὶ ἴσως Ξm.—[q] δύο Ξm : δύω *ς.—[r] ἔφυγον. τί DK, φυγόντι mg D.—[s] ἐδεδοίκειν omnes cum ς, sed ΑΠ in ultima syllaba correcti.—[t] λέγειν λόγον ΑΘΠΦDKqτ : λόγον λέγειν *ς.—[u] λέγειν ΘΦτ et γρ Ξ.—[v] γίγνεται Ξm.—[w] καὶ om K.—[x] τόδε χρὴ ΑΞm : χρὴ τόδε *ς.—[y] ζητοῦντι m.—[z] ἀδικία ΘΠD.—[a] γ' add A.—[b] ἐστι om ΘΦτ.—[c] δεῖν om K.—[d] αὐτῆς ἐγγύ-

στρατευομένῳ] Quid sibi velit hoc verbum, equidem divinare nequeo. Ut paucis dicam, scribendum esse suspicor *στρεφομένῳ : mihi effugium quærenti et difficillimum, qui imminet, sermonem evitare cupienti.* Vid. de hoc verbo nostra ad Phædr. p. 252. Ficinus e voce στρατευομένῳ artificiosa interpretatione hunc sensum extorsit, *neque mihi ignoscis militiæ laboribus jam defesso.* Ast.

τρικυμίας] *Fluctus maximi s. decumani*, v. Politiani Miscell. Syllog. i. 86. t. i. Gruteri Thesaur. Crit. p. 103. Barnes. ad Eurip. Tro. 83. et interprett. ad Ovid. Metamorph. xi. 530. Trist. i. 2. 50. Nihil vero frequentius est translato vocis τρικυμία usu (v. Lambin. ad Lucret. iii. 299. Dorvill. ad Charit. p. 243. Drakenb. ad Sil. Ital. ix. 527.); inprimis de oratione difficili frequentatur. Sic Euthydem. 293. A. σῶσαι ἡμᾶς —ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου. Vid. Dorvill. l. l. Ceterum imitatus est hunc locum Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 549. E. τί γὰρ δεῖ, τὸ τρίτον ἐπενεγκεῖν κῦμα καὶ προσκατακλῦσαι τὸν λόγον. Ast.

λέγῃς] Ald. Bas. 1. et 2. λέγεις. Mox Ald. Bas. 1. et 2. ἀναγκαζόμεθα. Ast.

ἄλλων ἐκείνης μετέχῃ; Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν. Πα-
ραδείγματος ἄρα ἕνεκα, ἦν δ' ἐγώ, ἐζητοῦμεν[e] αὐτό[f] τε
III. i. 259. δικαιοσύνην[g] οἷόν ἐστι, καὶ ἄνδρα τὸν τελέως[h] δίκαιον, ἦ[i]
γένοιτο καὶ οἷος ἂν εἴη γενόμενος, καὶ ἀδικίαν αὖ καὶ τὸν
ἀδικώτατον, ἵνα εἰς ἐκείνους ἀποβλέποντες, οἷοι ἂν ἡμῖν
φαίνωνται εὐδαιμονίας τε πέρι καὶ τοῦ ἐναντίου, ἀναγκα-
ζώμεθα καὶ περὶ ἡμῶν αὐτῶν ὁμολογεῖν, ὃς ἂν ἐκείνοις ὅτι[k]
ὁμοιότατος ᾖ, τὴν ἐκείνοις[l] μοῖραν ὁμοιοτάτην ἕξειν, ἀλλ'
οὐ τούτου ἕνεκα, ἵν' ἀποδείξωμεν ὡς δυνατὰ ταῦτα γίγνεσ-
θαι. Τοῦτο μέν, ἔφη, ἀληθὲς λέγεις. Οἴει ἂν οὖν[m] ἧτ-
τόν τι ἀγαθὸν ζωγράφον εἶναι ὃς ἂν γράψας παράδειγμα,
οἷον[n] ἂν εἴη[o] ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος, καὶ πάντα εἰς τὸ
γράμμα ἱκανῶς ἀποδοὺς μὴ ἔχῃ[p] ἀποδεῖξαι[q] ὡς καὶ δυνα-
τὸν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Τί
οὖν; οὐ καὶ ἡμεῖς, φαμέν, παράδειγμα ἐποιοῦμεν λόγῳ
ἀγαθῆς πόλεως; Πάνυ γε. Ἧττόν τι οὖν οἴει ἡμᾶς λέ-
γειν[r] εὖ τούτου ἕνεκα, ἐὰν μὴ ἔχωμεν ἀποδεῖξαι ὡς δυνα-
τὸν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι ὡς ἐλέγετο; Οὐ δῆτα, ἔφη. Τὸ
μὲν τοίνυν ἀληθές, ἦν δ' ἐγώ, οὕτως· εἰ δὲ δὴ[s] καὶ τοῦτο
προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν, ἀποδεῖξαι πῇ μάλιστα καὶ
κατὰ τί δυνατώτατ'[t] ἂν εἴη, πάλιν μοι πρὸς τὴν τοιαύτην[u]
ἀπόδειξιν τὰ αὐτὰ διομολόγησαι.[v] Τὰ ποῖα; Ἆρ' οἷόν
III. i. 260. II. 473. τέ τι πραχθῆναι ὡς λέγεται, ἢ φύσιν ἔχει πρᾶξιν[w] λέξεως
ἧττον ἀληθείας ἐφάπτεσθαι, κἂν εἰ μή τῳ δοκοῖ;[x] ἀλλὰ

τατα Φr.—[e] ζητοῦμεν ΘΠΦDKqvr.—[f] αὐτήν corr q.—[g] δικαιοσύνη K.—[h] τελέως add Avm.—[i] libri εἰ.—[k] ὅτι om Θϕr.—[l] ἐκείνης ΑΘΠDK.—[m] οὖν ἂν v.—[n] οἷος ς.—[o] ἢ Ξm.—[p] ἔχῃ ΑΠKvm : ἔχοι *ς.—[q] ἀποδεῖξαι ΑΞm : ἐπιδεῖξαι *ς.—[r] λέγειν εὖ q : εὖ λέγειν ς.—[s] δεῖ K.—[t] δυνατόν τ' Φr.—[u] αὐτὴν K.—[v] διομολογῆσαι r, ὁμολόγησαι v.—[w] πράξειν Φ.—[x] δοκεῖ Πq, δοκοῖ Ξ, δοκῇ cum *ς corr A.—[y] σὺ om

τὴν ἐκείνοις] Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. *τὴν ἐκείνης*, quod, Cornario præeunte, ut qui verterit, *eum qui illius simillimus sit, sortem illius simillimam habiturum esse*, correxit Steph. Mox Bas. 1. et 2. *οἰκεῖσαι* pro *οἰκῆσαι*. Ast.

τὸ μὲν τοίνυν] Laudat Stob. xli. p. 259. ubi scriptum reperitur *εἰ δὴ καὶ—χρή*. Ast.

πρὸς τὴν αὐτὴν] Sic Cod. Reg. addicente Ficino, *rursus ad hanc demonstrationem hæc ipsa mihi fateare oportet.* Vulgo et Stob. *τὴν τοιαύτην*. Mox Ald. Bas. 1. et 2. *διομολογῆσαι*, Stob. *διωμολόγησαι*, quocirca Stephanus recte scripsit *διομολόγησαι*. Ast.

κἂν εἰ—δοκεῖ] Vulgo *δοκῇ*, solœce; *κἂν εἰ* enim vel cum indicativo vel cum optativo construitur, v. Phileb. 58. C. D. Phædon. c. 15. Alcib. i. p. 35. D. Theag. 130. D. Xenoph. Symp. ii. 20. Ast. qui sic in Addend. ‘Rectius habeo, quod recepi, *κἂν μὴ—δοκῇ*.’

σὺ[y] πότερον[z] ὁμολογεῖς οὕτως ἢ οὔ; Ὁμολογῶ, ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ μὴ ἀνάγκαζέ με, οἷα τῷ λόγῳ διήλθομεν, τοιαῦτα παντάπασι καὶ τῷ ἔργῳ δεῖν[a] γιγνόμενα ἀποφαίνειν· ἀλλ' ἐὰν οἷοί τε γενώμεθα εὑρεῖν ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλις οἰκήσειε, φάναι ἡμᾶς ἐξευρηκέναι ὡς δυνατὰ ταῦτα γίγνεσθαι ἃ σὺ ἐπιτάττεις. ἢ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων; ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν[b] ἀγαπῴην. Καὶ γὰρ ἐγώ, ἔφη. [§. 18.] Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, πειρώμεθα ζητεῖν τε[c] καὶ ἀποδεικνύναι, τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι πράττεται δι' ὃ οὐχ οὕτως οἰκοῦνται, καὶ τίνος ἂν σμικροτάτου μεταβαλόντος ἔλθοι[d] εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας πόλις, μάλιστα μὲν ἑνός, εἰ δὲ μή, δυοῖν, εἰ δὲ μή, ὅτι ὀλιγίστων[e] τὸν ἀριθμὸν καὶ σμικροτάτων[f] τὴν δύναμιν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἑνὸς μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, μεταβαλόντος[g] δοκοῦμέν[h] μοι[i] ἔχειν δεῖξαι ὅτι μεταπέσοι[k] ἄν, οὐ μέντοι σμικροῦ γε οὐδὲ ῥᾳδίου, δυνατοῦ δέ. Τίνος; ἔφη. Ἐπ' αὐτὸ[l] δή,[m] ἦν δ' ἐγώ, εἶμι ὃ τῷ μεγίστῳ προεικάζομεν[n] κύματι. εἰρήσεται δ'[o] οὖν, εἰ καὶ μέλλει[p] γέλωτί τε ἀτεχνῶς[q] ὥσπερ κῦμα ἐκ- III. i. 261.
γελῶν καὶ ἀδοξίᾳ κατακλύσειν. σκόπει δὲ[r] ὃ μέλλω λέ-

DKq.—[z] πρότερον ΘΠΦΚr et pr D.—[a] δεῖν ΑΞqυm, δεῖ ΘΠΦDKr : δὴ ϛ.—[b] ἂν om ΘΞΦr.—[c] τε om K.—[d] ἔλθη ΘΠΦDKqr.—[e] ὀλιγοστῶν ΘΠΦΚ.—[f] πικροτάτων Φr.—[g] μεταβαλλόντος Π, μεταβάλλοντος Ξm.—[h] δοκεῖ μέν ϛ.—[i] μοι om Φr.—[k] μεταπείσοι ΦDr.—[l] αὐτῷ υ.—[m] δὴ om Θφr, δ' υ.—[n] προεικάζομεν ΑΘΠΦDKqr, προσηκάζομεν υ : παρεικάζομεν *ϛ. legendum προῃκάζομεν.—[o] δ' om K.—[p] μέλλοι Φ.

ἔργῳ δὴ] Ald. Bas. 1. 2. et Stob. δεῖ, solemni permutatione. Ast.

καὶ γὰρ ἐγὼ] Stob. ἔγωγε et in prægressis ante v. ἀγαπῴην prætermittit ἄν. Ast.

§. 18. *δοκοῦμέν μοι*] Sic Cod. Reg. et Stob. Ald. Bas. 1. 2. et Steph. *δοκεῖ μέν μοι*. Etiam Ficinus habet: *uno quodam mutato ostendere possumus*. Ast. qui sic in Addend. ‘Scribendum, ni fallor, *δοκῶ μέν μοι*, quod reposuimus. *Δοκεῖ μοι* et *δοκῶ μοι* sæpius inter se permutata reperiuntur. Vid. Boissonad. ad Philostrat. p. 330.’

κύματι] Stob. *σχήματι*, vitiose. Ast.

ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν] Hæc verba pro insititiis habeo; nimirum *κῦμα* verbi *κατακλύζειν* explicandi causa simulque respectu ad præcedentia appositum est, et *ἐκγελῶν*, ex prægresso *γέλωτι* fictum, imagini uberius adumbrandæ inservit. Existimare enim non possum, Platonem vocem *κῦμα* modo prægressam ad novam imaginem exhibendam usurpasse, et in eodem orationis circuitu, in quo *γέλωτι* præcedit, *ἐκγελῶν* posuisse. Accedit, quod, rationem grammaticam si respexeris, in orationis nexum verba illa neutiquam quadrant, namque vel *κύματι* respectu ad *γέλωτι*, vel *γέλως* respectu ad *κῦμα* esse deberet. Orationis objectum, quod dicitur, est subjectum verbi *εἰρήσεται*, scilicet *ἓν οὐ σμικρόν γε οὐδὲ ῥᾴδιον, δυνατὸν δὲ* (et hæc est sententia statim pronuntianda, aut philosophos regere aut reges philosophari debere), et subjectum verborum *εἰ καὶ μέλλει καταλύσειν* (int. *τοῦτο τὸ ῥῆμα*) tertia est persona eaque

γειν. Λέγε, ἔφη. Ἐὰν μή,[s] ἦν δ' ἐγώ, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν[t] ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ βασιλῆς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε[u] καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο[v] εἰς ταὐτὸν ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία, τῶν δὲ νῦν πορευομένων χωρὶς ἐφ' ἑκάτερον αἱ πολλαὶ φύσεις ἐξ ἀνάγκης ἀποκλεισθῶσιν, οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ὦ φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσι, δοκῶ δὲ[w] οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, οὐδὲ αὕτη[x] ἡ πολιτεία μή ποτε[y] πρότερον φυῇ[z] τε εἰς τὸ δυνατὸν καὶ φῶς ἡλίου ἴδῃ,[a] ἣν νῦν λόγῳ διεληλύθαμεν. ἀλλὰ τοῦτό ἐστιν ὃ ἐμοὶ πάλαι[b] ὄκνον ἐντίθησι λέγειν, ὁρῶντι ὡς πολὺ παρὰ δόξαν ῥηθήσεται· χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν ὅτι οὐκ ἂν ἄλλη[c] τις εὐδαιμονήσειεν[d] οὔτε ἰδίᾳ οὔτε δημοσίᾳ. Καὶ ὅς, Ὦ Σώκρατες, ἔφη, τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἰπὼν ἡγοῦ ἐπὶ σὲ πάνυ πολλούς τε καὶ οὐ[e] φαύλους νῦν οὕτως, οἷον ῥίψαντας
II. 474. τὰ ἱμάτια, γυμνοὺς[f] λαβόντας ὅ τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, θεῖν διατεταμένους[g] ὡς θαυμάσια ἐργασομένους·[h]

—[q] γέλως τέ τις ἀτεχνῶς q.—[r] δὴ ΦΚ.—[s] ἐὰν δὲ μὴ ΘΠDKv𝔯, ἐὰν δὴ μὴ Φq.—[t] βασιλεῖς omnes cum ς, sed ΑΠ in ultimis litteris correcti.—[u] τε om ΘΦ𝔯.—[v] ταυτὸ Ξ.—[w] δ' 𝔪.—[x] αὐτὴ v.—[y] φυῇ τὲ Φ𝔯.—[z] φύῃ Κ, φύει Φ𝔯, φύηται omisso τε v.—[a] ἴδοι 𝔯.—[b] πάλιν ΘΠΦDK𝔯.—[c] ἄλλῃ q.—[d] εὐδοκιμήσειεν 𝔪 et, γρ ς, Ξ.—[e] οὐ om 𝔪.—[f] γυμνοῦν 𝔪.—[g] διατεταμένους ΑΠΦ𝔪𝔯, διατεταγμένως q : διατεταγμένους

infinita (nostrum *man*, v. ad iii. p. 400. A.) Ceterum Stob. exhibet ἀταξίαν καταλύσειν. Ast.

ἐὰν μὴ] Nobilissimum hoc effatum dici non potest, quot vel imitati fuerint vel respexerint. En quæ nunc ad manum sunt: Platon. quæ fertur, Epist. vii. p. 326. A. B. Muson. in Stob. xlvi. p. 336. Aristid. Orat. t. ii. p. 154. Themist. Orat. ii. p. 40. A. viii. p. 107. C. Justin. Mart. Apolog. i. 3. p. 45. B. ed. Venet. Gregor. Naz. Epist. 140. p. 866. B. Lactant. Div. Institut. iii. 21. §. 6. De Marco Aurelio Julius Capitolin. in Histor. Aug. c. xxvii. sententia Platonis semper in ore illius fuit, florere civitates, si aut philosophi imperarent, aut imperatores philosopharentur. Joann. Sarisbur. Polycrat. iv. 6. 'tum demum respublicas fore beatas asseruit (Socrates), si eas philosophi regerent aut rectores earum studere sapientiæ contigisset.' Alia laudavit Gataker ad M. Antonin. Inepte, ut solebat de Platonica philosophia, judicavit de hac sententia Meiners in Hist. Doctr. Gr. t. ii. p. 786. Ast.

τοῦτο ἐς ταυτὸν ξυμπέσῃ] Respexit Plutarch. Num. p. 73. D. et Ciceron. Vit. p. 887. E. Ast.

μήποτε—φυῇ] Vide ad i. 15. Ast.

χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν] Magis placet quæ affertur lectio, χαλεπὸν γὰρ πείθειν ὅτι οὐκ ἂν etc. Steph.

πείθειν] Correctio hæc est Cornarii, quæ haud dubie e Ficini versione (*nam haud facile persuadetur*) fluxit. Ald. Bas. 1. et 2. vitiose habent ἰδεῖν. Ast.

ἐμβέβληκας] De conjectura reposuimus (v. ad i. 17. οἷον ἐμβαλὼν λόγον) pro ἐκβέβληκας. Ast.

νῦν οὕτως] *Sic ut sunt*, h. e. statim. vid. Markland. ad Maxim. Tyr. xvi. 1. et nostra ad Phædr. p. 247. Sequens οἷον est *fere, fortasse.* Ast.

διατεταμένους] *Contento s. citato gradu*, scripsimus pro eo, quod vulgo legitur, διατεταγμένους, quod sensui adver-

οὓς εἰ μὴ ἀμυνεῖ[i] τῷ λόγῳ καὶ ἐκφεύξει, τῷ ὄντι τωθαζό-
μενος δώσεις δίκην. Οὐκοῦν σύ μοι, ἦν δ' ἐγώ, τούτων[k]
αἴτιος; Καλῶς γ', ἔφη, ἐγὼ ποιῶν. ἀλλά τοί σε[l] οὐ προ- III. i. 262.
δώσω, ἀλλ' ἀμυνῶ οἷς δύναμαι· δύναμαι δὲ εὐνοίᾳ τε καὶ
τῷ[m] παρακελεύεσθαι, καὶ ἴσως ἂν ἄλλου του ἐμμελέστε-
ρόν σοι ἀποκρινοίμην.[n] ἀλλ' ὡς ἔχων τοιοῦτον βοηθὸν πειρῶ
τοῖς ἀπιστοῦσιν ἐνδείξασθαι ὅτι ἔχει ᾗ σὺ λέγεις. Πει-
ρατέον, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ καὶ σὺ[o] οὕτω μεγάλην ξυμμα-
χίαν παρέχει.[p] ἀναγκαῖον οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μέλλομέν[q] πῃ[r]
ἐκφεύξεσθαι οὓς λέγεις, διορίσασθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φι-
λοσόφους τίνας λέγοντες[s] τολμῶμεν φάναι δεῖν ἄρχειν, ἵνα
διαδήλων γενομένων[t] δύνηταί τις ἀμύνεσθαι ἐνδεικνύμενος
ὅτι τοῖς μὲν προσήκει φύσει[u] ἅπτεσθαί τε φιλοσοφίας[v] ἡγε-
μονεύειν τ' ἐν πόλει,[w] τοῖς δ' ἄλλοις μήτε ἅπτεσθαι ἀκο-
λουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ. Ὥρα ἂν εἴη, ἔφη,[x] ὁρίζεσθαι. Ἴθι
δή, ἀκολούθησόν μοι τῇδε, ἐὰν αὐτὸ ἁμῇ γέ πῃ[y] ἱκανῶς
ἐξηγησώμεθα. Ἄγε, ἔφη.[z] Ἀναμιμνήσκειν οὖν γε, ἦν δ'
ἐγώ, δεήσει, ἢ μέμνησαι, ὅτι ὃν ἂν φῶμεν φιλεῖν τι,[a] δεῖ φα-
νῆναι αὐτόν, ἐὰν ὀρθῶς λέγηται, οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου,
τὸ δὲ μή, ἀλλὰ πᾶν στέργοντα; [§. 19.] Ἀναμιμνήσκειν,
ἔφη,[b] ὡς ἔοικε, δεῖ· οὐ γὰρ πάνυ γε ἐννοῶ. Ἄλλῳ,[c] εἶπον, ἔπρε-
πεν, ὦ Γλαύκων, λέγειν ἃ λέγεις· ἀνδρὶ δ' ἐρωτικῷ οὐ πρέπει
ἀμνημονεῖν ὅτι πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν III. i. 263.
ἁμῇ γέ πῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι, δοκοῦντες ἄξιοι εἶναι
ἐπιμελείας τε καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε
πρὸς τοὺς καλούς; ὁ μέν, ὅτι σιμός, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαι-

*ς.—[h] ἐργασαμένους Π.—[i] ἀμυνῇ DKqr et corr A, ἀμύνεις r.—[k] τούτων ἦν δ' ἐγὼ K.—[l] ἀλλ' ἀτοῖς r.—[m] τὸ m.—[n] ἀποκρινοῦμαι ΘΦr.—[o] σοι m.—[p] παρέχει Πm, παρέχῃ ΘΞΦrr et corr A: παρέχεις *ς.—[q] μέλλοιμί q.—[r] ποι Θ.—[s] λέγοντας m.—[t] γινομένων Θr.—[u] φύσει om Ξr.—[v] φιλοσοφία Θ.—[w] ἐν πόλει ΑΘΠr, ἐν πολέμῳ Φr: ἐν τῇ πόλει *ς.—[x] ἔφη εἴη Φrr.—[y] ἀμηγέπῃ ΘΠΦΚ.—[z] ἄγε ἔφη ΑΘΠΦDK qr: ἄγε δὴ ἔφη *ς.—[a] . τί A.—[b] τοίνυν ΘΦr.—[c] ἀλλ' ὡς, in mg posito ἄλλον, D.

satur; nam ecquæ *τάξις* esse potest in turba tumultuantium? Et centies hæc verba inter se permutata inveniuntur. De quo vid. Dorvill. ad Charit. p. 643. Abresch. ad Thucyd. p. 788. et Heusd. Spec. Crit. p. 105. Ast.

τωθαζόμενος] I. e. *λοιδορούμενος*; vid. Schol. ad Hipp. Maj. p. 133. et Ruhnken. ad Tim. p. 261. Ast.

καλῶς—ἐγὼ ποιῶν] Int. *αἴτιός εἰμι*, h. e. *καλῶς ἐγὼ ποιῶ αἴτιος ὤν*; vid. nostra ad Phædr. p. 253. Ast.

§. 19. *οἱ ἐν ὥρᾳ—δάκνουσι*] Vid. Plutarch. de Leg. Poet. p. 44. F. Lucret. iv. 1154. Senec. Epist. 120. §. 8. 9. Ast.

νεθήσεται[d] ὑφ᾽ ὑμῶν,[e] τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι, τὸν δὲ δὴ[f] διὰ μέσου τούτων ἐμμετρώτατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι· μελιχλώρους[g] δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τίνος[h] ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ; καὶ ἑνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις
II. 475. προφασίζεσθέ τε καὶ πάσας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ. Εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ᾽ ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν ὅτι οὕτω ποιοῦσι,[i] συγχωρῶ

—[d] ἐπαινεῖται Ξm.—[e] ἡμῶν D.—[f] δὴ om ΞKqr.—[g] μελιχλώρους...εἶναι om DK. μελιχλώρους γρ A, τὸ δὲ μελίχλωρον (omissis δὲ καὶ) q : μελαγχλώρους *ς.—[h] τίνος ἄλλου τοὔνομα οἴει εἶναι q.—[i] ποιοῦσιν οὕτω K.—[k] δαί A.—[l] ποιοῦντα r.—

οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς] Non pœnitebit Horatium in Serm. i. 3. 37—48. contulisse: 'Illuc prævertamus; amatorem quod amicæ Turpia decipiunt cæcum vitia, aut etiam ipsa hæc Delectant; veluti Balbinum polypus Hagnæ. Vellem in amicitia sic erraremus, et isti Errori nomen virtus posuisset honestum. At pater ut gnati, sic nos debemus amici Si quod sit vitium, non fastidire. Strabonem Appellat Pætum pater; et Pullum, male parvus Si cui filius est, ut abortivus fuit olim Sisyphus; hunc Varum, distortis cruribus; illum Balbutit Scaurum, pravis fultum male talis.' l. 7. (474. E.) Faehse.

τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν] Vid. Plutarch. l. l. et in libro, quo modo Adulat. ab Amic. Internosc. p. 56. D. Cf. Horat. Serm. i. 3. ubi v. Lambin. qui etiam ad Lucret. iv. 1752. conf. Aristænet. Epist. i. 18. ubi διὰ μέσον et ἐμμετρότητα scribitur. De voce γρυπὸν v. nostra ad Phædr. p. 331. ibique laudatis adde Liban. Epist. 114. p. 60. ed. Wolf. τὴν δὲ γρυπὴν ἐκείνην καὶ βασιλικὴν οὐκ ἠμελῆσθαι. Ast.

μελαγχλώρους] For. μελιχρόους, vel potius μελιχρόου, in genitivo sing. Steph. qui sic in Not. 'Scripsi μελιχρόους, sive μελιχρόου· quod itidem per talem ὑποκορισμὸν qualem hic indicat Plato, dictum invenitur: sed multo vicinior est vox μελιχλώρους illi μελαγχλώρους quam hic habemus. Legimus autem μελίχλωρον ita a blandiente dictum τῇ ἐρωμένῃ, apud Theocritum Idyll. x. 26. Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Sed genitivus μελαγχλώρου videtur aptior futurus, ut τοὔνομα μελαγχλώρου intelligamus ipsam μελαγχλώρου appellationem.'

μελιχρόους] Sic Stephanus conjecit (apponens: 'vel potius μελιχρόου, in genitivo sing.' male: namque μελιχρόους casum vocis τοὔνομα sequi debet, v. Heind. ad Theætet. §. 19.) quod Plutarch. l. l. confirmat; accedit Lucretius l. l. Et in universum μελίχρους veteribus erat nomen ἐρωτικὸν (cf. Jacobs. ad Anthol. Gr. v. ii. p. iii. p. 54.). Sic Meleag. xxxi. 1. Antholog. t. i. p. 101. p. 146. Dioscorid. v. 3. p. 245. Vulgo legitur μελαγχλώρους, quod Lambinus ad Horat. Serm. i. 3. 38. in μελιχλώρους (quod exhibet Schol. Ruhnk. p. 168.) mutari jussit, ut et Stephanus Aristænetus exhibet μελιχρώτους. Tollii conjecturam ad Lucian. calumn. non temere credend. v. viii. p. 404. Bip. satius est silentio præterire. Ceterum vid. Cicer. de Nat. Deor. i. 29. Ast.

μελαγχλώρους] Quod Stephanus ex versione Ficini, quæ est, *pallidum autem adolescentem etc.* collegerat, μελιχλώρους, id ego in Cod. Paris. a me consulto inveni scriptum. Faehse.

πάσας φωνὰς ἀφίετε] Proverbialis fere locutio. Euthydem. 293. A. πᾶσαν ἤδη φωνὴν ἠφίειν. De Legib. x. 890. D. πᾶσαν τὸ λεγόμενον φωνὴν ἱέντα τῷ παλαιῷ νόμῳ ἐπίκουρον γίγνεσθαι λόγῳ, ὡς εἰσὶ θεοί. Ast.

ἐπ᾽ ἐμοῦ] *Ita, ut me tanquam exemplum respicias.* Vide de hac præpositionis ἐπὶ potestate exempla Fischero collecta ad Weller. t. iii. p. ii. p. 232. Ast.

τοῦ λόγου χάριν. Τί δ',[k] ἦν δ' ἐγώ, τοὺς φιλοίνους οὐ τὰ αὐτὰ ταῦτα ποιοῦντας[l] ὁρᾷς; πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους; Καὶ μάλα. Καὶ μὴν φιλοτίμους[m] γε,[n] ὡς ἐγῷμαι, καθορᾷς, ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται τριττυαρχοῦσι, κἂν μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων τιμῶνται,[o] ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν, ὡς ὅλως[p] τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. Κομιδῇ μὲν οὖν. III. i. 264.
Τοῦτο δὴ[q] φάθι ἢ μή· ἆρ' ὃν[r] ἄν τινος[s] ἐπιθυμητικὸν λέγωμεν, παντὸς τοῦ εἴδους τούτου φήσομεν ἐπιθυμεῖν ἢ τοῦ μέν, τοῦ δὲ οὔ; Παντός, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν[t] ἐπιθυμητὴν εἶναι οὐ τῆς μέν, τῆς δ' οὔ, ἀλλὰ πάσης; Ἀληθῆ. Τὸν ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἄλλως τε καὶ νέον ὄντα καὶ μήπω λόγον ἔχοντα τί τε χρηστὸν καὶ μή, οὐ φήσομεν φιλομαθῆ[u] οὐδὲ φιλόσοφον εἶναι, ὥς περ τὸν περὶ τὰ σιτία[v] δυσχερῆ οὔτε πεινῆν φαμὲν οὔτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων οὐδὲ φιλόσιτον ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε φήσομεν. Τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς ἐθέλοντα παντὸς μαθήματος γεύεσθαι καὶ ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν ἰόντα καὶ ἀπλήστως ἔχοντα, τοῦτον δ' ἐν δίκῃ φήσομεν[w] φιλόσοφον. ἦ γάρ; Καὶ ὁ Γλαύκων ἔφη, Πολλοὶ[x] ἄρα καὶ ἄτοποι ἔσονταί σοι τοιοῦτοι· οἵ τε[y] γὰρ φιλοθεάμονες πάντες ἔμοιγε δοκοῦσι τῷ καταμανθάνειν[z] χαίροντες τοιοῦτοι

ῶνται
[m] φιλοτίμως m.—[n] γε om r.—[o] τιμᾶσθαι ΘΠΦDqr, τιμασθαι r.—[p] ὅλος Π.—[q] τοῦτο δὴ] καὶ τοῦτο δεὴ r.—[r] ὂν ΑΘΞΦrmr, ὃν Π, οὗ q: οὖν *ς.—[s] τινα q.—[t] φήσομεν σοφίας r.—[u] φιλομαθεῖν K.—[v] σιτίου Φr.—[w] θήσομεν r.—[x] πολὺ m.—

τριττυαρχοῦσι] Vid. Schol. Ruhnk. p. 167. Cf. Pollux. viii. 8. 109. Ast.

τιμῶνται] Ald. et Bas. 1. τιμᾶσθαι. Bas. 2. τιμῶμαι. Ast.

φαθὶ ἢ μὴ] *Affirma vel nega*; sic Gorg. p. 475. E. ἢ φαθὶ ἢ μή, ἃ ἐρωτῶ. Ast.

οὖν ἂν] For. ὃν ἄν τινος ἐπιθυμ. Steph. qui sic in Not. 'De hac lectione ideo etiam minus dubito, quod antea dixerit itidem, ὅτι ὃν ἂν φῶμεν φιλεῖν τι, δεῖ φανῆναι αὐτὸν, ἐὰν etc. Adde quod a particula οὖν facile absorberi ὃν, ob similem sonum, potuit: et errorum, qui ex ea re originem habuerunt exempla in aliis harum etiam annotationum locis extant.'

ἆρ' ὃν ἄν τινος] Sic Stephanus correxit vulgatum ἆρ' οὖν ἄν τινος, sensu postulante et Ficino addicente, ut qui verterit, *num eum, quem amare quippiam dicimus, omnem illam rem ardere dicemus?* Idem exhibet Cod. Ven. Ast.

περὶ—δυσχεραίνοντα] Alias a Platone cum simplice accusativo construitur, vid. Heind. ad Gorg. §. 12. Ast.

τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς] Vid. Plutarch. Vit. Ciceron. t. i. p. 861. E. Ast.

οἵ τε γὰρ] Sic Cod. Reg. et Ven. Ficinus quoque vertit, *nam qui spectaculorum avidi sunt.* Vulgo ὥστε γάρ. Ast.

εἶναι, οἵ τε φιλήκοοι ἀτοπώτατοί τινές εἰσιν ὥς γ'[a] ἐν φιλοσόφοις τιθέναι, οἳ πρὸς μὲν λόγους καὶ τοιαύτην διατριβὴν ἑκόντες οὐκ ἂν ἐθέλοιεν ἐλθεῖν, ὥς περ δὲ ἀπομεμισθωκότες
III. i. 265. τὰ ὦτα ἐπακοῦσαι πάντων χορῶν περιθέουσι[b] τοῖς Διονυσίοις οὔτε τῶν κατὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμας ἀπολειπόμενοι. τούτους οὖν πάντας καὶ ἄλλους[c] τοιούτων τινῶν[d] μαθητικοὺς[e] καὶ τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους φήσομεν;[f] Οὐδαμῶς, εἶπον, ἀλλ' ὁμοίους μὲν[g] φιλοσόφοις. Τοὺς δὲ ἀληθινούς, ἔφη, τίνας λέγεις;[h] Τοὺς τῆς ἀληθείας, ἦν δ' ἐγώ, φιλοθεάμονας. Καὶ τοῦτο[i] μέν γ', ἔφη, ὀρθῶς· ἀλλὰ πῶς αὐτὸ[k] λέγεις; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ, ῥᾳδίως πρός γε ἄλλον·[l] σὲ δὲ οἶμαι ὁμολογήσειν μοι τὸ τοιόνδε. Τὸ ποῖον; [§. 20.] Ἐπειδή ἐστιν ἐναντίον καλὸν[m] αἰσχρῷ,[n] δύο αὐτὼ
II. 476. εἶναι. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν ἐπειδὴ δύο, καὶ ἓν ἑκάτερον; Καὶ[o] τοῦτο. Καὶ περὶ[p] δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ καὶ πάντων τῶν εἰδῶν πέρι ὁ αὐτὸς λόγος, αὐτὸ μὲν ἓν[q] ἕκαστον εἶναι, τῇ δὲ τῶν πράξεων καὶ σωμάτων καὶ ἀλλήλων κοινωνίᾳ πανταχοῦ[r] φανταζόμενα πολλὰ φαίνεσθαι ἕκαστον. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ταύτῃ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, διαιρῶ, χωρὶς μὲν οὓς νῦν δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε

[y] ὥστε ϛ.—[z] μανθάνειν Ξ.—[a] ὅσδ' 𝔪, ὡς οὓς δεῖ γ' v.—[b] ἐπιθέουσι q.—[c] ἄλλων v.—[d] τινὰς Φ𝔯.—[e] μαθητικοὺς Φ et pr A𝔯: μαθηματικοὺς *ϛ.—[f] εἴπωμεν v.—[g] μὲν om DKq.—[h] τίνας λέγεις ἔφη ΘΦ𝔯.—[i] τοὺς 𝔪.—[k] αὐτῷ 𝔪.—[l] ἄλλων 𝔪.—[m] καλῷ v𝔪.—[n] αἰσχρὸν v.—[o] καὶ ante τοῦτο om v.—[p] περὶ δὴ ΘΠΦ𝔯.—[q] ἓν om 𝔪, post

τῶν κατὰ κώμας] Dionysia rustica memorat etiam Æschines adv. Timarch. p. 197. A. observante Wyttenbachio in Bibl. Crit. v. iii. p. iv. p. 59. Ast.

τούτους οὖν πάντας] Laudant h. l. Clemens Alexandr. Strom. i. 19. 315. D. p. 373. t. i. ed. Pott. Cyrill. contr. Julian. v. p. 179. E. et Theodoret. Therapeut. i. p. 470. C. Theodoret. exhibet *ἅπαντας καὶ τοὺς ἄλλους*. Ast.

μαθηματικοὺς] Si mendo caret hæc scriptura, dicendum erit *μαθηματικοὺς* non alios esse quam *μαθητικούς*, quos nimirum et *φιλομαθεῖς* videtur appellare. Sic autem *ἐρωτηματικὸς* antea non aliud quam *ἐρωτητικὸς* significare vidimus. Steph.

μαθητικοὺς] Scripsimus pro *μαθηματικοὺς*, de Stephani conjectura; *μαθηματικὸς* enim semper fere is dicitur, qui altioribus disciplinis (v. Aul. Gell. i. 9.) studet, vid. Fabric. ad Sext. Empir. adv. Mathem. p. 214.); hic vero de artibus ac rebus quibusdam vilioribus sermo est. Mox a Clem. libro *τοὺς* et a Cyrillo *τῶν* abest; deinde Clem. et Theodoret. *θήσομεν* exhibent pro *φήσομεν*. Ast.

ὁμοίους μὲν φιλοσόφοις] A Theodoret. libris abest particula *μὲν*, sed recte habet, etiamsi *δὲ* non sequatur, ut l. viii. 4. p. 549. C. *πρῶτον μὲν—ἔπειτα*. Theæt. 156. C. *ὅσον μέν*. Aristoph. Ran. 378. Av. 1214. 1220. Cf. Heind. ad Charm. p. 97. Theæt. §. 49. et Cratyl. p. 25. Ast.

τοὺς δὲ ἀληθινοὺς] Laudat Clemens Alexandr. Strom. v. 3. p. 553. A. Ast.

καὶ φιλοτέχνους καὶ πρακτικούς, καὶ χωρὶς αὖ περὶ ὧν ὁ
λόγος, οὓς μόνους ἄν τις ὀρθῶς προσείποι[s] φιλοσόφους. Πῶς,
ἔφη, λέγεις; Οἱ μέν που,[t] ἦν δ' ἐγώ, φιλήκοοι καὶ φιλοθεά-
μονες τάς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χρόας καὶ III. i. 266.
σχήματα καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργούμενα,
αὐτοῦ δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἡ διάνοια τὴν φύσιν[u]
ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάσασθαι. Ἔχει γὰρ οὖν δή, ἔφη, οὕτως.
Οἱ δὲ δὴ ἐπ'[v] αὐτὸ τὸ καλὸν δυνατοὶ ἰέναι τε καὶ ὁρᾶν
καθ' αὑτὸ[w] ἆρα οὐ σπάνιοι ἂν[x] εἶεν; Καὶ μάλα. Ὁ οὖν
καλὰ μὲν πράγματα νομίζων, αὐτὸ δὲ κάλλος μήτε νομί-
ζων μήτε, ἄν τις ἡγῆται ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ, δυνάμενος
ἕπεσθαι, ὄναρ ἢ ὕπαρ δοκεῖ σοι ζῆν; σκόπει δέ. τὸ ὀνειρώτ-
τειν ἆρα οὐ τόδε ἐστίν, ἐάν τ' ἐν ὕπνῳ τις[y] ἐάν τε ἐγρηγο-
ρὼς τὸ ὅμοιόν τῳ[z] μὴ ὅμοιον[a] ἀλλ' αὐτὸ ἡγῆται εἶναι ᾧ[b]
ἔοικεν; Ἐγὼ γοῦν ἄν, ἦ δ' ὅς, φαίην ὀνειρώττειν τὸν[c] τοιοῦ-
τον. Τί δέ;[d] ὁ τἀναντία τούτων ἡγούμενός τέ τι αὐτὸ
καλὸν καὶ δυνάμενος καθορᾶν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐκείνου
μετέχοντα, καὶ[e] οὔτε τὰ μετέχοντα αὐτὸ οὔτε αὐτὸ τὰ
μετέχοντα ἡγούμενος, ὕπαρ ἢ ὄναρ αὖ καὶ οὗτος δοκεῖ σοι
ζῆν; Καὶ μάλα,[f] ἔφη, ὕπαρ. Οὐκοῦν τούτου μὲν τὴν
διάνοιαν ὡς γιγνώσκοντος[g] γνώμην[h] ἂν ὀρθῶς φαῖμεν εἶναι,
τοῦ δὲ δόξαν ὡς δοξάζοντος; Πάνυ μὲν οὖν. Τί οὖν, ἐὰν
ἡμῖν χαλεπαίνῃ[i] οὗτος, ὅν φαμεν δοξάζειν ἀλλ' οὐ γιγνώσ- III. i. 267.
κειν, καὶ ἀμφισβητῇ ὡς οὐκ[k] ἀληθῆ λέγομεν, ἕξομέν τι
παραμυθεῖσθαι αὐτὸν καὶ πείθειν ἠρέμα ἐπικρυπτόμενοι ὅτι

ἥ
ἕκαστον ponit r.—[r] πανταχοῦ Ξ, πολλαχοῦ r.—[s] προσείπῃ ΞΦr.—[t] ποι.—[u] τὸν νοῦν ΘΦDKqr et corr ΞΠ.—[v] ὑπ' q.—[w] ἑαυτὸ vr.—[x] ἂν om ΦDKqr.—[y] ἐστὶν DK.—[z] τὸ pr q, om K.—[a] μὴ τὸ ὅμοιον K.—[b] ὃ m.—[c] τὸ K.—[d] τε om Φr.—[e] καὶ... ἡγούμενος om Φ: καὶ om m.—[f] μάλ' vr.—[g] γιγνώσκοντες r.—[h] γνῶσιν r.—[i] χαλεπαίνῃ ΑΘΠΦDKqr, χαλεπαίνειν r: χαλεπήνῃ s.—[k] οὐ καλῶς Φr.—[l] ὑγιαίνοι Φ.

§. 20. τὴν φύσιν] Cod. Reg. et Bas. 2. τὸν νοῦν. Ast.

ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ] Possunt hæc verba vel præcedentibus vel sequentibus jungi, eodem manente sensu. Quod autem hic ἡγεῖσθαι, alibi ἄγειν dicit, de eadem re sive de eodem hominum genere loquens: circa finem hujus libri, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ὁρῶντας, μηδ' ἄλλῳ ἐπ' αὐτὸ ἄγοντι δυναμένους ἕπεσθαι. Steph.

ὄναρ ἢ ὕπαρ] *Somnians an vigilans*, h. e. specie an vere, vid. nostra ad Phædr. p. 392. Ast.

ἀληθῆ] Bas. 2. ἄλλως χαλεπήνῃ. Ast.

ἐπικρυπτόμενοι] Consilium nostrum ipsi persuadendi eumque ad sanam mentem reducendi celantes s. dissimulantes, ut ne correctioni repugnet. Ast.

οὐχ ὑγιαίνει;[l] Δεῖ γέ τοι δή, ἔφη. Ἴθι δή,[m] σκόπει[n] τί
ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν. ἢ βούλει ὧδε πυνθανώμεθα[o] παρ' αὐ-
τοῦ, λέγοντες ὡς εἴ τι οἶδεν οὐδεὶς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ'
ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα τι· ἀλλ' ἡμῖν εἰπὲ τόδε. ὁ γιγ-
νώσκων γιγνώσκει[p] τὶ ἢ οὐδέν; σὺ οὖν μοι ὑπὲρ ἐκείνου
ἀποκρίνου. Ἀποκρινοῦμαι, ἔφη, ὅτι[q] γιγνώσκει τί. Πό-
II. 477. τερον ὂν ἢ οὐκ ὄν;[r] Ὄν· πῶς γὰρ ἂν μὴ ὄν γέ τι γνωσθείη;
Ἱκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν, κἂν εἰ πλεοναχῇ[s] σκοποῖμεν,[t] ὅτι
τὸ μὲν παντελῶς ὂν παντελῶς γνωστόν, μὴ ὂν δὲ μηδαμῇ
πάντῃ ἄγνωστον; Ἱκανώτατα. Εἶεν· εἰ δὲ δή τι οὕτως
ἔχει ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο τοῦ
εἰλικρινῶς[v] ὄντος καὶ τοῦ αὖ μηδαμῇ ὄντος; Μεταξύ. Οὐκ-
οῦν ἐπὶ[w] μὲν τῷ ὄντι γνῶσις ἦν, ἀγνωσία δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ
τῷ[x] μὴ ὄντι, ἐπὶ τῷ μεταξὺ δὲ[y] τούτῳ[z] μεταξύ τι[a] καὶ[b]
ζητητέον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης, εἴ τι [c] τυγχάνει[d] ὂν
τοιοῦτον;[e] Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν λέγομέν τι δόξαν εἶναι;
III. i. 268. Πῶς γὰρ οὔ; Πότερον ἄλλην δύναμιν ἐπιστήμης ἢ τὴν αὐ-
τήν; Ἄλλην. Ἐπ' ἄλλῳ ἄρα τέτακται δόξα καὶ ἐπ'
ἄλλῳ ἐπιστήμη, κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν[f] ἑκατέρα τὴν αὐ-
τῆς.[g] Οὕτως. Οὐκοῦν ἐπιστήμη[h] μὲν ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε

—[m] alterum δὴ om K.—[n] σκοπῶμεν ΘΦqr, σκοποῦμεν ΠDK.—[o] πυνθανόμεθα Ξ.—
[p] ὁ γιγνώσκων γιγνώσκει] οὐ γιγνώσκειν ΘΦr, οὐ γιγνώσκων ΠD, οὐ γιγνώσκει (ει) Kq. —[q] ὅτι οὐ Φr.—[r] ὂν om ΦKr.—[s] πλειοναχῇ Ξm.—[t] σκοπῶμεν Φ, σκοποῦμεν Ξ.— [v] εἰλικρινοῦς K.—[w] εἰ ἐπὶ q.—[x] τῷ ante μὴ om ΑΘΠΦvr.—[y] ἄρα Φ, post ἐπὶ ponit r, om ΑΠDqmr et pr Θ.—[z] τούτωι ΑΘΞΠKqmr: τούτων s.—[a] τι om r.—[b] καὶ ante ζητητέον om ΘΦr.—[c] τι post ὂν ponit r.—[d] τυγχάνοι ΦK.—[e] τοιοῦτο ΘΦr. —[f] κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν om ΘΞΠΦDKvr: quæ sequebantur, ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν, omisi cum ΑΞq.—[g] ἑκατέρα τὴν αὐτῆς om Ξ: ἑκατέρα τῆς αὐτῆς ΘΦr.—

κἂν εἰ – σκοποῖμεν] Vitiosa est hæc scriptura. Ni fallor, excidit ἤ, e quo εἰ enatum, et genuina scriptura erat: *ἱκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν, ἢ καὶ πλεοναχῇ σκοπῶμεν, ὅτι – ἄγνωστον*. Sensus perspicuus est. Ἱκανῶς ἔχειν est *satis tenere* s. scire; eodem sensu Phædon. p. 298. Cf. Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 350. Cod. Reg. pro *σκοποῖμεν* exhibet *σκοποῦμεν*, quod ut locum habere posset, legi deberet *ἕξομεν, εἰ*; nam *κἂν εἰ*, *etiamsi*, non quadrat in orationem. Ast.

τούτων] Ald. Bas. 1. 2. *τούτῳ*. Ast.

δύναμιν ἑκατέρα] Sic legendum esse sensus docet. Vulgo scribitur *κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς*. Cod. Reg. exhibet: *ἐπιστήμη, ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς*. Bas. 2. vero: *ἐπιστήμη κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν τὴν αὐτῆς*. Ast.

ἐπιστήμη] Vulgo: *ἐπιστήμης μὲν, ἐπὶ τῷ ὄντι*. Ceterum *ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε γνῶναι* est i. q. *ἐπὶ τῷ ὄντι τέτακταί τε καὶ πέφυκε γνῶναι, ὡς ἔστι τὸ ὄν*. Sic c. 21. *ἐπιστήμη μέν γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι (πέφυκε) τὸ ὂν γνῶναι, ὡς ἔχει*. Ast.

γνῶναι ὡς ἔστι τὸ ὄν; μᾶλλον δὲ ὧδέ μοι δοκεῖ πρότερον[i] ἀναγκαῖον εἶναι διελέσθαι. Πῶς; [§. 21.] Φήσομεν δυνάμεις εἶναι γένος τι[k] τῶν ὄντων, αἷς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα[l] ἃ δυνάμεθα καὶ ἄλλο πᾶν ὅ τί περ ἂν δύνηται, οἷον λέγω ὄψιν καὶ ἀκοὴν τῶν δυνάμεων εἶναι, εἰ ἄρα μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος. Ἀλλὰ μανθάνω, ἔφη. Ἄκουσον δὴ ὅ μοι φαίνεται περὶ αὐτῶν. δυνάμεως γὰρ ἐγὼ οὔτε τινὰ χρόαν ὁρῶ οὔτε σχῆμα οὔτε τι τῶν τοιούτων οἷον[m] καὶ ἄλλων πολλῶν, πρὸς ἃ ἀποβλέπων[n] ἔνια διορίζομαι παρ' ἐμαυτῷ τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα. δυνάμεως δ' εἰς ἐκεῖνο μόνον βλέπω ἐφ' ᾧ τε ἔστι καὶ ὃ ἀπεργάζεται, καὶ ταύτῃ ἑκάστην αὐτῶν δύναμιν ἐκάλεσα, καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῷ αὐτῷ[o] τεταγμένην[p] καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένην[q] τὴν αὐτὴν καλῶ, τὴν δὲ[r] ἐπὶ ἑτέρῳ καὶ ἕτερον ἀπεργαζομένην ἄλλην. τί δὲ σύ; πῶς ποιεῖς; Οὕτως, ἔφη. III. i. 269.
Δεῦρο δὴ πάλιν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε. ἐπιστήμην πότερον δύναμίν τινα φῂς εἶναι αὐτήν, ἢ εἰς τί γένος τίθης; Εἰς[s] τοῦτο,[t] ἔφη, πασῶν γε δυνάμεων ἐρρωμενεστάτην. Τί δέ;[u] δόξαν εἰς δύναμιν ἢ εἰς ἄλλο εἶδος οἴσομεν;[v] Οὐδαμῶς, ἔφη· ᾧ γὰρ δοξάζειν δυνάμεθα, οὐκ ἄλλο τι ἢ δόξα ἐστίν. Ἀλλὰ μὲν δὴ ὀλίγον[w] γε[x] πρότερον ὡμολόγεις μὴ τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δόξαν. Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, τό γε ἀναμάρτητον τῷ[y] μὴ ἀναμαρτήτῳ ταὐτόν ποτέ[z] τις II. 478.
νοῦν ἔχων τιθείη; Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. καὶ δῆλον ὅτι ἕτερον ἐπιστήμης δόξα[a] ὁμολογεῖται ἡμῖν. Ἕτερον. Ἐφ' ἑτέρῳ ἄρα[b] ἕτερόν τι δυναμένη ἑκατέρα αὐτῶν πέφυκεν. Ἀνάγ-

[h] ἐπιστήμης s.—[i] πρῶτον K.—[k] δὴ m.—[l] ἃ δυνάμεθα om ΘΠΦDKqr.—[m] οἵων ΘΞΠDKrm.—[n] βλέπων Ξm.—[o] τῷ αὐτῷ ΑΘΠΦmr : τὸ αὐτὸ *s.—[p] τεταμένην Φr.—[q] καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένην om Φr.—[r] δ' mr.—[s] εἰ r.—[t] τοῦτ' m.—[u] δαί Α.—[v] θήσομεν r.—[w] ὀλίγῳ q.—[x] τε Φr.—[y] τῷ...ταυτόν om r.—[z] ποτέ om ΘΦr.—[a] ἐπιστήμης δόξα ΑΘΠΦDKqrmr : δόξα ἐπιστήμης *s.—[b] ἄρα om ΘΦr.—[c] γάρ K.

§. 21. ὃ—τὸ εἶδος] Relativum cum nomine, addito articulo, ut Politic. p. 269. B. ὃ δ' ἐστὶ πᾶσι τούτοις αἴτιον τὸ πάθος οὐδεὶς εἴρηκε. Soph. Antig. 404. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 574. Herm. ad Viger. p. 711. Ast.

τινὰ] In Ald. exempl. est τινὰς, quod nullum habere hic locum potest: sed nihilo magis convenit huic loco τινὸς, quod tamen in Basil. editione pro illo τινὰς substitutum fuit. Cæterum pro nomen αὐτὴν negotium lectori facessere non debet, quum et alibi talis ejus pleonasmus inveniatur. In iis vero quæ proxime sequuntur deesse videtur vox ἄλλο: ut ita legatur, ἢ εἰς τί γένος ἄλλο τίθης. Stehn.

ἐρρωμενεστάτην] Int. αὐτὴν οὖσαν: ut quæ omnium facultatum validissima sit. Ast.

κη. Ἐπιστήμη μέν γέ[c] που ἐπὶ τῷ ὄντι, τὸ ὂν γνῶναι ὡς ἔχει; Ναί. Δόξα[d] δέ, φαμέν, δοξάζειν; Ναί. Ἦ ταὐτὸν ὅ περ[e] ἐπιστήμη γιγνώσκει; καὶ ἔσται γνωστόν τε καὶ δοξαστὸν τὸ αὐτό; ἢ[f] ἀδύνατον; Ἀδύνατον,[g] ἔφη, ἐκ τῶν ὡμολογημένων, εἴ περ ἐπ' ἄλλῳ ἄλλη δύναμις πέφυκε, δυνάμεις δὲ ἀμφότεραί ἐστον,[h] δόξα τε καὶ ἐπιστήμη, ἄλλη δὲ ἑκατέρα, ὥς ἔφαμεν.[i] ἐκ τούτων δὴ οὐκ ἐγχωρεῖ γνωστὸν καὶ δοξαστὸν ταὐτὸν[k] εἶναι. Οὐκοῦν εἰ τὸ ὂν γνωστόν, ἄλλο τι ἂν[l] δοξαστὸν ἢ τὸ ὂν εἴη; Ἄλλο. Ἆρ'
III. i. 270. οὖν[m] τὸ μὴ ὂν δοξάζει; ἢ ἀδύνατον καὶ δοξάσαι τό γε[n] μὴ ὄν; ἐννόει δέ. οὐχ ὁ δοξάζων ἐπί τι φέρει τὴν δόξαν; ἢ οἷός[o] τε αὖ δοξάζειν μέν, δοξάζειν δὲ μηδέν; Ἀδύνατον. Ἀλλ' ἕν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων;[p] Ναί. Ἀλλὰ μὴν μὴ[q] ὄν γε οὐχ ἕν τι, ἀλλὰ μηδὲν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο. Πάνυ γε. Μὴ ὄντι μὴν ἄγνοιαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέδομεν, ὄντι δὲ γνῶσιν. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκ ἄρα ὂν οὐδὲ μὴ ὂν δοξάζει. Οὐ γάρ. Οὔτε ἄρα ἄγνοια οὔτε γνῶσις δόξα ἂν εἴη. Οὐκ ἔοικεν. Ἆρ' οὖν ἐκτὸς τούτων[r] ἐστὶν ὑπερβαίνουσα ἢ γνῶσιν σαφηνείᾳ[s] ἢ ἄγνοιαν ἀσαφείᾳ; Οὐδέτερα.[t] Ἀλλ' ἆρα, ἦν δ' ἐγώ, γνώσεως μέν σοι φαίνεται δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φανότερον;[u] Καὶ πολύ γε,[v] ἔφη. Ἐντὸς[w] δ' ἀμφοῖν[x] κεῖται;

—[d] δόξα ΑΘΠΦυmr et pr D: δόξαν *s.—[e] ὥσπερ pr D.—[f] καὶ Θ.—[g] Ἀδύνατον om v.—[h] ἔστι Φr.—[i] φαμέν Am.—[k] τὸ αὐτὸ ΘΦ.—[l] ἂν om Θr, ante εἴη ponit Φ.—[m] ἆρ' οὐκ οὖν m.—[n] γε om ΘΠΦDKvr.—[o] οἷόν ΠDKqvm.—[p] ὁ δοξάζων δοξάζει Ξ.—[q] μὴ...μηδὲν om r.—[r] τούτων ἐκτὸς K.—[s] σαφηνείᾳ...ἀσαφείᾳ ΑΘΞΠΦqvr: σαφήνεια...ἀσάφεια *s.—[t] οὐδέτερα ΑΞΦvmr: οὐδετέρα *s.—[u] φανότερον Am, φανώτερον q: φανερώτερον *s.—[v] γ' v.—[w] ἐντὸς ΑΞvm, ἑνὸς ΠΦDKr, ἐν corr Θ, ἐν

ἐστὸν] Dualis verbi cum pronominibus pluralibus, vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 305. Ast.

ἢ οἷόν τε αὖ] Sic Cod. Reg. et Ficinus, qui vertit, *an possibile est, opinari quidem, opinari autem nihil?* Ald. Bas. 1. 2. et Steph. exhibent οἷός τε αὖ. Ast.

ἕν γέ τι] Ut vi. 2. p. 485. D. Phædon. p. 85. C. Sic jam Homerus Odyss. xv. 83. τι ἕν γε. Vid. nostra ad Phædr. p. 270. Ast.

σαφηνείᾳ—ἀσαφείᾳ] Sic pro σαφήνεια et ἀσάφεια scripsimus. Etiam Ficinus vertit: *num extra hæc est supergrediens vel cognitionum perspicuitate vel obscuritate ignorantiam?* Eundem secutus est Cornar. Deinde pro οὐδετέρα ex Ald. Bas. 1. et 2. revocavimus οὐδέτερα, ut Ficinus videtur legisse vertens, *neutrum istorum.* Ast.

ἄρα] Potius fortasse scribendum ἆρα, quo significetur *itane:* ut post δόξα interrogationis nota ponatur. Steph.

εἰ δ' ἀμφοῖν] Scribendum videtur, ἢ δ' ἀμφ. vel τί δέ; ἀμφοῖν etc. Steph.

εἰ γ' ἀμφοῖν μεταξὺ κεῖται] Vulgo legitur: Καὶ πολύ γε, ἔφη. Εἰ δ' ἀμφοῖν μεταξὺ κεῖται; Ναί. Μεταξὺ ἄρα cet. Censor in Act. Literar. Jenens. 1808. No. 70. p. 556. ἐν μέσῳ δ' ἀμφοῖν κεῖται,

Ναί. Μεταξὺ ἄρα ἂν εἴη τούτοιν δόξα.[y] Κομιδῇ μὲν
οὖν. Οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἷον
ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον[z] μεταξὺ κεῖσθαι τοῦ εἰ-
λικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὔτε ἐπι-
στήμην οὔτε[a] ἄγνοιαν ἐπ' αὐτῷ ἔσεσθαι, ἀλλὰ τὸ[b] μεταξὺ
αὖ φανὲν[c] ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης; Ὀρθῶς. Νῦν δέ γε
πέφανται μεταξὺ τούτοιν ὃ[d] δὴ καλοῦμεν δόξαν. Πέφαν-
ται.[e] [§. 22.] Ἐκεῖνο δὴ[f] λείποιτ' ἂν ἡμῖν εὑρεῖν, ὡς III. i. 271.
ἔοικε, τὸ ἀμφοτέρων μετέχον, τοῦ εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι,
καὶ οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενον, ἵνα[g]
ἐὰν φανῇ δοξαστὸν αὐτὸ εἶναι, ἐν δίκῃ προσαγορεύωμεν,
τοῖς μὲν ἄκροις τὰ ἄκρα, τοῖς δὲ μεταξὺ τὰ μεταξὺ ἀπο-
διδόντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως. Τούτων δὴ ὑποκειμένων
λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω ὁ χρηστός, ὃς αὐτὸ II. 479.
μὲν καλὸν καὶ ἰδέαν τινὰ αὐτοῦ[h] κάλλους μηδεμίαν ἡγεῖ-
ται[i] ἀεὶ κατὰ[k] ταὐτὰ ὡσαύτως[l] ἔχουσαν,[m] πολλὰ δὲ τὰ
καλὰ νομίζει [ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων, καὶ[n]] οὐδαμῇ[o] ἀνεχό-
μενος ἄν[p] τις ἓν τὸ καλὸν φῇ εἶναι καὶ δίκαιον, καὶ τἆλλα
οὕτω. τούτων γὰρ δή, ὦ ἄριστε, φήσομεν, τῶν πολλῶν κα-
λῶν μῶν τι ἔστιν ὃ οὐκ αἰσχρὸν[q] φανήσεται; καὶ τῶν δι-

μέσῳ q: εἰ ς.—[x] ἀμφοῖν μεταξὺ κεῖται ς.—[y] τούτοιν ἡ δόξα ς.—[z] τοιοῦτο ΘΦr.—[a] οὔτ' r.—[b] τῷ Φr.—[c] φαμὲν K.—[d] ἣν q.—[e] πέφανται...τὸ om ΘΦr.—[f] δὲ Ξ.—[g] ἵν' r.—[h] τοῦ Φ, αὖ τοῦ DKr.—[i] ἡγῆται Ξ, ἥγηται DK.—[k] ἀεὶ μὲν κατὰ ΑΞ m.—[l] ὦ σώκρατες r.—[m] ἔχουσαν ὦ σώκρατες Φ.—[n] ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ om Ξ.—[o] οὐδαμοῦ Ξm.—[p] ἐάν K.—[q] οὐ καὶ αἰσχρὸν q.—[r] καὶ...ἄδικον om m.—[s] δαὶ

quod a scripturæ vulgatæ vestigiis nimis recedit. Lenissima particulæ δ' in γ' mutatione et facili orationis dispositione locum nobis videmur sanasse. Illud Ναὶ vel ab iis, qui verba præcedentia pro interrogatione Socratis habuissent, interpositum vel e postrema verbi κεῖται syllaba enatum est. Ast.

φανὲν] Bas. 2. φαμέν. Ast.

§. 22. ὃς αὐτὸ μὲν] In Ald. editione ita scriptum est ut hic, ὃς αὐτὸ μὲν etc. in quodam autem veteri libro, καὶ αὐτὸ μὲν etc. at in illis Basil. exemplaribus Valderi male αὐτὸς scriptum est pro αὐτὸ, etiam neutra vocula (id est, nec ὃς nec καὶ) præfixa. Videtur autem vocula ὃς a syllaba simili, qua clauditur nomen χρηστὸς, fuisse ibi absorpta, ut alibi contigisse paulo ante docui. Steph.

αὐτὸ μὲν καλὸν] αὐτὸ, h. l. est *per se*, ut in αὐτὸ δικαιοσύνην, quocirca articulus recte abest. Ast.

ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ] Verba hæc glossematis manifesta sunt, quo indicare voluit librarius, verbum ὁ χρηστὸς respicere illum φιλοθεάμονα c. 19. Et non solum otiosa sunt hæc verba, sed turbant quoque orationis perspicuitatem; verbis τἄλλα οὕτω finitur protasis, et quæ sequuntur, τούτων γὰρ δὴ—φήσομεν, redordiuntur orationem; namque φήσομεν repetitio est prægressi φήσω. Probare vero vult Socrates τὰ πολλὰ esse τὰ μεταξὺ τοῦ ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος; varias enim esse rerum in multitudine spectatarum species, ita ut nunc pulchræ nunc turpes, nunc magnæ nunc parvæ videantur etc. Ast.

καίων, ὃ οὐκ ἄδικον; καὶ[r] τῶν ὁσίων, ὃ οὐκ ἀνόσιον; Οὔκ, ἀλλ' ἀνάγκη, ἔφη, καὶ καλά πως αὐτὰ καὶ αἰσχρὰ φανῆναι, καὶ ὅσα ἄλλα ἐρωτᾷς. Τί δέ;[s] τὰ πολλὰ διπλάσια ἧττόν τι ἡμίσεα ἢ διπλάσια φαίνεται; Οὐδέν. Καὶ μεγάλα δὴ καὶ σμικρὰ καὶ κοῦφα καὶ βαρέα μή τι μᾶλλον ἃ ἂν φήσωμεν, ταῦτα προσρηθήσεται ἢ τἀναντία; Οὔκ, ἀλλ' ἀεί, ἔφη, ἕκαστον ἀμφοτέρων ἕξεται.[t] Πότε-
III. i. 272. ρον οὖν ἔστι μᾶλλον ἢ οὐκ ἔστιν ἕκαστον τῶν πολλῶν τοῦτο ὃ ἄν τις φῇ αὐτὸ εἶναι; Τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν, ἔφη, ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε,[u] καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ[v] περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι τῆς νυκτερίδος, ὡς[w] καὶ ἐφ'

ξ
Am.—[t] ἔχεται v.—[u] ὡς ἔοικε Φr.—[v] ἔοικε ΘΦr.—[w] ᾧ vm.—[x] κέπφου Φr, καὶ

ἐπαμφοτερίζουσι] Ambiguas et ancipites intelligit interrogationes, quæ in utramque partem accipi possunt. De qua verbi ἐπαμφοτερίζειν significatione vid. Ruhnk. ad Tim. p. 108. et de toto hoc loco Budæi Comment. Ling. Græc. p. 603. Ast.

αἰνίγματι] Id copiosius explicat Schol. Ruhnk. p. 167. Cf. Eustath. ad Iliad. Θ. p. 599. 26. et Athen. x. p. 452. C. Ast.

βολῆς] Male in præced. edit. βουλῆς pro βολῆς. sed et περὶ videtur expungendum, vel ante τῆς ponendum. Steph. qui sic in Not. 'Minime dubium esse potest quin βολῆς scribendum fuerit pro βουλῆς, quod præced. editiones habent. Verum et περὶ expungendum, aut post τῆς ponendum videri, in iis quæ margini adscripsi. (ibi enim verba illa *ante* τῆς, pro his *post* τῆς, male irrepserunt) te admonitum volui. Sed multo sane fuerit satius omnino expungere. Libet autem lector, ut tibi gratificer, magna te quærendi hujus ænigmatis molestia liberare, et tantum ut attentas aures præbeas, a te petere. Hoc enim illud est, Αἶνός τις ἐστὶν ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ ὄρνιθά τε κοὐκ ὄρνιθα ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην τε κοὐ καθημένην, λίθῳ τε κοὐ λίθῳ, βάλοι τε κοὐ βάλοι. Atque ut tibi plene gratificer, non contentus id ænigma tibi proposuisse de quo intelligenda sunt illa nostri Platonis verba, etiam solvam. Primum igitur, 'Ανὴρ κοὐκ ἀνήρ, id est, *vir et non vir, est eunuchus*: "Ορνις κοὐκ ὄρνις, id est, *avis et non avis, est vespertilio*: Ξύλον, κοὐ ξύλον, *lignum et non lignum, est ferula*: Λίθος, κοὐ λίθος, *lapis et non lapis, est pumex*. At vero ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν exponitur θεασάμενος καὶ οὐ παριδών. Deinde καθημένην intelligendum existimatur, κυρίως μὲν οὐ καθημένην, ἄλλως δὲ καθημένην: (quoniam aves sedere dicuntur quum non volant). In illis denique, Βάλοι, κοὐ βάλοι priore quidem loco βάλοι esse dicitur, ἀφήσοι, πέμψοι, ῥίψοι: at in posteriore, κοὐ βάλοι, esse οὐκ εὐστοχήσοι, οὐκ ἐπιτύχοι. sive βάλοι μὲν κατὰ μόνην ῥίψιν καὶ ἄφεσιν κισσήρεως, οὐ μὴν καὶ βάλοι ἐπιτυχῶς καὶ εὐστόχως. Cæterum apud Athenæum afferentem hunc Platonis locum (quem memoria lapsus dicit esse ex libro quinto de Legibus) scriptum est ᾧ καὶ ἀφ' οὗ, non ὡς καὶ ἐφ' οὗ. Ego vero ex parte mutandam esse lectionem nostram puto, ex parte retinendam. nam pro ὡς legere malim ᾧ (ut intelligamus λίθῳ τε καὶ οὐ λίθῳ) at ἐφ' οὗ retinere: et intelligere, ἐπὶ ξύλου τε καὶ οὐ ξύλου.'

τῆς βολῆς τῆς νυκτερίδος] Scripsi pro βολῆς περὶ τ. νυκτ. Genitivus duplex est, alter objectivus: τῆς νυκτερίδος, alter subjectivus: τοῦ εὐνούχου (vid. ad i. 3. et Matthiæ Gr. Gr. p. 431.). Βολῆς pro βουλῆς jam Cornar. legendum esse vidit; sic Ficinus quoque: *de eunucho et vespertilionis percussione*. Deinde ex Athenæo reposui ᾧ pro ὡς; intelligendum est enim λίθῳ καὶ οὐ λίθῳ, sc. *pumice*; et ἐφ' οὗ est ξύλου καὶ οὐ ξύλου, sc. *ferulæ*. In sequentibus scripsi ἐπαμφοτερίζει pro ἐπαμφοτερίζειν. Ficinus: *hæc enim ambigua sunt*. Ast.

οὔ[x] αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν·[y] καὶ γὰρ ταῦτα[z] ἐπαμ-
φοτερίζειν, καὶ οὔτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν[a] δυνα-
τὸν παγίως νοῆσαι, οὔτ'[b] ἀμφότερα οὔτε οὐδέτερον.[c] Ἔχεις
οὖν αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ, ὅ τι χρήσει, ἢ ὅποι[d] θήσεις καλλίω
θέσιν τῆς μεταξὺ οὐσίας τε καὶ τοῦ μὴ εἶναι; οὔτε γάρ
που σκοτωδέστερα μὴ[e] ὄντος πρὸς[f] τὸ μᾶλλον μὴ εἶναι[g]
φανήσεται, οὔτε φανότερα ὄντος[h] πρὸς τὸ μᾶλλον εἶναι.
Ἀληθέστατα, ἔφη. Εὑρήκαμεν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὰ τῶν
πολλῶν πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων με-
ταξύ που κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος[i] εἰλι-
κρινῶς. Εὑρήκαμεν. Προωμολογήσαμεν δέ γε, εἴ τι
τοιοῦτον[k] φανείη, δοξαστὸν αὐτὸ ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέ-
γεσθαι, τῇ[l] μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητὸν ἁλισκό-
μενον. Ὡμολογήκαμεν.[m] Τοὺς ἄρα πολλὰ καλὰ θεω-
μένους, αὐτὸ δὲ[n] τὸ καλὸν μὴ ὁρῶντας μηδ' ἄλλῳ ἐπ' αὐ-
τὸ ἄγοντι δυναμένους ἕπεσθαι, καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ
τὸ[o] δίκαιον μή, καὶ πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἅπαν- III. i. 273.
τα, γιγνώσκειν δὲ[p] ὧν δοξάζουσιν οὐδέν. Ἀνάγκη, ἔφη.
Τί δ' αὖ τοὺς[q] αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ ἀεὶ κατὰ
ταὐτὰ[r] ὡσαύτως ὄντα; ἆρ' οὐ[s] γιγνώσκειν ἀλλ' οὐ[t] δοξά-
ζειν; Ἀνάγκη καὶ ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ἀσπάζεσθαί τε
καὶ φιλεῖν τούτους μὲν ταῦτα φήσομεν ἐφ' οἷς γνῶσίς ἐσ-
τιν, ἐκείνους δὲ[u] ἐφ' οἷς δόξα; ἢ οὐ μνημονεύομεν ὅτι φω- II. 480.
νάς τε καὶ χρόας καλὰς[v] καὶ τὰ τοιαῦτα[w] ἔφαμεν τού-
τους φιλεῖν τε καὶ θεᾶσθαι, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν οὐδ' ἀνέ-
χεσθαι ὥς τι ὄν; Μεμνήμεθα. Μὴ οὖν τι πλημμελήσο-
μεν[x] φιλοδόξους καλοῦντες αὐτοὺς[y] μᾶλλον ἢ φιλοσόφους;

φάντες DKq.—[y] βαλεῖν αἰνίττονται καὶ οὐ βαλεῖν q.—[z] καὶ ταῦτα q.—[a] αὐτὸ r.—[b] οὔτ' r.—[c] οὐδέτερα q.—[d] ὅπη ΘΦιr, ὅπου DK.—[e] σκοτωδέστερα τοῦ μὴ q.—[f] πρὸς...φανήσεται om q.—[g] μὴ εἶναι...μᾶλλον om ΘΠΦDKr.—[h] φανότερα ὄντος ΑΞ m, τοῦ ὄντος φανότερα q: φανερώτερα ὄντος *s.—[i] μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος ΑΘΠΦD Kqimr: ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος s.—[k] τοῦτον Π, τούτων ΘΦDK pr.—[l] λέγεσθαι καὶ τῇ in D cum s.—[m] ὡμολογήσαμεν Ξs.—[n] δὴ Φr et pr Θ.—[o] καὶ r.—[p] δαὶ Am.—[q] αὐτοὺς Φ.—[r] ταὐτὰ ΘΞΦιmr: τὰ αὐτὰ *s.—[s] οὖν corr q, om Ξ.—[t] μὴ Φr, om Θm.—[u] δ' v.—[v] τινὰς m.—[w] τοιαῦτ' om.—[x] πλημμελήσομεν ΠΦqvr et corr A:

φανερωτέρα] Ald. Bas. 1. et 2. φανώτερα; idem exhibet Cod. Venet. et ὄντας pro ὄντος. Ast.

πλημμελήσωμεν] For. πλημμελήσομεν. et paulo post καὶ ἄρα, interrogative: vel κἂν ἄρα, et quaedam habent exempl. ut non sit interrogatio. Steph.

πλημμελήσομεν] Sic recte Stephanus

καὶ[z] ἆρα ἡμῖν σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν; Οὔκ, ἄν γ' ἐμοὶ[a] πείθωνται, ἔφη· τῷ γὰρ ἀληθεῖ χαλεπαίνειν οὐ θέμις. Τοὺς αὐτὸ ἄρα ἕκαστον τὸ ὂν ἀσπαζομένους φιλοσόφους ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον; Παντάπασι μὲν οὖν.

πλημμελήσωμεν *ς.—[y] αὐτοὺς καλοῦντες Θr.—[z] κἂν Ξ.—[a] γ' ἐμοὶ Ξm : γέ μοι *ς.

scribi jussit pro πλημμελήσωμεν. Libri editi interrogationis signum ante καὶ ἄρα ponunt, quo oratio turbatur; καὶ ἄρα (forte, etwa) cum interrogativo μή οὖν τι connectenda sunt. Bas. 2. legit κἂν ἄρα. Ast.

FINIS VOL. VI.